

Giới thiệu Thí Chủ Mau Tỉnh Lại

Thí Chủ Mau Tỉnh Lại của tác giả Bích Tĩnh là câu chuyện lãng mạn về cuộc sống của nàng cùng với một hòa thượng từ khi gặp nhau...

Nhất niệm thành phật, một niệm thành ma. Từ khi vị hòa thượng kia gặp được nàng hắn đã trở thành một con ma, quả là một tình yêu nghiệt ngã khi hắn quyết tâm sẽ đón ngã nàng để có thể mang tình yêu của mình đến cho cô gái ấy...

Liệu câu chuyện về tình yêu nay sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tỉnh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hoa đào vẫy quanh cửa Phật

Dạo gần đây tôi rất là buồn.

Lí do rất đơn giản, vì tôi mất trí nhớ.

Tháng tư ở núi Thanh Thành, sương mù trắng trời, nước nhuộm màu lam, núi như ngả xanh. Có gió mát thổi vào mặt, tôi ngẩng lên nhìn bầu trời trong vắt, cảm thấy tâm trạng tự nhiên có chút ưu thương.

Loại chuyện bị mất trí nhớ này trước đây chỉ thấy trong thoại bản*, hiện tại nó lại phát sinh đối với chính mình nên làm cho tôi thật là phiền muộn. Vụ án câu huyết này thật sự là không thể chịu đựng nổi.

**tiểu thuyết Bạch Thoại: hay còn gọi là thoại bản, là một hình thức phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.*

Ngày ấy, tôi ngầy ngất ngốc ngốc tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân giống như chịu đựng chém ngàn nhát đao, nửa thân không thể động đậy, dù chỉ cử động một chút ở tay thôi là cũng bị một trận đau đớn đến tê liệt phổi kéo tới.

Tôi từng nghĩ chắc là tôi chết rồi.

Đối với tôi, việc vì sao lại chết, ai tiễn đưa lúc tôi chết tôi đều không muốn biết.

Tôi cố gắng mở to hai mắt cũng không thấy đầu trâu mặt ngựa, mùi điện Diêm La giống trong truyền thuyết đâu, chỉ thấy sáu cái đầu tròn bóng đang vẫy quanh mình.

“A di đà Phật, nữ thí chủ đã tỉnh lại rồi”. Người vừa nói có cái đầu hơi dài, tôi chớp mắt nhìn lại, chợt thấy giống hệt quả...hồ lô?

“Sự phụ rất lợi hại, người nói hôm nay nữ thí chủ sẽ tỉnh, quả nhiên là thật”.

Một người mập mạp có cái đầu tròn che miệng cười nhạo, nói: “Bộ dạng nữ thí chủ thật xinh đẹp, bị ngã thành như vậy mà da vẫn nõn nà như tuyết”.

Đầu Hồ Lô thúc cùi chỏ vào hông hắn, sảng giọng: “A Phi, sắc tâm của ngươi vẫn không đổi, ngươi xem ngươi làm sao giống được người xuất gia!”

Đầu Tròn sừng sốt, vội cúi đầu nói: “Thiện tai thiện tai, bản tăng có lỗi”.

Tôi ù ù cạc cạc không hiểu gì cả, đưa mắt nhìn bọn họ một lúc lâu, khàn khàn mở miệng: “Ta là ai?”

Sáu cái đầu thoáng chốc kinh ngạc.

Tôi lại hỏi: “Vậy các người là ai?”

“...Nữ thí chủ bị ngã nên ngốc đi phải không?”, Đầu Tròn hạ giọng hỏi Đầu Hồ Lô, trong mắt hắn hình như có một tia thương xót.

“A di đà Phật, xem ra nàng ta đã bị mất trí nhớ”.

“Hèn gì, sư phụ nói đầu của nàng bị va đập nhiều lắm”.

Tức thời tôi giật mình, hóa ra tôi bị mất trí nhớ.

Ngôi chùa này nằm ở sườn núi Thanh Thành, rõ ràng là một ngôi chùa hiếm thấy, chỉ vì nó có một cái tên rất khí phách: Đại Lô Âm. Chuyện này giống

như chuyện người què tự cho rằng mình đứng vững, khi con khoe khoang mình là cháu Tề Thiên.*

**Đại Lôi Âm nghia là tiếng sấm lớn, ngôi chùa này chỉ có 7 người, nhỏ xiu xiu mà đặt tên vô cùng hoành tráng*

Trong chùa có tổng cộng bảy vị hòa thượng. Ngoại trừ sáu người tôi đã gặp, còn có một người ‘trên trời dưới đất không gì làm không được’ – Sư phụ của bọn họ, pháp danh Hi Âm thánh tăng.

Theo như Đầu Tròn kể, ngày đó hắn theo Hi Âm xuống núi mua đồ, vô tình nghe thấy tiếng tôi thoi thóp ở trong bụi cỏ dại, máu chảy lênh láng. Mặc dù còn chưa biết là người hay là quỷ, nhưng theo nguyên tắc ngã Phật từ bi, hai người bọn họ cùng nhau khiêng tôi về núi để chữa trị. Bởi vì hình dáng của tôi khi ấy rất khủng khiếp khiến người khác phải sợ hãi, làm cho Đầu Tròn mấy ngày đều nằm mơ thấy ác mộng.

À, quên chưa nói, pháp danh của Đầu Tròn là Giới Sắc, là lão nhị trong sáu vị huynh đệ. Lớn nhất là Đầu Hồ Lô, pháp danh là Giới Tử đại sư. Còn lại bốn người có bộ dạng giống người qua đường Giáp thì hiện tại đầu tôi không nhớ nổi, thôi kệ họ đi.

Tính toán thời gian thì tôi cũng đã tỉnh lại được khoảng bảy, tám ngày. Miễn cưỡng xuống giường hoạt động thì cũng không hẳn là khó khăn. Nhưng từ đầu tới cuối tôi vẫn chưa gặp được ân nhân cứu mạng trong truyền thuyết của mình, Hi Âm thánh tăng.

Người này có y thuật rất cao, có thể gọi là Hoa Đà tái thế, Biển Thước hồi sinh, bằng đôi tay diệu thủ hồi xuân của mình, trong vòng một tháng ngắn ngủi có thể đưa tôi trở lại nhân gian từ quỷ môn quan. Tôi nghĩ, thái y trong hoàng cung cũng chưa chắc có khả năng này. Nghĩ đến lời nói ‘cao thủ đều ở nhân gian’, quả thật không sai, quả thật không sai.

Toàn thân tôi đều là vết thương lớn nhỏ, nhiều không kể xiết. Nghiêm trọng nhất là những dấu gậy đánh ở lưng, mỗi tác da thịt đều có cảm giác như bị liệt hóa đốt, sờ không được chạm không được. Vì những được thảo tích trữ trong chùa đều bị tôi dùng hết nên Hi Âm thánh tăng liền tự mình ra ngoài hái thuốc thay tôi, chắc khoảng mấy ngày nữa sẽ về.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, Hi Âm quả thật là lòng dạ từ bi, chắc hẳn là một cao tăng đắc đạo hiền lành nhã nhặn.

Giới Sắc liếc sơ một chút mà đã thông suốt suy nghĩ của tôi, ngay lập tức lắc lắc cái đầu tròn của hắn: “Nữ thí chủ nghĩ sai rồi, sư phụ nhà ta năm nay mới có hai mươi lăm tuổi, ngọc thụ lâm phong, phong trần tuấn lãng, phong tư xuất trần... Người không phải là một ông già đâu”.

Hóa ra thánh tăng là một thanh niên trẻ!

Tự nhiên sinh ra một phần tình cảm kính nể, tôi đang định tiếp chuyện thì đột nhiên cúi xuống, thấy mình mặc một bộ trang phục vải bố sạch sẽ, cảm thấy nao nao, nuốt nước miếng hỏi: “Quần áo của ta là do ai thay ra vậy?”

Có người trả lời: “Là sư phụ thay”.

Tôi không kìm được kinh hãi, nuốt ngược một hơi khí, ngay cả nói cũng lắp ba lắp bắp: “Này này này này này, người xuất gia...không phải...không phải...không phải cầm...cầm...cầm nữ sắc sao?”

Về lý mà nói tôi tuy không rõ mình có phải là khuê nữ hay không, tuy nhiên, từ xưa đến nay xã hội đều xem trọng việc ‘nam nữ thụ thụ bất tương thân’. Mặc dù đối phương là người xuất gia, nhưng thân thể đã bị hắn nhìn thấy, nói cho cùng trong lòng tôi vẫn có chút...

Ặc...

Đầu Hồ Lô trình trọng niệm kinh Phật, nói cho tôi biết: “Sư phụ nói *Sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc đẹp của người phụ nữ hay gì đó đi nữa đều là mây bay mà thôi*”.

Tôi: “...”

Kể ra thì cũng kì lạ, tám biển Đại Lôi Âm Tự rõ ràng là treo cao ở ngoài cửa, lại không thấy sáu cái đầu trục kia tụng kinh niệm Phật, thỉnh thoảng thiện nam tín nữ đến bái Phật thì bọn họ mới làm bộ làm tịch niệm một câu *A di đà Phật*.

Nằm dưỡng bệnh là một việc không thú vị chút nào. Khi tình trạng thương tích chuyển biến tốt lên một chút, tôi liền nhanh chóng vận động đi khắp nơi. Tuy rằng bộ dáng khắp khiêng hiện tại quả thật có chút chật vật, cũng may Đầu Hồ Lô rất chịu khó, giặt đồ ra giặt đồ, nấu cơm ra nấu cơm, quét dọn ra quét dọn, tạm thời cũng không có ai chú ý đến tôi.

Lại nói ngày hôm đó, tôi ở trong chùa tự do đi dạo.

Chùa này tuy rằng không lớn, nhưng cách bài trí rất thanh tịnh và tao nhã, rừng trúc tĩnh mịch, cây cỏ thụ cao vút, khắp nơi lộ một vẻ huyền bí không thể giải thích được. Song, điều làm cho người ta ngạc nhiên nhất là trước cửa chùa, bên cạnh nhà trúc có mấy gốc hoa đào nở rộ. Bao quanh từng mảng hồng nhạt ấy là những đám mây ngũ sắc, khiến khung cảnh thanh lệ tuyệt trần.

Mí mắt tôi giật giật mấy cái, hoa đào vậy quanh cửa Phật, đây là cái ý tứ gì vậy?

Lúc đi dọc nhà bếp, tôi vô tình nghe được Giới Tử cùng ai đó nói chuyện, rằng khi nào bộ của một người ở trong trạng thái thiếu dưỡng khí, nếu vượt

quá một thời hạn nhất định có thể sẽ khôi lại được những kí ức đã bị mất đi.

Một lời khiến người đang nằm mơ bừng tỉnh giấc!

Có lẽ đây là phương pháp tuyệt diệu giúp tôi tìm lại được trí nhớ.

Về phần phải làm sao để hạn chế đường khí, tôi nghĩ tới nghĩ lui, nhảy xuống nước rồi nín thở là thuận tiện nhất.

Nước trong vắt, tinh khiết như bầu trời, tiếng nước róc rách bên tai. Tôi ngồi xếp bằng ở bờ sông gần chùa, chống tay lên trán suy nghĩ.

Tôi không biết bơi. Nếu như trong trạng thái này mà trực tiếp nhảy xuống, sắc nước chết chắc, hoặc nếu có thể nín thở được một hơi trong ngực, chưa kịp ngoi lên đã đi về Tây thiên, chuyện này chẳng tốt tí nào.

Mặc dù tôi không nhớ rõ mình bao nhiêu tuổi, nhưng khiếu thẩm mĩ và thường thức cơ bản vẫn phải có. Tôi cúi người nhìn bóng mình trong nước, thấy rõ rằng mình là một cô gái xinh đẹp, khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi. Và lại, tính mạng này là do Hi Âm thánh tăng cứu lấy, nếu chết như vậy, thứ nhất là quá oan ức, thứ hai, chẳng lẽ lại lãng phí vô ích khổ tâm của thánh tăng hay sao?

Cứ như vậy, vừa nghĩ vừa tưởng tượng, thôi được rồi...

Trước mắt, tôi không biết tên họ của mình là gì, quê quán ở đâu, vì sao lại mất trí nhớ, nếu cứ sống một cách mơ hồ như vậy chi bằng sớm đi đầu thai, bắt đầu cuộc đời mới.

Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng tôi hạ quyết tâm, nhanh chóng đứng dậy khởi động làm nóng người, nhin một hơi dài nhảy xuống dưới nước.

Thế nhưng, tôi tính đi tính lại như vậy lại không tính đến trường hợp – tôi bị chuột rút.

Bỗng nhiên tôi có chút thương cảm với bản thân, trong lòng không khỏi rầu rĩ, quả thật kinh nghiệm sống của mình ít như vậy sao?

Nước sông lạnh buốt tràn vào cả mắt mũi miệng, làm cho vết thương toàn thân tôi trở nên đau đớn không chịu nổi. Trong đầu ‘ong’ lên một tiếng, toàn bộ ý thức chợt mất hết, chỉ cảm thấy chân trái vô cùng đau đớn, giống như có một con thú vô hình nào đó túm lấy chân tôi kéo mạnh. Tôi cố hết sức vùng vẫy, nhưng cơ thể vẫn chìm dần xuống, giống như bị chìm xuống dưới vực sâu không đáy vậy.

Tôi tuyệt vọng nghĩ lần này chắc chết thật rồi.

Trong lúc ý thức dần dần mất đi, dường như tôi nghe được một tiếng thở ‘phì phò’ trầm đục, thấy xung quanh mình có vô số bọt nước.

Chỉ cảm thấy bên hông mình bị ôm chặt, ngay sau đó, đôi môi mình bị một vật gì đó lạnh lạnh bao phủ, người kia truyền qua một hơi khí, kéo dài mà mềm mại, khiến lòng tôi vui vẻ, khắp người thoải mái.

Thần trí nhất thời bị xao lãng, sau đó tôi đột nhiên nhớ tới cơ thể của mình, tỉnh táo trở lại, bắt đầu chậm chậm mở mắt.

Ôi, thiên hạ này lại có một đôi mắt đẹp như vậy sao? Phảng phất giống như ánh sao trên trời đều hòa tan trong đó, nếu có dạ minh châu của Đông Hải ở ngay tại đây cũng không thể nào sánh bằng.

Kì quái, rất là kì quái, tại sao tôi lại có cảm giác ánh mắt này quen thuộc như vậy chứ? Trong chốc lát cảm giác như là đã xa cách một thời gian dài, ngày hôm nay mới gặp lại lần nữa.

Người kia tăng thêm lực đạo ở tay khiến thân thể của tôi và hắn ta dính sát vào nhau. Một cảm giác vui sướng khó hiểu tự nhiên lướt qua, trong chớp mắt lan ra cả người. Đôi mắt kia như có mị lực khiến tôi hồn xiêu phách lạc, trong chốc lát những đau đớn khắp toàn thân của tôi bỗng biến sạch. Tôi nhìn chăm chăm vào mắt hắn, bất chước điều chỉnh hơi thở chậm rãi giống hắn.

Bốn phía yên lặng, thời gian như ngừng lại.

Không biết qua bao nhiêu lâu, có thể chỉ là trong chớp mắt, cũng có thể là đã qua một thời gian rất dài. Người kia ôm chặt tôi trôi lên mặt nước, kéo tôi lên trên bờ. Tôi giật mình một cái, lấy lại tinh thần, thò ra như trút được gánh nặng, ho khan liên tục vài tiếng rồi nói: “Đa tạ tráng sĩ cứu mạng”.

Mái tóc đen như mực ngọc* bị tuột dây bung ra, có vài sợi ướt đầm vương trên bờ vai. Hắn mặc một bộ đồ màu xanh, hơi nhẵn nhưng vẫn thẳng thớm, có thể nói so với trúc tím Giang Nam càng đẹp hơn, mày kiếm xéch lên, mắt phượng hẹp dài, môi mỏng thoáng sắc hồng, những giọt nước trong suốt như bạch ngọc chảy trên gương mặt hắn, thực sự làm cho người ta có cảm giác ‘da thịt nộn nà, vô cùng mịn màng’.

**Mực ngọc: là bạch ngọc hoặc ngọc khiết bị than chì ngấm vào, bởi vậy mang một màu đen tuyền cực đẹp, rất đắt và quý hiếm, cần một thời gian rất rất rất dài để hình thành*

Tự nhiên trong lòng tôi hồi hộp, trên đời lại có một công tử đẹp như vậy sao? Mặc dù toàn thân hắn ướt nhẹp, nhìn rất chật vật, thế nhưng trong lúc tay chân hoạt động lại không hề giảm đi một chút khí chất xuất thần nào.

Tầm mắt hắn quét lên người tôi, mỉm cười, trên mặt hiện lên vài phần hiểu biết: “Quả thật là cô nương...”

À?

“Tráng sĩ biết ta?”, tôi ngạc nhiên nói.

Hắn lấy từ trong giỏ trúc ra một mảnh khăn sạch sẽ, đưa cho tôi, nói: “Cô nương, sinh mệnh rất đáng quý, lần sau đừng làm điều dại dột như vậy”.

Tôi lúng túng nhận mảnh khăn, giải thích: “Tráng sĩ hiểu lầm rồi, ta không có ý làm điều ngu ngốc đó, ta chỉ muốn tìm lại trí nhớ”.

Hắn ung dung lau đi những giọt nước trên thái dương, thích thú hỏi: “Tìm kiếm trí nhớ?”

Tôi nặng nề gật đầu, nói: “Gần đây tiểu nữ không còn nhớ gì đến những chuyện trước kia, rất là phiền não. Hôm nay nghe người ta nói, nếu đại não bị thiếu dưỡng khí có thể sẽ khôi phục lại trí nhớ, nên đến đây thử xem sao, chưa từng nghĩ khi ở trong nước lại bị chuột rút, may mà có tráng sĩ ra tay... cứu giúp”. Nói xong những lời này, tôi cảm thấy hai má nóng lên, đưa mắt nhìn sang hắn, ngực đập như nổi trống.

Nụ hôn mới vừa rồi kia tuy là để cứu tính mạng tôi, nhưng rốt cuộc nam nữ thụ thụ bất tương thân (*Mọi người: Hừ! Thánh tăng nói đó chỉ như mây bay trên trời thôi!*). Nếu nói hắn sàm sỡ tôi thì hình như không thỏa đáng cho lắm, nhìn vẻ mặt tuyệt mỹ vô song kia của hắn, tôi cảm giác như mình mới là kẻ chiếm tiện nghi...

Trong lòng đang rối như tơ vò, lại nghe hắn nói một cách huyền diệu: “Cô nương quá lời rồi, người xuất gia lấy việc cứu người làm trọng, một chút hành động này có đáng kể gì. Thực ra đời người xoay đổi khôn lường, tất cả giống hệt như ảo ảnh trong mơ, hoa trong gương, trăng trong nước, mọi thứ đều là ảo giác, đều như mây bay. Đối với chuyện quá khứ cô nương canh cánh trong lòng làm gì. Giống như việc hôm qua có kẻ chết đi, hôm nay lại có người được sinh ra...”

Tôi ngẩn ngơ, chợt hiểu ra, nói: “Tráng sĩ nói có lý, là do trước đây tôi nông cạn.”

Mà khoan, người... người xuất gia???

Ngay lập tức tôi sững sốt: “Tráng sĩ, người... người... người... người vừa mới nói người là người xuất gia?”

Tiếng của Đầu Tròn từ xa xa truyền đến: “Sư phụ đã tìm ra được nữ thí chủ! Mau xem kìa! Họ ở bên kia! Sư phụ!”

Hắn hí hóp phượng lại, chấp tay lại như niệm Phật, cười mà không cười nói: “Bần tăng bất tài, là trụ trì của chùa Đại Lôi Âm, pháp danh Hi Âm”.

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gặp gỡ thánh tăng

“Hi...Hi...Hi Âm thánh tăng...”. Tôi sững sốt tròn mắt há hốc mồm.

“Đúng vậy”. Hắn không nhanh không chậm lặp lại lời vừa rồi.

Nhưng mà hắn...

Tôi nuốt nước bọt, nhìn bề ngoài của tên này, nếu sống ở dân gian, không biết có bao nhiêu khuê nữ chìm trong mơ mộng. Một thanh niên trẻ tuổi lại khôi ngô như vậy mà đã sớm hiểu ra cuộc đời chỉ là hư ảo, quyết định quy y cửa Phật, thật là phí của trời.

Nói đi nói lại, tại sao cả chùa đều cạo đầu, riêng mình hắn lại để tóc đen chứ? Có khi nào vì hắn là sư trụ trì nên mới có đãi ngộ đặc biệt như vậy không? Tất cả mọi người đều cạo đầu làm hòa thượng, mình hắn là thánh tăng nên được miễn xuống tóc chăng? Nhất thời tôi nghĩ thoáng qua chuyện vì sao hắn không xuống tóc, tự nhiên có chút rối rắm.

Không đợi tôi lấy lại tinh thần, trong tiếng hô to gọi nhỏ của đám người kia, Hi Âm liền ôm cả người còn ướt của tôi bước vào cổng chùa.

Tôi ôm lấy cổ hắn, từ góc độ này có thể nhìn được một bên mặt nhắn mịn như ngọc của hắn. Ánh nắng chói lọi, không hiểu sao một cảm giác quen thuộc bỗng nhiên ủa đến. Trong giây lát tim đập rộn ràng.

Không phải là...tôi từng gặp qua hắn rồi chứ?

“Trên mặt bần tăng có gì không ổn sao?”. Hi Âm liếc nhìn tôi một cái, cười nhạt: “Cô nương sao cứ nhìn chăm chăm bần tăng?”

“Không, không có”. Tôi hoảng hốt cúi đầu, không dám nhìn trực tiếp vào mắt hắn nữa.

Hắn đường đường chính chính đặt tôi ngồi lên ghế trong phòng trúc, nói: “Cô nương bị chìm lâu trong nước lạnh, trước mắt vết thương trên người chưa khỏi hẳn, ngàn vạn lần đừng để bị cảm lạnh. Nước ấm đã chuẩn bị xong, cô nương tắm nhanh đi.”

Vừa rồi tôi vẫn bị chìm trong tiếng tim đập loạn nhịp của mình, ngờ ngác ngẩng đầu lên nhìn hắn, rất lâu không nói được câu nào.

“Có vấn đề gì không?”. Hắn liếc nhìn tôi cười.

Tôi ngẩn ngơ, ngay lập tức thay đổi nét mặt, nghiêm mặt nói: “Không có”.

“Bản tăng sẽ quay lại bắt mạch cho cô nương”. Hắn nói xong những lời này thì nghênh ngang bỏ đi.

Tôi nhìn bóng hắn xa dần, cảm thấy có hàng ngàn hàng vạn cảm giác trong lòng. Song lại nghĩ, thế gian này có rất nhiều người, diện mạo giống nhau cũng không phải là chuyện gì lạ. Có thể trước đây tôi gặp qua người có diện mạo giống hắn, giờ mất trí nhớ nên nhất thời nghĩ không ra.

Ôi, tôi nghĩ nhiều quá rồi.

Ngâm mình trong nước ấm, tôi liên tục hắt xì mấy cái, vết thương toàn thân lại bắt đầu nóng rát vô cùng đau đớn. Một mặt tôi nghiêng răng chịu đựng, mặt khác thầm mắng trong lòng, tắm rửa gì mà gian nan khổ khổ quá.

Sửa soạn gọn gàng, tôi thay một bộ đồ sạch sẽ đẩy cửa bước ra.

Tay Hi Âm cầm một giỏ trúc, đứng ở trong tiểu viện, tháng giêng gió thổi mon man. Có gió nhẹ nhẹ lướt, hoa đào rơi là tả, hoa rơi khắp trời, mấy cánh hoa điểm tuyết trên vai hắn. Mối mỏng như vẽ mà không phải là vẽ, chân mày tựa tóc mai, không biết là người đẹp như tranh hay tranh đẹp như người.

Người này rõ ràng là kẻ đào hoa, lại muốn làm thánh tăng. . .Hắn muốn trái ý trời chăng?

Nhất thời tim tôi đập loạn nhịp, tay vịn vào khung cửa, tiến không được, lùi không xong. Không biết vì lý do gì tôi lại có cảm giác khi hắn cử động lại có một khí chất thanh tao cao quý không thể giải thích được.

“Lại đây”. Hắn vẫy vẫy tay, bất chợt vén áo bào ngồi xuống dưới ghế đá đặt ở gốc cây. Tôi gật đầu, ngoan ngoãn theo lời hắn bước qua bên ấy, chậm chạp ngồi đối diện với hắn.

Hi Âm lấy một cái cặp lồng, đổ thuốc rồi đưa đến trước mặt tôi, nói: “Trước tiên uống canh gừng nóng cho ấm người”.

Canh gừng nóng hồi mang theo một mùi cay cay bay tới mũi, tôi không thích mùi này, dạ dày không tránh khỏi có chút cuộn trào mãnh liệt. Tôi chớp chớp mắt, bưng lên giữa đầu uống một hơi cạn sạch. Trong giây lát, cảm giác như có một ngọn lửa theo miệng thiêu đốt xuống bụng.

Ai ngờ tôi đồ nhanh quá, cổ họng sặc một cái rồi liên tục ho khan, ho tới tê tim liệt phổi, hận không thể ho ra tim gan phèo phổi cho thoải mái.

Bên trong cặp mắt phượng lóe ra vài phần ý cười, Hi Âm thân thiết vỗ vỗ lưng tôi, nói: “Uống chậm một chút”.

Tôi vừa gạt nước mắt vừa miễn cưỡng nói: “Đa tạ thánh tăng. . .”

“Cô nương không cần phải nói tạ ơn, người xuất gia lấy từ bi làm gốc”. Nói xong, hắn lấy từ trong giỏ trúc ra một cái bọc tinh xảo, nói: “Xin cô nương xoay người cởi áo để bản tăng bôi thuốc”.

Mí mắt của tôi gật gật, hình như có một ngọn lửa từ tai truyền ra, hai bên má tôi đỏ tung bừng: “Này này. . .chẳng lẽ trong chùa không có nữ nhân nào khác sao?”. Mặc dù đối phương là hòa thượng, nhưng rốt cuộc cũng là đàn ông mà.

“Không có”. Hi Âm trả lời như gió thoảng mây bay.

Này. . .Tôi cứng người ngồi ngay tại chỗ, tay cọ qua cọ lại bộ quần áo của mình, cổ họng như bị nghẹn lại, không biết phải nói gì cả.

“Lương y như từ mẫu, chi bằng cô nương cứ nghĩ ta là phụ thân hoặc là huynh trưởng đi. Huống chi đối với người xuất gia thế gian đều là hư vô, cái lọt vào trong tầm mắt chỉ là ảo ảnh, cô nương không cần phải chú ý, trị thương vẫn quan trọng hơn, dù sao thì nước sông kia cũng thập phần không sạch sẽ, nếu miệng vết thương bị nghiêm trọng chỉ sợ sẽ gây ra biến chứng, đến lúc đó rất phiền toái.” Dừng một lát, hắn lại nhanh chóng bồi thêm một câu: “Nếu cô nương thực sự không muốn bản tăng bôi thuốc, bản tăng có thể phản phò cho Giới Sắc, Giới Từ làm”.

Tôi ghen ngào, trong mắt hiện lên gương mặt của Đầu Hồ Lô và Đầu Tròn, vôi lắc đầu không ngừng. Suy nghĩ về ý tứ của hắn, cảm thấy rất có đạo lý, đành lặng lẽ xoay người sang chỗ khác, lặng lẽ cởi bỏ lớp áo ngoài, lặng lẽ cởi quần áo phía trong.

Mặc dù ngày xuân trời ấm nhưng phần lớn da thịt bị lộ ra bên ngoài, vẫn thấy có một chút lạnh. Thuốc mỡ mát lạnh theo đầu ngón tay ấm nóng của Hi Âm chậm rãi tản ra. Cảm giác hai bên thân mật tế nhị này làm cho hai tai tôi lại nóng lên vài phần.

Hoa đào nhẹ nhàng rơi, đúng lúc rơi trên mu bàn tay tôi. Sau lưng hình như có một tiếng cười khẽ theo gió lướt qua tai, như mây như gió, không rõ là thật hay không.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn hoa đào bị gió thổi rơi xuống từng mảng từng mảng, mãi cho đến khi cỏ bị cứng lại, lúc này mới nghe thấy hắn nói: “Xin cô nương xoay người nghiêng một chút, trước ngực cô còn có vết đao”.

Ngay lúc ấy cả người tôi cứng lại. Sau một lúc lâu, nói: “Thánh tăng, ta có thể tự mình...”

Hì Âm nao nao người, chợt cầm bình thuốc đưa cho tôi, dặn dò vài câu về cách dùng thuốc mỡ. Tôi nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng cầm quần áo mặc vào, liên tục nói lời cảm tạ: “Thánh tăng có lòng thương người, nhân từ đại nghĩa, không những cứu người từ trong nguy hiểm mà còn cứu người bị chết đuối, không để ý đến sự trong sạch của bản thân... Nói chung, tiểu nữ khâm phục...khâm phục!”. Nói xong, tôi cười ha ha mấy tiếng.

Hì Âm lấy tay phui đi những cánh hoa đào trên áo, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh: “Cô nương quá lời rồi. Thánh tăng chẳng qua chỉ là một nghề nghiệp* thôi”.

**nghề nghiệp: trong bản tiếng Trung là chức nghiệp, mình thấy để vậy khó hiểu nên thay bằng từ này*

Nghề nghiệp...

Bỗng nhiên mí mắt tôi giật một cái, sau một lúc lâu, hỏi: “Bọn người Giới Từu, Giới Sắc thì sao?”

“Bọn họ cũng làm nghề này mưu sinh”.

Hắn trả lời như vậy, làm cho tôi có cơ hội hỏi rõ chuyện nghi hoặc bấy lâu: “Vì sao bọn họ cạo đầu mà thánh tăng không quy y?”

“Đối với người xuất gia, thế giới này chỉ là hư ảo, để ý về bề ngoài như vậy để làm gì? Cho dù có quy y hay không sự thật bản tăng vẫn là thánh tăng”. Hì Âm cười cười một cách bí hiểm. Tôi nghen ìm, sau một lúc vừa định mở miệng lại nghe hắn nói thêm một câu: “Sẽ có một ngày bọn họ trở thành thánh tăng, tự nhiên cũng không cần phải cạo đầu nữa”.

Tôi khó hiểu: “Người xuất gia không quan tâm đến vẻ bề ngoài, không để bụng... nữ sắc, giới luật Phật gia còn chỗ nào hữu dụng?”

“Chỉ cần trong lòng có Phật, còn cần câu nệ đến mấy cái giới luật Phật gia kia?”. Về mặt hắn lãnh đạm nói: “A di Đà Phật, chỉ là mây bay mà thôi...”

Một loạt ngân châm đâm vào cánh tay tôi, tôi nhìn những vết sẹo trên da mà ỉu xiu, tự nhiên trong lòng trĩu nặng.

“Thánh tăng, người có thể nói cho ta biết tình hình thương tích của ta lúc người cứu ta không? Vì sao chuyện trước đó ta không nhớ ra một chút gì?”. Tôi rầu rĩ cúi đầu nằm lên bàn đá.

Nếu tôi có người thân, khi tôi bị mất tích, chắc chắn họ sẽ lo lắng vạn phần, sẽ tìm kiếm xung quanh nơi tôi bị rơi xuống. Nếu tôi có kẻ thù, một ngày kia bọn họ phát hiện ra hành tung của tôi sẽ tới chùa Đại Lôi Âm báo thù, không phải sẽ làm phiền Hì Âm thánh tăng và sáu vị kia sao?

“Lưng của cô nương chịu tổn thương do gãy, rất nghiêm trọng, chân phải bị gãy xương, có thể là vì bị rơi từ trên núi xuống. Khi ấy, cô nương mất máu rất nhiều, hôn mê bất tỉnh, nếu không phát hiện sớm chỉ e Hoa Đà tái thể cũng không làm gì được”. Hì Âm thu lại ngân châm vào trong túi nhỏ, ánh mắt thâm sâu nhìn tôi nói: “Có thật là cô không nhớ chuyện trước đây một chút nào sao?”

Tôi cố gắng nhớ lại, có một đoạn ký ức ngắn lóe qua trong đầu, không hiểu sao bỗng nhiên bên tai vang lên rất nhiều giọng nói ồn ào...

“Bùi lang, cứu thiếp, cứu thiếp...”

“Ta sẽ đối tốt với nàng khi trở về, vị trí Thái tử phi ấy sẽ dành cho nàng... Xin nàng... cho ta chút thời gian...”

“Ngao ngoãn đưa danh sách ra đây, ta sẽ cho người chết toàn thân...”

Từng gương mặt nhỏ cứ ần ần hiện hiện trước mắt tôi, tôi như biết rõ, lại không thể nhận ra ai.

Huyệt thái dương như có kim đâm vào, vô cùng đau đớn. Lúc này, những giọng nói kia đột nhiên vang lên, làm cho lòng tôi bất an. Cảm giác sợ hãi khó hiểu đột nhiên lan tràn khắp toàn thân, tôi khổ sở bịt hai tai lại, vội vàng lắc đầu.

“Tiện nhân, còn dám theo đuổi Lâm ca ca, cũng không biết tự soi lại mình như thế nào...”

“Không thể giữ lại hậu nhân của Mai gia...”

....

“Không không! Ta không biết gì hết, ta không nhớ gì hết!”

“Cô nương...cô nương...”. Hì Âm kéo cổ tay của tôi, tôi như bừng tỉnh lại, xốc lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt hắn. Trong đôi mắt kia chứa rất

hiều cảm xúc, chớp mắt một cái đã bình tĩnh trở lại, mới nhìn như rất thâm sâu, lại hình như có ánh sao hòa vào trong đó.

Hắn nói: “Gáy của cô nương bị vật cứng đập vào mạnh nên mới bị mất đi trí nhớ, cô nương nếu không nhớ ra thì đừng miễn cưỡng bản thân. Nếu cô nhất định phải tìm lại ký ức, bản tạng có thể luyện chế đan dược, có thể sẽ giúp được cô nương”.

Tôi nghĩ, đoạn ký ức kia ắt hẳn là không muốn nhớ lại, tôi bị thương nặng như vậy, chỉ sợ không phải là chuyện ‘ngẫu nhiên’.

Im lặng rất lâu, hai người đều không nói gì, hắn cũng không mở miệng, hình như đang đợi tôi trả lời.

Tôi thờ dãi, thận trọng nói: “Thánh tăng mới rồi có nói chuyện quá khứ tương lai, hôm qua kẻ này chết đi, ngày mai người khác được sinh ra. Là ý trời muốn ta quên đoạn quá khứ ấy, ắt hẳn là có nguyên nhân, ta cố gắng nhớ lại thì cũng chỉ làm cho chính mình đau khổ”.

Ký lai chi, tắc an chi*. Tính toán như bây giờ cũng chỉ có thể bước từng bước một thôi.

**việc gì đến sẽ đến, cứ bình tĩnh đương đầu*

“Cô nương thật là một người sâu sắc, mọi thứ tùy duyên sẽ tốt hơn”. Hi Âm thân nhiên cười cười. Nụ cười kia rất rạng rỡ, trong phút chốc hoa đào rực rỡ xung quanh đều mất đi màu sắc.

Hắn đưa cho tôi một cây trâm ngọc, phía đầu trâm là một đóa hoa mai nở rộ. “Ở dưới chân núi khi bản tạng tìm thấy cô nương, lúc đó cô nương nắm rất chặt cây trâm này, lúc bản tạng chữa thương cho cô, từ đầu tới cuối cô chưa từng buông nó ra, bản tạng nghĩ chắc hẳn đây là vật quan trọng đối với cô nương”.

Trâm hoa mai? Tôi đón lấy cây trâm, thận trọng xem xét qua... Quả nhiên có một chút quen thuộc.

“Nếu cô nương không nhớ rõ mình tên gọi là gì, về sau gọi cô là Tiểu Mai được không?”

“Tiểu Mai...”. Tôi im lặng nhớ kỹ cái tên này, nhất thời suy nghĩ mông lung.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi tôi rửa mặt xong, theo thói quen đi dạo xung quanh chùa.

Cả nhóm đầu trợc làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, giờ Mẹo rời giường, giờ Thìn ăn sáng. Phụ trách chính trong nhà bếp là Đầu Hồ Lô Giới Tửu, có thể nói, tài nấu ăn của hắn rất cao. Ngay cả đồ ăn chay hắn cũng có thể có cách chế biến sáng tạo, có thể nói rau cũng có màu sắc mùi vị ngon lành, thật sự làm cho người ta hưởng lạc.

Sáng sớm ánh nắng chiếu xuyên qua những tán lá của cây cao, dưới đất loang lổ những bóng nắng, trong không khí ẩm ướt chứa đựng vài phần hương thơm ngọt ngào. Gió mát phả vào mặt, tự nhiên tôi thấy rất vui vẻ thoải mái, tất cả phiền muộn hóa thành hư không, cả người sáng khoái, đầu óc giảm đi vài phần. Một loại ý tưởng bỗng nảy sinh, nếu cả đời sống ở ngôi chùa trên núi này cũng là chuyện tốt.

“Cô nương Tiểu Mai”. Có người gọi tôi.

Tôi quay đầu lại, bắt gặp Hi Âm mặc áo cà sa chậm rãi đi tới, ánh nắng êm dịu bao phủ lấy gương mặt trắng mịn của hắn, tuy rằng hắn không cạo đầu nhưng bộ đồ trên người hắn không khiến hắn xa cách, ngược lại ở đó lại lộ ra một cảm giác cảm dục quyến rũ.

....

Thật sự là hắn làm cho người khác không nhận được mà!

A di đà Phật, thiện tai thiện tai...

Tôi cười nhạt nói: “Thánh tăng thức dậy sớm quá, đây là... Bắt đầu phải nghiêm chỉnh rồi sao?”

Trong nháy mắt hắn giả vờ sùng sốt, rồi cười giải thích: “Hôm nay rằm tháng tư, có khách đến chùa dâng hương”.

Tôi hiểu ra, gật đầu, không nghĩ rằng chớp mắt đã tới rằm tháng tư, quả thật ‘trên trời một ngày, dưới đất ngàn năm’*

**nguyên văn ‘sơn trung phương nhất nhật, thế thượng dĩ thiên niên’. Lẽ ra là ‘trên núi’, nhưng mình nghĩ ‘trên trời’ có vẻ hợp lý hơn*

Ánh mắt Hi Âm dừng lại trên đầu tôi, trong mắt chưa đựng ý cười: “Trâm ngọc hoa mai này quả thật thích hợp với cô nương”.

Tôi vô thức lấy tay sờ sờ vào cây trâm, trong lòng dậy sóng, ngượng ngùng cười cười.

“Thánh tăng, nghe nói núi Thanh Thành chính là thánh địa của đạo giáo, từ chân núi đến đỉnh núi đều là đạo quán nhiều không kể xiết, vì sao chùa Đại Lô Âm lại được xây ở đây?”

“Nếu cứ bất đồng, sẽ thành bất hòa, cùng nhau tốt đẹp, thiên hạ đều vui”.

Tôi ngân người, thăm nghĩ nghề thánh tăng này quả thực người thường không thể đảm nhận, với một bụng kinh luân, miệng lại đầy triết lý, không trách được đám đệ tử kia phải ngoan ngoãn cắt tóc đi tu.

Chưa đợi tôi hiểu hết ý tứ trong câu nói của hắn, lại nghe hắn thâm sâu nói: “Bình thường đều giải thích như vậy. Nếu bản tăng lại giải thích giống vậy thì sẽ rơi vào khuôn sáo cũ. Bản tăng xưa nay không làm chuyện mù quáng, toàn bộ núi đều là đạo quán, nếu bản tăng mở thêm một đạo quán chẳng phải là làm chuyện mù quáng, không hề đặc biệt ư? Hiện giờ núi Thanh Thành chỉ có một ngôi chùa thanh tịnh của bản tăng, chẳng phải là điều tuyệt vời sao?”

Bỗng nhiên tôi cảm thấy trên đầu có vài con quạ đen xếp hàng bay ngang...

“Sur phụ! Sur phụ!”. Không cần nhìn cũng biết giọng nói gào thét to kia chính là của Đầu Tròn.

Đúng như dự đoán, từ xa Đầu Tròn chạy như điên đến, sắc mặt có vài phần nghiêm trọng. Nhìn thấy tôi đứng gần Hi Âm, do dự một lát, nói: “Vương... Ồ, nàng đến đây”.

Trong mắt Hi Âm chợt gọn sáng, có phần căng thẳng, quay về phía tôi nói: “Cô nương Tiểu Mai, bản tăng đi trước, cô đi nghỉ đi, trong thời gian đó đừng đi lung tung”. Nói xong để lại tôi đang đứng ngây ra như phỗng, hiên ngang bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chuyện chính thể

Ngoài cửa chùa, một cỗ xe ngựa lộng lẫy đứng bên bờ suối, những chiếc tua rua nhẹ nhàng bay phấp phới trong gió. Vật trang trí này hết sức xa hoa, rất không hài hòa với phong cảnh non nước xung quanh.

Bốn tên thị vệ cầm đao đứng xung quanh xe ngựa, những nha hoàn đi theo có cách phục sức rất kiểu cách, một người đã mất trí nhớ như tôi nhìn sơ qua cũng biết người tới có thân phận cực kỳ hiển hách, không phủ thi cũng quý.

Người đến có xuất thân giàu sang quyền quý như vậy, nếu muốn bái Phật sao không đến chùa Tướng Quốc mà lại đến một ngôi chùa nhỏ bé như thế này? Dù sao chùa Tướng Quốc cũng là quốc tự, vừa nề nếp lại vừa chuyên nghiệp, chùa Đại Lôi Âm này làm sao so sánh bằng chứ? Huống hồ, rất dễ nhìn ra đoàn người này nhuốm một vẻ mệt mỏi, rõ ràng là đặc biệt tới đây. Chẳng lẽ Hi Âm thánh tăng giữ bảo vật trấn tự, khiến cho người ta không quản xa xôi ngàn dặm đến chiêm ngưỡng?

Trong lúc tôi vừa nghĩ vừa tưởng tượng, bỗng thấy nha hoàn đỡ một nữ tử chậm rãi bước xuống xe ngựa, nàng đưa mắt nhìn về tấm biển treo trước cửa chùa, trên gương mặt xinh đẹp thoáng nhuốm vẻ buồn bã thê lương.

Tôi sợ hãi nấp phía sau cửa chùa, trong lòng không nhịn được mà liên tục thán phục – quả thật là một người đẹp khuynh quốc khuynh thành có một không hai. Không kể đến làn da trắng nõn nà mịn màng như tuyết, chỉ riêng đôi mắt thu thủy kia cũng đủ làm cho đàn ông sinh lòng yêu thích, còn phụ nữ thì cảm thấy xấu hổ. Lúc sống mắt nàng di chuyển chứa ba phần đau khổ, lung linh như nước, những phiền muộn và bi thương không thể nào nói rõ được.

Hầy, thật là kỳ quái, đôi mắt của nàng ta đẹp như vậy mà lại không phải là màu đen hoặc màu hổ phách. Tôi nhìn chăm chăm vào nàng, liên tục quan sát...Màu xanh lam? Nàng ta không phải người Trung Nguyên sao?

Mĩ nhân nhẹ nhàng khoác chiếc áo choàng, kéo sát vào người, tay ngọc hơi nhấc lên đã có một nha hoàn có vẻ như là người đứng đầu cẩn thận dìu nàng tiến vào chùa Đại Lôi Âm.

Tôi nghe thấy nha hoàn kia nói, có vẻ cảm giận bất bình: “Phu nhân, người biết rõ Vương gia...khụ, chủ thượng tuyệt đối không đồng ý mà. Vì tiện nhân kia, chủ thượng nhiều lần tránh mặt người, bây giờ cả tháng cũng trốn trong chùa trên núi này không chịu quay về. Cũng may chủ thượng không biết ả ta bị hạ cổ, nếu không...”

Chưa dứt lời, mỹ nhân kia liếc mắt một cái làm cho nha hoàn sợ hãi không nói gì nữa.

“Từ đầu tới cuối ta chưa hề thúc ép ả, đều là ả cam tâm tình nguyện”. Mỹ nhân dịu dàng cười nói.

Nha hoàn lại tiếp lời: “Chẳng qua chỉ là một ca kỹ thấp hèn, làm sao sánh bằng sự si mê của phu nhân dành cho chủ thượng chứ?”

Tôi lặng lẽ đem những lời này của cô ta nghiền ngẫm một phen, có một chút không bằng lòng, vì sao ca kỹ không được phép yêu một người thật lòng? Cũng giống như chùa Đại Lôi Âm, tuy rằng nó chỉ là cái miếu đồ nát nhỏ, nhưng nó cũng đường đường chính chính thờ phụng Phật Tổ, Bồ Tát, so với chùa Tướng Quốc thì không có gì khác nhau.

“Lúc tiện nhân kia được gả cho Bùi Lâm cũng đã nhận thức được rồi, dù không muốn hiểu cũng phải hiểu. Mặc dù chưa chắc ả ta rơi xuống núi, phơi thây nơi hoang dã, thì cũng nên là Bùi Lâm đến nhận xác. Sớm biết Thái tử phi là một người đàn bà không chấp nhận dù chỉ một hạt cát trong mắt, nghe nói ả ta chịu không ít đau khổ ở Đông cung, dù sao cũng hóa giải được một ít hận thù trong lòng ta”. Mỹ nhân khẽ cười nói, mặc dù lời nói rất dịu dàng nhỏ nhẹ, khi tôi nghe lại nổi da gà, giống như trong mùa đông khắc nghiệt mà còn bị người ta đổ một chậu nước đá từ trên xuống, toàn thân rùng mình từ sợi tóc cho đến đầu ngón tay.

“Nô tì lo lắng rằng chủ thượng vì thế mà khước từ thỉnh cầu của phu nhân”.

“Nếu nói về y thuật thành thạo chỉ sợ trong thiên hạ này không có một ai. Bà vú có công dưỡng dục với ta, chuyện của người cũng là chuyện của ta... cho dù Bùi Quân có chán ghét ta đi chăng nữa thì cuối cùng ta cũng là thê tử kết tóc của hắn, người nói có đúng không?”. Mĩ nhân nghiêng đầu cười với a hoàn, vừa kịp lúc đó tầm mắt hướng về phía tôi. Xuyên qua cánh cửa, tôi có thể nghe được tiếng cười quyen rũ của nàng ta.

Tôi cả kinh, nghĩ đến việc ẩn nấp của mình đã bị nàng ta phát hiện ra, chân vội lùi về sau hai bước. Không cẩn thận chân bị va vào trụ đá, trước mắt đột nhiên choáng váng, tức thời cả người bị ngã về phía trước.

Việc xảy ra rất nhanh, chợt thấy bên hông bỗng nhiên được ôm chặt, tiếp đó rơi vào vòng ôm ấm áp. Tôi kêu lên hai tiếng, toan mở miệng nói chuyện mới phát hiện ra miệng mình bị người ta bịt lại.

“Đừng nói gì cả...”. Giọng nói khẩn thiết của Hi Âm nhẹ nhàng lướt qua tai tôi, toàn thân bị hắn ôm chặt, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Cứ như vậy, Hi Âm ôm tôi nấp ở sau cửa, đôi môi của hắn kề sát vành tai tôi, hơi thở nóng ấm lan ra như lửa xuân, khiến cho mặt tôi nóng bừng lên.

Thành thực mà nói, phản ứng đầu tiên của tôi ngay lúc ấy là: thánh tăng, người cứ ôm tôi hoài như vậy, với tôi nữ sắc không có gì phải nói, nhưng nghĩ đến về mặt Phật tử khi thấy cảnh này...rất cuộc người để quy định của Phật ở chỗ nào chứ...Vừa nghĩ vừa tưởng tượng hắn đã từng nói quy định của Phật chỉ như mây bay trên trời, thôi vậy, miễn đi.

Hình như nữ nhân cảm giác có tiếng động, dừng lại bước chân, hướng về phía này. Tôi có chút ngạc nhiên, nếu việc nghe lén của tôi bị phát hiện thì cùng lắm chỉ bị trách cứ vài câu. Nhưng nếu nàng ta phát hiện ra người nàng gửi gắm hy vọng - trụ trì cao quý ôm một cô nương nấp ở phía sau cửa nghe lén thì...quả thật là làm nhục nơi của Phật mà!

Đúng lúc này, Đầu Hồ Lô từ trên trời rơi xuống đứng trước mặt nữ nhân, chấp tay niệm Phật, kính cẩn nói: “Phu nhân, người tới rồi”.

Mĩ nhân hơi gật đầu, hỏi: “Gần đây chàng ôn không?”

“Làm phiền phu nhân đã nhớ tới, sư phụ rất mạnh khỏe”. Đầu Hồ Lô trả lời rất nghiêm trang.

“Khuây khóa tâm trạng như vậy còn chưa đủ sao? Tốt xấu gì người cũng là một vương gia, dù sao cũng không thể nào không quan tâm đến bách tính. Người hồ đồ như vậy, các người là nô tài mà cũng không khuyên nhủ người chút nào”.

Đầu Hồ Lô cung kính nói: “Sư phụ có chủ trương của người. Bản tăng không dám nhiều lời. Mời phu nhân theo bản tăng dời bước đến bảo điện Đại Hùng, sư phụ sẽ đến sau”.

Trước khi đi, nha hoàn bên cạnh nàng ta vẫn hoài nghi nhìn về hướng này nhưng không thể phát hiện ra điều gì, liền hậm hực đi theo Đầu Hồ Lô và mỹ nhân.

Cho đến khi những người ấy đã đi xa, lúc này Hi Âm mới buông tôi ra. Hơi thở của tôi đột nhiên dần ra, lúc này không dám thở mạnh, hơi thở bị đè nén rất lâu, tôi bây giờ vừa thở hắt ra vừa nói với Hi Âm: “Mới vừa rồi suýt nữa thì té ngã, may mà có thánh tăng ra tay giúp đỡ...”

Hi Âm im lặng nhìn tôi, ánh mắt thâm trầm, vẻ mặt như muốn quở trách tôi, tôi hơi hơi oan ức nhìn lại. Nghĩ thầm chuyện này cũng không có gì đáng trách, nhưng nếu tâm hồn hắn bị tôi khuấy đục chỉ sợ trong chùa từ trên xuống dưới nhin ăn trong một tháng.

Rất lâu sau, hắn khó xử thở dài một tiếng: “Cô nương không bị thương chứ?”

Tôi vội vàng lắc đầu, vỗ vỗ ngực chứng tỏ mình rất tốt.

Hắn cẩn thận quan sát tôi từ trên xuống dưới, lại hỏi: “Vừa rồi cô nương nghe được những gì rồi?”

“Có một chút, nhưng ta chẳng hiểu gì hết”. Tôi thành thật trả lời.

Trên mặt Hi Âm hiện lên vài phần như trút được gánh nặng, thoải mái nói: “Cô nương trở về phòng nghỉ ngơi đi, đừng đi lại lung tung. Giới Sắc, đưa Tiểu Mai về phòng”. Nói xong Đầu Tròn chạy ra, lễ độ cung kính nói ‘vâng’. Trong đầu tôi chợt hiện ra những hình ảnh không rõ ràng, nhắc đến lại thấy mơ hồ.

Hi Âm muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, không hiểu sao lại liếc mắt nhìn tôi một cái. Lời nói đã ở bên môi bị kìm lại, lặng lẽ phát tay áo bỏ đi.

Mới chỉ nghe lên được một nửa, thật là hơi bị khó chịu.

Huống hồ, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm đọc thoại bản của tôi, trong đoạn đối thoại vừa rồi của mỹ nhân và nha hoàn của nàng ta nhất định có chỗ phức tạp khác thường, chuyện xưa của người trong câu chuyện chưa đầy đủ. Tôi càng nghĩ càng thấy tò mò, không tránh khỏi có suy nghĩ khác... có lẽ nào ngày trước tôi là... một nhà viết thoại bản sao?

Cánh cửa bảo điện Đại Hùng khép hờ, mấy cái đầu lén lút chụm lại ở bên ngoài, tất nhiên là lần la nghe trộm.

Tôi cất giọng rõ ràng, hỏi: “Su phụ Giới Sắc, mỹ nhân vừa rồi là ai vậy?”

“...Một vị khách hành hương”. Đầu Tròn mặc dù có bản lĩnh rất cao, nhưng trình độ bịa chuyện lại hơi kém, ngay cả tôi cũng nhận ra điều này.

“Ái chà, người xuất gia không được nói dối”. Tôi níu cánh tay mập mạp của Đầu Tròn, dò xét hỏi: “Có phải nàng ta quen biết với thánh tăng đứng không?”

Đầu Tròn giống như là bị người ta đánh vào bả vai, nhảy lùi về phía sau cách tôi một đoạn xa, run run nói: “Bần...bần tăng không biết”.

“Không biết? Ái chà, đúng lúc lắm, chúng ta cùng đi xem sao”. Nói xong, tôi nhanh chân chạy về phía bảo điện Đại Hùng. Đầu Trọc muốn kéo tôi lại, nhưng vừa rồi hấn mới nhảy lùi một quãng xa, mà tay hấn lại không đủ dài, tay hấn vừa chạm vào ống tay áo của tôi thì tôi đã chạy đến trước cửa điện.

Hắn kinh hãi hít vào một hơi khí lạnh, vội vội vàng vàng đuổi theo không ngừng. Nhưng lúc này cả người tôi lọt vào trong cửa điện, hấn chỉ cần đẩy nhẹ một cái là cả người tôi sẽ đụng vào cánh cửa, trong nháy mắt sẽ xuất hiện trước mặt Hi Âm và mỹ nhân.

Tay chân đám đầu trọc luống cuống chỉ loạn xạ, sắc mặt Đầu Tròn trắng bệch, gơ tay ra muốn kéo tôi lại, lại lo lắng tôi nhất thời xúc động muốn tiến vào. Lúc này tiến không được mà lùi cũng không xong, nét mặt Đầu Tròn rối rắm vận vẹo.

“Cô nương Tiểu Mai, không nên xúc động...”. Hấn run rẩy dùng khẩu hình nói với tôi.

Tôi cũng tùm tùm cười, dùng khẩu hình trả lời hấn: “Thoải mái đi, ta cũng biết chừng mực”.

Đầu Tròn như nuốt phải ruồi, nhất thời sắc mặt càng khó nhìn hơn.

Trong điện yên lặng trang nghiêm, khói bay nghi ngút. Phật tử cầm hoa cười, bình tĩnh nhìn xuống chúng sinh.

Hi Âm khoanh tay đứng hướng về phía Phật tử, mỹ nhân yếu ớt đứng ở bên cạnh hấn, không ngừng lấy khăn tay lau nước mắt, khóc như hoa lê dưới mưa, làm cho tôi cảm thấy thương xót. Hi Âm lại bất động giống như tảng đá, ngay cả nhìn cũng không liếc qua nàng một cái.

Hầy, tình cảm khó hiểu, tình cảm khó hiểu.

Trong chốc lát, đột nhiên mỹ nhân nhào vào lòng Hi Âm, dựa vào ngực hấn khóc thảm thiết. Hi Âm đẩy nàng ra, đại khái đẩy vài lần, cuối cùng không được đành để nàng tùy ý.

Hầy, si mê sai người, si mê sai người.

Mỹ nhân ngẩng đầu lên, không biết nói gì với Hi Âm. Hi Âm đột nhiên run lên, nhìn nàng như không dám tin vào chuyện đó, sau một lúc lâu, rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện với nàng.

Hầy, thật là oan nghiệt, thật là oan nghiệt.

Tôi đứng xem, lòng ngập tràn thổn thức, đây rõ ràng là một màn cầu huyết 'hoa rơi có ý, nước chảy vô tình' mà. Không sai, nói đi nói lại, mỹ nhân rốt cuộc có quan hệ gì với Hi Âm đâu? Nhìn nàng ôm chặt Hi Âm như vậy, lẽ nào trước đây khi hấn tiêu dao hồng trần đã mang nợ phong lưu sao?*

Không đợi tôi xem kỹ, chợt thấy thân dưới nhẹ hẫng, cảnh trí trước mặt là Hi Âm và mỹ nhân bỗng biến thành trời xanh mây trắng. Tôi giãy dụa chưa kịp la lên đã bị Đầu Hồ Lô khiêng trở về phòng.

**Ý chỉ trước khi anh ấy quy y cửa Phật đã chơi bời trăng hoa nên giờ bị người ta đòi nợ Ạ. Đoạn này mình thấy Việt hóa hoàn toàn không hay nên để Hán Việt cho câu văn mượt mát.*

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiểu Mai, nàng là cô nương tốt nhất trên đời này

Lạnh.

Lạnh như băng, hơi lạnh thấu xương len lỏi khắp nơi như ma quỷ, cứ yên lặng buốt nhức tứ chi và bên trong người tôi.

Tuyết rơi nhiều, gió tây cứ cuộn cuộn thổi khắp xung quanh, quét vào người từng đợt đau đớn. Trong tầm mắt là một mảng trắng xóa, người đi đường ai ai cũng quần kín người, đi thật vội vàng.

Tôi cuộn người trong góc sáng bên đường, quần áo cũ nát rách rưới không đủ che kín thân thể, cơn gió lạnh rít qua người như dao bén cắt từng tắc da thịt.

Tôi đã quen với chuyện bị đói khát. Bánh mì mang theo từ nhà lúc bỏ trốn đã ăn hết từ lâu, quả thật nhịn đói rất khó chịu, tôi liền vốc tuyết đọng chậm rãi liếm, bây giờ cũng chỉ có thể xem nó là đồ ăn duy nhất. Một ngụm nuốt xuống cả người không chịu được mà run lấy bầy.

Tôi chà xát hai má đã cứng lại vì lạnh, cố gắng phả ra một hơi ấm, trong nháy mắt lại bị cuồng phong thổi mất.

"Ăn mày thôi, cút ngay!". Không biết ai đá tôi một cái. Một cơn đau nhói từ bên hông quét qua toàn thân như mưa rền gió dữ.

Tôi nặng nề ngã lên trên nền tuyết, thân mình không ngừng run lên, trong tay vẫn nắm chặt cây trâm hoa mai bằng ngọc.

Dường mẫu nói chỉ cần tôi luôn cầm cây trâm cài tóc này, một ngày nào đó có thể sẽ tìm được phụ mẫu thân sinh.

Mấy ngày liền những người đó đuổi theo thúc ép tôi, chỉ là vì muốn cướp đoạt cây trâm cài tóc này thôi sao? Tôi không biết danh sách đồ vật kia như lời bọn họ nói là như thế nào, tôi chỉ biết có chết thì cũng phải tìm ra phụ mẫu thân sinh của mình.

Suy nghĩ hỗn loạn, cảnh vật mờ mờ ảo ảo, trời đất trước mắt cứ xoay tròn mãi. Tôi bị lạnh đến mức ngay cả chút sức lực để rùng mình cũng không có, cái rét cắt da cắt thịt đã đập tan những suy nghĩ trong đầu. Tôi mệt mỏi quá, tôi không chạy thoát được, tôi muốn ngủ.

Tôi vừa muốn nhắm mắt lại thì bỗng nhiên một bàn tay xuất hiện.

Đó là một bàn tay rất đẹp, vừa trắng nõn như ngọc vừa thon dài.

Tôi ngẩng ngẩn nhìn bàn tay kia, khó khăn ngẩng đầu lên giống như người bị thôi miên, chợt thấy bên trong đôi mắt kia ẩn chứa ý cười như không cười. Đôi mắt ấy vừa sáng vừa sâu, mang theo năng lực bức người, như là hòa tan ánh sao bên trong.

"Tiểu muội muội, muội có ổn không?". Thanh âm đều đều như làm say lòng người.

Tôi trừng mắt nhìn vào đôi mắt ấy, bộ dạng của người tốt là như vậy sao?

Song không hiểu vì sao mặt của người kia hệt như cách một tầng hơi nước, như hoa trong gương, trắng trong nước, nhìn vào không thể thấy rõ được.

Không suy nghĩ nhiều, tôi không cảm lòng được, vươn tay về phía người đó...

Đêm khuya giấc mơ quay lại làm tôi đột nhiên bừng tỉnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bộ y phục bị ướt toàn bộ.

Tôi lúng túng ngồi ở trên giường, một tay nắm chặt chấn bông, như người mất hồn, một lúc lâu sau mới lấy lại được tinh thần.

Ác mộng này thật quái lạ, đúng là không thể tưởng tượng nổi, rất chân thật và quen thuộc. Trong mơ có đủ thứ rét lạnh, đói khát, đau đớn, run rẩy, thậm chí ngay cả bất lực và tuyệt vọng cũng làm cho tôi cảm thấy y như thật.

Tôi đập nhe ngực mình, cảm giác mơ hồ trong mơ này ắt hẳn có liên quan nhiều đến quá khứ trước đây.

Người đàn ông kia là ai?

Tôi hít thở thật sâu, cố gắng làm cho tâm trạng mình yên tĩnh lại, cố gắng nhớ lại từng chi tiết trong mơ.

Y phục da cừu đẹp đẽ quý giá, ngón tay thon dài như ngọc, đôi mắt sáng tựa sao như cười như không, giọng nói trầm thấp tao nhã... Toàn bộ mọi thứ của người đó toát ra vẻ quý phái mà linh động, thậm chí tôi có thể cảm nhận rõ ràng ý cười trên bờ môi kia. Trong phút chốc, trong đầu lại thấy cảm giác này quen thuộc, giống như sóng lớn mãnh liệt đánh trong lòng.

Tôi nhắm mắt lại, lòng yên tĩnh, cảnh tượng trong mơ lại tái hiện trong đầu. Không bàn đến việc tôi nỗ lực thế nào, vẫn không thấy rõ gương mặt người ấy. Mỗi khi tôi thấy bản thân mình có thể nhìn được gương mặt kia, luôn có một làn sương mờ thân nhiên bao phủ lấy nó, như mây che trăng sáng, làm cho lần nào tôi cũng không thấy rõ ràng, trong tầm mắt chỉ thấy hình dáng mơ hồ mà thôi.

Cứ như vậy, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ giống như móng vuốt của mèo cứ cào trong lòng tôi mãi, càng không thể nhìn thấy, lòng hiếu kì của tôi lại tăng lên nhiều.

Là ai nhỉ? Lúc tôi chặt vật và hấp hối lại cứu tôi dậy từ trên nền tuyết, rốt cuộc đó là ai?

Trong lòng có hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ. Tôi có chút chán nản thờ dài, nằm trần trọc không ngủ được. Dứt khoát đứng dậy choàng áo, thừa dịp xung quanh yên tĩnh đi ra ngoài hít thở cho khuây khỏa, tiêu tan phiền muộn trong lòng.

Tối nay trời đẹp, nhìn xa ánh trăng sáng tỏ giữa trời, ánh sáng trong suốt chiếu khắp nhân gian, cũng chiếu rõ ràng giữa sân. Đêm xuân trời lạnh, mọi âm thanh trong núi đều im bất, bên tai không hề có tiếng côn trùng kêu vang. Bóng đêm yên tĩnh như nước, trong phút chốc làm lòng người an bình lại.

Ngoài cửa, trong sân hoa đào vậy xung quanh, nở rộ đẹp đẽ giống lúc trước.

Dưới tán cây có một người ngồi rất nhân nhả, thân nhiên uống trà, gió đêm làm tay áo người ấy phất nhanh. Tôi nao nao, không nghĩ rằng có thể gặp Hi Âm lúc này. Hắn nhìn thấy tôi liền khẽ nhếch khóe môi, khuôn mặt tuấn mĩ được ánh trăng chiếu vào hết như thần tiên uống rượu.

Tôi ngồi trước mặt hắn, hắn lấy một chén trà khác, rót nước trà xanh cho tôi. Tôi cầm chén trà lên nhấp một ngụm, hương trà tinh khiết lưu lại trong miệng, tôi không khỏi khen: "Bích loa xuân Giang Nam, sinh sôi ở núi Động Đình, nhờ nước Thái Hồ mà trưởng thành". Nói xong chính tôi cũng thấy kinh ngạc - tôi không cần nghĩ ngợi mà có thể nói ra xuất xứ của loại trà này sao?

Có thể nào...trước lúc mất trí tôi là một người hái trà?

"Hóa ra cô nương Tiểu Mai cũng là người thích trà". Hi Âm nhẹ nhàng nói, ngữ khí lúc hắn nói chuyện không giống như hỏi, tựa như rất hiểu biết về tôi.

Tôi buông chén trà cười nói: "Có lẽ là vậy, chẳng qua hiện giờ cái gì ta cũng không nhớ rõ, chỉ là đơn thuần cảm thấy được trà này uống ngon mà thôi. Đêm hôm khuya khoắt, thánh tăng sao lại có nhã hứng một mình ra đây phẩm trà?"

"Đêm không thể ngủ nên ra ngoài hít thở không khí." Nói xong mắt phượng như cười như không, nhìn tôi hỏi: "Vì sao cô nương không ngủ?"

Tôi thờ dài nói: "Mới vừa rồi ta nằm mơ, trong mơ thấy có người có thể liên quan với ta trong quá khứ. Nhưng suy nghĩ về người này nửa ngày lại không nghĩ ra được cái gì cả". Khi nói chuyện khẽ cúi đầu nhìn xuống, tầm mắt vô tình nhìn thấy ngón tay hắn - sáng chói rõ ràng, đầu ngón tay thon dài ảm áp, so với dương chi bạch ngọc* càng thêm uyển chuyển.

**dương chi bạch ngọc là ngọc quý màu trắng.*

Bất chợt lòng tôi có chút yêu thích.

"Vậy sao? Cô nương mơ thấy gì?". Hắn hỏi nhẹ nhàng, trong ánh mắt lại lóe lên vài phần lúng túng, hốt hoảng.

Tôi nói: "Ta mơ thấy bản thân chặt vật tẻ trong sân tuyết, có một người đàn ông cứu ta, ta cố gắng nhìn rõ diện mạo người đó nhưng luôn không thể được".

Mắt Hi Âm rũ xuống, không nói một lời nhìn chằm chằm vào chén trà. Ánh trăng long lanh, khuôn mặt vốn bình tĩnh lộ ra nét thâm trầm. Sau một lúc lâu, giọng nói của hắn như từ ngàn năm vang lên: "Cô nương Tiểu Mai không phải nói rằng bằng lòng vứt lại quá khứ sao? Vì sao còn canh cánh trong lòng?"

"Ta cũng không biết...". Tôi mờ mịt lắc đầu, một tay chống cằm buồn bã nói: "Đối với nhiều chuyện quá khứ, ta không phải không nghĩ ngợi trong đầu. Thánh tăng nói rất đúng, mọi sự tùy duyên. Ta cũng muốn thuận theo tự nhiên, nghĩ rằng có thể ngủ dậy là tốt nhất, nếu nghĩ không được thì cũng cưỡng cầu không được. Nhưng quãng thời gian này, mỗi khi ta gặp một vài cảnh tượng, hay mơ thấy chuyện gì, thấy người nào cũng có chung cảm giác đặc biệt quen thuộc, quen thuộc đến mức khó tin. Không biết sâu xa có ẩn ý gì".

Hi Âm im lặng rất lâu, ánh mắt sáng rực nhìn về phía tôi, ánh mắt trong veo như chứa hàng nghìn lời nói, không đợi tôi nghiên cứu tí mĩ đã nhanh chóng quay lại về bình tĩnh.

"Thực ra có thể quên hết quá khứ không hẳn là chuyện xấu. Nếu nhớ lại mà vô cùng thâm trầm, thậm chí tràn đầy máu tươi, nhớ đến là thịt rơi máu chảy, rất đau đớn, quá khứ như vậy cô cũng muốn nhớ sao?" Hắn hỏi tôi.

Tôi lắc đầu nói: "Không cần, hiện tại ta sống rất sung sướng, không nên làm điều khiến mình khó xử". Quá khứ ấy cùng với giấc mơ sâu đêm qua chỉ gây cho tôi thương tích đầy người, xưa nay tôi chỉ muốn sống an ổn, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, trên trời nếu an bài tôi lưu lạc đến ngôi chùa trong núi này có lẽ là mọn cơ hội này cho tôi cuộc đời mới, tôi phải nhất định quý trọng.

Hi Âm cười nhân nhả, ngẩng đầu nhìn lên trời đầy sao, ý vị sâu xa nói: "Nếu như có thể, bản tăng cũng muốn vứt bỏ quá khứ bắt đầu lại từ đầu". Nói xong, hắn cúi đầu trở lại liếc mắt nhìn tôi một cái, cười: "Tiểu Mai, cô thích nơi này không?"

"Thích". Đây là lời thật lòng.

"Cô có bằng lòng ở nơi này cả đời không?"

Chùa cổ núi xanh, sớm chiều chuông ngân, còn có nhiều hoa đào, thêm vào mỹ nam trước mặt thì sao lại không muốn? Tôi cân nhắc trong nháy mắt nói:

"Bằng lòng là bằng lòng, đối với người, ta là một nữ tử, chỉ sợ nơi Phật môn thanh tịnh này của người..."

"Bàn tăng là trụ trì, nơi này của bàn tăng tất nhiên nghe theo lời bàn tăng".

Tôi: "..."

Không đợi tôi trở lại bình thường, lại nghe hắn nói: "Qua hai ngày nữa bàn tăng phải xuống núi một chuyến, cô nương không có việc gì thì đừng đi lung tung xung quanh, ngoan ngoãn ở trong chùa đợi bàn tăng trở về".

Chờ hắn trở về...

Tôi ghen lại, mạnh miệng nói: "Ta, ta không có đi lung tung xung quanh..." Tôi chẳng qua là trùng hợp đi ngang qua, trùng hợp đứng ở góc tường nghe thôi...

"Không có?". Thánh tăng kéo dài âm cuối, tỏ rõ là không tin lời tôi.

Tôi ngay lập tức thẳng lưng, kiên định nói: "Không có, phạm vi đi lại của ta chưa bao giờ vượt quá chùa Đại Lôi Âm. Chẳng qua...". Tôi hơi đoán, nghĩ thầm dù sao cũng nghe lén chuyện đó, rồi còn bị hắn phát hiện, chẳng bằng đập vỡ nỗi dằn vặt hỏi cho rõ ràng, bèn hỏi: "Thánh tăng ới thánh tăng à, người nói vị nễ nhân kia...à không, nữ thí chủ có phải...có phải...cái đó..."

Thích người...

Ài, cuối cùng hai chữ này rõ ràng đã tới miệng lại nói không ra lời.

"Là cái gì?". Tên này biết rõ lại còn...

Thánh tăng, người xuất gia không thể làm vậy, Phật tử đang nhìn người đó!

Tôi lúng búng im lặng, hỏi không được mà không hỏi cũng không được. Sau một lúc lâu, tôi nói: "Ta thấy nàng ta ôm người khóc..."

"À...nàng đang nói chuyện này". Hi Âm làm vẻ bỗng nhiên hiểu ra, trong mắt ý cười lại sâu ba phần. Tôi bị hắn nhìn trong lòng sợ hãi, hoàn toàn không hiểu hắn nhìn chăm chú như chưa bao giờ nhìn tôi vậy.

"Nhưng dù cho không phải...". Tôi cúi đầu xuống tránh đi tầm mắt của hắn, đôi tai bị hắn làm cho đỏ lên, giọng nói lí nhí.

Hai người ngồi tương đối gần, đều im lặng không nói. Trong không khí có một chút khác thường, im lặng lan tràn.

"Nàng ta có chuyện tìm ta thôi". Hắn thân nhiên nói.

Tôi buột miệng: "Vậy người có tính giúp nàng ta không?". Nói xong lời này liền nảy sinh hối hận, có chút không phải rất nhiều, giống như là dò la tin tức trở thành thói quen riêng tư.

"Nàng muốn ta giúp nàng ta không?". Hắn hỏi lại tôi.

"Không muốn". Tôi thành thực.

Hi Âm thích thú vân vê chén trà: "Vì sao?"

Tôi nói: "Ta cảm thấy nàng ta không phải là một cô nương tốt".

Hi Âm có chút sững sốt, nhưng chợt cao giọng cười ha ha. Tiếng cười sang sảng tự nhiên, trong phút chốc tràn đầy tươi sáng.

Tôi ngờ vực nhìn hắn, lúng túng nói: "Ta nói thật".

Hắn nói: "Tiểu Mai, ta cảm thấy nàng là cô nương tốt nhất trên đời này".

Cuối chương này mình đổi lại cách xưng hô của Hi Âm đối với Tiểu Mai. Trong lời nói của anh í đã bộc lộ tình cảm nên sửa lại cho phù hợp. Ngôi xưng Trung Quốc vốn chỉ có 2 ngôi khi nói chuyện nên dù anh ấy xưng hô như vậy cũng không làm cho Tiểu Mai nghi ngờ gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mẫu nghi thiên hạ, vận mệnh đào hoa

Kể từ sau đêm đó, đã hai ngày rồi tôi không thấy Hi Âm, cũng không biết rốt cuộc hấn bận công việc gì. Đầu Hồ Lô cũng giữ kín như bưng việc này, mặc kệ là hỏi người nào, đều thu về đáp án không hơn không kém - sự phụ hấn đi bế quan.

Bế quan là một chuyện có chút huyền diệu. Nếu là hòa thượng bình thường, bế quan tất nhiên là nghiên cứu kinh Phật, hiểu thấu đạo Phật lý, giác ngộ Phật pháp tinh diệu, nhưng Hi Âm... Tuy nói rằng hấn tự cho mình là thánh tăng, nhưng rõ ràng không biết được trình độ của hấn uyên thâm tới mức nào, bởi vậy chắc chắn không có khả năng bế quan lễ Phật.

Một khi đã như thế, việc này có vẻ giống như là hấn đóng cửa từ chối tiếp khách?

Lại nói đến ngày hôm đó, sau giờ Ngọ, tôi nằm ở trong viện phơi nắng, chán đến chết được.

Ngày xuân trời đẹp, hoa đào bay bay, tôi dương dương tự đắc dựa vào ghế trúc chop mắt, có gió mát thổi vào mặt, cả người tràn ngập cảm giác mãn nguyện.

Không thể không nói y thuật của Hi Âm thật là giỏi giang, gọi hấn một tiếng diệu thủ hồi xuân cũng không có gì là quá đáng. Thời gian trước đây, tình trạng thương tích của tôi là sống ngày nào hay ngày đó, nếu không từ từ đứng dậy đi bộ thì ngay cả chuyện bản thân sợ hãi nhất là gọi đầu cũng không đau khổ như vậy.

**mình đoán là vì trên người Tiểu Mai có rất nhiều vết thương nên khi tắm gọi rất đau đớn, không phải chuyện cô ấy ít gọi đầu đâu nhé*

"Thí chủ, tới giờ uống thuốc rồi". Đầu Tròn đem một chén thuốc nóng hồi tôi, cung kính đưa tới trước mặt tôi.

Nói cũng lạ, cả ngày Hi Âm không xuất hiện, lại phân phó cho Đầu Tròn ở cạnh tôi làm bạn không rời. Bỏ qua thời gian mỗi ngày như vệ sinh tắm rửa, còn lại khi nào chỉ cần tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh, vẫn có thể thấy bóng dáng của tên nhãi này. Ban đêm đi ngủ, hấn cũng cẩn thận canh giữ cửa phòng tôi, sợ sơ xuất một tí tôi sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

Hầy, chuyện này lại làm cho tôi có chút phiền muộn, bản tính tôi yêu tự do, mỗi ngày mỗi đêm cứ bị hấn nhìn chăm chăm như vậy, hết như một cái đuôi nhỏ, thật là buồn rầu khó chịu.

Huống chi mấy ngày tới đây tôi đã xem xét trên dưới mười lần những xó xỉnh vòng vo ít người lui tới ở phía trước và sau chùa Đại Lôi Âm, là hướng ở phía nhà bếp, trong sân có bao nhiêu góc hoa đào trong tôi đều nắm rõ ràng.

Nếu cứ ngày ngày ngồi ở sân phơi nắng, sợ là tôi không trở thành hoa đào mà thành một cây nấm dài.

Tôi hí híp mắt nhìn hấn, chậm chạp đón lấy chén thuốc, hỏi: "Hôm nay thánh tăng còn chưa xuất quan sao?"

Hấn cười tủm tỉm nói: "Bần tăng không biết".

Xi! Tôi lặng lẽ mắng thầm hấn trong bụng, người còn không biết thì ai biết!

"Ôi chào oi...". Bỗng dung tôi ôm ngực đau khổ nói: "Sao lại thế này? Tự nhiên ta cảm thấy ngực đau quá... Sự phụ Giới Sắc, người mau gọi thánh tăng qua đây xem thử".

Đầu Tròn chấp tay niệm Phật, bình tĩnh lấy ra một bình sứ nhỏ trong tay áo đưa cho tôi nói: "Sự phụ nói nếu thí chủ cảm thấy ngực không khỏe thì uống thuốc này".

Tôi giật giật khóe miệng, hậm hực đón lấy bình thuốc kia...

Cân nhắc kỹ càng, tôi quyết định chơi chiêu lắt léo, vẫy vẫy tay với hấn, kéo lại thân thiết nói: "Sự phụ Giới Sắc lại đây ngồi đi".

Đầu Tròn run run một cái, như là không có thói quen thấy tôi nhiệt tình như vậy, trong nháy mắt đứng thẳng bất động ngay tại chỗ, cười gượng nói: "Không... không cần, bần tăng đứng đây là được rồi".

Tôi lại trầm ngâm: "Sự phụ Giới Sắc, người nói thánh tăng... trước khi đi tu có phải đã mắc nợ tình duyên với ai không?"

Chuối Phật châu trên người Đầu Tròn run lên, hôm nay trời trong nắng ấm nhưng lại xuất hiện mấy giọt mồ hôi: "Bần... bần tăng không biết".

Tôi đứng dậy, chậm rãi đến gần hấn: "Là vị nữ thí chủ mấy ngày trước đúng không?"

Hấn kinh hoàng lùi lại những ba bước: "Bần tăng không biết..."

"Không biết? Thật sự không biết sao?"

"Bần...bần tăng thực sự không biết!"

"Nàng ta thích thánh tăng nhưng thánh tăng không thích nàng, đúng không?"

Đầu Tròn: "..."

Tôi tiến lên vài bước, hần run rẩy lui về phía sau từng bước...cho đến khi bị tôi ép lui đến góc tường, không thể lùi hơn nữa. Tôi trừng mắt mím môi, miệng cười hơi thừ: "Vậy thánh tăng thích ai?"

Đầu Tròn bị tôi làm sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, ngã phịch một cái xuống đất, bây giờ đầu hần đầy mồ hôi. Hần hoảng hốt lau đi mồ hôi, miệng lập đi lập lại: "Tội lỗi tội lỗi, bần tăng không biết, bần tăng không biết..."

Trong phút chốc, mắt thấy thời cơ đã đến tôi bỗng che bụng nhíu mày nói: "Ồi trời ơi, bụng ta hình như không thoải mái...Sur phụ Giới Sắc, nhân lúc này...ta đi sẽ quay lại ngay!". Nói xong chân liền bước ra hướng ngoài sân...

Trong giây lát, rốt cuộc Đầu Tròn cũng hoàn hồn, chỉ nghe một tiếng la lên như tiếng giết heo truyền về từ phía sau: "Thí chủ Tiểu Mai, nhà vệ sinh không nằm hướng đó!"

Đi đứng nhanh nhẹn là ưu điểm của tôi, tôi chạy theo hướng cửa sau chùa Đại Lô Âm đi ra ngoài. Đầu Tròn vội vàng cuống quýt chạy theo tìm, nhưng làm sao hần tìm ra. Tôi trốn phía sau cửa, nhìn trộm Đầu Tròn đang lo lắng quay qua quay lại, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác tội lỗi, nhưng cũng thấy có chút thích thú.

Tôi len lén chạy xa thêm mấy bước, đến khi xác định Đầu Tròn không đuổi theo mới dần dần bước chậm lại.

Núi Thục* xanh biếc như ngọc.

**tức núi Thanh Thành, ở đất Thục nên gọi là núi Thục*

Ngay lập tức cảnh sắc trời xanh mây trắng, núi cao nước biếc đập vào tầm mắt, nhất thời tâm tình vui vẻ. Suối nước róc rách trong suốt thấy đáy, bèo trôi lênh đênh, tiếng động tí tách kêu như ngọc bội leng keng.

Hoa trên núi rực rỡ khôn cùng, gió xuân ấm áp mang theo hương thơm nhàn nhạt. Tôi bước ven suối, đạp trên hoa cỏ đi rất vui vẻ, chỉ hận không thể vỗ tay ca hát, trong lòng tràn đầy đắc ý.

Không biết đã đi được bao lâu, cảm thấy có chút mệt mỏi, tôi liền ngồi lên trên một tảng đá lớn gần dòng suối nghỉ ngơi. Tôi kéo ống quần lên, hai chân thả vào trong nước suối mát rượi, vài con cá nhỏ bơi qua tò mò dừng lại bên chân tôi, thỉnh thoảng cắn vào mấy đầu ngón chân, cảm giác có chút ngứa ngáy.

Trong lòng vui vẻ, nhìn nước mát lành chảy từ trên núi xuống tôi không kìm lòng được cất tiếng hát.

"Mười ba tuổi gặp chàng lần đầu, khi dần sáo tại nơi ở của vương hầu. Chỉ có duyên được chàng ngoảnh nhìn một lần, lòng thiếp đã vô cùng nhung nhớ."

Gặp lại chàng khi thiếp mười lăm, vì chàng mà múa một khúc nhạc. Tiếc rằng thời gian như sương mai, giữ chàng trong lòng tự khi nào.

Chàng giỏi đánh đàn, thiếp giỏi múa hát, nhưng cuối cùng chúng ta cũng xa cách, chỉ còn bức tường ngăn cách trong lòng. Chỉ có duyên được chàng ngoảnh nhìn một lần, lòng thiếp đã vô cùng nhung nhớ.

Tâm hồn đi theo chàng tuyệt không hối hận, vì nhớ chàng mà khổ sở. Ai bảo nhớ là khổ? Không biết chàng đang ở nơi xa nào.

*Đứng tựa cửa nhớ lời chàng dặn dò, trèo lên núi cao tầm mắt nhìn về đường chân trời..."**

**Bài hát này tên là "Khúc tương tư xưa", là một cổ nhạc phủ (thơ ca trong dân gian và âm nhạc, soạn theo thể cách những khúc nhạc trong cung vua) của Trung Quốc thời Hán (năm 220 - 202 TCN). Nội dung khái quát là vì quân vương như trăng, còn mình thì như sương mờ. Sương mờ ẩn hiện tùy vào sự xuất hiện của ánh trăng. Khi trăng tròn thì chiếu rõ sương đêm, khi trăng khuyết thì sương cũng biến mất, lúc đó chỉ còn lại lòng nhớ thương người yêu mãnh liệt. Không có bản dịch nên mình tạm chuyển ngữ như vậy. Trong bản gốc thì 'chàng' là 'quân', ý chỉ là vua. Nhưng mình để là 'chàng' cho hợp với ngữ cảnh, vì thánh tăng trong truyện không phải là vua.*

Hát xong một khúc cảm thấy có chút buồn bã. Rõ ràng ngày xuân nắng vàng cảnh đẹp, không biết sao tôi lại không kìm lòng mà hát khúc nhạc bi thương này.

Như vậy cũng tốt, tâm tình vui vẻ vừa rồi bị phá hỏng, coi như theo cô nương trong khúc nhạc kia cùng 'nhớ về chàng, nghĩ về chàng, hướng về chàng, trông mong chàng mà không thấy chàng', trong lòng buồn bã u sầu như hồ nước sâu, cứ muốn tràn ra mãi.

Ngay lúc tinh thần loạn nhịp, tim đập mạnh rộn rã chợt nghe bên tai có người nói: "Từ khúc trầm bổng, tiếng ca du dương động lòng người, cô nương hát một khúc nhạc rất hay!"

Tôi vừa quay đầu lại, đã thấy một ông lão râu bạc ngồi bên cạnh, trên mặt cười tủm tỉm nhìn tôi từ trên xuống dưới.

Hóa ra là một đạo sĩ. Lòng tôi chùng xuống, núi Thanh Thành này vốn là thánh địa của đạo sĩ, khắp núi đều là đạo quán, lúc này gặp đạo sĩ cũng không có gì lạ. Tôi ngược ngược vuốt chóp mũi, xấu hổ nói: "Nhất thời ca hứng hát lung tung, xin người đừng chê cười."

"Người thật không hơn danh hiệu, bản đạo pháp danh Thanh An. Nếu cô nương không chê cứ gọi ta một tiếng là Thanh An".

Tôi thấy nét mặt đạo sĩ già này hiền hòa, tự nhiên sinh ra một cảm giác thân thiết, cung kính chào: "Đạo trưởng Thanh An".

Ông cười hiền lành nói: "Thực ra cô nương không cần khiêm tốn, bản đạo đã sống bảy mươi năm, mặc dù đến tuổi này vẫn ngây ngốc ở trong núi nhưng đã nghe qua không ít khúc ca, cũng không nghe người nào hát hay hơn". Ông dừng lại một chút, nhìn tôi từ đầu đến chân nói: "Chẳng qua...thứ lỗi cho bản đạo nhiều lời, cô nương đang có việc gì phiền lòng sao?"

Tôi không hiểu nên lắc đầu: "Đạo trưởng Thanh An nói gì vậy? Ta thấy núi xanh rất đẹp, núi Thanh Thành này phong cảnh tươi mới, vui còn không kịp sao lại có chuyện phiền lòng chứ?"

Thanh An nói: "Bản đạo nghe tiếng hát của cô nương có ấn chưa ai oán, hình như có đủ nỗi khổ bất đắc dĩ trong lòng".

Trong đầu tôi bỗng nhiên khê động, nhưng không thể không thừa nhận lời của Thanh An không đúng.

Mặc dù tôi không biết vì sao mình lại hát một bài ca thê lương đến như vậy, lại vì người ta mà sầu bi. Thế nhưng, khúc nhạc này mỗi tác mỗi phần đều có một loại cảm xúc buồn bã, tôi cũng bị cảm động lây. Khó trách một khúc nhạc làm cảm xúc của tôi cũng theo nó mà đi xuống.

Tôi nói: "Ta không biết, lúc trước là có cảm giác như vậy sinh ra, trong lòng nghĩ muốn hát nên hát luôn".

Thanh An vuốt râu trầm ngâm, sau một lát, ung dung nói: "Cô nương, có thể cho bản tăng bói một quẻ?"

Tôi ngần ngại nói: "Ta không mang tiền",

Ông hơi sùng sốt, chợt cười ha ha nói: "Cô nương yên tâm, bản đạo xem bói cho cô nương không lấy một xu".

Tôi im lặng, tuy rằng xưa nay tôi không tin có tài biết xem tướng số thật, dù sao người đời cũng nham hiểm lừa dối, nhưng nếu Thanh An tự nói đây là miễn phí, không thu một xu, tôi đây...Thôi kệ đi. Dù sao việc này cũng tin mới linh, không thì thôi. Nếu ông ta nói chính xác thì tôi được lợi, khi không lại được lợi ích biết trước chuyện mình trong tương lai. Nếu ông ta nói không chính xác thì tôi sẽ chê cười, nghe xong rồi quên đi.

Ôm tính toán này trong lòng, tôi gật đầu nói: "Vậy đành nhờ đạo trưởng."

Thanh An huyền bí lấy ra một cái mai rùa cùng mấy đồng tiền. Ông ta đem tiền đồng bỏ vào mai rùa, thần bí lải nhải vài câu, rồi đổ tiền đồng ra, trên tảng đá xếp chữ lại, vuốt vuốt râu chậm rãi, rất lâu sau cũng không nói.

Tôi nhìn những đồng tiền này, lại nhìn Thanh An mặt không gợn sóng nói: "Đạo trưởng, quẻ này thế nào?"

Thanh An trầm mặc hồi lâu, đem tiền đồng bỏ vào mai rùa, mỉm cười nói: "Bản đạo tặng cô nương tám chữ".

"Tám chữ gì?" Tôi chế giễu lại.

"Mẫu nghi thiên hạ, vận mệnh đào hoa."

Mẫu nghi thiên hạ...

Vận mệnh đào hoa...

Mấy chữ này, không phải lời đùa.

Khi đó tôi liền nở nụ cười, thâm nghĩ quả nhiên không thể tin thầy tướng số, giỡn giỡn nói: "Mẫu nghi thiên hạ...Hãy, thôi được rồi, ta tạm tin là thật. Mà hiện tại thiên tử vẫn còn thiên mệnh, Hoàng hậu nương nương vẫn đang khỏe mạnh, cũng chưa từng nghe đồn người có bệnh tật gì. Nếu đạo trưởng nói đúng, chỉ có hai khả năng - một là Hoàng hậu chết bất đắc kỳ tử, hai là Hoàng thượng phế người. Vậy...khó khăn cũng không phải là nhỏ..." Nói xong tôi không nhịn được phun thêm một câu: "Đạo trưởng, như vậy xem ra thuật xem quẻ của người không tiến bộ chút nào".

Thanh An cũng không tức giận, vẫn cười hòa ái dễ gần như cũ, bí hiểm nói: "Những lời này của cô nương e là nói hơi sớm".

Tôi ghen giọng, ngược lại phun thêm một câu: "Vận mệnh đào hoa kia giải thích như thế nào? Nếu đạo hạnh của đạo trưởng thâm hậu như vậy, đủ để nhìn trước thiên cơ thì đạo trưởng hãy nói cho ta biết hoa đào này rốt cuộc là duyên hay là kiếp?"

"Gặp đúng người, đó là duyên. Thiên cơ không thể tiết lộ, mọi thứ hãy xem tạo hóa của cô nương".

Lão bá này phản bác thật chuyên nghiệp.

Nghe xong lời này mí mắt tôi giật một cái, cúi đầu cười ha ha vài tiếng. Cảm giác là nghe xong không thể nào cười, lại không thể không giả vờ cười như vui lắm. Tôi kéo kéo khóe miệng, không biết nên nói gì cho phải.

Cũng may không cần tôi đáp lại nhiều, Thanh An tự động đứng dậy, cảm phát trần nói: "Có lẽ cô nương còn có lòng nghi ngờ những lời của bản đạo, nói chung là tin cũng vậy không tin cũng vậy. Sự thật bên trong hết thảy do trời định. Sắc trời không còn sớm, bản đạo xin phép cáo từ, cô nương bảo trọng". Nói xong liền nghênh ngang đi không ngoảnh đầu lại.

"Tiểu Mai!"

Vừa định quay về chùa Đại Lôi Âm, giọng nói lo lắng của Hi Âm nổ bùng bên tai tôi.

Chỉ thấy hần như một cơn gió từ xa lo lắng tiến lại gần đây, trong giây lát đã nghiêm chỉnh đứng trước mặt tôi, không khỏi ôm lấy lấy thắt lưng tôi, xưa nay trong mắt không gọn chút sợ hãi rốt cục cũng hiện lên vài phần tức giận và lo lắng: "Không phải nói với nàng không được chạy loạn xung quanh sao? Sao nàng không nghe lời ta?"

Tôi cười cười, vốn định lên trời về chùa theo kiểu thần không biết quỷ không hay, trái với dự định hần lại xuất quan tự mình tìm tôi, chắc là do Đầu Tròn bầm bả.

Phạm lỗi lại bị bắt quả tang, tôi ngoan ngoãn để mặc hần ôm, chột dạ cúi đầu, định che giấu sai lầm của mình: "Cả ngày ở trong chùa thật sự rất nhàm chán, ta thấy hôm nay thời tiết rất tốt toan định đi ra ngoài giải sầu, nhân tiện làm cho gần cốt linh hoạt, dù sao cũng có lợi cho việc bình phục, người nói đúng không...Ha ha, ta không có tính đi luôn không về đâu...ha ha ha..."

Lực đạo trên cánh tay lại tăng thêm ba phần, hần cứ ôm chặt tôi trong ngực như vậy, giữa tôi và thân mình hần không hề có khe hở, hoàn toàn nhập lại làm một. Tôi yên lặng cúi đầu, đã như vậy cần chuẩn bị tư tưởng để nhận phê bình.

Hai người đều im lặng, ngay cả bầu không khí xung quanh cũng trở nên mờ ám.

Mãi đến lúc mặt hơi đỏ lên, rốt cuộc tôi cũng phục hồi lại tinh thần, định tránh ra. Trái ngược dự đoán, tên nhãi này lại ôm tôi thật chặt...

Thánh tăng à, tuy rằng người...một là chưa từng xuống tóc, hai là chưa từng khoác áo cà sa, nhưng tốt xấu gì cũng là một trụ trì của chùa. Đúng vậy, chuyện này rõ như ban ngày, người cứ thân mật với một cô nương như tôi như vậy là không để Phật tổ vào mắt đúng không...

Một lúc lâu sao, ánh mắt hần cuối cùng cũng khôi phục lại bình tĩnh, tiếng thở dài nhẹ như mây khói, không thể nghe thấy: "Quên đi, tốt nhất sau này nàng đi theo ta, không được rời một tấc."

**Mẫu nghi thiên hạ, vận mệnh đào hoa: những lời này lấy từ điển cổ lời tiên đoán của Hoàng hậu Tiêu thị nhà Tùy. Tác giả chỉ mượn chút thôi. Vận mệnh của Tiểu Mai còn bí ẩn về sau.*

Theo như mình tìm hiểu thì Hoàng hậu Tiêu thị thời nhà Tùy này là Dạng Mãn Hoàng hậu là công chúa Tây Lương. Trong tiểu sử có nói một chút về việc cha bà là Tây Lương Minh Đế có mời tài bói xem mệnh cho các con gái của mình, khi xem cho bà thì tài bói nói quẻ bà đại cát. Khi Tùy Dạng Đế lên ngôi, đã phong bà làm Hoàng hậu, đây ứng với về trước 'mẫu nghi thiên hạ'. Sinh thời, bà được Tùy Dạng Đế yêu thích, Vũ Văn Hổ Cáp say mê, Đậu Kiến Đức ngưỡng mộ, Khả hân Đột Quyết thích thú, Đường Thái Tông Lý Thế Dân yêu thương nên ứng với về sau 'vận mệnh đào hoa'.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nàng hãy lấy thân báo đáp đi

Ngay đúng lúc này, không biết ai hô to: "Nhanh lên nhanh lên! Ngay ở phía trước!" Theo tiếng hô, tiếng vó ngựa cùng tiếng bước chân dồn dập từng chap truyền đến, nền đất dưới chân run nhẹ nhẹ như có thiên quân vạn mã cuộn cuộn kéo qua.

Tôi không nhìn rõ nên ngẩng đầu định nhìn trộm như thế nào, Hi Âm ôm chặt lấy thân thể tôi, hơi hơi run rẩy. Ánh mắt bình tĩnh nhu hòa đột nhiên trở nên thâm trầm, hình như có một cơn sóng nhanh chóng xẹt qua, hần không khỏi ôm lấy tôi ẩn nấp dưới tầng đá to.

Cái này...làm cho hai người càng sát vào nhau...

Gương mặt tuấn tú vô hạn có thể làm điên đảo chúng sinh ngày càng hiện lớn hơn, chớp mũi hơi hột nhẹ nhàng ma sát, cùng nghe thấy hô hấp lẫn nhau, hơi thở của hắn tùy ý phả vào bờ môi tôi, làm cho hai gò má tôi nóng bừng như có một ngọn lửa xuân kéo qua. Giờ này phút này, mọi âm thanh bên tai đều ngưng bật, chỉ còn lại tiếng tim đập vang như nổi trống của tôi.

Tôi chỉ cảm giác sống lưng tê rần, thân mình tựa vào vách đá, hạ giọng hỏi: "Thánh...thánh tăng, xảy ra chuyện gì?"

Hắn lấy tay vuốt lên môi, là động tác ý chỉ im lặng, mặc dù tôi không hiểu tại sao nhưng cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Qua bên kia nhìn xem!"

Hi Âm rất cảnh giác nhìn chằm chằm vào hướng đi của nhóm người đó, lại gia tăng thêm lực đạo trên cánh tay, tay phải siết chặt bờ vai tôi. Tôi không dám cử động, chỉ cần tôi động đậy một chút, cho dù bản thân đang ở hướng nào thì mũi của tôi cũng sẽ không chút do dự dán lên người hắn.

Tuy nói hắn ôm tôi cũng không phải chỉ mới một hai lần, nhưng chưa một lần nào cả hai dán vào nhau hoàn toàn như hôm nay. Hơi thở đàn ông quen thuộc mà tươi mát quanh quần bên chớp mũi, có vài phần được hương, vài phần đàn hương, có lẽ còn có...mùi của long diên hương.

Tôi như bị cố định cứng ngắc trong vòng tay hắn, chợt suy nghĩ ủa đến mãnh liệt như thủy triều trong lòng - có lẽ trí nhớ và khứu giác không lừa gạt tôi, tôi nhớ rõ mùi hương này.

Tôi không khỏi khản trương, ánh mắt nhìn hắn dò xét. Hắn đón nhận ánh mắt của tôi, ra vẻ tỉnh bơ như chưa có điều gì xảy ra.

"Thật kì lạ, vừa rồi giọng hát rõ ràng truyền từ nơi này ra, người đâu?". Chỉ nghe một tiếng hí dài, giọng nói lúc trước vang lên rõ ràng phía sau chúng tôi, tên còn lại nói: "Điện hạ, ngài có nghe nhầm không? Có thể phu nhân đang ở nơi khác?"

"Không thể". Tiếng của người đàn ông nhẹ như nước suối róc rách chảy qua, có vài phần không che giấu được sự lo lắng: "Tiếng hát của nàng ta nhận ra được, các người tìm lại thử xem".

"Vâng, thưa điện hạ". Người nọ tiếp lời, chợt cao giọng nói: "Lời điện hạ nói các người nghe thấy chưa? Phu nhân chắc là ở gần nơi này, tìm cẩn thận cho ta! Nếu tìm không thấy các người tự mang đầu tôi nộp cho Thái tử điện hạ!"

Bọn họ dừng ở đây không bao lâu, sao đó liền chậm chạp tìm sang hướng khác.

Hi Âm chậm rãi buông tôi ra, tôi thở một hơi như trút được gánh nặng. Hắn dịu dàng phui phui bả vai tôi hỏi: "Tiểu Mai, nàng không sao chứ?"

Tôi cười nói: "Không có việc gì".

Thực ra nếu có chuyện gì có thể xảy ra với tôi, không hiểu sao cuối cùng tôi cảm thấy hắn có chút lo lắng cho tôi, sợ tôi có sơ xuất nhỏ gì đó. Tôi được sung ái nhiều đâm ra lo sợ, mơ hồ sinh ra vài phần bất an.

Hành vi khác thường như vậy thật không giống ấn tượng thánh tăng bình tĩnh, 'tất cả đều như mây bay trên trời trôi' trong lòng tôi.

Tôi nhìn xung quanh, rốt cuộc không nhìn thấy bóng dáng của đám người kia nữa, một chút dấu vết cũng không còn. Tôi hỏi Hi Âm: "Thánh tăng, bọn họ...tìm ta có đúng không?"

Hi Âm nói: "Không phải".

"Tại sao người biết là không phải?". Tôi liền hỏi.

Cặp mắt phượng như thiêu đốt mọi thứ kia liếc tôi, trên mặt không có biểu cảm dư thừa nào, không nhanh không chậm hỏi tôi: "Tại sao nàng lại biết là phải?"

Tôi: "..."

Tôi lờ mờ cảm thấy được dường như hắn có chút mất hứng..Tôi nghẹn giọng, trong lòng thổi qua một cơn gió lạnh ngắt, sau lưng lỏng to nhất thời dựng đứng lên, ban đầu muốn hỏi câu: "Không phải tìm ta, vì sao ta lại phải trốn?" giờ thuận miệng nuốt xuống.

"Tới đây, ta công nàng về". Hi Âm hơi cúi xuống, ý bảo tôi trèo lên.

Nhiệt độ hai bên má vát và ấm mới hạ xuống giờ lại tăng lên lần thứ hai, tôi cười cười nói: "Không cần làm phiền thánh tăng, người xem chân ta đi rất tốt, tự trở về cũng không thành vấn đề".

"Phiền cũng đã phiền rồi, thêm chuyện này nữa không được sao? Nói sau đi..." Hi Âm cười khẽ, lại nhìn trộm xuống chân tôi hỏi: "Nàng chắc chắn rằng có thể đi về như thế sao?"

Hả?

"Ồi, giày của ta sao lại không thấy đâu cả? Mới vừa rồi rõ ràng còn ở đây, sao tự nhiên không cánh mà bay..." Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy dưới thân nhẹ bẫng, khi lấy lại được tinh thần thì thấy mình đã nằm vững trên lưng Hi Âm.

"Thánh tăng ơi thánh tăng..." Tồi trình trọng mở miệng: "Thực ra người không cần làm như vậy, hầy...". Tồi yên lặng khó xử, nhất thời không biết dùng từ gì để bày tỏ. Nếu nói 'vội vã' thì không diễn đạt đủ suy nghĩ, nếu nói 'để ý' lại giống như tôi rất đề cao bản thân.

Hình như hần nhìn thấu tâm tư tôi, thần nhiên nói: "Lúc trước mất đi nhiều rồi, giờ đặc biệt biết quý trọng"

Lúc trước mất đi nhiều...

"...Người đang nói ta sao?"

"Nơi này còn có người khác sao?"

Giờ đặc biệt biết quý trọng...

Tồi ngần ngợ, bỗng nhiên giống như gạo nước xối trên đầu, hiểu ra - quả thật thánh tăng là người từ bi hi xả, yêu nhân loại vô cùng! Đối với tôi chỉ là người bèo nước gặp nhau, hần đều có thể xuất phát từ lòng ái mộ và chờ đợi như vậy, nghĩ đến danh hiệu 'thánh tăng' không phải ai cũng đảm đương nổi.

Tôi cười ha ha nói: "Không phải là ta vẫn chưa chết sao?"

"May mắn là nàng không chết". Hi Âm hạ đôi mắt xuống, lông mi dài như cánh quạt, trên gương mặt trắng nõn tuấn tú xuất hiện bóng mờ loang lổ. Lặng im một lúc lâu, hần dùng giọng nói cực nhẹ bổ sung: "May mắn nàng đã tỉnh lại..."

Hả?

"Người nói cái gì?". Trong lòng tôi nghi ngờ mình đã nghe nhầm, liền vươn cổ tới muốn nhìn thần sắc trên gương mặt hần.

"Không có gì". Hần ho nhẹ, nói: "Nàng bẩm sinh ngọc, đừng có lộn xộn".

Vừa nghĩ vừa tưởng tượng, cái gọi là rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không lo, mặc dù so sánh này không đúng lắm nhưng cũng rất có hình tượng. Dù sao mạng này của tôi đều do hần giữ lại, tôi nợ hần ân tình, e là cả đời đều xong rồi, hần nói gì thì coi như là phải đi.

Tư tưởng thông suốt, tôi cảm thán tự đáy lòng nói: "Nếu không phải được thánh tăng cứu chỉ sợ giờ phút này ta đã trở thành oan hồn ở núi Thanh Thành. Thánh tăng cứu tính mạng ta trước, sao đó còn trị thương, đại ân đại đức như thế, Tiểu Mai kết cỏ ngậm vành cũng khó báo đáp. Không bằng ta..."

"Ta không cần nàng báo đáp". Hần nhẹ nhàng thần nhiên cắt lời tôi.

Trong nháy mắt tôi cảm động rơi lệ đầy mặt, vừa định mở miệng khen hần là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn, lại nghe hần nói: "Nàng hãy lấy thân báo đáp đi".

Phòng Hi Âm tuy không lớn nhưng cũng rất lịch sự tao nhã sạch sẽ. Mấy chỗ bồn hoa xanh ngắt mướt mát, mấy đóa hoa xanh mềm mại khấp lên bình nhỏ bằng gỗ lim thật là tinh xảo thanh lịch, khiến người ta tuy chỉ liếc mắt một cái nhưng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Bàn học có ba giá sách cao lớn, phần lớn là một ít sách thuốc "Thần nông bản thảo kinh", "Hoàng đế nội kinh", "Thương hàn tạp bệnh luận"*, còn có sách nho gia kinh điển "Đại Học", "Trung Dung"* cùng với sách võ thuật, binh thư linh tinh. Giá sách trước mắt chỉ có sắp xếp vài bản kinh Phật như "Kinh Kim Cương", "Kinh Viên Giác"***, tôi đoán chủ yếu là vì để giữ thể diện, ý tứ một chút.

**Các sách thuốc quý.*

*** 'Đại Học', 'Trung Dung' là hai trong bốn cuốn Tứ thư. Trung Dung do Tử Tư, học trò của Tăng Tử (cháu nội Khổng Tử) biên soạn. Đại Học nguyên là một chương trong Lễ Ki được viết thành sách trong khoảng thời gian từ thời chiến quốc đến thời Tần Hán, được xem là một trong những sách chủ yếu của Nho Gia. Tác giả của Đại học là ai hiện nay vẫn chưa xác định rõ.*

****Kinh Kim Cương là một bộ kinh quan trọng thuộc hệ Bát-nhã-ba-la-mật-đa kinh, được lưu truyền rộng rãi vùng Đông Á. Kinh Viên Giác là một bộ kinh thuộc nhánh Phật giáo Đại thừa.*

Tôi chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, thích thú nhìn xung quanh sân của Hi Âm, hóa ra sân của thánh tăng trụ trì rộng như vậy. Ngoại trừ có nhiều cây đào, hoa đào nở càng xinh đẹp tao nhã thì so với chỗ của tôi cũng không khác mấy.

Nếu tôi nhớ không lầm mới rồi hần có nói muốn tôi ở bên cạnh hần, một tắc cũng không rời... Tôi nghĩ đến mấy ngày trước đây, ngoại trừ các việc vệ sinh tắm rửa, tôi có thể phát hiện ra giọng nói của Đầu Tròn trong vòng một trượng, buổi tối đi ngủ hần cũng một tắc không rời, canh phía ngoài phòng tôi.

Chẳng lẽ Hi Âm cũng muốn như hình với bóng bên tôi giống như vậy sao?

Tôi trộm liếc nhìn Hi Âm, hắn đang tập trung tinh thần nghiên cứu một cuốn sách, ánh nắng mùa xuân chiếu lên một bên mặt hắn, tỏa ra sự nhu hòa, có thêm mấy phần phong thần tuấn lãng, ôn nhu như ngọc.

Người ta nói trên đời có loại đàn ông thật sự rất có mị lực, lời ấy quả không sai. Tuy rằng hôm nay không cần làm gì, hắn lại vẫn khoác lên chiếc áo cà sa gấm lụa bịp thể nhân, toàn thân khó khăn lắm mới toát ra một vẻ cảm dục hấp dẫn.

Tinh thần tôi không khỏi loạn nhịp, tim đập mạnh, kim lòng không được lại nghĩ đến tình hình khi ấy, trước mắt hiện ra cảnh tại bờ suối, hai người tha thiết ở bên nhau...

"Nàng đang nhìn cái gì?". Hi Âm chợt đưa mắt liếc tôi cười một cái, tiếng cười hơi có mấy phần chế nhạo: "Thấy mặt nàng đỏ hết..."

Tôi nhất thời ngưng ngừng, nhanh chóng gục đầu xuống, lấy tay sờ vào gò má trên mặt mình, quả nhiên thật là nóng.

Chốc sau hắn lại nhắc nhở tôi: "Nhân tiện lau nước bọt luôn đi".

Không, không phải vậy đâu...

Tôi ngại ngần lau đi nước miếng trên môi, cười đen tối nói: "Mới vừa...vừa rồi đang ngủ, không...lưu ý...nên nước miếng chảy ra".

"Hả? Nàng tròn tròn mắt khi ngủ sao?"

"Ta, ta...". Tôi ngẹn lời, cảm giác lấy lý do này thật vụng về, đầu óc cứng đờ không thể suy nghĩ được, tốt cuộc không bịa ra được lý do khác.

Hi Âm khoan thai gấp sách, ý cười trong mắt lại sâu thêm ba phần, hắn đứng dậy đi đến bàn thuốc, bắt đầu lấy thuốc ra nghiền thành bột.

Tôi mếu máo đứng tại chỗ sững sốt một lát, quyết định nói sang chuyện khác, bèn nói: "Thánh tăng, ta có một vấn đề không biết có nên hỏi hay không".

"Nếu nàng đã mở miệng như vậy, tự nhiên là nghĩ đến việc hỏi".

...Thánh tăng à, người xuất gia nói chuyện sao lại không khéo léo một chút chứ.

Hắn nói như vậy tôi cũng không khó chịu, đơn giản gọn gàng dứt khoát hỏi: "Ta cảm thấy hình như...trước khi ta mất trí nhớ có biết người, đúng không?"

Thân mình cao lớn đẹp đẽ của hắn nhẹ run lên, tay giã thuốc cũng dừng lại một chút. Sau một lúc lâu hỏi: "Vì sao lại có cảm giác này?"

"Không nói rõ được, đây chỉ là một cảm giác thôi. Trên người người có mùi hương rất quen thuộc, tuy rằng ta không nhớ được chuyện trước đây nhưng lại có thể nhận ra mùi hương này".

"Mùi hương?"

Tôi gật đầu nói: "Phải, ta cảm thấy giống như đã từng biết qua mùi hương kia".

Hi Âm dừng việc trong tay, xoay người đi đến bên tôi, ngồi xuống cười nói: "Cho nên nàng lấy điểm này ra để kết luận nàng quen biết ta?"

"Đúng, đúng vậy...". Tự nhiên tôi cảm thấy có gì đó không đúng.

"Vậy nàng nói thử xem trên người ta có hương gì?". Hắn dù bận tới mắt nhưng vẫn ung dung nhìn tôi.

"Đàn hương, thủy trầm hương, dược thảo hương, hương khói*, còn có...". Tôi dừng một chút, bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói: "Long diên hương".

**Hương khói: mùi nhang khói.*

Thực ra việc làm tôi nghi hoặc hơn chính là Hi Âm có khi nào là hòa thượng mà lại dùng 'thánh vật trắng dương' trong truyền thuyết - long diên hương*. Chẳng lẽ hắn muốn hoàn tục? Huống chi long diên hương vô cùng quý giá, bình thường chỉ có trong tầm cung mới có.

**Long diên hương: chất thải của cá nhà táng. Khoảng năm 1000 CN, trong cổ thư Trung Quốc đặt tên cho chất này là long diên hương (bính âm: Lóngxiánxiāng, zh: 龙涎香) và miêu tả nó là một loại "nước bọt của rồng", bởi vì người ta tin rằng chất này có nguồn gốc từ nước bọt của con rồng đang nằm ngủ gần biển tiết ra. Lúc trước được dùng để sản xuất nước hoa, hiện tại chỉ có một số loại nước hoa rất đắt tiền mới sử dụng nguyên liệu này. Người xưa tin rằng đây là một hương liệu có khả năng tăng cường tình lực.*

Hi Âm vỗ tay cười nói: "Toàn bộ đều đúng".

Tôi khiêm tốn cười cười, mắt nhìn về phía hắn trông đợi, lòng tràn ngập chờ mong hắn kết luận. Nhưng nói xong ba chữ này hắn lại nhàn nhã cầm chén trà lên uống - tên nhãi này hiển nhiên không tính trả lời câu hỏi của tôi mà.

Tôi: "?"

"Làm sao vậy?". Hấn biết rõ còn giả ngu!

Tôi im lặng gật gật khoe miệng, không thể không nhắc nhở hấn: "Thánh tăng, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta".

"Ta nhớ rõ nàng từng nói nàng không muốn phải nhớ lại quá khứ đau đớn đâm máu kia mà. Mất trí nhớ, tỉnh lại, vớt lại mọi thứ bắt đầu lại, chẳng lẽ như vậy không tốt sao?"

Tôi sừng sốt thành thật nói: "Tốt, rất tốt, chẳng qua là lòng hiếu kỳ muốn biết thôi. Có khi trong đầu chẳng biết tại sao xuất hiện một đoạn ngắn, nhắc nhở ta nên thử nhớ lại quá khứ một chút xem sao".

"Tiểu Mai". Hi Âm buông chén trà, mới vừa rồi còn vui vẻ, tầm mắt sáng quắc nhìn về phía tôi nói: "Đoạn quá khứ kia đối với nàng quá mức tàn nhẫn, không cần truy cứu lại. Nàng đã cho chính mình một cơ hội sống...cũng...". Dừng một chút, hấn tiếp: "Cho người bên cạnh một cơ hội, được không?"

Tôi chìm trong ánh mắt hấn, giống như đi lạc, chỉ biết lòng tôi muốn trả lời: "Được".

Hi Âm nhẹ nhàng cười một cái, ánh mắt trở nên ôn nhu lưu luyến nói: "Ngày mai ta phải xuống núi, nàng có đồng ý đi cùng ta không?"

Hả? Suy nghĩ của thánh tăng này không khỏi quá mức nhanh chóng, suy nghĩ đơn giản của một người mất trí nhớ (giống như tôi) thật là có chút không theo kịp.

Thấy tôi sợ run, hấn khẽ mỉm cười giải thích: "Ta thấy nàng buồn chán ở chùa, cả ngày không phơi nắng thì đếm hoa đào, dù sao thân thể nàng cũng khôi phục được bảy tám tuần rồi, nếu không ngại thì cùng ta xuống núi, cứ coi như mình đang giải sầu".

Đây chính là điều không thể tốt hơn!

Tôi không khỏi mở cờ trong bụng, vội không ngừng gật đầu nói: "Được, được, chứ thế này ta sẽ thành cây nấm mốc!"

"Để nàng ở lại một mình trong chùa cũng không thích hợp, ta không yên tâm". Hi Âm liếc mắt nhìn tôi một cái, thản nhiên nói: "Chân nhỏ của nàng sẽ chạy loạn mất".

Tôi ngượng ngùng cúi đầu cười hỏi: "Thánh tăng, chúng ta đi vì việc gì vậy?"

"Đi làm".

"Đi làm?". Tôi ngạc nhiên nói: "Người ta có thể mời người đi hành lễ cúng bái sao?". Thật là không chuyên nghiệp chút nào.

Hấn cười nói: "Không phải đi cúng tế, là chữa bệnh cho người".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Lần này ta tuyệt đối không buông tay.

Chạng vạng, hoàng hôn tứ phía. Trăng sáng treo trên đầu cành liễu, bầu trời xanh đen chỉ chút những ánh sao lóe ra như ngọc sáng.

Sau khi ăn tối, tôi cùng Hi Âm đi bộ trong chùa cho tiêu cơm. Gió đêm khẽ thổi, tình cảm hòa thuận ấm áp, tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, lòng tràn đầy vui mừng nói: "Ngày mai trời đẹp, thích hợp ra ngoài".

Hi Âm liếc tôi cười, trêu chọc nói: "Hóa ra nàng còn có thể xem được thiên tượng".

Tôi chỉ tay về phía ngôi sao ở xa, cười nói: "Đương nhiên rồi, người xem tôi nay ánh trăng sáng rõ, ánh sao rực rỡ là biết ngày mai nhất định thời tiết rất tốt, trời trong nắng ấm".

Sau khi tỉnh lại, trừ bỏ bản lĩnh dám lên đi ra ngoài một chút như hôm nay, tôi còn chưa bước ra khỏi chùa Đại Lô Âm nửa bước, từ lâu đã nhìn Phật tử và mấy cái đầu trục kia đến phát chán (khụ khụ, thánh tăng tự nhiên là ngoại lệ...). Mặc kệ ngày mai xuống núi làm chuyện gì, khám bệnh cũng được, làm việc cũng được, quan trọng là...cuối cùng tôi cũng không phải buồn chán ngồi đếm hoa đào ở chùa.

Chờ đợi, thích thú, phấn khởi...Đủ loại cảm xúc tràn ngập trong tim, ngay cả trong lòng cũng đặc biệt khoan khoái.

Tôi hỏi: "Đúng rồi, thánh tăng lần này xuống núi chữa bệnh cho ai vậy? Người đó bệnh có nặng lắm không?"

Hắn thần nhiên đáp: "Ta cũng không biết người đó, chẳng qua là được người khác nhờ. Nghe nói là một loại bệnh kỳ quái rất hiếm thấy, trên dưới cả nước, phàm là thầy thuốc có danh tiếng đều đã được mời đến, nhưng không thể chữa khỏi cho người này".

Được người khác nhờ? Trong đầu tôi trước tiên nghĩ đến mỹ nhân hư hư ảo ảo ái mộ thánh tăng kia, Hi Âm từng hỏi tôi có muốn hắn chấp nhận hay không chấp nhận thỉnh cầu của nàng ta. Hiện giờ hắn đặc biệt xuống núi, lại vì người bệnh chưa biết mặt, lại chỉ vì được người khác nhờ vả... Trước nghĩ ngợi, sau tưởng tượng, tôi không nghĩ ra được người thứ hai nào khác.

Lúc này tôi ra về tò mò hỏi: "Người nào nhờ vả?"

"Một người quen cũ".

"Người quen cũ?". Tôi chớp chớp mắt: "...Là mỹ nhân mấy ngày trước đến đây dâng hương sao?"

"Đúng là nàng ấy". Hắn trả lời vừa thành thực vừa thẳng thắn.

Không biết vì sao lại thấy hơi hơi có vài phần mất mát, cảm giác vui vẻ bị quét sạch, tâm tình trong nháy mắt chuyển sang ngược lại. Tôi "Ừ" một tiếng, cúi đầu chăm chăm nhìn vào con đường đá cuội nhỏ dưới chân đến xuất thần, không biết nên nói gì nữa.

Chợt một đôi giày gấm thêu vân rồng bất ngờ đập vào tầm mắt, tôi ngẩng đầu, nhìn Hi Âm đã dừng lại trước mặt mình, lông mày cười như có như không nhìn tôi, bờ môi hình như có một chút ý cười.

"Tiểu Mai, nàng làm sao vậy?"

"Không có gì". Trong ngực giống như bị nghẹn lại, tôi thờ ơ lắc đầu, lách qua hắn tiếp tục đi về phía trước.

"Nàng mất hứng sao?". Hắn đuổi theo, giọng nói thêm ba phần ý cười.

Tôi ngẩn ra, ý thức được bản thân khác thường, ngay lập tức thay đổi nét mặt cười nói: "Ta không có mất hứng".

Hi Âm nhìn tôi rất lâu, bí hiểm nói: "Đây chẳng qua là ta và nàng ta đang giao dịch công bằng với nhau thôi, cũng không liên quan tới chuyện tình cảm cá nhân. Sở dĩ ta đáp ứng thỉnh cầu của nàng ta chính là vì muốn lấy một thứ từ nàng ấy. Ta theo ý nàng ta xuống núi chữa bệnh, ta muốn gì nàng ta phải đáp ứng cái ấy. Hơn nữa, cho dù ta không chữa được thì tiền chữa bệnh cũng lấy không thiếu một xu".

Hãy, nghe hắn giải thích như vậy, hình như trong lòng tôi... thần nhiên không ít.

"Nàng không yên tâm chuyện này sao?". Bên trong mắt phượng lóe lên một chút ý cười, giọng nói bình thản hàm chứa một chút cân nhắc.

Yên tâm...

Lời này sao nghe có một chút ý tứ không bình thường...

Tôi cười cười, vừa định mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy phía xa xa có một hồi ồn ào náo động, ngay sau đó Đầu Hồ Lô vốn trầm tĩnh xưa giờ vô cùng lo lắng chạy như điên đến đây, miệng lớn tiếng hô: "Xảy ra chuyện!"

Hi Âm nhíu mày nhìn Đầu Hồ Lô hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hắn ngay cả thờ cũng không nổi, vội vàng thì thầm với Hi Âm một hồi. Chỉ thấy trên mặt Hi Âm trong chớp mắt thay đổi, sau đó chợt bình tĩnh nói: "Ta biết rồi, các người đổi pho trước đi, ta sẽ đến sau".

Đầu Hồ Lô cuống quýt trả lời, trong chớp nhoáng đã biến mất như con gió.

Hi Âm nhìn tôi cười mỉm: "Tiểu Mai, trong chùa có khách ghé thăm, ta phải đi tiếp đãi họ. Xem sắc trời không còn sớm nữa, hay là nàng trở về nghỉ ngơi trước đi". Nói xong, không đợi tôi trả lời, hắn liền kéo tôi trở vào phòng, trước khi đi còn không quên dặn dò một câu: "Ngoan ngoãn ở lại chỗ này, ngàn vạn lần đừng ra ngoài đi lung tung".

Tôi vỗ ngực cam đoan: "Ta tuyệt đối không bước ra khoảng sân này nửa bước".

Hi Âm đi rồi, tôi ở trong viện đi đi lại lại.

Thật sự không phải tôi đa nghi, chẳng qua cảm giác hôm nay tổng thể là Hi Âm thật sự có chút không bình thường, khó khăn lắm mới thấy được vẻ sợ bóng sợ gió thần hồn nát thần tính như vậy, không biết hắn đang lo lắng việc gì.

Hãy, tuy tôi đồng ý với hắn là không đi ra ngoài, nhưng cũng không có nói là không nghe trộm.

Tính tò mò thúc giục mạnh mẽ, tôi cẩn thận đẩy cửa sân hở ra một chút, rón ra rón rén tựa vào cửa nhìn xem tình hình bên ngoài. Xi, bà cô nhiều chuyện này có lên lút nhìn đâu? Đây là nhìn lên một cách quang minh chính đại!

Ở cây đào cách đó không xa, hai bóng dáng cao lớn đang giằng co trước mặt.

Bên phải là áo bào màu trắng, tất nhiên là Hi Âm, hần khoanh tay đứng, không mẫn không nhạt nói chuyện với người kia. Đứng đối diện hần là một nam tử thoát nhìn rất trẻ, mày thanh mắt sáng, ôn nhuận nho nhã, ăn mặc đẹp đẽ cực kỳ cao quý, vừa thấy liền biết không giàu cũng sang.

Tôi tám tấc, sao thánh tăng trụ trì quen biết được những kẻ có tiền như vậy? Mĩ nhân lần trước trong xe ngựa đã xa hoa đến cực điểm như vậy rồi, hôm nay vị công tử này chỉ sợ hơn chứ không kém.

Hai người đứng đối diện nhau, bàn về bản lĩnh khí phách, Hi Âm tuyệt đối không thua hần nửa phần, ngược lại hần có thêm vài phần thanh tục xuất trần như trích tiên.*

**trích tiên: tiên mắc đọa.*

Gió đêm hiu hiu thổi qua, mang theo vài câu nói bị gió thổi nên rời rạc không rõ. Tôi nín thở tập trung nghiêng tai lắng nghe, sợ bỏ sót chỗ mấu chốt.

"...sốt ruột tìm vợ...mong thúc phụ lưu ý nhiều hơn...". Lời này là hoa y công tử nói, giọng nói trôi chảy như nước, không nghi ngờ gì nữa, chính xác là người chúng tôi gặp ở bên bờ suối.

Môi Hi Âm thu lại, trên mặt không biểu lộ cảm xúc dư thừa: "Bản tăng pháp danh Hi Âm...trong cửa Phật không có ai là thúc phụ...chưa thấy qua, lực bất tòng tâm..."

"Hôm nay nghe thấy tiếng hát...chắc chắn là ngay tại núi Thanh Thành...trong phạm vi mười dặm này chỉ có một gian chùa miếu của thúc phụ..."

"...Lúc trước trái ý trời lấy nàng, hiện giờ lại không có bản lĩnh bảo vệ nàng...khóc lóc kẻ lẻ với ta làm gì...". Giọng nói Hi Âm lạnh lùng thản nhiên, trong mắt hiện lên một chút không kiên nhẫn và chế nhạo.

Hoa y công tử nhìn Hi Âm nghẹn lời, tay áo dài căng lên, khớp xương xanh trắng như ẩn như hiện. Hai người bọn họ cứ trừng mắt nhìn nhau như vậy, không ai mở miệng nói chuyện, không khí xung quanh bỗng ngưng đọng lại.

Hai người này thần thần bí bí nói những gì? Hoa y công tử dẫn nhiều người liên quan đang chờ lệnh thì chạy ào vào trong chùa, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Rất nhiều nghi vấn lẫn lộn trong đầu tôi không ngừng, trong chốc lát xếp thành chữ 'ngườ', trong chốc lát xếp thành một chữ.*

**nguyên văn: trong chốc lát xếp thành chữ 'nhân', trong chốc lát xếp thành chữ 'nhất'*

Nhìn bọn họ ban ngày hùng hổ đối đầu nhau, giống như là tìm kiếm người nào đó.

Có phải là...tôi hay không?

Tôi nheo mắt lại, nhìn hoa y công tử kia từ đầu đến chân, tỉ mỉ đánh giá trên người hồi lâu cũng không tìm ra cảm giá quen thuộc nào.

Đang lúc trong lòng trăm mối chưa giải đáp, bỗng nhiên như có một cái búa tạ ngàn cân từ trên trời đánh xuống. Chợt cảm giác đau đớn xuất hiện, mãnh liệt như thủy triều nhanh chóng quét qua toàn thân.

Huyết thái dương giật mạnh, bên tai ong ong rung động. Phảng phất giống như mình đang ở trong một cái chợ huyên náo, tiếng người nói không biết nơi nào truyền vào tai tôi như nổ tung.

"Bù lang, cứu thiếp, cứu thiếp..."

"Không thể lưu lại hậu nhân của Mai gia!"

"Ta cam đoan với nàng khi trở về sẽ đối đãi tốt với nàng, vị trí Thái tử phi này tất nhiên sẽ là của nàng, xin nàng cho ta một chút thời gian".

"Tiện nhân, nếu ngươi không nói ra danh sách đó đang ở đâu, coi chừng ta đánh gãy chân ngươi, đưa vào trong núi cho sói ăn!"

Giống như bị người ta thít lại cổ họng, khiến tôi hít thở không thông. Hai chân như nhũn ra, tôi bất ngờ không kịp phòng bị ngã xuống mặt đất, che ngực thở dốc không ngừng.

"Nay Mai gia đã thất thế, ngươi chỉ có một hôn ước nhỏ nhoi với Bùi Quân, sẽ có một ngày trở thành đồ bỏ đi, ngươi còn si tâm vọng tưởng gì nữa?"

"Chỉ có gả cho Thái tử, ngươi mới có thể vì Mai gia sửa lại án sai, mới có thể giúp người thực hiện tâm nguyện..."

"Một khi hạ loại cổ trùng này, ngươi sẽ không tự chủ được mà yêu Thái tử diện hạ, từ nay về sau sẽ quên sạch sẽ mọi thứ về Bùi Quân..."

"Vì chàng, ta cam tâm tình nguyện, cho dù là vĩnh viễn quên đi cũng xứng đáng".

Cảm giác đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, đầu căng lên như muốn vỡ ra, chợt hốt hoảng, hình như có lớp lớp mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống. Vì sao tôi lại nghe những lời quái lạ này nhiều lần? Rốt cuộc nó có quan hệ gì với quá khứ của tôi?

Cho đến khi Hi Âm đẩy cửa vào nâng tôi dậy từ trên mặt đất, tôi như tỉnh ra, đột nhiên phục hồi lại tinh thần.

Hắn vội vàng hỏi: "Tiểu Mai, nàng làm sao vậy?"

Tôi lau lau trán, trong lòng sợ hãi có thừa, miễn cưỡng lắc đầu nói: "Ta không sao, vừa mới bị đau đầu một chút thôi".

"Lại đây, ta dìu nàng vào nghỉ ngơi". Nói xong Hi Âm một tay ôm tôi lên, tôi vô lực dựa vào ngực hắn, toàn thân như bị rút đi khí lực, cuối cùng nói không được nữa câu.

Hắn hết sức dịu dàng đặt người tôi lên trên một cái chăn êm trên giường, vén y phục ngồi ở mép giường, lấy tay xoa xoa trán tôi hỏi: "Hiện giờ nàng cảm thấy sao rồi?"

Tôi chậm rãi điều chỉnh hơi thở, cố gắng làm tâm trạng yên tĩnh trở lại. Sau một hồi chậm chạp lâu như vậy, liền nở ra một nụ cười nói: "Hiện tại tốt hơn nhiều".

"Nàng...". Hi Âm cầm tay tôi bắt mạch, giọng nói hình như run nhẹ: "Mới vừa rồi nhớ chuyện trước đây phải không?"

Tôi nói: "Không có, chẳng qua là giống với lần trước, nhớ lại một đoạn ngắn rồi rạc".

"Tiểu Mai, nàng thấy ta và hắn nói chuyện sao?"

Tôi cười gượng nói: "Ta nhận rồi không có việc gì làm, ngay lúc đó cửa viện bị gió thổi hé ra một khe nhỏ nên thuận tiện nhìn qua".

Trong nháy mắt trong mắt hắn chợt ánh lên tâm tình hỗn loạn, hình như có hốt hoảng, mất mát, đau xót, thậm chí còn có bất lực, nhưng không có bối rối.

"Người đó là ai vậy?". Tôi lại hỏi.

Hi Âm hơi sững sốt, như là rất kinh ngạc với tôi. Hắn nhìn tôi không chớp mắt, im lặng rất lâu sau đó hỏi từng chữ: "Nàng không biết hắn ta sao?"

Tôi lắc đầu thành thực nói: "Không biết".

"Chưa gặp qua trước đó, cũng không cảm thấy có gì quen thuộc sao?"

"Ta nhớ rõ giọng nói hắn, chiều hôm nay ở bờ suối có gặp qua bọn họ, người không cảm thấy quen thuộc sao?". Tôi tò mò hỏi lại: "Vì sao thánh tăng lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ trước khi ta mất trí nhớ có biết hắn sao?"

Hắn chau mày lắm lắm: "Chuyện này không bình thường."

"...Có điều gì bất thường sao?"

"Không có, không có". Hi Âm buông mắt trầm tư, cuối cùng lộ ra một nụ cười an tâm thoải mái: "Không có chuyện gì đâu, nàng đừng suy nghĩ nhiều, ngủ một giấc đi, ta ở chỗ này cùng nàng".

Ánh nến lay động, chiếu sáng căn phòng ấm áp. Tôi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, một lát sau liền chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, hình như có một tiếng thở dài như mây như khói lướt vào tai.

....

"Lần này ta tuyệt đối không buông tay".

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhìn kìa, mỹ nam!

Sáng sớm hôm sau, ánh bình minh ửng đỏ phía chân trời. Ngày xuân trời đẹp, trời cao mây nhạt. Gió sớm thổi nhẹ, trong chùa hoa đào nở rộ càng làm cho cảnh thêm đẹp, như bức họa mây ngũ sắc hồng nhạt, khiến người ta say sưa không chớp mắt.

Lần này xuống núi khám bệnh, để thuận tiện cho công việc, Hi Âm hóa trang cho tôi thành nam giới, trở thành thầy trò với hắn, hắn nói như thế có thể tránh được những phiền toái không cần thiết.

Khi đó tôi có chút bối rối nói: "Thánh tăng à, người là người xuất gia, nếu muốn ta hóa trang thành đồ đệ của người thì chẳng phải là...xuống tóc giống như những người kia sao?"

Hi Âm một mặt thu dọn đồ đạc, một mặt bình tĩnh nói: "Không cần".

"Vì sao?". Tôi khó hiểu.

Hắn nhướn mi, cười như không cười nói: "Nàng muốn xuống tóc sao?"

Tôi ghen giọng, vội nói: "Đương nhiên không có, ta còn muốn nuôi tóc để xuất giá".

"Xuất giá?". Hi Âm nhìn tôi, mặt không gợn sóng, cuối tiếng cười hình như có vài phần ngấm ngấm: "Nàng muốn gả cho ai?"

"Này, khụ khụ khụ...". Tôi đỏ mặt tía tai, bị hắn nhìn thấy vội ho nhẹ vài tiếng, nói sang chuyện khác: "Thánh tăng, trừ...trừ bỏ phần cải trang thành con trai, ta còn lựa chọn khác không?"

Hi Âm ném một cái gì đó sang, tôi cúi đầu nhìn, lập tức thấy đó là một cái mặt nạ bằng bạc tinh xảo. Lại nghe hắn nói: "Nàng nhất quyết không cải trang thành nam giới cũng được, nếu nàng có thể hít thở được thì mang mặt nạ này đi".

Tôi cầm mặt nạ kia úm thử lên mặt, chiều dài của nó đến ngay chóp mũi, khó khăn lắm mới có thể che khuất nửa bên mặt. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua lớp màn cửa sổ làm bằng lụa mỏng, mặt nạ bạc tỏa ra ánh sáng nhạt dịu dàng, ở khóe mắt khắc hoa văn nhỏ phức tạp, mới nhìn vào có vài phần phong tình diễm lệ.

Thật là đẹp...Nhưng khi tôi tháo mặt nạ xuống, thấy ngay trên trán có hai dấu đỏ nhỏ.

Gần đây ăn uống có phần hơi nóng, nếu tôi cứ đeo mặt nạ này trên mặt cả ngày, sợ là khó mà tránh được càng có nhiều mụn, không chừng có ngày nhan sắc bị hủy hoại.

Ở thời này thịnh hành trào lưu nam nam, nếu tôi và Hi Âm trở thành thầy trò đi trên đường, không biết người ngoài suy diễn thành câu chuyện đàm mĩ ly kỳ phức tạp cảm đoạn tuyệt luyện buồn triền miên như thế nào...

Trước nghĩ ngợi, sau tưởng tượng, tôi nói: "Thực ra muốn ta cải trang cũng được, nhưng rất có thể phụ nữ, trẻ em bàn tán chúng ta thành long dương đoạn tỵ* thì sao? Ta thì không sao cả, nhưng danh dự một đời của thánh tăng bị hủy thì không hay lắm".

**long dương đoạn tỵ: chỉ đồng tính luyến ái.*

Khóe miệng Hi Âm giật giật nói: "Nàng suy nghĩ nhiều rồi, thanh danh chỉ là cái ngoài thân, như mây bay trôi".

Trong lòng tôi cân nhắc một lúc lâu: "Thật sự chỉ có thể chọn một trong hai?"

Khóe mắt, chân mày hắn tràn ngập ý cười nói: "Đương nhiên nàng có thể cải trang thành nam giới ba ngày, hai ngày lại quay về thành nữ, miễn là nàng không sợ người ta cho rằng nàng đồng tính*, không phải nam cũng chẳng phải nữ".

**nguyên văn tác giả viết là 'nhân yêu', chuyển ngữ sang là gay, nhưng từ ấy hiện đại quá nên mình để thành đồng tính*

Tôi: "..."

Cuối cùng, đoạn đối thoại này cũng kết thúc với kết quả tôi thất bại, giữa danh dự của tôi, danh dự của Hi Âm và mặt mũi của tôi, trong ba cái tôi chọn hy sinh cái thứ ba. Vậy là sáng nay tôi cải trang thành nam, có mặt đứng giờ ở cổng chùa.

Hi Âm mặc áo dài màu ngọc bích chậm rãi đi tới, cử động tao nhã hào phóng, kết hợp hài hòa thành một với cảnh xuân.

Hắn nhìn tôi đánh giá cao thấp một lát, sâu trong ánh mắt ý cười thoáng qua, ôn hòa nhu thuận nói: "Không tồi, rất đẹp. Nếu nàng là đàn ông, ta nguyện trở thành kẻ đoạn tỵ".

Tôi được sủng mà kinh hãi, không khỏi nảy sinh lo âu, nếu Hi Âm vì tôi mà thành kẻ đoạn tỵ, cho dù có bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ bao vây bên ngoài núi Thanh Thành cũng không bằng với người có vẻ nhu nhược và mỹ nhân xinh đẹp kia, họ sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi.

Tôi bày ra vẻ vô cùng đau đớn nói: "Thánh tăng ơi, người ngàn vạn lần đừng vương bận trong lòng".

Hi Âm cười trêu tôi một lúc lâu: "Chỉ là giả thiết thôi, giới tính của ta vô cùng bình thường, không thể nào thay đổi được. Hơn nữa, dù người ngoài có hiểu lầm ta là kẻ có liên quan tới đoạn tỵ, chỉ cần nàng biết ta không phải là được".

Tôi ha ha cười nói: "Như vậy ta yên tâm rồi, yên tâm rồi..."

Cắm Thành hoa lệ, hương thơm thoang thoảng, sầm uất đông đúc. Trên đường người qua kẻ lại, mái nhà san sát, cảnh tượng thật náo nhiệt phồn vinh.

Bên đường tiếng rao hàng không dứt bên tai, tôi kéo Hi Âm đi hết chỗ này đến chỗ kia, khi thì dạo qua cửa hàng đồ cổ, khi thì lại xem bột son nước, lòng tràn ngập vui mừng và mới mẻ.

Nhưng khi hai người chúng tôi khinh suất vui vẻ như vậy, hậu quả là làm cho người đi đường liên tiếp dòm ngó, chỉ trỏ, thậm chí có người đang đi dừng lại, cố chấp bao vây.

Có người nói: "Hay chưa, giữa ban ngày ban mặt, hai tên long dương ở trước mắt bao nhiêu người rêu rao khắp nơi, trời ơi đòi sau, đòi sau..." "Sao có thể như vậy? Diện mạo nhỏ nhắn nhưng không tồi, sao lại bước trên con đường không thể quay đầu? Phí của trời quá đi..."

Cũng có người nói: "Ái chà, công phúc hắc tao nhả kết hợp với thụ xinh đẹp đáng yêu, đẹp đôi, đẹp đôi..."

"Cái gì? Ta thấy người kia mới là công kia, người nhìn xem hắc vừa bị tóm vừa bị kéo, bảo hướng đông thì không dám đi hướng tây, thật là nhu thuận mà, nhu thuận mà..."

Tôi đón nhận ánh mắt dò xét của những người đó, quay lại lườm, bi phẫn nói: "Thánh tăng, quả thật ta không nên cải trang thành nam giới, chuyện này có vấn đề".

Hi Âm bình tĩnh nói: "Vô ích thôi, chẳng qua chỉ là người qua đường, thích nói thế nào thì cứ kệ bọn họ đi".

Tôi vừa định khen hắc là thật là một cao tăng đặc đạo, bỗng nhiên dưới chân hắc đi, hắc kéo tôi vào một quán rượu để nghỉ chân. Tôi ngẩng đầu, ánh sáng lờ lợ của bảng hiệu vàng rực nhưng đã cũ làm chói mắt tôi, trên mặt tấm biển ghi 'Quán rượu Số Một'.

Vừa bước vào quán, ánh mắt đã bị một gã nam tử trong góc thu hút.

Người đó mặc một bộ trường bào màu xanh, khoan thai ngồi uống trà, từ đầu đến cuối ánh mắt chỉ nhìn ngoài cửa sổ. Mặt mày hắc ôn hòa, phong độ nổi bật, có vẻ vô cùng nhanh nhẹn vượt trội so với cảnh tượng ồn ào huyên náo xung quanh, giống như một viên ngọc quý tỏa ánh sáng rực rỡ.

Trong giây lát, ông chủ tự tay đem một cái lồng hấp, cung kính nói: "Lâm công tử, bánh trôi tứ hỷ ưa thích của ngài đây".

Tôi chạm chạm vào Hi Âm: "Ta cảm thấy người này là một phượng ân long tàng".

Hi Âm gật đầu: "Ừ, nàng đoán đúng rồi. Hắc là Hàn lâm viện Học sĩ, tân khoa Trạng nguyên năm nay".

Tôi kinh ngạc: "Sao người biết?"

Hắc cười nhạt nói: "Ta lo lắng đến việc lớn trong thiên hạ".

Tôi và Hi Âm lên lầu hai, ngồi dựa vào lan can, có thể thấy cảnh vật dưới phố rõ mồn một.

Bình thường trong tiểu thuyết ngôn tình, có thể ngồi ở vị trí này, nếu không phải là người vô cùng xuất sắc thì cũng là võ lâm cao thủ, ngày thường có thể còn đội nón hoặc mang mặt nạ, cầm trong tay tuyệt thế hảo kiếm có mũi nhọn hoắt toát ra khí lạnh. Tất nhiên tôi và Hi Âm không phải là những người như vậy, nhưng chỗ này không có người gây ồn ào đủ để chứng tỏ nó là một chỗ rất yên bình, an ninh rất tốt.

Hi Âm cầm thực đơn đưa cho tôi nói: "Tiểu Mai, nàng nhìn xem nàng thích ăn gì".

Tôi mù tịt lật lật xem thực đơn, đập vào mắt là các món gì mà 'Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ', 'Vân tùy nhạn tự trường', 'Hoa lộng nguyệt'...

Hầy, đây là thực đơn hay là tập thơ vậy, tên đồ ăn đều hoa mỹ, khinh thường một kẻ mất trí nhớ như tôi.

Nhìn lên nhìn xuống không dưới ba lần, vẫn không biết tí gì, tôi quyết định đem củ khoai lang nóng này quăng sang kẻ trông rất có văn hóa là Hi Âm.

Nhưng chỉ thấy hắc lật thực đơn xem một lúc lâu, không nhanh không chậm gọi tiểu nhị: "Ta muốn 'nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ' cùng 'lạc mai thang', à đem thêm mấy món ăn nhẹ để tiêu trên biển hiệu của quán nữa".

"Dạ". Tiểu nhị trả lời, một lát sau cầm một bình trà xanh đến rót trà cho chúng tôi.

Hi Âm một mình thưởng thức chén trà sứ trắng trên tay, chân mày cười như không cười nhìn tôi hỏi: "Về mặt nàng sao vậy?"

Tôi nói: "Tên đồ ăn phức tạp và hoa mỹ như vậy, người lại đều hiểu được, quả thật Phật pháp vô biên, rất lợi hại!"

"Lợi hại bình thường, trước đây từng thưởng thức qua thôi". Hắc lơ đãng đáp.

Trong lòng tôi tự nhủ 'thì ra là thế', bèn hỏi vấn đề chính: "Thánh tăng, lần này chúng ta đi đến nhà nào chữa bệnh vậy?"

Ngoài dự đoán, lời nói vừa ngừng lại thì tiếng nhốn nháo của mấy người khí thế ngất trời cách vài bàn bay vào tai.

"Ái chà chà, đó là Tang tiểu thư gia! Tuổi còn trẻ nhưng mắc phải chứng bệnh kỳ quái này, thật sự là đáng thương tiếc! Tang lão gia tất nhiên đã mời tất

cả danh y trên dưới trong nước, ngay cả Viện trưởng Thái y viện cao quý cũng đã đến chẩn mạch cho Tang tiểu thư, không ai có thể kết luận rốt cuộc nàng bị bệnh gì, càng không thể chữa được..."

Tên còn lại nói: "Đi Hai nhà ta là cô họ của chú ba của con dâu một người làm ở Tang phủ, ta nghe hán nói Tang tiểu thư kia mỗi sáng sớm tỉnh dậy đã quên mất ngày trước xảy ra chuyện gì, trí nhớ nàng ta dừng lại ở lễ hội ngày mười lăm tháng ba, các người thấy kì cục không?"

"Trên đời này còn có những chuyện kì quặc như vậy sao? Cứ tưởng là chuyện đồn đãi thôi chứ! Ôi, lông tơ trên tay ta đều dựng lên rồi đây này...Ta thấy có khi nào nàng ta bị trúng tà không?"

"Làm sao trúng tà được! Ta nói cho các người biết, ở trong đó có bí mật giấu người!". Người đó cố làm ra vẻ huyền bí, hạ thấp tiếng nói, khó khăn lắm tôi mới nghe được.

Tôi liếc mắt nhìn trộm Hi Âm, vẻ mặt hán vẫn hững hờ, chén trà sứ trắng ở đầu ngón tay linh hoạt chuyển động, trên mặt có vài ý cười, không biết hán nghĩ gì trong đó.

"Thực ra tất cả chuyện này bắt nguồn từ một giấc mơ của Tang tiểu thư". Người kia nói mới một nửa thì dừng lại, người bên cạnh vội vàng thúc giục hỏi: "Mơ chuyện gì? Người nói ra mau đi!"

Người đó nhẹ nhàng cười, cây quạt trong tay phất ra tiếng 'ba' xòe rộng, nói từng chữ một: "Du viên xuân mộng".

Phía đông Cẩm Thành, tại Tang phủ, trúc tím vây quanh bốn tầng đá lớn ở bốn phía, tĩnh mịch lạnh lẽo, vắng vẻ không người. Một tấm biển uốn lượn kéo dài trên tầng đá nối thẳng đến cửa lớn của Tang phủ.

Trúc tím tươi tốt, che nắng tỏa râm, có gió lướt qua lùa xòa rung động.

Nhớ lại vừa rồi ở quán rượu nghe được chuyện đồn đãi, tôi tự mình giải thích: "Ta có nghe qua chuyện dạo chơi trong mơ. Đúng hơn là trước đó có tiểu thư khuê các Đỗ Lệ Nương, nàng ta lạc vào trong mơ cùng với một công tử tay cầm quạt trong hoa viên nhà mình, cùng mây mưa trong đó, lúc tỉnh lại ngày nhớ đêm mong người tình trong mộng, làm cho người tiểu tụy hơn xưa. Ta cảm thấy Tang tiểu thư cũng giống như Đỗ Lệ Nương kia thôi, không phải là bệnh gì kì quái, chỉ là mơ xuân* thôi".

**ý chỉ chuyện người lớn mà ai cũng biết là chuyện gì đó.*

"Sao nàng biết rõ như vậy?"

"Tất nhiên rồi, vì ta cũng là phụ nữ. Hơn nữa...cô nương ấy mơ xuân là...". Tôi lắc đầu chép miệng nói: "Vì thiếu người trong mộng".

Hi Âm hơi hơi nheo mắt phượng, trêu chọc tôi: "Nói như vậy là nàng cũng đã từng mơ rồi?"

Tôi nghiêm mặt nói: "Người biết ta không có mà".

"Nàng có". Hán gật đầu, ăn không nói có: "Ta biết mà".

Nghe hán nói vậy tôi không biết trả lời như thế nào, chỉ thấy cổ họng hoảng hốt nghẹn lại. Trong giây lát tôi chỉ ngón tay lên trời nói: "Nhìn kia, mĩ nam!"

Hi Âm sờ đầu tôi kéo gần lại, cặp mắt hán ánh lên màu đen lấp lánh, hán nói: "Nhìn mĩ nam làm gì, mĩ nam ở đây này".

Người làm của Tang phủ đã đợi từ sớm, quản gia dẫn chúng tôi vào cửa lớn, cung kính nói: "Tiểu nhân đã chuẩn bị phòng nghỉ sạch sẽ, cả hai vị đã bồn ba trên đường, nếu không ngại thì ở tại đây nghỉ tạm".

Ngoài cửa Tang phủ sơn tường màu đỏ, nhìn thật khí thế, chính thức bước vào trong lại thấy đồ vật bài trí đơn giản nhưng tinh tế, thanh tao nhã nhặn, trong mát sắc xuân khôn cùng.

Một nữ tử trắng trẻo nhanh nhẹn, mắt mũi như nước, giống hệt trong tranh, mày liễu mỏng manh như có vài phần u sầu. Quần áo màu cánh sen, quần lụa mỏng tôn lên vẻ thướt tha xinh đẹp nho nhã, nhưng nét đẹp không giống người thường.

Phía sau nàng có vài gốc lê bao quanh tươi tốt, thanh lệ như tuyết. Gió nhẹ lướt qua, hoa lê thân nhiên rơi xuống, trên tóc nàng, đầu vai nàng, lưu luyến không bay đi.

"Người kia là Tang tiểu thư đúng không?". Tôi hỏi quản gia.

Quản gia thở dài nói: "Đúng vậy, đó là tiểu thư Mộc Vân, mỗi ngày tiểu thư tỉnh lại lại quên sạch những chuyện xảy ra ngày hôm qua, cứ si mê đứng dưới tán cây".

Mãi đến khi tôi và Hi Âm rửa mặt sửa soạn xong, từ trong phòng đi ra thì thấy Tang Mộc Vân vẫn đang đứng tại chỗ, giống như chưa từng cử động.

Tôi dừng chân nhìn về phía Tang Mộc Vân, túm lấy tay áo Hi Âm hỏi: "Tại sao ta lại không thấy nàng giống người mắc bệnh vậy? Thánh tăng, người nghĩ sao?"

Hi Âm thẳng thắn nói: "Ta không biết".

Tôi ghen giọng, mí mắt giật mạnh một cái nói: "Thôi quên đi, đoán mà cũng không được không bằng lại hỏi chuyện cũ một chút". Nói xong liền bước đến chỗ Tang Mộc Vân. Ngoài dự đoán, Hi Âm bắt lấy tay của tôi, đầu ngón tay suýt trên môi, ra hiệu dừng lên tiếng, lặp đi lặp lại ba lần như vậy.

Tôi kinh ngạc, quay lại chỗ ấy nhìn, thấy dưới tán cây bỗng nhiên có một người nữa, người đó không phải ai xa lạ chính là 'phượng ản long tàng' ta đã gặp ở quán rượu khi ấy.

"Mộc Vân". Hắn mỉm cười dịu dàng gọi nàng, trong tay cầm giỏ thức ăn giờ lên, "Ta mua bánh trôi tứ hỉ nàng thích nhất, ăn mau cho nóng, để nguội không ngon".

"Người là ai? Người biết ta sao?". Nàng ta giật mình như con nai nhỏ, rụt rè lui về phía sau vài bước.

Trong mắt 'phượng ản long tàng' có vài phần buồn bã, một đóa hoa lê vừa rơi trước mắt hắn, giấu vế đau lòng trong đôi mắt ấy đi. Hắn cầm hộp đồ ăn bỏ trên chiếc bàn đá, tươi cười như chưa có chuyện gì xảy ra, chấp tay thờ dài nói: "Tiểu sinh là Lâm Tranh, ngưỡng mộ Tang tiểu thư đã lâu, mong được kết bạn với tiểu thư".

Tang Mộc Vân nhìn hắn chăm chăm, bên trong đôi mắt đẹp có phần ngỡ ngàng, lại giống như thất thần: "Tại sao người biết ta thích ăn bánh trôi tứ hỉ?"

"Ta...ta nghe quán gia nói". Hắn vén áo bào, ngồi ngay ngắn trước bàn đá, cầm giỏ đồ ăn mở ra, lấy một bát sứ hoa xanh ra nhả nhận nói: "Tang tiểu thư có bằng lòng nếm thử không?"

Tang Mộc Vân trầm mặc rất lâu, trên môi cười khúc khích, chậm rãi đi đến ngồi xuống.

Tôi nhìn mà rơi nước mắt là chỗ, cảm động nói: "Người nhìn kia, Tang tiểu thư hoàn toàn không nhớ rõ 'phượng ản long tàng', 'phượng ản long tàng' lại đối với nàng chân tình như vậy, đúng là một nam nhi si tình. Nếu có người đối xử với ta như thế, ta nguyện lấy thân báo đáp".

Môi Hi Âm hiện lên một tia như cười như không, nhìn lên trời nói: "Ừm, canh ba giờ mùi, ngày hai mươi ba tháng tư năm Nhâm Thìn".

Tôi: "?"

"Nếu có người đối xử với nàng như vậy, nàng sẽ dùng thân báo đáp". Hắn thản nhiên cười nói: "Ta sẽ nhớ kỹ lời này của nàng, phòng trường hợp mai một nàng đổi ý".

Không biết từ khi nào quán gia từ phía sau tiến đến, khóc rống: "Tiểu thư trở nên như vậy, thực ra đáng thương nhất vẫn là Lâm công tử. Người và tiểu thư quen biết khoảng độ một tháng, lại có tình cảm sâu đậm, mỗi ngày đều mua bánh trôi tứ hỉ tiểu thư thích ăn đưa đến, tiểu thư không nhớ ra người, người liền không nề hà mà tự giới thiệu..."

Hình như có cái gì chột lóe trong đầu, lướt qua không kịp giữ lại. Tôi nhú nhú mi: "Lâm Tranh và Tang tiểu thư quen biết chính xác là ngày nào?"

Quán gia suy nghĩ trong chớp mắt nói: "Trong lễ hội ngày mười lăm tháng ba".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ta không phải là người đoạn tụ, hắn không phải là kẻ long dương.

Nền đỏ lập lờ, chiếu sáng cả phòng, làm ấm một gian. Nhưng bầu không khí trong phòng lại có chút áp lực.

Tôi đứng im lặng bên cạnh Hi Âm, bị ép tới mức ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Hắn nhắm mắt trầm ngâm, trên mặt không bộc lộ cảm xúc dư thừa. Chỉ là bất mạch mà ước chừng mất khoảng thời gian một nén nhang.

Nếu không đề cập đến y thuật của thái y viện thì y thuật của Hi Âm ở dân gian chắc chắn có thể coi như là nhân tài kiệt xuất, nếu không thì tôi không có khả năng quay trở về từ quỹ môn quan. Nhìn tình hình trước mắt, chỉ e bệnh tình của Tang Mộc Vân không mấy khả quan.

Một lúc lâu sau, cuối cùng hắn cũng mở mắt, từ từ cất cái gối nhỏ chuyên dùng để bắt mạch cho vào giỏ trúc. Tang Mộc Vân không có vẻ gì lo lắng, chỉ nhìn chăm chăm vào Hi Âm, trong đôi mắt ướt át có vài phần hoang mang khó hiểu.

Tang lão gia vội vàng hỏi: "Thánh tăng, bệnh tình của Mộc Vân cuối cùng là sao vậy?"

Hi Âm chậm rãi mở miệng: "Ta hành nghề y đã lâu nhưng chưa bắt mạch nào kỳ quái như của Tang tiểu thư". Hắn nhìn Lâm Tranh đầy ẩn ý, dừng lại, hỏi Tang Mộc Vân: "Tang tiểu thư, cô biết hôm nay là ngày mấy không?"

"Ta biết, hôm nay là ngày mười sáu tháng ba". Mỗi nàng ta nở nụ cười ngọt ngào, quay sang hỏi nha hoàn bên cạnh: "Tiểu Nguyệt, hôm qua ta mới đi dự hội về có đúng không?"

Lời còn chưa dứt mọi người ở đây không hẹn mà cùng nhau thở dài.

Nha hoàn kia mặt xanh xao, ấp úng không biết nên trả lời hay không. Tuy rằng chỉ trong chớp mắt ta lại thấy rõ ràng cô ta nhìn về phía Lâm Tranh cầu cứu. Lâm Tranh nhếch môi, vẻ mặt đột nhiên căng thẳng, trên gương mặt tuấn tú hiện lên một chút đau xót, có lẽ còn có áy náy và tự trách.

Có điều lạ, chắc chắn có điều lạ ở đây.

Hi Âm nâng chén trà hóp một ngụm nhỏ, hững hờ đứng dậy nói chuyện phiếm với Tang Mộc Vân: "Tang tiểu thư hình như rất quan tâm đến lễ hội ấy, mỗi tháng cô đều tham gia đúng không?"

Tang Mộc Vân vuốt nhẹ cằm: "Đúng vậy".

"Lễ hội đó có gì mới lạ thú vị sao? Cô kể ta nghe một chút được không?"

Thánh tăng ơi là thánh tăng, sao lại dụ dỗ con gái đẹp nhà người ta cho người tham gia chung chứ. Tội bình tĩnh dùng khuỷu tay huých hắn một cái, dùng ánh mắt nói với hắn: 'y đức để đâu, y đức để chỗ nào!'

Hi Âm quay đầu, mày kiếm nhướng lên liếc mắt cười trêu tôi. Trong đôi mắt sâu thẳm ánh lên vài phần suy tư, chợt dùng khẩu hình trả lời tôi: 'làm việc thôi mà, làm việc thôi mà'.

Mặt Tang Mộc Vân ửng đỏ, buông mắt ngượng ngùng không nói, cử động dịu dàng uyển chuyển. Một người con gái thẹn thùng lại xinh đẹp đến như vậy, người đàn ông nào nhìn thấy không động lòng? Quay lại chuyện chính...ủa mà nàng ta thẹn thùng việc gì?

Nha hoàn cúi đầu thật thấp, lông mày của Lâm Tranh nhíu lại càng rõ. Không hiểu sao tôi chợt cảm thấy có gì đó, cúi đầu nhìn sang thấy hai tay hắn nắm chặt lại, khớp xương hiện lên màu xanh trắng mờ nhạt.

Một lát sau, Tang lão gia nhìn không được lên tiếng hỏi Hi Âm: "Thánh tăng, bệnh của tiểu nữ phải chữa trị như thế nào?"

Hi Âm nói: "Đừng sốt ruột, tuy bệnh của Tang tiểu thư kỳ lạ nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Về chuyện chữa trị như thế nào thì lúc này bản tăng chưa tìm ra, mong Tang lão gia cho bản tăng chút thời gian. Hiện tại trời đã tối, chi bằng mọi người đi nghỉ đi, ngày mai tính tiếp". Hắn làm bộ chấp tay niệm Phật đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Tôi vội vã bước theo sau hắn: "Thánh tăng, người biết bệnh tình của Tang tiểu thư như thế nào đúng không?"

"Biết". Hi Âm suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Tôi mừng rỡ, vừa định mở miệng khen hắn là thần y thì hắn lại lắc đầu: "Không biết".

Tôi khó hiểu: "Cuối cùng là biết hay không biết?"

"Ta không biết rốt cuộc nàng ta mắc bệnh gì, mạch tượng của nàng ta rất kì quái, giống như...". Hi Âm cố tình ngưng lại trong nháy mắt, đi đến gần hạ giọng nói: "Không phải mạch của người".

"Cái...cái gì?". Tôi kinh hoàng hít vào một ngụm khí lạnh, gió lạnh kéo đến, sống lưng lạnh ngắt, không khỏi đụng vào người Hi Âm nói lắp: "Không không không không phải...mạch đập của người? Vậy vậy...là mạch đập của ai?"

Bờ môi sâu thẳm ba phần ý cười, Hi Âm ôm tôi vào trong ngực, hơi thở mát lạnh phả bên tai tôi: "Nàng nói đi?"

Cứ lặp lại như vậy, tâm trạng thoải mái vui vẻ vừa rồi biến thành nghi ngờ sợ sệt. Tôi nuốt nước miếng, khẽ nhích nhích ra xa: "Lẽ...lẽ nào là...của anh em tốt*?"

**nguyên văn: hảo huynh đệ*

Hắn cười ha ha nói: "Nàng nghĩ đi đâu vậy? Mạch đập của anh em tốt thì sao?"

Tôi ngẩn ngơ hiểu ra nói: "Đúng...đúng vậy, anh em tốt không có tim đập không có mạch đập, làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết...Hầy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

Hi Âm thân thiết vỗ lưng tôi nói: "Ta thấy hình như nàng ta không nhiễm bệnh mà bị người ta hạ cổ".

Tôi bỗng tỉnh ngộ: "Khó trách nàng ta luôn có vẻ mặt ngây ngất ngốc ngốc, giống như mất hồn từ ngày này sang ngày khác, trí nhớ dừng ở ngày mười lăm tháng ba ấy". Nghĩ lại về mặt thẹn thùng của Tang Mộc Vân tôi kết luận luôn: "Lễ hội hôm ấy đã xảy ra chuyện kì bí gì đó. À không, không thể nói là bí mật, ta cảm thấy nha hoàn Tiểu Nguyệt kia biết chuyện, có lẽ 'phượng ản long tàng' cũng biết".

"Không tệ, quan sát rất cẩn thận. Đúng là thay ta bắt mạch 'chuyện bí mật' của Tang Mộc Vân".

"Vậy cuối cùng người chẩn ra bệnh gì?"

Hi Âm khấp mắt phượng, cười bí ẩn: "Ta chẩn ra Lâm Tranh và Tang Mộc Vân có tư tình". Chuyện nam nữ yêu nhau lại được nói bởi một cao tăng đắc đạo, thật là quái dị mà.

Tôi liếc nhìn hần, râm rì nói: "Chuyện này không cần bắt mạch ta cũng biết. Lâm Tranh không chê bai Tang Mộc Vân mất trí nhớ, ngày ngày mua bánh trôi từ hi nàng ta thích ăn đem đến, người mù cũng nhìn ra hần mến mộ Tang Mộc Vân".

Trong mắt hần ản chứa tia lấp lánh, lắc đầu thích thú cười nói: "Không đúng, nàng chỉ đoán một mà không biết hai. Nàng còn nhớ quán gia nói Lâm Tranh và Tang Mộc Vân quen nhau khi nào không?"

Tôi nhớ lại nói: "Ngày mười lăm tháng ba, trong lễ hội".

"Đúng vậy, ta không chỉ đoán ra Lâm Tranh thích Tang Mộc Vân mà còn đoán được hai người bọn họ biết nhau trước ngày hội, không những là biết mà còn có mền mộ lẫn nhau, tình ý sâu nặng".

Đúng là một bí mật lớn! Tôi nghi ngờ: "Lời này là thật sao?"

"Là thật hay giả thì hỏi hần đi". Hi Âm giơ tay chỉ về phía trước, tôi thuận mắt nhìn theo, bắt gặp Lâm Tranh khoanh tay đứng yên lặng dưới tán cây lê trong sân, ngẩng mặt nhìn bầu trời đầy sao. Đáy mắt hần tối lại, chứa một mảng đau đớn khổ sở.

Hoa lê như tuyết được bao phủ trong ánh trăng, giống như là có một vàng sáng mờ quanh hoa.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Tranh làm vẻ lấy lại tinh thần, xoay người sang phía tôi và Hi Âm giả vờ bối rối: "Vương...các người..."

Tôi đột nhiên nhớ ra trong lúc này vẫn còn cái trang thành nam giới, rất thân thiết rúc vào trong ngực Hi Âm, mà khi ấy tay hần cũng khoác lên vai tôi.

Tôi mở to miệng, đẩy Hi Âm ra cười gượng nói: "Ha ha ha ha, người không nhìn thấy gì hết, ta không phải đoạn tụ, hần chẳng phải long dương! Chúng ta rất trong sạch, thật đấy!"

Hi Âm không nghĩ gì cả, kéo tay ôm tôi lại, chấp tay chào, cười nói: "Lâm công tử, đã lâu không gặp".

"Ta còn nghĩ là có người có diện mạo giống ngài, hóa ra là vương...". Lâm Tranh cung kính cúi đầu, giọng nói vừa phải, một tay Hi Âm lại nâng hần lên, không nhận không nhận nói: "Bàn tăng là trụ trì của chùa Đại Lô Âm, pháp danh Hi Âm. Người này chính là đệ tử...tên gọi Giới Úc".

Giới Úc...Tôi bất giác nheo nheo mắt, cười khô khan phụ họa vài tiếng.

Lâm Tranh gạt đầu hiểu ra, ánh mắt lên xuống nhìn về phía tôi và Hi Âm.

Tôi đỡ trán thở dài, thâm nghĩ không ổn rồi, e là hiểu lầm này biến thành thật mất thôi.

Ba người ngồi vào chỗ của mình trong sân, cuối cùng theo lời Lâm Tranh tôi biết thêm chân tướng.

Hóa ra vị tân khoa Trạng nguyên nóng hổi* này trước đây là một thư sinh nghèo kiệt xác, tứ cố vô thân, nhà chỉ có bốn bức tường.

**ý chỉ là người mới đậu khoa cử, đang được nhiều người chú ý.*

Có lẽ ở dưới ánh trăng, phong cảnh hữu tình, sự thông minh sắc sảo của Lâm Tranh đã làm cho Tang Mộc Vân vừa gặp đã yêu, hai người mền mộ lẫn nhau rất nhiều. Lâm Tranh lo sợ Tang gia chê hần nghèo khổ, Tang Mộc Vân cãi ý cha mẹ, nên ngày đêm chăm chỉ học tập, thề nhất định phải trở thành cá chép hóa rồng, đề tên lên bảng vàng, đường đường chính chính cưới nàng về dinh.

Vì vậy, xa xôi xách trở, hân ý tăng cao, ngày ngày nhớ nhung nhưng không được gặp gỡ. Chẳng thể làm gì khác, hai người ước hẹn đem tình cảm này chôn sâu dưới đáy lòng, hẹn thề ngày mười lăm gặp gỡ ở lễ hội tại Cẩm Thành.

Tình ý lại có thêm ông trời giúp đỡ. Cuối cùng Lâm Tranh cũng không phụ lòng mong đợi của mọi người, với bài thi "Bàn về trị nước" ở khoa thi đình lần thứ nhất, đạt được danh vị trạng nguyên, trở thành Hàn lâm Viện học sĩ. Tuổi trẻ năng nổ nhiệt huyết, lại có thêm long ân ban xuống, trong chốn lát trời nên cao quý không ai sánh bằng, có một không hai, không biết từ khi nào đã trở thành chàng trai trong mộng của nhiều tiểu thư khuê phòng. Vì khoảng cách xa xôi, Tang Mộc Vân biết tin tức sau mọi người, không kim lòng nổi mà khóc trong vui vẻ.

Giờ đây, chuyện của bọn họ không khác chuyện tài tử giai nhân đa tình trong thoại bản là mấy. Nhưng ngay sau đó không ngờ được sự việc lạ này lại xảy ra.

Áo gấm về nhà tham dự lễ hội ngày mười lăm tháng ba. Hai người bọn họ xa cách gặp lại, tâm tình kéo dài vô cùng, tình cảm khó khăn lắm mới có thể bộc phát ra, lửa gần rom lâu ngày cũng bén...Sau đó thì...làm chuyện mây mưa...một lời không thể nói hết.

"Khi ta tỉnh lại, Mộc Vân đã biến mất. Ta nghĩ rằng nàng đã thức dậy hồi phủ trước, bèn như ước hẹn lúc xưa đến Tang phủ cầu hôn. Ai ngờ, Mộc Vân...nàng ấy..." Lâm Tranh thở dài, buồn rầu nói: "Mộc Vân lại quên hết chuyện tình cảm lúc trước, thậm chí còn không biết ta là ai".

Hi Âm nói: "Người có hồi nha hoàn của nàng ấy đêm đó sau khi hồi phủ nàng ta ra sao không?"

"Ta từng hỏi. Ngày hôm đó Tiểu Nguyệt về trước để mở cửa cho Mộc Vân, vẫn đứng ở cửa sau chờ. Rạng sáng quay trở lại phòng thì đã thấy Mộc Vân về phủ từ lúc nào, lúc đó nằm ngay ngắn ở trên giường. Sau khi tỉnh lại, Mộc Vân liền bị như vậy, cứ qua một ngày lại quên một ngày. Lâm Tranh nói xong bất đắc dĩ tự cười chế giễu: "Nàng nhớ rõ người khác, lại chỉ quên mình ta".

Rõ ràng tôi và Hi Âm chú ý ngay đến điểm lạ lùng này, phía sau còn có chuyện bí ẩn, tôi càng chú ý đến gút mắt trong tình cảm của hai người. Mới vừa rồi khi Lâm Tranh nói chuyện, lòng tôi tràn đầy chua xót, nước mắt rơi là chảy: "Cho nên mỗi ngày người mua bánh trôi từ hi nàng ấy thích ăn nhất, từng ngày lại làm quen với Tang tiểu thư sao?"

Hắn gật đầu: "Ngoại trừ Tiểu Nguyệt, tất cả mọi người đều nghĩ rằng ta và Mộc Vân mới quen nhau ở lễ hội. Ta vẫn đang do dự không biết có nên nói sự thực ấy ra không nhưng lại sợ Mộc Vân bị người ta dè bủ, nói nàng không giữ trinh tiết. Hơn nữa nếu bệnh lạ của nàng trị không khỏi thì cũng không vội vàng, mỗi ngày ta lại làm quen với nàng một lần, cũng coi như là một hình thức gần gũi".

Tôi là người trước nay dễ dàng cảm động, nước mắt chảy xuống không ngừng. Một mặt tôi nức nở, một mặt lấy ống tay áo Hi Âm lau lung tung. "Lâm công tử, người cứ si mê chờ đợi nàng ấy để đổi lấy một ngày trí nhớ có đáng không?"

Lâm Tranh tình cảm nồng nàn nói: "Chỉ cần trong lòng nàng có thể vui vẻ, thì không thể nói là đáng hay không đáng".

Tôi "ừ" một tiếng, nhào vào người Hi Âm suy tư. Hi Âm mỉm cười nhìn tôi, một tay thăm lưng xoa lưng tôi, xoa qua xoa lại trấn an: "Lâm công tử không cần lo lắng, theo ta thấy bệnh của Tang tiểu thư không phải không có cách trị liệu".

Lâm Tranh mừng rỡ, ánh mắt phảng phất như ngọn sóng, kích động nói: "Nếu như vương...thánh tăng có thể chữa bệnh của Mộc Vân, ta nguyện ra sức trâu ngựa đền đáp đại ơn đại đức của người".

"Ta không cần người báo đáp". Hi Âm cười nhạt nói: "Ta chỉ cần người nhớ rõ lời thề lúc trước".

Khi quay trở lại phòng nghỉ, trăng sáng đã treo trên đỉnh đầu.

Tôi thất vọng thở dài nói: "Thánh tăng à, ngay từ đầu người đã sớm biết là 'phượng ẩn long tàng', ta còn sợ người thật ra không biết gì, chỉ dựa vào mạch tượng mà tra ra chuyện bí ẩn đó".

Hi Âm thản nhiên đáp một câu: "Nàng đâu có hỏi ta".

Tôi ghen giọng, hạ giọng nói thầm: "Vậy mà người cũng không nói cho ta biết".

Hắn cười nói: "Còn nữa, ta còn có thể biết được ngay cả Lâm Tranh cũng không biết nguyên nhân căn bệnh".

"Lâm Tranh cũng không biết nguyên nhân sao?". Tôi vạn phần tò mò, nôn nóng nói: "Nói cho ta nghe một chút đi".

"Tang tiểu thư đã mang thai hơn một tháng".

Tôi hốt hoảng che miệng lại, nghĩ ngợi rồi lại tường tượng hỏi: "Xem bệnh cho nàng ta là các danh y và thái y, nhưng tại sao không ai nói ra?"

"Mặc dù là Viện trưởng Thái y viện cũng chỉ có thể chẩn được hi mạch hơn hai tháng. Y thuật bọn họ không giỏi giang bằng ta, chẩn không ra thì không có gì lạ". Hắn đẩy cửa phòng thay tôi, cười như không cười nói: "Thôi việc này nàng không cần quan tâm, mau về tạm nghỉ ngơi đi, sáng mai dẫn nàng đi ăn bánh trôi từ hi".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Người mới đổ mắt tía tai, cả nhà người đều đổ mắt tía

tai!

Khi tỉnh dậy lúc sáng sớm, bộ đồ ngủ đã ướt đầm, mồ hôi trên trán ròng ròng chảy xuống. Tôi vỗ nhẹ ngực, ngồi im trên giường bần thần, thật lâu sau trong lòng vẫn không thể bình tĩnh.

Lại là giấc mơ kia.

Trời mùa đông giá rét, bông tuyết bay đầy trời. Bầu trời trước mắt mênh mông một màu trắng xóa của tuyết.

Gió phượng bắc quét vào mặt từng đợt như dao cắt, tôi khỏ sở ngã trên nền tuyết, thân mình co lại không ngừng run rẩy. Tuy thể trạng đã kiệt sức gần như hấp hối nhưng tay vẫn nắm chặt chiếc trâm hoa mai không buông.

Cuối giấc mơ vẫn là người đàn ông thần bí ấy.

Người ấy có đôi mắt sáng như sao, như cười như không, ngón tay thon dài như ngọc... Từng chi tiết trên người toát ra vẻ giàu có mà sắc sảo nhưng vẫn không thể thấy rõ bộ mặt của người ấy.

Hắn vươn tay về phía tôi, giọng nói như gió xuân thảng ba dịu dàng say lòng người: "Tiểu muội muội, muội có khỏe không?"

Mọi thứ trong mơ không thể gạt đi được, càng không ngừng tái hiện lại trước mắt tôi. Rốt cuộc người đó là ai? Trong quá khứ có quan hệ gì với tôi? Vì sao tôi lại nhiều lần mơ thấy hắn? Suy nghĩ dày đặc hỗn loạn, càng nghĩ càng không rõ ràng, tôi bất đắc dĩ thờ dãi, đứng dậy rửa mặt thay quần áo.

Đẩy cửa bước ra, gió thổi mát mẻ mang theo mùi hoa mon man nhẹ nhàng đến thấm vào lòng người. Chim chóc nhảy nhót trên cây, ánh mặt trời mùa xuân ấm áp xuyên qua những tán lá tạo nên một mảng chiếu loang lổ phía dưới.

Tôi qua Hi Âm đã hứa rằng sẽ dẫn tôi đi ăn bánh trôi tứ hỷ, hiện tại vẫn chưa thấy mặt mũi đâu, vậy mà còn nói người xuất gia không nói dối? Tôi quyết định thay mặt Phật tổ thúc giục hắn, toan bước đến phòng hắn. Nhưng khi qua sân thoáng nhìn lơ đãng, tôi không khỏi dừng lại bước chân.

Vẫn là hoa lê tươi đẹp rực rỡ dưới tán cây, Tang Mộc Vân mặc váy trắng tựa như tiên nữ duyên dáng yêu kiều. Gió thổi mon man, hoa lê rơi chậm chậm, như là mưa hoa bay lá tả đầy trời.

Đóa hoa trắng tinh rơi nhẹ ngang chân mày, nàng ấy cứ lẳng lặng đứng tại chỗ ấy, hết như tiên tử trên trời hạ xuống nhân gian.

Ánh mắt Tang Mộc Vân chuyên tâm mà mơ màng, giống như chờ đợi, ngóng trông nhưng rồi lại hết như không có cái gì lọt vào tầm mắt nàng.

Nàng ta cứ như vậy cả ngày cả đêm, cứ nhìn xem hướng kia có ai không, cũng không biết rốt cuộc là đang nhìn cái gì. Tôi đến bên cạnh nàng ta, nhìn theo tầm mắt của nàng... Ngoài cửa sân ra chỉ có một cây dâu bên sân, trên cây dâu có một con chim nhỏ.

Tôi nghĩ thầm trong lòng chắc nàng ấy không nhìn con chim kia, bèn rướn người cẩn thận nhìn xung quanh, nhưng cũng không trông thấy gì cả. Tôi ngạc nhiên hỏi: "Tang tiểu thư, cô đang nhìn gì vậy? Là con chim nhỏ trên ngọn cây dâu kia sao?"

Qua một thời gian lâu nàng mới chậm rãi mở miệng nói: "Không phải".

"Vậy cô đang nhìn gì?"

"Chờ người".

"Chờ ai?"

Cuối cùng nàng ấy cũng quyến luyến thu hồi lại ánh mắt, nâng mắt nhìn tôi, trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười ngọt ngào. Chợt lấy tay che miệng bảo đừng lên tiếng: "Suyt..."

Tôi: "?"

"Ta đang đợi chàng đến đón ta". Gò má Tang Mộc Vân ửng đỏ, hé môi cười ngượng ngùng, lại tiếp tục quay sang nhìn chăm chăm vào sân nhà.

Chẳng lẽ là 'phượng ẩn long tàng'? Nhưng rõ ràng nàng ta không nhớ rõ hắn. Tôi rất tò mò, dù sao nếu hỏi cũng có thể biết rõ hơn, bèn nói: "Người đó là ai?"

"Người đó là ai vậy?". Nàng ta sửng sốt hoang mang lắc đầu: "Ta cũng không biết..."

Tôi đứng trơ tại chỗ trong chốc lát, sau một lúc lâu liền im lặng tránh đi.

Hi Âm múc một chén bánh trôi nóng hôi hổi đưa đến trước mặt tôi nói: "Tiểu Mai, sao nàng ngẩn ngơ vậy?"

Tôi lấy lại tinh thần nói: "Sáng nay ta ở sân trước gặp Tang Mộc Vân, nàng ta nói với ta là đang đợi người, ta hỏi nàng đợi ai thì nàng ấy không biết. Người trong lòng nàng ấy là Lâm Tranh, nếu muốn đợi ai thì theo lý thuyết cũng phải là Lâm Tranh. Nhưng hôm nay nàng ta không nhớ ra hắn, nếu không phải là Lâm Tranh thì là ai?"

Hắn liếc mắt nhìn tôi cười, lại gấp cho tôi một cái bánh sủi cảo nhân tôm nói: "Việc này không cần nàng quan tâm, ngoan ngoan ăn cái này đi".

Tôi gấp miếng sủi cảo nhân tôm kia đưa vào miệng, nói thầm: "Ta tò mò thôi mà. Dù sao chúng ta cũng là người mất trí nhớ nên ta rất đồng cảm với Tang Mộc Vân. Nếu như ta có người trong lòng mà lại quên mất hắn, dĩ nhiên hắn sẽ bị tổn thương giống như Lâm Tranh".

Ánh mắt Hi Âm nhuộm màu căng thẳng, hình như ở đáy mắt có ngọn sóng mờ hồ lan ra. Đôi mày hắn nhíu lại nhìn tôi im lặng, ánh mắt phát ra tia bức người. Rất lâu sau, giọng nói khàn đặc bắn ra: "Nàng...có nhớ ra người trong lòng nàng không?"

"Không có". Tôi buông đùa đáp: "Chắc là căn bản ta không có người trong lòng".

Hắn thở ra một hơi, chia tay dịu dàng vỗ về vai tôi, thản nhiên nói: "Không sao, người đó nhớ rõ nàng là được rồi".

Tôi bị hành động khác thường bất thành linh này của hắn làm cho bất ngờ, nhìn vào tay hắn trên đầu vai tôi khó hiểu. Hắn giật mình, thản nhiên rút tay lại, che miệng ho nhẹ.

Tôi sực sực nói: "Người đàn ông si tình giống Lâm Tranh thật là hiếm có trong thiên hạ. Phẩm chất ta xưa nay không cao, e là với không được tới bậc này".

Hắn cười: "Người đàn ông si tình hơn Lâm Tranh có thừa trong thiên hạ, sao nàng lại nghĩ mình không gặp được?"

"Được rồi, mượn lời may mắn của người, ta có thể gặp được. A di đà Phật".

Hi Âm: "..."

Tôi nuốt cái bánh trôi thờ dài: "Cuộc sống thực khác xa với tiểu thuyết cầu huyết, lời này quả thật không sai. Trong câu chuyện này, ta thấy được có yêu lẫn hận, nghi ngờ phức tạp, ham muốn tranh đấu. Nếu ta viết nó thành tiểu thuyết thì chắc có thể bán được mười ngàn quyển, lại được mệnh danh là ngôi sao mới trong làng ngôn tình, ai cũng muốn đứng gần".

Hắn thật thật giả giả nói: "Tiếc là nàng không làm nhà văn".

Tôi gật đầu bày tỏ sự đồng ý: "Ta cảm thấy trước đây có thể ta là một tiểu thuyết gia". Dừng lại một chút bổ sung thêm: "Tiểu thuyết gia bán sách rất chạy".

Hắn nói: "Nàng có thể quay lại nghề cũ".

Tôi lặng lẽ hỏi: "Thánh tăng à, người nói Tang Mộc Vân không bị bệnh mà là bị hạ cổ, vậy người có thể chữa khỏi cho nàng ta không?"

"Không thể". Hắn thành thật nói: "Ta không phải là vu sư".

Tôi kinh ngạc, bày ra bộ dạng đau đớn: "Tối hôm qua người nói với Lâm Tranh có thể chữa khỏi cho nàng ấy, người xuất gia không được nói dối đấy!"

Hi Âm nói có vẻ rất lý lẽ: "A di đà Phật, là người thầy thuốc phải biết mang lại hy vọng cho người nhà bệnh nhân. Thêm nữa, chỉ cần điều tra việc này rõ ràng thì chứng bệnh kỳ lạ của Tang Mộc Vân không cần chữa cũng khỏi".

"Nhưng trước mắt không có đầu mối, bây giờ Tang Mộc Vân lại ngây ngây ngốc ngốc, chỉ e là không thể nào hỏi được nguyên nhân. Việc điều tra đâu có dễ đâu?". Tôi bày tỏ suy nghĩ, nhớ lại việc này một lúc rồi trầm ngâm nói: "Ta cảm thấy mấu chốt của vấn đề là ở chỗ đêm đó khi Tang Mộc Vân bỏ lại Lâm Tranh rồi đi thì sau đó nàng ta đi đâu, làm sao về được Tang phủ mà thần không biết quỷ không hay".

"Nàng suy luận không tệ, nhưng việc đầu tiên là Tang Mộc Vân yêu Lâm Tranh, sau lúc mây mưa lại bỏ lại hắn một mình rồi đi, chuyện này cũng không hợp lẽ thường".

"Nhưng chuyện đó đã xảy ra. Mặc kệ người tin hay không, dù sao ta cũng tin".

Hi Âm nghiêng đầu nhìn tôi, khẽ cười nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, trước khi nàng ấy và Lâm Tranh gặp nhau đã bị người ta hạ cổ, từ lúc ấy cho đến sau này xuất hiện rất nhiều điều lạ, chẳng qua là cổ độc phát tác thôi. Nhưng Tang Mộc Vân kia lại là tiểu thư khuê các, lúc nào cũng có nhiều nha hoàn bên cạnh. Nếu muốn đánh lạc hướng những người ấy để hạ cổ thì cũng không phải là chuyện dễ dàng".

Nghe hắn nói như vậy, trong đầu tôi chợt lóe lên, đập bàn nói: "Ta biết rồi, là Tiểu Nguyệt".

Hi Âm chợt hást cằm, ánh mắt bảo tôi nhìn con đường dưới lầu. Tôi sững sờ nhìn theo tầm mắt hắn, đúng như dự đoán, trên đường cái nhón nha nhón nháo có một nữ tử mặc áo xanh đi vội vàng, về mặt hốt hoảng.

Không phải ai khác mà chính là nha hoàn bên cạnh Tang Mộc Vân, Tiểu Nguyệt.

Tang Mộc Vân là con một của Tang gia. Tang lão gia nuông chiều nàng từ bé, đó chính là cuộc sống sao mây trắng sáng từ nhỏ. Có thể hạ cổ nàng ấy mà

thần không biết quý không hay, lại nằm trong lòng bàn tay chuyện tình cảm của nàng ta và Lâm Tranh, ngoài Tiểu Nguyệt ra thì không có người thứ hai. Nhưng cô ta chỉ là một nha hoàn nhỏ bé, khi không lại hại chủ nhân của chính mình thì cũng không hợp lý, phần lớn chắc là bị người ta sai khiến.

Tôi và Hi Âm đuổi theo, muốn xem thử kẻ giấu mặt đứng sau cô ta cuối cùng là muốn làm chuyện gì. Lúc này cô ta không ở Tang phủ hầu hạ Tang Mộc Vân mà một mình đi đến đây, chắc chắn có điều gì kì lạ, có lẽ đi gặp kẻ ác độc đứng sau cũng nên.

Tiểu Nguyệt rẽ trái rẽ phải khoảng chừng một canh giờ, hầu như đi qua đi lại hết phố lớn phố nhỏ trong Cẩm Thành. Nếu như không biết cô ta giấu giếm bí mật, chỉ e có thể hiểu lầm cô ta đi dạo nhàn nhã ngoài đường. Bước chân cô ta lúc nhanh lúc chậm, khi bước nhanh đi như bay, lúc gặp tiếng động sẽ dừng lại ngó nghiêng, giống như là quan tâm đến hướng đi của người xung quanh.

Vết thương mới vừa lành nên tôi thờ hồng học, tinh thần thì có nhưng sức thì cạn, Hi Âm thân thiết dịu tôi. Lòng tôi tự nhủ dù sao mọi người cũng nhìn như vậy rồi, có một số việc không cần tính toán nhiều, long dương thì long dương. Nửa tựa vào người hấn hài lòng, nhỏ giọng nói: "Thánh tăng, hình như ta thấy cô ta có ý để lộ hướng đi".

Hi Âm bình tĩnh, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Nàng nghĩ nhiều thành ra cuối cùng lại bị nhiều loạn, kiên nhẫn một chút sẽ đuổi kịp thôi".

Không sai, nói là nói vậy...

Tôi khò sở nói: "Tại ta mệt mỏi quá, cô ta lúc đi nhanh lúc đi chậm".

Khóc mất hấn giật giật, chợt chỉnh lại tư thế, khiến tôi thoải mái dựa vào ngực hấn, thân thiết hỏi: "Như vậy thoải mái chưa?"

Tôi hưởng thụ người gần đáp: "Ừ, rồi".

Đoán chừng thời gian như vậy khoảng một nén nhang, cuối cùng Tiểu Nguyệt cũng đi đến một hiệu đồ cổ ở góc đường có tên là 'Hữu phượng lai nghi' thì dừng lại. Tôi như trút được gánh nặng, thở ra một hơi nói: "Cuối cùng cũng đến rồi".

Tiểu Nguyệt vừa ngước mắt nhìn tám biển vừa tiến lên bước vào.

Đi theo trực tiếp tất nhiên là không ổn, sẽ làm bại lộ hành tung, đánh rần động cỏ. Chúng tôi bèn đi vào một quán trà, ngồi xuống nghỉ ngơi tạm, nhân tiện chờ thời cơ. Hi Âm cầm bình trà Bích Loa Xuân rót cho tôi, tôi một mình nằm lên bàn, ngâm chén trà bên cạnh hút nước vào.

Hấn nhàn nhã uống trà, ngón tay thon dài như ngọc tùy ý vãn về thành chén, chậm rãi giải thích cho tôi: "Ta nhớ rõ Lâm Tranh đã từng nói trong lễ hội ngày hôm ấy, Tiểu Nguyệt canh giữ cả đêm ở cửa sau Tang phủ, cho đến khi rạng sáng mới trở về phòng, lúc đó phát hiện Tang Mộc Vân đã nằm trên giường. Ta đã hỏi qua người làm, trước sau Tang phủ chỉ có hai cánh cửa, Tang Mộc Vân không thể nào vào từ cửa trước, càng không thể có phép màu không cánh mà bay vào trong phòng mà không khiến cho người ngoài chú ý, chỉ có thể giải thích là Tang Mộc Vân đi từ cửa sau về phòng, người giúp nàng ta chỉ có Tiểu Nguyệt".

Hương trà tinh khiết, khói lượn lờ bốc lên tỏa khắp nơi. Dừng một chút ngửi vào, trong nhất thời thấy vui vẻ thoải mái. Nhưng trong giờ phút này tôi lại cảm thấy lời nói của Hi Âm làm say đắm lòng người hơn cả hương trà.

Tôi nhìn gương mặt tuấn tú khuyên đảo chúng sinh kia của hấn đến mê mẩn, đường nét đẹp đẽ như lối vẽ tỉ mỉ trong phác họa, bờ môi mấp máy, trong lời nói không có chỗ nào không phải là đạo lý huyền diệu.

Bỗng nhiên trong lúc đó không hiểu sao tim đập nhanh hơn.

Tôi nghĩ nếu hấn không phải là thánh tăng trụ trì thì chính là công tử nhà bình thường, có thể giống như Lâm Tranh, vì tình yêu mà cố gắng học tập, si mê chờ đợi, thật tốt biết bao. Hầy, không biết hấn có tính hoàn tục hay không...

"Tiểu Mai, nước miếng của nàng chảy ra rồi kìa". Hi Âm đưa tôi một cái khăn lụa, trong mắt chứa đựng ý cười dịu dàng, như một hồ nước cứ tràn mãi ra.

Hả?

Tôi ngượng ngùng cầm khăn lụa, lau qua lau lại ra vẻ bình tĩnh nói: "Khụ khụ, ta...ta...vừa rồi không có..."

"Không có sao?" Hấn không nhìn vào cái khăn lụa đã loang lổ dấu vết, chân mày khẽ nhíu, ý cười lại sâu thêm ba phần: "Ồ, khăn lụa này sao ướt vậy?"

Thánh tăng ơi là thánh tăng, người xuất gia không nên sắc sảo như vậy! Phải uyển chuyển nhẹ nhàng, uyển chuyển nhẹ nhàng đó!

"Chấn là mới rồi đi nhanh quá, ta nóng! Người xem này, đầu ta đầy mồ hôi, mồ hôi ướt đầm ra...ặc...cho nên đây là...mồ hôi". Tôi gạt đầu khẳng định, bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đúng vậy, là mồ hôi!"

"Phải không vậy?". Hấn khoanh tay lại, thích thú quan sát tôi, như là thưởng thức dáng vẻ chật vật của tôi: "À, thì ra là trời nóng nên làm cho nàng đỏ mặt tái tái, nói năng lộn xộn đúng không?"

Người mới đỏ mặt tía tai, cả nhà người đều đỏ mặt tía tai!

"Có thể không, có thể có". Tôi cười gượng vài tiếng, nhanh như chớp nói sang chuyện khác: "Thánh tăng, người mới vừa nói gì vậy?"

"Ta nói" - Hi Âm buông chén trà cười nói: "Tiểu Nguyệt cũng nói dối Lâm Tranh".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Càng muốn che giấu thì càng giải thích, càng tô lại càng đen*

Uống hết ấm này qua ấm khác trà Bích Loa Xuân, ăn từng đĩa từng đĩa điểm tâm. Cho đến giữa trưa vẫn không thấy Tiểu Nguyệt theo lối cũ đi từ tiệm đồ cổ ra. Ước tính sơ sơ lúc cô ta đi vào cho đến giờ đã hơn hai canh giờ.

Tôi hỏi: "Có thật cô ta đã vào đó không vậy?"

"Đúng vậy". Hi Âm gật đầu.

Tôi đứng lên, sốt ruột đi qua đi lại. Sau một lúc lâu buột miệng: "Sao lâu như vậy rồi mà còn chưa ra? Thật sự nếu lựa đồ cổ thì nhiều đó thời gian cũng đủ để lựa kỹ càng được mười bảy, mười tám vật quý báu rồi. Ta đoán là trong tiệm đồ cổ kia có lối đi khác, có khi nào Tiểu Nguyệt đã bỏ trốn đến nơi khác rồi không?"

Hi Âm vẫy tay về phía tôi, bình tĩnh nói: "Nàng bình tĩnh một chút, đừng nóng nảy, lại đây ngồi đi".

Bờ môi hần hiện lên một nụ cười, khó khăn lắm so với nắng xuân càng thêm rực rỡ, so với gió sớm càng thêm ấm áp. Mọi cảm giác thiếu kiên nhẫn và nóng nảy trong nháy mắt biến mất, tôi có cảm giác như mây tan sương biến mất, gió chậm chậm thổi đến, nước không gợn sóng. Vì thế "Ừ" một tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hi Âm không hổ danh là một cao tăng đắc đạo, cứ như vậy điềm đạm ngồi uống trà, không có chút rối loạn, mỗi một chuyển động đều lịch sự nhã nhặn, anh tuấn kiệt xuất. Trực tiếp khiến cho các cô nương liên tiếp đi qua đi lại, lộn xộn hỗn loạn, người trước vừa đi người sau đã đến, cứ từng người từng người một.

Có những người bạo dạn, trực tiếp ném thẳng khăn tay, trâm cài tóc, túi thơm, cũng có người thậm chí ném cả một cái yếm!

Ôi cái cuộc đời này...thời nay người ta tân tiến quá mà.

"Trên trời một ngày dưới đất ngàn năm", câu này đúng là có lý. Chẳng qua tôi ở chùa dường thương có một tháng ngắn ngủi, xã hội đã phát triển tới mức như vậy mà không bị trình tự nào cản trở, tôi mà đợi những thôn dân vùng núi chắc là nhিপ chân đã bị cản trở theo không kịp.

Nếu Hi Âm không mặc áo trắng nhanh nhẹn, tóc như mặc ngọc*, trên dưới toàn thân đều không có một chút nào đặc trưng của người xuất gia, thật sự tôi muốn đi đến nhắc nhở các cô ấy một chút - người này chính là cao tăng Phật pháp vô biên, đã sớm hiểu rõ cuộc đời hư ảo, một mình sót lại, coi sắc đẹp như mây bay, tuyệt đối không động tâm với son phấn đời thường nữa. Các người tỉnh lại đi, nên làm gì thì đi làm chuyện đó đi.

**mặc ngọc: ngọc đen*

"Về mặt này là sao?". Hắn thản nhiên nhìn tôi, bờ môi như cười như không.

Tôi sững sốt, tay vỗ vỗ mặt mình theo bản năng, hỏi: "Về mặt nào?"

"Về mặt ghen ghét như kẻ thù, thề không đội trời chung".

Tôi ghen giọng, trông dữ tợn như vậy sao...

"Cô nương kia, đó, chính là cô mặc đồ màu vàng nhạt đó...Thị lực của cô ta không tốt, vậy mà ném chuỗi ngọc đó đến tận chỗ ta. Ai da, ta đau quá, đau quá...". Tôi che cánh tay, roi nước mắt lăn lăn nói: "Vết thương lớn của ta vừa mới lành, cả người vẫn còn đau, vậy mà cô ta còn ném vào ta, rõ ràng cô ta muốn ném đồ vào người...Aaaaaa, ta bức mình quá!"

"Phải không vậy?". Hi Âm nhíu mày, trong tay cầm một vật hình vuông màu đỏ nói: "Ta nhớ rõ là cái yếm này là cô ta ném mà?"

Tôi buồn bực liếc mắt nhìn cái yếm kia, cười khan nói: "A ha ha ha, ta nhớ lắm, là cái cô mặc váy màu xanh lục kia kìa".

"Tiểu Mai", hẳn bí hiểm gọi tôi, cười nói: "Rốt cuộc nàng tức giận vì cô ta ném cái yếm vào nàng hay là vì căn bản nàng tưởng cô ta ném vào ta?"

Lời này, có ý, gì chứ...

Tôi giải thích: "Không phải, người coi đi, hai chúng ta hiện tại đều là nam giới, cô ta ném yếm vào người người cũng không có liên quan đến ta, ta tức giận làm gì chứ?"

Nghĩ ngợi rồi lại tưởng tượng, hiện giờ chẳng qua tôi chỉ là gái giả trai thôi, bèn nói: "Không phải, tuy rằng bề ngoài ta là nam giới nhưng thực tế là vẫn là nữ giới, cho nên cô ta ném yếm vào người làm cho ta tức giận...Á, sai rồi, ta tuyệt đối không tức giận".

Hi Âm nhìn tôi, không nói một lời, ý cười càng ngày càng sâu. Trong lòng tôi hồi hộp, làm sao mà cảm giác hết như là đúng như vậy.

Sau một lúc lâu hẳn hỏi tôi: "Nàng có từng nghe qua câu này chưa, đó là càng muốn che giấu thì càng giải thích?"

"Có nghe qua một lần". Tôi nuốt nước bọt, quyết định giả ngây giả ngốc: "Nhưng ta không biết câu này nghĩa là gì".

"Ý là...càng tỏ thì càng đen". Trong chớp mắt cặp mắt phượng kia tràn ngập ý cười, giống như có sao sáng hòa tan vào trong đó.

Tôi: "..."

Tất nhiên, ngoại trừ những ánh mắt ái mộ của các chị em thì còn có ánh mắt ghen tị của cánh mày râu. Những ánh mắt đó cứ như dao vùn vụt kéo đến từ mọi hướng, vây lấy tôi và Hi Âm, đồ vật cứ ném đến không biết mệt.

Thân mình tôi chấn động, toàn thân rét run từng trận, quệt quệt Hi Âm nói: "Thánh tăng à, hay là chúng ta về thôi?". Vừa dứt lời, có hai gã thân mình vạm vỡ chập chòn đi ngang qua, tiện thể để lại bốn ánh mắt sắc như dao lạnh thấu xương.

Hi Âm thoải mái để lại tiền trà nói: "Được".

Tôi nhìn vào hiệu đồ cổ "Hữu phượng lai nghi", bỗng rồi nói "Còn Tiểu Nguyệt...?"

"Tiểu Nguyệt đã đi vào đó hai canh giờ, giờ lại không thấy đi ra tất nhiên là đã trốn từ lối khác. Thời gian nhạy cảm này, cô ta thân là nha hoàn của Tang Mộc Vân lại một mình rời Tang phủ lâu như vậy mà không về, chắc chắn là kẻ khả nghi. Chỉ bằng tìm hiểu thăm dò hiệu đồ cổ này lai lịch như thế nào, ngày mai lại cải trang đến đây".

Tôi ngạc nhiên hỏi: "Cải trang?"

"Mặc dù không biết người đứng phía sau hạ cổ này như thế nào, nhưng ta và nàng lấy lý do chữa bệnh để đến Tang gia, chắc chắn Tiểu Nguyệt đã thông báo cho hẳn trước. Nói không chừng lần này đúng lúc cô ta tới để mật báo. Nếu muốn điều tra ra chân tướng, nhất định phải cải trang để đánh lừa kẻ khác".

"Cải trang như thế nào?". Nào tôi lướt qua mấy đoạn cải trang trong sách vở hỏi: "Có phải mang râu giả như cướp biển không?"

Hi Âm đỡ trán cười nói: "Cướp biển? Nàng muốn bị quan phủ mời đi sao? Không cần phiền phức như vậy, nàng mặc trang phục nữ, ta cải trang một chút là được".

Đêm đến, tôi chán chường ngồi trong phòng giả thuốc. Đương nhiên là không phải thuốc chữa bệnh mà là thuốc dưỡng thai cho Tang Mộc Vân.

Tang Mộc Vân đã mang thai hơn một tháng, ngoại trừ tôi và Hi Âm, Tang phủ không một ai biết. Cũng không biết Hi Âm có nói cho 'phượng ản long tàng' biết tin nửa buồn nửa vui rằng hẳn sắp thăng chức trở thành cha hay không.

Hôm nay khi chúng tôi trở về, lại chứng kiến một màn đã thấy khi lần đầu vào phủ - Tang Mộc Vân ngây ngốc đứng trong sân, ánh mắt lơ đãng chăm chú nhìn về một hướng. Lâm Tranh đi đến trước mặt nàng, nhả nhặn thi lễ, dịu dàng nói: "Tiểu sinh Lâm Tranh, ngưỡng mộ Tang tiểu thư đã lâu, rất mong được làm quen với tiểu thư".

Trong mắt nàng trống rỗng và mờ mịt, có thêm vài phần hoang mang. Nhưng của hẳn là tất cả nồng nàn quyến luyến sâu nặng, né tránh không được.

Tôi khóc nức nở không ngừng, thăm nghĩ chuyện đã tiến triển đến mức tiến thoái lưỡng nan như thế này là do lúc trước bọn họ không có đủ can đảm, không dám trực diện đối mặt với cuộc đời tăm tối và máu chảy đầm đìa.

Nếu ngay từ đầu bọn họ bày tỏ thẳng thắn tình cảm với song thân, mặc dù chắc chắn sẽ gặp chuyện chia cắt nhưng phần lớn sẽ giống như Trương Sinh và Thôi Oanh Oanh trong "Tây sương ký"* , trải qua một phen đấu tranh rắc rối li kì, cuối cùng cũng có thể đoàn tụ, trở thành người một nhà.

**Tây sương ký (西廂記, truyện ký mái Tây), còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh đãi nguyệt Tây sương ký (崔鶯鶯待月西廂記, truyện về Thôi Oanh Oanh chờ trăng dưới mái Tây), là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời*

Nguyễn Thành Tông (1295-1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

Hơn nữa, Lâm Tranh lại là người có tài, phẩm chất tốt, chuyện mang thai lâu ngày cũng sẽ có người phát hiện ra. Mặc dù bây giờ hần đố khoa thi này, thi khoa sau, khoa sau sau nữa... Trong khoa thi luôn luôn có người tài, có thể giống như Trương Sinh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng, tại thời điểm này, lời nói dối một khi đã nói ra, mặc dù không muốn chỉ e là cũng vẫn phải tiếp tục che lấp.

Nếu bây giờ Lâm Tranh chạy đến nói với Tang lão gia: tôi và con gái của ngài đã có tình cảm từ lâu, chân thành tha thiết, làm chuyện mây mưa... Cho Tang lão gia biết chuyện như vậy, chỉ sợ ông ấy thẹn quá hóa giận lôi gậy ra đánh Lâm Tranh.

Nhưng nếu không nói, sẽ có ngày Tang lão gia phát hiện con gái của mình mang thai, chẳng lẽ đi gặp mọi người giải thích rằng: "Một buổi tối tiểu nữ mơ thấy sóng cuộn ngập trời, rồng vàng chạm vào bụng, sau đó liền kiểm tra thấy mạch hỉ" sao?

Hầy, nói không được mà không nói cũng không được, thật là tiến thoái lưỡng nan, rắc rối phức tạp!

Trước nghĩ, sau lại tưởng tượng, tôi quyết định không để một mình mình rối trí, muốn cùng Hi Âm có phúc cùng hưởng, bèn bỏ cái chày giã thuốc xuống, khoác áo đứng dậy.

Đẩy cửa bước ra, một thân hình thon gầy đập vào mắt. Tôi thấy Tiểu Nguyệt tay cầm lồng com, đang đi về phía phòng của Tang Mộc Vân.

Trong đầu tôi căng thẳng, lên tiếng gọi cô ta lại: "Cô nương Tiểu Nguyệt".

"Sư phụ Giới Úc, trẻ thế này rồi còn có chuyện gì sao?". Cô ta dừng bước, nhìn tôi không chút bối rối.

Tác phong chuyên nghiệp, tác phong rất chuyên nghiệp.

Tôi tìm tìm cười nói: "Cô đi đâu vậy? Hôm nay sức khỏe của tiểu thư cô thế nào?"

Tiểu Nguyệt nói: "Không có gì khác biệt. Chập tối thánh tăng bắt mạch cho tiểu thư, bảo là xem xét lại. Bây giờ tiểu thư vừa ngủ dậy, nô tỳ chưng yến huyết và đu đủ đem cho tiểu thư".

**yến huyết: là yến sào có màu đỏ. Tổ yến có màu đỏ là do vách đá nơi chim yến làm tổ có nhiều ô xít sắt.*

"Vậy hả? Thật là khéo léo. Sư phụ nói, mỗi ngày phải chú ý kỹ đến sự thay đổi của mạch tượng của Tang tiểu thư, để người mau tìm ra phương thuốc nhanh chóng chữa bệnh cho tiểu thư. Vừa rồi người mới sai ta đi bắt mạch cho tiểu thư rồi quay lại báo cáo". Tôi xoa tay, hòa nhã nói với cô ta: "Vậy...ta cùng cô quay lại đi".

Tiểu Nguyệt liếc mắt nhìn tôi có chút nghi ngờ, tôi trấn tĩnh mỉm cười. Cô ta khó xử nói: "Nhưng trời đã khuya lắm rồi, sư phụ...e là có nhiều điểm bất tiện".

Tôi nói: "A di đà Phật, với người xuất gia thì thế gian tất cả đều là hư vô, trong mắt chỉ là ảo ảnh và mây bay trôi. Xin hỏi Tiểu Nguyệt cô nương, lễ tiết quan trọng hay bệnh tình của Tang tiểu thư quan trọng hơn?"

Cô ta hơi sững sốt, như là đang âm thầm suy nghĩ lời nói của tôi. Một lát sau gắng gượng gạt đầu, dẫn tôi đi về hướng khuê phòng của Tang Mộc Vân.

Hương khói từ bấc son lưu kim lơ* bốc lên nghi ngút, lượn lơ lửng, trong chớp mắt khói lan ra đầy phòng.

**một loại lò hương, mình tra nhưng không có thông tin cụ thể*

Rèm che kín phía trong, Tang Mộc Vân lặng lẽ nằm ở mép giường mê mẩn. Gương mặt vốn dĩ thanh nhã giờ phút này lại đỏ bừng, đuôi mày khoe mắt tràn đầy vẻ quyến rũ. Môi đỏ khê hé hơi hơi thở dốc, trên trán có lớp mồ hôi mỏng.

Hơi giống với những gì tiểu thuyết mô tả, tình hình là tiểu thư kia vừa tỉnh dậy sau mộng xuân.

Tiểu Nguyệt nói: "Tiểu thư, sư phụ Giới Úc đến xem bệnh tình của người".

Mắt Tang Mộc Vân dừng ở người tôi, ánh mắt ướt át, giống như nước chảy tràn từ trong hồ ra. Một giai nhân trần ngập xuân tình ở trước mặt, nếu tôi là đàn ông chỉ sợ cầm lòng không được rồi.

Nàng nhẹ giọng nói: "Mời sư phụ ngồi"

Tôi theo lời ngồi xuống, giả vờ bắt mạch cho nàng ta, nói: "Ta thấy thần sắc của Tang tiểu thư có vẻ khác thường, vừa rồi mơ thấy gì vậy?"

"Ủm". Nàng buông mắt thẹn thùng, càng trở nên kiều diễm là lướt.

Tôi trầm nghĩ, đáng về nửa muốn nói nửa không muốn này, phần lớn là mộng xuân rồi. "Vậy mỗi khi tiểu thư ngủ đều nằm mơ, mọi việc trong mơ đại khái đều giống nhau phải không?"

Nàng ta im lặng, lại cúi đầu càng thấp. Dưới ánh nến lập lờ, đáng về lại thêm kiều mị. Long mi dài trên gương mặt trắng nõn của nàng ấy tạo thành một cái bóng loang lổ.

Trầm ngâm một lát, tôi quyết định uớ m hỏi: "Khụ, tiểu thư có nhớ người trong mơ là ai không?"

Tang Mộc Vân nhẹ lắc đầu, về thẹn thùng quẩn rừ trong chớp mắt biến thành vẻ ai oán thê lương, mờ mịt nói: "Không nhớ rõ".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ta bằng lòng lấy Trần công tử

Để không làm cho Tiểu Nguyệt nghi ngờ, tôi không dám hỏi nhiều, đành dừng lại, ngồi một lát rồi đứng dậy cáo từ. Tuy chỉ hỏi vài câu ít ỏi nhưng trong câu trả lời của nàng ta có sự hốt hoảng, như vậy tôi cũng có thể căn cứ theo câu trả lời mà suy nghĩ rõ ràng việc này.

Sau lần mây mưa với Lâm Tranh từ lễ hội hôm ấy, mỗi đêm Tang Mộc Vân đều nằm mơ thấy mộng xuân. Cảnh trong mơ biến hóa không lường nhưng đều có cùng một nội dung, chẳng qua là nam nữ làm chuyện vui vẻ trên giường. Trong giấc mơ kiểu ăn mặc, quang cảnh, cách bố trí xung quanh, thậm chí ngay cả màn che, màu sắc chăn gối nàng ra đều nhớ rõ ràng, duy chỉ quên mất mặt mũi của người đàn ông kia.

Tôi đẩy cửa bước ra, không khỏi nhìn trắng thờ dài, tạo hóa trêu người, tạo hóa trêu người mà.

Không biết cuối cùng thù sâu hận lớn đến cỡ nào, lại dùng thủ đoạn âm độc bỉ ổi đến cỡ vậy. Tang Mộc Vân chỉ là một nữ tử đứng ở giữa, hiện tại lại bị thê thảm chật vật như vậy, thật là nghiệp chướng mà.

Mỗi đêm nàng ta bị ác mộng quấy rầy, kết quả cũng không biết mình gần gũi với ai, kẻ vai với ai, chuyện này so với chuyện bị người ta cưỡng hiếp có khác gì nhau đâu? Đáng tiếc là người yêu chính thức ngày ngày say đắm dứt khoát chờ đợi, nàng ta lại khốn khổ chờ mong người giấu mặt kia trong giấc mơ hư ảo.

Vừa bước được hai bước, tôi như bị người ta đánh đòn cảnh cáo. Bỗng nhiên trong lòng có chút hồi hộp - tôi thương hại Tang Mộc Vân nhưng chưa từng nghĩ đến hoàn cảnh của mình so với nàng ta cũng chẳng khác biệt mấy.

Người đàn ông cứu tôi từ trên nền tuyết, tôi nhớ rõ đôi mắt sáng rực bức người, ý cười như có như không, ngón tay thon dài như ngọc, còn có nụ cười ấm áp như gió xuân tháng ba, nhưng mặt mũi người ấy ra sao, từ đầu đến cuối trong trí nhớ chỉ là một hình dáng mơ hồ không rõ ràng.

Quả thực, nếu theo lời Hi Âm, Tang Mộc Vân chính là bị hạ cổ mà mất trí nhớ, có khi nào tôi cũng giống như vậy, cũng bị người ta hạ cổ chẳng?

Ý nghĩ trong đầu bắt đầu bén rễ, lan nhanh ra, trong nháy mắt biến thành cây cỏ thụ cảnh lá xum xuê. Tôi càng nghĩ càng kinh ngạc, càng nghĩ càng lo lắng, rất muốn tìm một người để trò chuyện. Một phút cũng không trì hoãn, tôi xoay người chạy như điên về hướng phòng nghỉ của Hi Âm.

Hắn còn chưa đi ngủ, ánh nến tỏa nhiệt ấm áp, hai hình chiếu đường nét loang lổ ở trên màn cửa sổ bằng lụa mỏng. Một hình chiếu mang phong độ tuyệt vời, thon dài tuấn tú giống như trúc tím Giang Nam, không cần đoán cũng biết đó là Hi Âm. Riêng một hình lại mập lùn, thái độ thấp mi thuận mắt cung kính. Nhớ lại chuyện cũ, có thể thấy được búi tóc đen đưa nhẹ nhàng buông xuống, xem cách ăn mặc chắc là một nữ tử.

Sắc trời đã muộn, hẳn lại gặp ai vậy? Tôi bèn bước nhẹ nhàng, rón rén đi chậm rãi, cực kỳ muốn nhìn vào.

Cũng may cửa sổ không đóng kín, còn để lại một khe hở, có thể nhìn xem tình hình bên trong.

Tôi nín thở tập trung suy nghĩ, nhìn xuyên qua khe hở. Đúng như dự đoán, Hi Âm mặc cẩm bào xanh, đứng quay lưng khoanh tay về phía tôi. Đối diện với hắn không phải ai xa lạ mà chính là chủ nhân Tang gia - Tang phu nhân.

Chỉ thấy thần sắc Tang phu nhân thống khổ đau thương, một tay cầm khăn lụa liên tục lau nước mắt, đôi môi mấp máy không ngừng, giống như đang kể cho Hi Âm chuyện gì đó. Do cách quá xa, tuy bà ta không có ý nói nhỏ nhưng tôi chẳng nghe rõ cái gì. Thân hình bà ta đầy đặn, khuôn mặt đẹp đẽ, không khó nhìn ra lúc trẻ cũng là một mỹ nhân có dung mạo xinh đẹp.

Một lúc lâu sau, Hi Âm chậm rãi xoay người, ánh nến lay động làm nổi bật gương mặt tuấn mỹ bất phàm, lúc này lại có vẻ đặc biệt lạnh lùng. Từng cử chỉ như vậy lại toát ra một khí chất cao quý, so với lúc bình thường tôi chứng kiến thấy quả thật là hai người khác nhau. Ánh mắt hắn sắc bén, lạnh lùng liếc nhìn Tang phu nhân, hình như có một chút tức giận ngấm ngấm lướt qua giữa hai lông mày.

Trong chốc lát, không biết Hi Âm nói điều gì, thân hình Tang phu nhân thoáng chốc quỵ rạp khóc hu hu dưới đất.

Khi đó tôi rất kinh ngạc.

Không đề cập đến việc Tang phu nhân đến đây gặp riêng Hi Âm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tang phu nhân đã đích thân đến đây thì không phải là chuyện bình thường! Hiện tại không những bà ta không bắt Hi Âm quỳ mà còn quỳ xuống với vẻ nhỏ bé hèn mọn như vậy, còn đáng về Hi Âm cao quý lãnh đạm, vẻ mặt kiêu 'ta không lạ gì'...A di đà Phật, tội lỗi tội lỗi!

Nhớ lại lúc vừa vào đến Tang phủ, nhất thời tôi không còn lòng dạ nào để nghe lén. Chỉ biết Tang phu nhân vốn là vú nuôi của Thục vương trác phi, rất thân thiết với vị trác phi kia.

Thục vương Bội Quân chính là cửu đệ của đương kim Hoàng thượng, thân phận tôn quý tốt cùng, thường gọi là Cửu vương gia. Nghe nói vị Cửu vương gia này chưa tròn mười tuổi đã được phong vương và cấp đất. Nhiều năm qua, đất Thục nơi hân cai quản mưa thuận gió hòa, dân chúng yên vui.

Mà vị Thục vương trác phi này cũng không đơn giản, nàng ta là công chúa của nước Yên gả cho Thục vương, không hiểu tại sao chỉ là trác phi. Có điều nàng ta rất được sủng ái, Hoàng thượng đích thân phong nàng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, vinh quang vô cùng.

Trọng điểm của chuyện này không phải là ân oán của hoàng gia mà là Tang phu nhân có chỗ dựa rất vững chắc trong triều, chỗ dựa phía sau là hai ngọn núi lớn khác người thường. Hi Âm tự xưng là thánh tăng nhưng cũng chỉ có thể làm mưa làm gió ở chùa Đại Lôi Âm. Thân phận chênh lệch nhau xa, nói chung là làm cho tôi cảm giác địa vị của bọn họ rất khác biệt, phải đối ngược lại mới đúng.

Tôi như nửa tỉnh nửa mơ, chỉ nghe Hi Âm lạnh lùng cười, giọng nói không cao không thấp vừa may tôi có thể nghe rõ được.

Hắn nói: "Người tự mình giải quyết cho tốt. Nếu lo lắng việc gì thì cứ đến tìm ta, ra ngoài đi".

Tang phu nhân đập đầu nặng nề, không dám chần chừ cấp tốc đứng dậy rời khỏi phòng. Tôi nhìn theo bóng dáng của bà ta xa dần, âm thầm thờ dài: 'Hi Âm thật sự là một người đặc biệt'.

"Nhìn đủ chưa?". Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Tôi kinh ngạc, quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo sâu lắng kia. Tôi nghĩ thầm không ổn rồi, từ đầu hắn đã sớm phát hiện ra, xem ra kỹ thuật nghe lén của tôi còn chưa cao. Bèn cười ha ha, khô khốc nói: "Đêm nay trời đẹp, ta đến ngắm trăng..."

"À? Thật không?". Hắn nhú mi, cười như không cười hỏi tôi, ngay cả âm cuối cũng mang vài phần ý cười.

"Đúng vậy, đúng vậy...". Tôi háng giọng, chuyển sang chuyện khác: "Tang phu nhân tìm người có việc gì vậy? Nhìn qua có vẻ rất quan trọng..."

Hi Âm thân nhiên nói: "Ừ, bà ta nhờ ta xem kỹ bệnh cho Tang Mộc Vân".

Tôi nói: "Thánh tăng à, người xuất gia không được nói dối".

"Thật không?". Hắn làm ra vẻ trầm ngâm trong nháy mắt, trả lời một cách du dương: "Bà ta, chân thành, nhờ ta, nhất định, phải xem kỹ bệnh cho Tang Mộc Vân".

Tôi ghen giọng, cảm giác rõ ràng rằng dù dây dưa chuyện này cho tới sáng cũng không có kết quả, bèn quyết định nói chuyện chính: "Ặc, thực ra ta tìm người là muốn hỏi người chuyện này".

Hắn ngạc nhiên hỏi: "Hỏi chuyện gì?"

"Ta...có trúng cổ hay không vậy?"

Hi Âm ngẩn ra, đồng tử co lại trong nháy mắt. Im lặng một lúc lâu, hắn nhìn tôi không chớp mắt, ánh mắt rục lên như lửa: "Tại sao...nàng lại nghĩ vậy?"

Tôi nói tình hình thực tế: "Mỗi ngày Tang Mộc Vân đều mơ một giấc mộng xuân, sau khi tỉnh lại thì quên sạch người trong mơ. Ta cảm thấy trường hợp của ta cũng giống hệt nàng ta".

"Nàng cũng mơ thấy mộng xuân?". Mỗi lần giật giật một cái, không biết từ khi nào ngón tay thon dài nắm chặt cổ tay tôi.

"Tất...tất nhiên là không phải mộng xuân...". Tôi bày ra vẻ mặt đứng đắn, nói lời phủ nhận: "Ta thường xuyên mơ thấy có một người đàn ông cứu ta dậy từ trên nền tuyết, mỗi lần như vậy đều không thể nhìn rõ mặt người đó, ta rất muốn biết người đó là ai, trong quá khứ có quan hệ gì với ta không".

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, thân nhiên bóp chết suy nghĩ của tôi từ trong trứng nước: "Mạch đập của Tang Mộc Vân rất kỳ lạ, còn của nàng thì không khác với người thường, chắc không phải là trúng cổ".

Tôi đang thất vọng thì nghe hắn chuyển chủ đề hỏi han thăm dò: "Theo lời nàng nói thì nàng thật sự không nhớ rõ người trong mơ là ai sao?"

Tôi hồi tưởng lại, nói: "Trong mơ có góc tường cũ nát ở đằng kia. Hình như là mùa đông rất khắc nghiệt, thời tiết rét lạnh lạ thường, tuyết rơi rất nhiều. Tay ta nắm cây trâm hoa mai, bị người ta xô ngã trên nền đất, người đó nhìn ta mỉm cười, vươn tay về phía ta. Tuy rằng không nhìn rõ mặt người đó

nhưng bất kể là hành động chia tay hay là giọng nói đều khiến ta có một cảm giác quen thuộc không thể diễn tả được. Giống như là..."

"Giống như là gì?"

Tôi đón nhận ánh mắt hần, nói: "Người".

Ngày thứ hai, Tang phủ xảy ra một chuyện lớn kinh thiên động địa - có người chuẩn bị mười dặm sinh lễ, khí thế ngút trời đi đến Tang phủ cầu hôn. Mà người này, lại không phải là Lâm Tranh.

Tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước đều lộ ra một chút dấu vết nhỏ, đương nhiên việc này cũng không ngoại lệ.

Sáng sớm khi tôi đi ngang qua sân, lại ngoài ý muốn thấy bóng dáng của Tang Mộc Vân. Ngay lập tức hỏi một người làm đi ngang qua thì nghe đáp án là: "Sáng nào tiểu thư cũng ngồi đó, giống như là đang đợi ai đó".

Hi Âm và tôi đứng ở sau bức rèm thờ ơ.

Trong phòng không khí áp lực một cách kì lạ.

Người kia mặc hoa y cẩm bào, trang phục đẹp đẽ từ trên xuống dưới, vừa nhìn qua là biết là loại công tử quần là áo lượt. Hần cầm trên tay cây quạt ngọc, không nhanh không chậm quạt nhẹ, trên mặt tràn đầy ý cười đắc thắng.

Vợ chồng Tang lão gia ngồi ngay ngắn trong phòng khách, sắc mặt đều bình tĩnh. Tang Mộc Vân buông mắt đứng yên bên cạnh Tang phu nhân, trên gương mặt trắng nõn như tuyết có vài phần ửng đỏ, đôi mắt thu thủy ngập tràn ẩn tình, luôn luôn liếc nhìn về phía tên quần là áo lụa kia.

Chỉ nghe 'tách' một tiếng, tên quần là áo lụa khép lại quạt ngọc, ngón tay chỉ vào phía sau, liếc mắt về phía đông sinh lễ nói: "Trần mỗ vô cùng thành ý, không biết ý Tang lão gia như thế nào?". Hần cười, cười đến mức khinh suất, cười đến mức không ai sánh bằng, cười đến khi làm cho người khác chỉ hận không thể chạy đến chỗ hần tát hai bạt tai.

"Phi!!!". Tôi phun nước bọt, buồn bực nói: "Người này đúng là không biết xấu hổ, ý mình có vài đồng tiền dơ bẩn thì muốn một tay che trời"®.

**nguyên văn 'duệ đắc nhị ngũ bát vạn tự đích', là một câu nói thông thường của người Bắc Kinh, đại khái chỉ việc chơi mạt chược, nếu không có 'nhị ngũ bát vạn' thì không ù được. Ý chỉ anh này làm ra vẻ mình nằm trong tay quân bài chủ chốt nên muốn gì được nấy. Minh chuyển ngữ thành 'một tay che trời' cho thuần Việt.*

"Hần chính là con trai độc nhất của tri phủ Cẩm Thành, mẹ đẻ là tỷ muội ruột thịt của đương kim Hoàng hậu. Nói cách khác, hần chính là cháu họ của Hoàng hậu, là anh họ của Thái tử".

Lại là một ngọn núi lớn...

Tôi run run hỏi: "Làm sao người biết".

Hi Âm cười không mặn không nhạt, nói: "Ta quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự".

Lại nói ngoài kia Tang lão gia giờ tay lau mồ hôi lạnh trên trán, khó xử nói: "Kia... Trần công tử, ý tốt của Trần công tử lão phu rất cảm kích. Nhưng mà tiểu nữ đã đính hôn với Lâm công tử, tục ngữ nói gái tốt chính chuyên, lão phu e là không thể đáp lại thỉnh cầu của Trần công tử."

"À, tân khoa trạng nguyên phải không?". Tên quần là áo lụa kia đùa giỡn với chiếc quạt ngọc trong tay nói: "Không sao, chỉ cần chưa làm lễ bái thiên địa thì mọi thứ đều có thể thay đổi. Tang lão gia, nếu ngài không ngại thì nên hỏi qua ý muốn của Tang tiểu thư, xem nàng ấy bằng lòng lấy trạng nguyên hay Trần mỗ?". Nói xong, hần cười dịu dàng nhìn Tang Mộc Vân.

Tang Mộc Vân ngượng ngùng cười nói: "Trần công tử, ngày đêm ta mong nhớ, đợi người đã lâu rồi".

Lời còn chưa hết, vợ chồng Tang lão gia xanh mặt, nửa kinh ngạc nửa buồn phiền nhìn về phía Tang Mộc Vân. Tang Mộc Vân hồn nhiên chưa nhận ra, vẫn đang thẹn thùng, trong giờ phút này, trong mắt nàng ta chỉ có tên quần là áo lụa.

Có lẽ nào, người trong mộng xuân của Tang Mộc Vân chính là tên này?

Tôi kinh ngạc hít vào một ngụm khí lạnh, đành phải la lên: "Hãy, Tang Mộc Vân quả thật đã trúng cô độc, tiểu thư khuê các sao lại có thể nói ra lời này! Tên quần là áo lụa này vừa nhìn là biết không phải là người tốt. Nam chính đâu rồi? Lâm Tranh, Lâm Tranh đang ở đâu?"

"Yên tâm chút, hần nhất định sẽ đến". Hi Âm bình tĩnh nói.

Tên quần là áo lụa đắc ý nói: "Tang lão gia, nếu như Tang tiểu thư đã tự mình nói ra, ngài còn chỗ nào không đồng ý?"

Đúng như dự đoán, một giọng nói cứng rắn từ ngoài cửa truyền vào, chỉ nghe tiếng Lâm Tranh: "Ta không đồng ý".

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bây giờ thịnh hành chuyện thầy trò yêu nhau

Lâm Tranh chậm rãi bước vào phòng, tươi cười tao nhã, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng kiên định: "Trước kia Tang lão gia đã đồng ý hôn sự của tại hạ và Tang tiểu thư, bất kể nảy sinh chuyện gì, tâm ý của tại hạ đối với Tang tiểu thư cũng không hề thay đổi, càng không dễ dàng buông tay. Đời này kiếp này chỉ là một mình nàng, Trần công tử, kiếp sau xin đến sớm".

"Hay cho câu 'kiếp sau xin đến sớm'!". Lời nói làm cho tôi vạn phần cảm động, khen ngợi từ đáy lòng: "Khá lắm Lâm Tranh, chí khí sắt thép không sợ cường quyền, quả thật ta không nhìn lầm hần!". Lúc nói chuyện còn rất hùng hồn đắm vào khung cửa gỗ lim khắc hoa, làm cho ánh mắt người ngoài đồng thời bị thu hút đến.

Hi Âm vội vàng kéo tôi lùi về phía sau tấm rèm vài bước, thân hình rần rờ che kín phía trước tôi, quay đầu sáng giọng: "Tiểu Mai, nàng cẩn thận một chút".

Tôi lộ đầu ở phía sau hần, rầm rì nói: "Tên quần là áo lụa kia cũng không phải đến tìm ta, ta sợ cái gì".

Hần ngần ra, trên mặt nhanh chóng lướt qua một tia gọn sóng, chợt nói không rõ ý tứ hàm súc: "Chuyện này không liên quan đến nàng, đừng để đánh rần động cỏ".

Bệnh khản trương của thánh tăng lại bắt đầu tái phát. Dù gì hần cũng tự xưng là cao tăng đắc đạo vô cùng thấu đáo, vô cùng tinh ngộ, sao lại dễ dàng không bình tĩnh như vậy chứ?

Từ phía gian nhà bên kia, Lâm Tranh đi đến trước mặt Tang Mộc Vân, chăm chú nhìn vào ánh mắt mở to của nàng một cách thâm tình, dường như con người đen không muốn rời đi. Ở góc độ này, tôi có thể thu hết tình cảnh này vào đáy mắt.

"Mộc Vân, Mộc Vân...". Hần lúu rúu đau đớn, hết như là cầu xin nàng mau chóng nhớ lại hần. Tang Mộc Vân giống như một con nai bị kinh hãi, hoảng hốt lo sợ né tránh ánh nhìn của hần, lại rụt rè nhìn tên quần là áo lụa.

Tên quần là áo lụa giờ tay kéo Tang Mộc Vân đến bên cạnh, nói: "Nam nữ khác biệt, Lâm Tranh người chú ý một chút, vừa rồi người dọa Tang tiểu thư đấy".

Tay Lâm Tranh dừng lại giữa không trung, vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi. Giống như gấp rút muốn nắm cái gì đó, rồi lại để cho nó trôi qua giữa kẽ tay.

Tên quần là áo lụa cười kiêu căng, ý cười ẩn chứa mấy phần nham hiểm hung ác ngoan độc, giống như khinh thường đánh giá Lâm Tranh cao thấp, nói từng câu từng chữ: "Lâm Tranh, người đặt tay lên ngực tự hỏi đi, người dựa vào cái gì để cưới Tang Mộc Vân? Người có khả năng làm cho nàng không lo chuyện cơm ăn áo mặc, thỏa mãn hết mong muốn của nàng không? Ha ha, ta thấy bóng lưng eo hẹp của Hần lâm viện chỉ e mua không nổi cái khăn lụa trong tay nàng. Đừng tưởng là được làm Trạng nguyên thi đã rất giỏi, chỉ cần một câu nói của bản thiếu gia, ngay lập tức làm cho người thân bại danh liệt, vạn kiếp bất phục*".

**vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được*

Lâm Tranh chậm rãi thu tay lại, trong ánh mắt tối sầm hiện lên vài phần đau đớn mà ảm đạm. Im lặng rất lâu, hần thân nhiên ngược mắt đón nhận ánh mắt khiêu khích của tên quần là áo lụa, bình tĩnh nói: "Hôm nay ta không lấy thân phận Trạng nguyên ra đứng ở chỗ này, ta yêu Mộc Vân, thân phận với ta không có một chút quan hệ gì cả. Ta biết ta không so được với Trần công tử có gia sản bạc triệu, chỉ nguyện ý cố gắng vì nàng.

Ta tin tưởng thực lực của Trần công tử, cũng tin rằng khi lời nói của người một khi nói ra sẽ giẫm chết người. Cho dù phải thân bại danh liệt, vạn kiếp bất phục, nhưng ta vẫn muốn nói - người hỏi ta dựa vào cái gì, dựa vào chuyện hôn nhân này ta đã đề cập từ trước; xin hỏi Trần công tử, người thì dựa vào cái gì để đến cướp đoạt tình cảm? Chuyện tình cảm không phải dùng tiền tài để so đo, đạo lý này một đứa trẻ ba tuổi đều có thể hiểu được. Thôi đời nhân gian đều có công lý, lý lẽ đó dù cho có nhắc đến Thục vương điện hạ, ta cũng không sợ".

Không biết tôi có bị ảo giác hay không, khi Lâm Tranh nói câu này lại cố ý nhìn vài lần về phía tôi và Hi Âm.

Tên quần là áo lụa nghiêng răng nghiêng lợi cười lạnh: "Người lấy Thục vương ra để dọa ta? Ai chẳng biết chuyện hần vì liên lụy đến vụ án của Mai Hiền mà bị trục xuất đến tận đây, người cho rằng ta sẽ sợ hần sao?"

Lâm Tranh nói: "Dĩ nhiên người không sợ, người có chỗ dựa là Hoàng hậu nương nương và Thái tử, đương nhiên sẽ không sợ trời không sợ đất".

Lâm Tranh dám nói thẳng như thế, tôi thật bất ngờ, thực là giống chọc thủng màn cửa sổ bằng lụa mỏng, dùng chuyện không thể nhắc đến, khéo léo kéo ra quan hệ rồi đặt cược vào đó.

Chuyện này e là từ tiết mục tình yêu cầu huyết hai nam tranh giành một nữ trở thành hai thế lực đối kháng của triều đình tranh chấp nhau. Một bên là Cửu vương gia Thục vương, một bên là Hoàng hậu và Thái tử, nếu áp lực này bắt đầu thì không biết cuối cùng bên nào sẽ thu nhiều lợi thế hơn?

"Ta vẫn cho rằng vì Cửu vương gia biểu hiện tốt ở trên triều nên mới có thể được phong hiệu lúc trẻ tuổi, làm vua một phương, không nghĩ đến...". Tồi chạm vào Hi Âm, nhiều chuyện nói: "Hầy, thánh tể à, người nói xem nếu Thục vương vùng lên chống đối lại Hoàng hậu và Thái tử, bên nào có thể thắng?"

Hi Âm liếc nhìn tôi một cái, nói dứt khoát: "Không biết".

Tôi ngạc nhiên nói: "Không phải người quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự sao?"

Hắn trầm ngâm thật lâu, thật thật giả giả nói: "Dĩ nhiên là Thục vương sẽ không xung đột chính diện với Thái tử, nhưng nếu người đó quyết tâm chống đối thì bây giờ thiên hạ không có tình trạng như vậy".

Nghe xong lời này, tôi kim lòng không được mà run rẩy toàn thân, có cảm giác hình như câu nói của hắn có hàm ý khác.

"Người biết là tốt". Chỉ nghe tên quần là áo lụa vừa cười vừa nói: "Mới vừa rồi Tang tiểu thư chính miệng nói, nàng chờ ta đã lâu, cam tâm tình nguyện làm vợ ta. Ta khuyên người đừng nên tự mình đa tình, mất mặt xấu hổ, đỡ phải..."

Hắn vừa nói được một nửa lại bị Lâm Tranh chặn lại: "Ta không tin!"

"Mộc Vân, có thật là nàng không nhớ ra ta không? Ta là Lâm Tranh mà!". Lâm Tranh nhẹ nhàng kéo Tang Mộc Vân, ánh mắt mạnh mẽ không cam chịu, không buông bỏ trong chốc lát trở nên triu mến, dịu dàng tình cảm, lưu luyến hết sức, "Chúng ta đang dự tiệc, đang nghe kịch uống trà, đang ngắm hoa ngắm trăng. Nàng nói nàng thích ăn bánh trôi tứ hỉ nhất, nàng muốn đi Giang Đô xem hoa quỳnh nở rộ, nàng còn muốn đi khắp muôn sông nghìn núi xem hoa nở, hoa rơi, mây cuộn, mây trôi. Những lời này đều là chính miệng nàng nói với ta, nàng không nhớ rõ thật sao?"

Bất thành linh Tang Mộc Vân không rút lại hai tay đang bị Lâm Tranh nắm, lại vài phần ngỡ ngàng khó hiểu nhìn hắn, như là nhớ lại, như là nhận ra, trong miệng nói lẩm bẩm: "Lẽ hội..."

Tên quần là áo lụa không kiên nhẫn vùng tay nói: "Bớt nói lại chút đi, cần phải trực tiếp hỏi Tang tiểu thư, có bằng lòng làm vợ ta hay không?". Khi nói hắn âm thầm néo tay Tang Mộc Vân.

Tang Mộc Vân bị đau đến nỗi kêu lên một tiếng, chân bước lảo đảo không vững. Không đợi Lâm Tranh có phản ứng, tên quần là áo lụa lại nhanh tay ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu nhẹ nhàng thổi khí vào bên tai nàng: "Tang Mộc Vân..."

Nghe vậy, nàng giống như giật mình từ ác mộng, lúng túng mở miệng nói: "Ta lấy Trần công tử".

Tất cả khao khát và cầu khẩn trong mắt hắn đóng băng lại, trong chốc lát vỡ vụn ra. Lâm Tranh tuyệt vọng ôm trán trầm mặc, áo dài che kín hai tay đang gắt gao nắm lại, có thể thấy được lờ mờ khớp xương xanh trắng.

Đôi mi thanh tú của Tang Mộc Vân nhú lại, chậm chậm ngược đôi mắt đẹp nhìn Lâm Tranh. Không hiểu sao trong đôi mắt trống rỗng mờ mịt nổi lên nhiều điểm trong suốt.

Cuối cùng, tên quần là áo lụa buông tiếng, ba ngày sau sẽ cưới Tang Mộc Vân, nói xong bèn ngửa mặt lên trời cười to đi ra cửa.

Trải qua náo loạn như vậy, cho nên đáp án không cần nói cũng đã rõ.

Người bị ăn hạ cổ Tang Mộc Vân, ngoài tên quần là áo lụa kia thì không còn ai khác. Mà Tiểu Nguyệt đúng là nội ứng bên trong Tang phủ của hắn. Thứ nhất, Tiểu Nguyệt là người theo sát chăm lo cho cuộc sống hàng ngày của Tang Mộc Vân, quen thuộc những thói quen của Tang Mộc Vân, thuận tiện hạ thủ mà không làm người khác nghi ngờ. Thứ hai, Tiểu Nguyệt biết rõ tình cảm của Tang Mộc Vân là Lâm Tranh trong lòng bàn tay, có thể nói là luôn luôn mắt thấy tai nghe mọi diễn biến.

Tôi đoán hiển nhiên tên quần là áo lụa cũng cho cô ta không ít ưu đãi, hoặc cô ta cũng chịu khống chế nào đó. Nếu không sao lại giúp hắn âm mưu hạ cổ chủ nhân của mình, còn mặt báo định kỳ cho hắn. Hiệu đồ cổ 'Hữu phượng lai nghi' kia chính là nơi bọn họ liên hệ với nhau.

Tôi đem những suy đoán trên nói cho Hi Âm nghe, hắn chỉ tay vào một bộ váy lụa màu ngó sen* treo trên giá gỗ, thản nhiên cười nói: "Tiểu Mai, không phải nàng thích cái này sao?"

**nguyên gốc: nhất thân ngẫu phán sắc thủy sa la quần, mình tra trên Baidu nhưng không có giải thích chính xác, đành chuyển tạm như vậy.*

Con mắt của lão thợ may trong tiệm rất kì lạ, thận trọng quan sát tôi rõ ràng, ngập ngừng nói: "Công tử, người nhìn xem bộ trang phục này là của nữ, vị tiểu ca này e là..."

"Hiện giờ thịnh hành chuyện gái cải trang thành trai". Tôi hùng hồn nói với lão ấy.

Không hổ là thương nhân chuyên nghiệp, đầu tiên ông chủ kia run lên, trên mặt nhất thời giãn ra, cười theo nói: "Hóa ra là một vị tỷ tỷ nhỏ nhắn, mới vừa rồi tiểu nhân vụng về không nhận ra dung mạo của tiểu thư, xin tiểu thư đừng trách. Bộ quần áo này được làm từ tơ lụa dệt bởi sợi tơ tằm cực phẩm của Giang Nam, tơ lụa mềm mịn, cảm giác rất tốt. Thủy sa mỏng như cánh ve, mặc trên người nhẹ như không, tự nhiên như tiên. Dung mạo ngày thường của tiểu thư hết như tiên nữ, như hoa như ngọc, vậy đẹp hợp với giai nhân, ánh mắt của công tử thật là kỳ diệu, thật là kỳ diệu".

Hi Âm nói với tôi: "Tiểu Mai, thích không? Thích thì mua đi".

Tôi chưa kịp phát biểu ý kiến, ông chủ liền giành nói: "Cửa hàng buôn bán nhỏ, đồ đẹp giá rẻ, tổng cộng hai mươi lượng bạc". Về mặt kia khẩn cấp, giống như chỉ cần lời này nói chậm một chút, đồng tiền sẽ theo cửa bay mất.

Hai mươi...tuy tôi là người mất trí nhớ, ngày thường cũng không để ý đến chuyện tiền bạc, nhưng cũng hiểu rằng đây không phải là một số tiền nhỏ.

Tôi hít một hơi khí lạnh, tình bơ túm lấy tay áo của Hi Âm, ra sức nháy mắt ra hiệu với hắn. Hắn lại hồn nhiên như chưa thấy gì, hào phóng lấy ra một thỏi bạc nói: "Vậy cái này đi".

Chủ tiệm tươi cười rạng rỡ nhận lấy bạc, cực kì ân cần sai người hầu hạ tôi thay quần áo. Tôi bị các nữ tiểu nhị vây quanh đưa vào gian trong thay đồ, xong xuôi vén màn đợi tôi ra, hiển nhiên thấy Hi Âm liếc mắt, nghiêng đầu nhìn tôi không chớp mắt, ý cười trên môi sâu thêm ba phần.

Dù sao mấy bữa nay cũng cải trang thành đàn ông, ở tình huống này chưa kịp chuẩn bị tâm lý lại đổi lại thành phụ nữ, trong lòng tôi có chút cảm giác không được tự nhiên, từng bước từng bước đi đến trước mặt Hi Âm. Trong mắt hắn như có tình quang lấp lánh, vỗ tay cười nói: "Không tệ".

Chủ tiệm tiếp tục nịnh hót*: "Tiểu thư quả thật là tiên nữ giáng trần, tiểu nhân kinh doanh ở tiệm may hai mươi năm rồi, tự cho là từng nhìn qua không biết bao nhiêu người, lại chưa từng gặp qua mỹ nhân nào xinh đẹp như tiểu thư! Hai vị trai tài gái sắc, quả thực là ông trời đã tác hợp thành, đẹp đôi có một không hai".

**nguyên gốc: vô môn ngạ, ý chỉ việc nịnh hót.*

Tôi há hốc miệng liếc nhìn Hi Âm, đã thấy hắn cười thân nhiên, dáng dấp chất chứa tâm tình sâu sắc, tất nhiên là không tính chuyện phân bua.

Tôi bèn vang giọng nói: "Ông chủ e là đã hiểu lầm, ta và vị công tử này không phải là tình nhân, người này là...sư phụ, phải, sư phụ".

"Hiện giờ thịnh hành tình yêu thầy trò". Chủ tiệm ý tứ sâu xa nói: "Ta hiểu mà...".

Hi Âm cười ha ha, tiếng cười tự nhiên hào sảng, trong vắt rơi vào cõi lòng, nhất thời lòng tôi lay động. Tim bất ngờ đập nhanh khiến cho khí huyết cuộn cuộn, mặt đỏ tía tai, vội không ngừng hạ mắt xuống ho nhẹ để che giấu biểu hiện khác thường.

Hình như có một ánh mắt hàm chứa ý cười lưu luyến dừng thật lâu trên người tôi, tôi không dám ngẩng đầu nhìn, trong lòng hoài nghi chắc kia chỉ là ảo giác thôi.

Từ hiệu may đi ra, tôi nắm cổ tay thờ dài nói: "Thánh tăng à, kỳ thực người không cần lãng phí quá đáng như vậy, ta mặc gì cũng như nhau thôi".

"Không hề giống". Hắn nói: "Cái nàng thích, cho dù là vô giá ta cũng phải mua bằng được".

"Sao người biết ta thích?". Tôi liền thắc mắc.

"Từ lúc nàng vào cửa tiệm, tầm mắt nhìn liên tục trên giá đồ y phục". Chợt Hi Âm cười trong trẻo, nhìn tôi từ trên xuống dưới, gật đầu khen: "Chủ tiệm nói đúng, quả thật là một người xinh đẹp, giai nhân xinh như hoa như ngọc. Ta nhìn mà yêu".

Vừa tri hoãn lại nhip tim, tôi giả vờ giận dỗi xô hắn ra, quay mặt không nói. Như có một dòng suối vui vẻ chảy qua đáy lòng, chỉ cảm thấy trong lòng tràn dâng một cảm giác trong trẻo không thể diễn tả bằng lời. Nhưng lại không kim được ý nghĩ kỳ quái - nếu hắn không phải là cao tăng đắc đạo, như thế thì có thâm ý gì khác không?

Hôm nay tình hình lại giống hôm trước, Tiểu Nguyệt thần bí đi vào hiệu đồ cổ 'Hữu phượng lai nghỉ' kia vài canh giờ mà chẳng thấy ra.

Tên quần là áo lụa nếu có gan đến cửa cầu hôn, còn tự đưa ra hạn ba ngày sau sẽ cưới Tang Mộc Vân về nhà mình dĩ nhiên là đã có mười phần chắc chắn. Ngay cả Thục vương hắn cũng không xem trọng, nói gì đến Hàn lâm viện học sĩ Lâm Tranh nho nhỏ kia.

Việc đã đến nước này, có kéo dài cũng không được nữa.

Trước đó Hi Âm đưa cho tôi mặt nạ kim loại mang lên mặt, dặn dò nói: "Tiểu Mai, bất kể chuyện này có điều tra rõ ràng hay không, nàng cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, cẩn thận đi theo sau ta".

Tôi gật đầu ưng thuận. Hắn dịu dàng nắm lấy tay tôi, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay hắn truyền đến. Giờ phút này, tôi chợt thấy tâm trạng ổn định. Chỉ cần có hắn ở bên cạnh, tôi không cần lo lắng, không cần sợ hãi. Hắn là người che gió che mưa, bảo vệ tôi cả đời bình an.

Vừa mới định bước vào cửa 'Hữu phượng lai nghỉ', liền đối diện với hai gã đàn ông đang muốn đi ra

Thân mình Hi Âm chấn động mạnh, hình như trong mắt có gì đó vỡ vụn. Sắc mặt hắn bỗng nhiên trắng bệch, gần như theo bản năng bước đến từng bước, che kín tôi phía sau. Xương tay truyền đến cảm giác đau đớn, hắn tăng thêm lực nắm tay tôi, giống như chỉ cần buông lỏng một chút thôi, tôi sẽ lập tức biến mất.

Tôi còn ngờ vực nên nhìn nam tử trước mặt, lò mò có chút ấn tượng

Người trước mặt mặc cẩm bào màu đen, mặt mũi sáng sủa hiền hòa, phong độ nhanh nhẹn xuất trần.

Trên mặt người đó hình như có kính ngạc, hình như có hân hoan khôn xiết, hình như có vẻ không tin nổi. Giờ phút này, nhìn tôi không hề chớp mắt, ánh mắt trong trẻo xóa dần vẻ âm trầm không rõ ràng.

Sau một lúc lâu, tất cả cảm xúc đều gói gọn trong một câu nói run rẩy: "...Là nàng sao, Mai Nhi?"

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Hoặc là nợ tiền, hoặc là nợ tình.

Tầm mắt hắn tự động nhìn xuống, dừng lại chỗ Hi Âm nắm tay tôi, trong nháy mắt, mắt hắn tối đen như mực, thoáng chốc đẩy lên cuồng phong bão táp.

"Hóa ra là thúc phụ...". Hắn gạt đầu đầy thâm ý, trong mắt hiện lên vài phần tức giận không thể nhận ra, chợt vươn tay về phía tôi: "Mai Nhi, đến đây, theo ta về nhà".

"Hiền chất* còn chưa rời Cẩm Thành sao? Thật khéo". Hi Âm thân nhiên hất tay hắn nói: "Có điều, ngươi nhận sai người rồi, nàng ấy không phải là người ngươi muốn tìm".

**chất: nghĩa là cháu*

"Có phải hay không cũng không đến lượt thúc phụ nói".

Giọng nói vừa dứt, hình như trong không khí xung quanh tràn ngập ý tứ khiêu chiến.

Hắn cười nhẹ, cố chấp vươn tay đến, kỳ vọng nói: "Mai Nhi, ta đưa nàng trở về".

"Ngươi là ai? Sao ngươi biết ta?". Tôi bị tình huống trước mắt làm cho không hiểu gì cả.

"Tẩu tẩu*...Sao người lại ở đây?. Tên quân là áo lụa vẫn đứng bên cạnh hắn bỗng nhiên lên tiếng, hắn kinh ngạc chỉ vào người bên cạnh, nói: "Tẩu...không biết huynh ấy sao?". Từ 'huynh' mà tên quân là áo lụa vừa nói ý chỉ nam tử mặc cẩm bào đen.

**Tẩu tẩu: chị dâu. Riêng chỗ 'huynh' trong lời tên quân là áo lụa, trong bản gốc là 'hắn', mình chuyển ngôi xưng sang 'huynh' luôn. Vì bên bên chỉ có 2 ngôi xưng nên câu sau là lời tác giả giải thích cho độc giả bên ấy :).*

Ánh mắt tôi nhìn Hi Âm thăm dò, hắn nóng lòng mong đợi tôi liếc sang, quay đầu không nói một lời. Tôi cố gắng nhớ lại hình ảnh của mỹ nam, nhưng vô ích, buột lòng ngây ngô lắc đầu.

Mỹ nam mặc cẩm bào bỗng nhiên sùng sốt, như là bất ngờ với chuyện này, không tin tưởng hỏi: "Mai Nhi, nàng không biết ta sao?"

Tôi ngây ngẩn cả người: "Ta cần phải biết công tử sao?"

Giống như trong cái lạnh khắc nghiệt của mùa đông lại bị người ta dùng nước lạnh xối lên đầu, nụ cười của mỹ nam mặc cẩm bào ngưng lại trên môi, bàn tay đang gờ ra trong không trung bỗng nhiên hạ xuống, trong mắt chứa đầy lạnh nhạt.

Tôi vỗ gáy nói: "A, ta nhớ ra rồi".

"Nàng nhớ cái gì?". Mỹ nam mặc cẩm bào từ đau thương chuyển sang vui mừng, mắt mở to chờ tôi nói nốt. Vẻ mặt Hi Âm kinh sợ, sắc mặt càng trắng bệch, lực đạo trong tay lại tăng thêm ba phần, lòng bàn tay nóng bỏng mà ẩm ướt. Tôi không thể cử động, căn bản hắn không để cho tôi có một chút cơ hội thoát ra.

Tôi nói: "Ồ núi Thanh Thành ta từng gặp công tử, ngày ấy công tử dẫn đầu một đoàn người hùng hổ vào chùa, có đúng không?"

"Chỉ có vậy...thôi sao?". Về vui mừng vừa rồi chậm chậm tản đi, trở thành im lặng tuyệt vọng đau đớn. Đôi mày hăn nhíu lại, hỏi Hi Âm: "Xem ra ta đoán không sai, khi đó quả thật Tiểu Mai đang ở chùa Đại Lôi Âm, chẳng qua đã bị người che giấu, cho nên bất kể ta có tìm thế nào thì cũng đều vô ích. Phải không thúc phụ?"

Hi Âm cười nhưng không nói.

Tên quần là áo lụa cũng không nhận được, cất tiếng: "Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Dáng vẻ của mỹ nam mặc cẩm bào tỏ ra như là nếu tôi không đi với hắn thì hắn sẽ cực kỳ đau đớn. Các loại tình huống bình thường xuất hiện chỉ bao gồm hai loại: hoặc tôi nợ hắn, hoặc hắn nợ tôi. Hoặc là nợ tiền, hoặc là nợ tình.

Nhìn lại vẻ mặt ảm đạm tổn thương của hắn, chỉ e là không phải vấn đề về tiền bạc. Chẳng lẽ, tôi thật sự có khúc mắc yêu hận không thể nói với hắn? Hắn dẫn người lên núi xông vào chùa, thật sự là tìm tôi? Hoặc có thể, tôi chẳng qua chỉ là người có dung mạo tương tự người hắn muốn tìm, trong lòng hắn sốt ruột, nhất thời nhận lầm tôi là người đó?

Vô số nghi vấn cứ xoay quanh không ngừng trong đầu tôi, trong chốc lát đã sáng tỏ.

Trước nghĩ ngợi, sau tưởng tượng, tôi nói thẳng: "Dĩ nhiên ta biết thì mới nói, không biết không nói, tuyệt đối không nói dối nửa câu".

Mỹ nam mặc cẩm bào mở miệng định nói thêm gì nữa. Lời nói chưa ra đến môi đã bị Hi Âm miễn cưỡng chặn lại: "Hỏi cũng đã hỏi, hiền chất là người thông minh, phải hiểu được mình đang làm gì. Chúng ta còn có việc cần làm, xin lỗi không đi cùng".

Nói xong, Hi Âm đang muốn kéo tôi rời đi, mỹ nam mặc cẩm bào bước đến ngăn tôi lại, thất lễ nắm chặt bả vai tôi nói: "Mai Nhi, không phải nàng còn trách ta chứ, trách ta không bảo vệ nàng chu toàn, để nàng một mình đến núi Thanh Thành tìm thầy phù thủy? Dĩ nhiên là nàng giận ta nên lúc này mới giả vờ như không biết ta, phải không? Nhất định là như vậy! Thật xin lỗi, Mai Nhi, lúc trước là ta không tốt, nàng theo ta trở về đi, ta sẽ cố gắng bù đắp cho nàng..."

Chân mày hăn nhíu chặt, hoảng hốt lo sợ, thậm chí nói năng lộn xộn. Giống như đã đánh mất vật báu vô giá, hoàn toàn không còn khí chất ung dung nho nhã như hồi mới gặp.

Tôi không có nửa phần ấn tượng gì với hắn, không có một chút cảm giác quen thuộc nào, ngay cả việc hắn là ai cũng không biết thì nói gì đến chuyện tức giận và tha thứ. Tất nhiên cũng có thể là do mất trí nhớ, nhưng, mặc kệ nguyên nhân từ đâu, vì chuyện gì, tôi tuyệt đối không thể nào vận dụng hết khả năng để nhớ ra hắn.

"Công tử, ta thật sự không nhớ rõ người là ai...". Tôi dờ khóc dờ cười nhìn hắn.

"Bùi Lâm, đủ rồi!". Hi Âm tức giận đẩy hắn ra. Trong nháy mắt choáng váng, ngay sau đó, thân thể tôi đã bị hắn ôm chặt trong lòng.

"Ta đã khuyên nhủ ngươi từ sớm, không có bản lĩnh thì đừng làm trái ý trời! Hiện tại xảy ra chuyện, ngươi đi theo ta đến nơi này quấy nhiễu, ngươi có còn thể diện không?"

Mỹ nam mặc cẩm bào tức giận nói: "Chuyện của ta không cần thúc lo! Lúc trước ta còn không biết gì, bây giờ cuối cùng đã biết. Ông chủ phùng ca múa kia thật ra chính là bạn tốt của thúc, thúc đã sớm có tâm tư với Mai Nhi. Nàng lấy ta, lòng thúc không cam chịu. Hiện giờ nhân lúc cháy nhà đi hôi của, cướp đoạt tình cảm".

Hi Âm cau mày cười lạnh: "Tốt nhất ngươi nên biết rõ, ai là người cướp đoạt tình cảm".

Tôi cao giọng nói để chứng tỏ sự tồn tại của mình, chen giọng nói: "Vị công tử này, lời công tử nói ta nghe không hiểu. Chẳng qua Hi Âm thánh tăng chính là ân nhân cứu mạng của ta, nếu không có người, chỉ e ta đã sớm phơi thây trên núi, chết đi từ lâu. Cho nên ta nghĩ công tử đã hiểu lầm".

"Ân nhân cứu mạng..." Hắn ra vẻ sùng sốt, như tình từ trong mộng nhìn tôi, tôi nhìn hắn gật đầu nặng nề, khẳng định nói: "Đúng vậy, người là ân nhân cứu mạng của ta, lúc ấy ta bị thương rất nghiêm trọng, may mà người đã cứu ta".

"Mai Nhi, là ta không đúng, nàng...". Trong mắt hắn hiện lên mấy phần áy náy, lần thứ hai giờ tay nắm tay tôi, thế nhưng chỉ nắm một góc tay áo, voan lụa mỏng lướt qua tay hắn trong giây lát.

"Bùi Lâm, Cẩm Thành không phải là nơi để ngươi gây náo loạn". Hi Âm kéo tôi rời xa hắn vài bước, lại dùng ánh mắt trấn an tôi: "Tiểu Mai, chúng ta đi".

Nhớ lại lúc chia tay, ánh mắt bỗng hốt hoảng đau thương nhìn về một phía, mặt hồ như bị gió thổi lăn tăn, hình ảnh loang lổ.

Có lẽ, Bùi Lâm...Cái tên này hình như đã nghe qua ở đâu rồi.

Hai canh giờ, Hi Âm cứ bình tĩnh ngồi ở một quán rượu suốt hai canh giờ. Trên bàn bánh trôi tứ hỉ nóng hổi, không khí trầm lắng, từ đầu đến cuối mặt hắn không chút thay đổi, nhìn về hướng ngựa xe đông đúc dưới lầu, không biết suy nghĩ chuyện gì.

Sự bình tĩnh lạnh nhạt của hắn có lẽ chứa vài phần âm thầm hờn giận, hình như tôi có dự cảm không ổn, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi. Mỗi lần

nhìn thấy nữ nam mặc cảm bảo thì thánh tăng xem mọi thứ như mây bay sẽ có thái độ khác thường, hôm nay càng nhiều hơn.

Tôi bắt đầu cúi đầu nhìn tay phải bị hấn nắm đến tê dại - trong hai canh giờ, một phút hấn cũng chưa buông ra.

Nghĩ ngợi hồi lâu, tôi thử gọi hấn: "Thánh tăng à..."

Cuối cùng hấn cũng quay đầu nhìn tôi: "?"

Tôi ngẩn ngơ, đây là ý gì chứ, tôi mới là người "?" thì có.

"Tay của ta đã tê rần rồi". Tôi cười nói đùa.

Hấn 'ừ' một tiếng, bình tĩnh tiếp tục nhìn phong cảnh xa xa dưới lầu - không có ý định buông tay tôi ra.

Tôi: "..."

Tôi lại ngồi cùng hấn thêm nửa canh giờ. Cảm giác tê dần dần lan từ bàn tay đến cánh tay, tôi nghĩ thậm chí dây dưa như vậy mãi thì tay mình chỉ e sẽ hi sinh một cách oanh liệt. Đang tính toán thương lượng với hấn như thế nào, bỗng nhiên hấn thu lại ánh mắt, cầm tay tôi lên chậm rãi xoa bóp, giọng nói dịu dàng kèm theo một chút áy náy: "Đau nhiều không?"

Ngẩng mặt hướng đến ánh mắt thâm tình chân thành của hấn, tự nhiên cảm thấy dao động không ngừng, khó chịu trên tay theo động tác của hấn mà giảm đi vài phần. Tôi quay mặt, cần môi nói: "Ồn rồi, tốt hơn nhiều".

Hi Âm vuốt ve từng tác da thịt của bàn tay tôi, hết sức mềm mại. Giữa ngón cái và ngón trỏ của hấn có một vết chai nhỏ, thô ráp kích thích ra cảm giác tê dại.

Qua một lúc lâu, hấn bỗng nhiên gọi tôi: "Tiểu Mai".

Tôi nghe tiếng ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú của Hi Âm chợt phóng to ra trước mắt tôi, tôi chưa kịp phản ứng chuyện gì, đôi môi liền bị một thứ ấm áp ngăn chặn.

"Ừm...". Bỗng nhiên mọi thứ như vậy, tôi kinh ngạc quên cả thở, trong phút chốc đầu óc trống rỗng, giống như bị người ta niệm chú cố định lại, thân mình không thể động đậy.

Đôi môi hấn mòng mà mềm mại, uyển chuyển cọ sát cánh môi tôi, tay hấn vốn nắm tay tôi không biết từ lúc nào lặng lẽ chuyển sang bên hông.

Nhưng mà trong chớp mắt, hấn lại rời khỏi tôi, ánh mắt đảo dạt không thôi: "Tiểu Mai..."

Tôi theo bản năng dùng tay sờ sờ vào môi mình, 'nụ hôn bất ngờ' trong im lặng mới vừa rồi không thể tự kìm chế nổi. Hình như có một ngọn lửa từ hai bên tai cháy lan ra, làm cho mặt tôi đỏ ửng, thất thường, khó thở...

Mới vừa rồi là hấn...hôn tôi? Mới vừa rồi đúng là hấn hôn tôi!

Nhưng...nhưng...nhưng.....nhưng hấn là cao tăng đắc đạo, làm sao lại gần gũi nữ sắc chứ!

[Hi Âm: A di đà Phật, nữ sắc chỉ là mây bay ~]

Nếu là trong tiểu thuyết bình thường, sau khi tiểu thư bị người ta cưỡng hôn, thông thường sẽ cho tên đáng đồ từ* kia một cái tát, yếu điệu nói: "Đồ háo sắc, dám sàm sỡ ta!"

*đáng đồ từ: chỉ những tên háo sắc

Nhưng Hi Âm...Tôi...Hấn sàm sỡ tôi sao? Cần thận đứng dậy tính toán, hình như đây cũng không phải là lần đầu tiên. Lần trước hấn truyền khí cho tôi ở trong nước, cũng từng hôn tôi một cái.

Có lẽ nào, hấn có ý định hoàn tục?

Lúc ấy, tôi bị Hi Âm hôn hay bị Hi Âm sàm sỡ, tôi bản thân chưa quyết định được, nhưng lại quên mất chuyện quan trọng - vì sao hấn lại hôn tôi. Sau này muốn khai lại, mỗi lần đều không khỏi cảm thấy đầu óc của chính mình quá ngớ ngẩn, thật là chậm chạp.

Thân hình Hi Âm khẽ nhúc nhích, bất động thanh sắc siết chặt tay, gắt gao ôm tôi trước ngực. Vì vậy tôi lợi dụng một tư thế khuất trước ngực hấn, khiến cho người đi đường liên tục nhìn vào, chỉ trỏ. Tôi xấu hổ không thôi, muốn di chuyển, thế nhưng thân mình không tự chủ được xụi lơ trong ngực hấn, tránh ra không được.

"Tiểu Mai, trước đây nàng từng nói với ta, quá khứ của nàng chỉ khiến cho nàng toàn thân thương tích và giấc mơ sâu hoắm lúc đêm khuya, nàng không muốn nhớ lại nó. Nàng còn nói, nếu ông trời sắp xếp cho nàng lưu lạc vào trong chùa, có lẽ là cho nàng cuộc đời mới, nàng nguyện ý an ổn với số trời, cả đời không lìa xa". Hấn nói bên tai tôi, hơi thở ấm nóng tùy tiện phả ra, không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, tha thiết nói: "Những lời này, còn có ý nghĩa không?"

Tôi lúng túng gật đầu: "Còn".

"VẬY...BÙI LÂM THÌ SAO?"

"Ấn tượng của ta đối với hân giới hạn ở ngày ấy, trong chùa Đại Lôi Âm xa xa thấy một gương mặt, ngoài ra không có cảm giác nào khác". Đánh giá về mặt của hân, tôi thử nói: "Trước đây ta có biết hân, đúng không?"

Im lặng trong nháy mắt, Hi Âm kiên định nói với tôi: "Không cần truy cứu chuyện cũ, nàng chỉ cần nhớ rõ hiện giờ nàng cũng không biết hân, vậy là đủ rồi".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thánh tăng, người làm loạn gì thế?

Khi trở lại Tang phủ lúc chạng vạng, lại thấy một màn kịch thần bí - chỉ thấy đèn đuốc sáng trưng trong phòng, nữ nam mặc cẩm bào ngồi ngay ngắn trên ghế, tay cầm chén trà hoa xanh thán nhiên uống trà. Tang lão gia ngồi kế đó, hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Chỉ nghe Tang lão gia nói: "...Nếu tiểu nữ không bị bệnh thành tình trạng như hiện nay...lão phu...ôi!"

"Tang lão gia yên tâm, việc này ta sẽ mau chóng cho người điều tra rõ ràng. Dù sao Lâm Tranh và Tang tiểu thư cũng đã có hôn ước từ trước, có thể nào cũng không để cho người khác có cơ hội nói Tang lão gia là người không giữ lời. Đứa nhỏ Minh Hiền này từ bé đã bị người ta chiều hư, nếu quả thực là hân thất lễ, ta sẽ bắt hân chịu đòn nhận tội với Tang lão gia". Nữ nam mặc cẩm bào buông chén trà, mỉm cười nói: "Bấy lâu nay nghe Tang phủ chính là Tây Nam lâm viên đứng đầu Cẩm Thành, hôm nay nhìn thấy, quả là danh bất hư truyền. Muốn ở quý phủ làm phiền mấy ngày, nếu có chút không tiện, mong Tang lão gia rộng lòng tha thứ".

Tang lão gia được sủng mà kinh hãi, tròn tròn cặp mắt đục ngầu, chấp tay thờ dài nói: "Thái...Bùi công tử nói quá lời! Công tử đường xa từ kinh thành đến, lão phu là chủ nhà nên tận tình. Công tử không ghét bỏ tẻ xá quê mùa, quả thực là vẻ vang cho tẻ xá, sao lại không tiện chứ?". Nói xong gọi quân gia hỏi: "Quân gia, phòng nghỉ chuẩn bị ổn thỏa chưa?"

Quân gia cung kính trả lời: "Bẩm lão gia, tất cả đều chuẩn bị ổn thỏa". Nói xong, ông ấy liền đưa mắt ra hiệu cho đoàn tùy tùng của nữ nam mặc cẩm bào đến phòng nghỉ đặt hành lý.

Bước chân Hi Âm dừng một chút, trên mặt vẫn là vẻ thán nhiên, trong ánh mắt thoáng chốc ánh lên một cơn sóng. Vốn tôi theo sát phía sau hân, bắt gặp hân đột ngột dừng chân, trong lúc nhất thời không kịp dừng lại liền va đầu vào cánh tay rắn chắc của hân.

"Ồi...". Tôi xoa nhẹ chỗ đau, chân lão đảo vài bước, thân mình xiêu vẹo nghiêng về một phía. Đúng ngay lúc này, chợt thấy bên hông được giữ chặt, thân thể đứng lại, ngay sau đó thấy ấm áp. Hi Âm lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy tôi, hỏi: "Nàng không sao chứ?"

Tôi chớp mắt mấy cái, nhìn khuôn mặt tuấn tú của hân gần trong gang tấc, lại cúi đầu liếc nhìn tay hân ôm chặt hông tôi, đột nhiên nhớ ra giờ phút này hình như tôi đã cải trang thành đàn ông..

A di đà Phật, tội lỗi tội lỗi...

Tất nhiên, Tang lão gia bảo thủ khó chấp nhận cảnh tượng nam nam ôm nhau này, sừng sốt rất lâu, mặt nguyệt ngừng đánh giá tôi và Hi Âm. Sau một hồi lâu, ngẹn ra một câu: "Khụ, hai vị sư phụ đã quay trở lại...". Lại quay sang người bên cạnh nói: "Đây là hai vị sư phụ chùa Đại Lôi Âm trên núi Thanh Thành, vì chữa trị bệnh của tiểu nữ mà đến đây".

Tôi cười khô khan: "Đúng vậy, đã về rồi".

Hi Âm im lặng nhìn về phía nữ nam mặc cẩm bào, vẻ mặt lạnh nhạt, không rõ vui giận. Tôi bấu môi với hân, hạ giọng nói: "Sư phụ, mau thả ta ra".

Không ngờ, hân giả vờ mất mủ tai điếc, còn hơi nhếch môi, cười như không cười kéo tôi lại gần. Lòng tôi khản trương, vẻ mặt bất động nhéo tay hân, ra sức nháy mắt để hân buông tôi ra. Ngược lại, hân lại nhân tiện cầm tay tôi, khẽ vuốt lòng bàn tay, ý cười sâu thêm ba phần trên bờ môi.

Khóe miệng tôi không khỏi run run, đây là hân đang có ý làm loạn?

Kỳ thực, vừa vào Tang phủ vài ngày đã có mấy lời đồn truyền ra, những kẻ dưới nhàm chán không có việc gì làm ưà đồn đại vô căn cứ, đào bới nhiều chuyện, nói là tôi và Hi Âm 'thân mật qua lại', 'như keo như sơn', vân vân và mây mây. Vốn tưởng rằng trước mặt người khác sẽ bớt phóng túng một chút, ít nhất cũng làm ra vẻ khí chất cao tăng đắc đạo, ai ngờ hân lại càng không kiêng nể gì, quả thật tất cả như mây bay.

Khó có thể nào, hấn muốn cho người ngoài biết rằng cắt đứt tay áo*, ôm tôi trong lòng mới chịu sao?

**là đoạn tu, chỉ đồng tình*

Mĩ nam mặc cẩm bào thu hết tất cả mọi thứ vào đáy mắt, chân mày nhíu chặt trong nháy mắt lại giãn ra, ánh mắt sâu xa miễn cưỡng cười nói: "Hạnh ngộ".

Hi Âm cười ý tứ sâu xa, nói: "Hạnh ngộ". Nói xong, chấp tay niệm Phật, không nói hai lời kéo tôi đi.

"Thánh tăng, thánh tăng..."

Không biết tiếng kêu có to không, khó khăn lắm hấn mới dừng lại bước chân dồn dập. Dừng đột ngột, hấn lại bất thành linh xoay người lại. Đáng thương cho tôi thờ hồng học theo sát phía sau hấn, nhất thời bước chân khựng lại, một lần nữa không khống chế được ngã về phía hấn - lúc này đây, tôi vô tư nhào vào trong ngực hấn.

Hi Âm rất tự nhiên đỡ thắt lưng tôi, chân mày nhíu lên, mắt phượng dần dần tràn ngập ý cười, trêu chọc nói: "Đây là, nàng thương yêu ôm ấp?"

Lúc này mặt trời nghiêng về phía Tây, mây ngũ sắc đầy trời, cháy bùng cả phía chân trời. Ánh hoàng hôn ánh lên một màu vàng rực trên nửa mặt hấn, trong mắt tràn đầy ánh sáng nhu hòa, phảng phất giống như tiên hạ phàm.

Vào lúc này bỗng nhiên tim đập rộn rã, khuỷu tay tôi tựa vào ngực hấn, cuống quýt thề thốt phù nhận nói: "Ta...ta...ta...ta...ta không có! Người mau thả ta ra, Tang phù đồng người nhiều chuyện, nếu để cho người ta thấy, không biết sẽ truyền ra lời đồn bậy bạ quái quỷ gì nữa".

Hấn cười: "Không thả thì sao?"

Tôi nhất thời nghẹn lời, hai má càng nóng bừng: "Người...người...người...người...người...thật là kỳ cục!"

"Kỳ cục như thế nào?"

"Người cố tình gây sự!"

"Cố tình gây sự thì sao?"

Mặt mũi tôi hung tợn, hung dữ nói: "Ta...ta cần người!"

Như dự đoán, Hi Âm lại đưa mặt lại gần vài phần, bày ra một bộ mặt nhu nhược tùy ý: "Cho nàng cần".

"...", lúc ấy tôi chỉ cảm thấy một hơi khí đè nén trong lòng, thở ra không được hít vào không vô, quả thật là hít thở không thông.

Thánh tăng à, người đừng có nghĩ rằng hiện giờ không ở chùa Đại Lôi Âm thì có thể hết lần này đến lần khác đùa giỡn con gái nhà lành không kiêng nể, Phật tổ trên trời nhìn người đó!

Vừa lúc tôi định mở miệng trách hấn, hấn bỗng nhiên lùi lại cười vui vẻ, ánh mắt sáng rực như lửa siết chặt tôi, giọng nói khàn khàn đầy nghiêm túc và quyết tâm: "Ta nói rồi, lần này ta sẽ không buông tay. Xưa nay ta nói lời giữ lời". Hơi thở ấm nóng dồn dập phả lên chóp mũi tôi, giống như gió xuân thổi vào mặt, làm cho tôi đỏ mặt tía tai.

Bốn phía vắng lặng, mọi âm thanh xung quanh ngưng bật. Tôi và Hi Âm đối diện nhau như vậy, cả hai đều không nói một lời, nghe thấy hơi thở của nhau.

Đến khi nghe thấy vài tiếng ho nhẹ, lúc này tôi mới đột nhiên lấy lại thần trí, vội vàng không ngừng giãy dụa đẩy hấn ra.

Về mặt Lâm Tranh kinh ngạc ngây ngẩn đứng cách đó hơn một trượng*, sắc mặt ngưng ngưng xấu hổ. Ánh mắt lướt trên người hai chúng tôi vài vòng, biểu tình vạn phần bối rối. Mối mông nửa mở nửa khép, rõ ràng là lời nói đến môi nhưng không biết phải nói như thế nào.

**một trượng = 3,3m*

"Lâm công tử, có việc gì không?". Hi Âm thu tay lại, chậm rãi vuốt lại ống tay áo hơi nhàu.

Hấn gạt đầu khó khăn, nói: "Không...không quấy rầy hai vị chứ?"

Tôi quả quyết nói: "Không có, tuyệt đối không có!"

Lâm Tranh nhìn tôi nửa tin nửa ngờ, trên mặt tràn ngập xấu hổ: "Ta biết, người giấu đầu lòi đuôi*".

**nguyên gốc: vô ngân tam bách lượng, nghĩa là ở đây không có ba trăm lượng bạc, mang ý chỉ lạy ông tôi ở bụi này.*

Lòng tôi rối rắm, cười cười nói: "Lâm công tử, chúng ta không làm cái gì hết, người không phát hiện ra gì hết! Đó là ảo giác, ảo giác! Hầy, hai người có việc cần bàn, ta về phòng nghỉ ngơi trước!". Nói xong không dám nhìn vào mắt Hi Âm, chuẩn về phòng nghỉ.

Đêm đến.

Tôi chưa thay quần áo, nằm thẳng lên giường, cảm giác có hàng nghìn hàng vạn tâm tư trong lòng, như là bị một cái kéo liên tục xén qua xén lại, vừa âm ỉ vừa rối rắm.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, thật sự tôi không có nửa điểm để ý đến quá khứ ư? Nói không có, chẳng qua là lừa mình dối người thôi.

Con người đều có bản năng tìm lợi tránh hại. Tôi cũng không phủ nhận, hiện giờ quả thật tôi mãn nguyện với cuộc sống an bình, muốn Hi Âm chăm sóc và che chở cho tôi cẩn thận. Thậm chí tôi từng nghĩ, nếu tôi không hỏi đến, không nghĩ đến tất cả những chuyện phát sinh lúc trước, cứ hồ đồ như vậy, vô ưu vô lo sống hết quãng đời còn lại, chưa hẳn không phải là một việc may mắn.

Nhưng tôi cũng biết, những điều gây ra không chỉ vền vẹn là thương tích đầy mình và giấc mộng sâu hoắm lúc khuya kia. Rất nhiều lần không phải tôi không muốn nhớ lại, chẳng qua là sợ đối mặt với quá khứ đầm máu kia, sợ lại gặp phải đau đớn như bị xé thịt lột da.

Trong lòng đã chứa đựng tâm trạng mâu thuẫn này từ lâu, đến hôm nay gặp nữ nam mặc cẩm bào, liền đột nhiên tăng lên, càng không thể thu lại được.

Tôi là ai? Vì sao lại bị người ta đẩy xuống núi Thanh Thành? Rốt cuộc thù hận sâu đậm đến cỡ nào, nhất định phải đẩy tôi vào chỗ chết?

Tôi cảm thấy hoa mai nhìn tỉ mỉ, thân ngọc tròn bóng trong suốt, nhẵn mịn, độ tinh khiết hiếm có trên đời. Trâm cài tóc như vậy, gia đình bình thường không thể có được, vài lần nó xuất hiện trong giấc mơ của tôi, mặc dù mùa đông lạnh lẽo làm toàn thân buốt giá, lúc hấp hối tôi cũng chưa từng buông nó ra. Có thể nói, đối với tôi nó có ý nghĩa rất quan trọng.

Còn nữa, người đàn ông cứu tôi trong mơ là ai? Từ khi phách đến giọng nói, cho đến mùi hương trên người đều tương tự như Hi Âm. Nhưng, người đó có phải là Hi Âm không? Nữ nam mặc cẩm bào sao vẫn đau khổ tìm tôi? Hắn luôn miệng cầu xin tôi tha thứ, tôi và hắn rốt cuộc đã nảy sinh khúc mắc gì lúc đó?

Vô số nghi vấn cứ lộn xộn trong lòng tôi không thôi, khiến cho tôi hít thở không thông. Tôi bực bội trở mình, cài trâm hoa mai vào tóc, nhìn chằm chằm vào ánh nến lập lờ trên bàn đèn xuất thần.

"Cộc cộc". Có người gõ cửa.

Tôi đè nén suy nghĩ trong lòng lại, đứng dậy mở cửa. Ngạc nhiên không ngờ người tới chính lại nữ nam mặc cẩm bào. Lúc này hắn đã thay áo dài màu trắng, lẳng lặng đứng ở cửa, điệu bộ nhanh nhẹn như vè, mỉm cười nói: "Mai Nhi, nàng có thể tâm sự cùng ta không?"

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Nếu hắn đã biết tôi là nữ, vừa may cũng không cần phải tỏ ra là nam nhi. Tôi gạt đầu, nghiêng người nói: "Công tử, mời vào".

Hắn ngồi đối diện tôi, tôi rót nước trà xanh cho hắn, nói: "Đêm khuya công tử tới chơi, không biết có chuyện gì?"

"Công tử...". Chân mày hắn nhíu lại, ánh mắt ôn hòa chợt có vài phần đau thương, như tự chế giễu nói: "Bây giờ, nàng và ta xa lạ như thế sao? Cũng đúng, tất cả là sai lầm của ta, không trách được người ngoài".

Tôi gạt mình nói: "Thật ngại, ta không nhớ rõ công tử là ai".

Hắn cầm chén trà trong tay thương thức, từ đầu đến cuối lại chưa từng uống trà. Một lúc lâu sau, ra về thoải mái cười nói: "Nàng không nhớ ra cũng không cần vội, ta nói lại cho nàng là được. Ta họ Bùi tên Lãm, năm nay hai mươi ba tuổi. Chiều hôm nay là ta thất lễ, khiến nàng bị hoảng sợ, ta nhận lỗi với nàng".

Tôi cười hiền lành nói: "Bùi công tử nói quá lời, quả là có kinh ngạc, nhưng sợ thì không có mấy phần".

"Mai Nhi...trước đây nàng chỉ gọi ta là...Bùi lang". Hắn nói.

Bùi lang..

Trong lòng tôi khựng lại, dù sao cũng đọc qua rất nhiều thoại bản, cũng có thể đoán được xưng hô như vậy có hàm ý gì.

Băn khoăn một lát, tôi giả vờ hỏi: "Bùi công tử, người xác định ta chính là người mà người muốn tìm sao? Có thể nào ta có dung mạo tương tự người kia không?"

Bùi Lãm ngẩng đầu, tầm mắt dừng lại nơi cây trâm hoa mai trên tóc tôi, nói: "Ta có thể hỏi Mai Nhi cô nương, nàng đến núi Thanh Thành khi nào vậy?"

Tôi nhớ sơ lại, nói: "Lúc ấy ta bị thương rất nặng, hôn mê gần một tháng, ước lượng lại thì khoảng giữa ba tháng trước".

"Vậy thì không sai được". Hấn khẳng định nói: "Nàng chính là người ta muốn tìm".

Tôi ngược mắt nhìn hấn cười cay đắng, nhất thời không biết nên nói gì cho đúng. Đối với tôi chưa đề cập đến vui buồn, thật giống như uống một chén nước trắng, không có nửa phần hương vị. Với tôi mà nói, chẳng qua hấn chỉ là người qua đường Giáp gặp sơ qua, chưa từng có gì với tôi, cũng sẽ không phát sinh gì hết.

Thấy tôi không nói, hấn lại thân thiết nói: "Mai Nhi, gần đây thân thể nàng ổn không? Vết thương đều khỏi hẳn rồi sao?". Khi nói lời này, tay Bùi Lâm hơi động đậy, hình như là muốn chạm vào. Trong nháy mắt lại gắt gao thu tay lại.

"Làm phiền Bùi công tử quan tâm, ta rất ổn. Y thuật của Hi Âm thánh tăng rất cao minh, ngoại trừ những vết gậy đánh trên lưng, ở chỗ khác ngay cả sẹo cũng không còn".

Ánh mắt Bùi Lâm căng thẳng, huyết sắc trên gương mặt tuấn tú nhất thời biến mất, trắng bệch như tờ giấy: "Đúng vậy, vết gậy đánh này thật nghiêm trọng, mặt dù chữa trị tốt cũng sẽ lưu lại vết sẹo. Thực xin lỗi, căn bản không nên để nàng chịu đựng...". Hấn như là lắm bâm, giọng nói khàn đặc: "Cửu thúc chăm sóc nàng rất tốt, nhưng ta vẫn không muốn để nàng gần người..."

Tôi nghe mà không hiểu lắm, bèn hỏi: "Bùi công tử, ý người là gì?"

Bùi Lâm buông chén trà trong tay, từng câu từng lời nói: "Mai Nhi, nếu ta nói với nàng, trước đây chúng ta là vợ chồng, nàng có tin không?"

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Rượu có thể gây ra tính xấu, tính xấu mà

Lời nói vừa buông, tôi đột nhiên cả kinh, như có con hoảng sợ mãnh liệt ập đến, mãnh liệt đánh sâu vào trong lòng.

Ngay sau đó, tôi thốt lên: "Công tử đã là phu quân của ta, vì sao không thể bảo vệ ta cho tốt, ngược lại khiến ta lưu lạc một mình đến nơi núi hoang đồng vắng, thậm chí còn suýt chết?"

Thân hình Bùi Lâm run lên, giọng nói kìm nén run rẩy: "Thật xin lỗi, trước đây ta không bảo vệ nàng tốt, ta như vậy cũng có chỗ bất đắc dĩ. Mai Nhi, nàng theo ta về nhà nhé? Từ nay về sau, ta nhất định sẽ bồi thường cho nàng gấp bội, trước đây nàng chịu quá nhiều oan ức, ta sẽ giúp nàng đòi lại nhiều hơn. Nàng...có cho ta...một cơ hội nữa không?". Hấn nhìn tôi mong đợi, trong nháy mắt lóe lên tia đau xót và áy náy.

Tôi cười nói: "Bùi công tử, công tử nói chúng ta vốn là phu thê, vì sao không dứt khoát nói thẳng ra hết chuyện quá khứ? Thương tích trên người ta do đâu mà có, ta chịu oan ức đến mức nào? Công tử từ ngàn dặm xa xôi đến Cẩm Thành tìm ta, ta hoàn toàn tin công tử có thành ý. Nhưng bây giờ, công tử chỉ nói cho ta biết công tử chỉ là bất đắc dĩ, kết quả là ta không biết một chút gì về chuyện đã xảy ra. Như vậy là công tử không muốn thẳng thắn thành thật, sao ta có thể tha thứ cho công tử?"

"Không phải ta không muốn nói cho nàng, ta chỉ sợ sau khi nàng biết...Mai Nhi, trước tiên nàng theo ta trở về, sau đó ta sẽ chậm rãi kể lại cho nàng nghe". Bùi Lâm vội vàng cầm tay tôi, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi.

Tôi hít sâu một hơi, chậm rãi rút tay về, nói: "Thật xin lỗi, ta nghĩ ta không thể tùy tiện theo công tử trở về, đối với ta, công tử...Ta, ta chỉ là chưa chuẩn bị tốt tâm lý để đối mặt với quá khứ".

Chân tướng rõ ràng gần trong gang tấc, đáp án tôi mong chờ giờ đây gần đến tay, bỗng nhiên tôi đánh mất dũng khí để tìm hiểu tiếp, giống như đã điều chui đầu.

Không đề cập đến chuyện tôi hoàn toàn không biết gì về Bùi Lâm, nếu tôi đi cùng hấn, có nghĩa là tôi sẽ đối mặt với cuộc đời khác. Vết gậy đánh trên lưng đến giờ vẫn còn lâm râm đau, tôi thừa nhận tôi nhút nhát, tôi sợ ác mộng máu chảy đầm đìa, đau đớn tan xương nát thịt.

Có lẽ, hiện giờ tôi mãi mê cuộc sống yên vui này thôi.

Bùi Lâm rời đi. Nhìn bóng dáng mất hồn mất vía của hấn, lòng tôi nhiều dư vị phức tạp, trăm mối cảm xúc hỗn loạn, không biết cuối cùng thấy thế nào.

Đối với vị phu quân toát ra sự trống rỗng này, rốt cuộc tôi vẫn không biết nên dùng tâm tư gì để đối diện với hấn, ngoại trừ lơ mơ thì vẫn là lơ mơ. Trong lòng tôi biết ánh mắt áy náy và đau khổ kia là biểu lộ thật, hấn cứ bền bỉ như vậy, đào ba tấc đất nhằm thấy chút dấu vết để tìm ra tôi. Nhưng, trong khoảnh khắc hấn muốn tôi nhận hấn làm phu quân, thật sự trăm triệu lần tôi làm không được.

Tôi nhớ rõ trong tiểu thuyết Bạch thoại từng viết như thế này - nếu hai người thật lòng yêu nhau, hai bên đều tâm ý tương thông, bất kể là xa tận chân trời,

hay là người ở sao Sâm kê ở sao Thương, cuối cùng dù xa ngàn dặm nhân duyên cũng có thể quay lại.

Trí nhớ có lúc mất đi, có lúc hỗn loạn, nhưng cảm giác vĩnh viễn không phai nhạt, sẽ không lừa dối.

Cảm giác của tôi với Bùi Lâm không khác gì cảm giác với một người qua đường Giáp. Có thể, đã có lúc hấn làm cho tôi xao lòng, nhưng tuyệt nhiên không động tâm, chẳng qua người ngoài nhìn vào thấy có lộ vẻ xúc động mà thôi. Xưa nay tôi là người dễ dàng diễn kịch.

Đầu đặc như chì, hỗn loạn không rõ. Tôi ngồi im lặng bên bàn một lúc lâu, cho đến khi tiếng bác đèn nổ lách tách, tinh thần mới quay về, thờ dài giống như ở trong mơ tỉnh dậy.

Đẩy cửa ra, gió thổi vào mặt. Đêm dần yên tĩnh, trăng sáng treo giữa trời, chi chít sao rơi trên màn đêm xanh thẫm, bóng tôi tĩnh lặng mà quang đãng.

Tôi đi dạo không mục đích ở trong hoa viên, hoa lê đẹp đẽ thanh lệ đầy trong sân, nở rộ như tuyết. Tôi từng đứng ở đây thấy cảnh Lâm Tranh say đắm mê mẩn Tang Mộc Vân, nàng quên mất hấn, hấn lại kết bạn với nàng một lần nữa. Lúc ấy cảm động chảy nước mắt, liên tục thờ dài, hiện giờ màn này lại xảy đến với chính mình, cũng có một chút cảm giác chua xót. Rốt cuộc, người ngoài cuộc thì mê mẩn, người trong cuộc mới rõ ràng.

Tôi không khỏi ngửa mặt lên trời thờ dài, nữ chính trong tiểu thuyết cầu huyệt thực sự không dễ làm..

Chợt nghe 'kétttttt' một tiếng, Lâm Tranh từ phòng nghỉ Hi Âm đẩy cửa bước ra. Chỉ thấy mặt hấn hình như say rượu, gơ tay xoa xoa trán, bước chân loạng choạng đi đến.

...Đây lại là tình huống gì nữa?

Lòng hiếu kỳ trời đây, tôi liền đứng dậy đi đến cửa phòng Hi Âm. Gõ một hồi mới nghe thấy giọng nói miễn cưỡng của hấn: "Mời vào".

Vừa bước chân vào phòng, mùi rượu thanh ngọt xộc thẳng vào mũi.

Tôi nhú mày, chăm chú nhìn lại, đã thấy trên mặt đất bình rượu nằm lung tung, kinh hoàng nói: "Thánh tăng, người uống rượu...oái!". Lời còn chưa dứt, không biết một lực từ đâu đến gắt gao ôm lấy thắt lưng tôi, hơi thở ấm nóng mang theo mùi rượu nồng nặc phả vào mặt tôi, giống như thủy triều mùa xuân, tỏa khắp từng lỗ chân lông.

Cảm giác nghẹt thở kéo đến, Hi Âm dùng sức đưa thân thể tôi dựa vào cánh cửa gỗ lim khắc hoa, yên lặng nhìn tôi. Trong mắt có men say, giống như có một ngọn lửa thiêu đốt.

"Thánh...thánh tăng, người...người uống say...". Tôi gầy dựa đẩy hấn ra, thế nhưng lại bị hấn giam trong ngực, nửa người không thể động đậy.

Bờ môi nổi lên ý cười như có như không, giọng nói hấn trầm thấp mà khàn khàn, có vài phần mê hoặc: "Ta không uống rượu, nàng xem ta còn nhận ra nàng, Tiểu Mai...".

Bờ môi Hi Âm gần trong gang tấc, hai chóp mũi nhẹ nhàng chạm vào nhau, ngay cả khoảng cách trước mặt cũng không dư ra, chỉ cần tôi động đậy nhẹ, sẽ trực tiếp chạm vào đó.

Tim đập nhanh, khó khăn nói: "Trước tiên người buông ta ra, ta tức giận rồi".

"Tiểu Mai...". Trong mắt hấn bỗng nhiên tràn ngập dây dưa mơ màng: "Vì sao, vì sao lại là Bùi Lâm..."

Tôi lắp bắp hỏi: "Cái gì, cái gì vì cái gì?"

"Đừng đi, đừng rời xa ta, nàng nói nàng sẽ mãi mãi ở bên ta...". Nửa mặt hấn bắt đầu di chuyển, dây dưa ma sát vào bên tai tôi, líu ríu nói: "Tiểu Mai, ta hao tâm tổn sức mới tìm ra nàng, ta đã đồng ý với ân sư sẽ chăm sóc nàng cả đời, ta không thể nuốt lời với người...Nàng đừng, đừng rời đi...Bùi Lâm không phải là phu quân của nàng, đừng lấy hấn..."

Lúc này tôi kinh hoàng. Tôi, tôi đã nói gì sao?

"Túi gấm yên ương nàng tặng ta, ta vẫn mang theo bên người, nàng xem...". Hấn sờ vạt áo, lấy ra một cái túi hương tinh xảo xinh xắn, gơ lên cho tôi xem, giả vờ hoang mang hỏi: "Vì sao, vì sao...Rõ ràng người nàng yêu là ta, vì sao lại đi cùng Bùi Lâm...Ta biết lòng nàng vốn không muốn vậy, nói cho ta biết, nỗi khổ trong lòng nàng..."

Tôi lại run rẩy. Tôi, tôi tặng hấn cái này sao? Ngay cả chính mình có thể làm nữ công tôi cũng không biết...

Xem ra loại rượu này quả thật là mạnh, nhìn sơ những vò rượu lằng lằng lốc trên sàn, ít nhất cũng có năm sáu vò. Hầy, thánh tăng nhất định là uống nhiều rồi sinh ra ảo giác, nên mới thất thố như vậy.

Rượu có thể gây ra tính xấu, tính xấu mà!

Trong nháy mắt cân nhắc, cái hôn của Hi Âm quyết đoán dừng trên môi tôi. Nụ hôn này bá đạo mà nồng nhiệt, không để cho tôi có nửa phần phản kháng. Hơi thở nóng như lửa cướp đi hô hấp của tôi, chỉ cảm thấy hơi thở nơi chóp mũi có ngưng lại một lát, rồi lập tức trở nên dồn dập và hỗn loạn.

Trong đầu trống rỗng, mỗi một tác thịt đều giống như bị lửa nóng lướt qua, nóng rẫy, thân thể không tự chủ được mà ngã vào lòng hân.

Lực đạo trên tay hân lại tăng thêm vài phần, thuận thế ôm tôi sát lại. Đầu lưỡi cố tình mở đôi môi đang khép chặt của tôi, chậm chạp nhẹ nhàng trượt vào khoang miệng, linh hoạt khiêu khích đầu lưỡi của tôi, tình tế cọ xát bên trong.

Lưng càng lúc càng ép vào mấu khắc hoa bên trên cánh cửa, cảm giác bén nhọn đau đớn khiến thần trí tôi quay về, tay chân tôi luống cuống hung hăng đẩy hân ra, há miệng thở hổn hển. Chân hân lao đảo vài bước, suy sụp tinh thần ngã lên trên giường nhỏ, ánh mắt ướt át nhìn tôi một cách mê man.

Tôi giờ tay xoa cánh môi bị hân hôn đến nóng bỏng, chạy trời chết.

Một đêm trần trọc mất ngủ. Bùi Lâm và Hi Âm luân phiên hiện diện trước mặt, quá nhiều khiến cho lòng tôi rối loạn. Chịu đựng vất vả đến tảng sáng, dứt khoát đứng dậy rửa mặt.

Theo thói quen, vừa đứng dậy từ mép giường, bên tai đột nhiên vang lên ong ong, một đoạn ngắn rồi rạc nhanh chóng xẹt qua trước mắt.

"Ta tên là Bùi Quân, từ nay về sau, nơi nào có ta thì đó là chỗ muội nương thân".

"Nay Mai gia đã thất thế, người chỉ có một hôn ước nhỏ nhoi với Bùi Quân, sẽ có một ngày trở thành đồ bỏ đi, người còn si tâm vọng tưởng gì nữa?"

"Một khi hạ loại cỏ trùng này, người sẽ không tự chủ được mà yêu Thái tử điện hạ, từ nay về sau sẽ quên sạch sẽ mọi thứ về Bùi Quân..."

"Mai Nhi, lấy ta, được không?"

Tôi đỡ trán ngồi ở mép giường, mắt mở trừng trừng, những hình ảnh đó lại đột nhiên biến mất, tiếng người ồn ào cũng dần dần nhỏ lại. Tôi cố gắng hồi tưởng lại, nghĩ xem có phát giác ra dấu vết gì để lại không, nhưng chỉ uống công.

Tất cả quay lại vội vàng, như thuyền nhỏ lướt đi, không lưu lại một chút dấu vết.

Ngay cả khi tôi lại trốn tránh như vậy, lại cam chịu làm đà điều rúc đầu như vậy thì những mảnh ký ức rời rạc lại thường hay xuất hiện, nhắc nhở tôi rằng chúng đã từng tồn tại. Nếu phải tìm hiểu chân tướng, cách nhanh chóng và trực tiếp nhất là hỏi Bùi Lâm, nhưng có thật tôi muốn tìm hân hỏi kết quả không? Hoặc là, tôi thật sự đã có đủ dũng khí để đối diện với quá khứ bị thâm kia chưa?

"Tiểu Mai". Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng người gọi tôi, giống như là giọng nói của Hi Âm.

Tôi thu lại cảm xúc, điều chỉnh lại nét mặt đi ra mở cửa, thấy vẻ mặt Hi Âm kinh ngạc đứng ngay cửa, quan sát tôi nói: "Tối qua nàng không ngon giấc sao? Sao sắc mặt lại tệ như vậy?"

Tôi giật giật khóe miệng, người trắng trợn sàm sỡ ta, ta có thể ngủ ngon sao?

"Thánh tăng tỉnh rượu rồi sao?". Tôi cười nói.

Mây kiếm hơi nhướng lên, Hi Âm che miệng ho nhẹ vài tiếng, giả vờ nói: "Hôm qua Lâm Tranh tìm ta bàn chuyện, nhân tiện đem đến mấy vò rượu nữ nhi hồng, kỳ thực ta uống cũng không nhiều..."

Uống không nhiều mà xấu tính vậy, nếu uống nhiều chẳng phải trở thành cảm thú sao? Tôi âm thầm oán trách, xem vẻ mặt hân thân nhiên như thường, khó có thể nào đem chuyện sàm sỡ tôi đêm qua quên sạch không còn một mảnh?

Hân lấy ra cây trầm hoa mai đưa cho tôi: "A đúng rồi, trầm hoa mai của nàng sao lại ở trong phòng ta?"

Chắc hôm qua khi bị hân sàm sỡ, tôi đã giãy dụa không ngừng. Nhớ lại cặp mắt đen nhiễm men say của hân, hơi thở nóng rẫy, nụ hôn mãnh liệt triền miên... Tôi cảm thấy có một ngọn lửa từ tai lan ra cổ, đốt cháy tôi mặt đỏ tía tai, hít thở không thông.

Tôi ngây ngẩn nhìn chăm chăm vào ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc, nhất thời quên mất phải nhận lấy trầm hoa mai.

"Tiểu Mai, nàng bị bệnh sao? Sao sắc mặt lúc trắng lúc đỏ vậy?". Hân đưa tay muốn sờ trán tôi, tôi vội vàng chột dạ né tránh, ngượng ngùng nhận trầm cài tóc, nói: "Ta không...không có việc gì. Thánh tăng, người có nhớ đêm qua xảy ra chuyện gì không?"

"Chuyện gì?". Hân làm bộ như thật hỏi lại tôi.

Lúc ấy tôi chỉ thấy được hai mắt bị bôi đen, quả thật không nhớ rõ! Trong lòng ghen ngào không nói nên lời vừa bị phản vừa xấu hổ, lại có thêm vài phần mất mát, tôi tức giận trừng mắt liếc hân một cái, nhanh chóng cầm trầm cài tóc đóng sập cửa phòng.

Chương 17: Ta và nàng qua lại thân mật, keo sơn gắn bó

Kì lạ, không khí trước mặt thật là kì lạ.

Bùi Lâm đối diện với Hi Âm, một trái một phải ngồi bên cạnh tôi. Khi ánh mắt hai người giao nhau, tôi như thấy được sóng lớn cuộn trào, sấm sét giật mạnh, ánh đao bóng kiếm...Tôi cảm giác toàn thân run run, vội cúi đầu ăn cháo, hạ quyết tâm mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, không để ý tới hai người đang chém giết lẫn nhau không một tiếng động.

Tùy từng dâng lên lồng ngực thức ăn, Bùi Lâm thân thiết mở nó ra, đặt trước mặt tôi nói: "Mai Nhi, đây là táo cao* trước đây nàng thích ăn nhất, ta cố tình sai người mua từ ngoài cào. Đây, nhân lúc nóng ăn đi".

**táo cao: bánh táo*

Táo cao đẹp dễ nóng hổi, xem ra rất ngon miệng, thêm vào mùi thơm nức mũi, khiến người ta nhất thời thèm ăn. Tốt xấu gì cũng là tâm ý của hắn, huống chi, thật sự tôi thích ăn táo, bèn vui vẻ nói câu cảm ơn, giờ đưa lên muốn gấp để nhắm nháp.

Trong nháy mắt, một bàn tay to đột nhiên che lại lồng hấp, thành công ngăn chiếc đĩa của tôi ở ngoài. Chỉ nghe tiếng Hi Âm lạnh lùng vang lên: "Máy ngày nay Tiểu Mai có nguyệt sự*, không nên ăn táo cao".

**nguyệt sự: người bạn hàng tháng của phụ nữ :"> ~*

Tôi kinh ngạc nói: "Người...người...sao người lại biết?"

Hắn tiến hơi sát lại, giọng nói khàn khàn mê hoặc lộ vẻ mập mờ, khẽ cười nói: "Nàng và ta đã 'qua lại thân mật', 'gắn bó keo sơn', việc nhỏ ấy sao ta lại không biết?". Hắn cố ý nói to tám chữ 'qua lại thân mật', 'gắn bó keo sơn', trong nháy mắt hai gò má tôi ửng đỏ lên.

Con người Bùi Lâm co rút lại, mắt ánh lên vài phần đau xót, nhìn tôi thăm dò. Tôi phần nộ thu đưa lại ngậm trong miệng, xấu hổ gật đầu.

Bùi Lâm hạ mắt buồn bã tổn thương, làm vẻ che giấu đau khổ trên mặt. Tuy tôi không có cảm giác gì với hắn, rõ ràng thấy đáng điều bị thương như vậy của hắn, rốt cuộc trong lòng vẫn có chút cảm giác áy náy không thể giải thích.

Đều tại vì mất trí nhớ mà gây họa...

Hi Âm đắc ý nhướn mày, ý cười sâu thêm ba phân trên bờ môi, hắn thuận tay cầm lồng thức ăn đẩy qua một bên, gấp một miếng phù dung lật từ tô* cho vào bát tôi, dịu dàng nói: "Tiểu Mai, ăn cái này đi".

**phù dung lật từ tô: bánh hạt dẻ hoa sen.*

Tôi nuốt nước miếng một cái, khổ sở nói: "Thật sự ta đã no rồi".

Đôi mày hắn nhướn lại, giọng nói trầm xuống, hình như có chút hờn giận nói: "Nàng mới uống hơn nửa bát cháo, nàng chắc chắn mình đã ăn no rồi sao?"

"Thánh tăng à, mới vừa rồi thúc không cho nàng ăn táo cao mà nàng thích, hiện tại Mai Nhi nói đã no, thúc lại miễn cưỡng ép nàng ấy ăn phù dung lật từ tô", Bùi Lâm ngừng lại, cười lạnh, ý tứ sâu xa nói: "Chẳng lẽ, ép buộc, đảo ngược phải trái là sở trường của thúc sao?"

"Ép buộc không phải là mong muốn của ta, đảo ngược phải trái là từ đâu nói ra? Thân là thầy thuốc bên cạnh nàng, ta làm như vậy tất cả là vì muốn tốt cho nàng". Hi Âm nghiêng mắt liếc hắn một cái, chậm rãi nói: "Phụ nữ trong kỳ nguyệt sự sao có thể ăn táo cao? Người muốn nàng bị huyết lưu* không ngừng sao? Không có kiến thức y học thì đừng tùy ý phát biểu, tránh cho người khác chê cười".

**huyết lưu: chảy máu/ra máu =. =", chỗ này đang nói đến chuyện nguyệt sự, mình thấy để Hán Việt có vẻ đỡ trần trụi hơn *lau mả hôi*.*

Bùi Lâm không buông tha tiếp tục nói: "Rốt cuộc muốn tốt cho nàng, hay là có ý đồ khác, chỉ sợ chính thánh tăng mới hiểu rõ được. Lấy cớ chữa bệnh cho nàng, thực ra lại có tính toán khác, thúc dám nói thúc không có sao?"

"Trong lòng ta tự nhiên rõ ràng, Tiểu Mai cũng biết rồi". Hi Âm khẽ vuốt ống tay áo, không nấn không nhặt nói: "Ta nghĩ nơi này chỉ có một người cứ khẳng khẳng không chịu hiểu rõ".

Bùi Lâm vỗ bàn đứng dậy, điệu bộ tức giận chỉ tay vào Hi Âm: "Thúc!"

"Ta thì sao?". Hi Âm buông tay cười, bình tĩnh nói: "Chuyện cũ không truy cứu lại, làm người phải luôn nhìn về phía trước mới đúng. Không phải tất cả mọi chuyện đều có đường cứu vãn, không phải tất cả sai lầm đều có cơ hội làm lại. Có một số thứ khi đã mất đi rồi thì không thể nào bù đắp lại được".

Tôi có cảm giác cứ ằm ỉ như vậy mãi thì đến óc nhà của Tang phủ cũng bị hai người xốc lên, bèn nhân nhượng nói: "Đừng ằm ỉ nữa! Ta ăn là được rồi!". Chẳng qua chỉ là một miếng phù dung lật tử cao sao? Cũng không phải là rượu độc, cái này cũng đáng để hai người bọn họ cãi cọ mặt đỏ tía tai, thậm chí đem lời lẽ phát tán ra ngàn dặm bên ngoài làm thành một trận ằm ỉ to ư?

Tôi nhắm mắt lại, bắt khuất gấp miếng phù dung lật tử cao cho vào miệng, nhát thời sinh ra một loạt cảm giác hùng hồn chịu chết. Dù sao tôi cũng chưa no lắm, chẳng qua trước hai người 'chân thành tình thâm' nhìn tôi chăm chú, thấy ăn mà vô vị, khó nuốt trôi xuống.

Ai ngờ, nuốt xuống quá nhanh, một miếng bánh to nghẹn ở ngực không trôi xuống được, làm tôi hít thở không thông, liên tục ho khan.

"Tiểu Mai!".

"Mai Nhi!".

Hai người bọn họ đồng thời chìa tay, một người đỡ vai một người vỗ lưng, ánh mắt đối lập, đồng thời lạnh lùng hừ một tiếng. Sau đó, hai miệng một lời nói: "Nàng không sao chứ?". Nói xong, ánh mắt nhìn nhau lại sinh ra phong ba bão táp.

Tôi vội không ngừng xua tay, muốn nói 'không có việc gì' nhưng nói không nên lời, chỉ cảm thấy ngực càng ngày càng bị đè nén mà hoảng sợ.

Hi Âm lạnh tay lẹ mắt, đoạt chén nước trước mặt Bùi Lâm đưa cho tôi nói: "Uống nước đi".

Tôi hớp một ngụm lớn nước trà, lúc này mới hơi hơi trở lại bình thường, khô khan nói: "Ta không sao".

Bùi Lâm nhẹ xoa lưng thông khí cho tôi, cảm tức nhìn Hi Âm nói: "Nói không ép nàng, người xem chuyện tốt người làm kia!"

Hi Âm không khách khí đẩy tay hắn đang xoa trên lưng tôi ra, khuỷu tay ôm chặt tôi trong ngực nói: "Đây là chuyện của ta với nàng, không cần người ngoài như ngươi quan tâm! Nếu không vì ngươi ngắt lời, sao nàng có thể bị nghẹn được? Ăn không nói, ngủ không nói, chẳng lẽ tiền sinh* không dạy ngươi sao?"

**thầy giáo*

Người ngoài...

Ý tứ trong lời nói của Hi Âm, Bùi Lâm là người ngoài, mà hắn là...thê tử* của tôi?

**thực ra chỗ này Hi Âm ám chỉ Bùi Lâm là 'ngoại nhân', tức bảo anh í là 'nội nhân', mà 'nội nhân' có nghĩa là vợ/bà xã =."*

"Chuyện của nàng chính là chuyện của ta". Bùi Lâm lạnh mắt nhìn hắn, cặp mắt tối đen tràn ngập hàn khí: "Ta là người ngoài? Ngắt lời chính là thúc, dùng đĩa chen ngang cũng chính là thúc, cướp đoạt tình cảm cũng chính là thúc! Thúc nói ta là người ngoài sao?"

Lời này của Bùi Lâm làm cho tôi không hiểu.

Bùi Lâm cho rằng tôi là thê tử của hắn, rành mạch cho là 'yêu' tôi. Hiện giờ hắn trách Hi Âm cướp đoạt tình cảm, vậy Hi Âm cướp đoạt 'yêu' chính là...

Tôi?

Giờ phút này, lại thân mật tựa vào trong ngực hắn như vậy, trong khoang mũi tràn đầy hơi thở đàn ông của hắn, hương thảo dược và long diên hương pha lẫn lẫn nhau, quá nhiều lòng người. Nụ hôn kịch liệt trải miên đêm qua lại hiện lên trước mắt, mặt tôi mơ hồ nóng bỏng. Tưởng tượng lại, đó hoàn toàn tính xấu sau khi hắn uống rượu say gây nên, giờ phút này đã quên mất không còn một mảnh, trong lòng không khỏi buồn bực, cảm giận bất bình ra sức cào cào ngực hắn.

Hắn cúi đầu nhìn tôi, như là liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tâm tư tôi, trong mắt ý cười trong veo.

Bỗng nhiên lúc ăn sáng hai người bọn họ tranh đấu và tâm tư tôi bất chợt ngẩn ngơ, khó khăn lắm cũng xong xuôi. Tôi bắt đắc dĩ đỡ trán, không nói gì nhìn lên trời xanh - cũng không biết còn ở Tang phủ bao nhiêu lâu, nếu sau mỗi bữa cơm đều đầy vò như thế này, tôi sớm phải tuyệt thực, lên núi Thanh Thành làm đạo sĩ tu tiên thôi.

Sau khi ăn xong, theo thói quen cũ Hi Âm đi bắt mạch cho Tang Mộc Vân.

Hôm nay đúng là chưa thấy Tang Mộc Vân đứng ngẩn ngơ trong sân đợi người, có lẽ là hôm qua tên quân là áo lụa tới cửa cầu hôn, cô độc trong cơ thể nàng ta phát huy tác dụng, trong tiềm thức cho rằng người yêu trong mộng đã xuất hiện nên không tiếp tục như vậy nữa.

Tang Mộc Vân ử oải tựa lưng trên giường nhỏ, giữa trán ngập tràn mồ hôi, đôi môi không có nửa phần sắc đỏ. Đôi mắt đẹp nửa mở nửa khép, một tay che bụng, đôi mi thanh tú nhũn lại giống như cực kỳ khó chịu, trên mặt mơ hồ hiện lên sắc đỏ bừng không bình thường.

Tiểu Nguyệt thấp mi thuận mắt đứng im một bên, tôi trộm nhìn quan sát vẻ mặt cô ta, tuy rằng sắc mặt không thấy nửa phần kỳ lạ, nhưng hai tay lại dùng sức nắm chặt, khớp xương lộ ra màu xanh trắng.

Không biết sao trong lòng mơ hồ có một dự cảm xấu.

Hi Âm bắt mạch cho nàng ta, nhắm mắt trầm ngâm thật lâu, sắc ngưng nghiêm trọng hỏi: "Sáng nay Tang tiểu thư đã ăn gì vậy?"

Mọi người nhất thời cùng nhìn về phía Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt hơi run rẩy, cúi đầu thong thả đáp: "Sáng nay tiểu thư chỉ ăn một chén canh hạt sen đậu đỏ, không có nêm qua bất cứ đồ gì khác".

"Chén đựng canh kia ở đâu?"

Tiểu Nguyệt cắn môi, cuối cùng cũng lộ ra vẻ hốt hoảng, ánh mắt trốn tránh đảo loạn nói: "Nô tỳ...nô tỳ đưa phòng bếp rửa rồi".

Hi Âm chăm chú nhìn cô ta, ánh mắt cô ta nhìn xung quanh né tránh, chột dạ cúi đầu thấp hơn nữa.

Thấy Hi Âm không nói, Lâm Tranh vội vàng nói: "Tình trạng của Mộc Vân ra sao?"

Tang lão gia cũng đứng ngồi không yên: "Đúng vậy, rốt cuộc bệnh tình của tiểu nữ ra sao? Thánh tăng, người cứ nói thẳng".

Hi Âm nhếch môi, quay đầu nhìn về phía Lâm Tranh, trong mắt hình như nổi lên mây phản không đành lòng. Bỗng nhiên trong lòng tôi hồi hộp, đại khái đoán ra khả năng cái ấy đã bị phá hư, không khỏi nhìn Tang Mộc Vân thương hại.

Quả nhiên, Hi Âm vén áo đứng dậy, lấy ra bao ngân châm trong giỏ trúc nói: "Ta sẽ châm cứu cho Tang tiểu thư, mời các vị ra phòng bên ngoài, một mình Tang phu nhân ở lại là được".

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tuy là có kinh ngạc, nhưng, với tình hình lúc này, cũng phải làm theo không cãi lại.

Trong phòng mơ hồ truyền ra vài tiếng kêu đau đớn, sau đó là tiếng khóc nức nở kiêu kiêu, nhất thời khiến người khác lo lắng không thôi. Ngoài cửa phòng, Tang lão gia lo âu đi qua đi lại, sắc mặt Lâm Tranh tái nhợt, chăm chăm nhìn cửa phòng không hề chớp mắt.

Tôi nghĩ ngợi một chút, tiến lên dịu dàng trấn an hân: "Lâm công tử, đừng quá lo lắng, ta tin là sư phụ sẽ có thể chữa khỏi cho tiểu thư Mộc Vân".

Lâm Tranh chán nản gật đầu, im lặng một lát, bỗng nhiên kéo tôi qua một bên hỏi: "Sư phụ Giới Úc, người biết Tang Mộc Vân bị bệnh gì đúng không? Vì sao nàng đột nhiên đau bụng không chịu nổi? Có người mưu hại nàng đúng không?"

Trong lòng tôi đấu tranh rất lâu, thầm nghĩ hân thân là đương sự, tất nhiên phải biết chân tướng, bèn khó khăn nói với hân: "Chính xác là có người hạ độc nàng ấy, chẳng qua không phải mưu hại nàng...Chỉ sợ...chỉ sợ thai nhi trong bụng nàng có thể bị..."

"Thai nhi...". Hân nhìn tôi kinh hoàng, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch như tờ giấy, lâm bảm không dám tin: "Nàng lại có thai ư..."

Tôi gật đầu, hạ giọng nói: "Hơn một tháng, là của công tử".

"Vậy là, vì sao các thầy thuốc khác không phát hiện ra?". Hân vẫn nghi ngờ.

Tôi nói: "Thầy thuốc bình thường nhiều nhất cũng chỉ có thể chẩn ra mạch hi hai tháng trở lên, sư phụ ta y thuật cao minh nên mới biết được chuyện người khác không biết".

Hân khô khốc chớp mắt một cái, bỗng dưng gắt gao nắm chặt tay, hai mắt trở nên đỏ ngầu, lời mờ có tia âm ảm nổi lên, bước chân tiến về phía phòng Tang Mộc Vân.

Tôi thấy vội vàng kéo hân lại nói: "Lâm công tử đừng xúc động! Công tử không nghĩ là sẽ đánh rần động cơ sao? Cho dù bây giờ công tử vào đó cũng không giúp ích được gì. Việc công tử có thể làm chính là chờ đợi, giờ phút này, công tử ngoại trừ tin tưởng sư phụ cũng không còn đường nào khác".

Bước chân Lâm Tranh dừng lại, cắn chặt răng, như là cố gắng kìm nén khổ sở đau đớn trong lòng.

"Là kẻ nào?". Hân nghiêng răng nghiêng lợi hỏi tôi: "Có phải tên Trần Minh Hiên kia không?"

Tôi vừa định mở miệng đáp, một tên nô bộc mang về mặt vội vàng đi tới, cung kính nói: "Lão gia, ngoài cửa có một người tự xưng là Thiên Dạ cổ sư cầu kiến".

Tang lão gia không kiên nhẫn phát tay áo: "Thuật sĩ giang hồ, cho hân chút bạc rồi đuổi đi cho ta".

"Nhưng...". Nô bộc kia do dự trong nháy mắt, lại nói: "Nhưng người đó nói, trong Tang phủ có người trúng cổ".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thánh tăng nói muốn hoàn tục, mọi người tin không?

Giọng nói nô bộc đó không lớn, lại vừa may làm cho tất cả mọi người ở đây nghe rõ ràng. Lâm Tranh vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, liếc mắt nhìn tôi một cái không dám tin. Lòng tôi kinh ngạc, bất ngờ như thể nửa đường xuất hiện Trình Giảo Kim*. Nhưng, đối mặt với ánh mắt thăm dò của hắn cũng chỉ có thể khó khăn gật đầu nói: "Chỉ sợ chính xác là như vậy".

**Trình Giảo Kim: ám chỉ người giữa đường xông vào phá rối*

"Hóa ra đúng là như vậy..." Lâm Tranh lẩm bẩm nói: "Hôm qua thánh tăng nói cho ta nghe, ta còn không tin trên đời này có chuyện vu cáo".

Tang lão gia chân chừ trong nháy mắt, dặn dò nô bộc kia: "Người mời người đó vào". Nô bộc cung kính dạ một tiếng, không lâu sau liền dẫn một người đàn ông tóc bạc áo đen bước vào.

Chỉ thấy người đàn ông đó mặc quần áo đen, trên cổ tay áo thêu ba đóa hoa bỉ ngạn, xinh đẹp diễm lệ. Da hắn trắng như tuyết, dưới nắng xuân tươi đẹp lại sáng bóng nhờn nà, trên đầu tóc bạc đẹp đẽ mà đường hoàng, như thác nước đổ xuống, tùy ý rối tung bên hông. Một đôi mắt xanh biếc thâm thúy lạnh như băng, giống như có khả năng mê hoặc lòng người.

Tôi âm thầm đánh giá cao thấp hắn, suýt nữa hắn bắt lấy ánh mắt tôi, ánh mắt sắc bén như điều hâu dừng trên người tôi, đáy mắt nổi lên ý thích thú không rõ ràng. Không hiểu sao, bỗng nhiên tôi cảm thấy vài phần ý lạnh, giống như mùa đông khắc nghiệt còn bị người ta dội nước lạnh lên đầu, vô duyên vô cớ rùng mình một cái.

Về mặt Tang lão gia nghi ngờ, hỏi cổ sư: "Tiên sinh có phải...?"

Ngược lại, hắn nhìn Tang lão gia, nụ cười lạnh như tiền thoát nhìn rất bí hiểm, phát tay áo nói: "Tại hạ là Thiên Dạ, đến từ Miêu Cung. Xin hỏi khoảng một tháng gần đây trong quý phủ có người mắc bệnh lạ?"

Tang lão gia liên tục nói phải: "Đúng là tiểu nữ, đã mời không ít thầy thuốc đến nhưng vẫn không có chuyển biến tốt đẹp".

Thiên Dạ gật đầu: "Vậy đúng rồi, lệnh thiên kim không phải mắc bệnh lạ mà là bị người ta hạ cô".

Hắn nói xong lời này, suýt nữa tôi theo bản năng ngẩng đầu nhìn phản ứng của Tiểu Nguyệt ra sao, không ngờ nhìn xung quanh cũng không phát hiện ra bóng dáng của cô ta.

Tang lão gia vô cùng sợ hãi nói: "Vì sao tiên sinh lại biết?"

Hắn giải thích: "Mấy ngày trước khi đi ngang quý phủ, cổ trùng của ta bỗng nhiên rung động bất an, ta cảm thấy rất kỳ quái, lập tức đoán trong phủ có thể tồn tại cổ trùng cùng loại. Sau đó nghe người ta nói quý phủ có người mắc bệnh lạ, liền khẳng định đoán đúng".

"Thì ra là vậy". Lâm Tranh vội hỏi: "Tiên sinh có thể giải cổ cho Mộc Vân không?"

Thiên Dạ nghiêng mắt liếc hắn một cái, nói: "Nếu hôm nay ta đã đến, nghĩa là chuẩn bị giải cổ cho tiểu thư, chẳng qua..."

"Chẳng qua sao?"

Ý cười của hắn càng thêm sâu xa, mỉa mai hết như cây thuốc phiện: "Nếu như thầy thuốc đến khám bệnh tại gia đều phải lấy tiền công, ta giải cổ cho Tang tiểu thư cũng không phải miễn phí, ta phải lấy một nửa gia sản của Tang phủ làm thù lao, đó là quy tắc của ta. Nếu Tang lão gia thấy mức phí quá đắt, cũng có thể ra lệnh đuổi khách. Như vậy, trí nhớ của Tang tiểu thư mãi mãi chỉ dừng ở lễ hội ngày mười lăm tháng ba".

Lời nói buông ra, sắc mặt Tang lão gia đột nhiên trắng bệch như tờ giấy, hai tay bắt đầu run rẩy.

"Hơn nữa, ta cũng không nắm chắc phương pháp giải cổ, nếu ta không giải được cổ trên người tiểu thư, một xu cũng không lấy". Tầm mắt hắn nhìn sang Tang lão gia, như khám phá ra tâm tư của ông ấy, thẳng thắn nói: "Nói như vậy, Tang lão gia yên tâm chưa?"

Tang lão gia làm sao dám chân chừ, liên tục liên tiếng trả lời, phái người dẫn Thiên Dạ về phòng nghỉ.

Không lâu sau, chỉ nghe thấy một tiếng 'kétttt', Hi Âm đẩy cửa đi ra. Trên trán hắn là một lớp mồ hôi mỏng, trên mặt nhuộm vẻ mệt mỏi.

Lâm Tranh vội bước lại đón, giọng nói kìm nén sự khẩn trương, hỏi: "Thánh tăng, Mộc Vân ra sao rồi?". Không riêng gì hắn, trong lòng tôi cũng âm thầm thắc mắc.

Hi Âm hơi thở dài, nói: "Nàng ấy không sao. Tang phu nhân đang ở trong đó chăm sóc nàng. Tạm thời đừng vào, để cho nàng tĩnh dưỡng một lát đi".

Bỗng nhiên Lâm Tranh nhẹ nhàng thở ra, tôi cũng như trút được gánh nặng, tiếng lòng chôn chặt rốt cuộc cũng chìm xuống dưới. Trong nháy mắt Hi Âm và tôi đối diện nhau, ném sang ánh mắt nghi hoặc, tôi khẽ gật đầu, hắn liền hiểu thâm không nói thêm gì nữa.

Lâm Tranh vạn phần cảm kích nói: "Thánh tăng, đại ân đại đức không lời nào cảm tạ cho hết".

Sắc mặt Hi Âm không tốt lắm, bờ môi trắng bệch, thoát nhìn thấy rất mệt mỏi. Thân là 'đồ đệ', theo lẽ thường tôi đưa hắn về phòng nghỉ ngơi.

Mặc dù trong lòng tôi đã sớm đoán đầu đuôi sự việc, nhưng không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, bèn mở miệng hỏi: "Thánh tăng, tình hình Tang Mộc Vân rốt cuộc là như thế nào?"

"Nàng đoán thế nào?". Hắn nhú mi hỏi lại tôi.

Tôi dựa theo tình hình thực tế nói: "Tiểu Nguyệt bỏ thuốc sảy thai vào trong chén canh đậu đỏ hạt sen".

Nhưng rồi lại nghĩ ngợi, cảm thấy không thỏa đáng lắm, lại nói: "Nhưng việc Tang Mộc Vân mang thai, trời biết đất biết người biết ta biết không có người thứ ba biết. Huống hồ, bình thường nàng ta uống thuốc dưỡng thai đều do ta tự mình nấu, hoàn toàn không nhờ Tiểu Nguyệt, rốt cuộc sao cô ta lại biết?"

"Nàng đoán không tệ, chính xác Tang Mộc Vân bị người ta cho uống thuốc sảy thai, cũng may được tính không quá mạnh, lượng dùng không quá nhiều nên mới có thể cứu vãn được. Chẳng qua khó tránh khỏi không lưu lại di chứng, chỉ sợ sẽ sinh thai nhi không đủ tháng". Ngừng một chút, hắn hơi nhíu mày kiểm, tiếp tục nói: "Nàng hỏi không sai, chúng ta tất nhiên là có phòng bị, Tiểu Nguyệt lại vẫn có thể biết được tin tức rồi tìm cơ hội xuống tay, đây là chuyện ta nghĩ trăm lần cũng không giải thích được".

Tôi vuốt cằm đoán: "Khó có thể nào, cô ta nghe lén người và ta nói chuyện? Hoặc cô ta lén lấy phương thuốc của người rồi cầm ra hiệu thuốc bác hỏi?"

"Không hẳn như vậy, cô ta không có lá gan đó, hơn nữa phần chác vẫn chịu khống chế của Trần Minh Hiên. Có điều, tự nhiên sẽ có người đến điều tra hắn, không cần nàng phân tâm". Hi Âm cười dịu dàng véo mũi tôi nói: "Ta thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, sau này sẽ phương thuốc ích khí bổ huyết cho nàng bồi dưỡng".

Đầu ngón tay mát lạnh vuốt nhẹ qua mũi, hơi hột dừng phía bên trái gương mặt tôi trong nháy mắt, mùi thuốc tươi mát phả vào mặt. Bỗng nhiên tim tôi đập thành thịch, bên tai lơ mơ cảm thấy nóng.

Tôi chần chừ một chút, không biết có nên truy hỏi việc tối hôm đó không. Dù sao tôi cũng là một cô nương giữ mình trong sạch, cuối cùng hắn lại sàm sỡ tôi..

Nhưng lúc ấy hắn uống say mềm, đầu óc mơ hồ, nói năng nói cười, không biết có gì kì quái trong lời nói của hắn. Có lẽ lúc ấy hắn căn bản không biết mình đang làm gì, hoặc có lẽ hắn nhận nhầm tôi là người khác. Bất kể là tình huống như thế nào, có truy cứu lại cũng vô tích sự, thậm chí là tự rước nhục.

Tôi nhìn trộm hình dáng tuần tú lịch sự tao nhã của hắn, nhất thời tim đập càng nhanh. Quả thật, trong lòng nghĩ, dường như tôi có lẽ là... Cũng không khó chịu như tôi tưởng tượng, khó chịu khi hắn sàm sỡ tôi. Có lẽ hắn không nhớ ra được thì tốt, đỡ phải xấu hổ khi gặp nhau.

Cứ so sánh như vậy, rốt cuộc tôi rồi rắm chuyện gì chứ?

"Tiểu Mai, nét mặt nàng như vậy là sao?". Hắn giả vờ quan sát tôi.

Tôi kinh ngạc, nhanh chóng hiểu ra mặt mình có biểu lộ dữ tợn quá mức, không tự chủ được vỗ vỗ hai má, cười gượng nói: "Không...Không có gì...Thánh tăng, tối hôm qua sau khi người uống rượu, ta từng đến phòng tìm người, có thật là người không nhớ rõ không?"

Về mặt Hi Âm vô tội: "Tìm ta vì việc gì?"

Quả nhiên...Rũ bỏ kia!

Tôi cúi đầu vô lực nói: "Không có, người nghe nhầm. Ta chưa nói gì hết".

Hắn nâng mặt tôi lên, ánh mắt mỉm cười sâu xa nhìn tôi: "Tiểu Mai, cả ngày hôm nay nàng rất kỳ lạ, rốt cuộc nàng bị sao vậy?"

Tôi nói: "Nếu ta nói người sàm sỡ ta, người có tin không?"

"...". Tay hắn run rẩy, khóe mắt giật giật vài cái.

Đây là, ý tứ, gì chứ...

Tôi né tránh hắn, quay mặt buồn bã tủi thân, cố gắng bắt mình tươi cười nhưng bên trong tổn thương, nói: "Người chưa từng nghe thấy gì hết, ta chưa nói chuyện gì hết". Nói xong, không để ý đến hắn, sai chân bước về phía trước.

"Tiểu Mai...". Hắn vội vã đuổi theo, liên tục gọi tôi: "Tiểu Mai!"

Bỗng nhiên tôi dừng lại bước chân, liếc mắt oán hận nhìn hắn.

Tôi chỉ về hướng phòng nghỉ, nói: "Người mệt rồi, ta cũng mệt, chúng ta cần nghỉ ngơi".

Về mặt hấn có chút rối rắm, giống như là bị ghen lại. Sau một lúc lâu, một tràng cười phát ra từ người hấn, hấn chung quy không nhìn được cắt tiếng cười to, tiếng cười tự nhiên sang sảng, nhất thời lay động lòng người.

"Nàng bức mình sao?"

"Ta bức gì chứ". Tôi tức giận nói, cùng lắm thì cho là bị chó gặm một chút, lần sau tìm cơ hội cắn lại là được.

"Tiểu Mai à...". Nụ cười của hấn hình như có chút ý tứ sâu xa, đỡ trán nhìn trời nói: "Xem ra, nghề thánh tăng này của ta sắp hết làm được nữa rồi".

"Vì sao?"

"Vì ta phải chịu trách nhiệm với người ta, nếu sàm sỡ nàng, ta đây phải chịu trách nhiệm". Hi Âm cười huyền bí nói: "Hầy, thật sự lúc này phải hoàn tục rồi..."

Tôi: "..."

Vừa đi đến cửa phòng, bỗng nhiên cổ sư Thiên Dạ đẩy cửa ra, ánh mắt hấn lướt trên người tôi và Hi Âm, cổ quái nhếch môi một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

"Hắn ta là ai vậy?". Hi Âm nhìn bóng dáng hấn xa dần, trên mặt hiện lên một chút nghi ngờ.

Tôi giải thích: "Hắn là cổ sư đến từ Miêu Cung, nói là phát hiện ra trong Tang phủ có người trùng cổ, liền tự động đến cửa giúp Tang Mộc Vân giải cổ". Căn nhắc trong nháy mắt, bổ sung thêm: "Mới nhìn có vẻ thần bí, nói rằng lúc đó cổ trùng sinh ra phản ứng, tự nguyện nhận giải cổ, không biết rốt cuộc trong lòng nghĩ gì".

Hi Âm trầm mặc không nói, ánh mắt nặng nề.

"Có thể nào là thuật sĩ giảng hồ giả danh không?". Nhưng nhớ lại ánh mắt lạnh lẽo của hấn ra, tôi vẫn bất giác không lạnh mà run, chợt chột bỏ ý nghĩ của mình. Người này không phải loại người hời hợt.

Hi Âm lắc đầu nói: "Thật cũng được giả cũng được, việc này kéo dài càng lâu thì sẽ có người đến dọn dẹp tàn cuộc, không cần ta và nàng quan tâm. Tiểu Mai, không phải nàng thích hóng chuyện sao? Ngồi chờ xem kịch đi".

Tôi ghen giọng: "Người mới là kẻ thích hóng chuyện, cả nhà người đều thích hóng chuyện".

Khi dùng cơm trưa, mọi người ngồi xung quanh bàn, không thấy bóng dáng cô đơn của Bùi Lãm, không biết hấn đi đâu. Chẳng qua, như vậy cũng tốt với người bị kẹp giữa như tôi, thật tình tôi sợ hai người ánh đao bóng kiếm, đối chọi gay gắt.

Tang lão gia giống hệt như người chết đuối vớ được cọc, tôn sùng Thiên Dạ là thượng khách, cười ha ha hỏi lão ta: "Thiên Dạ tiên sinh, không biết khi nào người mới giải cổ cho tiểu nữ?"

Ánh mắt Thiên Dạ nhìn Hi Âm, như thật như giả: "Giải cổ rất hao tổn sinh lực, trước mắt sức khỏe Tang tiểu thư còn yếu, chờ thân thể tiểu thư hồi phục sau đó mới tiến hành được. Vậy nên khi ta bắt đầu giải cổ, muốn hỏi thầy thuốc của tiểu thư vài điều".

Tang lão gia kinh ngạc, trong lòng tôi cũng kinh hoàng, khó có thể nào ông ta nhìn ra suyết nữa Tang tiểu thư sẩy thai?

Hi Âm bóc vỏ tôm, sau đó thả tôm vào trong bát tôi, thân nhiên nói: "Nhanh nhất là sau ba ngày".

"Vậy sau ba ngày sẽ giải cổ cho tiểu thư". Lời này của Thiên Dạ rõ ràng là nói với Tang lão gia, không hiểu vì sao, tôi lại mơ hồ cảm thấy ánh mắt hấn cổ tình dừng lại ở chỗ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ta yêu nàng

Sau bữa cơm chiều, tôi và Hi Âm ra ngoài mua được liệu.

Hôm nay vừa đúng ngày rằm tháng tư, lại là một lễ hội hàng tháng của Cẩm Thành. Ánh trăng long lanh, sáng tỏ, gió đêm ẩm áp mon man. Phố lớn ngõ nhỏ Cẩm Thành tập nập những người, tiếng cười nói vui vẻ, tạo nên cảnh tượng phồn hoa nhộn nhịp.

Lễ hội ở Cẩm Thành quả thực danh bất hư truyền.

Lúc này trên đường, các quầy bán hàng rong lớn nhỏ bày ra nhiều trò vui chơi giải trí, khiến người vây đông xung quanh, náo nhiệt khác thường. Cái gọi là trò vui chơi giải trí, nghĩa là đứng phía ngoài một khoảng cách nhất định, dùng vòng trúc lấy đồ vật. Mười đồng tiền đổi được ba vòng trúc, không biết trong cái đó có cái gì.

Trước mắt trên đoạn đường đang đi này là phố đồ đèn, người đi đường từng tốp từng tốp vây quanh cùng nhau giải câu đố, ánh sáng ẩm áp nhẹ chiếu bóng người yêu kiều, thật là một quang cảnh lịch sự tao nhã.

Tôi không khỏi cảm thán nói: "Tôi nay không biết có bao nhiêu cặp tài tử giai nhân có thể gặp nhau cùng thề non hẹn biển, những đôi yêu nhau cuối cùng cũng được gần nhau..."

Nếu không có Trần Minh Hiền đứng giữa gây khó dễ, như vậy chuyện dạo trong mộng xuân của Lâm Tranh và Tang Mộc Vân có thể trở thành một chuyện tốt, nhưng ông trời có tình không chiều lòng người, đòi hỏi bọn họ phải trải qua trắc trở long đong như vậy. Hy vọng qua trắc trở mọi sự sẽ tốt đẹp, cô sư Thiên Dạ kia có thể giải trừ cô độc trong cơ thể Tang Mộc Vân, cho bọn họ có thể sum vầy đoàn tụ, từ người yêu trở thành người nhà.

Hi Âm liếc mắt nhìn tôi cười, thật thật giả giả nói: "Nàng và ta tính sao?"

Tôi ghen giọng, nói: "Không tính gì cả, ta không phải là giai nhân yếu điệu. Huống chi, người là thánh tăng chứ không phải là tài tử, Phật pháp vô biên, a di đà Phật".

"Hãy, không phải ta đã nói ta sẽ hoàn tục sao? Ta là người có trách nhiệm, nếu ta sảm sỡ nàng khi say rượu, ta sẵn lòng chịu trách nhiệm đến cùng...". Hắn gãi gãi cằm, hơi sát lại làm như có thật nói: "Nhìn sơ qua ta không giống tài tử sao?"

Tôi đẩy hắn ra, nói năng lộn xộn: "Ta...ta...ta...không cần người chịu...chịu trách nhiệm..."

Hắn nhướn mày, lời nói trầm xuống: "Không cần thật sao?"

"Không cần". Tôi chính trực nói lời cự tuyệt, trên mặt ra vẻ cứng rắn, thật sự trong lòng có hơi...Hơn nữa còn bị hắn nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Lời này vừa nói ra, trước mặt có một cô nương mặt mũi xinh đẹp duyên dáng yếu điệu đi tới, bước chân dừng lại trước mặt Hi Âm, mặt đầy thẹn thùng nói: "Công tử, tiểu nữ tên là Nam Cẩm, năm nay mười bảy, xin được hỏi cao danh của công tử, năm nay công tử bao nhiêu tuổi?"

Hi Âm mỉm cười liếc mắt nhìn tôi, chẳng nói chẳng rằng nhìn cô nương Nam Cẩm kia từ trên xuống dưới. Ánh mắt hai người chạm nhau, đôi mắt Nam Cẩm càng thêm vài phần ửng át.

"Mấy ngày trước, ta và nha hoàn đi ra ngoài mua sơn phấn, vô tình thấy công tử uống trà ở quán trà ven đường. Mới nhìn thoáng qua, tiểu nữ đã nhớ nhưng công tử không quên, hôm nay có cơ may gặp lại quả thật có duyên". Cô nương Nam Cẩm lại tiến thêm vài bước, mặt nở nụ cười im lặng nhìn Hi Âm, trong đôi mắt thu thủy có làn sóng dập dềnh, ước đoán hẳn không thể trực tiếp tựa vào ngực hắn.

Thấy tình cảnh như vậy, tôi không khỏi tròn mắt há hốc mồm.

Các cô nương ở Cẩm Thành không bị cấm đoán mà nổi dậy, quả thật làm cho người ta được một phen chiêm ngưỡng, một lời khó mà nói hết được, trước tiên là chúng tôi, không chính xác mà nói là Hi Âm được ném bao nhiêu là chuỗi ngọc, khăn lụa, yếm đỏ...Hôm nay lại ngược lại, trực tiếp đi đến làm quen. Vì tôi là mất trí nhớ nên bảo thủ hay thực ra là tôi đã bảo thủ từ trước?

Hi Âm cất cao giọng nói, tinh bơ cách nàng ta một khoảng, tao nhã nói: "Cao danh không có gì đặc biệt, tên tại hạ chỉ có một chữ Quân, nếu cô nương không chê có thể gọi ta là A Quân".

A Quân...Khó miệng tôi giật giật, liếc mắt nhìn hắn. Từ trước tới nay bao nhiêu oanh oanh yến yến* sao Hi Âm không trực tiếp nhìn, đêm nay sao lại có hứng như vậy, còn nhìn cô ta vài lần?

**oanh oanh yến yến: ý chỉ các cô gái*

Khó có thể nào, hắn cũng muốn làm một tài tử mờ ra một giai thoại 'dạo lễ hội' sao...

Nói đi cũng phải nói lại, sao cái tên này nghe rất quen tai?

Ngay lập tức Nam Cẩm cười tươi như hoa: "Công tử A Quân, chàng là người phương nào? Năm nay bao nhiêu tuổi?"

Hi Âm thích thú nhìn tôi, lại nói với Nam Cẩm: "Tại hạ nguyên quán kinh thành, hiện đang ở tại Cẩm Thành, năm nay hai mươi lăm tuổi".

Tôi khô khốc nhìn hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, cảm thấy bản thân mình là một cái bóng đèn* sáng chói lóa. Không hiểu sao trong lòng bỗng nhiên có cảm xúc hờn ghen không rõ ràng.

**bóng đèn: kẻ quấy rầy người khác ghen hò, giống như ở VN thì có cụm từ 'kỳ đà cắn mũi'*

Hắn vừa mới nói là phải hoàn tục, trong chớp mắt liền tán tỉnh cô nương nhà người ta, chẳng lẽ thật sự hắn vứt bỏ Phật tử, vứt bỏ nhóm đầu trọc ở chùa Đại Lôi Âm sao?

Trong nháy mắt tôi tiến đến giữa hai người bọn họ: "Su phụ, thời gian không còn sớm..."

"Vây... Công tử đã... thành gia lập thất chưa?". Nam Cầm không mảy may liếc nhìn tôi, tình tình ý ý nói: "Nếu công tử đã có thể thất cũng không sao, chỉ cần có thể ở bên cạnh làm bạn với công tử, Nam Cầm không để ý đến danh phận".

Tôi: "..."

"Ồ? Thật không?". Hi Âm vô tình liếc nhìn tôi, thân nhiên nhếch môi, nói: "Ta chính là..."

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hắn chính là long dương, hắn là tên đoạn tụ sớm ôm ta trong ngực. Hắn không thích cô nương đâu, cô đừng bị bề ngoài của hắn lừa".

Về mặt cô nương Nam Cầm đang e lệ ửng đỏ như hoa như ngọc bỗng chốc biến thành trắng bệch trong nháy mắt. Nàng nhìn Hi Âm không tin được, giống như muốn hỏi lời nói đó có phải là thật không.

Tôi lại tiến đến vài bước, đứng giữa ngăn hai người bọn họ lại, nói với cô ta: "Đừng nhìn hắn, ta không lừa cô. Tối hôm qua hắn còn sàm sỡ ta, hắn nói sẽ chịu trách nhiệm với ta".

Người bên cạnh cúi đầu cười mấy tiếng.

Sau đó, Nam Cầm che mặt khóc lóc chạy mất.

Tôi nhìn bóng dáng cô ta càng xa dần, trong lòng có cảm giác không nói nên lời - Nam Cầm cô nương, cô đừng trách ta, ta cũng không muốn làm vậy đâu. Nhưng không hiểu sao, không tự chủ được nói những lời này gạt cô. Thật ra ta không muốn gạt cô, cô có thể đi đến Tang phủ hỏi thăm, người này có phải là thánh tăng đang chữa bệnh cho Tang tiểu thư, lại cùng với đồ đệ hắn là Giới Úc có một đoạn tình yêu cắn rứt như người ngoài đồn đãi...

Thôi, chào nhé, chúc cô sớm tìm được phu quân. Tôi vẫy tay theo hướng cô ta chạy.

Quay đầu lại, Hi Âm khoanh tay ung dung nhìn tôi, ý cười trong mắt trong veo, so với ánh sao đầy trời kia càng lóa mắt hơn.

"Tiểu Mai, sao nàng lại bóp méo buồn cười như vậy?". Hắn hỏi tôi.

"Ta thì sao? Ồ, đêm nay trời đẹp, trời đẹp thật...". Tôi vừa nói vừa cầm túi được liệu, cố bước về phía trước.

Hi Âm chạy theo, ngăn tôi lại khẽ cười nói: "Tiểu Mai, tại sao nàng lại phá hỏng tình duyên của ta? Nàng không cần ta chịu trách nhiệm, lại không cho ta tìm cô nương khác, đây là đạo lý gì vậy?"

"Ta không có phá hỏng chuyện tình duyên của người". Tôi tỏ ra đứng đắn, ý tứ sâu xa nói: "Ta đang cứu vớt cô nương xa lạ ấy...A Quân công tử".

Hắn đỡ trán nói: "Hay là nàng ghen?"

Cái, cái gì!

Tôi kinh hoàng nói: "Ta...ta không có".

"Tiểu Mai, mặt nàng đỏ, mỗi lần nàng nói dối mặt đều đỏ". Hắn ra vẻ hiểu biết biểu cảm của tôi, thờ dãi: "Nàng đó, luôn như vậy, cảm xúc nào cũng bộc lộ ra mặt. Lần sau nếu muốn nói dối, nhớ che mặt lại".

Tôi: "..."

"Ta đã sàm sỡ nàng, nàng phá hỏng nhân duyên của ta, chi bằng chúng ta...". Bỗng nhiên hắn sát lại, hơi thở mát lạnh phả vào tai tôi, nháy mắt cháy lửa.

Cứ như vậy, vừa lui được vài bước, quả thực có người mời tôi đoán câu đố đèn.

"Vị công tử này có muốn đoán câu đố không?"

Tôi đứng lại nhìn, chỉ thấy một đám người vây quanh một chiếc đèn hoa sen tinh xảo khéo léo. Chiếc đèn kia tỏa ánh sáng ấm áp nhẹ nhàng, lẫn trong màu hồng nhạt là màu tím, vừa nhìn đã biết đó là đồ quý giá khó tìm. Từ xa nhìn lại, dường như giữa hồ nước âm u có hoa thủy tiên là lướt, trong vẻ lịch sự tao nhã lộ ra vài phần yêu mị.

Hình như không có người giải được câu đố đèn, có người liên tiếp đọc đáp án đều bị ông chủ cười gạt bỏ.

Về mặt ông chủ kia có vẻ rất đắc ý nói: "Không phải ta khoe khoang, câu đố này ta đã để suốt năm năm, hàng năm người dạo chơi vô số, đến nay chỉ có

một người đoán trúng đáp án. Câu đố là 'phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu', là một địa danh, mới vừa rồi vị công tử kia đoán mười lần đều sai, các vị còn người nào muốn thử sức không?"

Lời nói vừa buông, đám người tụ tập lại bàn luận.

Thấy không có ai trả lời, ông chủ lại nói: "Chiếc đèn hoa sen này chính là lấy một khối ngọc lưu ly trong suốt từ nước Yên ở tây bắc mà làm nên, trên dưới cả nước chỉ có ba cái, hai chiếc là của hồi môn của Thục vương trắc phi, lần trước có vị công tử đoán trúng đáp án nhưng không lấy đèn nên còn một chiếc ở đây. Nếu ai có thể đoán trúng, chiếc đèn quý hiếm này sẽ là của người đó".

"Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu". Tồi kiểng chân rướn cổ nhìn xung quanh một hồi, quay đầu nói với Hi Âm: "Chiếc đèn kia nhìn qua không tệ".

Hi Âm nhàn nhạt cười nói: "Nàng thích không?"

Tồi gật đầu: "Mới vừa rồi nói mình là tài tử, mời đưa ra chút tài lẻ để ta tin phục".

Hắn thân nhiên nói: "Dễ mà". Nói xong, chưa đợi tòi phản ứng, che chở tòi lúc chen qua đám người trước mặt. Nhìn qua giống như thân mình hắn không chuyển động, thật ra ôm tòi chặt trong người. Mấy người muốn chen đến đây rốt cuộc bị hắn khéo léo dùng lực đẩy ra.

Tồi không khỏi bất ngờ, chẳng lẽ Hi Âm quả thật là cao thủ võ nghệ cao cường sao?

Thấy có người tiến đến, ông chủ thích thú ngẩng đầu đánh giá hai chúng tòi, chào đón nói: "Hai vị công tử, đoán câu đố đèn sao?"

Tồi chỉ vào chiếc đèn hoa sen ám áp hỏi: "Có thật là đoán đúng sẽ tặng luôn chiếc đèn này không?"

Ông chủ tùm tùm cười gật đầu: "Nhất ngôn cửu đỉnh, thiên chân vạn xác*. Câu đố là 'phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu', là một địa danh. Mời công tử".

**nhất ngôn cửu đỉnh: tương tự như một lời nói ra nặng tựa ngàn cân. Thiên chân vạn xác: hoàn toàn là thật.*

Hi Âm không cần (phải) nghĩ ngợi, liền cao giọng đáp: "Đáp án là 'Ôn Túc', 'phù dung trưởng noãn' là 'ôn', 'độ xuân tiêu' là 'túc', đây là một tòa thành gần biên giới nước Yên ở tây bắc. Ông chủ, ta đoán đúng không?"

Ông chủ kinh ngạc ngơ ngẩn nhìn Hi Âm, mở miệng không nói nên lời. Rất lâu sau, cung kính chấp tay vái chào hắn một cái, tấm tắc khâm phục khen: "Công tử thật sự học rộng hiểu nhiều, tài trí hơn người, có thể không do dự mà đoán đúng đáp án, lão phu bái phục, bái phục!". Nói xong gỡ chiếc đèn hoa sen xuống, dâng hai tay.

Lời nói buông ra, đám người xung quanh đó bắt đầu ồn ào bình luận.

Tòi nhận chiếc đèn hoa sen từ trong tay ông chủ, cũng tán phục nói: "Hóa ra người thật sự là tài tử! Ha ha ha, ta còn nghĩ người thích nói đùa..."

"Người xuất gia không nói dối...". Hi Âm thoáng dừng lại một chút, cười nói: "Không đúng, sau này không thể nói như vậy, phải nói là đại trượng phu không nói dối. Tiểu Mai, nàng thích chiếc đèn này không?"

Quả thực thích đến nỗi không rời tay...Lòng tòi tràn ngập vui mừng nói: "Đèn này thật sự là rất quý giá".

Mọi người giống như bụi bay, không lâu sau liền tản ra bốn phía.

Tầm mắt ông chủ nhìn tòi và Hi Âm mấy lần, vuốt râu cười nói: "Hai vị trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, thật khiến người ngoài ao ước".

Tay tòi đang cầm đèn bỗng nhiên run lên, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn ông ta: "Ông chủ, sao ông nhìn ra ta là nữ nhi?"

"Lão phu sống hơn sáu mươi năm, nhìn người nhiều vô số, sao lại không nhìn ra cô nương là nữ cải trang nam?". Ông chủ chậm rãi nói, tán gẫu với chúng tòi: "Lão phu nhớ rõ, ngày mười lăm tháng trước cũng có một đôi nam nữ đến đây giải đố, cô nương kia cũng cải trang thành nam giống cô. Phu quân của nàng cũng đoán đúng câu đố, chẳng qua so với hai vị thì kém một chút, hắn đoán ba lần mới đúng. Nhưng sau đó bọn họ lại không lấy đèn. Sau này ta mới biết, hóa ra người kia chính là tân khoa trạng nguyên".

Tân khoa trạng nguyên?

Tòi và Hi Âm tâm ý tương thông nhìn nhau, vội hỏi tiếp: "Người kia chính là Lâm Tranh công tử?"

Ông chủ gật đầu lia lịa: "Không sai, đúng là hắn. Cô nương bên cạnh hắn mặc dù cải trang thành nam, nhưng không giấu được dung mạo thanh tú như hoa như ngọc, lão phu chưa bao giờ thấy tiểu thư khuê các xinh đẹp đến vậy. Chẳng qua sau đó lại xảy ra một chuyện lạ mà đến giờ lão phu không nghĩ ra được nguyên nhân".

Lễ hội ngày rằm, không phải là trùng với ngày Tang Mộc Vân bị hạ cổ sao?

Tòi và Hi Âm đồng thanh: "Chuyện lạ gì?"

Ông ta nhú mày, nhớ lại: "Hôm đó du khách đi dự hội đông hơn bình thường, lão phu vội vàng đến trông gian hàng chờ người tài, lúc đang định đi về nhà,

bỗng nhiên thấy cô nương ấy một mình đi về hướng cửa thành, trang phục không chỉnh tề, vẻ mặt có chút kì quái. Khi đó Lâm công tử không ở cạnh nàng, lão phu lo lắng cô nương một thân một mình đi lỡ có chuyện gì bất trắc liền gọi nàng vài lần, nàng ta giống như không nghe thấy, ngây ngốc đi xa".

Thảo nào Lâm Tranh nói lúc tỉnh lại không thấy Tang Mộc Vân đâu, thật sự nàng ta đã đi trước. Không biết sao lại không trực tiếp về nhà, có thể đã ghé qua chỗ nào đó dọc đường. Nhưng, mặc kệ tình huống thế nào, có thể khẳng định rằng lời Tiểu Nguyệt kể là suốt đêm không gặp Tang Mộc Vân là nói dối.

Sự thật được kể lại sống động.

Tạm biệt ông chủ, tôi và Hi Âm lập tức trở về Tang phủ. Tôi nói hết suy nghĩ của mình cho hắn nghe, hỏi: "Người nói xem, làm cách nào để khiến cho Tiểu Nguyệt khai báo hết mọi việc?"

Hi Âm xoa mày, có chút dăm chiêu nói: "Theo ta được biết, cổ trùng trên thế gian này nhiều vô số, mỗi người mỗi loại cổ khác nhau, tình trạng bệnh cũng biểu hiện không giống nhau. Có lẽ, chúng ta phải tìm cổ sư kia hỏi một chút mới biết cổ trong người Tang Mộc Vân là loại nào, giải cổ ra sao".

Tôi gật đầu chấp thuận.

Im lặng trong nháy mắt, tôi ngo ngắc mở miệng: "Thánh tăng à, ta có vấn đề này muốn hỏi người".

"Vấn đề gì?". Hắn nghiêng mắt liếc nhìn tôi, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên ba phần ý cười.

"Tên thật của người...có thật là A Quân không?"

Hi Âm đáp: "Đúng vậy, về sau nàng cứ trực tiếp gọi ta là A Quân".

Không hiểu tại sao, đột nhiên trong lòng tôi xuất hiện lờ mờ vài phần phiền muộn và mất mát. Tôi hạ mắt, liếc nhìn con đường phía trước, hạ giọng nói thầm: "Trước kia người chưa từng nói cho ta biết".

"Không phải giờ nàng đã biết rồi sao?"

"Biết thì biết, nhưng người vốn không định cho ta biết". Nếu hôm nay Nam Cầm cô nương không hỏi trực tiếp, cũng không biết khi nào thì Hi Âm tính cho tôi biết. Cứ nghĩ như vậy, trong ngực lại nặng thêm mấy phần, như có một tảng đá lớn chặn lại, đè ép không nói nên lời.

Bỗng nhiên một đôi giày gấm hiện lên trước mắt, tôi hơi bất ngờ, dừng lại bước chân ngáng đầu, nhìn đôi mắt sáng như ngọc minh châu của Hi Âm không chớp mắt.

Tay Hi Âm vuốt nhẹ mặt tôi, đầu ngón tay ấm áp như gió xuân thổi vào mặt, bờ môi cười dịu dàng quyến luyến. Tôi nhìn hắn chăm chăm, nhất thời tim đập loạn nhịp không ngừng.

Hắn cúi người ôm tôi vào trong ngực, khẽ thì thầm bên tai tôi: "Tiểu Mai, tên ta là A Quân, cái tên này chỉ thuộc về nàng, từ trước cho đến bây giờ đều vậy. Còn chuyện khi nãy vì sao ta lại nói cho hai cô gái kia biết, ta nghĩ nàng hiểu".

Tôi im lặng tựa vào ngực hắn, đêm dần đen thẫm, gió đêm hơi lạnh, mà cái ôm của hắn rất ấm áp, có chứa vài phần cảm giác quen thuộc không giải thích được.

Lần đầu tiên tôi không gãy dựa đầy hắn ra, lúng túng nói: "Ta không biết".

"Ta yêu nàng".

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tôi vong tình với ai, sinh tình với ai

Mới vừa bước chân trước vào cửa Tang phủ, liền thấy Tang phu nhân đi qua đi lại trong viện, vẻ mặt bất an, hình như đang đợi ai đó.

Bà ta ngừng đầu nhìn tôi và Hi Âm, vội vàng không ngừng chào đón, lo lắng nói: "Thánh tăng, lúc này tình trạng của Mộc Vân không tốt lắm, từ sau khi dùng cơm tôi liền hôn mê bất tỉnh, lay gọi thế nào cũng không tỉnh, xin người cứu nó!"

"À?". Hi Âm cười như không cười liếc nhìn bà ta: "Người đến cầu xin ta, chứng tỏ rõ ràng người lo lắng rồi sao?"

Tang phu nhân gật đầu liên tục, định mở miệng nói chuyện, lại lộ vẻ lúng túng liếc sang tôi một cái, khó khăn nói: "Chỉ cần thánh tăng bằng lòng cứu mạng Mộc Vân, ta...ta biết gì sẽ nói đó, không sai nửa lời".

"Ừm, người có thể nghĩ thông suốt là tốt, cả người và ta đều có lợi". Dáng vẻ hần vẫn thản nhiên, xoay người dịu dàng nói với tôi: "Nàng về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ tìm nàng sau". Nói xong liền cùng Tang phu nhân rời đi.

Nhìn bóng dáng hần mờ dần trong bóng đêm, tôi không khỏi nảy sinh lòng nghi ngờ - rốt cuộc Hi Âm định giờ trò gì? Có khi nào chiều nay hần không cố hết sức cứu Tang Mộc Vân, còn để lại một thủ đoạn?

Nghĩ đi nghĩ lại cẩn thận, trước đó không lâu, tôi thấy rõ ràng Tang phu nhân khóc nức nở quỳ xuống trước Hi Âm, mà Hi Âm lạnh lùng cao quý khiến bà ta 'cẩn thận cân nhắc rõ ràng'...Nói như vậy, sự tình dường như không đơn giản như tôi thấy. Khó có thể nào, trong đó còn ẩn tình khác không muốn người ta biết sao?

Tôi nghĩ mãi không ra, nghĩ một hồi đầu óc như phiêu diêu vào cõi tiên. Đúng vào lúc này, một giọng nói lạnh lẽo thấu xương đột nhiên bùng nổ bên tai, tôi giật bản mình, đột nhiên phục hồi lại tinh thần.

Không biết khi nào Thiên Dạ tiến tới bên cạnh tôi, mắt xanh sâu thẳm nặng nề chứa ba phần ý cười, nói: "Cô nương, tại hạ chờ cô đã lâu".

Nhất thời cảm thấy một cơn gió lạnh nhỏ thổi qua, dường như tôi lùi từng bước về phía sau theo bản năng, nuốt nước bọt một cái, nói: "Tại sao...sao người biết ta là cô nương?"

Thực lòng mà nói, về ngoài cửa hần cũng rất được, thuộc mẫu công tử dịu dàng. Cũng không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy hần, rốt cuộc tôi lại có cảm giác lạnh lẽo không biết sinh ra từ đâu, giống như bị người ta ném vào hố sâu lạnh lẽo trong núi, lạnh lẽo lan từ ngón tay đến sợi tóc, cái lạnh khiến người ta hít thở không thông.

Hần hơi chớp mắt, im lặng quan sát tôi. Tóc dài trắng xóa được ánh trăng bao phủ, mơ hồ tỏa ra vàng sáng mờ mờ quý dị. Sau một lúc lâu, không nhanh không chậm nói: "Bởi vì, ta phát hiện trên người cô nương có vết tích của mẫu cổ, mà mẫu cổ chỉ có thể hạ trên người phụ nữ".

Tôi liền hỏi: "Mẫu cổ là cái gì?"

Thiên Dạ cười cười, nói một cách mập mờ sâu xa: "Mời cô nương đi theo ta".

Tôi cứng người đứng ngay tại chỗ, nhất thời không biết rốt cuộc có nên đi theo hần hay không, người này âm trầm thần bí khó lường, nếu tùy tiện đi theo hần có thể xảy ra bất trắc gì không? Thánh tăng dặn không được nói chuyện với người lạ...

Thiên Dạ bước vài bước bỗng nhiên đứng lại, quay đầu liếc mắt liền nhìn thấu tôi đang do dự, nói: "Thế nào, cô nương không muốn biết tại sao mình mất trí nhớ à?"

Lúc ấy tôi liền kinh hoàng.

Tôi run rẩy nói: "Người...người...người...người...người...sao người lại biết ta mất trí nhớ?"

"Muốn biết? Cứ đi theo ta". Hần cười quý quyết, lộ ra vài phần ý tứ sâu xa mê hoặc, giống như dụ tôi mắc câu. Tôi không dám...chần chờ nữa, bèn run run nhanh chóng đuổi kịp bước chân của hần.

"Mời cô nương vào". Thiên Dạ dẫn tôi vào phòng nghỉ của hần, phòng này không khác phòng tôi bao nhiêu, chẳng qua vì hần ở đây, tôi cảm thấy có phần âm trầm quý dị.

Chúng tôi ngồi đối diện bên mép bàn, hần còn khách khí rót cho tôi chén trà. Tôi không sao uống được, toàn thân nhấp nhồm không yên, thực sự như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, cộng thêm trong lòng hoảng sợ, bất tri bất giác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống.

Trên bàn có một chiếc hộp gỗ lim tinh xảo, thân hộp chạm khắc hoa văn rối rắm. Thiên Dạ mở hộp ra, lấy ra một cái lọ sứ men xanh nhỏ bằng bàn tay và một con dao găm bằng bạc.

Tôi hít ba hơi sâu, cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình tĩnh: "Đây là cái gì?"

Hần im lặng, tiếp tục mở cái lọ sứ men xanh kia ra, cái lọ chứa một con bạch trùng nho nhỏ, ước chừng lớn khoảng nửa móng tay cái. Tôi cúi người nhìn con sâu nhỏ, thầm nghĩ đây là 'cổ trùng' trong truyền thuyết sao?

Không đợi tôi suy nghĩ, hần lại rút dao găm ra, khoan thai vươn tay về phía tôi: "Mời cô nương đưa tay ra cho ta".

Ngón tay hần dài, gầy, đường chỉ tay rõ nét lạ thường, lại tái nhợt giống như tờ giấy, không có nửa phần huyết sắc và sinh khí.

Tôi kinh hãi thở ra một hơi khí lạnh, chợt tỉnh bơ giấu hai tay dưới bàn, ho nhẹ nói: "Người muốn làm gì?"

"Cô sợ gì chứ? Nếu cô đã dám đi theo ta, thì nên chuẩn bị tâm lý phải nhìn, phải nghe được tất cả. Chẳng lẽ, cô không tò mò rốt cuộc bản thân đã xảy ra chuyện gì sao? Thêm nữa, nếu ta làm chuyện gì bất lợi với cô, thì đã làm từ lúc sớm, cần gì đợi tới bây giờ?". Thiên Dạ nhún mày, trong mắt hiện lên vẻ châm chọc thản nhiên nhưng không tức giận, hừ nhẹ một tiếng, không mặn không nhạt nói: "Nếu không phải trong người cô là tình cô hiếm thấy trên đời,

ta chẳng muốn lãng phí thời gian với cô".

Tôi nhắm mắt cắn răng, hiện ngang bất khuất đưa tay phải cho hắn, tự dưng sinh ra một cảm giác hy sinh bi tráng hùng hồn.

Trong giây lát, từ đầu ngón tay truyền đến một cơn đau đớn kịch liệt. Tôi mở to mắt, đã thấy đầu ngón tay bị Thiên Dạ nhẹ nhàng cắt đứt, máu tươi chảy ra chậm rãi. Hắn thu lại dao găm, dùng sức siết, một giọt máu đỏ sẫm rơi vào trong lọ sứ men xanh.

Đội hân buông lỏng tay, tôi lập tức thu tay về, nghe răng trợn mắt lác lác đầu, nhằm giảm bớt đau đớn. Hắn không hề phản ứng, ngược lại cúi đầu chăm chú nhìn vào trong lọ sứ. Chân mày nhíu lại, mặt lộ vẻ hết sức cẩn thận như sợ bỏ qua chi tiết nào đó.

Tôi nhìn theo tầm mắt hắn, thấy con bạch trùng nhỏ chậm rãi nhúc nhích, quay xung quanh vết máu vài vòng, sau đó đột ngột tiến vào, uống sạch sẽ máu, thân bình trắng tinh lúc ban đầu dần dần chuyển sang màu đỏ tươi như máu.

Tôi xem mà trợn mắt há hốc mồm, hỏi Thiên Dạ: "Đây là ý gì? Con trùng này rốt cuộc là loại gì, vì sao nó uống máu của ta?"

Biểu hiện của Thiên Dạ bình thản, giống như tất cả mọi chuyện đã nằm trong dự kiến của hắn.

Hắn cầm chiếc bình sứ men xanh bỏ lại vào trong chiếc hộp gỗ lim, lại lấy ra một chiếc khăn lụa cẩn thận lau dao găm sạch sẽ, nhẹ nhàng nói: "Thế gian lòng người khó dò, để hiểu hết tâm tư một người đã là chuyện không dễ dàng, lại muốn làm thay đổi tâm lòng là chuyện khó hơn nữa. Cho nên, cổ trên thế gian hàng ngàn hàng vạn loại, khó không chế nhất là vu tình cổ, bởi vì tình cổ điều khiển lòng người".

Tôi nghe mơ hồ, bèn hỏi: "Mới vừa rồi người nói ta trúng tình cổ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Hắn không đáp lại, tiếp tục nói: "Tình cổ thuật đứng đầu trong tất cả cổ thuật, phân ra là di tình cổ và sinh tình cổ. Di tình, tên như ý nghĩa, đó là lấy tình cảm của một người chuyển sang một người khác".

"Lấy tình cảm của một người chuyển đến một người khác...". Tôi tự nhủ thầm, nhất thời hiểu ra, tình ngộ nói: "Ta hiểu rồi, di tình, di tình, chính là có ý di tình biệt luyến*. Tang Mộc Vân trúng di tình cổ, ngay từ đầu người nàng ta yêu trong lòng chính là Lâm Tranh, nhưng tối hôm ấy lại xem trọng Trần Minh Hiền, thậm chí cam tâm tình nguyện làm vợ hắn, quên sạch sẽ mọi thứ về Lâm Tranh. Đúng là do di tình cổ phát tác khiến tình cảm dành cho Lâm Tranh chuyển sang cho Trần Minh Hiền".

**di tình biệt luyến: cắt đứt tình cảm với người này mà yêu người khác*

"Ta không có hứng thú, không muốn nghĩ, cũng không muốn quản khúc mắt tình cảm của bọn họ, chẳng qua là lời cô nói đúng, cổ trong người Tang tiểu thư là di tình cổ. Di tình cổ cũng không khó giải, trước đây ta ở Miêu Cương đã gặp qua tình huống này. Sau khi giải trừ cổ trùng, người trúng cổ cũng có thể hoàn toàn bình phục, hơn nữa nhớ lại người mình yêu lúc đầu". Thiên Dạ dùng một lát, đôi mắt lạnh như băng ngược lên nhìn tôi thật sâu, nói: "Cái khó giải chính là sinh tình cổ".

Tôi đón lấy ánh mắt hắn, trong lòng bỗng nhiên hơi hồi hộp: "Sinh tình cổ là cái gì?"

"Nếu muốn sinh tình, trước hết phải vong tình. Nhưng khác với di tình cổ, sinh tình cổ xuất hiện theo đôi. Nếu nảy sinh tình cảm với nhau, đều phải hạ cổ lên hai người. Người trúng mẫu cổ thì quên hết tất cả tình cảm trong quá khứ, giống như sống lại vậy, sau đó yêu người trúng tử cổ, đây là thứ nhất. Thứ hai là, chỉ cần một người trúng mẫu cổ, cho dù sau này có người giải cổ, người đó cũng không nhớ chính xác người mình thật sự yêu là ai".

Nghi ngờ trong lòng càng mãnh liệt, tôi hạ mắt nhìn vết thương trên đầu ngón tay mình, hỏi: "Vừa rồi người nói trên người ta có dấu vết của mẫu cổ, lời này có ý gì? Có thật ta...trúng sinh tình cổ?"

Thiên Dạ gật đầu, nói: "Đúng vậy, vừa rồi ta lấy máu cô nhỏ vào bình chứa tử cổ, lập tức tử cổ hút hết máu cô. Chẳng qua rất kỳ lạ...". Lại nghe hắn chuyển chủ đề, trên mặt hiện lên vài phần hoang mang, khó hiểu nói: "Cô từng trúng mẫu cổ, hiện tại cổ trùng đã tan biến trong cơ thể cô. Sinh tình cổ này là từ nước Yên ở tây bắc truyền vào trung nguyên, theo lý thuyết, hiện nay không ai giải được, rốt cuộc cổ của cô giải trừ do đâu?"

Trong nháy mắt, tôi chỉ cảm thấy trong lòng lạnh thật lạnh, như là chìm trong vực sâu vô tận.

Tôi ngồi im một lúc lâu, khó khăn tiêu hóa những lời của hắn, nói: "Nói cách khác, hiện tại ta không có chuyện gì, nhưng cũng sẽ mãi mãi quên tình yêu thật sự trong lòng, đúng không?"

"Đã trừ bỏ mẫu cổ, cô đã vô sự. Chẳng qua, chỉ e người trúng tử cổ không sống được bao lâu nữa".

"Tại sao?"

"Sinh tình cổ là một loại cổ trùng trời sinh đứt khoát, mẫu - tử cổ xuất hiện thành đôi, phải cùng nhau vu cổ, cùng nhau giải cổ. Nếu trong đó có một bên bị giải trừ, như vậy, con cổ trùng còn lại sẽ hóa thành kịch độc trong cơ thể kí chủ*, cùng chết chung với kí chủ". Hắn che miệng cười nhẹ, giống như chuyện này rất buồn cười, mỉa mai nói: "Cũng giống như lời người bình thường nói, chính là tự tử".

**kí chủ: sinh vật mà vật kí sinh sống trên đó*

Biến thành kịch độc, cùng nhau chết chung...

Tôi rung động như bị sấm sét giữa trời quang đánh trúng, sững sờ tại chỗ, rất lâu sau mới lấy lại được thần trí. Miệng Thiên Dạ khép mở không ngừng, một chữ tôi cũng không nghe lọt.

Trong lòng cân nhắc, lặp đi lặp lại vài chuyện - rốt cuộc ai hạ cớ lên người tôi? Ai giải cớ cho tôi? Tôi vong tình với ai, sinh tình với ai?

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiểu nhân làm phiền hai vị ân ái

"Tiểu Mai, sao nàng còn đứng đây?". Hi Âm khoác áo choàng mềm mại lên vai tôi, thân mật nói: "Ban đêm gió lớn lại lạnh, vết thương lớn trên người nàng mới khỏi không lâu, nếu lỡ nhiễm phong hàn thì tốt sao? Mới vừa rồi không phải bảo nàng về phòng chờ ta sao?"

Tôi giật mình hoàn hồn, ngược mắt nhìn trăng treo giữa trời, lúc này mới biết mình đã đứng ngây ngốc một hồi lâu. Giờ phút này, trong sân vắng vẻ không có ai, chỉ có hoa lê trắng mịn như tuyết rơi phát phơ. Gió đêm thổi từng cơn, mang theo cảm giác lạnh thấu xương.

Tôi kéo áo choàng sát người, quay đầu nhìn hấn nói: "Hãy, ta cũng không biết vì sao lại như vậy, mới vừa rồi muốn yên tĩnh một mình một chút, trong nháy mắt đã qua một canh giờ".

"Tiểu Mai, nàng sao vậy?". Hấn lấy tay xoa xoa trán tôi, giống như quan sát vẻ mặt của tôi, nói: "Sắc mặt nàng không tốt lắm, không thoải mái chỗ nào sao?"

"Ta không sao, có lẽ là quá mệt mỏi, trở về phòng ngủ một giấc sẽ tốt thôi". Tôi miễn cưỡng nở nụ cười che giấu sự khác thường của mình, lảng sang chuyện khác: "Tình hình Tang Mộc Vân sao rồi?"

Hấn thoáng ngần ra, chột nghiêng người, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Nàng ta không sao, nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt thôi. Sở dĩ mê man bất tỉnh là vì uống thuốc, bệnh tình không có thay đổi gì cả".

"Vậy là tốt rồi, tốt rồi...". Tôi tự nhủ thầm, cũng may nàng ta trúng di tình cớ, một khi giải cớ sẽ khôi phục lại bình thường. Rốt cuộc nàng ta may mắn hơn tôi, tuy mấu cớ của sinh tình cớ trên người tôi đã loại bỏ, cuối cùng tôi cũng không nhớ nổi chuyện trước đây. Chẳng những tôi không biết tên người đó là gì, năm nay bao nhiêu tuổi, càng không thể nhớ nổi tôi từng yêu ai. Đáng sợ nhất là, tôi không biết từ cớ đang ở trong người ai, nếu không giải cớ kịp thời cho họ, không bao lâu sau được sinh ra thì sẽ chết.

Sẽ là ai?

Bùi Lâm từng nói, tôi và hấn vốn là phu thê, nếu lời hấn nói đúng, có khi nào từ cớ ở trên người hấn không? Hay là một người khác?

Nghĩ ngợi chuyện này, không biết sao tôi lại cảm thấy mình khẩn trương một cách kì lạ, không khỏi kéo Hi Âm qua xem xét từ trên xuống dưới, hỏi: "Thánh tăng, người có thấy không thoải mái chỗ nào không? Người có từng bắt mạch của mình chưa?"

"Ta rất ổn, không có chỗ nào không khỏe. Tốt xấu gì cũng là thầy thuốc, luôn hiểu rõ thân thể của mình". Hấn bị hành động bất thành linh của tôi làm cho khó hiểu, ngạc nhiên nói: "Tiểu Mai, sao đột nhiên nàng lại hỏi như vậy, có chuyện gì đúng không?"

Nghe hấn nói vậy, tôi thở ra một hơi như trút được gánh nặng, bèn ngượng ngùng rút tay lại, cười gượng gạo: "À, không, không có gì... Gần đây thời tiết hay thay đổi, ta thấy người ăn mặc phong phanh, sợ người mệt mỏi quá mức sẽ nhiễm phong hàn gì đó".

Trên mặt hấn hiện lên mấy phần nghi ngờ, đôi mày khẽ nhướng lên, nhìn tôi không chớp mắt. Tôi bị hấn nhìn chăm chú nên chột dạ đứng dậy, bất chấp nhìn lại hấn, thực ra hấn không thể chạy trốn.

Hãy, cái cớ vừa rồi hình như rất vụng về, chỉ sợ ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng không thêm tin, huống chi là thánh tăng nhìn xa trông rộng, thấu tình đạt lý lại khôn khéo như vậy... Như vậy, rốt cuộc tôi có muốn nói sự thật cho Hi Âm hay không? Chân tướng đến quá nhanh, tôi là người mất trí nhớ còn không tiếp thu được, thật là loạn xì ngầu quá đi.

Tôi còn đang do dự chưa quyết định, đã thấy bờ môi Hi Âm nhếch lên. Bất chợt bắt lấy tay tôi, khẽ cười, ôm tôi vào trong ngực, cảm hơi hơi cọ vào giữa trán tôi, nói: "Tiểu Mai, nàng đang quan tâm đến ta sao?"

Tôi giấy giụa, nhưng không tránh được, liền mạnh miệng nói: "Không... không phải, vừa rồi ta không quan tâm người".

"Nàng còn không chịu trả lời ta". Hấn kề vào tai tôi nói, bờ môi sát vành tai, có một cảm giác gió xuân thổi nhẹ qua, mang theo từng cơn tê dại và run rẩy.

"Trả lời gì?"

"Ta nói ta yêu nàng, vậy còn nàng?". Hắn ôm sát tôi vào trong lòng, hai tay nhẹ nhàng đặt lên hai bên hông tôi, ánh mắt thâm trầm lóe sáng chặt chẽ nhìn tôi, nói rành mạch từng chữ: "Nàng có cảm giác gì với ta?"

Tôi đối với hắn như thế nào? Tôi quay mặt, cắn môi không biết đáp lại ra sao.

Hắn nói: "Tiểu Mai, ta biết nàng để ý ta, nếu không nàng sẽ không để ý đến các cô nương nhìn trộm ta, lại càng không để ý đến chuyện ta xem trọng người nào, nói cho ai tên thật của ta. Có lẽ nàng còn không hiểu rõ nội tâm của chính nàng, ta nguyện ý chờ nàng, chờ một ngày nào đó nàng chính thức yêu ta".

Hơi thở của hắn gần trong gang tấc, khiến lòng tôi hoảng hốt, hoàn toàn không thể suy nghĩ. Hình như có một ngọn lửa từ tai lan ra đỉnh đầu, khiến tôi đỏ mặt tía tai, tim đập thình thịch. Tôi có ý đẩy hắn ra, dường như hắn chưa hề dùng sức, thực ra lại ôm chặt tôi vào trong ngực, không để cho tôi có nửa phần trốn tránh.

"Ồi!". Đột nhiên có tiếng kinh hô vô duyên nổ tung bên tai, chỉ thấy quần gia mặt xanh mét đứng ở một chỗ xa khoảng một trượng, hai mắt đục ngầu trợn tròn lên, vạ phần khiếp sợ nhìn chúng tôi, một tay còn run run giơ lên chỉ vào Hi Âm nói: "Thánh...thánh...thánh...thánh...thánh...tăng, người...người là...long...long...long...duong..."

Tôi kinh hoảng hít một hơi khí lạnh, nói: "Quần gia, ông chưa nhìn thấy gì cả, đây nhất định là ảo giác, ảo giác của ông!". Nói xong vội không ngừng dùng sức đẩy Hi Âm ra. Hắn cũng không miễn cưỡng, thuận thế thu tay lại, ho nhẹ vài tiếng, bình tĩnh nói: "Có việc gì không?"

Suy cho cùng cũng là người từng trải, quần gia nhanh chóng khôi phục bình tĩnh nói: "Bùi công tử đã trở lại, nói là có chuyện muốn nói với mọi người, lão gia mời hai vị đến phòng khách. Bây giờ chắc Lâm công tử đã đến rồi, đang đợi hai vị". Nói xong, tầm mắt ý tứ sâu xa nhìn tôi và Hi Âm vài lần, nói thêm một câu: "Vừa rồi tiểu nhân đến không đúng lúc, đã quấy rầy hai vị...ân ái. Chẳng qua là có chuyện, mong hai vị sự phụ có thể đi theo tiểu nhân đến phòng khách".

Ân ái...

Tục ngữ có câu: "Bắt trộm phải có tang chứng, còn bắt gian phải bắt tại giường*". Nếu lúc trước chỉ là tin đồn vu vơ, đoán mà không có chứng cứ rõ ràng, bây giờ thì tốt rồi, bị người ta bắt quả tang tại trận, tin đồn tôi và Hi Âm là hai tên long dương hoàn toàn là sự thật rồi, nghĩ đến mà rồi.

**bắt gian ở đây là phát hiện chuyện ngoại tình*

Tôi bất đắc dĩ đỡ trán thở dài, không biết ngày mai truyền ra lời đồn bậy bạ gì nữa.

Tôi liếc nhìn Hi Âm, trông hắn có vẻ không để ý lắm, giống như chuyện này hoàn toàn không có gì. Tầm mắt chạm nhau trong chớp mắt, trái tim đột ngột đập rộn ràng, cuống quýt né tránh, ý cười trên bờ môi hắn lại sâu thêm ba phần.

Bùi Lâm và Tang lão gia ngồi ngay ngắn phía trên, Lâm Tranh ngồi phía bên trái, về mặt ba người có chút nghiêm trọng. Sắc mặt Trần Minh Hiền trắng bệch đứng một bên, luôn luôn nhìn về phía Bùi Lâm, về cao ngạo bề thế lúc đến cửa cầu hôn hoàn toàn biến mất. Tiêu Nguyệt quý gồi bên cạnh Trần Minh Hiền, cả người co rúm lại, đầu cúi đến độ sắp chạm vào mặt đất. Có một người đàn ông mặc cẩm bào đứng ở cuối phòng, thân thủ khí phách rất oai, rõ ràng không phải là người bình thường.

Đây là tình huống gì? Nhìn tình hình này, không phải đang diễn vở kịch thăm tra Quách Hòe* chứ?

**ý so sánh như việc Bao công xử án Quách Hòe*

Thấy tôi và Hi Âm sóng vai đến, ánh mắt Bùi Lâm căng thẳng, hình như có vài phần đau xót lơ mờ hiện lên, lại khôi phục vẻ mặt bất động buông mắt uống trà.

Quần gia dâng nước trà xanh và điểm tâm, nói: "Mời hai vị ngồi".

Ánh mắt tôi nhìn về phía Hi Âm nghi hoặc, hắn lấy lại vẻ bình tĩnh mỉm cười, hạ giọng nói với tôi: "Sắp diễn trò hay".

Tầm mắt người đàn ông trung niên mặc cẩm bào kia dừng trên người Hi Âm, hình như trên mặt có mấy phần hoảng hốt và sợ hãi lướt qua, trong nháy mắt, lại bình tĩnh thu hồi ánh mắt, cúi đầu vuốt râu. Hi Âm bình thản liếc hắn một cái, cầm tách trà lên uống.

Chỉ nghe tiếng Tang lão gia lạnh lùng nói: "Thân thể tiểu nữ không khỏe, hiện đang nghỉ ngơi. Hiện tại người cần đến cũng đã đủ, có chuyện gì Trần đại nhân nói thẳng ra đi".

Lòng tôi tự nhủ, nghĩ ra người đàn ông trung niên đó là tri phủ của Cẩm Thành, Trần Hoàn.

Ông ta xấu hổ và giận dữ liếc mắt nhìn Trần Minh Hiền, thờ dài nói với Tang lão gia: "Khuyến tử dám bày ra việc ác độc tàn nhẫn như vậy, bản quan tuyệt đối không bao che, đợi hắn nói ra tình hình thực tế, liền giao cho Tang lão gia và thái...Bùi công tử xử lý". Lúc nói, ánh mắt như vô tình nhìn về hướng bên này.

Hi Âm thích thú nhếch nhếch khóe môi, Bùi Lãm hơi nâng tay nói: "Ồ đây không tới lượt ta nói, chẳng qua ta chỉ là người đứng ngoài, tất cả đều nghe theo Tang lão gia".

Trần Hoàn liên tục 'dạ', quát Trần Minh Hiên: "Tiểu tử xấu xa, còn không nói rõ hết sự thật".

Cuối cùng Trần Minh Hiên cũng ý thức được tình hình thực tế nghiêm trọng, cả người run rẩy, hai chân run run quỳ xuống: "Mấy tháng trước, ta gặp Tang tiểu thư ở lễ hội của Cẩm Thành, lập tức bị khuôn mặt xinh đẹp của nàng hấp dẫn, đối với nàng nhất kiến chung tình*. Vốn định sau khi kết bạn với Tang tiểu thư thì bày tỏ nỗi lòng, ai ngờ, ai ngờ nàng ta liên tục cự tuyệt, ngay cả xuất thân của ta, nàng ta cũng không màng. Càng nghĩ ta càng không cam lòng, sai người tìm hiểu, hóa ra nàng đã có người trong lòng...".Nói xong, hần sợ hãi liếc mắt về phía Lâm Tranh đang ngồi im, lại bị vẻ mặt tức giận của Lâm Tranh làm cho sợ hãi, thu mất lại.

**vừa gặp đã yêu*

Tôi hiểu rõ, hạ giọng nói với Hi Âm: "Hóa ra là giống như trong thoại bản, tốt nhất là mãi mãi không chiếm được".

Nghe vậy, hần nhưng mảy, liếc mắt nhìn tôi cười như không cười, nói: "Ta lại nghĩ, ở bên cạnh mới là tốt nhất".

Tôi ghen lại, buồn bực nói với hần: "Ta đang nói nghiêm túc với người đó!"

Hần buông tay: "Ta cũng nói nghiêm túc mà."

Tôi: "..."

Trần Minh Hiên tiếp tục nói: "Ta nghe nói nước Yến ở tây bắc có một loại tình cỏ, sau khi hạ nó, có thể khiến cho một người vô duyên vô cớ đi yêu một người khác. Lợi dụng số tiền lớn mua chuộc nha hoàn Tiểu Nguyệt của Tang tiểu thư, khiến cô ta nhân lúc Tang tiểu thư không để ý mà đem cỏ trùng hạ lên cơ thể nàng. Ngày Tang tiểu thư trúng cỏ là lúc rằm, qua giờ tí một lúc, cỏ trùng sẽ có tác dụng. Cho dù lúc ấy nàng đang làm chuyện gì, ở đâu, sẽ lập tức ngừng lại, quay lại Tang phủ chờ ta đến cửa tìm nàng".

Tiểu Nguyệt vô cùng xấu hổ, khóc nức nở trên mặt đất.

Hần ngập ngừng nói: "Sự...sự tình chính là như vậy..."

Tôi tỉnh ngộ, quả nhiên tiên đoán của tôi là chính xác. Khó trách ông chủ gian hàng đồ đèn nói rằng từng chính mắt thấy Tang tiểu thư lang thang một mình trên đường, hóa ra là cỏ trùng phát tác, lúc này nàng ta không kiềm chế nổi bỏ lại Lâm Tranh, quay về Tang phủ chờ Trần Minh Hiên.

Hi Âm vẫn đang trầm mặc bỗng nhiên mở miệng nói: "Ta viết đơn thuốc cho Tang tiểu thư, vì sao ngươi biết?"

Trần Minh Hiên như bị sét đánh, sợ hãi nói: "Ngay từ đầu Tang tiểu thư không nhiễm bệnh, nên thuốc và châm cứu đều không có tác dụng. Vương...Thánh tăng lại vẫn cho Tang tiểu thư uống thuốc, ta lo lắng sự tình có chuyện, liền bắt Tiểu Nguyệt đem một ít bã thuốc ra, sau đó hỏi ông chủ của hiệu thuốc bắc....Sau khi biết được thuốc kia có công dụng an thai, nhất thời ta tức giận, đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, liền...liền bỏ thuốc sảy thai vào bữa ăn của nàng..."

Hi Âm cười nói: "Ngươi không ngu ngốc chút nào".

Trần Hoàn tức giận đập bàn, phẫn nộ chỉ vào Trần Minh Hiên nói: "Ngươi...ngươi...ngươi là đồ súc sinh! Dám làm ra việc xấu xa bỉ ổi như vậy, quả thực rất mất mặt!"

Trần Minh Hiên liên tục van xin: "Ta đã biết sai rồi, xin Tang lão gia trách phạt".

Tang lão gia cười lạnh nói: "Lão phu đâu dám trách phạt Trần công tử? Theo quân lệnh Trần đại nhân đem công tử và Tiểu Nguyệt về đi, theo luật lệ quốc gia, nên làm thế nào thì làm như vậy". Trần Hoàn định mở miệng nói, Tang lão gia lại hỏi Hi Âm "Thánh tăng nghĩ sao?"

Hi Âm thản nhiên nói: "Như vậy rất tốt".

Trần Hoàn kinh ngạc, nhìn về mặt Bùi Lãm, hạ mi cúi mắt đứng im một bên, không dám nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Yêu tăng, ta cần người, cần chết người!

Màn đêm buông xuống, Bùi Lâm không ngủ qua đêm ở Tang phủ mà rời đi cùng Trần Hoàn.

Trước khi đi, hấn cầm tay tôi nói: "Tiểu Mai, vốn định ở thêm một chút với nàng, nhưng gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra, nhiều sự việc ta không thể làm chủ. Nàng cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày sau ta sẽ quay lại đón nàng".

Lòng tôi rung động, mở miệng định nói nhưng không biết nói gì với hấn. Không ngờ, đúng lúc đó Hi Âm bước đến, không nói không rằng kéo tôi lui về sau, nhân nhả nói với Bùi Lâm "Tiểu Mai đã có ta chăm sóc, không phiền người lo lắng. Một mình người rời kinh lâu như vậy, chắc tam ca cũng rất lo lắng, ta thấy người nên nhanh chóng trở về đi". Y hết một trường bồi nói chuyện với văn bối.

"Ta...". Tay Bùi Lâm siết chặt trong chớp mắt, rồi sau đó nắm lại chậm rãi hạ xuống. Thấy được hấn dùng sức rất nhiều, khớp xương mơ hồ lộ ra màu xanh trắng. Tầm mắt lướt trên người tôi, ánh mắt sâu hiện lên vài phần tự giận, vài phần đau xót. Sau một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt thu lại, bờ môi mím chặt, quay mặt đi không nói lời nào.

Ngay sau đó, ba người cứ đứng nhặt nhều như vậy, Hi Âm và Bùi Lâm mắt to trừng mắt nhỏ. Lúc này trời đã khuya, bầu không khí xung quanh tràn ngập vẻ ảm đạm. Ánh mắt hai người giao nhau lơ mơ có ánh đao bóng kiếm, gió mưa dao động, tôi yên lặng cân nhắc có gì có thể làm bầu không khí hòa hoãn hay không. Nhưng hơn nửa ngày, nửa lời cũng chưa nói ra.

Cho đến khi tùy tùng của Bùi Lâm đánh xe ngựa đến, thúc giục hấn đi, khó khăn lắm mới làm cho tình thế bẽ tắc tan vỡ.

Về mặt Bùi Lâm ảm đạm liếc nhìn tôi một cái, khe thờ dài, không nói nhiều, xoay người bước lên xe ngựa. Tôi nhìn theo xe ngựa của hấn biến dần trong màn đêm, chợt thấy trong lòng rất áy náy, cũng khe thờ dài một cái.

"Đừng nhìn nữa, người đi mất rồi". Hi Âm nhẹ nhàng nói, ngữ khí lại nghe ra có chút gì đó chua chua: "Nếu nàng không nỡ bỏ hấn, vì sao vừa rồi không đi với hấn luôn?"

Tôi nghẹn giọng, người bao nhiêu tuổi rồi mà tính khí kỳ cục như vậy...

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, nói: "Ai nói ta không nỡ bỏ hấn, chỉ nhìn thôi mà, không có ý gì khác".

"Thật không?". Hi Âm nheo mắt phượng, ý cười trên bờ môi như có như không, hỏi: "Mặc dù nước chảy vô tình, hoa đã rơi có ý. Nghe nói có một đêm hấn vào phòng tìm nàng, đúng không?"

"Có...có...Sao người lại biết?". Tôi bị hấn nhìn chằm chằm, không được tự nhiên, hình như cảm thấy có chút gì đó không phù hợp.

Hấn không trả lời, lại hỏi: "Vậy hả? Hấn nói gì với nàng?"

Tôi nuốt nước bọt một cái, nói: "Thực ra cũng không...không có gì".

Hấn khe nhíu mày, như kiểu liếc mắt một cái cũng nhìn ra tôi nói dối, ý tứ sâu xa nói: "Có thật không có gì không?"

Không hiểu sao, bỗng nhiên một cảm giác áp bức ứ ứ kéo đến: "Hình như có...có...Ta nghĩ chút đã, à, ta nhớ ra rồi. Hấn nói...nói ta là thê tử của hấn..."

Hi Âm nao nao, chợt ánh mắt căng thẳng, giọng nói trầm xuống: "Vậy nàng trả lời hấn như thế nào? Nàng...tin lời hấn nói không?"

"Ta cũng không biết có nên tin hay không...". Tôi thành thật nói: "Với ta mà nói, lúc này ta không nhớ rõ hấn, cũng chưa chuẩn bị tốt để tiếp nhận quá khứ, không thể tùy tiện trở về với hấn. Hấn nghe xong thì bỏ đi".

Về mặt Hi Âm chăm chú nhìn tôi, bình tĩnh nói: "Tiểu Mai, đừng nghe hấn nói lung tung, đây không phải là sự thật. Người xuất gia không nói dối, hãy tin ta".

"Không phải người hoàn tục rồi sao?"

"Nếu nàng đồng ý làm vợ ta, ngay lập tức ra sẽ hoàn tục". Hấn thật thật giả giả nói.

Tôi lập tức kinh ngạc: "Thánh...thánh tăng, bây giờ người cầu hôn ta sao?". Thật là không có thành ý...

Hấn cười ha ha: "Ta đùa nàng thôi, xem thử nàng bị dọa đến mức nào". Ngừng lại, lại thì thầm lẩm bẩm: "Bây giờ còn chưa đến lúc..."

Tôi run rẩy, then quá hóa giận nói: "Yêu tăng, ta cần người, cần chết người!"

Đến bây giờ, câu chuyện dạo trong mộng xuân tạm thời lắng xuống.

Nghe nói mặc dù Trần Hoàn rất không muốn, không biết có thể lực to lớn nào, khiến Trần Minh Hiên và Tiểu Nguyệt cùng bị hạ ngục, thời hạn thi hành án là ba năm. Một đồn mười mười đồn trăm, việc này nhanh chóng trở thành chuyện bàn luận khắp phố lớn ngõ nhỏ của Cẩm Thành, là đề tài nóng hổi của nhiều người rồi rồi.

Có người nói, trạng nguyên Lâm Tranh vốn là học trò của Thục vương Bùi Quân, cộng thêm Tang phu nhân là vú nuôi của Thục vương trác phi, Trần Hoàn e ngại Thục vương nên bắt đắc dĩ như vậy.

Có người nói, chuyện này kinh động đến triều đình. Buổi tối hôm thẩm tra Trần Minh Hiền, có hai nhân vật thần bí cấp cao đến Tang phủ, Trần Hoàn kia có mưu là gan cũng không dám bao che cho nghịch tử.

Trong lúc người đời đàm luận, không khỏi thổn thức cho chuyện tình của Tang Mộc Vân và Lâm Tranh trắc trở. Cũng may chuyện tốt phải trải qua trắc trở, cuối cùng hai người bọn họ cũng có thể đoàn tụ sum vầy, từ người yêu trở thành người nhà.

Ba ngày sau, Thiên Dạ giải cổ cho Tang Mộc Vân như đã hẹn, mọi người chờ đợi ngoài cửa phòng Tang Mộc Vân suốt ba canh giờ.

Lâm Tranh hồi hộp khiến khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng. Tới xoa dịu hấn, nói: "Lâm công tử đừng lo lắng, Tang tiểu thư cát nhân thiên tướng, ta tin nàng có thể nhớ lại chuyện quá khứ".

"Đa tạ Giới Úc sư phụ". Lâm Tranh cảm kích liếc mắt nhìn tới một cái, lại hỏi Hi Âm: "Thánh tăng, không biết cổ độc này có ảnh hưởng gì đến cái thai trong bụng Mộc Vân không?"

Hi Âm trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: "Thời gian Tang tiểu thư trúng cổ không lâu lắm, sau này cẩn thận điều trị, chắc không có trở ngại gì".

Ba canh giờ sau, Thiên Dạ đẩy cửa ra, nói: "Nàng ta không sao, chẳng qua đến tối mới tỉnh lại". Vừa dứt lời, mọi người ào ào kéo vào phòng.

Chỉ thấy Tang Mộc Vân yên lặng nằm trên giường, đôi mắt đẹp nhắm chặt, hơi thở đều đặn nhẹ nhàng. Tuy rằng sắc mặt có hơi tái nhợt, nhưng cũng không phải không hồng hào. Hi Âm bắt mạch cho nàng ta, nói: "Mạch tượng đã trở lại giống như người bình thường".

Nghe hấn nói như vậy, mọi người cùng thở ra như trút được gánh nặng.

Lâm Tranh khẳng khái giữ bên giường chờ nàng ta tỉnh lại, mọi người thức thoi cùng nhau lui ra, dành cho họ một không gian riêng.

Khi bước ra khỏi phòng, tôi cố tình sánh vai đi cùng Thiên Dạ, nhân cơ hội hạ giọng hỏi: "Thiên Dạ tiên sinh, tử cổ trong cơ thể Trần Minh Hiền không sao chứ?"

Hấn liếc nhìn tôi một cái, nói: "Di tình cổ không độc, chắc là không sao".

Tôi liếc mắt về phía Hi Âm cách đó không xa, lại hỏi: "Ừm...người xem trong Tang phủ còn ai trúng cổ nữa không?"

Đôi mắt xanh của hấn hiện lên ý cười chế giễu, nói: "Người không tin bản lĩnh của ta sao? Nếu có, ta đã sớm phác giác ra". Nói xong, phất ống tay áo, lạnh lùng cao quý nghênh ngang bước đi.

Tôi nhìn bóng dáng hấn xa dần, không khỏi rơi vào trầm tư, nhất thời không biết nên thấy may mắn hay nên lo lắng. Cũng may tử cổ không ở trên người Hi Âm, tính mạng hấn không bị sao cả. Một khi đã như vậy, rốt cuộc tử cổ ở trên người ai?

Tiếc là cuối cùng tôi không thể tiếp tục dò xét vấn đề này sâu hơn. Sau buổi cơm chiều, Tang Mộc Vân tỉnh lại, Thiên Dạ liền cầm tiền thù lao khổng lồ của hấn bỏ đi.

Không thể không nói, khi Tang Mộc Vân tỉnh lại quả nhiên là giai nhân tài hoa phong nhã, đôi mắt trống rỗng mê man lúc trước đã khôi phục lại thần thái, trở nên trong veo ướt át như suối trong ở khe núi, khiến người ta vừa nhìn đã lóa mắt. Cũng khó trách được Trần Minh Hiền vì si mê nàng, vì nàng mà ngồng cuồng, không từ thủ đoạn bất năng làm của riêng.

Nàng nhào vào trong lòng Lâm Tranh, khóc nức nở, miệng lẩm bẩm nói: "Ta nhớ rõ, trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì ta đều nhớ rõ, ta nhớ rõ bánh trôi tứ hỉ, nhớ rõ mỗi ngày chàng đến làm quen với ta...Thật xin lỗi, là ta không tốt, khiến chàng lo lắng như vậy..."

Hấn đau lòng ôm chặt nàng, trong mắt nổi lên sự vui sướng lấp lánh: "Không trách nàng, Mộc Vân, nàng không sao là tốt rồi, chuyện khác không quan trọng".

Thấy kết cục đại đoàn viên mỹ mãn như vậy, tôi cũng cảm động rơi lệ không ngừng, một mặt cắn khăn tay, một mặt nói với Hi Âm: "Nếu như trong lòng một người con gái có người để yêu, ngoài người đó ra dù cho là ai thì cũng không liên quan đến nàng. Cũng may ông trời có mắt, cuối cùng đều là vui vẻ, không phụ sự chờ đợi của bọn họ".

Hi Âm khẽ vuốt lưng tôi, dịu dàng nói: "Chuyện xưa của người ta, nàng xúc động gì chứ? Đừng quấy rầy bọn họ, chúng ta đi thôi".

Tôi 'hức hức' một tiếng, nhào vào lòng hấn, được hấn dìu đi.

Hôn lễ của Lâm Tranh và Tang Mộc Vân được định mười ngày sau, Hi Âm vốn tính đợi cho tình hình Tang Mộc Vân ổn định, sẽ đưa tôi về chùa Đại Lôi Âm, nhưng Tang lão gia và Lâm Tranh cố tình giữ lại, bảo có thêm tôi quả thật thêm náo nhiệt, làm loạn tân phòng vân vân...hấn liền đồng ý, tạm gác lại chuyện đó đợi uống xong rượu mừng sẽ đi.

Nghe nói, đến lúc đó Thục vương và trác phi của ngài cũng vui lòng đến dự tiệc hỉ, vì hai người bọn họ là chủ hôn, từ lâu tôi đã muốn gặp vị Cửu vương

gia Bùi Quân trong truyền thuyết, bền kiên quyết ở lại hơn,

Đang tiếc, hy vọng tốt đẹp này của tôi cuối cùng không thực hiện được.

Lại nói vào một ngày, sau bữa cơm chiều, tôi và Hi Âm ra ngoài đi dạo. Ban đầu thời tiết cực kỳ tốt, gió đêm sảng khoái, bỗng nhiên trong lúc đó lại âm ảm nổi lên từng cơn gió lạnh, mây đen bốn phía tụ lại che ánh trăng sáng tỏ, bỗng chốc không gian thoáng một mảng u ám.

Hi Âm nhìn sắc trời nói: "E là thời tiết thay đổi, chúng ta trở về đi".

Lời nói vừa buông, một đám người mặc đồ đen bật mặt từ đâu kéo đến, im lặng tới gần như ma quỷ, trong nháy mắt vây xung quanh chúng tôi.

Nhìn khí thế bọn họ giương cung bạt kiếm, hiển nhiên là đã âm mưu từ trước, không phải là kẻ cướp.

"Các ngươi là ai?". Hi Âm bình tĩnh chặn trước tôi, giọng nói tự nhiên không chút bối rối.

Có một người đáp: "Tiểu nhân phụng mệnh đến lấy mạng Ngọc Tiểu Mai, xin ngài đừng làm tiểu nhân khó xử". Ngữ ý rất cung kính.

Trong lòng tôi hơi hồi hộp, Ngọc Tiểu Mai trong lời của hắn...là tôi sao?

"Phụng mệnh? Phụng mệnh của nàng ta?". Hi Âm cười âm trầm, chậm rãi nói: "Ta đoán một chút vậy, tất cả chuyện này đều do nàng ta đứng sau giờ trò, dạo trong mộng xuân là cái gì, bệnh lạ cổ độc là cái gì, chẳng qua muốn lấy cớ khiến cho chúng ta xuống núi. Nếu các ngươi đã biết ta là ai mà còn dám ra tay, cho là mạng sống của mình thọ quá sao? Mau chóng trở về nói cho nàng ta, không cần liên tục thách thức mức độ nhẫn nại của ta".

Tên mặc áo đen nói: "Một khi sự đã như vậy, tiểu nhân đành phải đắc tội". Nói xong, binh khí lóe sáng, xông đến chém giết.

Chợt thấy lưng mình bị ôm chặt, cảnh tượng trước mắt hoa lên, đến khi tầm mắt đã rõ ràng, phát hiện ra Hi Âm đã ôm tôi nhảy lên ngọn cây ngô đồng. Tôi kinh ngạc, khó có thể nào, đây là khinh công trong truyền thuyết sao?

Hắn kiêu ngạo nhìn xuống đám người đang đứng dưới tán cây, cười nói: "Chắc chắn, bản lĩnh chỉ như vậy mà cũng xưng danh sát thủ sao? Ta khuyên các ngươi không nên làm cho mình mất mặt lúc này. Tiểu Mai, chúng ta đi". Khi nói chuyện, lòng bàn chân sinh lực, công phu trong chớp mắt, cứ như vậy chúng tôi rơi xuống nóc nhà bên cạnh gốc cây.

"Mau đuổi theo!"

Đám người mặc đồ đen tiếp tục đuổi theo, hình như không đạt được mục đích thì không chịu bỏ qua, ánh đèn chiếu lên binh khí trong tay làm lóe ra mũi nhọn lạnh lẽo, như khiến cho ánh mắt người ta bị chói.

Tôi không khỏi cảm thán, những thích khách mặc đồ đen thật là không chuyên nghiệp tí nào, chắc là hạng nghiệp dư, nếu không sao có thể làm cho mục tiêu trốn thoát dễ dàng như vậy. Tất nhiên cũng có thể là do Hi Âm giấu đi tài năng, thực ra chính là cao thủ vô lâm kiệt xuất. Nhưng bất kể là tình huống nào, thích khách không hoàn thành nhiệm vụ là không đúng. Nếu tôi là chủ nhân của bọn họ, thuê một đám vô dụng như vậy, không tức chết mới là lạ.

Hi Âm kề sát bên tai tôi, trầm thì nói: "Tiểu Mai, không thể uống rượu mừng được nữa, ta đưa nàng đi". Không đợi tôi phản ứng lại, hắn canh đúng thời cơ, ôm tôi nhảy xuống, thẳng băng rơi trên yên một con tuần mã.

Hi Âm giờ roi ngựa, chỉ nghe một tiếng 'chát', con ngựa cất vó thật dài, ngay sau đó mang chúng tôi chạy đi nhanh như tên bắn.

Gió đêm lạnh dần, thổi ngược vào mặt, lạnh thấu toàn thân. Tiếng gió vù vù vút bên tai, quất vào mặt tôi làm tôi không mở mắt được, phong cảnh bên đường theo xẹt qua theo khóe mắt.

Tôi nói lộn xộn: "Thánh tăng, vừa rồi những người đó muốn bắt ta?"

Ánh mắt hắn thâm trầm, không nói một lời.

Tôi chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: "Vậy chúng ta định đi đâu?"

"Nàng muốn đi đâu, chúng ta sẽ đến đó".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mi gian sơn thủy*, thật tình hay giả dối, sớm đã

không phân biệt rõ

Sau khi rời khỏi Cẩm Thành, tôi và Hi Âm đập hoa phát liễu trên đường, đi một chút rồi nghỉ, rốt cuộc cũng không gặp yêu ma quỷ quái gì nữa.

Tôi không khỏi thờ dài, không nghĩ đến chuyện Hi Âm chẳng những là cao tăng đắc đạo Phật pháp vô biên mà còn là võ lâm cao thủ giấu mình, dễ dàng vút đám người bịt mặt đồ đen lên chín tầng mây.

Tôi thờ dài: "Thánh tăng à, người còn có bí mật nào không muốn cho người ta biết nữa chứ!"

Hi Âm nhếch môi cười, nói: "Muốn biết sao? Còn nhiều thời gian, đủ cho nàng tìm hiểu đến tận cùng".

Nếu không phải đám người mặc đồ đen bịt mặt gây rối, tôi có thể vui vẻ uống rượu mừng, làm náo loạn động phòng rồi rời đi. Giờ nghĩ lại, vẫn không tránh khỏi âm ức.

Nói đi nói lại, rốt cuộc tôi gây thù chuốc oán với ai, đến nỗi đối phương phải giết chết tôi mới được chứ?

Tôi từng thảo luận chuyện này với Hi Âm, nhưng hình như hắn không sẵn lòng nói thêm gì nữa, mỗi khi nhẹ nhàng băng quơ nhắc đến, lại cười tủm tỉm nói với tôi: "Tiểu Mai, ta sẽ bảo vệ nàng, mặc kệ kẻ nào gây hại đến nàng, ta cũng sẽ không bỏ qua cho họ",

Tôi nghe xong cảm động không thôi, nếu hắn đã tỏ ra như vậy, cũng không cần hỏi nhiều nữa. Nhưng, trực giác mách bảo tôi, ắt hẳn chuyện này có điểm kì lạ.

Sau đó không lâu, Hi Âm nhận được thư cho một vị cố nhân ở Lan Lăng, Giang Nam, lời lẽ trong thư tha thiết, ân cần mời hắn đến làm khách. Vị cố nhân này là một thương nhân có tên tuổi ở địa phương, tên là Hồ Nguyên Sinh. Nghe nói người đó rất có danh tiếng, giàu có nhưng nhân hậu, cửa hiệu của họ Hồ mở khắp phố lớn ngõ nhỏ ở nước Hứa. Phạm vi kinh doanh bao gồm đồ cổ, tơ lụa, thậm chí kỹ viện, phường ca múa lớn nhất cũng là của hắn.

Tôi vốn thích phong cảnh nhu hòa của Giang Nam, nhân cơ hội này, tôi và hắn bàn bạc với nhau, ngay lập tức bỏ ý định du ngoạn một tháng ở Tiêu Tương, tiến thẳng đến Lan Lăng.

Lát sau, Hi Âm thuê một chiếc thuyền hoa, dẫn tôi phiêu bạt dọc kênh Kinh Hàng. Cuối cùng, khoảng đầu mùa hạ, chúng tôi đã đến vùng sông nước lâu đời - Lan Lăng.

Hoa xuân cỏ mềm, áo quần lộng lẫy. Lan Lăng ở Giang Nam, chốn tài tử giai nhân, quê hương giàu sang hòa nhã.

Trong phòng trên lầu hai của gánh hát Diệu Âm, tôi và Hi Âm một mặt ngồi nghe hát, một mặt ngồi đợi Hồ Nguyên Sinh. Tôi lười biếng nằm lên bàn, cắn cắn hạt dưa, nghe vài điệu hát dân gian, tỏ ra thích chí.

Hôm nay ca vờ có tên là 'Du viên kinh mộng*', đại khái là nói về một tiểu thư khuê các tên Đỗ Lệ Nương, một đêm khi nằm mơ thấy mình nằm trong tay công tử họ Liễu, tình tự ở hoa viên trong nhà mình, sau đó mây mưa, lúc tỉnh lại thì tương tư, ngày nhớ đêm mong tình lang trong mộng, tới mức 'vạt áo dần dần rộng ra không hồi hận, vì chàng mà ngày càng tiều tụy'.

**một hồi của vở kịch Mẫu Đơn Đình rất nổi tiếng do Thang Hiền Tổ sáng tác, các bạn xem chi tiết tại đây*

Tôi tức cảnh sinh tình, không khỏi thờ hắt ra một cái, quay đầu nói với Hi Âm: "Nghe vở này, ta liền nghĩ ngay đến Lâm Tranh và Tang Mộc Vân, không biết bây giờ tình hình bọn họ ra sao rồi".

Hi Âm thay tôi rót đầy trà vào chén, cười nói: "Chức quan của Lâm Tranh là Viện sĩ Hàn lâm viện, nghe nói tháng sáu này hắn về kinh nhậm chức, đến lúc đó hắn dẫn theo Tang Mộc Vân cùng đi, tự nhiên người yêu sẽ trở thành người nhà".

"Hy vọng vậy". Tôi cắn vào thành chén, hút nước trà từ bên trong*, nhử mi nói: "Thánh tăng à, ta còn có một chuyện suy nghĩ đã lâu rồi".

**chị ấy đang nằm trên bàn nên không cầm chén trà uống =. ="*

"Chuyện gì vậy?"

Tôi nói: "Thiên Dạ cho là nguồn gốc của cổ đến từ nước Yến ở tây bắc, trong lãnh thổ nước đó cũng hiếm thấy, rốt cuộc Trần Minh Hiền có được từ đâu?"

Ngón tay thon dài của Hi Âm vờ về chén trà sứ trắng, thân nhiên nói: "Có câu có tiền có thể sai khiến ma quỷ. Trần Minh Hiền dùng trăm phương ngàn kế để có được Tang Mộc Vân, tất nhiên sẽ bỏ tiền ra. Hắn bằng lòng vung tiền như rác, còn sợ có đồ gì không chiếm được nữa?"

Tôi nhớ lại, thậm chí vậy cũng đúng. Dù sao chuyện này cũng qua rồi, hỏi đi hỏi lại cũng không có ý nghĩa gì nữa, bèn vút bỏ vấn đề rối rắm này.

Ngay lúc này, chỉ nghe một tiếng chiêng vang lên, kịch hay mở màn.

Đào hát hóa trang đẹp đẽ, trang phục sắc sỡ, cùng nhau bước lên vùng tay hát, mi gian sơn thủy*, thật tình hay giả dối, đã sớm không phân biệt rõ ràng.

**mi gian sơn thủy: mây cong cong lá liễu*

"Hóa ra tất cả hoa đều khoe hương khoe sắc, giống như bỏ khuyết cho cảnh tượng hoang tàn. Thế nhưng hôm nay ngày đẹp trời, thưởng thức chuyện vui trong sân nhà ai". Đào hát kia uyển chuyển hát í a, trong mắt tràn ngập xuân thủy ướt át và buồn bã.

Người đàn ông đứng góc bên cạnh nàng dường như rất đẹp, mặc dù hóa trang nhưng vẫn có thể thấy được mây kiếm mắt sáng, khuôn mặt bình thản tự nhiên, chắc hẳn là người có dung mạo phi phàm. Nhưng trên người lại phảng phất vài phần khí chất lạnh lùng, khiến cho người ta có cảm giác xa cách.

Nghe nói người này là kếp chính của gánh hát, tên là Tô Quân.

Bên ngoài màn che vang lên tiếng cười của phụ nữ, như ngọc bội leng keng, trong trẻo dễ nghe.

Chỉ nghe một cô nương ngưng ngưng nói: "Dáng vẻ công tử Tô Quân thật là đẹp! Ta đã nhìn hán hóa trang rất nhiều lần, mang vẻ ngọc thụ lâm phong, hào hoa phong nhã, người này thật giống thần tiên, nhân gian không có mấy ai. Những vở diễn của hán ta đều đến xem, tất nhiên nghe hát là chủ yếu. Nếu có thể lấy hán làm chồng, có chết...ta cũng cam lòng". Những người khác liên tục hòa vào.

Nghe vậy, tôi nhìn Tô Quân chăm chú tỉ mỉ, thấy dáng vẻ hán đẹp hiếm thấy, phảng phất như trúc tím Giang Nam, rất phù hợp với bốn chữ 'ngọc thụ lâm phong'. Chẳng qua, đẹp thì có đẹp, nhưng giống như một khối ngọc lạnh, dùng tay ừ cũng không ấm nổi,

"Ta khinh, tục ngữ nói tốt, cũng chỉ là một bao cò được thêu hoa lên!". Có người không nể nang dỗi cho các cô gái một gáo nước lạnh, nói: "Tên Tô Quân này ngoài vẻ bề ngoài hời hợt, trên thực tế cũng là loại bi ối bại hoại, các cô đừng có bị vẻ ngoài của hán lừa bịp".

Người trong mộng bị lên án, cô nương vừa mới nói chuyện cũng tỏ ra không vui, nói: "Bà Trương, lời bà nói có ý gì? Bà không quen không biết người ta, dựa vào cái gì lại cho là như vậy".

"Đúng vậy!", "Bà nói cho rõ đi".

"Nói đào hát vô tình vô nghĩa cũng không có vô lý. Người ta gặp còn nhiều hơn cơm các cô ăn, ta liếc mắt một cái là biết là người hay quý, tên Tô Quân đó cũng chỉ có thể lừa những đứa con gái mới lớn như các cô, không lừa được ta đâu". Bà Trương khinh thường hừ một tiếng, khinh miệt nói: "Ta hỏi các cô, các cô đã nghe qua chuyện nhị tiểu thư của Chu gia bị trời phạt?"

"Bị trời phạt?". Các cô nương cùng nhau bàn tán, sau một lúc lâu, có người nói: "Ta biết! Chính là Chu Phi Tuyết đúng không? Nghe nói cô ta được gả cho Mã viên ngoại, nhưng đêm tân hôn bỗng nhiên Mã viên ngoại chết bất đắc kì tử trong lúc động phòng, người nhà Mã gia mắng cô ấy là điềm xấu, liền đuổi cô ấy đi. Đáng thương là cô ấy thiếu ăn thiếu mặc, đành sống nhờ nhà biểu huynh Hồ Nguyên Sinh. Chẳng biết sau đó như thế nào, tự đứng trên má phải lại xuất hiện một mảng ban màu đen, một cô nương vốn như hoa như ngọc, trên mặt lại biến thành âm dương*"

**biểu tượng âm dương có 2 màu đen - trắng*

Hồ Nguyên Sinh?

Tôi nghe vậy ngạc nhiên, liền hỏi Hi Âm: "Các cô ấy nói là Hồ Nguyên Sinh, không phải là bạn cũ của người chứ?"

Hi Âm nhủ mây, lắc đầu nói: "Ta và Hồ Nguyên Sinh quen biết đã lâu, xưa nay giao tình rất tốt. Nếu thật sự có chuyện này, hán đã trực tiếp mở miệng nói, nhưng trong thư hán không đề cập đến".

Phía ngoài bức màn, bà Trương lại nói: "Cô biết là tốt rồi. Nghe đồn phụ nữ không trinh tiết đã bị trời phạt, trở thành một người có gương mặt âm dương xấu xí dữ tợn, không có cách nào quyến rũ đàn ông nữa. Ai bảo Chu Phi Tuyết bắt cả hai tay, hiện giờ có kết cục như vậy, tất cả đều là báo ứng".

"Khó có thể nào, Chu Phi Tuyết có tình nhân từ trước, nên trong đêm tân hôn mưu sát Mã viên ngoại?"

"Tình nhân của cô ta là ai?"

"Còn có thể là ai? Không phải là người các cô luôn luôn nhưng nhớ, đào hát Tô Quân sao!"

Tôi hóp một ngụm lớn nước trà, tựa lên mặt bàn liên tục ho khan. Hi Âm chuyển cho tôi khăn lụa, vuốt nhẹ lưng tôi giúp đỡ sặc, nói: "Uống chậm một chút, uống chậm một chút".

Tôi nhăn mặt hỏi hán: "Thánh tăng, người có nghe lời đồn đại các cô ấy nói không?"

Hán nói: "Nghe rồi, kếp hát này và chuyện vợ chồng kia".

Tôi nói: "Tiêu rồi, tiêu rồi".

"Nàng có hứng thú với hán?". Hán cô ý kéo dài âm cuối, nhìn tôi bí ẩn khó lường.

"Thật ra cũng không phải...". Tôi vừa nói được một nửa, hán lại cất giọng gọi ông chủ gánh hát vào, dặn dò: "Sau khi vở kịch trên sân khấu kết thúc, mời

Tô Quân công tử đến đây một lát". Nói xong, hào phóng lấy ra một thỏi vàng đưa cho ông chủ.

Hai mắt ông chủ lúc này sáng lên, nhìn chăm chăm thỏi vàng trong tay, không dám chậm trễ, liên tục vâng dạ: "Đề tiểu nhân đi gọi Tô Quân đến".

"Tiểu Mai, nàng hài lòng không?". Tay Hi Âm còn đang di chuyển trên lưng tôi, nụ cười dịu dàng trong trẻo không thể che được. Nhưng, cái nhìn của hắn chăm chú chan chứa 'tình cảm nồng nàn', tôi chợt thấy một cơn gió lạnh thổi qua, lòng tơ động đứng.

Không lâu sau, nghe gã sai vặt nói từ phía ngoài: "Hò công tử đã đến".

Một người đàn ông mặc áo bào đen bước vào, chỉ thấy tóc hắn buộc chặt bằng ngọc quan, tay chân cử động toát lên vẻ ung dung tự tại. Sau đó, hắn nhàn nhả chấp tay về phía Hi Âm: "Mới rồi có một chút việc cản trở, khiến thánh tăng đợi lâu, thật có lỗi, có lỗi". Nói xong, tầm mắt hắn chuyển đến người tôi, trên gương mặt trong trẻo hiện lên nụ cười ý tứ sâu xa.

"Chúng ta không cần khách khí, mời Hồ huynh ngồi".

Hồ Nguyên Sinh vén áo ngồi bên cạnh tôi, đối diện với Hi Âm.

"Đã lâu không gặp, không biết gần đây thánh tăng có khỏe không?". Hồ Nguyên Sinh vừa cười vừa nói, trên mặt lóe lên tia sáng, lại nói tiếp: "Chắc là không tồi. Ta thấy lúc huynh đau lòng muốn chết, nhất thời nghĩ quẩn nên xuất gia làm nhà sư, xem ra chuyện không hoàn toàn như vậy".

Đau lòng muốn chết? Tôi liếc mắt nhìn Hi Âm, trong lòng dấy lên một ngọn lửa tò mò.

Hi Âm bình thân cười nói: "Mặc kệ mong muốn ban đầu là gì, đau lòng muốn chết nên tìm cách giải thoát cũng tốt, tính toán trăm phương ngàn kế cũng tốt, cuối cùng mong người thì gặp người, như vậy là đủ. Huynh nói có đúng không?"

Ánh mắt Hồ Nguyên Sinh lướt trên người tôi và Hi Âm mấy lần, chậm rãi gật đầu. Sau một lúc lâu, buông mắt, vẻ mặt bỗng nhiên u ám, ngay cả ý cười bên môi cũng mang vài phần cảm xúc chua chát.

Hi Âm thấy hắn như vậy, nói: "Hồ huynh, huynh còn giấu diếm ta chuyện gì vậy? Tiểu Mai cũng không phải là người ngoài, có việc gì thì nói thẳng ra".

Hồ Nguyên Sinh thờ dãi một tiếng, nói: "Xem ra không gạt được huynh chuyện gì. Lần này ta mời huynh đến Lan Lăng, thật ra là vì biểu muội Phi Tuyết nhà ta".

Tôi và Hi Âm kín đáo đưa mắt nhìn nhau, hắn hỏi: "Nghe nói mặt lệnh muội biến thành âm dương, chuyện này là thật sao?"

Hồ Nguyên Sinh khó khăn nói: "Đúng vậy. Từ sau khi Mã viên ngoại bị chết bất đắc kì tử, muội muội bị nguyên rủa là Tang Môn tinh*, đâu đâu cũng có người lên án. Ta không đành lòng nhìn một cô gái như muội ấy một mình chịu đựng, bèn mang cô ấy về nhà. Trước đó không lâu, má phải của muội ấy tự nhiên xuất hiện một khối ban màu đen, mời nhiều thầy thuốc đến cũng vô ích, mấy hôm nay cả ngày mê man, gọi thế nào cũng không dậy. Ai cũng nói muội muội hại người nên bị trời phạt, biến mặt thành âm dương, nhưng ta biết không phải như vậy...". Hắn không che giấu vẻ đau đớn, ánh mắt thâm trầm nhìn về hướng khác, giọng nói nhẹ như mây khói: "Phi Tuyết..."

**Tang Môn tinh: Tang Môn trong khoa tử vi thuộc về nhóm bại tinh, mang lại tang tóc. Phụ nữ mang mệnh Tang Môn thường chịu cảnh mất mát con cái hoặc hình thương hôn nhân. Trong trường hợp này ám chỉ Phi Tuyết mang mệnh sát phu.*

Hi Âm hiểu ra, vuốt cằm, trấn an hắn: "Hồ huynh đừng lo lắng, trước tiên cần xem qua bệnh tình của lệnh muội, rốt cuộc là trời phạt hay có người giả ma giả quỷ, dễ dàng tìm ra manh mối".

Nghe vậy, Hồ Nguyên Sinh như người chết đuối vớ được cọc, cảm kích nói: "Làm phiền thánh tăng việc này. Nếu sau này có gì ta giúp được, thánh tăng cứ mở miệng, ta nguyện ra sức trâu ngựa để đền đáp đại ơn đại đức của thánh tăng".

"Hồ huynh đừng khách khí, trước đây huynh có ơn với ta, lần này xem như ta trả lại ân tình".

Lời nói vừa buông, ngoài rèm vang lên giọng nói của ông chủ: "Khách quan, Tô Quân công tử đã đến".

Tôi giật mình ngẩng đầu lên, trên sân khấu dưới lầu không còn bóng người, khán giả từng tốp từng tốp rời đi, cuối cùng vắng vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đều tại ánh trăng gây họa

Gió đêm mon man mang ba phần cảm giác mát mẻ, dịu dàng thổi vào mặt. Ven bờ kênh đào cổ xưa ánh đèn hắt bóng, thấp thoáng mịt mờ, cảnh tượng đoàn người vui mừng náo nhiệt. Trên sông thuyền hoa qua lại, một vùng ca hát.

Phố này tên là Ki Hạng, vì buôn bán rất nhiều kiểu lược nổi tiếng, là nơi phồn hoa nhất thành Lan Lăng, Hồ phủ ở cuối phố Ki Hạng. Ánh trăng mênh mông chiếu vào phiến đá xanh lát trên con đường nhỏ, tỏa ra ánh sáng bóng lảng.

Thuyền nhỏ trôi theo dòng nước, phong cảnh Giang Nam như bức tranh sương khói, không biết vì sao, cuối cùng tôi có một cảm giác quen thuộc không diễn tả nên lời, giống như trước đây tôi đã từng đến nơi này, thậm chí đã từng sống ở đây. Tôi cố gắng nghỉ ngơi, nhưng cũng không có manh mối, đành từ bỏ.

Hồ Nguyên Sinh quả nhiên không hổ danh là nhà giàu nhất Giang Nam, Hồ phủ cửa đồ ngói lớn, sân rất rộng, so với Tang phủ thì kém chút thanh lệ, nhưng hơn chút xa hoa. Cảnh tượng thật rộng lớn, tôi nghĩ hoàng cung chẳng qua cũng chỉ đến đó. Trong phủ có chín cái đài nghỉ chân, xà chính được vẽ, lan can chạm trổ, di chuyển thì cảnh trí thay đổi.

Tôi nhìn vậy đã đủ, không khỏi hỏi: "Hồ công tử, quý phủ vừa to vừa nhiều lối rẽ, huynh có thể nhớ rõ từng sân sao? Chẳng lẽ ngày thường không lạc đường sao?"

Hồ Nguyên Sinh cười nói: "Khi còn bé trong nhà có nhiều người, khi đó Phi Tuyết cũng ở đây, ta và nàng thường chuyên chơi đùa bị lạc phương hướng ở trong phủ. Sau này lớn lên trong nhà vắng vẻ, ngược lại lại không bị lạc đường". Hắn quay đầu, trong nụ cười có chút bí ẩn.

Lời nói vừa buông, trên hành lang gấp khúc có một thiếu phụ mặc quần áo đẹp đẽ, khuôn mặt sắc sảo, trong đôi mắt đẹp lộ ra vài phần kiêu căng, không nhanh không chậm nhìn tôi và Hi Âm đánh giá vài lượt. Chợt nở ra nụ cười tươi tắn, chậm chậm đi đến trước mặt Hồ Nguyên Sinh, như là vô cùng thân thiết, nói: "Nguyên Sinh, chàng đã về, hai vị này là...?"

Bóng hoa bốn phía mênh mông, ánh trăng sáng tỏ chiếu trên mái hiên, giống như chìa tay níu lấy.

Thân mình Hồ Nguyên Sinh cứng lại trong nháy mắt, rất bình tĩnh lùi về phía sau, một tay nhẹ đặt trên thắt lưng của nàng ta, mỉm cười nói: "Băng Băng, đây là hai người bạn của ta, lần này đến Lan Lăng thăm thú, nên ta mời họ đến phủ ở tạm". Lại quay qua tôi và Hi Âm nói: "Đây chính là thê tử, Đỗ Băng Băng".

Hồ phu nhân nói: "Hóa ra là hai vị bạn tốt, hai vị không cần khách sáo, cứ xem nơi này là nhà của mình, có gì cần cứ sai bảo hạ nhân".

Hồ Nguyên Sinh buông nàng ta ra, nói: "Ta dẫn bọn họ đi thu xếp phòng nghỉ, nàng về phòng nghỉ tạm trước đi". Nói xong, liền dẫn tôi và Hi Âm nghênh ngang bước đi. Đỗ Băng Băng đứng im tại chỗ không nhúc nhích, hiển nhiên vẫn giữ nguyên tư thế không đi chuyển.

Lúc sắp bước đi, tôi lơ đãng nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên vẻ oán độc, ngón tay mềm mại như nước gắt gao vịn khăn lụa, nụ cười âm thầm.

Hôm nay sắc trời đã muộn, vì chữa bệnh cho Chu Phi Tuyết nên chúng tôi ở lại đến sáng mai. Mọi thứ sắp xếp thỏa đáng, Hi Âm liền mang tôi ra ngoài du ngoạn.

Từ Hồ phủ bước ra, tôi và Hi Âm sóng vai bước chậm rãi, đi một chút dừng một chút, thật tự do tự tại.

Ánh mắt Hồ phu nhân lộ vẻ khác thường trước mặt, tôi nhìn không được hỏi Hi Âm: "Thánh tăng à, người có cảm thấy không, quan hệ Hồ Nguyên Sinh và thê tử của huynh ấy Đỗ Băng Băng hình như không hòa thuận lắm?"

Hi Âm nói: "Hồ Nguyên Sinh và thê tử của huynh ấy là quan hệ hôn nhân chính trị, không dựa trên cơ sở tình cảm".

Tôi gật đầu hiểu rõ, thâm nghĩ hôn nhân mai mối quả nhiên là nguyên nhân chính khiến cuộc sống đôi bên không hài hòa.

"Vậy người có cảm thấy ánh mắt của Hồ Nguyên Sinh và Tô Quân có chút không bình thường không?". Tôi lặng lẽ, lại nghĩ về cảnh tượng ở gánh hát lúc rồi, không khỏi nảy sinh nghi ngờ.

Lại nói lúc Tô Quân vén rèm bước vào, sắc mặt Hồ Nguyên Sinh thay đổi trong nháy mắt, mọi lời nói đều ngưng lại ở bên môi, trong mắt bỗng nhiên nổi lên vài tia oán hận. Mà phản ứng của Tô Quân cũng có chút khác thường, đầu tiên hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Hồ Nguyên Sinh một cái, chợt lặng lẽ quay mặt đi, đáy mắt gọn sóng không người. Vốn giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, càng khiến cho người khác không dám tùy tiện trả lời.

Trong nhất thời, bầu không khí trở nên vô cùng kì lạ. Trong phòng hết nóng rồi lại lạnh, khó khăn lắm như gió bắc rít gào, mùa đông khắc nghiệt càng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Tôi vuốt cằm, kết luận: "Trực giác cho ta biết, hai người bọn họ nhất định có một khúc mắc không ai biết. Nói không chừng, có quan hệ đến chuyện Chu Phi Tuyết bị trời phạt".

"Ta quen biết với Hồ Nguyên Sinh từ lâu, chuyện của huynh ấy cũng biết chút ít. Theo như ta biết, gia cảnh Chu Phi Tuyết nghèo khó, khi còn bé thường

xuyên ở nhà Hồ Nguyên Sinh, hai người bọn họ thanh mai trúc mã, tình cảm vô cùng tốt. Trước khi phụ mẫu Chu gia lâm chung bèn gả Chu Phi Tuyết cho Mã viên ngoại, mới đầu nàng ta không muốn, nhưng rốt cuộc là nguyện vọng của song thân, nàng ta không muốn cũng đành xuất giá".

Trong đầu chợt lóe ánh sáng, tôi tỉnh ngộ nói: "Ta hiểu rồi! Nhất định là Chu Phi Tuyết và Tô Quân có tình cảm với nhau, phụ mẫu Chu gia chia cắt đôi lứa, bắt Chu Phi Tuyết lấy Mã viên ngoại. Vì thế, Chu Phi Tuyết liền hợp mưu với Tô Quân, sát hại Mã viên ngoại trong đêm tân hôn, sau đó hai người có thể...ừm..."

Hi Âm khẽ nhủ mày, dù bạn vẫn ung dung nhìn tôi nói: "Vậy theo lời nàng nói, tại sao Mã viên ngoại đã chết, nhưng Tô Quân và Chu Phi Tuyết vẫn còn ở trong thành, chưa bỏ trốn?"

Tôi ghen lời: "À...à...à đó là vì..."

"Xem thoại bán cho nhiều vào". Hi Âm cười nói, hấn dừng chân trước hàng bán lược ven bờ, cầm lấy một chiếc hỏi tôi: "Tiểu Mai, lược hồ điệp này đẹp không?"

Tôi chăm chú nhìn kỹ, nhưng thấy thân lược hồ điệp có nhiều con bướm đủ màu sắc, như bay uyển chuyển. Thợ chế tác rất tinh xảo, làm lay động lòng người, không khỏi khen: "Đẹp, thật là đẹp!"

Hi Âm bỏ tiền mua: "Gói lại giúp".

Người bán hàng rong nhận bạc, nhanh nhẹn gói lược lại, cười nói ân cần: "Mắt nhìn của hai vị khách quan thật là tốt! Chiếc lược uyên ương hồ điệp này có thể nói là độc nhất vô nhị ở thành Lan Lăng, uyên ương hồ điệp trên thân lược này là do chính tay Tô Quân công tử tự vẽ. Tiểu nhân ở sát vách nhà Tô Quân, từ nhỏ đến lớn mới cảm được bán vẽ tuyệt đẹp của hấn, nhiều người dùng ngàn vàng cũng khó mua được!"

Tôi ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Mộng uyên ương hồ điệp không phải vừa diễn ra sao?"

Chuyện cũ này vốn trong tiểu thuyết, sau đó được người ta diễn lại. Đại khái là nói về một người phụ nữ tên là Thẩm Nhu, vì xui xẻo mà bị chồng lên mưu hại, chịu hình phạt chìm trong nước. May mắn nàng được một người tên là Tang Bác tướng quân cứu lên, lâu ngày hai người này sinh tình cảm, kết làm vợ chồng. Rồi sau đó, chồng cũ của Thẩm Nhu cố tình dây dưa khiến hai người bọn họ sống không yên. Tang Bác hứa với Thẩm Nhu, nói rằng kiếp sau phải làm một con bướm để bảo vệ bên cạnh nàng, rồi tự vẫn.

Tuy tôi mất trí nhớ, nhưng cũng từng nghe qua vở kịch này, về phần ai là người hát khúc này thì không nhớ ra. Mỗi lần nghe vở kịch này, không khỏi thương tâm vì tạo hóa trêu ngươi chuyện tình của Thẩm Nhu và Tang Bác, khóc đến tê tim liệt phổi.

Người bán hàng rong vỗ bàn, thao thao bất tuyệt: "Đúng vậy! Hai năm trước, Tô Quân chính là người hát khúc 'Mộng uyên ương hồ điệp', khúc này gắn liền với tiếng tăm của hấn. Hấn vào vai Tang Bác tướng quân, dùng tình cảm dịu dàng diễn vô cùng nhuần nhuyễn! Khi đó, không biết bao nhiêu cô nương bị mê hoặc! Mỗi ngày các cô nương xếp hàng trước cửa gánh hát Diệu Âm, quả thật bằng từ đầu này đến đầu bên kia của phố Ki Hạng! Sau này không biết vì chuyện gì, hấn lại không hát nữa, bây giờ có muốn nghe cũng không được!"

Tôi nói: "Không phải người quen biết hấn sao? Sao người không đi hỏi hấn vì sao hấn không hát nữa?"

Người bán hàng rong ghen lại, ngượng ngừng cười nói: "Hấn bỏ đi từ lâu rồi..."

"Vì sao hấn bỏ đi mà lại vẽ cho người bức tranh đó?"

"Bức tranh thật là của hấn, ta thề! Chẳng qua...". Người bán hàng rong ảo não sờ mũi nói: "Bức tranh này không phải hấn cho ta, là ta thấy hấn vứt đi...Ta cảm thấy bức tranh rất đẹp, bỏ đi thì rất tiếc, nên nhặt lên..."

Trong lòng bỗng động, tôi lại hỏi: "Tô Quân vứt tranh này lúc nào?"

Người bán hàng rong gãi đầu suy nghĩ hồi lâu, đáp: "Hình như là trước trung thu năm ngoái, ta nhớ rõ đêm đó là lễ hội ngắm đèn ở thành Lan Lăng, một mình hấn uống rượu say mềm, sau đó vứt bức tranh này đi".

Từ biệt người bán hàng rong, tôi giờ con bướm lên nhìn tỉ mỉ, hỏi Hi Âm: "Thánh tăng à, người nói bức tranh uyên ương hồ điệp này có phải là của Tô Quân tặng cho Chu Phi Tuyết không?"

Hi Âm nói: "Không biết nữa, phải hỏi Tô Quân".

"Tại sao hấn lại vứt tranh đi? Mộng uyên ương hồ điệp sao lại thất truyền?" Tôi lắc đầu nói líu ríu: "Uyên ương hồ điệp, uyên ương hồ điệp, uyên ương chia cắt, hồ điệp phân ly...Ồi!"

Hi Âm hét lên: "Tiểu Mai, cẩn thận!"

Một chiếc xe ngựa không biết từ đâu đi ra, chỉ nghe tiếng ngựa hí chói tai truyền đến. Bên hông chợt căng thẳng, cảnh sắc xung quanh nhanh chóng vụt qua, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng, tiếng gió vù vù bên tai.

Đợi khi tôi lấy lại được thần trí, đã được Hi Âm ôm chặt vào lòng. Một tay hấn nắm thắt lưng tôi, một tay kia nhanh chóng đỡ bả vai, trong mắt tràn đầy sự vội vàng: "Tiểu Mai, nàng không sao chứ?"

Tôi nhìn hấn, lúng túng nói: "Không...không có việc gì..."

Khuôn mặt tuấn tú của hấn gần trong gang tấc, chớp mũi nhẹ nhàng cọ vào, cùng nghe thấy tiếng thở của nhau, thậm chí tôi có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở nóng ẩm ẩm ướt phả lên môi tôi.

Trăng mờ gió lớn, cô nam quả nữ, sớm nắng chiều mưa...Trống ngực đập rộn rã.

Hấn nghĩ lại vẫn sợ, nói: "Không có việc gì là ổn rồi". Nói xong buông tôi ra.

Tôi không đành lòng rời khỏi ngực hấn, gần như theo bản năng sờ vào nơi hấn chạm vào, lại nảy sinh một cảm giác gần giống như lúc trước.

Bản thân tôi bị tình cảm của mình làm cho hoảng sợ, trong tay nắm chặt chiếc lược hồ điệp, thoáng liếc trộm hấn. Tên đầu sỏ gây nên chuyện này lại mang vẻ mặt bình thản, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hấn nhìn hướng xe ngựa đi xa, chân mày khẽ nhíu trong chớp mắt, bỗng nhiên nhìn tôi nói: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta quay về Hồ phủ nghỉ ngơi thôi". Hai ánh mắt chạm nhau, nhanh như chớp tôi quay mặt, che miệng ho nhẹ nói: "Đi thôi, đi thôi".

"Tiểu Mai, nàng sao vậy?". Hi Âm tiến lại, quan sát vẻ mặt tôi, bờ môi nở nụ cười như có như không: "Sao mặt nàng lại đỏ?"

"...Mặt người mới đỏ, cả nhà người đều đỏ mặt!". Tôi vội đẩy hấn ra, chạy trốn chết.

Tôi bị sao vậy...

Chẳng lẽ ánh trăng tối nay đẹp dịu dàng, nên làm cho mọi thứ đều mang vẻ đẹp mờ mờ ảo ảo, nên nảy sinh ảo giác chăng? Đúng vậy, nhất định là như vậy, nhất định là tại ánh trăng gây họa. Tôi tự an ủi mình như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Không phải người ngoài, tất nhiên chính là thê tử*

Buổi sáng ngày thứ hai, Hồ Nguyên Sinh dẫn tôi và Hi Âm đến chỗ Chu Phi Tuyết, hình như hấn cố ý cản dận hạ nhân bên người, không cho bất kỳ ai đi theo.

Cửa sổ nơi Chu Phi Tuyết ở có thể nhìn ra ngoài hồ sen, sâu bên trong Hồ phủ, xuyên qua hành lang dài uốn lượn quanh co, gió mát khẽ thổi, tôi ngửi được mùi hoa sen trong trẻo thanh nhã, nhất thời có chút vui vẻ thoải mái. Quả thật, chẳng qua chỉ bước có vài bước, một hồ sen lớn lộ ra trước mắt. Lá sen xanh như ngọc hòa vào làm một, hoa sen hồng nhạt từng lớp từng lớp nở rộ, thanh lệ vô cùng.

Một tòa lầu các thanh nhã được dựng giữa hồ sen, nước chảy bốn phía, gần đó có một cây cầu hẹp nối liền với mặt đất. Hai bên cửa viện có gia đình trông coi, nhìn bộ dạng không phải là hạ nhân bình thường.

Màn che rung động, phảng phất như tay áo của vũ nữ. Trong phòng huân hương lượn lờ, một nữ tử nằm trên giường, thoát nhìn, chỉ thấy lông mày nàng mờ nhạt, da trắng như tuyết, vẻ mặt lúc ngủ điềm tĩnh xinh đẹp.

Những người đẹp trên đời chia thành rất nhiều kiểu, hoặc đẹp đề quý giá sang trọng như mẫu đơn, hoặc kiều diễm ướt át như sơn trà, hoặc diễm dúa lẳng lơ mê hoặc như hoa anh túc, đây là ba kiểu xinh đẹp thường thấy, nhưng càng đẹp càng chói mắt, nhìn lâu sẽ khiến người ta sinh lòng ghen ghét. Nhưng kiểu đẹp nhất như Chu Phi Tuyết, so với hoa sen nở trong hồ càng có phần lịch sự tao nhã uyển chuyển thanh thoát, càng ngắm càng thấy đẹp, càng nhìn càng khiến người ta mờ mắt.

Nha hoàn hầu bên người nhìn thấy Hồ Nguyên Sinh, cung kính gọi 'Thiếu gia', rồi đưa mắt ra hiệu lui xuống.

Cho đến khi đi đến giường, nửa khuôn mặt của Chu Phi Tuyết bỗng nhiên đập vào mắt, tôi không khỏi kinh ngạc hít một ngụm khí lạnh, nghẹn giọng nhìn trân trân nói: "Đây...đây...sao có thể như vậy?"

Một mảng ban màu đen lớn dữ tợn dường như lan hết bên gò má phải, làm tôn lên da thịt trắng nõn nà của nàng, càng nhìn càng thấy ghê tởm. Nhìn kỹ lại, hình dạng của mảng ban đen kia y hệt như một con bướm nhẹ nhàng bay lên.

Hồ Nguyên Sinh đứng im bên giường, ánh mắt dịu dàng ẩn chứa vài phần ưu thương, nhìn mặt Chu Phi Tuyết lưu luyến không rời. Sau một lúc lâu, thờ dãi nói: "Từ xưa thành Lan Lăng đã có một truyền thuyết, phàm là những phụ nữ không giữ gìn trinh tiết sẽ bị trời phạt, khuôn mặt sẽ trở thành mặt âm dương dữ tợn khiến người ta sợ hãi, bị vạn người phi nhổ. Khoảng chừng sau giờ Ngọ mười ngày trước, ta cầm quả dâu Phi Tuyết thích ăn nhất đến cho

nàng, lúc ấy nàng còn đang ngồi trang điểm, bên cạnh không có nha hoàn hầu hạ. Ta gọi nàng mấy tiếng liên tiếp, nàng cũng không có phản ứng gì. Ta vừa bước đến cạnh nàng, liền thấy mặt nàng..."

Nghe xong lời nói của hắn, tự nhiên lông tơ sau lưng tôi đồng loạt dựng đứng lên, không tự chủ được mà run run một phen. Chợt sà vào lòng Hi Âm, cọ cọ ngực, Hi Âm cười như không cười liếc tôi, nửa trấn an vỗ nhẹ đầu vai tôi.

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Ta đã mời rất nhiều danh y đến chữa bệnh cho nàng, gần nhất là Mạnh Hà y phái, xa nhất là thái y đại nội, phàm nếu có thể mời được ta đều nghĩ biện pháp để mời đến. Nhưng chưa đi đến đâu cả, không một người nào có thể thật sự nói đến tốt cùng là có chuyện gì. Dần dần, thời gian Phi Tuyết ngủ càng ngày càng dài, đến hiện tại cả ngày đều ở trong trạng thái mê man, mặc cho ta gọi như thế nào cũng không tỉnh dậy".

Tôi vui vào ngực Hi Âm, hỏi: "Chu tiểu thư rốt cuộc có phản bội chồng không?"

Hồ Nguyên Sinh trợn trừng hai mắt, nói như đinh đóng cột: "Không có, Phi Tuyết không có phản bội! Đều do tên con hát họ Tô kia hại nàng! Là lỗi của hắn!"

Huỳnh đài, huỳnh kích động gì chứ...

Tôi bị phản ứng quá khích của hắn làm cho nghẹn lời, nhất thời không biết có nên hỏi tiếp không. Đây là vì căng thẳng do bệnh tình của biểu muội, nhưng cũng không nên vì hỏi một câu mà sừng cò lên chứ.

Lại nghe Hi Âm nhàn nhã nói: "Hồ huynh sao lại kích động như vậy, Tiểu Mai không có ý tứ gì khác, chỉ là mong muốn biết chân tướng rõ ràng thôi".

Hồ Nguyên Sinh ngẩn người, như tỉnh lại từ trong mộng, ngược mắt nhìn tôi và Hi Âm, ánh mắt lay động mà mờ mịt: "Thật xin lỗi, cô nương Tiểu Mai, vừa rồi ta đã thất thố". Hắn cúi đầu ảm đạm nói: "Ta chỉ nghĩ Phi Tuyết bị người ta vu vạ là nữ tử thất tiết. Tại sao nàng phải gánh chịu tất cả, ông trời rất bất công với nàng".

Tôi cười cười: "Không sao, Hồ công tử không cần giải thích với ta. Lý giải vạn tuế, lý giải vạn tuế".

Hi Âm lãng sang chuyện khác: "Cái chết của Mã viên ngoại có gì khả nghi không?"

Hồ Nguyên Sinh lắc đầu: "Không có, khám nghiệm tử thi cho biết do uống rượu quá độ khiến cho quyết tâm ung mà chết bất đắc kỳ tử".

**quyết tâm ung: nhồi máu cơ tim (chủ thích của tác giả)*

"Vậy à. Xưa nay ta không tin chuyện quỷ thần, nếu thật sự do trời phạt, cũng nên là những tên tham quan ăn dút lót trái pháp luật, coi mạng người như cỏ rác, không đến lượt một phụ nữ yếu ớt như Chu cô nương. Theo ta thấy, hơn phân nửa là do có người đứng sau giả thân giả quỷ".

Nói xong, Hi Âm vén áo, nhanh nhẹn ngồi xuống mép giường. Hắn tỉ mỉ nhìn vết ban hình con bướm trên gương mặt Chu Phi Tuyết một lúc lâu, lại tập trung bắt mạch cho nàng.

Tôi liếc trộm Hồ Nguyên Sinh một cái, khuôn mặt tuấn tú của hắn căng thẳng, bờ môi mím lại, giữa trán có lớp mồ hôi mỏng. Giờ phút này, hắn nhìn Hi Âm không chớp mắt, sợ bỏ qua một biểu cảm nhỏ nào của hắn, khẩn trương như chính mình bị nhiễm bệnh. Ánh mắt Hồ Nguyên Sinh nhìn Chu Phi Tuyết, rõ ràng không hồn nhiên như tình cảm huynh muội, mà là nhớ nhung yêu thương như người yêu.

Nhiều năm sống cuộc đời uẩn khúc khiến cho tôi có trực giác nhạy bén với chuyện khúc mắc của tình yêu cầu huyết, nhớ lại chuyện hắn và Đỗ Băng Băng có cuộc sống tình cảm không hài hòa...

Thật lâu sau, hắn cẩn thận hỏi: "Thánh tăng, bệnh tình của Phi Tuyết...ra sao?"

Hi Âm thu tay về, khẽ nhếch miệng, đứng lên nói: "Ta đã đoán đúng, Chu cô nương thật sự không bị bệnh, cũng không có trúng độc, về phần trời phạt, lời nói đó vô căn cứ".

Tôi tò mò nói: "Không phải nhiễm bệnh cũng không phải trúng độc, khó có thể nào...lại là trúng cổ?"

Khóe miệng Hi Âm giật giật: "Trên đời có nhiều cổ như vậy sao?"

"Không phải là do trời phạt?". Hồ Nguyên Sinh vội hỏi: "Vậy cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

Hắn chỉ vào bên má phải của Chu Phi Tuyết, nói: "Vết ban hình con bướm trên mặt Chu Phi Tuyết là do người ta vẽ lên, loại thuốc nhuộm này tên là 'mặc nhiễm', bình thường chỉ dùng trong dệt vải, Hồ huynh buôn bán tơ lụa nhiều năm, không xa lạ gì đối với mặc nhiễm".

Sắc mặt của Hồ Nguyên Sinh trở nên trắng bệch, hắn choáng váng, lao đảo đi vài bước suýt ngã: "Mặc nhiễm...thuốc nhuộm này có thể tẩy được không?"

Hi Âm lắc đầu nói: "Bình thường nếu là vết thương do đao kiếm, chỉ cần tỉ mỉ trị liệu hợp lý, vẫn có khả năng tiêu trừ vết sẹo. Nhưng mặc nhiễm tẩy sẽ không sạch, một khi dính lên da, cả đời khó có thể xóa đi. Có người dùng thủ đoạn ác độc như vậy để hủy dung mạo của nàng ấy, ắt hẳn rất hận nàng".

Hồ Nguyên Sinh mất hồn mất vía ngã lên trên giường, trong nháy mắt, trên mặt hắn hiện lên rất nhiều cảm xúc: khiếp sợ, đau đớn, hối hận...Cuối cùng, tất

cả trở thành tức giận và hận thù ngập trời.

Nghe vậy, tôi cũng cực kì kinh ngạc, nhìn Chu Phi Tuyết, trong lòng tiếc hận không nguôi, cô nương xinh đẹp bị hủy hoại như vậy. Quả thật người tính không bằng trời tính, thật là hồng nhan bạc mệnh mà.

"Một khi đã như vậy, vì sao Phi Tuyết lại hôn mê?". Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, dường như những lời này thoát ra từ hàm răng của hắn.

Hi Âm giải thích: "Mạch tượng của nàng và người thường không giống nhau, thật ra thân thể nàng không có bệnh gì cả. Về phần vì sao nàng hôn mê bất tỉnh, chỉ e là tâm bệnh".

"Tâm bệnh?"

"Không sai, khí bản tích tụ trong lòng, sẽ làm cho những chất độc bên ngoài nhập vào thân thể. Khúc mắc của Chu cô nương chưa hóa giải được, bản thân không muốn tỉnh lại, dù cho người ngoài có gọi như thế nào cũng không thay đổi được gì.

Thì ra là như vậy, chẳng trách Hồ Nguyên Sinh vì nàng mời nhiều thần y, danh y, đều không biết nguyên do tại sao, chuyện của nàng chính là do tâm bệnh, cái gọi là tâm bệnh cần phải có người chữa tâm bệnh, thầy thuốc có y thuật cao minh đến đâu cũng không hóa giải được khúc mắc trong lòng nàng.

Đúng vào lúc này, chỉ nghe bên ngoài truyền đến một trận ồn ào ầm ĩ, giống như có người cãi vã chuyện gì đó.

"Mất người mù sao? Ngay cả ta cũng dám cản lại, các người còn mau lui ra?". Trước cửa viện, Đỗ Băng Băng tức giận chỉ vào tên gia đình trước cửa, mặt cười đến đỏ bừng: "Nói, có phải Nguyên Sinh ở bên trong không? Có phải dẫn người đến chữa bệnh cho Chu Phi Tuyết không?"

Một tên gia đình đáp: "Bẩm phu nhân, thiếu gia có dặn dò, không có sự cho phép của người, bất kì ai cũng không được đi vào Vọng Hà hiên quấy rầy biểu tiểu thư đang nghỉ ngơi". Tuy rằng bộ dạng tên gia đình cúi đầu cung kính, nhưng lại dùng thân che chắn lại cửa viện.

Đỗ Băng Băng cười lạnh như băng: "Ta khinh! Á đàn bà phản bội chồng kia, chỉ biết quyến rũ đàn ông xung quanh, còn xứng gọi là biểu tiểu thư! Các người cút ngay cho ta! Ta muốn đi vào..."

Hồ Nguyên Sinh gầm lên: "Băng Băng!". Tay giấu dưới áo dài gắt gao nắm lại, có thể sờ thấy được khớp xương màu xanh trắng, Hắn cắn môi, giữa chân mày hiện lên vẻ ảm đạm, như là cực kỳ ngăn lại lửa giận trong lòng.

Đỗ Băng Băng bỗng nhiên dừng lại, ngược mắt, ánh mắt sắc bén nhìn tôi và Hi Âm, cuối cùng rơi trên mình Hồ Nguyên Sinh. Nhất thời hòa hoãn trở lại, dịu dàng nói: "Nguyên Sinh, chàng xem hạ nhân trong phủ thật vô lễ, không cho ta đi vào, lại còn nói do chàng đã dặn dò". Dáng vẻ hờn dỗi như vậy, so với người đàn bà kiêu căng đánh đá vừa rồi như là hai người khác nhau.

Gia đình giữ cửa đen mặt, yên lặng lùi sang một bên.

Hồ Nguyên Sinh nhẹ giọng nói: "Là do ta dặn dò. Thân thể Phi Tuyết không tốt, thầy thuốc nói cần tĩnh dưỡng, ta cố ý sai người đến canh giữ viện của muội ấy".

"Thầy thuốc?". Đỗ Băng Băng cười nói: "Hóa ra hai vị này cũng không phải là bạn cũ đến đây chơi, mà là thầy thuốc do chàng đặc biệt mời đến. Nguyên Sinh, mọi người đều nói cô ta bị mặt âm dương là do trời phạt, cho dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước hồi sinh cũng chữa không được, chàng uống công như vậy làm gì?"

Hi Âm nhíu mày nói: "Rốt cuộc có phải do trời phạt hay không, cũng phải xem qua mới biết được".

"Thật không? Tiên sinh đã chẩn ra kết quả chưa?"

Hi Âm khẽ cười, nói: "Thân là thầy thuốc, có nghĩa vụ phải bảo mật tình trạng của người bệnh. Nội tình bên trong, không nói cho người ngoài".

Sắc mặt Đỗ Băng Băng biến đổi, không thềm đáp lại chúng tôi, chuyển hướng sang Hồ Nguyên Sinh, nói: "Nguyên Sinh, không phải chàng nói hôm nay giúp ta chọn vài lụa sao? Ta đã sai người chuẩn bị xe ngựa rồi, chúng ta đi thôi".

Hồ Nguyên Sinh nhìn tôi và Hi Âm, vẻ mặt ý tứ sâu xa, quay người rồi đi theo Đỗ Băng Băng.

Trong kênh Ki Hạng người đến người đi, cửa hàng san sát, rất náo nhiệt.

Tôi hỏi Hi Âm: "Suy cho cùng ta cảm thấy giữa Hồ Nguyên Sinh và Chu Phi Tuyết không phải chỉ là tình cảm huynh muội đơn giản, người nhìn hôm nay xem, chẳng qua ta chỉ hỏi một câu, huynh ấy lên dựng người, thật có chút khác thường. Huynh ấy phải người bảo vệ Vọng Hà hiên, không cho bất cứ ai tiếp cận Chu Phi Tuyết, có phải đã biết có người hãm hại nàng ta?"

Môi hắn chứa ý cười: "Trên dưới Hồ phủ hắn chỉ phòng bị một người duy nhất".

"Đỗ Băng Băng?". Tôi không khỏi tò mò, Hồ Nguyên Sinh thoát nhìn không phải là loại đàn ông vô dụng yếu đuối, lại ngoan ngoãn phục tùng Đỗ Băng Băng, thậm chí có chút nhường nhịn. "Hắn không có tình cảm với Đỗ Băng Băng? Vì sao phải lừa dối nàng ta?"

"Phụ thân của Đỗ Băng Băng chính là huynh trưởng ruột của đương kim Hoàng hậu, nếu hần không đối tốt với Đỗ Băng Băng, cũng là đối địch với Đỗ quốc cửu, ở nước Hứa này còn chỗ cho hần sống yên ổn sao? Năm đó khi hần và Đỗ Băng Băng thành thân, ta cũng từng đi uống rượu mừng, hần với mọi người uống mười tuần rượu, uống say như chết, cả đêm không vào động phòng".

Tôi tỉnh ngộ, nói: "Ta hiểu rồi. Hồ Nguyên Sinh và Chu Phi Tuyết là thanh mai trúc mã từ nhỏ, hai người vô tư, tình ý chân thật, vốn định cưới nàng làm vợ, bạch đầu giai lão vĩnh kết đồng tâm. Nhưng ông trời trêu người, cố tình khiến cho con gái của quốc cửu nhìn trúng hần, hần không dám đối địch với hoàng gia, rơi vào đường cùng nên phải cưới Đỗ Băng Băng".

"Tô Quân kia thì sao?". Hần hỏi. "Tô Quân có vai trò gì trong chuyện này?"

Tôi nghĩ nghĩ, nói: "Có lẽ Tô Quân cũng thích Chu Phi Tuyết, cũng có thể Chu Phi Tuyết thích Tô Quân, Hồ Nguyên Sinh lại thích Chu Phi Tuyết, lại vương thêm Đỗ Băng Băng làm thành chuyện bốn người".

Ánh mắt Hi Âm sáng lên, hứng thú nhìn tôi nói: "Hóa ra sự tình cũng có thể đoán được như vậy".

Tôi ghen một chút, vỗ ngực nói: "Đúng vậy, đối với chuyện tình yêu phụ nữ luôn đặc biệt nhạy cảm, vừa vào Hồ phủ ta đã thấy quan hệ của hai người đó có vấn đề".

"Rất nhạy cảm với chuyện tình yêu?". Hần cười như không cười nói: "Người bên ngoài thế nào ta không rõ, chỉ là, dám chắc nàng chậm chạp".

Tôi không phục: "Sao ta lại chậm chạp!"

Hần bỗng nhiên tiến lại gần, khuôn mặt tuấn tú nhất thời phóng to trước mắt, ý cười trên môi sâu thêm ba phần: "Đối với chuyện của người khác thì nàng nhạy cảm, nhưng đối với chuyện của chính mình, suy nghĩ liền rối rắm...". Ngừng lại nói từng chữ từng chữ: "Nàng, rất, là, chậm, chạp".

Tôi bị hần làm cho ghen tức, chỉ cảm thấy một hơi thở chắn ngang ngực, thở ra không được hít vào không được, đang suy nghĩ nói gì để phản bác hần, lại nghe hần cao giọng cười to: "Đi thôi nha đầu ngốc, trò hay sẽ mở màn".

Hôm nay gánh hát Diệu Âm đông như trẩy hội, ngựa xe nườm nượp, tất cả là do lần này là lần thứ hai Tô Quân diễn khúc 'Mộng uyên ương hồ điệp'. Thật ra có rất nhiều gánh hát diễn vở này, nhưng không ai hát hay bằng Tô Quân. Cứ thấy hần từng bước vung tay áo, lại thể hiện ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh của Tang Bác tướng quân vô cùng nhuần nhuyễn, khắc họa rất sâu sắc.

Chẳng qua chỉ mới được một lát, ghé ngồi ở phòng lớn dưới lầu đã đầy, hơn phân nửa là các cô gái và thiếu phụ ngưỡng mộ Tô Quân, đang chuyện trò rất sôi nổi.

Tôi nói: "Có lẽ Tô Quân cảm kích, nhập vai xuất thần. Đương nhiên cũng có thể là do hần biểu diễn tốt, hơn hết cuối cùng ta cảm thấy được người trước mặt đóng vai trò quan trọng".

Tô Quân thoát nhìn lạnh lùng trong sạch, không có sự khéo léo của những kép hát bình thường, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, quả thật không giống như đang diễn kịch. Ngày hôm qua thấy hần hát khúc 'Du viên kinh mộng', tuy rằng hần mặc quần áo, hóa trang đẹp đẽ trên sân khấu, vẫn không giấu được khí chất lạnh lẽo toát ra từ xương tủy.

Hi Âm buông tay nói: "Là thật tình hay giả dối, tìm hần hỏi sẽ biết". Hần lấy ra một thỏi bạc đưa cho ông chủ gánh hát, ông chủ cười khô khan, chưa giờ tay ra nhận.

Hi Âm cười nhẹ, lại lấy ra một thỏi bạc, nói: "Hai mươi lượng bạc, còn chưa đủ để mời Tô Quân công tử đến đây gặp sao?"

Ông chủ ngượng ngùng nói: "Thật ngại quá, vị khách quan cách vách ra giá bốn mươi lượng".

Tôi hít một ngụm khí lạnh, kinh ngạc nói: "Ngươi cũng thật quá đáng, bốn mươi hai? Đủ tiền diễn trong một năm luôn".

Hi Âm nắm nhẹ tay tôi, nhìn tôi trấn an, lại lấy ra ba lượng bạc nói: "Năm mươi lượng, đủ chưa?"

Hai mắt ông chủ nhất thời tỏa sáng, liên tục vâng dạ, mừng rỡ cầm năm thỏi bạc đi ra.

Tôi nhìn bạc chảy ào đi như dòng nước, vô cùng đau đớn nói: "Sớm biết như vậy, hôm qua nên trực tiếp tìm hần hỏi cho rõ ràng. Thật là đồ hắc điểm, gian thương!"

Hôm qua Tô Quân và Hồ Nguyên Sinh giằng co nhau, cả hai đều ghét đối phương, để giảm bớt không khí đóng băng ba thước, không thể không trực tiếp bảo Tô Quân rời đi, ngay cả nửa câu cũng chưa nói qua.

Hi Âm dịu dàng cười nói: "Không sao, không phải hôm qua chưa biết khúc mắc bên trong sao? Hơn nữa, y thuật của ta không kém gì thái y, sau này khám bệnh cho nhiều người có thể thu lại chút bạc".

Tôi ngăn người nói: "Hóa ra người chữa bệnh có thu tiền sao? Sao người chữa vết thương cho ta lại không lấy một xu?"

"Đó là người ngoài...". Hắn cười bí hiểm: "Nàng là người một nhà".

"Người...người một nhà...". Tôi lúng túng nói: "Người một nhà gì chứ?"

"Người một nhà là...Không phải là người ngoài, tất nhiên là thê tử*".

Chuyện cũ 'Mộng nguyên ương hồ điệp' lấy cảm hứng từ phim Bao thanh thiên năm 1993.

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chỉ cần ta yêu người, cả thiên hạ này người có một không hai

Vừa hát xong một khúc 'Mộng nguyên ương hồ điệp', thời gian đã là buổi trưa, tôi và Hi Âm ở hậu đài gánh hát gặp Tô Quân đang tẩy trang. Ông chủ ân cần dẫn chúng tôi đến trước mặt hắn, cười nói: "Tô Quân, hai vị khách quan này chỉ đích danh muốn gặp ngươi, người hãy tiếp đãi cho chu đáo".

Cả người Tô Quân chỉ mặc một thân áo trắng, tóc đen mềm sáng bóng buộc lên đơn giản. Hắn quay đầu lại, khuôn mặt vốn trắng trẻo tuấn tú lộ vẻ tái nhợt, tầm mắt lướt lên người tôi và Hi Âm, nói: "Lại là các người?"

Ông chủ bất mãn nói: "Ngươi nói gì vậy? Hai vị khách quan mong muốn gặp ngươi là đã giữ thể diện cho ngươi, ngươi phải cảm kích mới đúng. Sao có thể lấy thái độ này nói chuyện với họ? Ngày đầu tiên ngươi gia nhập gánh hát ta đã nói với ngươi, khách quan là cơm áo, cha mẹ của chúng ta..."

Tô Quân thu ánh mắt, lãnh đạm cắt lời ông ta: "Không phải ta đã nói rồi sao? Ta không bao giờ...khách khí với người ta nữa".

Ông chủ sừng sốt, lại muốn nổi giận, Hi Âm giơ tay ngăn ông ta lại, ông ta cầm giận phất phất tay áo, nghênh ngang bước đi.

Hi Âm nói với Tô Quân: "Tô công tử, hôm nay chúng ta đến không phải để nghe ngươi hát khúc 'Mộng nguyên ương hồ điệp', mà có chút chuyện muốn hỏi ngươi".

"Ta vốn không quen biết hai người, chi e không trả lời được chuyện này". Tô Quân không suy nghĩ gì liền từ chối: "Vẫn là mời hai vị trở về đi".

Đây cũng thật lạnh lùng cao quý mà...

Tôi nói: "Đúng là ngươi và bọn ta vốn không quen biết, bọn ta tìm ngươi cũng không phải vì việc riêng. Ngươi có biết Chu Phi Tuyết không? Nàng ấy vì trời phạt mà mất hóa thành âm dương, ta không tin ngươi không nghe thấy chuyện này, thành Lan Lăng sớm đã truyền khắp nơi rồi. Nghe nói trước đây quan hệ hai người không bình thường, hiện giờ nàng ta mê man cả ngày lẫn đêm, ngươi cứ thờ ơ như vậy sao?"

Dáng vẻ hắn nhẹ nhàng run rẩy, cánh tay cầm bút đang vẽ lại lông mày bỗng nhiên dừng lại. Trong gương đồng, trên gương mặt tuấn tú có một tia gọn sóng.

"Ta không liên quan đến chuyện này". Giọng nói Tô Quân rất bình tĩnh.

Tôi và Hi Âm nhìn nhau, tâm ý tương thông, đều tự ngầm hiểu.

Tô Quân đang giả vờ. Hắn có thể ra vẻ bình thản, ra vẻ không có liên quan, nhưng mới vừa rồi, trong mắt hắn rõ ràng hiện lên một tia bi ai đau xót, ánh mắt đau lòng như vậy tuyệt đối không lừa được người khác. Hắn nhất định không chịu nói chân tướng ra, thậm chí không chịu tiết lộ quan hệ của hắn và Chu Phi Tuyết, trong đó nhất định có điều kì lạ.

Tôi quyết định khích hắn, bèn cười nói: "Sao lại không có liên quan đến ngươi? May mà thấy ngươi ở trên sân khấu diễn dáng vẻ tinh thâm không thọ, hóa ra ý chí lại sắt đá như thế này. Tuy ta là người nơi khác, nhưng cũng nghe nói truyền thuyết lưu hành trong thành Lan Lăng, những phụ nữ bắt cá hai tay sẽ bị trời phạt, biến mất ra hình âm dương. Tốt rồi, chuyện này cũng tương tự như khúc 'Mộng nguyên ương hồ điệp' ngươi vừa hát kia. Không biết trên sân khấu khi ngươi đối diện với Thẩm Nhu, người bị người ta vu vạ là dâm phụ, có khi nào nghĩ đến Chu Phi Tuyết? Ngươi căn bản không xứng để diễn Tang Bác tướng quân vô cùng si tình".

Biểu cảm của Tô Quân rốt cuộc cũng có một vết nứt.

Hi Âm nói: "Tô công tử, sự phối hợp của ngươi là nhân tố quyết định đến chuyện ta có chữa bệnh tốt cho Chu cô nương không".

Tôi cầm chiếc lược hình yên ương hồ điệp ra gõ vào bàn trang điểm, hỏi: "Đây có phải là kiểu hoa văn trên bức tranh của người? Bức tranh ấy không tôi, tại sao lại ném đi? Tết Trung thu năm ngoái, ta nghe nói, là đêm trước khi Chu Phi Tuyết lấy Mã viên ngoại đúng không?"

Ánh mắt hần dừng trên chiếc lược, trong nháy mắt đồng tử co lại nhỏ như đầu cây kim, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch: "Tại sao người lại có chiếc lược này?"

"Chuyện này không cần người quan tâm, người mau trả lời câu hỏi của ta đi".

Hần buông mắt im lặng, sau một lúc lâu, nói: "Thật xin lỗi, ta không thể trả lời".

Ra khỏi hậu đài, tôi bắt đầu đi thờ dài, phát biểu quan điểm: "Tên Tô Quân này thoát nhìn lạnh lùng thân nhiên, hết lần này đến lần khác suy nghĩ bị ép lại, có chết cũng không chịu nói thật. Như thế nào mới được chứ?"

Đáng tiếc cho năm mươi lượng, bạc cứ vậy chảy ra như nước...

Hi Âm nghiêng đầu nhìn tôi, bờ môi thấp thoáng ý cười: "Hần không chịu nói thật cũng không sao, ta không tin trên đời này không còn ai không biết sự thật". Ngừng lại, ngược mắt lên nhìn, nói: "Xem, sự thật đến rồi".

Tôi nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ thấy ông chủ gánh hát tùm tùm cười chào đón, hỏi: "Nhanh như vậy mà hai vị trở về rồi ư?"

Hi Âm nhàn nhã nói: "Hỏi Tô Quân công tử một câu đã đáp lại ba lần rằng không biết, chúng ta cũng không cần phải mất mặt như vậy, vẫn nên sớm trở về".

"Vậy...". Con người trong đôi mắt của ông chủ hiện lên một tia rồi rầm, chợt cười hiền lành: "Tô Quân không hiểu chuyện, ngày thường tiểu nhân cũng đã dạy dỗ. Hai vị đừng để ở trong lòng, để tiểu nhân quay lại giáo huấn hắn cho tốt, sẽ khiến hắn đến nhận lỗi với hai người".

Hi Âm khoát tay áo, cười nói: "Không cần, Tô công tử không muốn tán gẫu với ta, không bằng ông chủ trả lời giúp. Như vậy cũng không làm cho chúng ta uổng công một chuyến, người thấy thế nào?"

Ông chủ ngẩn ngơ hỏi: "Chuyện gì?"

Hi Âm lại lấy ra một thỏi bạc, không nhanh không chậm chơi đùa trong tay, nói: "Ông chủ, ông có biết Nhị tiểu thư của Chu gia Chu Phi Tuyết không? Cô ta có quan hệ gì với Tô Quân?"

Ông chủ thấy bạc tự nhiên trả lời thoải mái: "Tiểu nhân biết tiểu nhân biết! Chính là người phụ nữ bị trời phạt biến mất thành âm dương. Nói đi cũng nói lại, cô ta cũng rất đáng thương. Ta nhớ rõ khi trước cô ta đến gánh hát xem diễn kịch, vẫn là một cô nương như hoa như ngọc, vô cùng xinh đẹp duyên dáng. Cô ta thích nghe Tô Quân hát vở 'Mộng yên ương hồ điệp'. Từ ngày đầu tiên hắn lên sân khấu biểu lộ tình cảm của nhân vật, cả buổi cô ta ngồi nghe chăm chú".

"Mọi người trong gánh hát đều biết cô ta ngưỡng mộ Tô Quân, thật ra người ngưỡng mộ Tô Quân đâu chỉ có một. Hai vị cũng biết...Khà khà, Tô Quân là kẻ lạnh lùng, hắn không thèm nhìn cô nương nào cả, nhưng lại đối xử rất tôn trọng với Chu Phi Tuyết, hai người từng yêu nhau trong thời gian ngắn". Ông chủ vuốt chòm râu dê, trên gương mặt bị nếp nhăn che kín hiện lên mấy phần tiếc hận.

"Sau đó thì sao?". Tôi vội vàng hỏi.

"Sau đó, hình như cha mẹ Chu Phi Tuyết biết chuyện này, đương nhiên không muốn khuê nữ nhà mình đi theo một con hát thấp kém, bèn định ra hôn sự cho cô ấy, gả làm tiểu thiếp của Mã viên ngoại. Chu Phi Tuyết từng bảo Tô Quân cùng cao chạy xa bay, nhưng không hiểu vì sao Tô Quân không đồng ý. Lúc ấy ở gánh hát chuyện này rất âm ỉ, dù sao cũng đã nhìn Tô Quân lớn lên từ nhỏ, thấy tình yêu của hắn và Chu Phi Tuyết đau khổ như vậy, rốt cuộc ta cũng không nhẫn tâm".

"Khi đó ta nói với Tô Quân, ta có thể miễn cho hắn tiền chuộc thân, còn cho hắn tự do, cho phép hắn rời đi cùng Chu Phi Tuyết. Hắn lại cự tuyệt. Sau khi Chu lão gia mắc bệnh qua đời, trước khi lâm chung ra lệnh cho Chu Phi Tuyết phải đoạn tuyệt quan hệ với Tô Quân. Chu phu nhân không chịu được đả kích này, không lâu sau đó cũng đi theo Chu lão gia. Tuy Chu Phi Tuyết không muốn, nhưng cũng không thể làm trái ý di mệnh của cha mẹ, bèn ngoan ngoãn lên kiệu hoa của Mã gia".

Hi Âm trầm ngâm một lát, khẽ như rồng đôi mày hỏi: "Có phải vì việc này mà Tô Quân không hát khúc 'Mộng yên ương hồ điệp' nữa?"

"Đúng vậy, từ khi chia tay với Chu Phi Tuyết, có nói như thế nào hắn cũng không chịu hát lại khúc 'Mộng yên ương hồ điệp'". Ông chủ bĩu môi nói: "Mãi cho đến cách đây không lâu, bỗng nhiên hắn lại yêu cầu diễn lại khúc này, không ai biết trong lòng hắn nghĩ gì. Chẳng qua, có cơ hội kiếm được nhiều tiền khiến ta rất vui".

Hi Âm gật đầu, đưa bạc đến tay ông chủ, nhàn nhã nói: "Ta hỏi đủ rồi, đa tạ ông chủ, bữa sau lại đến làm phiền".

Rời khỏi gánh hát Diệu Âm, tôi và Hi Âm đến tửu lâu Đức Thái cũng khá nổi tiếng trong thành ăn cơm trưa.

Tôi nằm trên bàn, hút nước trà từ chiếc chén bên cạnh, tiểu nhị đưa thực đơn, Hi Âm vừa lật vừa xem, hỏi tôi: "Tiểu Mai, nàng muốn ăn gì?"

Tôi lắc đầu: "Ta sao cũng được, người ăn cái gì ta ăn cái đó".

"Nàng thật là dễ nuôi". Hi Âm nhướn mày nhìn tôi cười trong trẻo, quay lại nói với tiểu nhị: "Cho ta ba món ăn nhẹ trong thực đơn, càng thanh đạm càng tốt".

Sau khi tiểu nhị rời đi, tôi ngược mặt nhìn Hi Âm nói: "Người xem ta đoán đúng chưa kia, Chu Phi Tuyết và Tô Quân thật sự là một đôi uyên ương khổ sở. Người đời đều chê con hát hèn hạ, ta lại cảm thấy chẳng qua hát kịch chỉ là cách thức để kiếm tiền, cũng không liên quan đến chuyện nhân phẩm tốt hay xấu. Nếu có thể, ai lại không hy vọng mình cao cao tại thượng được nhiều người tôn kính, chẳng qua Tô Quân phải kiếm sống nên mới lên sân khấu diễn kịch. Quả thật, ta thấy họ là một đôi trai tài gái sắc xứng đôi vừa lứa".

Hi Âm khẽ đáp lại, nâng chén trà lên uống một ngụm, nói: "Nàng nói đúng, xưa nay ta chán ghét việc xét nét dòng dõi. Chỉ cần hai người thật lòng yêu nhau, chẳng quan hệ gì đến chuyện thân phận hay địa vị, thậm chí là dung mạo. Không phải có một câu nói rằng 'chỉ cần ta yêu người, cả thiên hạ này người có một không hai'".

Chỉ cần ta yêu người, cả thiên hạ này người có một không hai.

Những lời này thoát ra từ miệng hắn, bỗng nhiên tim tôi như rơi ra khỏi lồng ngực. Ngược mặt nhìn về phía bờ môi hắn lần nữa, không hiểu vì sao lại có chút thất thường.

Tôi phiền não vỗ vỗ đầu, sao dạo này lại sinh ra một chút suy nghĩ kì lạ với Hi Âm chứ? Khó có thể nào, bởi vì bị hắn tùy ý sàm sỡ quá sao? Nói đi nói lại, hắn từng nói phải hoàn tục để chịu trách nhiệm với tôi, sao đến giờ vẫn chưa có động tĩnh gì cả?

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi liếc mắt nhìn trộm hắn một cái, từ bờ môi hơi nhếch lên kia, cho đến đôi đồng tử đen tuyền sáng như sao. Không ngờ, cuối cùng hắn lại có khả năng nhìn thấu tâm can, cũng cười như không cười nhìn lại tôi. Khoảnh khắc ánh mắt của hai người chạm nhau, ngực tôi bỗng nhiên đập mạnh mẽ.

Tôi run run, vội vàng thu lại ánh mắt, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm nước trà trong chén.

"Tiểu Mai". Hắn gọi tôi, ý cười trong mắt sâu thêm ba phần.

"Có...có chuyện gì?"

Hi Âm nói: "Đội chuyện này giải quyết xong, ta sẽ lập tức hoàn tục, ta đã nói sẽ chịu trách nhiệm với nàng, ta không phải là kẻ thất hứa".

Tôi ghen lại, nói: "Sao người biết ta nghĩ chuyện này?"

Hắn nâng cằm tôi lên, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi đến gần, ý tứ sâu xa nói: "Nàng xem, đều viết lên trên mặt hết".

Tôi: "..."

Vừa mới bước chân trước vào cửa lớn của Hồ phủ, liền nghe thấy một giọng nói bén nhọn chói tai truyền đến, từng tiếng như kim châm vào lòng.

Chỉ thấy trong phòng khách là cảnh hỗn độn, đồ cổ có giá đều bị đập vỡ, bình hoa sứ quý hiếm vỡ nát, cái bàn vốn được đặt gọn gàng cũng bị xiêu vẹo ngổn ngang.

"Đồ Bạng Bạng!". Sắc mặt Hồ Nguyên Sinh xanh mét, gân xanh trên trán hằn lên, tức giận chỉ vào Đồ Bạng Bạng nói: "Ta hỏi lại lần nữa, nha hoàn kia có phải của nàng hay không? Rốt cuộc cô ta cầm thuốc gì trong tay?"

"Đúng thì sao? Ta cũng không sợ mà nói cho chàng biết, trong tay cô ta là hạc đỉnh hồng kịch độc, là ta sai cô ta hạ độc hồ ly tinh kia!". Đôi mắt đẹp của Đồ Bạng Bạng đỏ ngầu, gắt gao nhìn thẳng hắn, nói: "Hồ Nguyên Sinh, chàng đừng cho là ta không biết chàng có ý đồ xấu gì với ả ta! ả ta có gan thông đồng với tên kếp hát mưu hại chồng, lại còn có thể có mặt mũi ở trong Hồ gia? Chàng coi ta là người đã chết sao? Ngay cả ta cũng không chịu nổi con hồ ly tinh đó, ta muốn ả ta phải chết, chàng có thể làm gì ta! Hôm nay có ta thì không có ả ta, có ả ta thì không có ta! Có bản lĩnh thì chàng hừ* ta đi!"

**hừ: li dị*

Hồ Nguyên Sinh cười lạnh: "Cô thừa nhận đúng không? Đồ Bạng Bạng, cô đừng tưởng ta không dám hừ cô!"

Tôi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, cảm thấy hoảng sợ, ngơ ngác đứng ở cửa nhìn đôi vợ chồng cãi nhau, tiến cũng không được, lùi cũng không xong. Kéo một hạ nhân chuyên giặt giũ lại hỏi: "Chuyện này là sao? Sao Hồ huynh và phu nhân lại cãi nhau?"

Hạ nhân kia run lẩy bẩy nói: "Mới vừa rồi thiếu gia và thiếu phu nhân đi mua tơ lụa về, nha hoàn của biểu tiểu thư chạy đến cầu cứu thiếu gia, nói là có người xông vào Vọng Hà hiên, làm hại biểu tiểu thư. Thiếu gia vội vàng chạy đến, thấy có người bụng một chén thuốc bắt biểu tiểu thư uống, người khẳng khẳng cho là do thiếu phu nhân sai người làm, liền giận dữ..."

Hi Âm gật đầu sáng tỏ, dặn dò: "Đã biết rồi, người lui đi",

"Bây giờ làm sao đây?". Tôi rối rắm nhìn về phía phòng khách, trơ mắt nhìn Hồ Nguyên Sinh và Đỗ Băng Băng đối chọi nhau như nước với lửa, chỉ e không ai xuống nước trước.

Hồ Nguyên Sinh không phải là kẻ yếu đuối sợ vợ, có thể nhường nhịn Đỗ Băng Băng đến giờ chỉ e đã đến giới hạn. Mà Đỗ Băng Băng là con gái của quốc cữu, cành vàng lá ngọc, không chịu được hạt cát trong mắt. Cô ta ghen tị với Chu Phi Tuyết, trăm phương ngàn kế muốn đuổi nàng đi, hoặc đơn giản hơn là trực tiếp giết chết, chuyện này cũng không khó giải thích.

Vấn đề này thật có chút phức tạp.

"Đi thôi". Hi Âm nắm tay tôi, không khỏi tách tay tôi kéo đi, nói: "Thanh quan còn khó giải quyết việc nhà, chuyện tình cảm của hai người đó không phải là chuyện ta và nàng có thể nhúng tay vào. Đi, ta dẫn nàng đi ăn đồ ngon".

"Ồ, không phải vừa ăn cơm trưa rồi sao..."

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Yêu tăng, thật muốn giày vò mẹ hấn mà!

Nhằm tránh can thiệp vào mâu thuẫn trong nhà Hồ gia, tôi và Hi Âm lòng vòng phố lớn phố nhỏ ở thành Lan Lăng hơn nửa ngày. Trong lúc Hi Âm ở trong thư phòng nào đó mua được sách thuốc thất truyền đã lâu, tôi đã ăn không ít thức ăn vặt ở thành Lan Lăng - đại ma cao*.

**bánh cây gai.*

Khi quay trở lại Hồ phủ, trăng sáng đã treo trên đỉnh đầu.

Trong phòng khách vẫn hỗn độn y như lúc trước, các đồ bài trí ngả trái ngả phải, so với hồi trưa còn lộn xộn hơn vài phần. Chắc sau khi chúng tôi rời đi, hai người bọn họ lại làm ra những việc đập phá này.

Giờ phút này, Đỗ Băng Băng ngồi im thất thần, hai mắt đỏ bừng không có một tia thần thái, nhìn chằm chằm vào một chỗ mờ mịt đến xuất thần.

Tôi kêu kêu Hi Âm, thì thầm: "Sự thật chứng minh, bây giờ tình yêu bình thường không còn liên quan đến thân phận địa vị, người cao cao tại thượng cũng có thể bị vứt bỏ, người bần cùng đê tiện cũng có thể được yêu. Đỗ Băng Băng bây giờ thì tốt rồi, ngay cả khi có là hoàng thân quốc thích, cành vàng lá ngọc, địa vị vô cùng cao quý, nhưng đối mặt chuyện xúc phạm người mình yêu, rốt cuộc cô ta cũng chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé. Có thể Chu Phi Tuyết không có gì cả, thậm chí có thể mất đi dung mạo, nhưng nàng có được tình yêu của Hồ Nguyên Sinh, hầy, có thể còn có của Tô Quân nữa. Chỉ ít như vậy mà nói, so với Đỗ Băng Băng nàng ta hạnh phúc hơn nhiều, hơn nữa, kiểu hạnh phúc quý giá này không dùng vật gì có thể đổi được".

Chuyện mất Chu Phi Tuyết bị biến thành âm dương quả thật là đáng thương, kết lại có thể nói, cầu yêu mà không được, người thật sự đáng thương đáng tiếc nhất vẫn là Đỗ Băng Băng.

Hi Âm nhẹ liếc mắt nhìn tôi một cái, cười nói: "Nói rất có đạo lý".

Thấy vậy tôi liền tiếp tục nói ra quan điểm: "Đương nhiên nếu xét ở khía cạnh khác, chuyện tình cảm thật sự không thể miễn cưỡng. Tuy chỉ vừa mới vào Hồ phủ một ngày ngắn ngủi, cũng không khó phát hiện ra Hồ Nguyên Sinh không yêu cô ta, có chăng chỉ là hư tình giả ý, qua quýt miễn cưỡng. Có lẽ trong thời gian ngắn, chung sống với nhau thì không có vấn đề gì, nhưng cứ giả dối như vậy không có thể kéo dài. Hằng ngày cứ tiếp tục nhịn nhục như vậy, chắc chắn sẽ có một ngày bùng nổ triệt để, sẽ trở thành cục diện xấu hổ như bây giờ".

"Dù sao tiếp tục giả dối vẫn khó có thể lâu dài...". Hấn bỗng nhiên trầm mặc, buông mắt nhìn chăm chú vào con đường nhỏ đá cuội ở phía trước, ánh mắt thâm trầm. "Nàng nói đúng. Nếu có thể, ai không mong bảo vệ cho người mình yêu? Nhưng đời người cũng có những lúc bất đắc dĩ, có nhiều việc lâm vào tình thế bất đắc dĩ".

Tôi tán thành câu này, dù sao việc đời cũng khó khăn. Con người sinh ra trên đời, chịu nhiều tác động bên ngoài, có những lúc không thể hoàn toàn làm việc theo ý muốn của chính mình. Nhớ lại chuyện, không cần nghĩ đi đâu xa, lúc nghe nói phu quân của tôi là Bùi Lâm. Nếu tôi nhớ không lầm, hấn cũng nói như vậy với tôi – "Mai Nhi, ta có nỗi khổ trong lòng".

Tôi sờ cằm, thờ dãi: "Cho nên nói, việc không như ý trong đời người chiếm đến tám chín phần, ai cũng không thể thoát khỏi chuyện bị ai bất đắc dĩ này trong cuộc sống. Lấy dao chém nước nước càng chảy, nâng chén tiêu sầu sầu càng sâu thêm, sớm mai xóa tóc lướt thuyền nhỏ rong chơi*".

**Là một đoạn trong bài thơ "Tuyên Châu Tạ Diêu lâu tiễn biệt Hiệu thư Thúc Vân" của Li Bạch, trích đoạn dịch thơ của Nguyễn Phước Hậu:*

'...Rút đao chém nước trôi càng mạnh

Nâng chén tiêu sầu chẳng được vui.

Trần thế con người chưa thỏa ý

Sớm mai tóc xõa lướt thuyền chơi...'

Hi Âm đỡ trán, tôi thấy trong mắt hắn có vẻ không hiểu lắm, "Tổng kết lại thì chuyện này cũng chưa đến nỗi gay go như vậy, sự tình do con người gây ra".

Tôi nghĩ ngợi, nói: "Đỗ Băng Băng có dụng mạo xinh đẹp, gia thế tốt nhưng tính lại soi mói, tuyệt đối vẫn có thể tìm được một người tốt đối đãi chân tình. Tuổi trẻ của phụ nữ rất quý giá, cô ta không nên vì một người không yêu cô ta mà lãng phí thời gian. Ta cảm thấy bây giờ biện pháp tốt nhất là Hồ Nguyên Sinh hưu Đỗ Băng Băng đi, nếu không cô ta hưu Hồ Nguyên Sinh cũng được. Tóm lại phải nhanh chóng dùng đao sắc chặt đứt rồi*", để tránh việc hai người cứ dây dưa tra tấn lẫn nhau, làm tất cả đều không vui".

**nguyên gốc: đao trảm loạn ma. Là thành ngữ chỉ sự quyết đoán, nghĩa lấy từ baidu.*

Gió mát thổi vào mặt, đem đến một chút mát mẻ. Tuy rằng chưa vào mùa hạ, đã nghe tiếng côn trùng kêu rõ bốn phía, nghe thật sôi nổi.

Hi Âm ra về thờ dài, giọng nói trầm thấp nghe tiếng được tiếng mất, hắn nói: "Sẽ có ngày ấy".

Hai người đều im lặng, lát sau có một tên gia đình đến trước mặt, cung kính cười nói: "Hai vị đã trở lại, thiếu gia đang ở Vọng Hà hiền chờ hai vị".

Bóng đêm như nước, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên hồ sen, trong suốt sáng ngời phoi phới. Trong phòng nến cháy bập bùng, tỏa ấm khắp phòng.

Hồ Nguyên Sinh ngồi bên mép giường, gắt gao cầm bàn tay tái nhợt của Chu Phi Tuyết, khẩn trương nói: "Thế nào? Phi Tuyết không sao chứ?"

Hi Âm mỉm cười nói: "Nàng ấy không sao, bát thuốc hạc đỉnh hồng đưa đến giường nàng ấy không phải bị huynh đập vỡ rồi sao?"

Hồ Nguyên Sinh thở ra như trút được gánh nặng, trong ánh mắt nóng rực chứa sự đau đớn, tự trách, nhưng cũng có chứa tình ý nồng đậm không né tránh.

Tôi nhìn cảnh này, nhớ lại cảnh Đỗ Băng Băng ngồi im ở phòng khách, không biết trong lòng có cảm giác gì.

Mặc kệ Hồ Nguyên Sinh muốn lựa chọn gì trong tương lai, cho dù Đỗ Băng Băng bỏ cuộc lựa chọn buông tay, cả đời hắn cũng sẽ phụ một người. Tất nhiên, xem ra Đỗ Băng Băng tính toán cùng chết chung với hắn. Y như trong thoại bản, trong chuyện ba người nếu yêu cầu kết quả một người toàn tâm toàn ý, nhất định sẽ có một người tổn thương rồi đi. Huống chi, trong chuyện này còn có nam chính đang trốn tránh là Tô Quân rành rành ra, tình huống càng thêm phức tạp.

Hi Âm trầm ngâm một lát, lại nói: "Hôm nay ở thư phòng ta đã tìm được một quyển sách thuốc đã thất truyền từ lâu, trong đó ghi lại một phương pháp cổ, có lẽ có thể tẩy được vết mực nhiễm hình con bướm trên mặt Chu cô nương. Không chắc chắn lắm, nhưng cũng đáng thử một lần".

"Phương pháp gì?". Tôi và Hồ Nguyên Sinh cùng nhau đồng thanh.

"Nước Nam Dương Á Thi* có một loại cây chanh, trái của nó tên là ninh quả, lấy chất lỏng từ quả này hòa vào các vị dược thảo khác, mỗi ngày chườm cho Chu cô nương từ ba đến bốn canh giờ, qua một thời gian, có thể khiến cho vết mực nhiễm hình con bướm dần dần mờ đi, lâu ngày, vết ban đó có lẽ sẽ hoàn toàn biến mất cũng chưa biết chừng". Vừa nói xong, hắn khẽ nhún mày nói: "Chẳng qua, loại ninh quả này ở lãnh thổ nước Hứa cực kỳ hiếm thấy, bởi vậy, phương pháp này cũng không dễ dàng gì".

**tên gốc trong truyện, baidu không có thông tin rõ ràng*

Giống như người chết đuối vớ được cọc, Hồ Nguyên Sinh kích động nói: "Không hề gì, không hề gì. Chi cần có thể loại bỏ được vết ban đen trên mặt Chu Phi Tuyết, phương thuốc có khó đến mức nào ta cũng sẽ tìm hết sức mình". Ngừng lại, hắn lại nhìn Chu Phi Tuyết, giọng nói trở nên dịu dàng như gió xuân, không biết là nói cho chúng tôi nghe hay cho cô ấy nghe. "Cho dù tìm không thấy cũng không sao, người ngoài ghét bỏ nàng, ta cũng không quan tâm. Ta không để ý nàng có biến thành bộ dạng gì nữa, ta sẵn lòng chăm sóc nàng cả đời".

Hi Âm nói: "Chẳng qua, cách này chỉ trị phần ngọn chứ không trị phần gốc. Xóa được vết ban trên mặt nàng ấy, nhưng không gỡ bỏ được nút thắt trong lòng nàng. Tất cả đều tùy vào việc nàng ấy có bằng lòng mở mắt nhìn lại thế giới này hay không. Hồ huynh, ta nghĩ huynh cần phải hiểu tâm bệnh cần có thầy thuốc chữa. Tâm được của nàng ấy không phải ta, không phải Tiểu Mai, cũng không phải huynh".

Hắn ngậm ngút trong chớp mắt, trong mắt hiện lên vài phần ừ ừ không thể che giấu, sau một lúc lâu, nói từng từ từng từ: "Ta biết...ta không phải là...là

hắn".

Đây không khác gì chuyện hắn phải thừa nhận người mình yêu lại yêu người khác, hiện thực có chút tàn nhẫn, nhưng nói đi nói lại thì cũng là do tạo hóa trêu người.

Tôi suy nghĩ, nói: "Hôm nay, ta cùng với Hi Âm có đi tìm gặp Tô Quân, hắn thà chết cũng không chịu nói cho bọn ta biết. Từ ông chủ gánh hát chúng ta biết được hắn và Chu cô nương từng yêu nhau".

"Ông ta nói đúng, Phi Tuyết thích nhất là nghe Tô Quân diễn kịch, nàng thích Tô Quân. Cô và dượng ta không đồng ý, thậm chí nàng từng liều lĩnh muốn bỏ trốn với hắn...". Chỉ mới nói mấy câu ngắn ngủn, Hồ Nguyên Sinh đã ngập ngừng.

Tôi rồi rầm một hồi, định nói gì đó an ủi hắn. Nhưng vừa nghĩ vừa tưởng tượng, hắn yêu Chu Phi Tuyết một cách cứng nhắc và cố chấp, trừ khi chính hắn có thể thoát mái với tình cảm của mình, bằng không những lời an ủi và khuyên nhủ đều yếu ớt và vô ích.

Hi Âm gật đầu, "Huynh có biết lúc đó rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì không?"

Hồ Nguyên Sinh lắc đầu, hắn trầm mặc rất lâu, nói: "Ta sẽ tìm Tô Quân nói chuyện với hắn".

Bước ra từ Vọng Hà hiên, đêm đã khuya lắm, mọi âm thanh xung quanh đều lặng ngắt.

Tôi không tự chủ được rung mình một cái, chạm vào cánh tay Hi Âm bên người kêu khẽ. Ý cười trên bờ môi hắn sâu thêm vài phần, chìa tay thân thiết ôm tôi vào trong lồng ngực, dịu dàng nói: "Như vậy đã ổn chưa?"

Tôi gật đầu, nghĩ thầm, dù sao tất cả mọi người cũng quen với chuyện này, không giả dối chuyện nam nữ thụ thụ bất thân vân vân gì đó nữa, liền thân nhiên tựa vào trong ngực hắn, nhận sự chăm sóc của hắn. "Ban ngày nóng như vậy, không nghĩ ban đêm lại đột ngột lạnh như thế".

"Nếu lạnh thì cứ nói thẳng ra", hắn vỗ nhẹ bờ vai của bản thân, cười nói: "Nơi này vĩnh viễn là của nàng".

Trong lòng bỗng nhiên giật mình.

Thật ra lúc ở Cẩm Thành, tôi đã từng muốn nói với hắn vài lần: "Thánh tăng, nếu có một cô nương chỉ có hai bàn tay trắng, thật sự không nhớ rõ mình tên gì, thân thể cũng không được khỏe mạnh cho lắm. Nhưng người có ơn cứu mạng với cô ấy, không biết từ lúc nào trong lòng cô ấy có người, không biết người có bằng lòng hoàn tục vì cô ấy không".

Cho đến lúc sau, khi hắn say rượu rồi sầm sỡ tôi, ngày thứ hai khi tỉnh lại sau lúc say rượu lại mất trí nhớ, ngay lúc ấy có chút mất mát và tức giận. Nhưng sau đó chính miệng hắn lại nói với tôi "Ta yêu nàng", tuy rằng rất có thể do hoàn cảnh khách quan lúc ấy tạo nên - vốn lễ hội ở Cẩm Thành là nơi các tài tử giai nhân gặp gỡ, là nơi thuận lợi cho tình yêu nảy mầm, nhưng tôi sẵn lòng tin tưởng lời hắn nói ra chân thật, không có liên quan gì đến tác động bên ngoài.

Vì thế tôi nói: "Thánh tăng, ta cảm thấy người nên đem chuyện hoàn tục lúc trước ra bàn luận".

"Lời này của nàng có ý gì? Hửm?". Giọng nói của hắn mang theo ý cười trong trẻo, sao nghe ra có chút ý tứ sâu xa "biết rồi còn hỏi".

Tôi cười khô khan: "À, không phải người nghe ra ý tứ gì rồi sao..."

Hắn buông tay: "Ta nghe không rõ".

Tôi tức giận nói: "Người là yêu tăng, người có ý!"

"Tiểu Mai, thật sự ta không rõ". Hắn còn bày ra nét mặt vô tội vô hại, thực lòng không biết... Thật là muốn giày vò mẹ hắn mà!

Không biết dừng khí từ đâu đến, tôi ôm lấy cổ hắn kiễng chân lên, nhằm vào đôi môi mỏng mỏng hồng hồng kia mà dán lên. Ban đầu chỉ để hả giận, dần dần lại biến thành chuyện hắn gắt gao ôm tôi vào ngực, một tay nâng cổ tôi, khiến tôi ngẩng đầu hùa vào đợt tấn công của hắn.

Đây dựa gần bó, hơi thở của hắn phả ra càng nóng, phủ khắp mặt tôi, như có gió xuân thổi qua từng lỗ chân lông trên cả người tôi.

Cánh tay ban đầu ôm lấy thắt lưng tôi trượt lên lưng, xoa xung quanh, đôi môi hắn ấm áp mà dịu dàng, làm cho cả người tôi nhũn ra, nhìn không được mà run rẩy nhẹ nhàng.

Lực đạo trên cánh tay hắn tăng thêm vài phần, khiến cho tôi khó thở, hít thở vài lần không được, tất nhiên cơ thể của tôi đã dán chặt lại với hắn. Đầu tôi choáng váng, não căng ra, quả thật đã đánh mất ý thức. Đúng lúc này, bỗng nhiên hắn buông tôi ra, ánh mắt ướt át như hồ nước, cười nói: "Tiểu Mai, bây giờ nàng sầm sỡ ta, làm sao đây? Nàng phải chịu trách nhiệm".

Tôi há miệng thở dốc: "Chuyện này gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lần trước người sầm sỡ ta thì lần này ta sầm sỡ lại, xem như chúng ta huề nhau".

"Huề nhau?". Hắn nhún mày, ý cười lại sâu thêm ba phần: "Không đúng, bây giờ mới bắt đầu...". Nói xong, đôi môi không thanh minh nữa mà lại tiến lên.

Tôi còn chưa kịp la lên, hơi thở đã bị hắt nuốt vào trong miệng.

Ai bảo mi cần hắt trước! Ai bảo mi sảm sờ hắt trước chứ!

Thật...thật là...tự làm vậy thì không sống được mà!

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thân mật cũng thân mật rồi, ôm cũng ôm rồi

Sách y cổ ghi lại, lấy nước ép của trái nịnh quả Nam Dương hòa cùng với cỏ tuyết vi và dược thảo lấy từ cây cảnh thiên* độ có thể làm nhạt các mảng màu nhuộm đậm. Nhưng, dùng cách này để tẩy màu vết ban đã lan rộng thì không được cụ thể, nói cách khác, phương thuốc này cũng không phải là thuốc chuyên dụng để tẩy trừ mặc nhiễm.

**cây sống đời có hoa màu đỏ*

Mặc nhiễm không phải là loại thuốc nhuộm bình thường, mà là loại thuốc nhuộm có công hiệu rất mạnh. Hi Âm không chắc chắn lắm, nhưng dù sao cũng không nên ngồi chờ chết, nên cố gắng thử một lần.

Hồ Nguyên Sinh không dám chần chừ, sáng sớm ngày thứ hai liền phái người đi Nam Hạ tìm nịnh quả. Đỗ Băng Băng biết tin, tìm Hồ Nguyên Sinh cãi vã y như tôi dự liệu, như muốn dỡ hết ngói của Hồ phủ đập hết mới chịu ngừng. Có điều, cũng may lần này cô ta không đập phá loạn xạ đồ đạc xung quanh, nhưng hết như người điên chạy đến bên bờ giếng, chỉ muốn nhảy xuống dưới đó.

"Hồ Nguyên Sinh, ta nói cho chàng biết, ta không chứa chấp ả lăng lơ kia! Nếu chàng nhất định phải giữ lại ả, giống trông khua chiêng đi tìm thuốc giải cho ả, hôm nay ta sẽ nhảy xuống giếng kết thúc mọi chuyện! Dù sao ta sống ở đây cũng làm cho chàng chường mắt, vừa lúc ta chết tác thành cho các người! Chẳng qua ta chỉ muốn thấy, nếu ta chết thì chàng giải thích như thế nào với cha ta và Hoàng thượng!". Đỗ Băng Băng khóc như hoa lê dưới mưa, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Hồ Nguyên Sinh không chớp mắt. Mặt cười ra một vẻ thê lương buồn bã, khiến người ta nhìn mà không đành lòng.

Tôi và Hi Âm đứng ở đình nghỉ mát cách đó không xa, bình chân như vại, vừa kịp thu hết cảnh này vào trong mắt, vốn chúng tôi tính ra ngoài mua dược liệu, ai ngờ vừa bước vào hoa viên, liền gặp phải thảm kịch luân lý gia đình này.

Tôi thở dài nói: "Quả thật Đỗ Băng Băng không nên mặt dày cãi nhau như vậy, Hồ Nguyên Sinh kia vừa nhìn đã biết là người chịu mềm không chịu cứng. Cô ta cứ một khúc hai làm loạn ba đòi nhảy giếng như vậy, cục diện càng ngày càng căng thẳng. Nói đi cũng nói lại, Chu Phi Tuyết cũng thật xui xẻo, nằm im cũng bị tên bán".

Hi Âm vẫn không nói tiếp theo tôi, nhìn ra mọi người trong hoa viên ở phía xa, ánh mắt bình thản, không nhìn ra được cảm xúc gì.

Quả nhiên, Hồ Nguyên Sinh không có chút mảy may phản ứng, cười lạnh nói: "Đỗ Băng Băng, ta cũng nói cho cô biết, ngừng đầu ba thước có thần linh. Phi Tuyết bị lâm vào tình trạng như hôm nay, là do cô nhúng tay vào, trời biết đất biết ta biết cô biết. Hiện tại cô còn mặt mũi nào ngồi ở đây khóc lóc om sòm, không cho ta đi tìm thuốc giải cho nàng? Hừ, kim ong vàng ở phía đuôi, độc nhất là lông dạ đàn bà, lời này rất đúng với cô. Cô đòi chết để ép ta, ta cũng không phụ lòng sự náo loạn của cô, cô nhảy ngay đi!". Nói xong, hừ nhẹ một tiếng, liền đem theo một nhóm tùy tùng phát tay áo nghênh ngang bước đi.

Đồng tử trong mắt Đỗ Băng Băng co rút lại như đầu cây im, đầu tiên là sợ hãi không nguôi, như không ngờ rằng Hồ Nguyên Sinh như vậy mà lại nói ra những lời tuyệt tình tuyệt nghĩa đến thế. Lập tức bao nhiêu là tuyệt vọng và đau đớn chậm rãi lan ra, như cơn lũ lớn nhanh chóng tràn quét, nhìn lại, đáy mắt trở thành một mảng tĩnh mịch. Dường như cô ta bị ai đó lấy mất hồn phách, ngồi im bên cạnh giếng, chằm chằm nhìn bóng dáng Hồ Nguyên Sinh càng lúc càng xa.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy thật khéo, liền hỏi Hi Âm: "Thánh tăng à, người nói Đỗ Băng Băng có dám nhảy thật không?"

Hi Âm nói: "Cô ta sẽ không nhảy đâu".

Tôi liền hỏi: "Vì sao?"

Hi Âm thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn tôi, bờ môi nở nụ cười, nói: "Đỗ Băng Băng là viên minh châu Đỗ quốc cữu nâng niu trên tay, lại được Hoàng thượng sủng ái rất nhiều, thân phận tôn quý không kém gì công chúa. Cô ta là người có lòng tự tôn rất cao, trong tình yêu rất mạnh mẽ háo thắng. Giống như những gì ta thấy, sở dĩ cô ta cố chấp với Hồ Nguyên Sinh như vậy, thậm chí còn lấy cả cái chết ra để ép buộc, đều không phải vì thật lòng yêu, hơn phân nửa là vì Hồ Nguyên Sinh khác những người khác, hắt không nịnh bợ cô ta, thậm chí không yêu cô ta. Cô ta vất vả suy nghĩ thủ đoạn, chẳng qua là muốn Hồ Nguyên Sinh đuổi theo cô ta giống như những người khác, luôn luôn nghe lời cô ta. Cho nên, trước khi Hồ Nguyên Sinh chịu thua cô ta, cô ta tuyệt đối không kết thúc dễ dàng đâu".

Tôi lặp lại những lời nói này của Hi Âm trong lòng, vẫn có chút không hiểu. "Nếu Hồ Nguyên Sinh không có tình cảm gì với cô ta, cô ta cứ gây sức ép như vậy cũng quan tâm, thì sao không gây khó dễ? Huống chi, dưa hấu xanh không ngọt, đạo lý này đứa trẻ ba tuổi nàng cũng biết. Cô ta đúng là mua dây buộc mình, hại mình hại người."

"Một câu thôi, không chiếm được luôn luôn là tốt nhất".

Tôi im lặng, nghi hoặc nói: "Nói rất đúng, tựa như người quen Đỗ Băng Băng, hiểu cô ta như vậy".

Hi Âm cười như không cười nhướn mày, thần nhiên nói: "Đầu có, ta quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự".

Tôi càng không thể hiểu được: "Đỗ Băng Băng có liên quan gì đến quốc gia đại sự?"

"Chuyện nhỏ của hoàng gia". Hần nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Hiện giờ thời đòi như vậy, chính là mỗi người hướng đến thiên hạ, mỗi nhà hướng đến thiên hạ. Phạm là chuyện liên quan đến hoàng gia, dù là tiểu cung nữ bên cạnh Hoàng thượng, chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay cũng đủ để khiến cho xã tắc rung chuyển". Dừng một lát, hần kẻ sát lại tôi, ý tứ sâu xa nói: "Cái này gọi là nhìn xa trông rộng, thấy mầm biết cây".

Tôi thở dài: "Quả nhiên thánh tăng...rất phi thường! Nếu người sáng tác một quyển 'Hoàng gia tạp đàm bí văn lục*' vân vân, có thể lưu hành cả nước, đến lúc đó ngay cả Bách Hiểu Sinh** trên giang hồ cũng phải né qua một bên".

**như kiểu truyện thâm cung bí sử*

***một nhân vật trong tiểu thuyết của Cổ Long, là tác giả chuyên viết về binh khí.*

Hi Âm gãi gãi cằm, dù bận nhưng vẫn ung dung nói: "Chuyện này cũng có thể".

Cứ như vậy, bỗng một tiếng khóc dài thê lương xé toạc không gian truyền đến, làm thân thể của tôi và Hi Âm chấn động. Chỉ nghe Đỗ Băng Băng gào lên: "Hồ Nguyên Sinh, nếu ta có chết, cũng nhất quyết phải kéo huynh và ả hồ ly kia chịu tội!"

Hôm nay cũng rất kì quái, cỏ tuyết vi trong thành Lan Lăng cạn kiệt, tôi và Hi Âm chạy đi đến các hiệu thuốc bắc lớn nhỏ mà cũng không nhìn thấy một gốc cây cỏ tuyết vi. Tuyết vi cũng không phải là thảo dược cứu mạng, chẳng qua chỉ là thuốc bổ cho phụ nữ dưỡng da, sao lại bán hết trong một ngày được chứ?

Về mặt Hi Âm điềm tĩnh, không nhanh không chậm nói: "Đỗ Băng Băng hành động rất nhanh".

"Quả thật là cô ta giờ trò quý?"

"Nhìn tình huống trước mắt, ngoại trừ Đỗ Băng Băng không nghĩ ra được người thứ hai". Dáng vẻ hần cười yếu ớt, chậm rãi nói: "Đầu tiên, thành Lan Lăng chính là thủ phủ của Giang Nam, mức độ phồn hoa có thể sánh ngang kinh thành, hiệu thuốc bắc trong thành nếu không có 100 tiệm thì cũng có 50 tiệm, người có bản lĩnh thu mua hết cỏ tuyết vi rất ít. Tiếp đó, rõ ràng hôm qua ta vừa nói vết ban của Chu Phi Tuyết cần dùng cỏ tuyết vi, hôm nay lại không mua được, ắt hẳn người này đã biết trước, chỉ có thể là người của Hồ phủ".

Tôi ngẫm đồng ý, nói: "Quả thật không đạt được mục đích thì thế không bỏ qua, nếu nói cô ta không hãm hại Chu Phi Tuyết ta cũng không tin".

Không biết làm thế nào, hai người chúng tôi phải tự mình đi tìm cỏ tuyết vi.

Tôi hỏi: "Làm sao tìm được cỏ tuyết vi?"

Hi Âm nói: "Cỏ tuyết vi thích nơi ẩm ướt, bình thường có nhiều ở ven đầm nước, là một loại dược thảo khá bình thường. Ngoài thành Lan Lăng có một hồ nước tên là Thiên Mộc, ta nghĩ nơi đó có thể tìm ra. Chẳng qua đường đi xa xôi, nếu đi bộ chỉ e đến khi trời tối cũng không đến được, không bằng chúng ta cưỡi ngựa đi đi".

Tôi đi tới đi lui một lúc, rồi rầm nói: "Ta không biết cưỡi ngựa..."

Hần nói: "Ta biết là được".

Cười một con ngựa chung với Hi Âm, một hồi đầm ra quen thuộc.

Lần trước ở Cẩm Thành, vì tránh né những tên áo đen đuổi giết, Hi Âm bắt đắc dĩ cùng tôi cưỡi chung một con ngựa chạy trốn, con ngựa này không có cơ hội trả lại, mà phóng sinh luôn.

Nếu nói lần trước là vì trốn chạy, thì lần này là vì trị bệnh cứu người, tôi càng thêm yên tâm thoải mái. Dù sao tôi cũng trải qua hoạn nạn chung với Hi Âm, thân mật cũng thân mật rồi, ôm cũng ôm rồi, nếu tôi lại ra về gượng ép thì có vẻ như không phóng khoáng cho lắm.

Tôi nghĩ như vậy, không do dự vươn tay về phía Hi Âm. Hần đột nhiên phát lực, tôi chỉ cảm thấy trống không, liền vững vàng đường đường chính chính ngồi trên lưng ngựa.

Hi Âm ôm tôi vào lòng, giục ngựa chạy. Không lâu sau, một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, mang theo ba phần ý cười: "Tiểu Mai, vừa rồi nàng nghĩ gì vậy?"

"Không, không có gì". Tôi nói.

"Không nghĩ gì cả sao?". Hần cố ý hạ giọng, kể tai nói nhỏ: "Vậy tại sao nàng nhìn chăm chăm vào tay ta? Có gì đẹp sao?"

Tôi ngẩn người, nhớ lại vừa rồi khi tôi đang suy nghĩ, ánh mắt gắt gao nhìn về phía tay Hi Âm đang vờn lại.

Tôi gầy người cất cao giọng, nghiêm mặt nói: "...À...nhìn đẹp lắm". Đây là lời nói thật, ngón tay Hi Âm thon dài trắng nõn, khớp xương thẳng, phảng phất như ngọc dưa nền. Chỉ có một chỗ có một vết chai mỏng, không biết có phải do luyện kiếm lâu ngày mà có không.

"Phải không? Vậy thì tặng cho nàng".

Hả? Suy nghĩ của thánh tăng phóng khoáng quá, đầu óc tôi nhất thời có chút chậm hiểu. Vừa rồi hắn mới nói muốn tặng tay hắn cho tôi sao?

"Lời này có nghĩa gì?". Tôi hơi quay đầu, khó khăn liếc hắn một cái, phát hiện ra hắn cười tủm tỉm nhìn tôi. Hai má tự dưng nóng lên, vội vàng quay đầu lại.

"Dù sao ta cũng phải hoàn tục, sau này cơ thể ta là của nàng, hưởng chi chỉ hai bàn tay?". Hắn ngừng một lát, ý cười sâu hơn nữa, nói: "Nàng nói có phải không?"

Tôi nuốt nước bọt một cái, lời này sao nghe có cảm giác có ý tứ sâu xa, yêu tăng sẽ không tự cho tôi cái gì chứ? Cũng không phải lần đầu hắn làm chuyện này, mỗi lần như vậy tôi đều ngây ngốc mất bấy lâu, còn bị đỏ mặt tía tai. Vừa nghĩ vừa tưởng tượng, tôi hôm qua yêu tăng bị tôi tùy tiện sờ, trong lòng liền bình tĩnh lại, bèn hít sâu một hơi, nói: "Đúng, thánh tăng nói đúng, ta nhớ kĩ câu này. tay của người thuộc về ta, toàn bộ cơ thể người là của ta".

Hi Âm ngồi phía sau ra vẻ sùng sốt, chợt một tiếng cười được nén trong lòng hắn bật ra, không nói gì nữa.

Đây là, ý tứ, gì chứ...

Tôi không khỏi có chút kì quái, mới vừa rồi tôi nói gì sai sao?

Hoàng hôn buông xuống, cuối cùng chúng tôi cũng đi đến hồ Thiên Mục.

Non sông tươi đẹp mở rộng trong trẻo trước mắt. Cùm núi vòng quanh hồ, núi xanh thăm thẳm, cảnh sắc đẹp không sao tả được. Bờ hồ uốn lượn quanh co, ánh mặt trời chiều tà chiếu trên mặt hồ, người đánh cá chèo thuyền lướt qua, sóng nước lăn tăn, tầng tầng gợn sóng vàng nổi lên.

Tôi bị cảnh đẹp trước mắt cuốn hút, lòng sáng khoái không nói nên lời, liền tản ra chạy đến bờ hồ. Hi Âm dắt ngựa đi phía sau tôi, thỉnh thoảng lại nhắc nhở: "Tiểu Mai, chú ý một chút".

Tôi không quan tâm lời hắn, vừa chạy vừa ngoảnh lại vui vẻ, bỗng nhiên vui quá hóa buồn - tôi vô tình vấp phải một hòn đá nhỏ, cả người bị ngã về phía trước, nháy mắt như chó ngã vào vũng bùn.

"Tiểu Mai, Tiểu Mai!". Hi Âm vội vàng nâng tôi dậy, vội vàng nhìn tôi từ trên xuống dưới, hỏi: "Nàng không sao chứ?"

Tôi oan ức méo miệng, trong lòng mắng thầm, bản thân mình phẩm chất kém cỏi, chạy một chút như vậy cũng có thể bị ngã. Nghĩ nghĩ lại liếc qua người bên cạnh hồ nước, giật mình nhớ lại lúc trước nhảy xuống suối tìm lại trí nhớ ở chùa Đại Lôi Âm...Ặc, may mà không bị ngã trong nước, nếu không tôi sẽ biến thành một con vịt mắc cạn ở chỗ này.

Tôi xoa nhẹ chiếc cằm bị đau, nói: "Ta không sao..."

Hắn nâng tôi dậy, nửa đau lòng nửa trách cứ, nói: "Đã bảo nàng cẩn thận chút, người lớn như vậy, đi đường tốt xấu gì cũng phải nhìn". Tôi tự biết mình đuối lý, cúi đầu không nói gì.

Mặt trời lặn xuống núi phía tây, tắt nhiên sắc trời không còn sớm, dù sao tôi và Hi Âm cũng không đến du sơn ngoạn thủy, việc cấp bách là phải nhanh chóng tìm được cỏ tuyết vi. Hi Âm nói sơ sơ hình dáng của cỏ tuyết vi cho tôi nghe, chúng tôi liền phân công nhau tìm ở bờ hồ. Không ngờ, đi một vòng từ trên xuống dưới lại không thu hoạch được gì.

Ngay lúc này, một cơn gió mạnh không biết từ nơi nào thổi qua, mây đen kéo đến. Tôi ngẩng đầu nhìn sắc trời dần dần u ám, lo lắng nói: "Mới vừa rồi thời tiết còn tốt lắm, sao nháy mắt đã thay đổi? Cỏ tuyết vi còn chưa tìm được, xem ra hôm nay chúng ta chưa trở về được, không bằng tìm một chỗ trú chân. Ngộ nhờ trời mưa, ngay cả chỗ trú mưa cũng không có cho chúng ta.

Hi Âm trầm ngâm một lúc lâu, gật đầu đồng ý.

Ước chừng rời khỏi bờ hồ khoảng ba, bốn dặm có mấy hộ nông dân, bốn phía cỏ dại mọc thành bụi, rất hoang vu, thoạt nhìn như đã bỏ không từ lâu. Trong đó có một căn nhà lại bị đốt thành đồng đổ nát, nhưng bức tường đứng sừng sững trong gió đêm, có một vẻ rất thê lương.

Tôi nhìn cảnh phế tích kia, trong lòng có một toa rung động khó hiểu - không biết vì sao, cuối cùng tôi cảm thấy hình như tôi biết nơi này.

"Tiểu Mai, nàng sao vậy?". Hi Âm cúi đầu hỏi tôi, sắc trời đã tối, khuôn mặt hắc bị bóng đêm bao phủ. Nhìn như vậy cảm thấy vẻ mặt có chút quái dị.

"Không biết, ta không biết". Tôi mê mẩn lắc đầu, nhìn xung quanh nói: "Ta cảm thấy...hình như ta đã đến đây".

"Nàng đã từng đến đây?". Hắc nhìn kỹ vẻ mặt tôi, nhú nhú mày, hỏi: "Không phải nàng nhớ gì chứ?"

Tôi vừa định mở miệng nói, ngay sau đó, một loạt cảm giác đồng loạt xuất hiện - bi thương, sợ hãi, không cam lòng, tuyệt vọng...Cảm xúc này mãnh liệt đến mức, giống như thủy triều quét qua từng góc trong thân thể tôi.

"Đừng giết nó, nó không phải là người các ngươi muốn tìm!"

"Chạy mau, Tiểu Mai, chạy mau!"

"Nha đầu thối, ta xem ngươi chạy chỗ nào! Còn không ngoan ngoãn giao ra danh sách!"

"Danh sách!"

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ai phụ thê với người

Tôi che ngực há miệng thở dốc, giống như bị người ta bóp chặt cổ họng, có thở thế nào cũng không thông. Huyết thái dương co giật, cực kỳ đau đớn, cả đầu căng lên như muốn vỡ ra. Giác quan tăng lên cực độ, mặc dù chỉ là một giọng nói nhỏ nhưng bị phóng to ra mấy lần, khiến cho tôi muốn sụp đổ.

Giọng nói ồn ào nhanh chóng đánh sâu vào màng nhĩ tôi, khi thì rít gào giận dữ, khi thì thì thầm liên miên. Trước mắt một mảng đỏ tươi, không biết là ánh lửa hay là màu máu.

"Nha đầu thối! Nếu ngươi không chịu giao ra danh sách, ta liền giết sạch toàn bộ người trong thôn, ta rất muốn nhìn thấy ngươi có nhẫn tâm như vậy không!"

Tôi hoảng sợ lắc đầu, lui từng bước từng bước về phía sau: "Đừng mà, đừng giết bọn họ..."

"Tiểu Mai, con đừng lo cho bọn ta, chạy mau, chạy mau đi! Đến kinh thành, Cửu vương gia sẽ phái người ra cứu con. Ngàn vạn lần nhớ kỹ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, trăm hoa mai tuyệt đối không thể nằm trong tay người khác. Con là hậu nhân của danh thần*, chỉ khi nào cầm trăm hoa mai, con mới có thể tìm được danh sách, sửa lại án sai cho người nhà của con..."

**nguyên gốc: danh thần chỉ hậu, ám chỉ Tiểu Mai là đời sau của nhà quan viên có công với triều đình.*

Tôi cả kinh hít một ngụm khí lạnh, nhin không được buồn bã đau đớn trong lòng, chỉ gất gao cắn môi, ép cho nước mắt ngừng chảy, khó khăn gật đầu, nói: "Con nhớ kỹ, con sẽ nhớ kỹ! Phụ thân, con sẽ đưa người đi chung, chúng ta cùng đi đến kinh thành..."

Trong lúc hỗn loạn, hình như có người dùng sức đẩy tôi một cái: "Con đi mau đi..."

Một khuôn mặt vạm vỡ nhanh chóng xẹt qua trước mắt, có biểu cảm cực kỳ thống khổ, mở hai mắt nở nụ cười với tôi, luôn miệng nói hai chữ - danh sách!

"Mai Tri Tuyết đã chết, từ nay về sau, ta chính là Ngọc Tiểu Mai, Ngọc Tiểu Mai chính là ta".

"Nếu ngươi không gả cho Bùi Lâm, sẽ là một thế cờ chết. Ngươi và Bùi Quân đều phải chết! Ta biết ngươi không quên được Bùi Quân, ta có thể giúp ngươi. Đây là tình cô đặc biệt của nước Yên, khi hạ nó, ngươi sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương Bùi Lâm, từ nay về sau sẽ quên Bùi Quân sạch sẽ".

Trong nháy mắt, dường như bị người đẩy vào núi sâu đầm lạnh, hơi lạnh kéo đến từng đợt, như ma quỷ yên lặng không chút tiếng động ngấm vào cơ thể. Trong lúc hoảng hốt, tôi lơ mơ thấy gió lạnh thấu xương, tuyết rơi nặng hạt từng cơn tiến đến, tôi té ngã ở góc tường cũ nát, trong tay nắm chặt trăm hoa

mai, tựa như nắm lấy rơm rạ cứu mạng, dù thế nào cũng không chịu buông ra.

Trong đầu hỗn loạn, cảnh vật rõ ràng tiêu biến, trời đất xoay vòng trước mắt tôi.

Đúng vào lúc này, một bàn tay cực kỳ đẹp đẽ tôi dậy, ngón tay thon dài trắng nõn, như ngọc đẹp hiếm thấy. Giọng nói khi trò chuyện cũng như gió xuân thổi vào mặt, khiến người ta cam nguyện say trong đó: "Tiểu muội muội, muội không sao chứ?"

Tôi khó khăn ngẩng đầu lên, chợt thấy một đôi mắt sáng rỡ. Ánh mắt có năng lực bức người, như là có ánh sao hòa tan trong đó. Tuy rằng không thấy rõ mặt mũi của người đó, nhưng lại có thể cảm thấy khỏe môi nhẹ nhàng hiện lên ba phần ý cười, người ấy đang cười với tôi.

"Tiểu Mai, Tiểu Mai!". Có người vội vàng gọi tôi, từng tiếng từng tiếng chạm đến đáy lòng.

Bỗng nhiên tầm mắt rõ ràng lên, khuôn mặt của người kia dần dần mờ đi, lúc này tôi như tỉnh ngộ, đột nhiên phục hồi lại tinh thần. Có lẽ vừa rồi chỉ là thời gian ngắn ngủi trong chớp mắt, tôi lại cảm thấy như là đã trải qua thời gian sống cả cuộc đời.

Khuôn mặt vô cùng lo lắng của Hi Âm hiện ra trước mắt, một đôi mắt sâu thật nặng nề. Tôi nhìn hẩn chăm chăm, hoàn toàn không phân biệt được đâu là thật đâu là mơ. Thậm chí tôi từng nghĩ chính mình nên nhìn lên khuôn mặt của người kia, người đàn ông đã cứu tôi lên từ trên nền tuyết. Nên khuôn mặt hiện lên trước mắt này thật dễ nhìn.

Giờ phút này bỗng nhiên tôi vạn phần chắc chắn, người đàn ông bí ẩn xuất hiện nhiều lần trong giấc mơ của tôi chính là Hi Âm. Nếu quả thật như vậy, Hi Âm tuyệt đối không thể chỉ đơn thuần là một hòa thượng bình thường. Hẳn là ai?"

"Tiểu Mai, nàng không sao chứ?". Hi Âm xoa xoa trán tôi, điều chỉnh tư thế của cánh tay, khiến cho tôi thoải mái tựa vào lồng ngực hẩn.

Tôi mạnh mẽ trấn áp tinh thần, hít sâu một hơi, nói: "Ta không sao. Mới vừa rồi ta nhớ được một ít chuyện trước đây".

"Tiểu Mai, nếu nàng cảm thấy đau khổ thì đừng suy nghĩ nữa". Hi Âm ra vẻ buồn rầu, ánh mắt sáng rỡ càng sâu hơn nữa. "Mỗi lần muốn tháo gỡ khúc mắc nàng đều chịu khổ như vậy, chuyện này cũng đủ chứng minh đoạn quá khứ kia không phải là ký ức vui vẻ gì, nếu đã quyết định quên nó, thì sẽ không canh cánh trong lòng, phải không?"

Hi Âm nói đúng, cho dù là bị thương khi lưu lạc ở chùa, vẫn còn ở Tang phủ chữa bệnh cho Tang Mộc Vân, hay là giờ phút này bị một cảnh tượng không hiểu sao lại quen thuộc làm cho lay động nội tâm, phàm là nếu muốn bắt đầu điểm báo từ trước, tôi cực kỳ khó chịu, chỉ e sự đau khổ này không thua gì lên núi đao xuống biển lửa, rút gân lột da.

Tôi đỡ trán, miễn cưỡng nở ra một nụ cười, nói: "Ta cũng không cố ý nhớ lại, chẳng qua cảm thấy cảnh tượng trước mắt quen thuộc, không không chế được mà nhảy ra một đoạn ngắn, nhắc nhở tôi rằng sự tồn tại của quá khứ là chân thật đáng tin.

Hẩn nhíu mày, thở dài nhẹ như mây khói, dường như không thể nghe được.

Im lặng trong nháy mắt, tôi hỏi: "Thánh tăng, có một điều ta đã giữ trong lòng từ lâu, người có chịu trả lời rõ cho ta nghe không?"

"Chuyện gì?"

"Người quen ta... từ trước đúng không?"

Hi Âm không trả lời, hỏi ngược lại: "Vì sao lại hỏi như vậy?"

"Ta không nói rõ được, khi ở chung chỗ với người, thường xuyên có một loại cảm giác quen thuộc. Thời gian sau này ta cũng thường nằm mơ, trong giấc mơ ta té ngã trên nền tuyết đông lạnh, gần như hấp hối. Ta nghĩ bản thân mình sắp chết, bỗng nhiên có người cứu tôi, ta nhìn không rõ gương mặt người đó, nụ cười và giọng nói của người...rất cuộc ta cũng cảm thấy người là người đó".

Hẩn không nói không rằng, khuôn mặt tuấn tú nửa ẩn hiện trong bóng đêm miên man, vẻ mặt có chút không rõ ràng. Tôi im lặng đợi hẩn trả lời, không biết vì sao tim đập rộn rã. Sau một lúc trầm mặc thật lâu, hẩn cười nói: "Đúng, là quen nhau. Chẳng những là quen biết, quan hệ còn rất gần gũi".

Thật lòng mà nói, tôi đã sớm đoán được bảy tám phần, chỉ là không đoán được hẩn thẳng thắn như vậy, không khỏi khiếp sợ nói: "Thật...thật như vậy sao?"

Hẩn luôn có thể thân mật trêu chọc tôi, mà tôi đối với hẩn...cũng không phải là vô tình. Quan trọng hơn là, những lời nói, cử chỉ của hẩn đối với tôi cũng lay động lòng tôi, khiến tôi không thể không nghi ngờ tôi đã quen biết hẩn từ lâu.

"Hoàn toàn chính xác". Hẩn nói: "Tiểu Mai, nếu ta nói nàng vốn là hôn thê của ta, nàng có tin không?"

Hôn thê...

"Ta là hôn thê của người...". Tôi có chút khó tin, tròn tròn mắt nhìn hẩn, hỏi: "Còn Bùi Lâm kia thì sao? Hẩn nói hẩn là phu quân của ta...Vậy người..."

Hẩn buông tay: "Nàng xem, ta nói thì nàng không tin, nàng tin Bùi Lâm không tin ta".

Tôi kiên quyết lắc đầu: "Không có, ta không có".

"Còn nói không có?"

Tôi dờ khóc dờ cười: "Thật sự ta không có". Không phải chỉ hỏi một câu thôi sao...

Chợt thấy bên dưới trống không, hần bể bỗng tôi lên, dịu dàng nói: "Thời tiết thay đổi, trước tiên chúng ta tìm gian phòng trú mưa đã".

Tôi đang tính toán tiếp tục làm sáng tỏ lập trường của mình, chợt nghe 'cách cách', vang lên một tiếng lanh lảnh, giống như đồ vật nào đó bị vỡ vụn. Theo bản năng tôi cúi đầu nhìn lại, thấy trăm hoa mai không biết từ khi nào rơi trên mặt đất, vỡ thành hai mảnh dưới chân Hi Âm.

Một tia sáng xanh nhạt lạnh thấu xương từ từ phát ra, ở giữa trời chiều đất trời mênh mông có vẻ đặc biệt chói mắt.

Ánh mắt Hi Âm căng thẳng: "Đó là cái gì?". Nói xong, hần buông tôi ra, nhặt cây trăm hoa mai đã bị gãy lên xe xét cẩn thận. Quả nhiên, một vật bằng bạc ánh vào mi mắt, lộ ra một nửa, nhìn hình dạng thì giống như là chìa khóa hay gì đó. Nửa thanh còn lại vẫn được khảm trong thân ngọc, có thể thấy được ánh sáng mờ mờ mỏng manh xuyên qua.

"Hình như là một chiếc chìa khóa". Hi Âm nói.

"Chìa khóa?". Tôi không dám tin nhìn ánh sáng kia, nói: "VẬY...sao trong trăm hoa mai lại có thứ này?"

Tôi nhớ mông mông có người luôn dặn tôi, trăm hoa mai là vật mấu chốt tháo gỡ thân thể bí ẩn của tôi, nhất định phải bảo quản nó cho tốt. Mặc dù không biết là thật hay là giả, tôi cũng không dám lơ là, luôn mang nó bên người. Nhưng điều bất ngờ là, trong trăm hoa mai lại ẩn giấu một chiếc chìa khóa! Đây là chìa khóa mở ra những thứ gì? Ổ khóa của nó ở đâu?"

"Nhớ lại lúc ta và Giới Sắc phát hiện ra nàng ở chân núi Thanh Thành, nàng bị thương nặng, hôn mê, trên tay cầm chặt cây trăm hoa mai này, thế nào cũng không chịu buông ra. Ta đoán nó là vật có ý nghĩa đặc biệt quan trọng với nàng, có lẽ có quan hệ với quá khứ của nàng cũng chưa biết chừng". Hần cầm trăm gài tóc đưa đến tay tôi, nói: "Nàng hãy nhận lại nó".

Tôi nhận cây trăm đã bị gãy, cẩn thận xem xét một lúc lâu, gật đầu nói: "Mỗi khi ta nhớ ra được một vài đoạn quá khứ ngắn ngủi, hình như đều có ai đó nói với ta, chỉ cần giữ cây trăm này ta sẽ biết được thân thể của mình. Tuy rằng ta là một người bị mất trí nhớ, nhưng cũng có thể thấy được cây trăm này không phải là vật bình thường, cho dù là chất ngọc hay là hoa văn chạm trổ, trên thế gian này cũng hiếm thấy. Ban đầu ta tưởng rằng đây chỉ là đồ gia truyền gì đó, nhưng không ngờ rằng bên trong thân ngọc lại có bí mật động trời khác. Có lẽ trăm hoa mai không chỉ liên quan đến thân thể của ta, mà còn liên quan đến bí mật người ta không muốn kẻ khác biết".

"Ngọc và trang sức không giống nhau. Mỗi một khối ngọc thạch đều có hoa văn độc đáo của riêng nó, hơn nữa dương chi bạch ngọc vốn thập phần quý giá, không khó để tra ra lai lịch của trăm hoa mai này". Hi Âm đưa tôi vào một gian phòng nhà nông tương đối sạch sẽ: "Vừa may, nhiều đời Hồ gia kinh doanh đồ cổ bằng ngọc, có lẽ Hồ Nguyên Sinh có thể giúp được".

Hần nhìn qua lỗ nhỏ bị hỏa hoạn, xem xét xung quanh một hồi. Bước chân trước vào cửa phòng, bên ngoài liền vang lên từng trận sấm, tia chớp như con rắn bạc xé rách bầu trời đêm yên tĩnh. Không bao lâu sau đó, nước mưa trút từng đợt xuống dưới.

Tôi thềm đánh giá phòng ở một hồi, Hi Âm lấy từ trong góc ra mấy đoạn nền gạch, dưới ánh nến, căn phòng nhà nông đơn sơ mộc mạc hiện ra rõ ràng. Bên trong bài trí ngăn nắp, vì lâu không có người ở nên bị phủ bởi mạng nhện và tro bụi.

Mưa đầu hè đến nhanh đi cũng nhanh, cơn mưa to tầm tã nhanh chóng biến thành mưa nhỏ tí tách. Nhưng nhìn sắc trời trước mắt không còn sớm, lại không thấy bóng dáng cô tuyệt vời, đêm nay mà chạy về thành Lan Lăng chỉ e không kịp. Vì thế tôi và Hi Âm bàn bạc với nhau, quyết định ở lại nơi này một đêm, ngày mai chèo đò ra giữa hồ tiếp tục tìm cô tuyệt vời.

Nằm trên giường, tôi trần trọc không ngủ được, trong đầu lặp đi lặp lại những mảnh nhỏ hình ảnh. Tôi nắm hai đoạn trăm hoa mai đã gãy, lại liên hệ đến đoạn ký ức ngắn ngủi, cơ bản sắp xếp ra một ít manh mối.

Đầu tiên, cũng là quan trọng nhất, đó là cây trăm hoa mai này. Không nghi ngờ gì nữa, đó là vật quan trọng cõ bỏ thân thể bí ẩn của tôi. Là ai bỏ vào chiếc chìa khóa trong thân ngọc, ổ khóa của nó ở đâu, bí mật gì bị khóa lại? Nếu có người cố ý giữ bí mật này cho tôi, tôi trốn không được thoát không xong, sớm muộn phải cõ bỏ nó.

Thứ hai, nếu tôi nhớ không lầm, luôn có người hét vào tai tôi 'Danh sách!'. Danh sách là vật gì, ở đâu, gồm những ai? Có phải vì bản danh sách này mà tôi bị ngã dưới núi Thanh Thành?

Thứ ba, cô sư Thiên Dạ từng nói, tôi bị trúng sinh tình cõ của nước Yên ở Tây Vực, lãnh thổ nước Hứa vốn không ai giải được, mấu cõ trên người tôi không biết bị gỡ bỏ khi nào. Nói như vậy, người hạ cõ tôi là ai, người giải cõ cho tôi là ai, từ cõ đang ở trên người ai?

Thứ tư, trong lúc mơ hồ, hình như tôi nghe được hai cái tên. Một cái là Bùi Lãm, người còn lại tôi không nhớ ra, không biết là Bùi Quân hay Bùi Ninh hay Bùi Nghênh. Hần là ai, có liên quan gì đến tôi?

Cuối cùng là quan hệ giữa tôi và Hi Âm, hần nói tôi là vị hôn thê của hần, nhưng Bùi Lãm lại nói tôi là thê tử của hần. Trong lời nói hai người có thật có giả, cuối cùng tôi nên tin ai?

Tôi nghĩ, đợi cho tôi tìm được đáp án cũng là lúc thân thể của tôi rõ ràng. Tôi yên lặng thở dài, xoay người ngồi xổm, cần phải đem từng chi tiết của vấn đề nói lại cho rõ sao?

Dù sao đêm nay cũng không ngủ được, tôi mặc áo đơn giản đứng dậy.

Trời đã tạnh mưa, không khí tràn ngập hương thơm cỏ cây ướt át, ngửi mùi thấm vào lòng, khiến người ta rất vui vẻ thoải mái. Đêm khuya thanh vắng, mọi âm thanh hoang dã đều yên lặng, chỉ có tiếng côn trùng nào đó vang lên rõ ràng. Màn trời xanh thẫm có vẻ đặc biệt trong vắt, trời trong mây tạnh, có thể trông thấy rất nhiều ngôi sao.

Gió đêm mon man thổi đến một chút cảm giác mát mẻ. Nông trang này sớm đã hoang vu, có hoang bốn phía cao như con người. Ngoài gian nhà bị cháy sạch kia thay đổi hoàn toàn quang cảnh, mấy nhà còn lại còn giữ gìn nguyên vẹn.

Hiển nhiên, ban đầu nơi này hẳn là nông trang điền viên yên tĩnh, gà chó cùng kêu, hòa thuận vui vẻ, lại không biết sao lại bị kiếp nạn lớn này, mọi người chết có chết, trốn có trốn, rốt cuộc biến thành cảnh tượng thê lương như vậy.

Một cảm giác quen thuộc mãnh liệt kéo đến đầu tôi, tôi nhắm mắt lại, dường như chính bản thân mình chịu đựng kiếp nạn dài này. Lửa nóng hừng hực thiêu hủy tàn phá bờ bãi, mọi người đều hoảng sợ bỏ chạy, hình như có tiếng thét chói tai bên tai, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng cười khoái trá...

"Nha đầu thối! Nếu ngươi không chịu giao ra danh sách, ta liền giết sạch toàn bộ người trong thôn, ta rất muốn nhìn thấy ngươi có nhẫn tâm như vậy không!"

"Tiểu Mai, con đừng lo cho bọn ta, chạy mau, chạy mau đi! Đến kinh thành, Cừu vương gia sẽ phái người ra cứu con. Ngàn vạn lần nhớ kỹ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, trăm hoa mai tuyệt đối không thể nằm trong tay người khác. Con là hậu nhân của danh thần, chỉ khi nào cầm trăm hoa mai, con mới có thể tìm được danh sách, sửa lại án sai cho người nhà của con..."

Tôi hít một hơi thật sâu để bình ổn lại con sóng trong lòng, dẫm lên cỏ dại đi lên phế tích bị hỏa hoạn kia. Trên mặt đất toàn là gạch ngói vỡ vụn, dẫm lên có cảm giác trống rỗng khó hiểu, cứ trầm đục 'cạch, cạch, cạch'.

Tôi ngồi xổm, nghĩ cần phải xem thử có chỗ kì lạ gì ẩn dưới này không. Không ngờ không phát hiện ra điều gì lạ, vô tình nhảy ra một tấm biển bị cháy rụi, mờ hồ có thể nhìn thấy ba chữ đỏ trên bề mặt - Ngọc gia trang.

Ngọc gia trang.

Tuy rằng giờ phút này, trí nhớ của tôi đã bị vỡ ra thành từng đoạn ngắn, nhưng tôi rất chắc chắn, nhất định tôi đã tới đây.

Sáng sớm ánh nắng đặc biệt đẹp, chim chóc nhảy nhót trên nhánh cây trên đầu, tôi và Hi Âm chèo thuyền ra giữa hồ tìm cỏ tuyết vi.

Lái đò chèo khoan thai, thuyền nhỏ yên bình tạo gợn sóng trên mặt hồ. Tôi nhào ra mép thuyền nhìn ra non sông tươi đẹp xa xa, không để ý cần một chiếc hoa quế cao, trong đầu còn đang tính toán mấy chuyện tối hôm qua đã tổng kết kia.

Bỗng nhiên, một mùi hương trà tinh khiết bất ngờ quần quanh chớp mũi, tôi ra sức ngửi, quay lại thì thấy Hi Âm ngồi bên cạnh tôi tự khi nào, chèo qua một chén trà xanh, mỉm cười nói: "Nếm thử một chút Bích loa xuân của hồ Thiên Mộc, người bình thường không được uống đâu".

Xưa nay tôi thích trà hơn, bèn vui mừng nhận chén trà uống một ngụm nhỏ, quả nhiên hương thơm lan tỏa, nước trà mát ngọt, không khỏi khen: "Thật khó để được uống trà tốt!"

Hi Âm nhẹ nhàng véo má tôi, ý cười trên bờ môi sâu thêm vài phần, nói: "Cuối cùng cũng nhìn thấy nàng cười, nguyên buổi sáng mặt mày khổ sở, ai không biết lại nghĩ ta làm chuyện gì có lỗi với nàng, bắt nạt nàng". Nói xong, vô tình nhìn về phía lái đò.

Lái đò tùm tùm nhìn chúng tôi gật đầu, nói vọng đến: "Phu thê không giận nhau qua đêm, đầu giường đánh nhau cuối giường làm lành thôi!"

Đầu giường đánh nhau cuối giường làm lành...

Chén trà trên tay bỗng rung lên, nước trà trong miệng còn đang ở yết hầu, nhổ ra không được nuốt vào không xong, đến mức làm tôi choáng váng ù tai, vịn mép thuyền ho khan liên tục, một lúc lâu sau mới ngừng lại.

Kẻ đầu têu này lại thân mật ôm chầm lấy tôi, khiến tôi dựa vào lòng hắn một cách thoải mái, bình thản nói: "Nàng nhìn nàng kia, cũng không phải là trẻ con, uống nước lại có thể bị sặc. Uống chậm một chút, uống xong vẫn còn mà".

Tôi vẫn thờ ơ, tức giận quấy rối trong ngực hắn, nói: "Còn không phải tại người sao, ai là phu thê với người!"

Hắn hơi nhướng mày lên, vờ kinh ngạc liếc tôi một cái, nói: "Không phải hôm qua đã nói với nàng sao? Ta là vị hôn phu của nàng, nàng cũng biết ba chữ này đại diện cho ý nghĩa và trách nhiệm như thế nào? Dù sao ta cũng không phải là người chú ý đến lễ tiết, có bái hay không bái thiên địa đối với ta mà nói cũng không khác biệt. Còn nữa, lúc trước ai là người làm ẩm ỉ đòi ta phải chịu trách nhiệm? Sao bây giờ lại như vậy?". Lúc nói chuyện cánh tay đang ôm tôi lại tăng thêm ba phần, gắt gao ôm tôi vào trong ngực.

Yêu tăng nhanh mồm nhanh miệng, khá lắm..

Tôi vươn ngón tay đang run rẩy chỉ vào hắn, đang định sắp xếp từ ngữ để phản bác lại lí luận vô lại này, bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng la hét ầm ỹ, bẻ gãy ý nghĩ vừa nảy nở của tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn, thấy giữa hồ có một con thuyền hoa rất xa xỉ, trên sàn tàu hình như có người đang cãi nhau. Cứ vậy, kèm theo một tiếng 'bùm', bỗng một bóng người bị rơi vào trong hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Có được mỹ nhân, nắm được thiên hạ

Người nọ rơi xuống nước đập đập nước vài cái rồi không nghe động tĩnh gì nữa, người trên thuyền hoa lạnh lùng cao quý quay người đi vào khoang thuyền, tất nhiên là không có ý cứu người kia lên. Tôi kêu kêu Hi Âm, hỏi: "Sao người kia im lặng như vậy? Không bị chết đuối chứ?"

Hi Âm bình tĩnh nói: "Tạm thời chắc không sao, nhưng nếu người kia không biết bơi, chết đuối là chuyện sớm hay muộn thôi".

Tôi khó xử gãi cằm: "Chúng ta có nên cứu hắn lên không? Tốt xấu gì cũng là một mạng người". Nếu không biết thì tôi, nhưng trước mắt tôi và Hi Âm biết rõ, vừa chính mắt chứng kiến xong toàn bộ quá trình sự việc tiến triển, cứ trực tiếp bỏ đi như vậy, có phải bị tình nghi là thấy chết không cứu không?

"Nàng muốn cứu hắn?"

Tôi nói: "Trơ mắt nhìn một người đang sống bị chết đuối, ta thật không đành lòng".

Hắn hơi nheo mắt phượng, như là thờ dài nói: "Tiểu Mai à, khi nào nàng mới bỏ tật xấu hay mềm lòng này?"

Tôi không cho là đúng, nói: "Ai nói mềm lòng là tật xấu? Ta là người lương thiện, lương thiện đó!"

Hắn bình thản nói: "Có câu là, chuyện không liên quan đến mình thì đừng nhúng tay vào. Thứ nhất là chúng ta không biết người trên thuyền hoa kia là ai, người còn lại vì sao lại rơi xuống hồ, cứ tùy tiện nhúng tay vào chỉ e không ổn. Thứ hai, cô tuyệt vì chưa tìm được, chúng ta còn gánh vác chuyện quan trọng, không nên trì hoãn thêm nữa".

Tôi nhú mày, vốn định nói gì đó phản bác lại lời của hắn, lại thấy hắn ngẩng mặt nhìn mặt hồ gợn sóng, cười như không cười liếc nhìn tôi một cái. Chuyện đề tài, lại nói: "Chẳng qua, nếu Tiểu Mai muốn cứu, thì cứu thôi".

Tôi vỗ vỗ vai hắn khen ngợi: "Thánh tăng quả nhiên là người đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn!".

Hắn ghé vai tai tôi thì thầm: "Chỉ cần có thể làm cho nàng cười, dù lên núi đao hay xuống biển lửa, ta đều cam lòng, huống chi chỉ là cứu một mạng người? Ta sẽ xây tòa tháp bảy tầng".

Tôi lùi lại về phía sau, cười khô khan: "Đúng đúng, cứu một mạng người như xây tòa tháp bảy tầng, thánh tăng nghĩ rất thấu đáo..."

Hi Âm thuận thế tựa vào mép thuyền, như đùa cợt nói: "Ta có thể có được mỹ nhân, nắm được thiên hạ, tự nhiên sẽ thấu đáo".

Tôi cười ác, một hòa thượng mà nói gì đến việc có mỹ nhân, nắm thiên hạ, "Chắc là nằm mơ hả?"

Hắn không giận, khoan thai nói: "Đời người như giấc mộng. Có thể mơ một giấc mơ đẹp trong kiếp phù du này, cũng coi như một chuyện tuyệt diệu".

Hi Âm dặn dò lái đò chèo thuyền quay lại, lái đò rồi rảo nhìn chằm chằm chiếc thuyền hoa càng lúc trôi càng xa, chán chừ nói: "Đây hình như là thuyền hoa của nhà Lưu công tử, trước đây ta cũng thấy vài lần".

"Lưu công tử là ai?". Tôi hiếu kì hỏi.

Trên mặt ông lão chèo đò bị che kín bởi các nếp nhăn, hiện lên vẻ mặt mang vài phần khinh thường: "Lưu công tử là một tên quân là áo lụa có tiếng ở đây, ức hiếp người dân, không có chuyện ác nào là không làm. Nghe nói trước đây cha hắn ở trong triều làm quan cũng là một người quyền cao chức trọng. Sau này vì liên lụy đến vụ án của Mai Hiền mới bị biếm đến nơi này, mấy năm nay ra biển buôn bán làm ăn cũng kiếm được không ít tiền".

Lại là một kẻ ăn chơi trác táng coi trời bằng vung, tôi nhủ thầm trong bụng, nếu tên này quen biết với Trần Minh Hiền, có lẽ còn có thể trở thành bạn

rượu. Bèn nói: "Chẳng lẽ không ai có thể quản lý hần sao?"

Nhắc đến tên quân là áo lụa này là ông lão tức giận vô cùng, dứt khoát ngừng chèo thuyền, nói với chúng tôi: "Quản lý? Quản lý như thế nào? Cách đây không lâu hần chiếm đoạt con gái nhà lành bị người ta tố cáo trên nha môn, cuối cùng còn không phải dùng bạc giải quyết mọi chuyện sao? Trước đây cha hần là quan lớn, môn sinh nhiều vô số. Hiện tại tuy rằng nghèo túng nhưng cũng có người còn niệm tình cha hần mà ra mặt bao che cho hần, chúng ta chỉ là những người dân bình thường thì đâu dễ dàng động vào được?"

"Thói đời ngày nay không xem vương pháp ra gì". Tôi tức giận nói.

"Cũng không hần vậy". Lái đò bỗng nhiên vỗ ót, kêu to: "Ô ta nhớ ra rồi! Hôm qua là sinh thần* của Lưu công tử, cố tình mời gánh hát Diệu Âm nổi tiếng trong thành Lan Lăng đến diễn kịch, hình như là kếp chính của gánh hát, hát khúc 'Mộng uyên ương hồ điệp' nổi tiếng. Nghe nói trong tiệc tối kếp hát kia có nói lời động chạm đến Lưu công tử, Lưu công tử là một kẻ cực kỳ sĩ diện, chỉ e người xui xẻo hôm nay là kếp hát".

**sinh thần: sinh nhật*

Kếp hát chính của gánh hát Diệu Âm...

Tôi và Hi Âm tâm ý tương thông nhìn nhau, vội vàng hỏi: "Ông lão lái đò, ông nói người hát khúc 'Mộng uyên ương hồ điệp' kia có phải là Tô công tử, Tô Quân không?"

Lái đò nghĩ ngợi, nói: "Đúng vậy, chính là người đó".

Rõ là sợ như gì, lòng tôi lạnh ngắt. Không khỏi vỗ vỗ mạn thuyền, thúc giục: "Ông lão chèo mau lên, muộn một chút thì hần chết đuối mất!"

Thật sự, ông lão chèo đò đến cứu Tô Quân lên từ trong hồ, hai mắt hần nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, dáng vẻ không ổn. Hi Âm nhanh chóng bảo tôi dùng sức ấn vào bụng hần. Tôi không dám chần chừ, lập tức nghe theo. Hần vội vàng lấy cây chèo từ trong bao ra, sau một lát, trên đầu Tô Quân được cắm rất nhiều cây kim châm.

Không lâu sau, Tô Quân ói ra mấy ngụm nước, rốt cuộc cũng tỉnh lại. Hần mở to mắt nhìn thấy tôi và Hi Âm, yếu ớt ho khan vài tiếng, hơi thở mong manh nói: "Sao lại là các người..."

Tôi cười hi hi nói cho hần biết: "Nếu không phải chúng ta cứu ngươi lên từ trong nước, chắc chắn ngươi đã chết oan rồi".

Ban đầu tôi suy nghĩ chắc hần sẽ lạnh lùng đã kích tôi sốt sắng cứu mạng hần, không ngờ hần chậm rãi nhắm mắt lại, bờ môi mấp máy nói câu 'Cảm ơn'.

Tôi kinh ngạc, kéo Hi Âm sang một bên, nhỏ giọng nói: "Bình thường chúng ta muốn gặp một lát cũng không dễ dàng, không nói đến chuyện phải bỏ ra nhiều tiền, hần lại còn lạnh lùng nữa. Bây giờ chúng ta có ơn cứu mạng với hần, ta cảm thấy đây là cơ hội tốt để hỏi hần, nếu hần nói ra tất cả mọi chuyện cho chúng ta biết, bệnh của Chu Phi Tuyết cũng có cơ hội khả quan hơn. Nếu không nắm lấy thời cơ, khi trở lại thành Lan Lăng bị hần trở mặt, lúc hỏi hần lại phải bỏ tiền ra thì không dễ dàng chút nào".

Hi Âm có chút dăm chiêu nhìn tôi, trầm mặc một lúc lâu rồi cười nói: "Vậy nàng tính làm sao để hần nói ra?"

Tôi phát tay, ý bảo hần lại nhìn. Tôi quay lại ngồi bên cạnh Tô Quân, giả vờ lên tiếng: "Tô công tử?"

Hai mắt Tô Quân nhắm nghiền, không hề phản ứng.

Tôi muốn hần đồng ý nói chuyện với tôi, liền cân nhắc nói: "Ặc, ta nghe nói Lưu công tử mời ngươi đến hát một khúc nhân dịp sinh thần của hần phải không? Ngươi chỉ đến một mình sao? Những người khác trong gánh hát đâu rồi?". Tôi liếc trộm Hi Âm một cái, hần khoanh tay thích thú nhìn tôi, như là chờ mong biểu hiện kế tiếp của tôi.

Tôi tiếp tục nói: "Đây...lần này là ta và Hi Âm cố tình đến đây tìm thuốc chữa bệnh cho Chu Phi Tuyết, không ngờ lại gặp ngươi ở đây, thật là có duyên...Nhắc đến bệnh của Chu Phi Tuyết..."

Tô Quân dường như nằm im, làm ra vẻ mất diếc tai ngơ đối với lời nói của tôi.

Tôi nhắm một mắt mở một mắt*, kiên trì nói tiếp: "Thật ra không phải nàng ta bị trời phạt, cũng không phải bệnh kì quái gì, chỉ là tâm bệnh mà thôi. Tâm bệnh cần phải có tâm dược, tâm dược của nàng không phải là bọn ta, cho nên chúng ta cố gắng nhiều đến mấy cũng không làm được gì...Tô công tử? Tô công tử?". Tôi cẩn thận nhìn hần một hồi, hần vẫn bất động, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

**ý chỉ làm lơ.*

Tôi nói với Hi Âm: "Hình như là không phù hợp lắm phải không?"

Nét mặt Hi Âm hơi thay đổi, rò vào trán hần, lại cầm tay hần bắt mạch. Sau một lúc lâu, mặt nghiêm trọng nói: "Hần bị nhiễm phong hàn rất nặng, e là bây giờ đã sốt cao và hôn mê".

Tôi sợ hãi nói: "Sao lại nhiễm phong hàn nhanh như vậy? Mới vừa rồi chìm trong nước không lâu mà". Tuy rằng thoát nhìn Tô Quân có vẻ yếu ớt, nhưng theo lý thuyết kép hát đã luyện tập từ nhỏ, thân thể phải chịu đựng đòn, sao yếu ớt như vậy chứ?

Hi Âm lắc đầu: "Trước khi hần bị xô xuống nước đã bị bệnh rồi, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ. Vừa rồi mới bị ngâm trong nước, lại uống nhiều nước lạnh, hiện giờ tình hình có vẻ không được lạc quan, cần mau chóng tìm một chỗ chữa bệnh cho hần".

Trước mặt là đảo ở giữa hồ, tôi và Hi Âm quyết định tạm thời gác lại chuyện tìm cò tuyệt vời, trước mắt phải cứu Tô Quân đang bị bất tỉnh nhân sự. Ở giữa đảo là một trà trang*, trên đảo cũng có không ít du khách, hơn phân nửa là đến uống trà giải sầu, nhân hạ thường thức non sông tươi đẹp.

**đại khái là một thôn trồng trà*

Hi Âm gấp chủ trà trang thuê một cái viện, hai chúng tôi hợp sức nâng Tô Quân vào phòng đặt lên trên giường, thân thể hần đã phát sốt lên rồi. Hi Âm lấy từ trong bao ra một ít thảo dược giao cho tôi, dặn dò: "Tiểu Mai, nàng kiểm tiểu nhị ở trà trang chuẩn bị một ấm nước nóng và một ít quần áo sạch sẽ mang lại đây, lại đem dược thảo này sắc lên, nhớ kỹ, ba chén nước sắc còn một chén".

Tôi nhìn mặt Tô Quân trắng bệch không có chút huyết sắc, không dám chần chừ, nhận dược thảo chạy đi. Khi sắc thuốc xong mang trở lại phòng, trên đầu Tô Quân cảm không ít kim châm.

Hi Âm một mặt vừa châm cứu, một mặt nói với tôi: "Cho hần uống thuốc đi".

Tôi làm theo, cẩn thận thổi nguội thuốc, lại mở miệng hần ra cho hần uống thuốc. Ai ngờ, muỗng thuốc bị chảy xuống cằm, không có chút nào vào trong yết hầu hần. Tôi cố gắng cho hần uống thêm một muỗng, lại tiếp tục như vậy.

Mắt thấy chén thuốc đã bị voi đi một nửa, lại nhìn Tô Quân khép chặt miệng, có nói gì cũng không chịu nuốt xuống, tôi lo lắng nói: "Thánh tăng à, Tô Quân không chịu uống thuốc, cứ châm cứu như vậy thôi có ổn không?"

Hi Âm khẽ nhíu mày, cầm chén thuốc trong tay tôi tự làm, kết quả vẫn như cũ.

Tôi đưa tay sờ đầu Tô Quân, mới đụng một cái liền lập tức rút lại - quả thật có thể chiến trúng được!

Hần nói: "Chỉ e Tô Quân muốn chết".

Tôi lo lắng nói: "Nếu Tô Quân bệnh chết, chuyện của hần và Chu Phi Tuyết không ai để ý. Không cứu được Chu Phi Tuyết, Hồ Nguyên Sinh sẽ đau lòng đến chết. Hồ Nguyên Sinh mà đi đến đường cùng, tính tình cương liệt như Đỗ Băng Băng chắc chắn sẽ sống tạm bợ qua ngày. Nếu có chuyện không hay xảy ra với Đỗ Băng Băng, Đỗ quốc cửu và Đỗ Hoàng hậu sẽ không buông tha, hai vị quyền quý này ra mặt, Hoàng thượng cũng không thể không nể mặt...Người nói đây là chuyện nhỏ của hoàng gia, đến lúc đó sẽ không biết khơi ra gió tanh mưa máu gì. Cho nên Tô Quân không thể chết, không thể chết được".

Hi Âm đỡ khóc đỡ cười liếc nhìn tôi một cái, nói: "Nàng nói đúng. Hiện tại không những hần bị nhiễm phong hàn, gió độc đi vào phổi, dẫn đến bị sốt. Ta đã châm cứu cho hần, bắt thuốc này để làm hần hạ sốt, nếu hần không uống thuốc, bất kể là ta châm cứu cho hần nhiều như thế nào cũng không có tác dụng gì. Hần cứ sốt như vậy, chỉ e..."

Đôi mày hần nhíu lại, trên mặt hiện ra vẻ nghiêm trọng. Tôi ít khi thấy hần có biểu cảm như vậy, nhất là khi chữa bệnh cho người ta. Tôi từng nghĩ mặc kệ là loại khó khăn nào, chỉ cần hần nói có thể cứu chữa thì sẽ diệu thủ hồi xuân. Giờ phút này ngay cả hần cũng đều bó tay không làm gì được, có thể tưởng tượng ra Tô Quân ắt hẳn là đã lâm vào hoàn cảnh chín phần chết một phần sống.

Hi Âm cân nhắc một chút, nói với tôi: "Tiểu Mai, nàng tiếp tục cho hần uống thuốc". Hần đến bên tai Tô Quân, thì thầm: "Tô Quân, ta cho ngươi biết, hôm nay ngươi không muốn cũng phải uống thuốc. Ngươi chết đi thì kết thúc mọi chuyện, nhắm mắt lại thì thấy thế giới yên tĩnh đúng không, nhưng ngươi có từng nghĩ đến Chu Phi Tuyết? Ta không biết tình cảm của các ngươi kinh thiên động địa như thế nào, ta chỉ biết hiện tại vì người mà nàng ta bị người ta mắng là đồ dâm phụ, chịu không ít sự xem thường lẫn phi nhử, ngay cả người ngoài cuộc như chúng ta cũng không đành lòng, cảm thấy xúc động, vì sao ngươi lại ích kỷ như vậy?"

Lúc ấy tôi rất bàng hoàng.

Tôi nhìn Hi Âm, hoàn toàn không thể tin được hần có thể nói ra những lời lay động tình cảm như vậy. Thánh tăng từ bi hỉ xả như vậy, thế nhưng cũng có nội tâm tế nhị đến thế...

Cũng may thất thần trong một lát, tôi nhanh chóng hiểu ra ý đồ của Hi Âm, liền quay lại nói với Tô Quân: "Ta nghe nói năm đó nàng đính hôn với Mã viên ngoại cũng là lúc ngươi không hát khúc 'Mộng uyên ương hồ điệp' nữa, nếu ngươi vô tình với nàng như vậy, sao ngươi lại hát lại khúc này? Trên sân khấu ngươi đóng vai Tang Bác tướng quân si tình tuyệt đối, đối diện với Thẩm Nhu bị người ta chỉ trích là dâm phụ một cách oan uổng, có lúc nào ngươi nghĩ đến Chu Phi Tuyết?"

Không biết Tô Quân có nghe được chúng tôi nói gì hay không, tôi đoán có lẽ hần nghe được. Long mi dài của hần khẽ động đậy, trên gương mặt trắng bệch như tờ giấy hiện lên một tia bất an và áy náy - hiển nhiên, không phải là không bị xúc động, hần vẫn để ý đến Chu Phi Tuyết như xưa.

Hi Âm đỡ lấy cằm hần, đổ hết toàn bộ nước thuốc còn lại, rồi cuộc hần cũng không nhỏ ra nữa. Sau khi gây sức ép trong một lúc lâu, cả hai chúng tôi

thở ra như trút được gánh nặng.

Tôi nhìn Hi Âm với cặp mắt khác xưa, nói: "Không nghĩ ra người có thể nói lời lay động tình cảm như vậy, thật là bá phúc, bá phúc. Thánh tăng vạn năng, rốt cuộc có chuyện gì người không thể làm được không?"

"Đâu có, gần đây thấy trong thoại bản nhiều nên nhân tiện học vài câu hay ho phòng thân". Hắn ra vẻ khiêm tốn, cười nói: "Thật ra ta không phải là người không có chuyện gì không làm được, chuyện ta không biết làm rất nhiều... Ví dụ như, tâm ý của nàng". Câu cuối cùng, nghe như thế nào cũng thấy có chút ý tứ sâu xa.

"Tâm... tâm ý gì chứ..."

"Không có gì". Hắn cười cười, bưng chén thuốc xoay người rời đi.

Tôi oán hận nghĩ thầm, quả thật là yêu tăng cổ làm ra vẻ huyền bí!

Cho đến khi hoàng hôn từ phía ngoài cửa sổ, trăng khuyết treo trên ngọn liễu, Tô Quân vẫn chưa tỉnh lại. Hi Âm tập trung sắp xếp lại hòm thuốc, tôi ngồi ở giường chăm sóc Tô Quân, chán muốn chết, tùy tiện hỏi mượn thoại bản chủ nhân của trà trang, khéo thay, lại là 'Mộng uyên ương hồ điệp'.

Kết cục của câu chuyện, trước khi Tang Bác chết đã hứa với Thẩm Nhu, kiếp sau sẽ hóa làm bướm bầu bạn với nàng suốt cuộc đời, sau đó thì tự sát. Khi hắn chết vẫn còn ngồi ngay ngắn ở vị trí chỗ của tướng quân, hai tay che hai mắt mình, tỏ ý cuộc đời này có thể lấy được hiền thê như Thẩm Nhu, có chết cũng nhắm mắt.

Độc đến chỗ này, nước mắt tôi không khỏi rơi là chảy, lòng chua xót, bèn nói với Hi Âm: "Cuộc đời Thẩm Nhu gặp được ba người đàn ông, chỉ có Tang Bác mới hiểu được nàng muốn gì. Nhưng vận mệnh trời người, sống không được gần nhau, mặc kệ là uyên ương mộng hay hồ điệp mộng, cuối cùng vẫn chưa thực hiện được. Chẳng qua Thẩm Nhu vẫn là người may mắn, tuy rằng số mệnh có chút rắc rối, nhưng cũng gặp được người đồng lòng nguyện ý ở bên cạnh nàng, Chu Phi Tuyết đáng thương lại không may mắn như vậy".

Nói xong lời này, tôi buông sách nhìn Hi Âm. Vừa lúc nhìn đến Hi Âm, lại thấy Tô Quân mở to hai mắt nhìn tôi không chớp mắt.

"Người... người...". Tôi kinh ngạc hít một ngụm khí lạnh, theo bản năng thân mình ngửa ra sau. Vốn tưởng rằng tư thế này sẽ làm cho tôi bị ngã, ngay lúc quan trọng thì Hi Âm đỡ tôi một cái, tôi liền vững vàng chân chính tựa vào lồng ngực hắn.

"Người tỉnh rồi?". Giọng nói Hi Âm đậm đặc, giống như chưa từng có cảm giác bất ngờ.

Bởi vì sốt cao nên đôi môi Tô Quân nứt ra vài chỗ to, nhưng không có nửa phần huyết sắc. Hắn nhìn chúng tôi, trong mắt có mấy phần thê lương buồn bã.

Sau một lúc lâu, hắn nói: "Ta đã giết Mã viên ngoại".

Tôi kinh ngạc vô cùng, nói: "Người nói gì vậy!". Là tôi nghe lầm hay là hắn nói sai?

Tô Quân hít sâu một hơi, lặp lại: "Ta nói, ta đã giết Mã viên ngoại".

Hi Âm nhíu mày, bình tĩnh nói: "Nhưng không phải Mã viên ngoại uống quá nhiều rượu, khiến cho bị nhồi máu cơ tim chết bất đắc kì tử sao?"

"Không phải". Hắn giơ tay che miệng ho khụ khụ, khuôn mặt vốn trắng bệch hiện lên vài phần ửng đỏ: "Mã viên ngoại vốn bị bệnh tim, cơ bản là không uống rượu được. Ngày đại hôn ấy, ta nghe nói hắn phải dùng trà thay rượu kính khách, liền bỏ thuốc tê vào trà của hắn, hắn mất đi vị giác, tự nhiên sẽ không phân biệt được đâu là rượu đâu là nước. Ta đổi nước trà mà hắn dùng để kính rượu thành rượu mạnh mà hắn không được uống. Ta trốn trong phủ, trở mắt nhìn hắn uống từng ly từng ly, từng vò từng vò, cuối cùng nhồi máu cơ tim chết ngoài phòng tân hôn. Căn bản là không ai hoài nghi cái chết của hắn, tất cả mọi người đều nghĩ hắn uống nhầm rượu mạnh nên chết bất đắc kì tử".

Lúc ấy tôi lại kinh hoàng lần nữa.

Tôi tròn mắt há hốc mồm nhìn Tô Quân, hoàn toàn không nghĩ một công tử có bề ngoài tuấn mỹ như ngọc như vậy, có thể nói là người trong mộng của toàn bộ tiểu thư khuê các ở trong thành Lan Lăng, thế nhưng lại có thể nhẫn tâm giết người.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bởi vì yêu nên mới để ý

Ánh mắt Tô Quân mờ mịt, đáy mắt dần dần nổi lên màu ảm đạm. "Nàng biết, chuyện gì nàng cũng biết. Căn bản ta không gạt được nàng, Phi Tuyết nói muốn gánh tội thay ta, nàng lo lắng giấy không gói được lửa, sẽ có ngày ta một mạng đổi một mạng. Tất cả mọi chuyện đều do ta làm, ta lại có thể trở mặt nhìn nàng chịu tội thay ta? Nên...nên ta quyết tâm đoạn tuyệt với nàng, nếu chuyện bị bại lộ, sớm muộn gì ta cũng phải đền mạng, ta không muốn Phi Tuyết liên lụy vì ta...Nhưng ta không nghĩ đến, nàng, nàng lại..."

"Người không nghĩ đến, nàng lại thật sự chịu truyền thuyết mặt âm dương, hôn mê bất tỉnh?"

"Đúng, ta thật không ngờ. Người đời hiểu lầm nàng, nghi oan cho nàng, nhưng chỉ có ta biết, truyền thuyết gì đó, trời phạt gì đó đều là lời nói vô căn cứ. Ta từng lên vào Hồ phủ để xem nàng có khỏe hay không. Ai ngờ vừa đi đến cửa Vọng Hà liền đã bị Hồ Nguyên Sinh phát hiện, hắn không cho phép ta gặp Phi Tuyết nữa, còn dùng gậy đánh đuổi ta đi, ta...khụ khụ khụ!". Hắn ho mạnh, ho đến mức gân xanh trên trán nổi lên, giống như lục phủ ngũ tạng đều bị ho ra ngoài mới thoải mái. Vài giọt máu tươi đỏ sẫm rơi trên chân bông, lan ra thành một mảng ghê người.

Hi Âm lấy trong tay ra mấy cây kim châm như làm ảo thuật, nhanh chóng châm cứu trước ngực Tô Quân, nhẹ nhàng nói: "Tô công tử, người mới vừa tỉnh lại, thân thể còn rất yếu, có gì muốn nói đợi sau hẵng nói. Ta sẽ cho người đem thuốc đến cho người, người uống xong thì ngủ đi".

Tô Quân ho đến nổi mặt cắt không còn giọt máu, cuối cùng hơi thở dịu đi vài phần, tay run rẩy gặt gao nắm lấy ống tay áo Hi Âm, gần như là cầu xin: "Ta van xin người, hãy cứu Phi Tuyết, cứu nàng ấy..."

"Không nghĩ được thật ra người vẫn quan tâm đến nàng". Hi Âm không nhanh không chậm thu ống tay áo lại, cười nhàn nhả nói: "Nhưng mà, người có thể cứu nàng không phải ta, không phải Tiểu Mai, cũng không phải Hồ Nguyên Sinh, mà là người, Tô Quân. Cái đó gọi là tâm bệnh cần phải có tâm được, tháo chuông cần đến người buộc chuông, người mới là tâm được của nàng ta, là người buộc chuông của nàng ta".

"Người, người nói gì?". Đồng tử hắn co lại như đầu cây kim.

"Vết ban hình con bướm trên mặt Chu Phi Tuyết là bị người ta dùng thuốc nhuộm vải vẽ lên, không phải do trời phạt, ta và Tiểu Mai đến đây cũng chỉ vì tìm thảo dược xóa ban. Về phần vì sao nàng bị hôn mê bất tỉnh, nguyên nhân rất đơn giản, do tích tụ trong lòng dẫn đến suy nhược, trừ khi chính nàng ta muốn tỉnh lại, nếu không ta chữa thế nào cũng uống công".

Tôi bổ sung: "Đúng vậy, người nghĩ rằng chúng ta rảnh rang không có việc gì làm nên chạy đến gánh hát xem người hát kịch sao? Thật ra là người trong cuộc bàng quan, còn người bên ngoài thấy gấp gáp. Nếu nguyên nhân việc này là do người, thì cũng chính tay người phải kết thúc nó. Người luôn miệng nói không muốn làm tổn thương Chu Phi Tuyết, không muốn làm cho nàng bị liên lụy. Nhưng người có thật là vì muốn tốt cho nàng không? Ngay cả chuyện buông bỏ tất cả để trốn theo người nàng cũng bằng lòng, thì còn sợ liên lụy gì chứ? Tô Quân, người cũng biết, sự rời bỏ của người là tổn thương tàn nhẫn nhất của nàng".

Ánh mắt hắn bỗng nhiên trống rỗng mê man, lúng ta lúng túng nói: "Hóa ra người nàng yêu nhất...chính là ta..."

"Nếu là ta, sẽ không quan tâm đến chuyện người sống hay chết, người có diễn kịch tốt hay không, hay là bị giam trong nhà lao. Bởi vì yêu nên mới để ý, bởi vì để ý nên mới có thể bị tổn thương. Trước đây nàng yêu người bao nhiêu, bây giờ bị tổn thương vì người bấy nhiêu".

Tô Quân đau khổ nhắm mắt lại, đôi môi hơi run rẩy, không biết là vì kiềm chế để không nức nở hay là vì nghẹn lời không nói được câu nào.

"Chúng ta đã cố gắng nói hết, Tô công tử nghỉ ngơi cho khỏe đi". Hi Âm nói xong liền kéo tôi rời đi.

Ánh trăng sáng long lanh giữa trời, bầu trời xanh đen điểm chỉ chít sao rơi, quang cảnh xung quanh yên tĩnh. Thân ở trà trang, có thể ngửi được hương trà ở khắp nơi, ngửi thấy lại vui vẻ thoải mái, thấm vào đáy lòng.

Tôi đóng cửa phòng lại, quay người nói với Hi Âm: "Tô Quân chủ mưu giết Mã viên ngoại, e sợ Chu Phi Tuyết phải chịu liên lụy nên ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng vì sao hắn giết Mã viên ngoại, có phải vì Chu Phi Tuyết không? Hắn không muốn nhìn thấy nàng chịu khổ cả đời, vì vậy chọn lựa phương pháp tuyệt tình như vậy. Sau khi mọi chuyện xảy ra lại e sợ liên lụy nàng mà cắt đứt tình cảm với nàng, hắn làm như vậy chẳng phải là vi phạm thể hèn ban đầu của mình sao? Mà trên thực tế, tình huống bây giờ hoàn toàn trái ngược, biến thành Chu Phi Tuyết bị người đời chỉ trích, Tô Quân lại bình an vô sự".

Bờ môi Hi Âm nở nụ cười nhàn nhạt mang ý tứ sâu xa, thản nhiên nói: "Đại khái là ý nghĩ sai lầm thường dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, có lẽ thời điểm giết người hắn cũng không nghĩ đến những chuyện này. Nói đi nói lại, nếu ngay từ đầu hắn đồng ý đưa Chu Phi Tuyết bỏ trốn, thì sau này không dây dưa nhiều như vậy".

Tôi tấm tắc nói: "Tô Quân thật sự là một tên vừa kiêu ngạo vừa dịu dàng, kiểu nam chính trong thoại bản như vậy chắc chắn không được hạnh phúc, sẽ bị loại bỏ".

Hi Âm nói: "Dù sao sự thật cũng tàn khốc hơn thoại bản rất nhiều. Có lẽ điều Tô Quân băn khoăn là đúng, hắn không muốn Chu Phi Tuyết lang bạt giang hồ với hắn, rồi lại tiếc nuối vì mình mà nàng bỏ trốn, sống dựa dẫm vào người khác. Mâu thuẫn như vậy người ngoài cuộc rất khó giải thích".

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ngửa mặt lên trời thở dài: "Nói chung là người đời tự mua dây buộc mình".

Sau ba ngày, bệnh tình Tô Quân đã ổn, cũng đã hái không ít cỏ tuyệt vị, chúng tôi liền khởi hành quay lại Lan Lăng. Trên thuyền, Tô Quân ngồi một mình trên mũi thuyền, nhìn chăm chú cảnh vật, ánh mắt trống rỗng mê man, không biết suy nghĩ điều gì.

Tôi vừa pha trà vừa nói: "Thánh tăng à, đầu óc Tô Quân sẽ không bị hồng chứ? Đã nhiều ngày cứ ngồi ngây ngốc như vậy, lúc nói chuyện với hấn thì cũng chỉ có dáng vẻ hoảng hốt thôi".

Nước trong ấm sôi trào, tôi chế nước sôi vào trong chén trà, khói trắng lượn lờ lên từng đợt hương thơm ngát. Tôi đặc biệt quen tay với chuyện pha trà này, gần như là thông thạo, rất am hiểu, khiến tôi không thể không hoài nghi lần nữa, trước khi mất trí nhớ chắc tôi từng là người hái trà.

Tôi đưa chén trà ngon cho Hi Âm, hấn bình tĩnh nói với tôi: "Không nóng lắm, đại khái là có chút chuyện cần suy nghĩ cẩn thận". Khi nói chuyện, hấn nâng chén trà lên uống, khen: "Không tồi. Tiểu Mai, bản lĩnh pha trà của nàng thật sự không bị mai một tí nào".

Tôi gạt đầu thấu hiểu, khiêm tốn cười nói: "Không tồi không tồi...". Lời nói chưa dứt, trong lòng bỗng nhiên hồi hộp một chút - không bị mai một?

Hấn nao nao, chợt che miệng ho nhẹ nói: "Không có, ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi".

Tôi nhìn hấn hoài nghi, hấn lại thần nhiên cầm chén trà lên đón lấy ánh mắt tôi, không chút rụt rè. Tôi mất tự nhiên nên vội rời mắt đi, lẽ nào là do tôi đa nghi?

Đúng lúc tôi đang trầm tư, bỗng nhiên thấy một chiếc thuyền hoa rất lộng lẫy, từ xa xa chậm rãi đi đến, bất kể là kích thước hay là trang trí, còn hơn chiếc thuyền hoa của Lưu công tử kia, quả thật là không bì kịp.

Thuyền hoa dần dần đến gần, thấp thoáng có thể thấy trên mũi thuyền có rất nhiều người mặc đồ đẹp dễ cao quý. Người đứng đầu có thân hình nhìn rất quen mắt, không biết đã gặp ở đâu. Một nữ tử trẻ tuổi mặc lục y đứng bên cạnh hấn, hình như nhìn qua phía bên này của chúng tôi.

Sắc mặt Hi Âm trầm xuống, vẻ mặt thay đổi vài lần. Hấn buông chén trà, không nói hai lời kéo tôi vào khoang thuyền, tay của tôi run lên, đổ nước trà nóng bỏng lên bàn. Chén trà rơi xuống, quay vài vòng tròn.

"Hây...". Tình...tình huống gì thế này?

Đúng lúc này, tiếng gọi của nữ tử trên thuyền hoa kia xa xa truyền đến.

"Phu nhân! Đúng là phu nhân, phu nhân ở bên kia!"

Tôi không nhịn được nhìn lại, phát hiện ra rõ ràng người trên mũi thuyền không phải là ai xa lạ, mà là Bùi Lâm đã lâu không gặp. Cô nương bên cạnh hấn hai mắt đỏ hoe, khóc như hoa lê dưới mưa, cuồng nhiệt gọi tôi là...phu nhân?

"Bùi Lâm?". Tôi tò mò hỏi Hi Âm: "Đó có phải là Bùi Lâm không? Sao hấn lại ở đây?"

...Không phải là vì tìm tôi mà hấn đến đây chứ? Cô nương đi theo hấn là ai? Vì sao cứ gọi tôi là 'nương nương'? Trong nháy mắt, trong đầu hiện ra rất nhiều thứ, khi thì xếp thành chữ người, khi thì xếp thành một chữ*

**nguyên gốc: thì nhi bài thành nhân tự, thì nhi bài thành nhất tự*

Hi Âm không trả lời, đẩy mạnh tôi vào khoang thuyền, nói: "Tiểu Mai, bên ngoài gió lớn, nàng vào trong trước đi". Nói xong, quay người muốn rời đi. Tôi túm ống tay áo Hi Âm lại, ngạc nhiên nói: "Thánh tăng, lục y cô nương kia...gọi ta sao?"

Hấn nhú mày: "Không phải, cô ta nhận nhầm người".

Tôi có phần hơi chột dạ, hỏi: "Ta có thể ra ngoài xem một chút không?"

"Không thể, có hai lý do. Thứ nhất, bên ngoài gió lớn, nếu thân thể nàng trúng gió sẽ không tốt. Thứ hai, bên ngoài không có gì để xem cả". Hấn bình tĩnh nói: "Nếu nàng rảnh không có việc gì làm, không bằng đi khai thông Tô Quân đi, tránh để hấn bị ngốc".

Khóe miệng tôi giật giật, ngẩng đầu nhìn trời không gợn chút mây, ánh nắng tươi sáng trên không trung, vẫn chưa từ bỏ ý định: "Sao có gió được?"

"Có". Hấn kiên định nói.

Tôi ghen giọng, suy nghĩ rồi mở miệng nói: "Nhưng...Nhưng...Không phải Tô Quân có việc không nghĩ thông suốt được sao? Đối với chuyện này, người ngoài có khuyên cũng vô ích, bản thân mình phải nghĩ thông suốt mới được. Ta mà tùy tiện khai thông cho hấn, chẳng những khiến hấn không thể yên tĩnh một mình, mà còn đánh gãy suy nghĩ của hấn, trong đầu hấn còn đang muốn..."

Hi Âm trầm mặc im lặng, ánh mắt càng sâu không thấy đáy, không hề chớp mắt nhìn tôi. Sau một lúc lâu, bí hiểm nói: "Cho nên nàng nhất quyết phải ra ngoài gặp Bùi Lâm?"

"...". Tôi bị những lời này của hấn làm cho á khẩu, thế nào cũng cảm thấy hình như ánh mắt hấn có vài phần u oán. Ta cũng không muốn gặp Bùi Lâm, ta chỉ muốn biết cô nương kia sao lại gọi ta là phu nhân.

Đúng lúc tôi và Hi Âm đang đấu tranh, lục y cô nương kia lại càng gọi to:

"Phu nhân, phu nhân, em là An An, em và công tử đến đón người! Người mau ra đây gặp em...Phu nhân! Phu nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cho đến giờ phút này, tôi mới ý thức được, hóa ra tôi yêu hẳn

Bùi Lãm lớn tiếng nói: "Cửu thúc, nhiều ngày từ biệt, thúc vẫn khỏe chứ?"

Hi Âm bình tĩnh nắm chặt tay tôi, như là không để ý, nói: "Xem ra gần đây hiền chất thật nhàn rồi, lại có thời gian chạy loạn xung quanh. Đã gặp người ở Cẩm Thành, không nghĩ rằng, đến Giang Nam cũng gặp người. Lần này người rời kinh, Tam ca đã biết chưa?"

Bùi Lãm nói: "Ta nghĩ thúc phụ hiểu lầm rồi, lần này ta đặc biệt vì Mai Nhi mới đến, không phải để du ngoạn sông nước. Tạm thời phụ thân còn chưa biết, đợi sau khi Mai Nhi về, ta sẽ nói lại chi tiết với ông ấy cũng không muộn".

Đặc biệt vì tôi mà đến...

Tôi ngẩng đầu nhìn những tùy tùng mặc áo đen đứng phía sau Bùi Lãm, so với khi gặp ở Cẩm Thành lần trước, nhìn có vẻ nhiều hơn, mỗi người cầm kiếm đứng trang nghiêm, khí chất bất phàm, vừa nhìn đã biết không phải là loại đèn càn dầu*. Hẳn bày trận lớn như vậy, rõ ràng là nhất quyết phải đưa tôi đi...Nghĩ đến điều này, tôi vui vào trong ngực Hi Âm theo bản năng.

**đèn càn dầu: kẻ vô dụng*

Dường như Hi Âm liếc mắt một cái đã khám phá ra tâm tư của tôi, ý cười trên bờ môi sâu thêm vài phần. Hắn ôm tôi vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai tôi, dịu dàng trấn an: "Tiểu Mai, có ta ở đây, không có chuyện gì đâu".

Bùi Lãm nhảy bèn thấy cảnh này, trên mặt hiện lên vài phần thần nhiên nhưng đau xót, nhưng chỉ trong chớp mắt liền quay lại vẻ bình tĩnh. Hắn buông mắt một lát, ánh mắt hơi ngưng lại, nói: "Đa tạ Cửu thúc trong thời gian qua đã dốc lòng quan tâm đến Mai Nhi, sau này chắc chắn sẽ hậu tạ Cửu thúc".

"Tạ ơn? Người lấy gì để cảm ơn ta?". Hi Âm nhẹ nhàng cười, ý tứ trong lời nói rất nhẹ: "Ban đầu nghĩ người chỉ si mê, chưa hề nhớ người không những si mê mà còn ngốc nghếch".

Bùi Lãm biến sắc, nói: "Lời này của Cửu thúc, ta nghe không hiểu".

Lưỡi móc khóa hai thuyền lại một chỗ, tùy tùng buông tấm ván gỗ xuống, hắn liền chậm rãi bước đến trên tấm ván gỗ. Lục y cô nương lúc trước còn đang khóc nức nở, ánh mắt chứa nước mắt trong suốt, linh động, không hề chớp mắt nhìn tôi. Cô ta lúng túng đứng trên sàn thuyền, vừa muốn đến lại vừa không dám lại gần, tầm mắt nhìn trên người Hi Âm, khiếp sợ lùi về sau vài bước.

Một tay Hi Âm cầm tôi, từng bước từng bước chậm rãi lui về đuôi thuyền.

"Không hiểu?". Hắn đối diện với Bùi Lãm, lạnh nhạt hỏi ngược lại: "Người giống cò đánh trống lớn như vậy để đón Tiểu Mai, chẳng phải là khiến cho nàng trở thành tâm điểm cho mọi người chỉ trích sao? Chẳng lẽ người đã quên, những thích khách ở Cẩm Thành do ai đưa đến sao? Lại nói, hôm nay người đưa Tiểu Mai quay trở lại kinh thành, lần này người lại tính làm thế nào, vẫn dùng chiêu cũ quỳ ba ngày ba đêm, vẫn khiến nàng mai danh ẩn tích cả đời không thể nhìn thấy ánh sáng nữa sao? Người đã nói với mọi người Tiểu Mai đã chết, hiện giờ người lại đưa nàng về, người cho là Tam ca dễ dàng tha thứ cho người sao?"

Tốc độ nói chuyện của hắn rất nhanh, liên tiếp những câu hỏi dồn dập khiến cho Bùi Lãm choáng váng. Bùi Lãm gạt mình đứng yên tại chỗ, lúng túng nói: "Ta...đương nhiên sẽ không khiến cho cả đời Mai Nhi không nhìn thấy ánh sáng..."

"Bùi Lãm, ta đã sớm khuyên người rồi, không có bản lĩnh thì đừng làm trái ý trời. Hiện tại sự tình nóng nảy như vậy, người cho là do một tay ai tạo nên? Ngã một lần khôn hơn một chút, người nên sớm hiểu được đạo lý 'quá tam ba bận' đi".

Bùi Lãm nhếch môi, không nói lời nào nhìn Hi Âm, tay áo dài che đi nắm tay đang chậm rãi nắm lại, khớp xương xanh trắng như ẩn như hiện. Sau một lúc lâu, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nói như thế nào đi nữa thì đây cũng là chuyện nhà ta, Cửu thúc đừng nhúng tay cản trở thêm lần nữa, có phần hơi quá đáng đó".

"Chuyện nhà? Người xem chuyện này là chuyện nhà thật sao?". Hi Âm cười, giống như nghe được chuyện rất buồn cười, lại hỏi: "Ta hỏi lại người, tình yêu của người với Tiểu Mai được mấy phần thật lòng? Hay là người còn có trộn lẫn cái khác nữa?"

Ánh mắt Bùi Lãm rùng mình một cái, đột nhiên sắc mặt trở nên rất khó coi. "Cửu thúc cần gì dùng lời này khích ta? Đương nhiên ta thật tâm thật lòng yêu nàng, mặc kệ còn lí do gì khác, yêu chính là yêu, không hoài nghi gì cả. Cửu thúc, xưa nay ta kính trọng người, nhưng người đừng nên ép người quá đáng". Lời nói buông ra, chỉ thấy hần hơi gió tay ra, tùy tùng đứng phía sau hần đồng loạt tiến lên trước từng bước, tay cầm chuôi kiếm, mơ hồ muốn tiến đến.

Hi Âm trầm tắc nói: "Thế nào, đui lý nên muốn dùng vũ lực? Chắc, rốt cuộc khi nào người mới lớn chứ?"

Bùi Lãm vẫn không đáp lại, ánh mắt nóng rực lướt qua người Hi Âm rồi thẳng lên người tôi: "Mai Nhi, nàng theo ta trở về. Ta sẽ đem tất cả mọi chuyện nói cho nàng, ta sẽ...". Bỗng nhiên, hần hít sâu một hơi, nói từng từ từng từ: "Dùng cả quãng đời còn lại của ta bù đắp cho nàng. Lần này, mặc kệ có những khó khăn gì, ta sẽ luôn đứng phía trước nàng, tuyệt đối không để nàng gánh vác một mình".

Giọng điệu của hần vô cùng lo lắng vội vàng, như mang ba phần áy náy và đau khổ, khiến lòng tôi rối như tơ vò trong chốc lát. Trong nhất thời, trong đầu như có một cuộn bông rối lại, suy nghĩ chỉ chít hỗn loạn, không biết suy xét như thế nào.

Nếu bây giờ tôi đồng ý trở về cùng Bùi Lãm, tôi không cần mất công cũng có thể tìm lại trí nhớ, biết thân thế của chính mình, từ nay về sau không rồi rắm phiền lòng nữa. Lúc trước ở Cẩm Thành tôi một mực né tránh, chẳng qua là do tôi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận đoạn quá khứ bị thảm ấy. Nhưng dù sao trốn một lần cũng không thể trốn cả đời, sau tối hôm qua, tôi lại bắt đầu tò mò mãnh liệt đối với những chuyện trước đây, tôi hiểu rõ, có một số việc phải tự tay tôi giải quyết, ví dụ như bản danh sách bí ẩn kia.

Nhưng mà, chuyện này cũng đồng nghĩa với chuyện tôi phải nhận Bùi Lãm làm phu quân của mình.

Nhưng rốt cuộc tôi đối với hần... vẫn chỉ là người qua đường Giáp* mà thôi.

**Chỉ nhân vật quần chúng, không nhớ mặt rõ tên.*

Chợt thấy vai phải tôi hơi đau đớn, lực đạo trên tay Hi Âm tăng thêm vài phần. Tôi lên liếc nhìn hần, không nghĩ vừa lúc gặp tầm mắt hần, ánh mắt hần sâu xa nặng nề, trong mắt có vài phần khản trương rối loạn không che giấu được.

Thấy tôi do dự, Bùi Lãm vội nói lớn: "Mai Nhi, nàng hãy tin tưởng ta, ta tuyệt đối không phụ nàng lần nữa!".

Lục y cô nương đi cùng cũng nói theo: "Phu nhân, người trở về cùng chúng em đi!"

"Tiểu Mai, nàng đồng ý trở về với hần sao?". Hi Âm hỏi tôi, giọng nói hần vẫn dịu dàng như trước, nhưng nếu tập trung lại nghe ra một chút ý tứ sâu xa đề nén.

"Ta...". Tôi cắn môi, trong lòng càng lúc càng rối loạn, hoàn toàn không biết nên chọn lựa thế nào.

Nhớ lại mẩu chuyện ngắn đêm qua, ánh lửa đầy trời, tiếng hét ồn ào, bỏ chạy tuyệt vọng... Tôi là ai? Vì sao tôi lại bị ngã dưới núi Thanh Thành? Danh sách kia cuối cùng là cái gì? Những điều này làm cho tôi gấp rút muốn cởi bỏ bí ẩn, hiện tại chỉ cần tôi gạt đầu nhẹ, có thể có đáp án ngay lập tức.

Nhưng thời gian qua tôi và Hi Âm sớm chiều bên nhau, tôi đã quen với việc được hần chăm sóc, đi cùng hần, thậm chí là khi hần sảm sờ, hần đùa giỡn tôi. Tôi để ý chuyện hần coi trọng cô nương nào, để ý khi nào hần hoàn tục, thậm chí tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện xa hần một ngày. Sau khi mất trí nhớ giống như là tái sinh thêm lần nữa, hiện tại toàn bộ ký ức tôi có được, là từng chút từng chút tích tụ lại khi ở chung với Hi Âm. Có thể nói không biết từ khi nào, hần đã chiếm giữ cả nội tâm của tôi.

Giờ phút này, ánh mắt trông đợi của tất cả mọi người đều nhìn tôi, Bùi Lãm, Hi Âm, còn có lục y cô nương, bọn họ đều đang đợi đáp án của tôi. Tôi càng rối loạn hơn, càng rối càng không biết phải làm thế nào, lưng nóng lên từng đợt, mồ hôi thấm ướt qua lớp áo lót.

Bỗng nhiên Hi Âm thì thầm với tôi: "Nàng đã do dự như vậy, thì để ta quyết định thay nàng".

Trong phút chốc, hần nhanh chóng lấy ra một thỏi bạc ném cho lái đà, hạ giọng dặn dò: "Lái đà, phiên ông đưa Tô Quân công tử về gánh hát Diệu Âm trong thành Lan Lăng, số bạc còn thừa tính cho phí vất vả". Lái đà nhận bạc, liên tục nói vâng, đôi mắt nhỏ như châu xanh cười thành một đường.

Hi Âm dùng giọng nói chỉ có tôi và hần nghe được nói với tôi: "Tiểu Mai, ta đếm đến ba, nàng nín thở lại, hiểu chưa?"

Tôi ngẩn ra, mơ hồ đoán được ý đồ của hần.

"Một, hai..."

Bùi Lãm níu mảy, tùy tùng phía sai dần dần bước đến gần, giống như có thể tấn công chúng tôi bất cứ lúc nào.

"Ba!".

Vừa dứt lời, chỉ cảm thấy hoa mắt, quang cảnh đất trời phía trước xoay tròn. Ngay sau đó, thân mình chợt cảm thấy lạnh, nước hồ lạnh như băng xâm nhập từ mọi phía, trong nháy mắt ngập tràn tất cả giác quan của tôi. Bên tai, tiếng gọi âm ỉ của Bùi Lãm dần dần nhỏ lại, cho đến khi biến mất không còn gì nữa.

May mắn tôi phản ứng kịp thời, đoán được chuyện Hi Âm muốn dẫn tôi chạy trốn theo đường nước, liền nghe theo lời hắt hủi một hơi dài, đợi cho dòng nước bình ổn lại bên người, chậm rãi thở ra. Hi Âm găt gao ôm thắt lưng tôi bơi về phía trước, không biết vì sao, tôi lại có thể một tay bám chặt hắt, một tay phối hợp khua nước phía sau hắt.

Hắt nhìn tôi không dám tin, dùng ánh mắt biểu lộ sự kinh ngạc. Tôi miễn cưỡng ra vẻ cười với hắt, dùng ánh mắt trả lời hắt: 'đừng nhìn ta, ta cũng không biết vì sao lại như vậy...'

Lúc trước ở chùa Đại Lô Âm nhảy sông tự vẫn, được Hi Âm cứu lên vẫn chưa thỏa mãn, tôi vẫn nghĩ bản thân mình là con vịt trên cạn. Nhưng lần này xuống nước, tôi lại có thể nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, nghiêm nhiên là tay bơi cự phách thành thạo kỹ năng, thật là rất kỳ quái.

Đang lúc tôi bắn khoản, chợt nghe vài tiếng vang âm ỉ từ phía sau truyền đến, hình như có một dòng nước xô chúng tôi về phía trước. Tôi vốn muốn dừng lại xem rốt cuộc đó là cái gì, lại bị Hi Âm kéo về phía trước, động tác trên cánh tay hắt nhanh hơn, không có một chút trì hoãn nào.

Không lâu sau, tôi thở ra hơi cuối. Hi Âm mang tôi nhảy thuyền chạy trốn theo đường nước, Bùi Lãm tuyệt đối không dễ dàng bỏ đi, tất nhiên sẽ tìm kiếm ở nơi gần đó. Một khi nổi lên mặt nước để hít thở, sẽ bại lộ tung tích ngay lập tức.

Trong lúc hoảng hốt, chỉ cảm thấy ngực buồn bực và luống cuống, ý thức dần dần hỗn loạn, chỉ có cánh tay trái của tôi không ngừng ra sức khua nước.

Sức lực của Hi Âm ra sao tôi không rõ lắm, dù sao tôi cũng đã đến lúc sức cùng lực kiệt. Vất vả lắm mới biết mình biết bơi, sau này không bao giờ...còn lo lắng mình sẽ bị chết đuối, khó có thể nào, lại chết như vậy chứ?

Trong lúc giây phút hấp hối, hai cánh môi mềm mại bỗng nhiên phủ lên môi tôi, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua khớp hàm tiến vào bên trong. Ngay sau đó, một hơi thở chậm rãi đi vào, tôi không dám chân chừ, thu lại toàn bộ hơi thở của hắt. Tâm trí dần dần trấn tĩnh, hắt cũng không buông tôi ra ngay, bờ môi dịu dàng mà sát quyền luyện, như muốn không rời.

Đúng lúc này, cánh tay chợt căng cứng, một nguồn lực rất lớn kéo tôi đi, tôi và Hi Âm bị ép tách nhau ra. Đường như trong lúc đó, ba bóng người đột nhiên tiến đến vây quanh hắt.

Tôi nghiêng đầu nhìn, đúng là người của Bùi Lãm đuổi theo! Hắt ra sức ôm tôi khua nước, như muốn tôi nổi lên mặt nước. Tôi đánh hắt theo bản năng, nhưng sức tôi sao có thể là đối thủ của hắt, liền bị hắt chế ngự.

Hi Âm tính toán bơi về phía tôi, lại vị thế vệ của Bùi Lãm cuốn lấy. Bản lĩnh của Hi Âm tôi cũng biết, nếu ở trên bờ, lấy một địch mười cũng không thành vấn đề. Nhưng ở trong nước không so sánh được với trên bờ, ngay cả kỹ năng bơi lội của hắt, cũng không thể địch lại ba cao thủ tấn công xung quanh.

Bùi Lãm ôm tôi nổi lên mặt nước, tôi nhanh chóng há miệng hít thở, hắt lau nước trên mặt, hỏi tôi: "Mai Nhi, nàng không sao chứ?". Cánh tay hắt vẫn đang ôm thắt lưng tôi, như là chỉ cần hơi buông lỏng, tôi sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

Nghe thấy lời nói của hắt, phản ứng đầu tiên của tôi là: "Người buông ta ra, ta muốn tìm Hi Âm".

Ánh mắt hắt căng thẳng, mang sắc âm trầm nói: "Không được, ta đưa nàng quay lại kinh thành".

Lúc này Hi Âm còn đang bị tùy tùng của Bùi Lãm quán lấy trong nước, người có lợi hại đến đâu cũng không chịu đựng lâu như vậy, thêm nữa vừa rồi hắt vừa truyền cho tôi một hơi, chỉ e hiện giờ đã sức cùng lực kiệt. Lòng tôi lo lắng cho an nguy của Hi Âm, không đành để mặc cả với Bùi Lãm, liền dùng sức vùng tay hắt ra.

"Mai Nhi!". Hắt nửa điểm cũng không buông ra, trầm giọng hỏi: "Cửu thúc...đối với nàng...quan trọng như vậy sao?"

Tôi cười nói: "Ta không biết hắt có quan trọng với ta hay không, ta chỉ biết, nếu hắt chết, ta sẽ theo hắt xuống âm phủ!". Nói xong, tôi dùng tất cả sức lực ở khuỷu tay đánh vào bụng Bùi Lãm, hắt bất ngờ vì hành động này của tôi, không khỏi chịu đau la lên một tiếng. Tôi dùng cơ hội này đẩy tay hắt ra, nhảy vào trong nước.

Tôi bơi trong nước một vòng, cũng không phát hiện ra bóng dáng của Hi Âm, ba tùy tùng đi theo cũng biến mất không thấy đâu. Bùi Lãm nhanh chóng đuổi theo, không khỏi bơi đến trước mặt tôi giải thích.

Như có ngàn vạn suy nghĩ găm nhăm trong lòng, lo lắng, sợ hãi, sốt ruột, phần nộ... Vô số cảm xúc đồng loạt đánh đến, tôi tức giận trừng mắt nhìn hắt, nói: "Bùi Lãm, người giấu Hi Âm ở đâu vậy!"

"Ta cũng không biết!". Hắt nhíu mi lắc đầu, nói: "Nghe nói nơi này có nhiều lốc xoáy mạch nước ngầm, có lẽ bọn họ bị cuốn vào lốc xoáy. Mặc kệ ra sao, trước tiên chúng ta cũng lên thuyền tìm người đi. Vết thương lớn của nàng chưa khỏi, cứ ngâm mình trong nước lâu vậy, sẽ bị nhiễm lạnh..."

"Sao người có thể nói vậy được!". Tôi ngắt lời hắt, lạnh lùng nói: "Người là thúc phụ của người!".

Thấy tôi xù lông nhím, Bùi Lãm vội vàng giải thích: "Mai Nhi, nàng hãy nghe ta nói, không phải ta không lo lắng cho sự an nguy của Cửu thúc, chẳng qua trước mắt chỉ với sức lực của chúng ta, muốn tìm bọn họ cũng không thể. Trước tiên nàng theo ta lên thuyền, rồi phái tùy tùng bơi lội giỏi xuống dưới tìm người, dù sao vẫn hơn mò kim đáy biển".

Nhanh chóng đánh vào suy nghĩ, sao tôi còn có thể nghe hắt nói thêm nữa, cười lạnh: "Bùi Lãm, ta nói cho người biết, nếu hôm nay có chuyện gì xảy ra với Hi Âm, ta tuyệt đối không sống tạm bợ thêm nữa. Ta không cần sự giúp đỡ của người, không cần lòng tốt giả vờ của người, vừa rồi nếu không vì

người, chắc chắn người không mất tích. Nếu có thể tìm thấy người là tốt nhất, nếu không tìm ra người, ta cũng sẽ trầm mình trong hồ Thiên Mục theo người. Dù sao mạng này của ta cũng do người cứu về, ta cam tâm tình nguyện trả lại cho người". Nói xong những lời này, không đợi Bùi Lâm trả lời, tôi lại lặn xuống nước tìm Hi Âm. Hắn không cản trở tôi nữa, chỉ im lặng đi theo tôi. Lòng tôi nóng như lửa đốt, không rảnh rỗi để ý đến hắn.

Cứ nổi lên lại lặn xuống, lặn xuống rồi nổi lên, không biết qua bao lâu, vẫn không thấy bóng dáng Hi Âm như cũ. Sức lực của tôi nhanh chóng tiêu hao không còn nữa, không nhớ rõ là lần thứ bao nhiêu, tôi hít vào một hơi rồi lặn xuống.

Dòng chảy ngầm không biết từ nơi nào đẩy lùi thân thể tôi, tôi dùng hết sức lực cuối cùng giẫy giụa, lại vô ích. Nhìn thấy cách phía trước không xa có một tảng đá ngầm, càng ngày tiến càng gần, lòng tôi tự nhủ, lần này thật sự phải bàn giao trong này, nếu ngày sau không có Hi Âm làm bạn, đại khái cũng không khác gì cái xác không hồn.

Cho đến giờ phút này, tôi mới ý thức được, hóa ra tôi yêu hắn. Tiếc là đã muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Người cứ rên đi, rên cho đau cổ họng ta cũng không để ý đến người!

Toàn thân không có nửa phần sức lực, mắt thấy tảng đá ngầm cách đó chỉ có khoảng vài trượng, tôi thu hết can đảm, chỉ đơn giản nhắm mắt lại không giẫy giụa gì nữa. Thân thể bị dòng xoáy cuốn lấy xoay vài vòng, tôi mở mắt ra, rõ ràng chạm vào một đôi mắt dịu dàng thâm trầm, ấm như dương chi bạch ngọc, khiến người ta ấm áp, sâu như đêm tối vắng vẻ, lạnh đến thấu xương.

Sắc mặt Bùi Lâm điềm tĩnh, không có chút gợn sóng. Hắn ôm cả người tôi vào trong ngực, một tay nhanh chóng vòng qua vòng eo tôi, một tay bảo vệ gáy của tôi. Tôi nhìn hắn chăm chăm, hắn dường như khẽ nhếch môi, trên mặt nổi lên ý cười chua xót lạnh bạc mờ nhạt.

Mạch nước ngầm càng thêm chảy xiết, càng ngày càng có nhiều đá ngầm xuất hiện trong tầm mắt. Bùi Lâm ra sức ôm tôi, lực đạo trên cánh tay lại thêm ba phần, hai người dính sát vào nhau. Trong chớp mắt, tôi hoàn toàn hiểu được dụng ý của hắn, không kịp đẩy hắn ra. Thân mình run mạnh lên, một tiếng kêu rên ảm đạm từ sâu bên trong lồng ngực phát ra, không bao lâu, xung quanh hồ nước lan ra bọt nước đỏ sẫm.

Vì cứu tôi, hắn lại dùng thân thể chống lại đá ngầm!

Mặc dù dòng nước ngầm cuộn trào mãnh liệt, tôi vẫn có thể cảm giác được, thân mình của hắn run nhẹ, mà cánh tay vòng quanh eo tôi từ đầu tới cuối vẫn không buông ra. Màu máu đỏ thẫm nhìn đến ghê người, đập vào mắt tôi khiến tôi choáng váng.

Ngay tại lúc này, mắt thấy cả hai lại bị đụng vào một tảng đá ngầm khác, tôi dùng sức khua nước, mong muốn bơi ngược lại, thế nhưng giờ phút này cả người đều bị Bùi Lâm ôm chặt, căn bản không thể thực hiện hành động. Vừa nói khua nước hai cái, trước ngực lại ngừng lại một chút, lại nghe tiếng rên khe khẽ bị đè nén của Bùi Lâm. Lực đạo trên tay hắn thoáng nói lỏng, thân mình chìm xuống một chút, rõ ràng là dấu hiệu sắp hôn mê.

Cứ chìm xuống như vậy, nếu tôi không chết đuối với hắn thì cũng bị đâm vào đá mà chết, nếu không nữa thì là nghẹt thở. Dù sao tôi đã hạ quyết tâm một lòng muốn chết, nhưng đây là quyết định của tôi, không liên quan gì đến Bùi Lâm. Tuy hắn có lòng muốn cứu tôi, nhưng cũng không cần phải làm đệm lưng cho tôi. Mắt thấy hắn liên tục bị đụng vào đá, chỉ e vết thương không nhẹ, nếu không tìm cách trồi lên trên mặt nước, chỉ sợ tôi còn chưa chết thì hắn đã tử vong rồi.

Thôi vậy, tôi quyết định cứu Bùi Lâm lên bờ trước, sau đó lại tìm đến cái chết.

Tôi cầm tay Bùi Lâm đang giữ bên hông thả ra, sau khi hai người tách nhau ra tôi mới phát hiện, thực sự hắn sắp hôn mê. Một tay tôi giữ cổ Bùi Lâm, liều mạng trút hết chút sức lực cuối cùng, một mặt tôi dùng sức bơi đứng, mặt khác lại đập nước để nổi lên.

Dần dần, ánh sáng trên đỉnh đầu càng ngày càng rực rỡ, tuy rằng cả người sớm đã xụi lơ, tay chân rệu rã, nhưng ý niệm kiên định trong lòng lại thúc đẩy tôi tiếp tục hướng về phía trước. Chỉ trong khoảng cách vài trượng ngắn ngủi, tôi lại cảm thấy như đặc biệt xa, như là có dùng cách nào cũng không bơi đến được. Cuối cùng, khi thở ra hơi cuối xong, tôi ôm Bùi Lâm nổi lên mặt hồ.

Mặt hồ êm ả không gợn sóng, gió nhẹ mơn man thỉnh thoảng thổi qua, làm mặt hồ lăn tăn. Khó có thể tưởng tượng ra, tại nơi yên tĩnh này lại ẩn chứa những dòng nước ngầm hung hiểm gây chết người như vậy.

Mới vừa rồi vùng vẫy ở dưới nước rất lâu, đã sớm rời xa chỗ ban đầu xuống nước. Giờ phút này bốn phía không có người, ngay cả bóng dáng một con dò cũng đều không thấy. Tôi sợ hãi há miệng thở dốc, không dám chần chừ, nỗ lực bơi hướng đến đảo nhỏ lúc trước, cũng may không quá xa.

Sắc mặt Bùi Lâm trắng bệch như tờ giấy, trên thân thể thỉnh thoảng vẫn có máu chảy ra, bởi vì ngâm mình trong nước, tôi tạm thời không thể xem thương

tích của hắn được, chỉ ước chừng xem ra hắn bị thương rất nặng.

Cho đến giữa trưa, cuối cùng tôi cũng kéo Bùi Lãm đến chỗ nước cạn. Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy tứ chi xụi lơ, mệt mỏi vô cùng, bèn vượt ngang thác nước. Trôi trong không gợn chút mây, bỗng dung xuất hiện chim bay ngang qua. Bỗng nhiên mơ mơ màng màng muốn ngủ. Không biết qua bao lâu, tôi mới dần dần tỉnh lại, lúc này, mặt trời đã lặn về phía tây.

Tôi cố gắng đứng dậy, nhìn quanh bốn phía. Nhưng chỉ thấy cây rừng rậm rạp trên đảo, phong cảnh tĩnh mịch êm đẹp, chỉ tiếc lúc này tôi lại không rảnh để thưởng thức. Gò đất cách đây không xa có một khối đất bằng phẳng, tôi kéo Bùi Lãm đang hôn mê qua đó, dọn chỗ hết sức cẩn thận, rồi tỉ mỉ kiểm tra một hồi.

Trên da thịt trắng nõn như ngọc, có mấy chỗ vì va chạm vào đá mà vết thương đặc biệt nhức nhối. Miệng vết thương không sâu nhưng lại rất lớn, người lại bị ngâm trong nước lạnh một thời gian dài, cả người nhợt nhạt. Trong miệng vết thương, máu chảy lênh láng không ngừng.

Da đầu tôi không khỏi run lên một chút, tay chân ngưng đọng nhìn Bùi Lãm máu chảy không ngừng, liên tục tự trách mình là một đứa vô dụng không hơn không kém. Đi theo Hi Âm lâu như vậy mà cũng không học được chút xú y thuật nào, bây giờ tôi nên làm thế nào cho phải đây?

Tôi dùng tay sờ vào đầu của hắn, cũng may trước mắt hắn không bị sốt. Nhưng bây giờ phải xử lý thỏa đáng miệng vết thương này, nếu không để cho sốt cao, tại hòn đảo nhỏ hoang vắng này, sẽ có khả năng gây nguy hiểm cho tính mạng. Một bên tôi âm thầm cầu nguyện hắn đừng phát sốt, một bên cẩn thận sờ soạn chỗ xương sườn của hắn.

Sờ đến bên trái lưng thì chợt dừng lại, hắn khẽ rên rĩ. Lòng tôi hồi hộp, không khỏi tăng thêm lực đạo một chút nữa, quả nhiên, hắn vội nhú mồm, như là rất đau đớn rên lên một tiếng.

Tôi thầm nhủ không ổn rồi, hình như là, như là...hắn bị gãy xương!

Tôi không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, quả nhiên sợ cái gì thì đến cái đó, vận may của Bùi Lãm sao thấp hơn tôi như vậy chứ? Tôi cũng không dám...sờ loạn xạ hắn nữa, nhanh chóng kéo áo ngoài của hắn xuống, lại bẻ một cành cây cố định lại chỗ gãy của hắn.

Ngồi trên chỗ héo lánh trên hòn đảo nhỏ, xung quanh đảo không có thuyền bơi qua bơi lại, đại khái là đã ở phía cuối hồ. Dù sao chờ chết cũng không phải là biện pháp, chỉ bằng nhanh chóng nghĩ cách kêu cứu mới được. Nhưng trong tay không có vật tạo lửa, không thể dùng lửa tạo khói được.

Tôi vừa nghĩ ngợi vừa tưởng tượng, giật mình nhớ lại lúc trước đã đọc quyển 'Mười nguyên tắc sống ở nơi hoang dã', mặc dù không biết có nên dựa vào cách này hay không, nhưng trừ nó ra thì cũng không còn cách nào khác. Bèn tìm một ít lá cây khô trong rừng và hai cành cây khô, dùng chủy thủ vừa rồi còn ở trên người Bùi Lãm gọt dũa, cắt thành một cái rãnh nhỏ, cứ như vậy ngồi dưới ánh mặt trời dùng sắc chà xát.

Tôi vận sức chà đi chà lại, chà lại chà đi, trong miệng không ngừng lầm nhảm câu: 'Ngần vạn lần không được hại cha, ngàn vạn lần không được hại cha...*', cho đến khi lòng bàn tay đau đớn vì chà xát, hai cánh tay bủn rủn, ngón tay run lên..Ông trời không phụ lòng người, tôi nghe thấy được một mùi khét rất nhẹ. Tôi không khỏi mừng rỡ, tăng thêm lực đạo, tiếp tục chà xát, đầu nhọn của cành khô dần dần chuyển đen, cuối cùng cũng khò một làn khói nhẹ bay lên. Ngay lúc lại, lại nghe tiếng Bùi Lãm đang hôn mê kêu lên. Lòng tôi lại kinh hãi, nghĩ rằng vết thương của hắn có sự thay đổi, vội vàng bỏ việc trong tay quay lại nhìn hắn.

**chỗ này không có nghĩa cụ thể, mình cũng không rõ lắm*

Hai mắt Bùi Lãm nhắm nghiền, mồm kiểm nhú lại, trên gương mặt tuần tú không có nửa màu huyết sắc, lông mi dài như quạt lông nhẹ nhàng rung động, môi bạc thờ đốc, hình như đang nói mê gì đó.

"Đừng...đừng đi..."

"Bùi Lãm, Bùi Lãm?". Tôi thử nói chuyện với hắn: "Ngươi tỉnh rồi sao Bùi Lãm?"

Bỗng dung, hắn cảm tay tôi, trong miệng lầm bầm: "Mai Nhi, Mai Nhi...đừng đi...". Trong lời nói hàm chứa sự đau đớn, ẩn chứa vài phần cầu xin.

Tôi sửng sốt, nhất thời trong lòng chua xót không chịu nổi, vốn muốn rút tay lại, lại cho hắn tùy ý nắm lấy. Cuối cùng hắn cũng dần dần yên ổn, chân mày giãn ra, khóe môi khẽ nở một nụ cười mờ nhạt.

Tôi thờ dãi nói với hắn: "Sao ngươi lại cố chấp như vậy? Mặc dù trước đây chúng ta từng có những gì, bây giờ cũng đã trở thành quá khứ, ngươi cứ đau khổ dây dưa như vậy, ngươi không vui mà ta cũng không vui. Mặc kệ trước đây đã xảy ra chuyện gì, ta cũng tha thứ cho ngươi. Giống như những thanh niên mới lớn, thích chứng tỏ bản thân với các cô nương. Chỉ cần ngươi buông bỏ được chuyện này, ông trời sẽ cho ngươi một sự khởi đầu mới".

Không biết hắn có nghe được lời nói của tôi hay không, ý cười bên môi lại sâu thêm vài phần.

Tôi: "..."

Sau một lát, tôi ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại ừ ừ nhìn cảnh củi khô kia đã tắt lửa. Nếu không tìm được sự giúp đỡ trước khi trời tối, đợi trời tối hẳn, tình huống sẽ trở nên nguy hiểm vạn phần. Và lại, không nhắc đến chuyện trên đảo nhỏ có các con thú có thể gây thương tích cho con người hay không, thì vết thương của Bùi Lãm cũng không kéo dài hơn được nữa.

Tôi rảnh tay, cố hết sức rút từng ngón tay đang được hắn nắm ra. Hai tay vừa rời nhau, hắn lại rên rĩ như không muốn sống nữa.

Một bên tôi chà xát cành cây khô, một bên oán giận nghĩ, tên tiểu tử này hẳn là cố ý đây!

Tôi giận dữ nói: "Người muốn rèn thì cứ rèn đi, rèn cho đau cổ họng ta cũng không để ý đến người!".

Quả nhiên hắn an tĩnh trở lại.

Sau khi chà xát tạo lửa, tôi nhanh chóng châm vào lá cây khô bên cạnh, nhất thời, một làn khói nồng đậm nhẹ nhàng bay lên. Bất giác tôi như trút được gánh nặng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lại nhặt thêm nhiều cành cây, lá cây khô, dùng hết sức mình khiến cho đồng lửa cháy to hơn. Tôi không dám dịch chuyển Bùi Lâm, liền tạo một đồng lửa bên cạnh hắn, để ngăn ngừa hắn nhiễm lạnh phong hàn.

Sắc trời dần dần tối lại, mặt trời lặn về phía tây, trên mặt hồ mênh mông vẫn không thấy có dấu hiệu có thuyền chạy qua. Tôi không khỏi có chút lo lắng, khi thì thăm dò vết thương của Bùi Lâm, khi thì đi qua đi lại ở chỗ nước cạn. Cứ như vậy không ăn cơm một ngày, vậy mà tôi không có chút cảm giác đói khát gì.

Nếu Hi Âm đã chết, tôi cũng không muốn sống nữa, trên đường đi đến hoàng tuyền, tôi sẽ đi cùng hắn. Tôi cũng không sợ chết, chỉ là không thể không cứu tính mạng của Bùi Lâm. Tuy rằng không biết tôi đã có khúc mắc gì với hắn, nhưng nếu tôi đã quyết định chọn Hi Âm, thì cũng không nên dây dưa lại với Bùi Lâm nữa. Hôm nay vì cứu tôi mà hắn đã bị thương, về tình hay về lý tôi đều nên đưa hắn về Lan Lăng chữa trị một cách an toàn.

Tôi đã biết lốc xoáy của dòng chảy ngầm ở đáy hồ Thiên Mục vô cùng nguy hiểm, người bình thường bị cuốn vào đó tất nhiên khó có may mắn thoát ra được, huống chi còn có ba tên tùy tùng đang đánh nhau không ngừng với Hi Âm. Xác suất còn sống, chỉ e...khó như với lên trời. Tôi nghĩ, chỉ cần thấy được Bùi Lâm bình an vô sự, tôi tuyệt đối sẽ không chậm trễ, lập tức đi xuống âm phủ với Hi Âm. Trên cầu Nại Hà, hy vọng hắn kịp chờ tôi.

Tìm tôi cứ đập mạnh loạn nhịp như vậy, chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng kêu yếu ớt: "Mai Nhi, Mai Nhi..."

"Người tỉnh rồi?". Tôi đến ngồi bên cạnh Bùi Lâm, vươn tay sờ trán hắn, không ngờ lại nóng như lửa đốt!

"Người sốt rồi!". Tôi vội la lên: "Người cảm thấy thế nào? Có đau không?"

"Khụ khụ...". Đôi môi hắn nứt ra vài đường, giữa trán tỏa ra mồ hôi lạnh. Khi nói chuyện, cả khớp hàm như run lên. Hắn lẳng lặng nhìn tôi chăm chú, ánh mắt ấm áp mà chuyên tâm. Rất lâu sau, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: "Ta không sao, ta không đau..."

"Người chờ ta, ta đi lấy chút nước cho người uống". Đang định đứng dậy, Bùi Lâm vội vàng giữ chặt tay của tôi. Tên nhãi này ngay cả khi bản thân bị thương vẫn có thể nắm chặt tay tôi, sức lực mạnh mẽ, tôi tránh vài lần cũng không được.

Tôi ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai hắn trấn an, nhẹ nhàng nói: "Người yên tâm, ta sẽ không đi đâu, trên hoang đảo này chỉ có hai người là ta và người, ta muốn chạy trốn cũng không trốn thoát. Người ở đây chờ ta, ta sẽ quay lại nhanh thôi". Hắn khẽ nháy mắt, như là đang xem thử lời nói của tôi là thật hay là giả, tôi kiên định gật đầu thêm lần nữa, lúc này hắn mới giãn ra.

Tôi chặt một lá chuối ở trong rừng, chạy đến bờ hồ hứng một ít nước. Cũng may đây là hồ nước ngọt, nếu không, không ăn không uống thì chỉ có đường chết.

Sắc trời càng ngày càng tối lại, trăng sáng treo trên bầu trời, lơ mơ thấy có một ít ánh sao thưa thớt lóe sáng.

Bóng đêm tĩnh lặng, mặt hồ mênh mông nhẹ nhõm, xa xa trên mặt hồ lóe lên một ánh sáng mỏng manh dịu nhẹ.

Tôi ra sức nhìn chăm chú, luôn tự nhủ bản thân không hoa mắt nhìn lầm, nhất thời mừng rỡ, vội không ngừng mang nước chạy về tìm Bùi Lâm. Không ngờ, lại thấy cả người hắn cuộn lại, toàn thân lạnh run, khớp hàm va nhau lập cập.

Không rõ hắn có bị gãy xương sườn hay không, nhưng không tùy tiện cử động được, nếu vô ý đâm vào nội tạng, hậu quả sẽ khó lường!

Vui mừng của tôi bỗng chốc biến thành sợ hãi, lập tức để nước uống xuống kéo hắn lại. Cơ thể của hắn bị thương rất nặng, ngay cả khi tôi gọi hắn vài tiếng, cũng không có phản ứng. Tôi lại ngẩng đầu nhìn ánh sáng mờ nhạt xa xa kia, vừa mới trong một lúc, nó trở nên sáng rõ lên, hình như đang tiến dần về phía bên này.

Tôi nhẹ nhàng ôm đầu hắn vào trong ngực, thì thầm bên tai hắn: "Bùi Lâm, người kiên trì một chút nữa, sẽ có người nhanh đến cứu chúng ta thôi!"

Hắn rên rỉ: "Nước, nước..."

Nghe vậy, tôi lập tức lấy nước từ lá chuối dứt cho hắn uống. Yết hầu chuyển động, hắn uống hết nước trong lá cây, sau đó giống như sức lực thoát trở lại sơ sơ, dần dần lại mê man đi.

Mất thấy ánh sáng càng ngày càng gần, tôi không dám rời xa Bùi Lâm thêm lần nào nữa. Trên điểm cao nhất của gò đất, một mặt nhảy lên vẫy tay, một mặt kêu loạn lên: "Này - lại đây đi, lại đây đi! Ở đây có người! Đến cứu chúng ta! Mau đến cứu chúng taaaaaaaa!"

Một con thuyền hoa chậm rãi ngừng ở bờ hồ, có mấy người đứng trên sàn tàu mau chóng bước xuống, nhìn dáng vẻ có chút quen thuộc. Tôi chăm chú nhìn xung quanh, tầm mắt nhìn rõ, trong nháy mắt, chỉ cảm thấy trong lòng như có tiếng hát, vui sướng tràn ngập trong người không nói nên lời - người đứng đó không phải ai xa lạ, chính là Hi Âm!

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bù Lãm lại nói với người ngoài rằng tôi đã chết?!

"Tiểu Mai!". Hấn mạnh mẽ ôm tôi vào trong ngực, hai tay gắt gao thít chặt, như là phải hợp lại làm một thể thì mới chịu. Bàn tay mềm nhẹ vuốt ve lưng tôi, thờ dãi nói như vừa trải qua kiếp nạn: "Thật tốt quá, cuối cùng cũng tìm được nàng, tạ ơn trời...". Tôi cũng dùng hết sức lực của bản thân ôm lại hấn, sợ cảnh này chỉ có trong mơ, đều là ảo ảnh, chỉ hơi buông tay thì hấn sẽ biến mất. Nhiệt độ ấm áp truyền qua làn áo mỏng manh, tôi chưa bao giờ lưu luyến ôm hấn như thế, nếu có thể, cũng không nghĩ cả đời này lại buông hấn ra.

Tôi dùng sức vỗ vỗ mặt mình, đau đớn nói cho tôi biết đây không phải là mơ.

Vừa mới vui sướng, lại xen lẫn buồn bã, tuyệt vọng, oan ức hòa vào làm một, như thủy triều đánh vào trong lòng. Rốt cuộc tôi không nhịn được, khóc nức nở trên vai hấn: "Thánh tăng! Hóa ra người còn sống, ta lặn trong nước mà không tìm được người, nghĩ rằng người...đã viên tịch!"

Hi Âm buông tôi ra, hết sức dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt của tôi, ý cười trong mắt phượng trong trẻo, như có ánh sao hòa vào trong đó. Hấn nhẹ nhàng áp sát vào vai tôi, đầu ngón tay ấm áp kiên định mà dịu dàng, nói: "Nha đầu ngốc, ta không sao, sao ta lại bỏ nàng một mình ở nhân gian? Ta đã nói sẽ chịu trách nhiệm với nàng, ta không phải là kẻ thất hứa, lời thề còn chưa làm, ta tuyệt đối không bỏ dỡ nửa chừng".

Tôi khóc nức nở gật đầu liên tục, nói: "Tại Bù Lãm nói, trong nước có nhiều lốc xoáy của dòng chảy ngầm, ta tìm rất lâu mà cũng không tìm ra người, nghĩ đến người gặp chuyện không may...Lúc ấy, cuối cùng là người ở đâu?"

Hấn giải thích: "Sau khi nàng bị Bù Lãm đưa đi, ta bị ba gã tùy tùng của hấn vây lấy, vô ý cuốn vào bên trong lốc xoáy. Cũng may kỹ năng bơi của ta không tồi, tuy rằng mất chút sức lực mới nổi lên được, nhưng cũng không bị chết đuối. Về sau ta lại tìm nàng, nhìn thấy trên hoang đảo có khói nhẹ bốc lên, liền sai người cập thuyền vào bờ, không nghĩ đến thật sự đã tìm thấy nàng".

"Người bình an, ta cũng bình an, thật tốt quá, thật sự là rất tốt!". Tôi vừa khóc vừa cười, lại ôm hấn.

Hi Âm siết tôi vào trong ngực, khẽ nhủ mày, cười bất chính: "Tiểu Mai, nàng chưa từng yêu thương nhưng nhớ như vậy với ta, xem ra một lần mất tích này thật là đáng giá..."

Tôi ghen lại, nhất thời nước mắt còn ở trong hốc mắt, vành tai không tự chủ được nóng lên, bèn tức giận đánh hấn một cái, sáng giọng: "Đủ rồi, bây giờ còn có tâm tình đùa giỡn, sao người không chết đuối luôn đi!"

Hấn cười to, tiếng cười thoải mái tự nhiên, lan ra toàn cổ lồng.

Đi cùng Hi Âm còn có mấy tên thị vệ của Bù Lãm và lục y cô nương.

"Phu nhân, phu nhân!". Lục y cô nương đến chậm hơn Hi Âm vài bước, thấy tôi đứng đó bình an, cô ấy chạy đến ôm tôi, khóc như hoa lê dưới mưa: "Phu nhân, người bình an vô sự, thật tốt, An An nghĩ sẽ không còn gặp lại người được nữa!"

Tôi đứng im tại chỗ, nhất thời không biết phải làm gì cho phải. Lúc sáng gặp thì thấy cô khóc, bây giờ gặp vẫn khóc, nước mắt cô nương này cứ chảy hoài không hết vậy sao?

Sau một lúc lâu, tôi chỉ vỗ vỗ lưng cô ta mang tính tượng trưng, cười gượng nói: "Ta không sao, ta không sao...Ặc, ta nói, tình trạng công tử nhà cô bây giờ không ổn lắm, cô có muốn gặp hấn không?"

Quả nhiên, trong nháy mắt cô ta ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn xung quanh: "Công tử, công tử đang ở đâu?"

Lúc nói chuyện, vài tên tùy tùng đã vây quanh Bù Lãm, đang lộn xộn ồn ã kêu hấn. Tôi đưa Hi Âm và lục y cô nương đến đó. Đường như tình trạng của Bù Lãm chuyển biến xấu đi, thân thể nóng đến nỗi có thể nấu nước luộc trứng, lại có dấu hiệu run lẩy bẩy. Ánh lửa chiếu sáng, khuôn mặt tuần tú kia lộ ra vài phần xanh trắng, càng không có chút khí sắc nào.

Hi Âm lập tức ra lệnh mọi người tản ra, để có đủ không khí cho Bù Lãm thở. Hấn cẩn thận kiểm tra thương tích của Bù Lãm, vẻ mặt dần dần nghiêm trọng.

Lục y cô nương hoảng hốt nói: "Công tử, sao công tử lại trở nên như vậy?"

"Trong vùng nước kia không chỉ có dòng chảy ngầm mạnh mẽ, còn có đá ngầm ẩn trong đó. Lúc ấy sức lực ta đã cạn, bị dòng nước đẩy lại một tảng đá ngầm. Vì cứu ta, Bù Lãm đã lấy thân thể che cho ta khỏi va vào đá...". Tôi liếc nhìn Hi Âm, khó khăn nói từng từ, từng từ: "Sau đó ta cứu hấn lên bờ,

phát hiện hần bị gãy một cái xương sườn, ta sợ xương gãy đâm vào nội tạng, không dám tùy tiện di chuyển cơ thể hần, chỉ đơn giản rửa sạch miệng vết thương một chút".

Hi Âm nhìn tôi trấn an, mỉm cười nói: "Tiểu Mai, nàng làm tốt lắm".

Lúc bấy giờ mới có người lên tiếng: "Xin hỏi Cửu...Thánh tăng, thương tích công tử nhà ta ra sao? Có nguy hiểm đến tính mạng không?"

Một mặt Hi Âm chăm cứu cho Bùi Lâm, một mặt trả lời: "Hần bị thương rất nặng, phải lập tức chữa trị ngay. Ở đây thiếu y dược, trước tiên ta châm cứu phong tỏa huyết đạo cho hần, các người lập tức đưa hần về Lan Lăng. Vu Bân, người mang chiếc ghế dựa băng trúc đến đây, trước mắt xem tình trạng của hần vẫn không nên di chuyển mạnh". Sắc mặt Vu Bân không tốt, nhưng cũng không dám chần chừ. Hần liếc mắt nhìn tôi một cái rất sâu, xoay người quay lại đem ghế dựa trúc đến.

Mọi người đều biết y thuật của Hi Âm là có một không hai ở nước Hứa, viện trưởng viện thái y cũng không sánh bằng hần. Hiện tại hần nói vết thương của Bùi Lâm không khả quan, tất nhiên là nguy hiểm vạn phần. Mặt lục y cô nương hoảng hốt, xoắn khăn tay khóc hu hu. Trong đôi mắt vài tên tùy tùng nhìn tôi trông mong, đều có vẻ giận dữ trên mặt, như là giận mà không dám nói.

Trong lòng tôi áy náy không nguôi, như có trăm cái móng đang cào trong lòng. Dù sao Bùi Lâm cũng vì cứu tôi nên mới bị thương, nếu hần có chuyện gì không may, cả đời còn lại chỉ e đều sống trong áy náy và bất an.

Hi Âm thấy vậy, lại an ủi mọi người: "Các người yên tâm, hần sốt là do lạnh nóng phản kháng, khí huyết ứ đọng tại vết thương, tạm thời không biến thành phế nhiệt, chỉ cần cứu chữa đúng lúc thì tính mạng sẽ không sao cả". Lời nói buồn cười, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Vu Bân làm theo lời dặn dò của Hi Âm, khiêng Bùi Lâm lên thuyền hoa. Trong đêm tối chúng tôi đi nhanh một đường, cuối cùng trước giờ Hợi cũng về đến thành Lan Lăng.

Lúc này không gian càng tĩnh lặng, gió đêm lạnh bạc, trong thành Lan Lăng vắng vẻ không người, tất cả các hiệu thuốc bắc đã đóng cửa. Tình trạng của Bùi Lâm vô cùng khẩn cấp, không chậm trễ hơn được nữa, kể sách hiện nay, trước tiên cần mang hần về Hồ phủ, đợi cho vết thương của hần yên ổn mới bàn bạc lại kỹ càng.

Hồ Nguyên Sinh đi tìm nịnh quả vẫn chưa về, quản gia giữ cửa run rẩy nhìn Bùi Lâm trên ghế trúc, lại nhìn đội ngũ tùy tùng đông đúc phía sau, hiển nhiên bị đám người này làm hoảng sợ không ít.

Hi Âm nói: "Quản gia, một vị bằng hữu của ta bị thương, chỉ e phải tá túc ở Hồ phủ một thời gian, phiền người chuẩn bị một phòng nghỉ sạch sẽ, lại nấu một chút nước ấm đưa đến".

Quản gia lấy lại tinh thần, vội không ngừng gật đầu trả lời, lại dẫn chúng tôi vào.

"Khoan đã!". Bỗng nhiên, một giọng nói phụ nữ lạnh như băng truyền đến từ phía sau quản gia. Chỉ thấy Đỗ Băng Băng dẫn vài đứa nha hoàn chậm chậm đi đến vây xung quanh, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa vài tia oán độc, lại trừng mắt nhìn tôi và Hi Âm, lạnh lùng nói: "Ai cho phép bọn họ vào, thì đi ra khỏi nhà ta!"

Quản gia khó xử: "Phu nhân, thiếu gia đã dặn dò..."

"Câm miệng!". Cô ta đứng trước cửa Hồ phủ, nhìn chúng tôi từ trên xuống dưới đánh giá một hồi, lại nói với quản gia: "Thiếu gia dặn dò gì mặc thiếu gia, chẳng lẽ lời nói của ta mà người không tuân theo sao? Thân phận hai người kia không rõ, lấy lý do chữa bệnh trà trộn vào Hồ gia, dùng lời nói yêu mị mê hoặc người khác, cũng không biết có dã tâm gì, thật sự ta không thể cho bọn họ bước vào cửa này nửa bước lần nữa! Còn thất thần ra đó làm gì, không mau đuổi ra hết cho ta!"

Thấy tình hình như vậy, tùy tùng của Bùi Lâm nhất thời hết tất cả, mỗi người giương cung rút kiếm trừng mắt, kiếm dài trong tay có ẩn chứa sát khí.

Tôi cũng rất lo lắng, quay lại thì thầm với Hi Âm: "Thánh tăng à, Đỗ Băng Băng quyết tâm làm mất mặt, không cho chúng ta bước vào cửa, giờ làm thế nào cho phải đây?"

Hi Âm không vội tức giận, tươi cười một cách bí ẩn với tôi. Tôi không khỏi nghi ngờ thêm, nhìn hần không rõ, hần vỗ nhẹ tay tôi, ra vẻ thiên cơ không thể tiết lộ.

Trong giây lát, chỉ thấy hần khẽ nâng tay lên, ý bảo tùy tùng yên tâm đừng làm loạn, bình thản nói: "Hồ phu nhân, hôm nay người không cho ta và Tiểu Mai bước vào cũng không sao, không chữa trị được cho Chu Phi Tuyết, cùng lắm thì Hồ huynh tức giận người. Dù sao đây là chuyện riêng của vợ chồng người, ta không quản được, cũng không xen vào. Nhưng vị bằng hữu này của ta bị thương rất nặng, chữa trị cấp bách, nếu hần có gì không may xảy ra, chỉ e không chỉ có người mà cả nhà người đều xảy ra chuyện".

Ánh mắt Đỗ Băng Băng biến đổi, hỏi: "Người nói vậy là có ý gì?"

Hi Âm nghiêng mình, nói: "Hồ phu nhân hãy nhìn kỹ vị bằng hữu này của ta".

Không những lời này của Hi Âm khiến Đỗ Băng Băng khựng lại, mà còn khiến cho tôi có phần khó hiểu. Đỗ Băng Băng là cảnh vàng lá ngọc, nghe nói từ nhỏ cô ta đã được Thái hậu nuôi lớn, nhận được nhiều ân sủng, thêm nữa bây giờ Đỗ quý phi đang nhận được long ân thánh sủng, ngay cả công chúa chính thống cũng phải kiêng dè vài phần.

Tôi đã sớm đoán gia thế của Bùi Lâm không tầm thường, không giàu cũng sang, nhưng rốt cuộc hắn phải tôn quý đến bậc nào mà có thể khiến cho Đỗ Băng Băng e sợ? Hắn chưa bao giờ tỏ lộ thân phận thật sự của mình với tôi, rốt cuộc hắn là ai?

Quả nhiên, Đỗ Băng Băng im lặng nhìn kỹ Bùi Lâm, sắc mặt bỗng thay đổi, run rẩy chỉ tay vào hắn, không tin được: "Đây, đây là..."

Hi Âm cười: "Hồ phu nhân thật sự là người có hiểu biết, như vậy rất tốt. Nếu Hồ phu nhân đã đồng ý, chúng ta đành làm phiền vậy". Nói xong, hắn dặn dò: "Vu Bán, còn không đưa công tử nhà ngươi vào."

Hi Âm chữa trị cho Bùi Lâm suốt đêm, tôi vốn định giúp hắn một tay, dù sao bây giờ Bùi Lâm sống chết còn chưa rõ, tôi có ngủ cũng không ngủ yên. Nhưng Hi Âm lại bảo tôi về phòng nghỉ ngơi, hùng hồn nói hôm nay tôi vừa mệt lại vừa sợ, còn ngâm mình trong nước lạnh lâu như vậy, nếu không nghỉ ngơi cho tốt, sẽ khiến vết thương cũ tái phát.

Những chuyện liên quan đến sức khỏe của tôi, hắn liền đặc biệt nghiêm khắc. Tôi không lay chuyển được hắn, đành ngoan ngoãn quay trở về phòng nghỉ.

Tôi thay quần áo sạch sẽ ngồi xếp bằng trên giường, cơn buồn ngủ lại kéo tới, bỗng nhiên nghe tiếng người gõ cửa. Tôi đứng dậy mở cửa, thấy người đó là Lục y cô nương, không khỏi có chút sững sờ.

Tay cô ta cầm một chiếc cặp lồng, nhẹ nhàng nói với tôi: "Phu nhân, Cửu...ặc, thánh tể nói cả ngày nay người chưa ăn cơm, bảo nô tỳ chưng một bát tô yến đường phèn đưa đến đây, người uống rồi ngủ đi". Cô ta cố ý nói ba chữ 'thánh tể nói', tôi không muốn cho cô ta vào cũng đành nghiêng người để cô vào phòng.

Mùi canh thơm ngát ngọt lành hòa chung với điểm tâm ngon lành, nhất thời làm tôi muốn mở cặp lồng ra. Lục y cô nương ngồi ngay ngắn bên cạnh tôi, chỉ nhìn tôi chăm chăm, rất lâu sau, trong đôi mắt trong suốt linh động lộ ra vẻ trong trẻo, tươi cười như vừa vui mừng lại vừa chua xót.

Từ lúc gặp tôi lần đầu tiên, cô ta liền khóc nức nở, nước mắt dường như không ngừng chảy. Cô nương xinh xắn như hoa như ngọc đứng trước mặt tôi khóc như hoa lê dưới mưa, tôi cảm thấy rất thương xót.

Vậy nên tôi trao đổi với cô ta: "Cô nương, cô có thể ngừng khóc không?"

Cô ta không vội lau nước mắt, nói: "Phu nhân, ngày ấy người rời kinh từng nói với An An, người đi làm công chuyện ở núi Thanh Thành, chỉ trong mấy ngày sẽ quay về. Người còn nói người không nhớ rồi công tử, nói An An phải chiều cố công tử thật tốt. Nhưng mấy tháng trôi đi, người vẫn không trở về, lúc sau công tử cho người báo lại, nói người...người...đã chết..."

Chết?

Bùi Lâm lại nói với người ngoài là tôi chết rồi!?

Nhớ lại lúc mới gặp ở Cẩm Thành, hắn và Hi Âm tranh luận, nói rằng 'lấy thi thể giả để lừa bịp người đời', khó có thể nào là ám chỉ chuyện này? Nếu Hi Âm biết được nội tình, sao lại không nói thật với tôi mà còn giúp Bùi Lâm giấu diếm tôi?

Lại nói, sao Bùi Lâm lại nói với người ngoài là tôi không còn sống nữa? Còn phải hai tên mặc đồ đen đến giết tôi, tôi không khỏi lo lắng, thật sự tôi có kẻ thù, phải dùng đến cái chết để chạy trốn sao?

Hiện tại trong lòng tôi ngập tràn nghi ngờ, lại nghe cô ta nói: "An An vốn nghĩ sẽ không còn gặp lại phu nhân trên đời nữa, tạ ơn ông trời ưu ái, người bình an vô sự, An An cũng...khóc vì vui mừng! An An biết bây giờ người không nhớ gì cả, không sao, An An và công tử sẽ giúp người..."

Tôi im lặng trong chớp mắt, hỏi: "Tình trạng của công tử nhà cô sao rồi?"

An An lắc đầu nói: "Nô tỳ không biết". Nói xong, cô cúi đầu khép mắt, một tay xoắn áo lại, biểu cảm buồn rầu bối rối. Rất lâu sau, cô lắp bắp nói: "Phu nhân, An An có chút lời không biết nói hay không".

Cô đã hỏi vậy, tất nhiên là cảm thấy cần nói. Tôi bèn gật đầu, hiền lành nói với cô: "Ngươi cứ nói đi".

Cô ta bắt đầu khóc: "Phu nhân, lúc người không ở đây, công tử vẫn tự trách bản thân không bảo vệ tốt cho phu nhân. Mỗi ngày người đều đến Sáu Ngọc Trai*. Người nhìn túi gấm phu nhân làm cho người lúc trước không ngừng thờ dài, có khi ngồi ở đó cả đêm, đến lúc mặt trời ló dạng mới rời đi..."

**nơi ở của Tiểu Mai lúc còn ở Đông cung.*

Lời nói của cô khiến cho tôi không biết có cảm giác gì trong lòng. Không phải tôi không biết Bùi Lâm có nỗi khổ tâm, tôi cũng biết trong lúc tôi mất tích hắn đã chịu nhiều tra tấn. Chẳng qua tôi chỉ chịu đau khổ xác thịt, còn trong lòng hắn lại bất an, cả ngày lẫn đêm chịu sự nhưng nhớ lẫn dằn vặt và tự trách, không thể nào thoát được.

Hi Âm từng cười tôi rằng đối với chuyện tình cảm tôi rất chậm chạp, nhưng đến khi trải qua kiếp nạn hôm nay, tôi mới ý thức rõ ràng người tôi yêu trong lòng chính là Hi Âm. Trong tâm tưởng của tôi chỉ có hắn, không thể có thêm ai khác.

Chắc, cảm giác nợ tình thật là khổ sở.

Tôi xoa xoa hai tay, cân nhắc nói: "Chuyện này...An An cô nương, cô xem ta không nhớ ra mình là ai, cũng không nhớ công tử nhà cô là ai, không bằng cô đi khuyên nhủ công tử nhà cô, bỏ lại quá khứ tiến về phía trước đi. Người ta nói, không có nơi nào trên trời mà cây cỏ chỉ đơn phương yêu mến một loại hoa, có đúng không? Huống chi, ngay cả hoa ta cũng không bằng!"

Đúng lúc đó, nghe xong cô ta còn khóc rất thương tâm, từ chỗ khóc nức nở trở thành gào khóc, không thấy có hướng nào cứu vãn được. Bỗng nhiên hai huyết thái dương của tôi giật lên, trong lúc nhất thời có chút đau đầu.

Tôi bất đắc dĩ xoa xoa giữa trán, đổi giọng hỏi: "Vậy cô có thể nói cho ta biết, vì sao ta bỏ lại Bùi Lâm để đi đến núi Thanh Thành không?"

"Nô tỳ không thể nói...". Cô ta tiu nghỉu: "Công tử nói, nếu phu nhân muốn biết, thì tự đi hỏi người".

Tôi: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nương nương, người tỉnh rồi?

Trong đầu như có hàng ngàn chữ, tôi trần trọc, cả đêm nay khó có thể ngủ được. Nhắm một mắt lại, khuôn mặt của Hi Âm và Bùi Lâm liền xuất hiện liên tục trước mắt, không xua đi được.

Vất vả chịu đựng cho đến khi phía chân trời sáng lên, cuối cùng tôi không nằm nữa, chỉ đơn giản đứng dậy rửa mặt. Nhưng khi tôi vừa xoay người xuống giường, giường mất nhìn, phát hiện ra An An ngồi trên mép giường của tôi. Hình như cô ấy ngủ rất sâu, trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn vẫn còn nước mắt từ đêm qua. Tôi hết sức cẩn thận lách qua cô ấy, không ngờ phẩm chất quá kém, một chân mới vừa chạm đất, khuỷu tay phải lại va mạnh vào thành giường. Nhất thời tôi nghiêng rằng chịu đựng đau đớn hít khí lạnh, An An lại bị tiếng ồn trời long đất lở này làm cho tỉnh lại.

Cô lộ ra đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm, lơ mơ nhìn tôi, hỏi: "Nương nương, người tỉnh rồi?"

Nương nương?

Bỗng nhiên tôi sững sốt, trong lòng sinh nghi, hỏi: "An An, mới vừa rồi cô gọi ta là gì?"

Cô kinh ngạc, trong nháy mắt tỉnh táo lại, chột thông suốt lại, liên tục lắc đầu như vừa tỉnh dậy từ trong mơ: "Không, không có gì...Vừa rồi nô tỳ gọi người là phu nhân, đúng, là phu nhân!"

Tôi nhìn cô chằm chằm: "Không đúng, rõ ràng ta nghe thấy bên tai, cô gọi ta là...nương nương? Cô nói thật cho ta biết, ta là ai?"

"Nô tỳ thật không có gọi người là nương nương, nô tỳ, nô tỳ...nhất định là do người vừa tỉnh dậy, cho nên nghe lầm!". Cô liều mạng cúi đầu thật thấp, ánh mắt không dám nhìn thẳng tôi, rõ ràng có điều giấu diếm. "Nương nương...ối không, phu nhân, phu nhân, nô tỳ đi múc nước cho người rửa mặt trang điểm". Nói xong, dường như chạy trốn khỏi phòng.

Tôi nhíu mày nhìn theo bóng dáng cô càng lúc càng xa, cảm giác nghi ngờ bộc phát mãnh liệt. Nếu tôi không nghe nhầm, mới vừa rồi cô ta rõ ràng gọi tôi là 'nương nương', đứa trẻ ba tuổi cũng hiểu được cách xưng hô này mang ý nghĩa gì. Họ Bùi là quốc họ, Thái tổ Bùi Hiến chỉ là thường dân, cảm phiền với hành động của hoàng đế tiền triều là Ai Đế độc ác tàn bạo với dân chúng, bèn khởi nghị vũ trang, đánh thẳng chỗ hiểm của địch, thay Khương lập Hứa*. Thân thế Bùi Lâm hiển hách, không còn nghi ngờ gì nữa, máu chót ở chỗ họ của hắn là Bùi!

**chỉ nước cũ là nước Khương, sau khi Bùi Hiến phế vua thì lập nên nước Hứa.*

Khó có thể nào, hắn chính là...đương kim thiên tử ư?

Vừa nghĩ vừa tưởng tượng, tôi lại lập tức phủ nhận suy đoán của mình. Người đời đều biết đương kim thánh thượng đã ngoại tứ tuần, mà Bùi Lâm còn trẻ, chỉ khoảng hai mươi ba, kém rất xa.

Vậy rốt cuộc hắn là ai? Là vương gia? Là hoàng tử? Hay là hoàng thân quốc thích khác?

Đến lúc này mới hận mình có kiến thức quá kém*, sớm biết vậy tôi nên nghe ngóng một ít chuyện bí sử của hoàng gia rồi.

**nguyên văn: thư đao dụng thì phương hận thiếu, có nghĩa là đợi cho đến khi phải dùng đến sự hiểu biết thì mới hối hận tri thức của mình quá*

ít.

Từng đọc trong tiểu thuyết một câu như này, có lẽ là di ngôn của một vị hoàng đế khi lâm chung, nói rằng: 'Nguyên đời đời kiếp kiếp, không sinh ra trong nhà đế vương nữa'. Từ xưa hoàng gia có nhiều thị phi, cung đình như nhà lao, nếu tôi thật sự theo Bùi Lâm trở về, nửa đời sau của tôi chẳng phải tiêu rồi sao...Ừm, quyết không đi cùng hắn được!

Gió sớm khẽ thổi, ánh bình minh nơi chân trời sáng lên làn mây rực rỡ, trong không khí tràn ngập hương hoa sen.

Mọi thứ đã được chỉnh lại sẵn sàng, tôi tính đi xem vết thương của Bùi Lâm, vừa mới bước vào hậu hoa viên, trông thấy xa xa Hi Âm và tên thị vệ Vu Bân đang đứng cách đó không xa nói chuyện với nhau. Hi Âm mặc quần áo màu trắng, dáng người cao lớn tuấn tú, như là trúc tím Giang Nam. Trên người hắn tỏa ra một lớp ánh sáng rực rỡ tự nhiên, cứ nhìn như vậy, cảm thấy giống như thần tiên hạ phàm.

Tôi bước nhanh về phía hắn, cất giọng gọi: "Thánh tăng".

Hắn nghiêng đầu nhìn tôi, bờ môi xuất hiện ý cười mờ nhạt như có như không, nói: "Tiểu Mai, sao lại dậy sớm như vậy, không ngủ thêm một chút nữa sao?". Bởi vì một đêm không ngủ, bên trong đôi mắt sáng kia toát ra vẻ mệt mỏi, trên gương mặt tái nhợt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Tôi nói: "Ta...không ngủ được".

Hi Âm xoay lại đưa phương thuốc ra cho Vu Bân, dặn dò: "Người mau chóng lấy thuốc này đi sắc, ba chén sắc thành một chén dứt cho hắn uống, một ngày ba lần, buổi tối ta sẽ đến châm cứu đôi thuốc cho hắn".

"Đa tạ...thánh tăng". Vu Bân nhận lấy phương thuốc. về mặt cổ quái liếc tôi một cái, quay đầu rời đi.

Hi Âm mặt mày xoa xoa thái dương, như là thở phào nhẹ nhõm, dắt tôi hướng về phòng nghỉ.

Tôi xem xét về mặt của hắn, cẩn trọng hỏi: "Vết thương của Bùi Lâm thế nào? Khi nào thì đi thăm hắn được?"

Không ngoài dự đoán, hắn nhíu mi liếc nhìn tôi, nóng nóng lạnh lạnh nói: "Nàng rất quan tâm hắn?"

"Không phải...". Tôi cười khô khan, nói: "Không phải vì hắn cứu ta nên mới bị thương sao? Nếu có chuyện gì không may xảy ra với hắn, lương tâm ta sẽ bất an".

"Phải không vậy?". Hắn có ý kéo dài âm cuối, hỏi như thật như giả: "Có thật chỉ có lương tâm bất an không?"

"Đương nhiên rồi". Tôi thì thầm: "Khi đó ta nghĩ người gặp chuyện không may, cảm thấy không còn hy vọng gì trên đời nữa, không đấu tranh nữa, cho dù dòng chảy ngầm có khiến ta trôi về phía đáy ngầm. Bùi Lâm dùng cơ thể che cho ta, ta đẩy thế nào cũng không ra. Ta đi tìm chết là chuyện của ta, nhất quyết không lấy hắn ra làm đệm lưng. Hiện tại hắn bị thương như vậy là do chống đỡ vì ta, sao ta có thể an tâm được?"

Trên mặt Hi Âm hiện lên một tia kinh ngạc, như là không đoán được tôi sẽ nói ra những lời này, liền cười sung sướng.

"Hóa ra trong lòng nàng ta lại quan trọng như vậy, trước đây ta lại không biết".

Tôi buông mắt không nói.

Hắn dịu dàng cười nói: "Hiện tại tình trạng của hắn đã ổn định, chỉ cần không bị nhiễm phong hàn gây ra phế nhiệt, ít ngày nữa sẽ tỉnh lại. Nếu nàng muốn thăm hắn, ngày mai ta đưa nàng đi. Chẳng qua...mạch tượng của hắn có chút kì quái, không giống với người thường, nhưng không thể diễn tả được sự khác biệt này.

Tôi kinh ngạc nói: "Sao lại có thể như vậy?"

"Ta không tìm ra nguyên nhân, chẳng qua không ảnh hưởng đến tính mạng". Hắn dừng bước chân, gió tay xoa xoa thái dương tôi, nói: "May mắn hôm qua nàng xử lý tốt, gãy xương nhưng không ảnh hưởng đến nội tạng. Bùi Lâm tập võ từ nhỏ, sức khỏe rất tốt, chỉ cần điều trị nghỉ ngơi cho tốt, sẽ nhanh khỏi thôi".

Tìm tôi đang treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống: "Vậy là tốt rồi...".

Hoa đào trong sân vừa nở đúng lúc, từng cụm vây quanh, dường như mây tím hồng nhạt, thanh lệ tuyệt trần. Gió sớm thổi qua, thổi trúng đoá hoa rơi chậm rãi, hết như mưa hoa đầy trời.

Hi Âm ôm tôi vào trong ngực, lời nói mềm mại như nước: "Hôm qua không tìm ra nàng, sao lòng ta không nóng như lửa đốt được? Cái cảm giác buồn bã sợ hãi này, còn hơn chính ta bị cuốn vào trong dòng xoáy, càng khiến cho người ta tuyệt vọng. Tiểu Mai, để nàng quay lại bên cạnh ta vớt vát biết bao, ta tuyệt đối không chịu được cảm giác mất nàng lần nữa".

Hắn kề tai tôi thì thầm: "Cuộc đời này, ta quyết không xa nàng. Cho dù nàng ghét ta, giận ta, ta cũng tuyệt đối không buông tay nàng. Tiểu Mai, ta yêu nàng".

Hơi thở ấm áp mặc ý thổi bên tai, khiến tôi run rẩy từng cơn. Giọng nói hần dụ dàng như nước, khó khăn lắm khiến trái tim tôi phơi phới, rồi lại nóng rực như lửa, khiến tôi băng lòng say sưa trong đó không buông ra. Phảng phất như có một dòng suối nhỏ nhẹ nhàng sáng khoái chảy qua tim tôi, chảy khắp tứ chi, từ ngọn tóc cho đến ngón tay, đều tràn đầy sự sung sướng ngọt ngào.

Tôi lẳng lặng tựa đầu vào vai hắn, được hương phảng phất trên chóp mũi.

Tôi hi vọng thời gian có thể trôi chậm đi một chút, lại chậm một chút, chậm cho đến lúc tôi không phải suy nghĩ mình là ai, hắn là ai, không hề buồn phiền trách nhiệm trên vai mình nặng như thế nào. Mặc kệ lúc trước khi mất đi trí nhớ tôi và Bùi Lâm có bao nhiêu ân oán khúc mắc, tôi chỉ biết, giờ phút này trong lòng tôi chỉ chứa một mình Hi Âm.

Nếu gặp lại là do có duyên, tôi băng lòng chìm trong say mê, nếu gặp lại là do duyên kiếp, tôi nguyện ý vạn kiếp bất phục*.

**vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không quay trở lại.*

Tôi vòng tay ôm vòng eo rắn chắc của hắn, nói với hắn một cách kiên định: "Thánh tăng, ta cũng yêu người".

Sau khi ăn cơm tối, Hồ Nguyên Sinh vất vả mệt mỏi trở về, mang về một giỏ nịnh quả.

Đối với chuyện trong phủ bỗng nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến, hình như hắn vẫn không có nửa phần kinh ngạc, chỉ bình tĩnh nghe Hi Âm kể lại, sau đó bình tĩnh dặn dò quân gia tăng một số gia nhân chú ý Bùi Lâm. Tôi không khỏi kính nể hắn, không hề là người giàu nhất Giang Nam, đã chứng kiến nhiều trường hợp như vậy.

Quân gia đáp lời rồi lui ra, ánh mắt Hồ Nguyên Sinh đảo qua tôi một vòng, lại nhìn về phía Hi Âm ý tứ sâu xa: "Vậy cô nương Tiểu Mai...?"

Hi Âm gỡ nát nịnh quả ra, lấy chất lỏng đó hòa với cô tuyết vi vào trong chén thuốc. Hắn thu dọn lại thuốc thang, mỉm cười liếc mắt nhìn tôi, nói với Hồ Nguyên Sinh: "Không có gì, ta sẽ chăm sóc nàng".

Về mặt Hồ Nguyên Sinh bí ẩn ẩn, gạt đầu hiểu ngầm.

Trong Vọng Hà hiền, ánh nến lay động, hương thơm lan tỏa khắp phòng.

Chu Phi Tuyết vẫn đang hôn mê bất tỉnh, về mặt lúc ngủ của nàng tĩnh lặng, phảng phất như đứa trẻ mới chào đời, khiến người khác không dám quấy nhiễu giấc mộng đẹp này. Nếu không có vết ban hình con bướm dữ tợn khiến người khác sợ hãi kia, ắt hẳn nàng chính là mỹ nhân uyển chuyển tao nhã, sánh vai với Tô Quân trở thành đôi trai tài gái sắc được ông trời tác hợp.

Chỉ tiếc tạo hóa trêu người, trời không chiều lòng người. Nếu nói nhị lão Chu gia chia cắt đôi lứa, thì người hòa theo là ánh mắt phán xét của người đời. Nếu không phải là kếp hát hèn hạ phẩm tục, hai người họ chắc chắn sẽ không khổ sở chia lìa, rơi vào tình cảnh như hiện nay. Một người bị hủy mất dung mạo, một người áy náy dày vò cả ngày lẫn đêm.

Hồ Nguyên Sinh nhẹ vỗ vỗ trán Chu Phi Tuyết, ánh mắt nóng rực như lửa, mang theo vài phần đau đớn không che giấu được, chỉ nhìn nàng không chớp mắt.

Tôi và Hi Âm nhìn nhau tâm ý tương thông, không khỏi âm thầm thở dài. Đối với Hồ Nguyên Sinh, tôi không thể nói là kính nể hay thương xót, tình yêu của hắn với Chu Phi Tuyết cứ như là một sự cố chấp nông nổi. Hắn không ở đây nhiều ngày, bất kể là ai cũng không dám lại gần Vọng Hà hiền nửa bước, nếu không sẽ bị xử theo gia pháp. Nhưng cho dù trong lòng Chu Phi Tuyết từng có hắn hay không, nhưng khi nàng chọn Tô Quân, thì đã phụ lòng Hồ Nguyên Sinh rồi.

Trong chuyện cũ của ba người, nếu đòi hỏi kết quả một người toàn tâm toàn ý, thì nhất định sẽ có một người thừa thãi. Huống chi trong chuyện này còn có một người không tình tảo là Đỗ Băng Băng, khi cô ta giận dữ thì sẽ khiến cho người xung quanh lãnh đủ.

Hầy, nghiệt duyên, nghiệt duyên mà.

Hi Âm cẩn thận nghiêng mặt nàng ta lại, lại đem dược thảo bôi lên khăn lụa đặt trên vết ban hình con bướm. Hắn cầm dược thảo còn lại đưa cho nha hoàn bên người của Chu Phi Tuyết, dặn dò: "Cứ cách nửa canh giờ lại bôi một lần, nhất định phải giữ cho khăn ướt liên tục, đợi cho bôi hết ba canh giờ thì lui xuống".

Không đợi nha hoàn giờ tay lấy, Hồ Nguyên Sinh liền giành nhận dược thảo, nói: "Để ta làm".

Hi Âm chặn tay hắn lại, khuyên nhủ: "Phải trừ bỏ vết ban hình con bướm trên mặt Chu cô nương, cũng không phải chỉ trong một sớm một chiều, Hồ huynh chờ nóng vội. Huynh không thể bên cạnh Chu cô nương mỗi ngày, vẫn để nha hoàn làm đi".

Hồ Nguyên Sinh ngắt ra, giao lại dược thảo cho nha hoàn: "Vậy làm phiền thánh tăng để ý giúp".

Hi Âm thân nhiên nói: "Hồ huynh không cần nói lời cảm ơn ta"

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi quyết định đi đến gánh hát Diệu Âm, dù sao tôi được thảo cũng chỉ trị được phần ngọn không trị được tận gốc, Tô Quân mới chính là thuốc thần thuốc tiên của Chu Phi Tuyết.

Tôi đẩy cửa bước ra, An An xuất hiện trước mặt tôi trong nháy mắt như từ trên trời rơi xuống, nét mặt tươi cười như hoa nói: "Phu nhân, người muốn đi đâu vậy? Chỉ bằng An An đi cùng người nhé?"

Tôi bị sự nhiệt tình đột ngột của cô làm cho hoảng sợ, khô khan nói: "Không, không cần...ta chỉ ra ngoài đi dạo một vòng, sẽ nhanh trở về, không cần làm phiền đến An An cô nương.."

"Hay là để An An đi theo người, lúc trước người đi đến đâu An An đều đi theo hầu hạ đến đó". Cô ta chân thành nhìn tôi.

Tôi cũng chân thành nhìn lại, nói: "An An cô nương, cô cứ theo sát bên người ta cả ngày, ta thật sự...không được tự nhiên".

Nghe vậy, đôi mi thanh tú của cô nhú lại, cái miệng nhỏ nhắn nghẹn lại, ra vẻ tội nghiệp xoắn chiếc khăn lụa, cảm giác như nước mắt sắp chảy xuống..

Lại nữa, không biết có ngày nào không khóc không!

Tôi bất đắc dĩ xoa xoa trán, quyết tâm không nhiều lời với cô ta, bèn tự động đi ra ngoài cửa. An An nhanh nhẹn theo sát, nín khóc mỉm cười trong nháy mắt, nói: "Phu nhân, An An đã quen đi theo cạnh người, người đừng đuổi An An đi".

Tôi không nói gì, chỉ nhìn trời, cô nương này lúc cần nghe lời thì không nghe lời, lúc không nghe lời lại tự quyết định, quả nhiên trước đây do tôi dạy dỗ không nghiêm sao?

Chân trước vừa bước ra khỏi cổng Hồ phủ, liền thấy Tô Quân đứng trước Hồ phủ đi qua đi lại, chân mày nhíu chặt, biểu cảm vạn phần rối rắm, còn hay nhìn vào phía trong bức tường. Da hắc vốn trắng như tuyết, hiện giờ vừa mới khỏi bệnh, vẻ mặt không tốt, trông có vẻ tái nhợt như tờ giấy, tôi nhìn mà đau lòng.

Giữa ban ngày, thuốc thần thuốc tiên lại tự đưa mình đến cửa. Tôi cất giọng gọi hắc: "Tô công tử".

Hắn dừng lại bước chân, ngẩng mặt trông thấy tôi, như là hơi bất ngờ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng xưa nay giờ hiện lên vài phần rối loạn không ngừng.

Tôi tìm tìm cười nói với hắc: "Tô công tử, đến thăm Chu cô nương phải không?"

"Không, không phải". Tô Quân lo sợ quay mặt, thề thốt phủ nhận.

Đúng là nói một đường nghĩ một nẻo mà.

"Vậy người...đi ngang qua?"

"...". Hắc cắn môi, cúi đầu trầm mặc không nói. Nắm chặt bàn tay trong tay áo, có thể sờ thấy được khớp xương màu xanh trắng.

Ặc, Tô Quân giống như nam chính kiêu ngạo, nếu hỏi dồn chỉ e không ổn, lỡ dọa hắc chạy mất, sự cố gắng của tôi và Hi Âm ở hồ Thiên Mục coi như uổng công. Vậy nên tôi liền lảng sang chuyện khác: "Tô công tử, cơ thể của người đã ổn chưa?"

Tô Quân mờ mịt gật đầu, nói: "May mà có hai vị ra tay cứu giúp, Tô Quân sẽ không bao giờ quên ơn cứu mạng của hai vị, sau này..."

Tôi cười ha ha, ngắt lời hắc: "Ồn lớn không lời nào cảm tạ hết được! Tô công tử đừng khách khí, hôm khác ta và thánh tăng đi xem người diễn kịch, người không thu tiền của chúng ta là được".

An An vẫn ngoan ngoãn đứng một bên bèn phát biểu cảm nghĩ: "Phu nhân vẫn là một người thích xem kịch như xưa..."

Tô Quân ngẩn ra, hơi kinh ngạc nhìn An An, lại quay sang nhìn tôi, trong ánh mắt mờ mờ có sự hoang mang không thể nói.

Tôi vội lấy tay áo che miệng, hắng giọng nói: "Việc này...Tô công tử đã đi đến đây thì vào thăm Chu cô nương đi. Thánh tăng đã chế ra được dược thảo có thể xóa vết ban, tin rằng trong thời gian tới, Chu Phi Tuyết sẽ khôi phục lại như cũ. Nhưng đây chỉ là trị phần ngọn chứ không trị tận gốc, nếu muốn nàng ấy tỉnh lại, chỉ còn thiếu một dược liệu". Tôi đến gần hắc, cố làm ra vẻ huyền bí dừng lại trong chớp mắt, nói: "Dược liệu này...tên là Tô Quân".

Tô Quân như bị sét đánh đột ngột, sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, giống như tiếng đồ gốm nổ lớn bên tai. Ánh mắt hắc đau đớn không người, thân mình run lấy bầy, dưới chân lao đảo lui lại vài bước.

Tôi cười: "Tô công tử, theo ta vào trong thôi".

Tô Quân im lặng rất lâu, cuối cùng buông mắt ủ rũ nói: "Tô mỗ còn có việc trong người, cáo từ". Nói xong, xoay người đi không ngoảnh lại.

Chương 36: Ta thật may mắn, vì nàng có thể yêu ta thêm lần nữa

"Thánh tăng à, ta mới gặp Tô Quân ngoài cửa. Hắn cứ đi qua đi lại, rõ ràng là đặc biệt đến thăm Chu Phi Tuyết, lại mạnh miệng nói là trùng hợp đi ngang qua, nói thế nào cũng không chịu vào". Tôi nằm trên bàn chân muốn chết, ngón tay thon dài trắng nõn của Hi Âm đặt trên cổ tay tôi, chỉ nhắm mắt trầm ngâm.

Hắn mở mắt ra, trong mắt thoáng chốc tràn ngập ý cười, nói: "Nàng có từng nghe qua một câu, nói rằng 'cận hương tình canh khiếp*'? Tô Quân tuy chỉ là kép hát, tính tình lại thập phần trong sáng nhưng lạnh lùng cao ngạo. Hắn âm mưu sát hại Mã viên ngoại, hiện giờ lại để cho Chu Phi Tuyết gánh tội thay, khi không lại bị bêu danh là thất tiết. Xét về tính cách của hắn, chỉ e rất khó vượt qua chính mình. Cái gọi là 'nhất niệm tam thiên nghiệp chướng**', là đề cập đến việc hắn vẫn còn yêu Chu Phi Tuyết.

**gần người cùng quê thì tâm tình càng thêm hoảng sợ. Câu này xuất xứ từ bài thơ 'Qua sông Hán' (Độ Hán giang) của Lý Tân. Ý chỉ Tô Quân càng ở gần Chu Phi Tuyết thì càng có cảm giác äy này hoảng sợ.*

***một ý niệm dẫn đến ba nghìn nghiệp chướng.*

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Trong lòng Tô Quân chấp niệm* quá sâu, tự yêu bản thân mình còn không được. Nếu hắn đưa Chu Phi Tuyết cao chạy xa bay sớm một chút, thì sẽ không phát sinh nhiều chuyện rắc rối sau này. Tuy nói trốn tránh là chuyện rất không quân tử, nhưng hắn không thể cời bỏ khúc mắc trong lòng, người ngoài có khuyên nhủ ra sao cũng vô ích".

**chấp niệm: suy nghĩ cố chấp*

"Nàng nói rất đúng. Hồ Nguyên Sinh và Chu Phi Tuyết là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm cũng không phải một sớm một chiều. Cho dù sau khi Chu Phi Tuyết tỉnh lại cao chạy xa bay cùng Tô Quân, chỉ e cuộc đời này hắn cũng không thể khiến đoạn tình cảm này hoàn toàn mất đi". Hi Âm lấy từ trong cặp lồng ra một chén thuốc nóng hổi, đưa đến trước mặt tôi, tiếp tục nói: "Trước mắt Hồ huynh và Đỗ Băng Băng đã trở thành nước và lửa, ngay cả giả vờ tình cảm bên ngoài cũng lười diễn. Đỗ Băng Băng là cảnh vàng lá ngọc, tất nhiên thập phần ưu thế hơn, Hồ Nguyên Sinh lại tuấn nhã dịu dàng, nhưng thật ra là người gặp mạnh thì sẽ cường*. Chỉ e hươu thê là chuyện sớm hay muộn mà thôi".

**ý chỉ Hồ Nguyên Sinh tuy nhìn là người mềm mỏng nhưng thật ra là người cương liệt, gặp chuyện mạnh mẽ thì cũng mạnh mẽ đối kháng.*

"Hươu thê?". Vừa nghe thấy tôi đã rất kinh ngạc, vừa nghĩ vừa tưởng tượng, lại đồng ý với chuyện này. Nếu Hồ Nguyên Sinh đã không còn kiên nhẫn với Đỗ Băng Băng, như vậy thì chuyện mất mặt cũng chẳng còn quan trọng, chẳng qua...

"Nếu Hồ Nguyên Sinh hươu cô ta thật, thì thế diện hoàng gia sẽ ra sao? Thứ nhất là Đỗ quốc cữu sẽ không bỏ qua, đến lúc đó chuyện làm ăn của Hồ Nguyên Sinh cũng không trôi chảy, gia nghiệp Hồ gia lớn như vậy bị hủy hoại trong chớp lát. Thứ hai, Đỗ Băng Băng cũng không phải là người lương thiện, nếu chuyện đã đến nước này, cô ta sẽ kéo Hồ Nguyên Sinh chết chung, không chừng sẽ làm chuyện ngọc nát đá tan...sặc!". Tôi uống cạn chén thuốc, lại nghĩ đến thảm kịch luân lý gia đình này, bất giác lưng chợt lạnh, không khỏi sợ run cả người.

Hi Âm ôm tôi, vỗ vai tôi trấn an, nói: "Nàng yên tâm, nếu Hồ Nguyên Sinh có hươu Đỗ Băng Băng thật thì Đỗ quốc cữu cũng không dễ dàng động đến Hồ gia".

"Vì sao?". Tôi ngạc nhiên nói: "Tốt xấu gì cũng là một quốc cữu, con gái của mình bị hươu, ông ta có thể thờ ơ sao? Những người quyền quý không phải xem trọng mặt mũi sao?"

Hắn cười bí ẩn, nói: "Trăng tròn sẽ khuyết, tức nước vỡ bờ. Tiểu Mai, nàng có biết vì sao nước Khương bị diệt vong không?"

Nước Khương? Từ lúc Thái tổ lập quốc đến nay, trải qua ba đời vua, trị vì được 60 năm, vì sao đột nhiên Hi Âm lại nhắc đến chuyện xưa?

"Không biết...". Tôi lắc đầu khó hiểu, nói: "Chuyện Hồ Nguyên Sinh muốn hươu Đỗ Băng Băng có liên quan gì đến chuyện nước Khương bị diệt vong?"

"Mười sáu chữ: 'Hoàng đế ngu ngốc, tin lời sùng nịnh, ngoại thích chuyên quyền, kết bè gây họa'". Hắn thu cây kim vào trong hòm thuốc, không nhanh không chậm nói với tôi: "Hiện giờ Đỗ quý phi được sủng ái nhất hậu cung. Đỗ thị là một đảng lớn, dùng tay che trời ở trong triều, dẫn đến các cựu thần có công, là cánh tay đắc lực bất mất. Lúc còn bé đương kim Hoàng thượng bị nhiễm bệnh, long thể vẫn bất an. Trước lúc người thoái vị, ắt hẳn phải để lại cho Thái tử một triều đình sạch sẽ. Đầu năm nay, Hoàng thượng cũng dần dần bất hòa với Đỗ quý phi, bắt tay vào làm sạch triều cương, nàng xem thử Đỗ thị còn nở mày nở mặt được bao lâu?"

Tôi không hiểu chuyện lừa gạt chốn triều đình, nhưng khi nghe Hi Âm nói tôi hiểu ra một đạo lý - để cho phụ nữ nắm quyền là một chuyện không nên.

"Còn nữa, Hồ gia là nhà giàu nhất nước Hứa, mỗi năm thuế nộp về quốc khố có đến một phần ba là của Hồ gia ở Giang Nam. Nếu như giải quyết

chuyện Hồ Nguyên Sinh, thuê má chi là chuyện nhỏ, nhưng chuyện kinh doanh của Hồ gia là tơ lụa và lá trà liên quan đến vận mệnh quốc gia, nếu Hồ gia phá sản, dân chúng sẽ sống như thế nào?"

Tôi khó hiểu: "Khó có thể nào những hàng hóa xưa nay là do Hồ gia lũng đoạn thị trường sao?"

Hi Âm cười yếu ớt, giải thích: "Ví dụ, ngày thường nàng thích dùng lê hoa tiên* viết thoi bản, bỗng nhiên có một ngày nàng phát hiện ra trên lê hoa tiên bị dính nét mực, nhưng trên phố lại không mua được lê hoa tiên khác khác, nàng cũng không thích dùng loại khác. Vậy nàng vứt lê hoa tiên bị dính nét mực đi, hay chấp nhận tiếp tục sử dụng?"

**lê hoa tiên: giấy viết làm từ hoa lê.*

Tôi suy nghĩ trong nháy mắt, nói: "Tất nhiên là chấp nhận dùng rồi".

Hi Âm vui vẻ gật đầu: "Cũng như vậy, số lượng cửa hàng của Hồ gia trên thị trường so với tất cả số cửa hàng cộng lại còn nhiều hơn, huống chi, trong một thời gian ngắn cũng không tìm ra thương gia thay thế Hồ gia. Cho dù Hoàng thượng có bất mãn với Hồ Nguyên Sinh đi nữa, cũng sẽ không động đến huynh ấy"

"Thì ra là vậy". Tôi tỉnh ngộ: "Không thể tưởng tượng được sự tồn tại của Hồ gia lại quan trọng như thế!".

Tôi cũng Hồ Nguyên Sinh bằng cặp mắt khác xưa, đồng thời, không khỏi cảm thấy kính nể Hi Âm. Quan hệ triều đình rắc rối phức tạp như vậy, hẳn có thể giải thích nhẹ nhàng, nói đạo lý rõ ràng, quả thật phạt pháp vô biên, rất lợi hại!

Nghĩ ngợi, lại thở dài: "Chỉ tưởng là tình yêu của nữ nhi, không nghĩ đến nó lại liên quan đến quốc gia đại sự. Cho nên nói những người tai to mặt lớn sống thật mệt, ngay cả chuyện yêu một người cũng phải nghĩ đến thiên hạ xã tắc dân chúng, bỗng nhiên ta đồng tình với bọn họ quá..."

Hi Âm nói: "Hồ Nguyên Sinh từng nói với ta, nếu năm đó hẳn không sợ hãi quyền thế của Đỗ thị, kiên trì cưới Chu Phi Tuyết, thì bây giờ nàng cũng không rơi vào tình cảnh này. Hẳn đồ tất cả tội lỗi lên bản thân, chuyện oán hận Tô Quân là vì Tô Quân đã cướp đi trái tim của Chu Phi Tuyết". Nói đến đây, hẳn hơi ngừng lại, nhún mày nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm vài phần, trầm giọng nói: "Ta hiểu được cảm giác của hẳn, nếu lúc đó ta cố gắng hết sức, nàng cũng sẽ không..."

Mặc dù tôi đã đoán ra quan hệ giữa tôi và Hi Âm không đơn giản, dưới chân núi Thanh Thành hẳn cứu tôi cũng không phải chuyện ngẫu nhiên, nhưng chuyện đó với tôi cũng không thành vấn đề, tôi không tìm hiểu thêm về quá khứ. Chuyện tôi đề ý là, bây giờ tôi đã nói tôi yêu hẳn, hẳn cũng yêu tôi, như vậy đã đủ rồi. Cho dù phía trước là núi đao biển lửa hay điện Tu La*, tôi cũng nguyện ý cầm tay hẳn bước vào.

**Điện Tu La: tức âm phủ.*

"Nếu mọi thứ đã qua rồi, thánh tăng cũng không nên canh cánh trong lòng. Ta bằng lòng dứt bỏ quá khứ, người còn chuyện gì không thể xóa đi?". Tôi vỗ ngực, cười nói: "Người xem, hiện tại không phải ta rất tốt sao?"

"Tiểu Mai, may mắn là nàng có thể trở về, cũng rất may mắn khi một lần nữa nàng lại yêu ta...Nàng có nguyện ở bên ta cả đời không?". Hi Âm khẽ nắm hai tay tôi, bàn tay hẳn to lớn ấm áp, hình như trong lòng bàn tay có một vết chai nhỏ.

Ánh mặt trời ấm áp, chiếu xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng vào trong phòng, trên mặt đất là những vết nắng rời rạc. Bóng cây lay động ngoài cửa sổ, gió mát thổi qua, hương cỏ cây theo làn gió lùa đến, thấm vào trong lòng. Hẳn cúi đầu nhìn tôi, đẩy mắt có vài phần chân tình không rõ. Đúng lúc ánh mặt trời bao phủ hình dáng của hẳn, vẻ tuấn tú phảng phất xa vời như ánh trăng, nhanh nhẹn xuất trần.

Trong lòng như bị lông vũ lướt qua, có vài phần hơi ngứa, có vài phần ấm áp, tôi nhìn hẳn xuất thần, lúng túng nói: "Tất nhiên ta bằng lòng".

Tất cả đều đã thu dọn sẵn sàng, Hi Âm đang định đưa tôi đi xem vết thương của Bùi Lãm, chợt nghe trong sân truyền đến một tiếng vang lạnh lạnh, giống như đồ vật gì đột nhiên bị vỡ nát.

"Ha ha ha ha ha..."

Đỗ Băng Băng đứng trên cao nhìn xuống đình nghỉ chân, tiếng cười lạnh như băng mà thâm thiết. Bên chân cô ta tràn ngập đồ gốm vỡ vụn, thảo dược rơi đầy trên đất, có vài giọt dính trên tà váy hồng nhạt của cô ta, lan thành một mảng nhàn nhạt.

Cô ta không để ý, dùng khăn lụa lau qua ngón tay, cười khẩy: "Chắc chắc, nịnh quả ở Nam Dương quả là không thay đổi, muốn tìm lại, chỉ e khó bằng việc với lên trời. Hiện tại lọ thuốc đã bị vỡ nát, Hồ Nguyên Sinh, ta thật muốn nhìn xem chàng còn có thể dùng cái gì để chữa cho ả hồ ly kia. Xem ra kiếp này ả ta phải mang gương mặt âm dương, không giống người cũng chẳng giống quỷ rồi. Ôi chao, bỗng nhiên ta cảm thấy rất vui sướng!"

Sắc mặt Hồ Nguyên Sinh xanh mét, có thể thấy được gân xanh trên trán mờ nhạt xuất hiện, trong ánh mắt đỏ ngầu là lửa giận ngập trời. Hẳn nhìn chằm chằm Đỗ Băng Băng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đỗ Băng Băng, cô đã hủy dung mạo của nàng rồi, bây giờ lại còn ở đây làm loạn! Cô đừng ép người quá đáng!"

Hạ nhân xung quanh ai nấy đều hoảng sợ, cúi đầu thấp đến mức hận không thể sát xuống mặt đất, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Gió thổi qua lâu báo hiệu giông tố sắp đến.

Tôi kêu kêu Hi Âm, nói: "Hình như Hồ Nguyên Sinh nổi nóng thật rồi, đáng về đó làm cho người ta rất sợ hãi. Gia sản của Hồ gia bạc triệu, đất đai nhiều như vậy, vì sao hắn không mang Chu Phi Tuyết đến biệt viện nào đó để tĩnh dưỡng, lại phải ở lại Hồ phủ để đối chọi với Đỗ Băng Băng?"

Sắc mặt Hi Âm tĩnh lặng như nước, bình thản như không nhìn hai người bọn họ, nói: "Đây là chuyện tôn nghiêm. Nếu Hồ Nguyên Sinh đưa Chu Phi Tuyết rời khỏi Hồ gia, chắc chắn sẽ là dấu hiệu thỏa hiệp nhượng bộ Đỗ Băng Băng, huynh ấy tuyệt đối không làm vậy".

Chuyện tôn nghiêm...Khóe miệng tôi giật giật, nói trắng ra thì không phải là quá mất mặt sao?

Đỗ Băng Băng còn chưa ý thức được tình huống nghiêm trọng như thế nào, kiêu căng nói: "Đúng vậy, vết ban con bướm trên mặt ả ta là do ta sai người vẽ lên, ai bảo ả ta trời sinh đã là ả hồ ly dụ dỗ đàn ông? Không những vậy, ta còn sai người đi mua tất cả cỏ tuyết vi trong thành Lan Lăng, ta muốn nhìn xem chàng vắt óc tìm kế sách vì ả ta như nào. Ta nói cho chàng biết, Hồ Nguyên Sinh, đồ vật của Đỗ Băng Băng ta, cho đến bây giờ không ai được chiếm, ta nhìn không ưng mắt, cũng không có bất cứ ai có thể bình yên vô sự mà tồn tại trên đời. Chàng không cần phải uống phí sức lực nữa, hôm nay ta dám đập vỡ lọ thuốc của chàng, ngày khác ta có thể trực tiếp đuổi ả ta...Chát!"

Chốc lát, trên má trái của Đỗ Băng Băng hiện ra dấu năm ngón tay, tôn lên da thịt nõn nà của cô ta, nhìn có vẻ đặc biệt ghê người. Tay Hồ Nguyên Sinh dừng giữa không trung, như là run nhẹ, lửa giận trên mặt càng tăng lên. Đỗ Băng Băng như tỉnh lại từ ác mộng đứng im tại chỗ, vẻ mặt ngây ra nhìn Hồ Nguyên Sinh, ý cười oán độc vừa rồi chuyển thành kinh ngạc và khiếp sợ.

Tôi hốt hoảng hít một ngụm khí lạnh, Hồ Nguyên Sinh cũng dám ra tay đánh cô ta! Tuy rằng Đỗ Băng Băng thật sự có chút ác độc, hành động có chút cực đoan, nhưng đàn ông đánh phụ nữ thì thật là không có chút phong độ nào.

"Cút!". Hồ Nguyên Sinh chỉ tay ra công, nói từng từ từng từ: "Cô cút cho ta, cút càng xa càng tốt! Về lại kinh thành đi, Hồ gia không chứa một kẻ điên có tâm địa ác độc như cô!"

"Chàng nói cái gì...". Rốt cuộc Đỗ Băng Băng lấy lại tinh thần, khí thế không thuận theo, không buông tha lúc trước biến mất không còn tăm hơi trong chốc lát, nước mắt ào ạt rơi xuống: "Chàng bảo ta...cút?"

Hồ Nguyên Sinh lạnh lùng nhìn cô ta, nói: "Ngay cả nói cũng nghe không hiểu sao? Hồ Nguyên Sinh ta hôm nay hừ thê, từ nay về sau không liên quan gì đến cô nữa, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc cút ra khỏi Hồ gia! Đời này ta không muốn gặp lại cô nữa!". Nói xong, giận dữ phát tay áo bỏ đi.

Đỗ Băng Băng giống như yếu ớt hẳn đi, chân mềm nhũn, đột nhiên ngã ngửa ra mặt đất, mắt hôn mê nhìn bóng dáng Hồ Nguyên Sinh xa dần, nước mắt rơi như mưa.

Trước đó một lúc, Hi Âm còn nói hừ thê chỉ là chuyện sớm hay muộn, qua thực như lời sấm truyền. Tôi nhìn Đỗ Băng Băng đang đau lòng muốn chết, rốt cuộc có chút không đành lòng. Giờ phút này, cô ta không còn là thiên kim cao cao tại thượng nhà quốc cữu, mà chỉ là một phụ nữ đáng thương mất đi người chồng của mình.

Tình yêu của cô ta nóng bỏng quá mức, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, chẳng những làm tổn thương người vô tội như Chu Phi Tuyết, mà còn làm cho chính mình tổn thương. Tình yêu của cô ta quá ích kỷ, biết rõ trong lòng Hồ Nguyên Sinh không có mình, vẫn liều mạng muốn chiếm hẳn làm của mình.

Tình yêu sâu sắc nhất chính là buông tay, tất nhiên Đỗ Băng Băng không có ý nghĩ sâu sắc đến mức đó. Thuở nhỏ cô ta đã là cành vàng lá ngọc, sống cuộc sống sao quanh trắng sáng, không có gì không thể chiếm được, tất nhiên không biết buông tay là như thế nào.

Yêu bản thân mình cũng không sai, đáng tiếc là cô ta đã yêu lầm người, cũng chọn sai cách yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Hóa thành hồ điệp xao xuyến, quân tử đi không trở về

Sau bữa cơm chiều, Hi Âm đi đến châm cứu cho Bùi Lâm như thường lệ, tôi đi chung với hắn. Vì Hồ Nguyên Sinh có ý dận dò tăng số người hầu hạ chiếu cố Bùi Lâm, nên trong phòng nghỉ của hắn có ba lớp tùy tùng và gia đình vây kín.

Người giữ cửa là Vu Bân. Thấy tôi và Hi Âm sóng vai cùng đến, vẻ mặt hắn không tốt, trừng mắt nhìn tôi, sau một lúc lâu, mới cực kỳ miễn cưỡng nghiêng người cho chúng tôi đi vào.

Tôi hơi có chút bất đắc dĩ, đỡ trán thở dài. Tùy tùng của Bùi Lâm ai nấy cũng trung thành và tận tâm, hiện giờ chủ nhân của bọn họ lại vì tôi mà bị trọng thương, bọn họ khó chịu với tôi cũng đúng. Huống chi, vài ba lần Bùi Lâm tìm đến tôi, tôi không biết tốt xấu, không muốn theo hắn trở về, bọn họ bôn ba đi tới đi lui như vậy cũng khó tránh khỏi trong lòng sinh ra oán niệm.

Tôi bèn tự mình giải sầu, nói với bản thân, ừ, hửn là vậy, hửn là vậy.

Bùi Lâm còn đang ngủ say, gương mặt vốn ôn hòa như ngọc mất vài phần sáng rọi, có vẻ đặc biệt tiêu tụy. Mối mong của hửn nhếch lên, chân mày nhíu lại, hình như ngủ không yên. Khuôn mặt tuấn tú trắng bệch như tờ giấy, không thấy huyết sắc. Hi Âm nói sang nay hửn đã tỉnh một lần, chẳng qua mới một lát lại mê man đi, cũng may tính mạng không bị nguy hiểm, chỉ cần cẩn thận chăm sóc sẽ tỉnh lại rất nhanh.

Tôi đứng một bên nhìn Bùi Lâm nằm trên giường bệnh, áy náy, không đành lòng, tự trách...Nhiều loại cảm xúc đan xen trong tim, hình như đánh đổ ngũ vị bình*, không giải thích được cảm giác đó ra sao.

**năm loại tư vị: ngọt, mặn, cay, chua, đắng*

Hi Âm cầm thuốc mỡ đã chuẩn bị trước và lấy ngân châm ra, cẩn thận cời bỏ áo bào của hửn, cắt bỏ băng vải dày. Hửn bảo Vu Bản nâng Bùi Lâm dậy, cẩn thận rửa sạch miệng vết thương sau lưng Bùi Lâm. Miệng vết thương này do va đập gây nên, cái thì nhỏ như cái chén uống trà, cái thì lớn như miệng bát ăn cơm, xung quanh miệng vết thương có một vết bầm xanh nhàn nhạt, khiến cho cả lưng Bùi Lâm thoát nhìn rất ghê người, vô cùng thê thảm.

Nếu ngày ấy tôi cũng chìm xuống hồ Thiên Mục thì không nói, nhưng hôm nay tôi và Hi Âm vẫn bình an, người không liên quan như Bùi Lâm lại vô tội trở thành vật hy sinh. Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng tôi như bị mèo cào, không thể yên ổn chút nào.

Đợi cho Hi Âm châm cứu xong, chúng tôi vừa định rời đi thì trên giường bệnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu khàn khàn: "Tiểu Mai..."

Bùi Lâm tỉnh.

Tôi vui vẻ nói: "Bùi Lâm, người tỉnh rồi! Người cảm thấy thế nào?"

Hửn chậm rãi mở to mắt, im lặng chăm chú nhìn tôi, ánh mắt sáng bức người. Sau một lúc lâu, khẽ cười như trút được gánh nặng, nói: "Tiểu Mai, nàng bình an vô sự, tốt quá rồi..."

"Ặc...", tôi cười khô khan, nói: "Ta không sao, ta không tổn hại chút nào. Người không cần lo lắng cho ta, an tâm dưỡng thương sớm ngày hồi phục đi".

Không ngờ, Bùi Lâm giơ tay nắm chặt lấy tôi, làm ra vẻ đáng thương: "Tiểu Mai, nàng có thể ở lại đây với ta một lát không?"

Lúc ấy tôi rất kinh ngạc.

Tên nhãi này lúc bị thương luôn ra vẻ đáng thương, chẳng lẽ hửn biết tôi hay mềm lòng?

Vu Bản buồn bực, hình như cười rất kiên nhẫn.

Tôi nhất thời hóa đá tại chỗ, trong lòng thấy rất khó xử, đồng ý cũng không được, không đồng ý cũng không xong. Mắt phượng Hi Âm híp lại, dù đang bận cầm hòm thuốc nhưng vẫn ung dung đứng một bên, cười như không cười nhìn tôi, giống như đang tò mò với phản ứng của tôi. Chỉ là ánh mắt đó...nó hơi có vấn đề.

"Tiểu Mai...khụ khụ khụ". Bùi Lâm nhìn tôi dịu dàng, nghiêng người ho khan vài tiếng, lực đạo trong tay lại tăng thêm vào phần. Tôi dùng sức né tránh, nhưng không thể tránh khỏi sự trôi buộc của hửn.

Tôi dờ khóc dờ cười nói: "Bùi Lâm, sao người bị thương mà vẫn còn sức lực mạnh như vậy?"

Bùi Lâm hơi kinh ngạc, chợt ánh mắt híp lại, cười nhợt nhạt: "Nếu nàng ở lại đây với ta, ta đảm bảo nó có thể khỏe nhanh hơn nữa".

Ép buộc, đây chính là ép buộc trắng trợn.

Nếu tôi không đồng ý với hửn, nói như thế nào cũng vì cứu tôi mà hửn bị thương, về tình hay về lý tôi vẫn phải đền bù lại đôi chút, huống chi yêu cầu này cũng không quá đáng gì, chẳng qua như nhắc tay chỉ lao*. Nếu tôi đồng ý với hửn thì Hi Âm...Ngẩng mặt nhìn thẳng vào ánh mắt mang ý cười huyền bí kia, đột nhiên cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua.

**tiện tay làm chuyện gì đó không mất công sức mấy*

Vì chuyện đồng ý hay không đồng ý, tôi bản khoản chưa quyết định được, Hi Âm chậm rãi bước lại, lấy ra mấy cây ngân châm trong tay như làm ảo thuật, châm vào tay Bùi Lâm nhanh như chớp. Nghe Bùi Lâm 'ơ' một tiếng, tôi bất giác nhẹ rút tay lại, hửn cũng thu tay về.

Vu Bản biến sắc, định xông lên, bị ánh mắt Hi Âm liếc qua, lại kiên nhẫn lui ra sau.

Hi Âm thu ngân châm lại, chậm rãi nói: "Hiền chất à, trước mắt tình trạng của người mới vừa ổn định lại, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, càng ít người đến quấy rầy càng tốt. Tiểu Mai ở lại cũng không có ích gì với vết thương của người. Việc xảy ra ngày ấy, nàng cũng bị kinh sợ không ít, không bằng tận tâm điều trị một lần luôn". Hửn nói lời sâu xa, nghiêm nhiên ra vẻ trưởng bối.

Mặt Bùi Lâm có vẻ giận, oán hận nhìn chằm chằm Hi Âm, lạnh lùng nói: "Vì sao thúc phụ lại cứu ta, không bằng giết một mạng này của ta đi, chẳng phải sẽ xong hết mọi chuyện sao?"

"Người nghĩ rằng ta muốn cứu người sao?". Hi Âm cười nhạt, nói: "Nếu người chết, ta sẽ giải thích với tam ca như thế nào? Đến lúc đó huynh ấy cư xử ra sao, trong lòng người rất rõ. Thời gian không còn sớm, hiền chất bị thương nên tổn hại đến nguyên khí, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi". Nói xong, không nói thêm dài dòng, xoay người kéo tôi nghênh ngang bước đi.

Tôi nay ánh trăng bao la, ánh sáng lung linh. Gió đêm nhẹ thổi, mang vài phần hơi nóng. Trong bụi hoa, có tiếng côn trùng kêu lên râm ran. Hơi hướm của mùa hè đã kéo đến đây.

Tôi lau mồ hôi trên thái dương, cẩn thận hỏi: "Thánh tăng à, vất vả lắm Bùi Lâm mới tỉnh lại, người đối xử như vậy với hắn có sao không?"

Hi Âm liếc tôi, trả lời không lạnh không nóng: "Cũng không chết được. Nếu lo lắng, nàng có thể ở lại với hắn".

Tôi ghen lại: "Chỉ thuận miệng hỏi thôi mà..."

Khi đi ngang qua đình viện, thấy trong viện người đi ra người đi vào, có không ít nha hoàn và gia đình đang cầm rương gỗ đi từ ngoài cửa ra. Về mặt mỗi người nghiêm túc, rất cẩn trọng, như là nếu đi nhầm thì sẽ nhận hậu quả nghiêm trọng.

Trước cửa Hồ phủ là một chiếc xe ngựa tinh xảo đẹp đẽ, khí chất bất phàm. Một nha hoàn ăn mặc xinh đẹp lớn giọng thúc giục: "Nhanh tay nhanh chân lên, đừng có đem thiếu gì đây!"

Tôi nói: "Hình như là thị nữ bên người của Đỗ Băng Băng, cô ta sẽ không dọn hết đồ rồi chạy trốn chứ?"

"Tại sao lại không?"

"Hưu thê không phải là trò đùa, huống chi chuyện thông gia này còn liên lụy đến dân chúng và sinh linh vân vân...Hồ Nguyên Sinh thoát nhìn không phải là người hành động theo cảm tính, ta nghĩ phân nửa là do hắn bị con tức giận làm cho như vậy, những lời ác độc nói lúc hưu thê cũng không phải là thật lòng".

Hi Âm lắc đầu ý bảo không đúng: "Băng dày ba thước, không phải chỉ do một ngày lạnh, mâu thuẫn của hai người bọn tích tụ đã lâu, một ngày nào đó cũng sẽ bùng nổ, hành động đánh vỡ thảo dược kia chẳng qua chỉ là châm mồi lửa lên thôi. Nói đi nói lại, mặc dù Hồ Nguyên Sinh có thật lòng hối hận, nhưng Đỗ Băng Băng rất cao ngạo, sao lại chịu nhục được chứ? Chỉ e Hồ Nguyên Sinh dùng kiểu tám người khiêng đến mời cô ta cũng không quay lại".

Tôi cân nhắc trong chốc lát, gãi cằm: "Người nói rất đúng. Tình yêu của Đỗ Băng Băng đối với Hồ Nguyên Sinh đã sớm trở thành một loại gánh nặng. Thật ra, chỉ cần băng lòng dứt bỏ quá khứ, ông trời sẽ cho cô ta một khởi đầu mới. Chỉ mong cô ta sớm hiểu ra".

Lúc này, một tên gia đình bước đến nói: "Công tử mời hai vị đến thư phòng một chuyện".

Trong thư phòng, Hồ Nguyên Sinh ngồi một mình bên chiếc bàn dài, nhúu chặt mày, hắn không yên lòng cầm sách lên. ánh mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ rất lâu, tất nhiên tinh thần đã sớm bay lên chín tầng mây.

"Hồ huynh". Hi Âm cất giọng gọi hắn, lúc này, hắn mới lấy lại tinh thần, nở nụ cười: "Hai vị đến đây, mời ngồi".

Tôi và Hi Âm sánh vai ngồi vào chỗ của mình, gia đình dâng nước trà xanh lên, Hi Âm nói: "Huynh quyết định hưu Đỗ Băng Băng thật sao?"

Hồ Nguyên Sinh cười khỏ, nói: "Cứ miễn cưỡng ở cạnh nhau cũng chỉ tra tấn lẫn nhau, cứ dây dưa đau khổ như vậy, không bằng sớm chấm dứt. Nếu cô ta không gây tổn hại đến Chu Phi Tuyết nhiều lần, có lẽ ra có thể chung sống với cô ta bình an vô sự. Hiện tại ta đang lo Đỗ thị có thể gây khó dễ cho Hồ gia, nếu cơ nghiệp Hồ gia vất vả ba đời mới tạo dựng nên bị hủy hoại trong tay ta, ta...". Hắn thờ dài, giờ tay ấn ấn huyết thái dương, cúi mặt không nói.

"Hồ huynh cũng đừng lo lắng quá, địa vị của Hồ gia không dễ dàng lung lay được, huống chi...". Hi Âm cầm chén nước trà lên uống một ngụm nhỏ, khoe môi nhếch lên, ý tứ sâu xa nói: "Hồ gia có công hộ giá, Hoàng thượng sẽ không trách tội dễ dàng".

"Hộ giá sao...". Hồ Nguyên Sinh ngẩng đầu, như là có ý liếc mắt nhìn tôi một cái: "Chỉ hy vọng như vậy...". Khẽ ngừng, hắn lại thờ dài: "Thảo dược bị Đỗ Băng Băng làm đổ hết, muốn tìm lại nịnh quả còn khó hơn lên trời. Tôi nay mời thánh tăng đến đây, thật ra là muốn hỏi một chút, còn phương pháp nào để tẩy vết ban con bướm trên mặt Chu Phi Tuyết không?"

"Lúc ta điều chế nước ép nịnh quả, từng dùng nó so sánh với thảo dược, thử tìm ra phương thuốc khác có thể thay thế". Hi Âm trấn an hắn: "Vết ban con bướm trên mặt Chu cô nương khó có thể tẩy bỏ trong thời gian ngắn, nhưng dù sao cũng không gây chết người, trong thời gian này, chắc có thể tìm ra phương thuốc khác. Đó gọi là trời không tuyệt đường con người, Hồ huynh không nên bi quan quá mức".

Nghe vậy, sắc mặt Hồ Nguyên Sinh hơi giãn ra, thở ra như trút được gánh nặng: "Vậy làm phiền thánh tăng, Hôm nay ta phái người đến gánh hát Diệu Âm mời Tô Quân, nếu hắn đồng ý...phối hợp, Phi Tuyết cũng sớm gỡ bỏ khúc mắc, sẽ lại tỉnh dậy".

Tôi lắc đầu: "Tên Tô Quân này rất cứng đầu, mời hắn đến chi e không dễ dàng. Ta từng thấy hắn đứng trước cửa Hồ phủ lưỡng lự, liền gọi hắn vào thăm Chu Phi Tuyết, nói sao hắn cũng không chịu".

Ánh mắt Hồ Nguyên Sinh nghiêm trọng, hắn bắt đầu nói: "Nếu quả thật hắn không muốn, ta sẽ tự mình đi mời hắn, mời cho đến khi hắn gật đầu đồng ý mới thôi".

Tôi không khỏi tán thưởng: "Hò huynh thật là kiên quyết!"

Vừa dứt lời, quần gia của Hồ phủ long đông một mối trở về, đem theo một tin tức gây kinh sợ cho người khác.

"Tiểu nhân đến gánh hát Diệu Âm tìm không ra công tử Tô Quân, sau lại nghe ông chủ gánh hát nói, sau giờ Ngọ ngày hôm nay, không biết Tô công tử đã gây nên chuyện gì mà phải đi nha môn một chuyến, lúc sau vẫn không quay lại gánh hát". Quần gia lau mồ hôi một phen, tiếp tục nói: "Nô tài liền đến nha môn dò hỏi, đợi cho đến lúc nhìn thấy tri phủ Lý đại nhân, mới biết ra, Tô công tử đến để...tự thú!"

Tự thú? Tự thú!

Trong lòng tôi kinh hãi, mồ hôi đổ đẫm nguyên nhân. Tất nhiên Hi Âm cũng có chung suy nghĩ với tôi, khẽ nhủ thầm, ánh mắt sâu không thấy đáy.

"Tô công tử tự thú việc sát hại Mã viên ngoại, nói là đem tân hôn đó, hãm hạ thuốc tê trong nước trà của Mã viên ngoại, khiến ông ta mất đi vị giác. Sau đó đổi nước trà của Mã viên ngoại thành rượu. Vốn Mã viên ngoại có bệnh đau tim, lại uống nhiều rượu nên bị quyết tâm ung*, chết bất đắc kỳ tử".

**nhồi máu cơ tim.*

Quả nhiên!

Cuốn sách trên tay Hồ Nguyên Sinh rơi xuống mặt đất vang lên tiếng 'bộp', vẻ mặt khiếp sợ nhìn quần gia, im lặng thật lâu.

Hi Âm hỏi: "Hiện tại Tô Quân đang ở đâu?"

"Bởi vì chuyện này là chuyện quan trọng, Lý đại nhân tất nhiên báo cho người nhà Mã viên ngoại, hơn nữa còn báo cho Đại Lý tự*. Theo luật lệ của nước Hứa, Tô công tử sẽ bị chém đầu. Lúc này anh ta đang ở trong nhà lao, vốn tiểu nhân định gặp Tô công tử một lúc, nhưng trước mắt anh ta là tội phạm nghiêm trọng của triều đình, người bình thường không dễ mà gặp được. Tô công tử còn nói với Lý đại nhân, anh ta không muốn gặp ai cả, chỉ mong chết nhanh chóng. Sau đó, phải đem tội ác của anh ta dán thông cáo, dán ở trong phố lớn ngõ nhỏ thành Lan Lăng, công bố thể nhân".

**Đại Lý tự: nơi hành pháp tối cao thời đại này, tương đương với tòa án tối cao ở hiện đại.*

Dán thông báo công bố...

Tôi kinh hãi tột cùng, khó mà tin vào những gì nghe được trong lúc này.

Tôi từng đoán đến rất nhiều hành động chuộc tội, lại không hề dự đoán được hãm lại dùng cách này để rửa sạch oan khuất cho nàng. Tô quân yêu cầu dán thông báo công bố hành vi phạm tội của mình, chuyện này cũng tương đương với việc nói cho người đời biết Chu Phi Tuyết hoàn toàn vô tội, tất cả lỗi lầm là của hắn. Kể từ đó, lời đồn về việc ngoại tình giết chồng của nàng sẽ sụp đổ.

Thoáng nghĩ lại, khi tôi gặp Tô Quân hôm qua, trong lòng hắn đã sớm hạ quyết tâm muốn đi nha môn tri phủ tự thú, sở dĩ đứng ngoài cửa Hồ phủ lưỡng lự, dường như là muốn gặp Chu Phi Tuyết lần cuối.

Hồ Nguyên Sinh phát tay, lúng túng nói: "Ta biết rồi, người lui xuống đi".

Ngày thứ hai, tin tức Tô Quân mưu sát Mã viên ngoại truyền ra thành Lan Lăng ồn ào huyền ảo, trở thành đề tài bàn tán mới nhất của mọi người. Có người cảm thán, có người đồng tình, cũng có người đứng đó xem kịch hay, nhưng nghe nhiều nhất vẫn là chuyện nhiều cô gái và thiếu phụ vỗ ngực thương tiếc, người các cô tâm tâm niệm niệm trong mộng không thể nào là hung thủ giết người.

Đại Lý tự phê công văn rất nhanh đưa xuống, chứng cứ phạm tội của việc Tô Quân mưu sát Mã viên ngoại vô cùng xác thực, tội danh thành lập, ba ngày sau sẽ thi hành án chém đầu.

Tôi vốn định đi xem hành hình, chủ yếu là gặp lại hắn lần cuối, nhưng Hi Âm tuyệt đối không đồng ý, nói là ở pháp trường máu chảy thành sông, chỉ sợ tôi không chịu nổi tình hình ấy. Huống chi, sự tình đến đây đã như ván đóng vào thuyền, không có nửa phần cứu vãn. Dù gặp lại hắn, cũng vô ích. Tôi bèn từ bỏ.

Tô Quân vừa chết, gánh hát Diệu Âm mất đi kếp chính, lúc trước đông như trẩy hội bây giờ cửa nhà vắng lặng, không thấy cảnh tượng náo nhiệt thịnh vượng ngày xưa.

Lúc trước trong nhà gian lâu hai, tôi và Hi Âm nghe diễn phẩm trà. Lúc trước là khúc 'Điệp mộng luyến', dưới đài khán gia tụ tập đông đảo, giờ rất quanh quẽ. Không biết ai sẽ đóng vai Tang Bác tướng quân, ngay cả giọng hát cũng không giống nhau, không có được cái hồn trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại thâm sâu như Tô Quân.

"Cùng trời cuối đất hai đường mờ mịt, chỉ hận con đường xa xôi phía trước, thư hồng biết gửi cho ai. Ngày nhớ đêm mong chàng trở về, trên đời chỉ cần điều này thôi. Thư gắm bay theo gió, cánh đậu đỏ gãy đôi. Năm năm tháng tháng, cực khổ học tập trong Kiềm gia. Sớm sớm chiều chiều, ở đây mất đi khỏi trời".

"Chiến mã đạp bụi trần, vút giáp bay nhẹ như chim, hóa thành hồ điệp xao xuyến, quân tử không trở về".

"Một giấc mộng hoàng lương, gọi gấm cho Nam Kha. Ba đời không buông bỏ, chỉ tha thướt bay quanh hồng nhan, không ngại nề hà".

Ba đời không buông bỏ, chỉ tha thướt bay quanh hồng nhan. Thế nhưng hồng nhan tàn úa, quân tử mất đi. Điệp mộng có đẹp, cũng chỉ là hoa trong gương trăng trong nước.

Tôi cảm thán nói: "Tô Quân chết, trên đời này rốt cuộc không có ai có thể hát khúc 'Điệp mộng luyện' cảm động như vậy nữa. Mấy ngày gần gũi, cảnh thì còn mà người đã mất".

Nghe nói ngày hán bị hành hình, ở trên đài hát vang khúc 'Điệp mộng luyện'. Sau khi hán chết, quan sai gom xác phát hiện trên thi thể hán có hai con bướm bay xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hóa ra, trong chuyện này người đáng thương nhất chính là Đỗ Bằng Bằng

Sau khi ăn cơm chiều, tôi và Hi Âm sóng vai tản bộ ở ngõ Bê Cáp.

Hôm nay rằm tháng sáu, trăng tròn treo giữa trời, ánh trăng sáng tỏ. Gió lạnh hiu hiu, suy nghĩ nóng nảy dần tan đi. Trong ngõ người đến người đi, rộn ràng nhộn nhịp, cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt. Giữa kênh, hai ba chiếc thuyền hoa, ánh đèn hiu hắt, lay động lòng người.

Tôi đang cầm một gói dương mai ngon đến chết đi được, vui vẻ nói: "Dương mai này chua ngọt mới lạ, hạ nhiệt giải khát, thật sự là đồ ngon!"

Hi Âm cười nói: "Mặc dù quả dương mai ngon, nhưng cũng đừng ăn nhiều".

Tôi không cho là đúng, hỏi lại: "Tại sao?"

"Dù quả dương mai có thể hạ nhiệt, nhưng ăn nhiều sẽ ê răng, mà cũng dễ gây ra nhiệt miệng".

Vừa định lấy một quả dương mai, bỗng nhiên ngừng tay lại, tôi nuốt nuốt nước miếng: "Không, không thể nào...". Tôi cúi đầu nhìn gói giấy trong tay, thấy đã muốn ăn luôn cả cân.

Hán cười giễu, nói: "Đã bị hù dọa đến mức ấy rồi sao?"

Hán không nói thì tôi không biết, hiện tại nghe hán nói như vậy, bỗng nhiên tôi cảm thấy trong răng lơ mơ có chút chua, bèn chép chép miệng, rồi rầm rầm nói: "Sao người không nói sớm? Không biết ta sợ sâu răng sao..."

"Ta biết". Hi Âm lấy một quả dương mai bỏ vào miệng, khẽ nhai một hồi, dù vậy vẫn ung dung nói: "Ta đã sớm nhắc nhở nàng, nhưng lúc đó nàng đang vui vẻ ăn, vốn không hề nghe ta nói".

"Thật ư...". Tôi ảo não cắn môi, che mặt thảm than tự làm bậy thì không thể sống mà.

Hán vươn tay giữ vai tôi lại, khiến tôi tựa vào lồng ngực hán, cười nói: "Đừng lo lắng, có ta là thầy thuốc y thuật siêu đỉnh diệu thủ hồi xuân bên người, nàng còn sợ gì nữa? Lát về ta phối một ít thảo dược cho nàng súc miệng, sẽ nhanh ổn thôi".

Tôi nhẹ nhàng thở ra, ra sức cọ cọ vào lồng ngực hán, sáng giọng: "Người là yêu tăng chuyên hù dọa người khác!"

Hán bắt được bàn tay không an phận của tôi, nắm chặt. Nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến, khiến lòng tôi ấm hẳn, còn lại vài quả dương mai kia thì chua cũng hóa thành ngọt lành.

Hán nhìn tôi chăm chú, trầm giọng nói: "Tiểu Mai, sau này nàng ở bên cạnh ta, ta sẽ không để nàng lại chịu nửa phần tổn thương. Chuyện đã qua, nàng nhớ lại thì tốt, không nhớ cũng không sao. Chỉ cần nàng bằng lòng ở bên cạnh ta, ta sẽ không để ý. Nàng...có bằng lòng không?"

"Tất nhiên ta bằng lòng". Tôi ngượng ngùng nói.

"Đợi xong việc của Hồ gia, thương tích của Bùi Lãm ổn định lại, ta sẽ đưa nàng trở về núi Thanh Thành".

"Về núi Thanh Thành?". Tôi khó hiểu: "Không phải người nói sẽ hoàn tục sao? Sao lại muốn quay về?"

Hi Âm im lặng trong chớp mắt, ánh mắt thâm trầm, nói: "Hôm qua ta nhận thư bỏ câu, trước mắt trong nhà có việc, mặc dù ta rời nhà nhiều năm, nhưng cũng không thể không về một chuyến.

Tôi nói: "Việc kia...thật ra ta có thể trở về với người, dù sao người cũng phải hoàn tục".

Hãy, nói như vậy có chút rụt rè không nhỉ?

Hi Âm nao nao, bờ môi hiện lên vài phần ý cười, nói: "Tiểu Mai, nếu ngay cả nhà ta cũng không dám về, thì sao ta có thể che chở nàng được? Chùa Đại Lô Âm tương đối an toàn, bọn Giới Sắc Giới Tử sẽ bảo vệ nàng, nàng ở núi Thanh Thành đợi ta. Nàng yên tâm, xong chuyện nhà, ta nhất định sẽ về gặp nàng. Đến lúc đó, nàng muốn đi chỗ nào, ta sẽ đưa nàng đi chỗ ấy".

Tôi im lặng một lát, nói: "Được, ta nghe lời người".

Thân thể của Bùi Lâm không bình thường, Hi Âm là thúc phụ của hắn, sao lại giống vật trong ao* được? Hắn không nói, tôi cũng không hỏi. Tôi không cần biết rốt cuộc thân phận của hắn là gì, với tôi mà nói, hắn là ân nhân cứu mạng tôi, là người tôi nắm tay cả đời. Tôi chỉ biết vậy là đủ rồi.

**ý chỉ kẻ vô dụng*

Đi thêm vài bước về phía trước, bỗng nhiên bên bờ kênh người người nhón nháo, hình như có chuyện náo nhiệt lắm. Mọi người chụm đầu ghé tai bình luận. Tôi đang định kéo Hi Âm quay lại thì thấy một bóng người xanh nhạt chạy vọt từ ngõ nhỏ lại, hết như một con gió, vô cùng lo lắng đẩy đám người ra rồi bước vào.

Tôi nghi hoặc nói: "A, người vừa rồi có phải Hồ Nguyên Sinh không nhỉ?"

"Hình như là huynh ấy". Hi Âm kéo một người qua đường lại, hỏi: "Vị đại ca này, xin hỏi bên kia có chuyện gì?"

Người nọ nói: "Có người nhảy sông tự vẫn, vừa rồi được vớt lên, đã được cứu".

"Nam hay nữ?"

"Là nữ, nhìn từ xa hình như có vẻ rất xinh đẹp, chắc, thật là đáng tiếc".

Trong lòng chợt động, tôi và Hi Âm tâm ý tương thông liếc nhau. Trong phút chốc, cảm giác điềm xấu như thủy triều ập đến, mãnh liệt đánh vào lòng.

Tôi nói: "Thánh tăng à, người nói có khi nào Chu Phi Tuyết bỗng nhiên tỉnh lại không?".

"Không phải không có". Hi Âm trầm ngâm nói: "Nàng ta hôn mê bất tỉnh không phải do bệnh, mà do trong lòng tích tụ lâu ngày. Có thể tỉnh lại hay không phải xem thử khúc mắc trong lòng được gỡ hay chưa, nói cách khác, cũng chính là việc nàng ta có đồng ý tỉnh lại hay không".

"Vậy...Nếu nàng ta biết Tô Quân đã chết, sẽ phản ứng như nào?"

"Có lẽ là không còn hy vọng, sống không bằng chết".

Nói một hồi, chỉ thấy quần gia Hồ phủ dẫn một đám gia đình vội vàng chạy đến, đi theo là một nha hoàn đang khóc lóc: "Biểu tiểu thư, biểu tiểu thư!".

Thật là sợ chuyện gì, đến chuyện đó.

Chúng tôi lách qua đám người, quả nhiên, ở đó Hồ Nguyên Sinh ôm thân thể ướt đẫm của Chu Phi Tuyết, điên loạn gọi tên nàng. Trong đôi mắt đỏ ngầu, lờ mờ có sự ảm đạm.

Hắn kéo tay áo Hi Âm, như là người chết đuối vớ được cọc, cầu xin: "Thánh tăng, thánh tăng! Người mau cứu Phi Tuyết, mau mau cứu nàng đi!"

Nhìn thấy rõ, trước khi Chu Phi Tuyết chết đã tỉ mỉ trang điểm, tóc đen như mực ngọc búi nhẹ, trên mặt trang điểm đẹp đẽ rung động lòng người. Chìm trong nước lâu như vậy, da nàng ta vẫn trắng như tuyết, như một đóa thủy tiên duyên dáng thanh cao giữa bóng đêm.

Ồ kia! Da trắng như tuyết?

Tôi kinh ngạc bặm miệng, trợn mắt nhìn không dám tin, có lẽ bản thân mình đã nhìn lầm.

Vậy, vậy vết ban hình con bướm trên mặt đâu?

Hi Âm cúi người xem xét một hồi, kinh ngạc nhú mày, hình như cũng không đoán được vết ban con bướm trên mặt nàng ta đột nhiên biến mất. Sau một lúc lâu, ánh mắt hắn ngưng lại, nghiêm trọng lắc đầu: "Hồ huynh, xin nên bi thương".

Hồ Nguyên Sinh trợn tròn hai mắt, nước mắt ngưng bên trong hốc mắt, như bị người ta lấy đi hồn phách. Hắn nhìn Hi Âm không dám tin, như là không hiểu ý trong lời nói. Sau một lúc lâu, lỗ mũi nói: "Người nói gì?"

Hi Âm dịu giọng an ủi: "Hò huynh, Chu cô nương đã qua đời, xin huynh nén lại bi thương".

Người qua đường xung quanh chụm đầu ghé tai, tiếng bình luận càng ngày càng nhiều, chỉ trò, nhục mạ Chu Phi Tuyết là dâm phụ không biết xấu hổ, có kết cục này cũng là báo ứng. Thậm chí còn có người nói nàng nên chết sớm, sống đến giờ làm gì để trời không thuận mắt.

Hồ Nguyên Sinh sống chết giữ chặt Hi Âm, quát khê: "Không có, không có đâu! Thánh tăng, y thuật của người cao minh như vậy, nhất định có thể chữa khỏi cho Chu Phi Tuyết! Xin người, mau cứu lấy nàng!"

Hi Âm rút ống tay áo lại, thờ dãi: "Hò huynh, Chu cô nương chết đã lâu, cho dù Hoa Đà tái thế cũng không có thể làm sống lại. Người đã chết, Hò huynh phải bảo trọng thật tốt, để Chu cô nương ra đi yên lòng".

"Đã chết..."

Tìm Hồ Nguyên Sinh đập thành thịch hồi lâu, cuối cùng thu lại ánh mắt, chậm rãi cúi đầu nhìn Chu Phi Tuyết. Quần gia tiến đến khuyên nhủ, hần như không nghe thấy, ôm chặt lấy nàng, về mặt đồ dẫn, ngồi im tại chỗ không nhúc nhích.

Tôi hạ giọng hỏi quần gia: "Chu cô nương tỉnh lại lúc nào vậy?"

Quần gia nước mắt lã chã nói: "Lúc sáng, sau khi hai vị xuất môn không lâu. Nha hoàn rửa mặt cho biểu tiểu thư phát hiện tiểu thư ngồi bên giường uống trà, liền lập tức cho người báo cho thiếu gia biết, thiếu gia mừng rỡ vô cùng. Không nghĩ rằng, chưa hết một ngày thì xảy ra chuyện này... Than ôi!"

"Các người nói với nàng ta những gì? Nàng ta có biết Tô Quân bị chém đầu không?"

"Vốn thiếu gia nói với tiểu thư Tô Quân đi tuần diễn bên ngoài, nhưng chuyện này náo động như vậy, có giấu cũng không giấu được, không biết nghe tên hạ nhân nào nhiều chuyện..."

Lúc này, đám người vây quanh dần dần tản đi, Hồ Nguyên Sinh vẫn giữ tư thế ôm Chu Phi Tuyết vào trong ngực như cũ, nước mắt ầng ậc rơi, cứ liên tục gọi tên nàng ta.

"Phi Tuyết, mấy ngày trước ta sai người làm cho muội một cây trâm 'kim tương ngọc bộ điều*', chờ khi tỉnh lại muội cài lên, nhất định sẽ rất đẹp. Ta biết trước nay muội thích sưu tầm trang sức, ta định mở một cửa hàng chuyên bán trang sức ở Lan Lăng, giao cho muội quản lý, muội thấy sao?"

**loại trâm có thêm đoạn rũ xuống, khi bước đi sẽ lắc qua lắc lại kêu leng keng, nghe vui tai*

"Phi Tuyết, thật xin lỗi, là ta không tốt. Ta không thể ngăn cản Tô Quân giúp muội, muội hận ta đi".

"Cho dù muội hận ta, muội cũng đừng ngu lâu như vậy nhé? Không có muội làm bạn ta không quen. Nhớ trước đây ta có hỏi muội có bằng lòng mãi mãi ở bên cạnh ta, rõ ràng muội nói đồng ý, hiện tại đừng đổi ý..."

Hần nói lan man như không có ai bên cạnh, như là Chu Phi Tuyết chưa chết, chỉ là lâm vào mê man như vậy. Chỉ cần nàng ta mong muốn, nàng ta mở mắt ra, để trong mắt hắn có bóng của nàng.

Nếu ngày ấy Chu Phi Tuyết không trùng hợp đi đến gánh hát Diệu Âm, nghe khúc 'Diệp mộng luyện' do Tô Quân hát; nếu ngày ấy Hồ Nguyên Sinh không e ngại quyền uy của Đỗ thị, từ chối cưới Đỗ Băng Băng, có lẽ hiện tại hai người có thể trở thành người một nhà, đoàn tụ sum vầy.

Thế nhưng ý trời trên người!

Tôi âm thầm cảm thán không thôi, cảm thấy chua xót không chịu nổi. Bên trong khoang mũi dần dần xuất hiện hơi thở chua xót, hốc mắt ảm ướt. Hi Âm ôm tôi, dịu dàng vuốt ve đầu vai tôi, nhẹ giọng nói: "Đừng buồn".

Nha hoàn bên người Chu Phi Tuyết quỳ rạp xuống đất khóc nức nở, hạ nhân bốn phía đều lên lau nước mắt, không có ai dám tiến lên quấy rầy bọn họ.

Dường như Hồ Nguyên Sinh không nghe thấy, cố gắng nhẹ giọng thì thầm với Chu Phi Tuyết. Hắn không trả lời, nha hoàn kia không dám nói bậy, lẳng lặng quỳ rạp trên mặt đất, bả vai gầy yếu không ngừng run rẩy.

Hi Âm nói: "Có chuyện gì người cứ nói thẳng đi".

Nha hoàn kia ngẩng đầu, nói: "Trước kia, vì tiểu thư gánh tội thay cho Tô công tử, liền dùng mặc niệm vẽ khối ban đen hình con bướm dử tợn lên mặt, khiến người đời đều nghĩ tiểu thư bị ứng với truyền thuyết, thất tiết nên trời phạt thành mặt âm dương. Quả thật trước đó, tất nhiên tiểu thư đã tìm ra phương thuốc tẩy đi mặc niệm, bảo nô tỳ trang điểm thành dáng vẻ hai vị đã gặp lúc ấy. Vốn nô tỳ tưởng rằng tiểu thư nhớ thương Tô công tử quá mức, không nghĩ rằng, không nghĩ rằng..."

Kết quả là, tất cả đều do một tay Chu Phi Tuyết bày nên! Nàng ta thu hút tất cả mũi nhọn về phía mình, để cho người ngoài không nghi ngờ Tô Quân!

Hóa ra, từ đầu đến cuối, Đỗ Băng Băng chưa từng hại Chu Phi Tuyết. Ngày ấy cô ta nói cô ta sai người hủy dung mạo Chu Phi Tuyết, chẳng qua là một câu nói lúc tức giận!

Hóa ra, trong chuyện này người đáng thương nhất chính là cô ta.

Hồ Nguyên Sinh dịu dàng vén tóc Chu Phi Tuyết lên, nói: "Phi Tuyết, chúng ta về nhà". Nói xong, ôm nàng rời đi.

Đêm đó, Hồ Nguyên Sinh bất thành linh sốt cao, cuộn cả người nằm trên giường run rẩy không thôi, so với lúc Bùi Lãm bị thương thì còn khiến người ta sợ hãi hơn, ngay cả Hi Âm cũng không giải thích được vì sao một người đàn ông còn trẻ như Hồ Nguyên Sinh lại vô duyên vô cớ lâm vào tình trạng 'đầu hết đèn tắt*' như vậy

**nguy kịch*

Sau giờ Ngọ thời tiết đặc biệt oi bức, mây đen âm u che mái hiên, làm cho cảm giác áp lực tăng thêm vài phần, khiến con người hít thở không thông.

Tôi vất vả trốn tránh An An, đang định tìm Hi Âm nói chuyện. Cách hoa viên một khoảng, xa xa trông thấy Bùi Lãm mặc quần áo trắng như bạch ngọc ngồi trong đình nghỉ mát, Vu Bân và vài tên tùy tùng đứng bên cạnh hắn, như đang nói gì đó. Hắn lấy một xấp giấy Tuyên Thành, tay dừng ở mấy con bùa cầu đưa thư, hình như đang đọc thư.

Tôi còn chưa kịp bối rối tìm đường vòng để tránh, thì Bùi Lãm ngẩng đầu cảnh giác liếc mắt nhìn tôi một cái, nhanh chóng cất thư vào trong ống tay áo, bờ môi hiện lên ý cười dịu dàng nhàn nhạt.

Vì vậy tôi đành mặt dày tiến đến, hiên lành nói với hắn: "Bùi Lãm, vết thương của ngươi đã khá hơn chưa?"

Bùi Lãm phát phát tay, mấy người kia liền đưa mắt lui xuống. Hắn ra hiệu bảo tôi ngồi xuống bên cạnh hắn, cười nói: "Vết thương nhỏ không có gì đáng ngại, ta đã gần khỏe lại rồi".

Tôi cười ha ha: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi".

Sau đó lại tiếp tục lạnh tanh.

Bùi Lãm liếc mắt nhìn tôi chăm chú, ánh mắt dịu dàng như ngọc, hình như trong đôi mắt thâm trầm có hàng ngàn hàng vạn lời nói. Tôi bị hắn nhìn chăm chú nên không được tự nhiên, chỉ cúi đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, quyết tâm vờ như không thấy.

Không biết qua bao lâu, hắn bỗng nhiên nói: "Mai Nhi, theo ta trở về đi".

Tôi cười khô khan, nói: "Việc này...chỉ e không thích hợp lắm".

Ánh mắt hắn nhanh chóng âm trầm, tay phải nắm chặt lại làm lộ ra khớp xương, ừ ừ bị thương nói: "Vì sao? Là bởi vì Cửu thúc có phải không?"

Tôi xoắn áo lại, cắn môi nói: "Phải".

Bùi Lãm vội vàng nói: "Mai Nhi, nàng đừng bị thúc ấy lừa, thúc ấy tiếp cận nàng là có mục đích".

"Lời này của ngươi là có ý gì?"

"Chuyện tới nước này, ta không nên giấu diếm nàng nữa. Ngày ấy ở núi Thanh Thành Cửu thúc cứu nàng lên là đã tính toán tỉ mỉ chứ không phải trùng hợp. Nàng cũng biết toàn sơn tự kia là lăng miếu, đã bỏ hoang mười năm, nàng thấy đấy, hòa thượng đều là tùy tùng của Cửu thúc. Sau khi ta dẫn người lên núi tìm nàng, thúc ấy cố tình giấu nàng đi, không cho ta tìm ra. Còn nữa, thúc ấy còn tìm một thi thể giả để ở con đường xuống núi mà ta đi qua, khiến ta nghĩ nàng đã không còn trên cõi đời này nữa!"

Hắn nói ra lời nói thống thiết, tôi nghe mà lại cảm thấy buồn cười, không khỏi cười thành tiếng, nói: "Vậy ngươi nói cho ta biết, vì sao thánh tăng phải làm như vậy? Chẳng qua ta chỉ là một đứa bé mồ côi tay trắng, có đáng để cho người tính toán như vậy sao?"

"Mai Nhi, nàng hãy tin ta, lời ta nói là thật! Nếu có nửa câu bịa đặt, ta sẽ bị thiên lôi đánh chết không từ tế!". Bùi Lãm chân thành thề thốt, nói: "Trước khi nàng lấy ta, Cửu thúc đã có ý với nàng. Sau khi ta và nàng lấy nhau, người vẫn nhưng nhớ nàng mãi không quên..."

"Bùi Lãm, Bùi Lãm". Tôi bình tĩnh cắt ngang lời hắn, nói: "Đầu tiên, nguyên nhân ta bị thương không phải do thánh tăng, người cứu ta, đó là có ơn lớn với ta. Tiếp theo, trăm phương ngàn kế cũng được, mục tiêu cũng được, chuyện đó không quan trọng, quan trọng là...đọc đường người cẩn thận bảo vệ ta, chăm sóc ta, là thật tâm hay giả ý, ta có thể cảm nhận được. Về phần chuyện cũ...hãy, chuyện cũ như mây như khói, để cho nó qua đi".

Bùi Lãm nhìn tôi, sắc mặt trở nên trắng bệch. "Mai Nhi, Cửu thúc tiếp cận nàng là còn vì nguyên nhân khác".

Tôi dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn hắn: "Nguyên nhân gì?"

Hắn im lặng trong chớp mắt, môi mấp máy, phun ra hai chữ - danh sách.

Bệnh tình Hồ Nguyên Sinh nhanh chóng chuyển biến xấu, sốt cao liên tục mấy ngày không hạ, mặc dù xung quanh đặt nhiều khối băng, thân thể hắn vẫn

nóng như lửa. Chỉ trong thời gian vài ngày, hình dáng hần nhanh chóng tiêu tụy, tóc mai bạc đi, như là ông già bảy mươi tuổi.

Quản gia bưng chén thuốc đến, vội vàng hỏi: "Thánh tằng, thiếu gia nhà tôi bệnh tình thế nào?"

Hi Âm lắc đầu nói: "Ước chừng do chuyện hai ngày nay".

Hai tay quản gia run lên, chén thuốc kia suýt đánh vỡ trên đất: "Sao, sao lại có thể như vậy?"

Hi Âm khẽ nhủ mảy, nói: "Nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ. Hiện tại lục phủ ngũ tạng của huynh ấy nhanh chóng lão hóa, mỗi ngày tim đập chậm một chút, hiện giờ đã thành tình trạng 'dầu hết đèn tắt'."

Quản gia thờ dài, chùi nước mắt.

Tôi nói: "Bi thương vô cùng khiến lòng chết. Chu Phi Tuyết đã chết, có lẽ huynh ấy cũng không muốn sống trên đời nữa. Huynh ấy yêu nàng ta như vậy".

Hi Âm im lặng không nói, nhìn Hồ Nguyên Sinh chăm chú, trong mắt lơ mơ có vài phần thương hại.

"Thánh tằng...". Một tiếng gọi nhẹ như mây như khói từ trong giường truyền ra. Hồ Nguyên Sinh nằm nghiêng trên giường, sắc mặt trắng xanh, hộc mắt lõm xuống, tựa như một đốt trên cây cỏ thụ khô mục.

"Hồ huynh, huynh cảm thấy thế nào?". Hi Âm vén áo ngồi bên giường, giờ tay sờ trán hần, hỏi: "Huynh cảm thấy không thoải mái sao?"

Hồ Nguyên Sinh cố gắng mở to hai mắt nhìn chúng tôi, cười đến tái nhợt: "Ta khỏe lắm, không có không thoải mái...Thánh tằng, Phi Tuyết đâu? Phi Tuyết đang ở chỗ nào?"

Sắc mặt Hi Âm nhàn nhạt, nói: "Di thể Chu cô nương tạm thời để trong linh đường, gần đây trời lạnh nhiều mưa, nếu cứ để lâu như vậy chỉ e thi thể thối rữa. Tất nhiên quản gia đã bắt tay chuẩn bị hậu sự cho nàng, Hồ huynh không cần lo lắng, cứ dưỡng bệnh cho tốt".

Tay Hồ Nguyên Sinh bỗng nhiên run rẩy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nóc giường, trong mắt trống rỗng mà đại ra, mặt xám như tro tàn.

Tôi bình tĩnh khều Hi Âm một cái, hạ giọng nói với hần: "Thánh tằng à, người nói như vậy làm huynh ấy không thể không thừa nhận. Vốn bệnh đã không nhẹ, bị người kích động như vậy không phải là họa vô đơn chí sao? Sao người không ý tứ tế nhị một chút, ý tứ tế nhị ấy!"

Hi Âm nói: "Nàng quá coi thường Hồ Nguyên Sinh".

Tôi sùng sốt, Hồ Nguyên Sinh chậm rãi quay đầu nói: "Thánh tằng, ta còn một tâm nguyện chưa hoàn thành".

"Hồ huynh cứ nói đừng ngại".

"Ta muốn trước khi chết cưới Phi Tuyết làm vợ". Trong mắt hần nổi lên vẻ ảm đạm, như dùng hết sức lực nói: "Cuộc đời nàng lang bạt không nơi nương tựa, chưa từng có cuộc sống ổn định. Sau này lại bị người ta lên án, vô duyên vô cớ gánh trên lưng tiếng xấu thất tiết. Đều do ta không bảo vệ nàng cho tốt. Ta...khụ khụ, ta muốn cho nàng một danh phận, khiến cho trăm năm nữa nàng có một chỗ có thể đặt bài vị".

Ý tứ trong lời nói của Hồ Nguyên Sinh đại khái là hần muốn cử hành một minh hôn, lấy lễ nghi chính thê để cưới Chu Phi Tuyết. Cho dù sống không chung chăn, thì chết phải chung huyệt.

**minh hôn: hôn lễ mà trong đó một người còn sống lấy một người đã chết, hoặc 2 người chết lấy nhau.*

Hi Âm chuyển lời này đến quản gia, quản gia không chút chần chừ, cho người đi tìm thầy địa lý nổi tiếng ở Lan Lăng, đợi chọn được ngày giờ tốt lành, liền đi đến mệnh quán hợp hôn, lấy được thiệp long phượng.

Hồ gia là nhà giàu nhất Giang Nam, danh môn vọng tộc, chuyện này lại là chuyện hồng bạch nhị sự*, bởi vậy tin truyền ra liền nhanh chóng lan khắp phố lớn ngõ nhỏ, trở thành đề tài đứng đầu để buôn chuyện. Mọi người đối với Chu Phi Tuyết chuyển từ kẻ mất mặt thành hâm mộ, đều hâm mộ nàng có thể có mối tình sâu nghĩa nặng như vậy, có phu quân không chia lìa.

**hồng bạch nhị sự: vừa có tang vừa có hỉ*

Sau mười ngày hạ táng Chu Phi Tuyết, Hồ phủ đổi từ màu trắng lạnh lẽo, giăng đèn kết hoa, từ trong ra ngoài bố trí màu đỏ như lửa, rất vui mừng náo nhiệt. Một buổi sáng sớm, trước cửa Hồ phủ dân chúng vây quanh náo nhiệt. Quản gia sai người ra ngoài phân phát kẹo, đậu rang, mứt hoa quả, điểm tâm linh tinh, gặp người thì chúc, cũng đưa thiệp mời xung quanh, mời mọi người đến tối ghé phủ uống chén rượu mừng.

Vốn Hi Âm đoán Hồ Nguyên Sinh không sống qua ngày mười tám tháng sáu, không biết vì sao hần lại có thể gắng gượng đến hôm nay.

Tôi nhìn Hồ Nguyên Sinh mặc hỉ phục đỏ như lửa, tóc trắng xóa, cảm thấy chua xót không chịu nổi, hoàn toàn không tin được người này đã từng là một người đàn ông phong nhã hào hoa, anh tuấn nho nhã.

"Đây là mặc niệm". Hi Âm cầm một đồng chất lỏng đặt trước bàn trang điểm, cười nói với Hồ Nguyên Sinh: "Hồ huynh, ta sẽ giúp huynh nhuộm tóc, cam đoan ai cũng không nhìn ra huynh có tóc bạc".

Hồ Nguyên Sinh soi gương cười lạnh nhạt, nói: "Dù sao cũng là người sắp chết, lại còn nhuộm gì nữa? Hiện tại ta chỉ mong sớm đoàn tụ với Phi Tuyết, trên đường hoàng tuyền, ta phải đi chung với nàng". Giọng nói hần khàn khàn âm trầm, phảng phất như tiếng lá khô bị vuốt nhẹ.

Hạ nhân xung quanh không kim được nước mắt, nhưng vẫn cố giữ nụ cười. Ngày đại hỉ, ai cũng không muốn biến nó trở nên bi thương.

Hắn che miệng ho, ánh mắt bỗng trở nên thâm trầm: "Cũng không biết trên cầu Nại Hà, nàng có chờ ta một chút nào không, hay vẫn vội vàng đuổi theo Tô Quân...Ta không nghĩ lúc sống đã thua dưới tay hắn, sau khi chết vẫn thua bởi hắn. Kiếp sau ta nhất định phải nhận ra Phi Tuyết sớm hơn Tô Quân, sau đó ở bên cạnh nàng canh giữ một tác không rời, không cho hắn một cơ hội nào nữa..."

Nói xong lời này, sức lực của hắn như là dùng hết, mí mắt trĩu xuống. Quân gia đỡ hắn đến ghế quý phu, hắn liền nhắm lại hai mắt.

Tôi nhìn sắc mặt của Hồ Nguyên Sinh, lo lắng nói: "Huynh ấy...còn thờ không?"

Hi Âm vỗ nhẹ tay tôi, trấn an: "Ta hiểu Hồ Nguyên Sinh, hôn lễ chưa xong, hắn sẽ chưa rời đi".

Quả nhiên, sau một lúc lâu, Hồ Nguyên Sinh chậm rãi mở to mắt, nói: "Đang nói đến đâu rồi?"

Hi Âm mỉm cười nói: "Chu cô nương có một bức di thư để lại cho huynh".

Di thư? Tôi lắp bắp kinh hãi, ánh mắt liếc Hi Âm dò hỏi. Hắn lại nhếch môi, lộ ra nét cười ý tứ sâu xa.

Trong mắt Hồ Nguyên Sinh đột nhiên sáng ngời, giống như châu báu mờ đục khôi phục sáng bóng. Bên môi hắn hiện lên ý cười vui sướng nhàn nhạt, nói: "Thật không? Nhưng ta không thể cử động được nữa, không bằng phiên thánh tăng đọc cho ta nghe đi".

Hi Âm lấy trong tay áo ra một tờ lễ hoa tiên, cất giọng đọc: "Tự thỉnh nguyên sinh biểu huynh thân giám. Tiểu muội Phi Tuyết phúc nhỏ mệnh bạc, lúc nhỏ nhà nghèo, song thân tạ thế, sau đó phụ quân chết bất đắc kỳ tử, khiến Mã gia không dung. Nhờ biểu huynh không vứt bỏ, thu nhận nuôi trong phủ, đốc lòng chăm sóc cẩn thận. Đại ân đại đức này, tiểu muội khắc sâu trong lòng, không bao giờ quên. Thế nhưng cuộc đời đã tận, kiếp sau nguyện kết cỏ ngậm vành báo đáp ân tình của biểu huynh, không dám hai lòng. Phi Tuyết tuyệt bút".

Hi Âm cố ý nhấn mạnh câu cuối: "Kiếp sau nguyện kết cỏ ngậm vành báo đáp ân tình của biểu huynh, không dám hai lòng". Hồ Nguyên Sinh nghe xong, hốc mắt hoe hoe đỏ, nước mắt nói: "Tốt, tốt lắm...Phi Tuyết nói kiếp sau nàng sẽ toàn tâm toàn ý đợi ta, nàng sẽ toàn tâm toàn ý đợi ta...Có những lời này của nàng, ta chết cũng nhắm mắt..."

Giờ lành vừa đến, Hồ Nguyên Sinh được mọi người run run dìu ra ngoài sảnh. Tôi và Hi Âm đi sau lưng hắn, tôi nói: "Thánh tăng à, vừa rồi bức di thư là do người giả mạo sao?"

Hắn nhú mày, cười như không cười nói: "Hồ Nguyên Sinh đã gần như chết rồi, chỉ cần có thể thành toàn cho tâm nguyện của huynh ấy, khiến huynh ấy ra đi an lòng, di thư thật hay giả có liên quan gì đâu?"

Tôi nghĩ ngợi, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ngoài sảnh, bà mối đang cầm linh vị của Chu Phi Tuyết, bước từng bước một đi đến chỗ Hồ Nguyên Sinh. Hắn nín thở lui lại, cố gắng giữ cho thân thể đứng vững. Tươi cười nhẹ nhàng, hạnh phúc mà thỏa mãn, hình như sắc mặt đều khôi phục lại thân thái, ánh mắt dịu dàng như nước chưa từng rời khỏi linh vị của nàng.

Chu gia cao đường* đều không còn, mà Hồ Nguyên Sinh chỉ còn một mẫu thân tuổi già sức yếu an dưỡng ở Lâm An. Sợ bà không chịu nổi, việc lớn như Hồ Nguyên Sinh mắc bệnh nặng cũng không báo cho bà biết.

**cao đường: cha mẹ*

Hôn lễ hôm nay, đã bái thiên địa, phu thê giao bái, liền kết thúc buổi lễ.

"Kết thúc buổi lễ ----"

Theo tiếng hô của người làm lễ, Hồ Nguyên Sinh cầm linh vị của Chu Phi Tuyết kề sát vào lòng, ngã ảm xuống đất, đến phút cuối nhắm lại hai mắt không có chút tiếc nuối nào.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cuối cùng trí nhớ cũng thức tỉnh hoàn toàn trong một khắc này

Sau khi mùa mưa dầm đi qua, rốt cuộc đã đến giữa mùa hè. Ngày hôm đó trời quang, bầu trời xanh lam không một chút mây, ánh mặt trời chiếu xuyên qua lá cây tạo thành một mảng ánh sáng loang lổ, ve sầu kêu râm ran.

Hồ Nguyên Sinh vừa qua đời, gia nghiệp to lớn của Hồ gia rơi xuống vai ấu ấu gần tám tuổi Hồ Nguyên Tài. Người đời nói đứa trẻ nghèo sớm làm đương gia, quả thật sự giàu có này cũng không hẳn là may mắn, thậm chí những thứ bị tước đoạt lại càng nhiều. Rõ ràng đang ở độ tuổi an nhàn cười nói, nhưng cậu bé không thể không làm ra vẻ xui xẻo, thâm trầm và mạnh mẽ.

Đợi cho bảy ngày tang Hồ Nguyên Sinh qua đi, tôi và Hi Âm bèn chuẩn bị khởi hành trở lại núi Thanh Thành. Hấn nói gia sự nhiều nhất kéo dài trong hai tháng, hai tháng sau hẳn sẽ đến chùa Đại Lôi Âm đón tôi. Tính sơ sơ, có lẽ tôi và Hi Âm quen biết, ở chung chỉ khoảng ba tháng, trong đó còn có một tháng tôi ở trong trạng thái hôn mê. Hiện tại lại phải cách biệt hai tháng, trong lòng tôi...thật giống như gió thu cuốn hết lá vàng, nhất thời còn có chút nặng nề ưu thương.

Hi Âm cười trong trẻo hỏi tôi: "Tiểu Mai luyện tiếu ta sao?"

"Ai nói ta luyện tiếu người! Ta...". Tôi lạnh lạnh nói, nghiêm mặt nhìn hấn: "Khụ, chẳng qua ta chỉ cảm thấy, ta ở với đám đồ đệ kia hai tháng thì thật là nhàm chán".

Hai tay hấn khoanh lại, nghiêng đầu nhìn tôi, ý cười trên bờ môi sâu thêm ba phần, nói: "Thật không? Không luyện tiếu ta sao?"

Tôi né tránh ánh nhìn chăm chú của hấn, cố gắng bày ra dáng vẻ hợp tình hợp lý, nói: "Đúng, đúng vậy...Úm!". Lời nói còn chưa dứt, hơi thở trong miệng đều bị hấn đoạt đi, bờ môi dịu dàng mà bá đạo, đầu lưỡi linh hoạt lướt qua khớp hàm, tùy ý khiêu khích đầu lưỡi tôi, như là thi hành trừng phạt lời nói dối của tôi. Tôi vốn định thoát đi, nhưng lại bị hấn giam lại trước ngực, không để cho tôi có nửa dịp thừa cơ. Cuối cùng tôi dần dần xui xẻo trong lồng ngực hấn, để mặc hấn tùy ý sàm sỡ...

Tôi hận!

Sau một lúc lâu, hấn thỏa mãn buông tôi ra, ánh mắt ướt át phảng phất xuân thủy, cười nói: "Luyện tiếu ta sao?"

"Không phải....um, đúng vậy...". Vốn định kiên quyết phủ nhận nhằm đập tan dáng vẻ kiêu ngạo của hấn, nhưng lời chưa nói ra lại bị hấn nuốt vào trong miệng, muốn mở miệng cũng không còn kịp nữa.

Tôi phần uất nghĩ, lần sau nhất định tôi phải hung hăng sàm sỡ lại hấn! Yêu tăng!

© Min @ smallbluecorner.wordpress.com ***

Ăn cơm xong, tôi đang ở trong phòng vui đầu sắp xếp hành lý, Hi Âm cầm theo lồng đựng thức ăn đẩy cửa vào, cười nói: "Tiểu Mai, lại đây ăn bát canh đậu xanh bách hợp cho tiêu thực".

Tuy rằng vừa dùng qua một chút ít điểm tâm phong phú, nhưng đối với người không có sức chống cự với đồ ngọt như tôi, thì lập tức buồn việc trong tay, vui vẻ mừng rỡ cầm thìa nhắm nháp chén canh. Nước canh mát lạnh trong veo chạy dọc cổ họng, thật khiến cả người cui về thoải mái khoan khoái, phiền muộn vừa rồi liền trở thành hư không.

Hi Âm nhìn xung quanh phòng, có chút giật mình nói: "Sao nàng có nhiều đồ cần thu xếp như vậy?"

"Có một phần là đem từ Cẩm Thành đến, còn có một phần là mua ven đường". Ngừng lại một chút, tôi chỉ chỉ mấy bộ quần áo và cây lược hồ điệp trên bàn, nói: "Phần lớn là do người muốn mua".

Hấn cầm lấy cây lược hồ điệp trong tay, ngắm nghía, liếc tôi cười nói: "Chẳng lẽ nàng không muốn?"

Tôi: "..."

Sau một lúc lâu, hấn thờ dãi: "Mộng điệp mộng điệp, có chăng chỉ là hoa trong gương, trắng trong nước, giấc mộng Nam Kha".

Tôi nói: "Đây thật sự là một câu chuyện bi thương".

"Nhưng nó cũng có một kết thúc tốt đẹp".

Tôi suy nghĩ trong nháy mắt, nói: "Tô Quân lấy cái chết để tạ tội, cuối cùng mò ra khúc mắc, cũng coi như giải thoát. Chu Phi Tuyết đi theo hấn, chỉ mong hai người bọn họ lại gặp nhau dưới đó. Trước khi Hồ Nguyên Sinh lâm chung đã thực hiện tâm nguyện nhiều năm, mặc kệ sau này thế nào, kiếp sau thế nào, ít nhất cũng không ra đi trong hối tiếc, cũng không phải là chuyện không hạnh phúc. Đáng thương nhất vẫn là Đỗ Băng Băng, cũng không biết sau này cô ta thế nào. Trong chuyện này cô ta là người sống sót duy nhất, hy vọng cô ta có thể sống tốt".

"Nhưng đau khổ nhất mãi mãi là người còn sống". Hấn nói một cách sâu xa.

Đợi cho uống hết canh bách hợp, tôi bàn bạc với Hi Âm: "Thánh tăng à, ta nghe nói hôm nay chính là miếu hội hai tháng một lần ở thành Lan Lăng, không bằng chúng ta lại đi xem náo nhiệt đi".

Hi Âm nhìn ra bầu trời chiều ngoài cửa sổ, nói: "Sau khi mặt trời lặn, sau khi mặt trời lặn ta đưa nàng đi".

Qua giờ Thân một chút, tôi liền vội vàng kéo Hi Âm đi miếu hội. Vừa bước chân trước ra khỏi cổng Hồ phủ, lại nghe sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc, tôi khựng lại một chút, da đầu tê rần, hận không thể độn thổ trốn đi.

"Phu nhân, phu nhân!". An An lớn tiếng gọi tôi.

Trong lòng tôi ca thán một tiếng, rất không tình nguyện xoay người, quả nhiên, An An cười tươi như hoa nhìn tôi, Bùi Lâm khoanh tay đứng bên cạnh cô, ánh mắt nặng nề thật sâu, không rõ vui hay giận. Thờ ờ Bùi Lâm tập võ, nội lực bên trong rất tốt, lại thêm Hi Âm đốc lòng trị liệu điều dưỡng, thương thế đã sớm khỏi hẳn.

Hắn chậm rãi đi tới, tầm mắt lướt qua tôi và Hi Âm, hỏi: "Cửu thúc muốn dẫn Tiểu Mai đi đâu?"

"Không cần hiền chất quan tâm". Hi Âm thân nhiên nói: "Đại thương của hiền chất mới khỏi, nên nằm trên giường nghỉ ngơi, sao lại tùy tiện đi lại?"

Bùi Lâm không mặn không nhạt nói: "Làm phiền Cửu thúc quan tâm, ta không có mảnh mai như vậy".

Hi Âm cười cười hàm ý sâu xa nói: "Mạng của hiền chất thật sự quý giá, tất nhiên phải cẩn thận hơn nữa".

Bùi Lâm cười lạnh: "Lời này của Cửu thúc là có ý gì?"

Hi Âm vuốt nhẹ ống tay áo, bình thân nói: "Tam ca chờ người trở về".

Bùi Lâm không nói lời nào nhìn Hi Âm chằm chằm, ánh mắt càng lúc càng sâu không thấy đáy, trên gương mặt tuấn tú như có vài phần buồn bực.

Hai người cứ giằng co như vậy, phảng phất bên trong ánh mắt có ánh đao bóng kiếm, gió mưa kéo qua. Không khí xung quanh có vài phần ngưng trệ.

Tôi nhìn bọn họ ngơ ngác một cái, ta buông một câu châm chọc, thăm dò hai chú cháu này sao có thể lớn lên bình an vô sự như vậy.

An An đi đến bên cạnh tôi, khẩn thiết hỏi han: "Phu nhân, người muốn đi miếu hội đúng không?"

Tôi ngạc nhiên nói: "Sao người lại biết?"

"Lúc trước phu nhân cũng thích náo nhiệt, mỗi lần kinh thành có hội đèn hay miếu hội, người đều đưa nô tỳ chuẩn ra ngoài du ngoạn". Cô nhớ lại lúc trước, nói đến chỗ đó lại không kiềm được mà khóc nức.

Bỗng nhiên Bùi Lâm nói: "Vừa may, chúng ta cũng muốn đi miếu hội, chi bằng đi cùng đi".

Không đợi tôi mở miệng, Hi Âm cự tuyệt ngay lập tức: "Không cần, các người đi đường các người đi, ta đưa Tiểu Mai đi được rồi". Nói xong, cao ngạo phất tay áo kéo tôi xoay người đi.

Tất nhiên Bùi Lâm cũng không phải là bóng đèn mờ*, hắn dẫn theo người gặt gao đi phía sau tôi và Hi Âm, vì vậy miếu hội này vốn chỉ có hai người là tôi và Hi Âm lại trở thành năm người. Ngoại trừ Bùi Lâm và An An, còn có tên Vu Bân trung thành với Bùi Lâm.

**bóng đèn: kẻ phá rối người khác hẹn hò*

Ở phía sau có ba ánh mắt như hình với bóng, khó khăn lắm khiến tôi có cảm giác đứng ngồi không yên, thế nào cũng không thấy thoải mái. Hi Âm lại làm ra vẻ dương dương tự đắc, dẫn tôi đi chỗ đông chỗ tây, hoàn toàn coi ba người phía sau chỉ là không khí.

Trong thành Lan Lăng có một tòa miếu tự nổi tiếng toàn quốc, tên gọi là chùa Thiên Trữ. Đây là ngôi chùa xây từ năm Gia Tĩnh thời Khương Quốc, nghe nói là do công chúa Hiếu Trinh và phò mã tự mình đôn đốc xây dựng, lúc trước hương khói hưng thịnh, được cho là tu viện đệ nhất Giang Nam.

Hôm nay miếu hội này lại do trụ trì chùa Thiên Trữ chủ trì, vốn là tổ chức đại hội xuất hành tượng phật, sau lại dần dần hòa vào cùng một ít hoạt động dân tộc, như là vũ sư xiếc ảo thuật, múa rối, cầm quạt khiêu vũ.

Hôm nay là ngày hội chùa đầu tiên, nghe nói vào đêm sau sẽ có biểu diễn hoa đăng, vũ sư xiếc ảo thuật và các hạng mục vui chơi giải trí khác, dân chúng đều đi qua đi lại góp vui. Trên đường người đi ngày một nhiều, rộn ràng nhốn nháo, chen vai chen chân. Ba người Bùi Lâm không biết từ khi nào đã đi sóng vai cùng chúng tôi, tên Vu Bân kia một tay cầm kiếm, sắc mặt nghiêm nghị, như là tùy thời mà rút kiếm ra khỏi vỏ. Hi Âm nắm chặt tay tôi, dặn dò: "Tiểu Mai, nơi này nhiều người, sau khi trình diễn bắt đầu nhất định phải cẩn thận đi theo ta".

Tôi gật đầu nói: "Yên tâm, ta không phải đứa trẻ lên ba, sẽ không bị lạc".

Giờ Dậu vừa đến, bên đường liền thấp sáng các kiêu hoa đăng, phần lớn là đèn kéo quân, trên đèn có bức tranh 'Hằng Nga bốn nguyệt*', , 'Chiêu Quân chiết mai**', bất luận thần thái dáng vẻ đều giống như đúc, không khỏi khiến người ta nhìn chăm chú. Trừ cái đó ra, còn có đèn hoa sen, đèn thỏ ngọc,

đèn du long.

**Hàng Nga bay về phía mặt trăng*

***mình tra không được cụm này*

Tôi nói: "Nhìn đi nhìn lại cũng không bằng đèn hoa sen đẹp mà người thay ta giành lấy ở Cẩm Thành. Phù dung trường noãn độ xuân tiêu là Ôn Túc, lại nói, sao người biết đáp án? Người từng đi nước Yên sao?"

Hi Âm cười đắc ý: "Ta bác văn cường thức, học phú ngữ xa*".

**học sâu hiểu rộng*

...Thật sự bắc thang cho hân hướng lên mà.

Vũ sư xiếc ảo thuật sắp bắt đầu biểu diễn, người đi trên đường bị quan binh xua đến hai bên đường ngã tư, ở giữa dành chỗ trống cho đội biểu diễn. Tất cả mọi người rướn cổ về phía trước xem, Hi Âm tiếp tục che chở tôi, chẳng qua trong một chốc lát, tôi vẫn bị chen đến thất điên bát đảo, đầu óc choáng váng.

"Tiểu Mai". "Mai Nhi".

Hai người bọn họ bỗng nhiên đồng thời gọi tôi, liếc nhau, lại hừ lạnh một tiếng, không thèm lặp lại.

Tôi bất đắc dĩ day day huyết thái dương, nói: "Đây là sao?"

Hi Âm nói: "Tiểu Mai, nhất định phải bám chặt ta".

Bùi Lãm nói: "Mai Nhi, ta sẽ bảo vệ nàng".

Vốn bị chen đến ướt đầm mồ hôi, nghe lời hai người nói xong, tôi không khỏi đỏ mồ hôi như mưa mùa hạ, cứ phải khăn trương như vậy sao? Bèn nở nụ cười khô khan, nói: "Ta biết, ta biết".

Trong giây lát, trên phố lờ mờ truyền đến tiếng chiêng tiếng trống. Ngay sau đó là từng đợt tiếng khen ngợi trầm trồ. Không bao lâu, tiếng chiêng trống càng ngày càng gần, đi đầu chính là vũ long vũ sư, biểu diễn theo đội ngũ chậm rãi dạo phố. Cả thân mình cứ long vàng óng ánh, khói bốc cuộn cuộn, trông rất sống động. Đám người bên cạnh nhộn nhạo, tiếng vỗ tay, tiếng ủng hộ đình tại nhức óc.

Theo sát sau đó chính là rồng phun lửa, bắn hỏa tiễn, trò chơi đi cà kheo, ảo thuật, một đội đi cà kheo đi ngang qua, các nghệ nhân tay cầm giỏ trúc, trong giỏ trúc chứa đầy đồ ăn vặt, kẹo rang đậu lỉnh tinh, bọn họ vừa đi vừa tung về phía đám người.

Đám người nhất thời sôi trào, mọi người phía sau chen lên phía trước, như là vàng ròng trên trời rơi xuống, e sợ làm cho người ta không nhặt được nửa phần.

"Ồi, á, chậm một chút chậm một chút...". Tôi bị đám người kích động xô đẩy, không tự chủ được tiến về phía trước, tay đang cầm chặt tay Hi Âm cũng bị đám người tách ra.

"Tiểu Mai!". "Mai Nhi!".

Hi Âm và Bùi Lãm đều mang ánh mắt căng thẳng, muốn đẩy đám người ra để kéo tôi, nhưng quần chúng xung quanh lại bị kích động, ai cũng không muốn tránh ra cho bọn họ chen vào. Bọn họ có võ công, nhưng không có cách nào thi triển, chỉ đành liên tục gọi lớn tên tôi.

Tôi bị dòng người kéo đi càng xa, sớm không rõ phương hướng. Mê man đứng trong bóng đêm u tối, chỉ thấy bốn phía đầu người chuyển động, rốt cuộc không tìm ra tung tích của mấy người bọn họ.

Lòng tôi nhũ, hóa ra đây là sức mạnh quần chúng.

Ước chừng đi suốt một con phố dài như vậy, rốt cuộc đám người cũng chậm rãi dừng lại ở góc đường, tôi vốn tính toán quay ngược lại để tìm bọn họ, bất đắc dĩ xung quanh chỉ toàn mấy ông chú bà bác, bèn ngoan ngoãn đợi tại chỗ, chờ bọn họ đến đây tìm tôi.

Đúng vào lúc này, đầu vai bị người ta vỗ nhẹ một cái, một giọng nói mang vài phần không tin được vang lên ở bên tai: "Ngọc Tiểu Mai?"

Tôi gian nan quay đầu lại, thấy một người dung mạo xinh đẹp, một phụ nữ mang dáng vẻ phong tình mừng rỡ nhìn tôi: "Ngọc Tiểu Mai, quả thật là con! Ta còn tưởng ta hoa mắt nhận sai người, hóa ra con không chết, thật sự là quá tốt!"

Tôi khó hiểu nói: "Bà là?"

Bà ta kích động tự giới thiệu: "Ta là Hoa cô, con không nhớ ta sao? Ở phường ca múa ta dạy cho con cầm kỳ thi họa phủ tranh xướng khúc, khi con xuất giá chính tay ta thêu cho cô hỉ phục uyên ương, con không nhớ rõ sao?"

Tôi không khỏi càng thêm nghi hoặc, ngạc nhiên nói: "Phường ca múa?"

Thấy vẻ mặt tôi mờ mịt, bà thất vọng nói: "Con...đều quên rồi sao?"

Lòng bỗng nhiên hồi hộp, mơ hồ cảm giác được quá khứ của tôi gần trong gang tấc, chợt ma xui quỷ khiến cười nói: "À...Đương nhiên không quên, sao ta lại quên cô cô được! Đã lâu không gặp, gần đây cô cô khỏe không?"

"Vẫn già như vậy". Bà mỉm cười chua xót, nói: "Lần này ta tham gia lễ tang của ông chủ Hồ nên mới đến, ngày mai lại quay lại kinh thành. Ông chủ Hồ xưa nay tính tình nhân hậu, đối đãi với chúng ta vô cùng tốt, không nghĩ rằng người tốt không sống thọ, trẻ như vậy mà...hây!"

Ông chủ Hồ? Chẳng lẽ, ông chủ của phường ca múa là Hồ Nguyên Sinh?

Bỗng nhiên trong lúc đó, giống như bà nhớ ra gì, kì quái nói: "Tiểu Mai, rõ ràng ta nhớ rõ trước đây một tháng có người đến báo tang, sao con lại xuất hiện ở Lan Lăng?"

Tôi đứng ngay tại chỗ ngậy ngậy cả người: "Báo tang? Báo tang gì chứ?"

Trong đầu hình như có gì mới lóe qua, như sao băng chớp qua, khiến tôi không bắt kịp.

"Đúng vậy, giấy trắng mực đen viết rõ ràng rành mạch. Nói con vì đi cầu phù thủy thay thái tử phi, lẻ loi một mình đi đến núi Thanh Thành, không cẩn thận trượt chân ngã từ trên núi xuống. Khi Thái tử dẫn người đi tìm, con đã chết lâu rồi. Trong phường rất nhiều tỷ muội đều đọc (giấy báo tang), bọn Mộng Thu, Lạc Nguyệt khóc vào ngày liên tiếp. Tất cả mọi người đều nhớ rõ cảnh tượng con xuất giá ngày ấy, nhưng người tốt sao không có..."

Bờ môi mọng nước còn đang không ngừng khép mở, theo như lời nói không có chỗ nào không phải là ý trời. Tôi nhìn bà chăm chăm, bên tai ong ong, trong đầu thoảng chốc trống rỗng, rốt cuộc không nghe thêm được câu nào cả.

"Chắc chắn, Ngọc thị này cũng thật sự đáng thương, mới vừa làm Thái tử trắc phi không bao lâu đã chết. Đều nghe nói dáng vẻ của nàng như thiên tiên như hoa như ngọc, còn hơn Tây Thi Chiêu Quân không chút kém cỏi, hây, hồng nhan bạc mệnh, hồng nhan bạc mệnh mà".

"Các người không biết, Ngọc thị là độc phụ như rắn rết! Nếu cô ta không hạ cổ Thái tử phi, bị bắt đến núi Thanh Thành cầu phù thủy, thế nào lại trượt chân ngã xuống vách núi mà chết chứ? Ta muốn nói, đây là nhân quả báo ứng, cô ta tự làm bậy thì không thể sống!"

"Nàng cũng biết ngôi chùa trên núi là chùa lăng miếu, hơn mười năm trước đã bỏ hoang, nàg có thấy hòa thượng đều là tùy tùng của Cửu thúc. Sau khi ta dẫn người lên núi tìm người, hấn cố tình giấu nàng đi, không cho ta tìm được nàng. Không chỉ có thế, hấn còn tìm một khối thi thể giả đặt ở con đường xuống núi, khiến ta nghĩ nàng đã không còn trên cõi đời này nữa!"

.....

Hóa ra, trong miệng người đòi Thái tử trắc phi độc như rắn rết, hồng nhan bạc mệnh chính là tôi!

Hóa ra, theo như lời Bùi Lâm khối thi thể giả là Hi Âm dùng để lừa bịp người đòi!

Hóa ra, Bùi Lâm không chỉ là hậu duệ hoàng tộc, còn là Thái tử đương triều, tương lai là thiên tử!

Hóa ra, tôi đã sớm biết rõ tất cả, chẳng qua chỉ không ráp chúng lại với nhau.

Như vậy Hi Âm thì sao?

Hắn nói tên thường gọi của hắn là "A Quân", hắn là Cửu thúc của Bùi Lâm, anh em của Hoàng thượng.

Tất cả đã rõ ràng như tuyết quang kinh điện*.

**tuyết quang: bông tuyết, kinh điện: tia chớp. Ý nói ở đây mọi thứ đã rõ ràng ngay trong nháy mắt.*

A Quân, Bùi Quân.

Hóa ra hấn chính là Thục vương Cửu vương gia!

Khó trách ở Cẩm thành, người trong Tang phủ kính sợ hấn, khó trách hấn nắm rõ trong lòng bàn tay bí mật triều đình.

Khó trách hấn biết Ôn Túc chính là biên thành nước Yên, khó trách, người đạ mạc như hấn lại đồng ý xuống núi chữa bệnh cho Tang Mộc Vân...Nghĩ đến, nữ nhân ở trong chùa chính là trắc phi của hấn, Tam công chúa Thất Bạt San nước Yên.

Tôi như bị bóng đè đứng tại chỗ, ngây ngốc thất lâu, cho đến khi một trận sấm sét cắt qua bầu trời đêm, chia màn đêm đen thẫm ra làm hai nửa. Chỉ nghe nổ một tiếng 'Ầm ----', đột nhiên tôi hoàn hồn, phát giác toàn thân là một mảng lạnh lẽo. Lại thấy đám người bốn phía đã tản đi, Hoa cô đứng dưới mái hiên cách đó không xa vội vàng ngoắc tay với tôi.

Mưa to tầm tã cùng với gió gầm gào thét đến, bao trùm mệnh mạng, vô tình cọ rửa không gian, dường như nhớ lại tất cả mọi thứ chủ yếu, cho đến khi

trở lại hồng hoang, mưa rơi xuống đất nhanh chóng tạo thành vô số dòng nước chảy xiết. Hạt mưa to đổ ập về phía tôi, hơi lạnh thấu xương như ma quỷ lặng yên xâm nhập vào trong cơ thể tôi, nháy mắt lan ra tứ chi.

Hoa đăng bốn phía run rẩy lay động trong mưa gió, ánh sáng mỏng manh dần dần mờ hồ trong màn mưa, cho đến khi hoàn toàn tàn lụi trong bóng đêm vô biên.

Tia chớp xẹt qua, phẳng phất như con rắn bạc, nháy mắt biến đêm tối thành ban ngày. Tiếng nổ chói tai vang lên như dã thú rít gào, làm cho lòng người muốn vỡ ra.

Trong hoảng hốt, tôi lơ mơ cảm nhận thấy vài mũi nhọn lạnh lẽo ẩn bên trong tia chớp, đánh về phía tôi! Theo bản năng tôi lui về phía sau, không ngờ dưới chân lao đảo vài bước, đầu đập mạnh vào bờ tường phía sau, chợt bất ngờ không kịp phòng thủ té ngã thật mạnh trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc, cơn đau như thủy triều ập đến. Mới vừa nói chuyện cùng Hoa cô, chỉ cảm thấy trong lồng ngực nghẹn lại một luồng khí, khiến cho toàn thân hít thở không thông. Hiện tại, cổ khí này chợt hóa thành máu dần dần trào lên, theo cơn ho khan kịch liệt, cuối cùng biến thành máu tươi đỏ sẫm phun ra. Mới vừa rơi xuống đất, liền nhanh chóng bị nước mưa cuốn mất không còn một chút nào.

Tôi vô lực chúi khoe môi, âm thầm bi thán, quả nhiên vẫn là phẩm chất quá kém...

Trước mắt có bốn gã đội nón bịt mặt xếp thành chữ nhất*, cầm kiếm chỉ về phía tôi.

**dàn thành hàng ngang*

Trong đó một người nói: "Ta phụng mệnh Hoàng thượng, lấy mạng Ngọc Tiểu Mai. Trước khi người chết, giao ra trăm hoa mai và danh sách đi!"

Ánh mắt tôi bị mưa làm cho mờ hồ, cười nói: "Không nghĩ rằng mặt mũi ta còn to như vậy, có thể phiền Hoàng thượng hao tâm tốn sức. Chẳng qua đưa cho người cũng chết, không đưa cho người cũng chết, thế nào cũng là một vụ mua bán lỗ vốn, thật tính không được".

Ánh mắt người nọ biến đổi, mũi kiếm đi đến gần hơn ba phần.

Đúng vào lúc này, nghe một tiếng hét to từ xa truyền lại: "Buông Mai Nhi ra!". Ngay sau đó, hai bóng dáng như kinh phong nhanh chóng tiến đến. Cả người tôi run lên, cố gắng mở mắt tập trung nhìn vào, hóa ra là Bùi Lâm và Vu Bân.

Người bịt mặt hiển nhiên có chút cố kỵ với Bùi Lâm, không dám dễ dàng hạ chiêu ác độc, chỉ hô trong miệng: "Thần có thánh chỉ trong người, xin Thái tử điện hạ đừng làm tiểu nhân khó xử!".

Bùi Lâm giận dữ hét lên: "Bớt nói nhảm đi, nếu không muốn chết thì rút cho ta!"

Vu Bân nói: "Điện hạ, người đưa nương nương đi, giao nơi này cho thần!".

Ánh đao bóng kiếm cùng với mưa rền gió dữ quét ngang ngàn quân.

Cả người đau đớn kinh khủng, mỗi lần hít một hơi đều phải dùng sức rất nhiều. Tôi vô lực ngồi phịch trên mặt đất, không để ý ánh đao bóng kiếm, tiếng sấm ánh chớp trước mắt.

Không biết qua bao lâu, như có hơi ấm nhẹ nhàng vây quanh tôi, một bàn tay xoa xoa trán tôi, hết sức dịu dàng vuốt nhẹ. Tôi mờ mịt mờ mắt ra, đột nhiên ập vào mắt là một đôi mắt cười như không cười. Ánh mắt kia thâm trầm sáng rực, linh khí bức người, như có chút ánh sao hòa vào trong đó.

Ý cười của hắn ấm như gió xuân tháng ba, hỏi: "Tiểu muội muội, muội có khỏe không?"

"Người là ai?". Tôi ngây ngốc nâng tay lên, thử chạm vào khuôn mặt như trăng khuyết trong mây, muốn nhìn hắn rõ ràng hơn. Nhưng, khi tôi vừa vươn tay, liền bị người gạt gao bắt được.

"Mai Nhi, Mai Nhi!". Có người vội vàng gọi tên tôi.

Tầm mắt dần dần rõ ràng, hóa ra trước mắt chính là Bùi Lâm, không phải người trong mộng kia. Tôi suy sụp nhắm lại đôi mắt, tùy tiện để mưa dần dần cọ rửa cảm giác đi.

Cuối cùng trí nhớ cũng hoàn toàn thức tỉnh trong một khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nếu người không phải là dư nghiệt của Mai gia, Hoàng thượng cũng không thèm liếc mắt nhìn người

Tôi tên Ngọc Tiểu Mai, vốn là người nhà Ngọc gia trang ở Lan Lăng. Năm mười tuổi phụ mẫu chết bất đắc kỳ tử, tôi trắc trở lên đường lang thang đi đến kinh thành, được Hoa cô thu nhận và giúp đỡ, vào trong phường ca múa học nghệ.

Mười lăm tuổi tôi được nhập tên vào, hoa danh Tiểu Mai, mười sáu tuổi bằng một khúc 'Hoa lộng ảnh' danh chấn kinh thành, có đạo được các bằng hữu công tử nhiệt liệt tán tụng. Cao thì như quý tộc hoàng tộc, thấp thì như những người buôn bán nhỏ, mỗi người đều khen ngợi tài ca hát của tôi

Mỗi ngày tôi đàn một khúc, nếu qua thời gian đó, cho dù phung phí ngàn vàng cũng đừng mơ tưởng gặp mặt tôi một lần. Quả thật, không phải là tài ca hát của tôi xuất chúng bao nhiêu, chẳng qua Hoa cô giỏi về việc 'thả đèn bắt bóng'.

Đàn ông đều có dục vọng chinh phục, càng muốn không được thì càng phải tìm cách đạt được mục đích. Vì thế giá trị con người tôi càng được tăng cao, thanh danh ngày càng vang dội, cho đến khi kinh động đến Thái tử điện hạ tự mình đến nghe hát, cũng chính là Bùi Lâm.

Nói đến nói đi, quả thật tôi và những ca kỹ bình thường khác cũng không khác nhau về bản chất là mấy. Nói dễ nghe thì là nữ tử chôn trắng hoa, nói khó nghe thì là đàn bà sa cơ lỡ bước. Tôi chỉ may mắn hơn những cô gái đó là vì tôi gặp Bùi Lâm, nhưng đây cũng là lúc bắt đầu tất cả những bất hạnh.

Sau này, chuyện ấy không khác gì trong thoại bản là mấy. Tất nhiên hoàng gia không dung được ca kỹ hèn mọn dễ tiện như tôi, ngày thứ hai sau đêm tân hôn, tôi liền bị đổ vấy tội danh, chịu phạt một trăm trượng. Mà Bùi Lâm lại ôm vị Thái tử phi bị tôi 'dùng vu cổ thuật mưu hại không thành' đứng một bên thưởng thức sự thảm hại của tôi.

Sau đó nữa, vết thương chưa lành tôi lại bị sai đi núi Thanh Thành cầu phù thủy cho Thái tử phi. Ai ngờ vừa đến núi Thanh Thành, không biết từ đâu một đám mặc đồ đen xông đến, bọn họ luôn miệng ép tôi giao ra trâm hoa mai và 'danh sách'. Tôi cố chịu đựng đau nhức của vết thương, lặn lội một đường chạy trốn đến đỉnh núi Thanh Thành, nhưng cuối cùng sức lực không còn nên trượt chân ngã xuống.

Tôi lặng lẽ nhớ lại chuyện cũ, bình thần giống như người bên ngoài nhìn vào chuyện xưa, tôi không biết khi tôi rời kinh thành tâm tình như nào, nói chung là tâm như tro tàn. Hắn luôn miệng van xin tôi tha thứ cho hắn, luôn miệng cam đoan sẽ dùng quãng đời còn lại bù đắp cho tôi, nhưng thương tổn vì phản bội và gạt bỏ, lại chỉ tùy tiện bù đắp như vậy sao?

Tôi nghĩ, nếu đổi lại là tôi hiện giờ, tuyệt đối sẽ không mềm yếu như bánh bao, bị người khinh thường, bị người nắn tròn nắn dẹp. Có lẽ lúc đó tôi quá yêu Bùi Lâm, yêu từng li từng tí, yêu đến mức nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, sợ đi sai một bước sẽ mất đi hắn.

Tôi nhớ rõ tôi thương hắn, nhưng rốt cuộc tôi không nhớ được cảm giác thương yêu đó là như nào.

Mặc dù đã nhớ lại quá khứ trước đây, nhưng tôi lại lờ mờ cảm thấy có lẽ đây cũng không phải là toàn bộ kí ức, có không ít lỗ hổng bí ẩn không thể giải thích như lúc trước.

Ví dụ như, sau khi tôi rời nhà thì đến kinh thành bằng cách nào. Mười tuổi tôi vào phường ca múa, mười lăm tuổi xướng khúc tiếp khách, vì sao trong năm năm này tôi không nhớ ra gì cả?

Ví dụ như, người đàn ông thần bí cứu tôi lên từ trong nền tuyết đến tột cùng là ai? Là Hi Âm hay là Bùi Lâm, hay là những người khác?

Ví dụ như, vì sao có người liên tiếp gặp tôi đòi lấy danh sách? Danh sách kia là vật như nào, ở nơi nào, bao gồm những ai?

Nhớ kỹ lại khi ở Tang phủ ở Cẩm Thành, cổ sư Thiên dạ từng nói với tôi, tôi bị trúng sinh tình cổ của nước Yến. Cổ này vốn không có ai giải được, lại không biết vì sao mẫu cổ trong cơ thể tôi biến mất không thấy. Nhưng mà, cho dù mẫu cổ đã trừ, tôi cũng sẽ vĩnh viễn quên đi người tôi yêu thật lòng. Nói như vậy, điểm thiếu sót này có quan hệ với sinh tình cổ hay không?

© Min @ smallbluecorner.wordpress.com ***

Sấm hè từng trận, kinh động một vùng nước yên tĩnh rộng lớn. Gió giật khắp trời, cây xanh che phủ, từng giọt mưa rơi nặng hạt dường như chuỗi trăn châu bị cắt đứt, cuộn cuộn rơi từ mái hiên. Mùa mưa dầm ở Giang Nam đã qua, nhưng ở kinh thành phương Bắc mưa dầm liên tục, trong không khí ẩm ướt, đã mang theo vài phần hơi lạnh thấu xương, phảng phất như đầu thu.

Tôi ngăn người dựa vào song cửa sổ, từ ngày bị tập kích ở Lan Lăng, tôi hôn mê trong mười ngày, sau khi tỉnh lại thì phát hiện ra mình đang ở cấm cung. Cửa cung sâu như biển, chớp mắt, đã qua mười ngày. Nhưng cũng trong một tháng ngắn ngủi ở đây, trời đất nước Hứa điên đảo, giang sơn đổi chủ, trải qua náo loạn lớn nhất từ trước đến nay.

Vì lý do tiên đế bị bệnh nặng, đột nhiên băng hà, chư vương rục rịch. Ban đầu ngũ đệ của tiên đế là Triệu vương liên hợp với lực hoàng tử khởi binh gây loạn, âm mưu lật đổ vị trí Thái tử của Bùi Lâm.

Vị lục hoàng tử này là con đẻ của Đỗ quý phi, khi tiên đế tại vị, triều đình phân làm hai phe, một phe đảng Thái tử, do thừa tướng Liễu Văn Hạo cầm đầu, một phe đảng lục hoàng tử, sau lưng là gia tộc Đỗ thị. Tất nhiên tiên đế coi trọng Bùi Lâm hơn, trước khi ông ta chết đã tước bỏ binh quyền Đỗ gia, Đỗ gia không cam lòng, dứt khoát đã không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, thừa cơ hội này để chiếm đoạt ngôi vị hoàng đế.

May mắn là Liễu thừa tướng và Đại ti mã Lí Viễn từ xa xuất binh trấn áp kịp thời, dẫn mười vạn ngự lâm quân tiêu diệt nhà họ Đỗ. Triệu vương chết trận, lục hoàng tử tự sát ở bờ sông Hoàng Hà. Bùi Lâm bèn đăng cơ xưng đế, đổi niên hiệu là Khang Bình, ý chỉ chăm lo bốn phương, dân chúng yên ổn. Liễu gia có công ủng hộ, Thái tử phi Liễu Giai Âm được sắc phong làm Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Có một chi tiết nhỏ tôi nghĩ như thế nào cũng không hiểu được, trước khi tiên đế băng hà, đến tận cùng tại sao phải phái người lấy mạng tôi?

Không biết An An đến lúc nào, đóng cửa sổ lại, buồn bã nói: "Nương nương, thời gian này thân thể của người vẫn phải có chừng mực, Hàn thái y đã dặn, ngàn vạn lần không được để bị cảm lạnh.

Tôi xoay người ngồi xuống, nói: "An An, về sau đừng gọi ta là nương nương".

Trước đây tôi là Thái tử trác phu, cô ta gọi tôi là nương nương thì không có gì đáng trách. Nhưng hôm nay Bùi Lâm đã đăng cơ, tôi chưa thụ phong, lại không danh không hiệu, không chịu được cách xưng hô này.

An An cắn môi, hốc mắt hoe hoe đỏ: "Nương nương, người đừng nói vậy, Hoàng thượng không phải không muốn sắc phong cho người, chỉ là..."

"Người chỉ có kị Liễu Hoàng hậu, ta đã biết". Tôi cười vô vị, nói: "Cô nghĩ rằng ta và cô sẽ như lúc đó sao? Nếu Hoàng thượng muốn tốt cho ta, nên thả ta ra ngoài".

Bùi Lâm giam lỏng tôi trong điện Ngọc Phù, ra lệnh cho Vu Bán đứng đầu những thủ vệ canh giữ ngày đêm, không cho bất kì ai đến gần. Liễu Hoàng hậu kia từng muốn xông vào vài ba lần, mỗi lúc như vậy đều bị Vu Bán ngăn lại ngoài điện không nê nang.

Trong trận sóng gió này, dường như tất cả các vương gia hoàng tử không ít thì nhiều bộc lộ ra lập trường của mình, chỉ duy nhất có người đó từ trước đến giờ không hề có động tĩnh. Từ lúc tiến cung đến nay, ta chưa từng nghe qua tin tức của hắn.

Tôi thường xuyên nghĩ, ngày ấy sau khi tôi bị Bùi Lâm đưa đi, Hi Âm có đi khắp nơi tìm tôi không? Hắn không tìm thấy tôi, có thể nóng lòng như lửa đốt giống tôi không? Giờ này phút này hắn ở đâu, làm gì? Nếu hắn biết tôi bị giam lỏng trong cung, có liệu tìm cách đưa tôi ra ngoài không?

Sau bữa cơm trưa, tôi tựa vào phượng thập* chop mắt, trong đầu hỗn loạn. Gần đây mưa dầm liên miên, vết gầy đánh trên lưng lâm râm đau, lại thêm quỳ thủy trên người, cả người càng thêm biếng nhác.

**một dạng giường dành cho phi tần trong cung*

Tôi đang hơi lờ mờ, chợt nghe một tiếng 'bang', cửa điện bị người ta đẩy mạnh ra. Một cơn gió mạnh cuốn theo mưa bụi bay vào trong điện, tôi không khỏi lui về sau tám thước, thầm nghĩ cô nương An An này sao lỗ năng như vậy, chẳng lẽ không biết tôi đang ở trên giường sao?

Tiếng bước chân dồn dập rõ ràng dừng trước mặt tôi, tôi đang định mở mắt ra chuẩn bị dạy dỗ An An. Trong nháy mắt, cổ tay chợt đau, phảng phất như bị cái gì đó gắt gao nắm lấy. Ngay sau đó, một lực kéo lớn kéo tôi xuống từ trên phượng thập. Tôi bất ngờ không kịp phòng bị ngã xuống đất, cẳng chân va vào bậc son kim đỉnh*, đau đến nhe răng trợn mắt, hít một hơi khí lạnh.

**một loại lò dùng để đốt hương*

Một đôi giày song triều phượng cung* và áo bào kim tú loan phượng** đập thẳng vào mặt tôi, rạng rỡ chói mắt, hết sức đẹp để quý giá. Không cần đoán cũng biết đây là Na tôn Bô tát***. Tôi ngẩng đầu, quả vậy, người này chính là Hoàng hậu từng hãm hại khiến tôi bạn phản đau khổ, xinh đẹp rạng ngời đứng trước mặt, từ trên cao nhìn xuống thường thức trò hề của tôi.

Tôi nói: "Ồi, thật không khéo, Hoàng thượng vừa mới đi không bao lâu, chỉ bằng buổi tối Hoàng hậu lại đến nha. Bằng không, người có gì muốn nói với Hoàng thượng, ta cũng sẽ thay người chuyển lời".

**, ** quần áo, giày dép theo hình chim phượng dành cho Hoàng hậu*

© Min @ smallbluecorner.wordpress.com ***

Cô ta cười nhạt: "Hừ, một ca kỹ bỉ ổi, cũng dám đứng trước mặt bản cung xưng 'ta'. Nghe nói người ngã từ trên núi Thanh Thành xuống bị mất trí nhớ, hôm nay xem ra chẳng những người ngã nên đầu óc hồng hóc, mà lá gan còn to ra. Từ trước không phải người thích ra vẻ đáng thương và nhu nhược sao, sao giờ lại lộ nguyên hình rồi?"

Tôi nhún vai, cười nói: "Nhờ Hoàng hậu nương nương ban tặng, ta mới có một chuyến du ngoạn đến quý môn quan. Đáng tiếc Diêm vương gia không muốn thu nhận ta. Hiện giờ ngay cả cái chết ta cũng không sợ, trên thế gian này còn thứ gì đáng để cho ta sợ hãi không? Huống hồ, đây là ân điển của Hoàng thượng, nếu Hoàng hậu nương nương bất mãn, sao không trực tiếp tìm Hoàng thượng phân xử".

Cô ta im lặng nhìn tôi không lên tiếng trong một lúc lâu, con ngươi lóe qua một tia sắc bén, nói: "Tốt nhất người đừng lấy Hoàng thượng ra trấn áp bản cung, người cho là Hoàng thượng đối đãi với người tốt như vậy xuất phát từ thật lòng sao?"

Tôi lắc đầu nói: "Người không phải cỏ cây, hoàng thượng đối đãi là thật lòng hay giả dối, tất nhiên ta có thể cảm thấy được".

Dường như cô ta nghe được lời rất buồn cười, cười nhạt: "Chắc chắn, xem ra người cũng chẳng biết gì, chỉ bằng để cho bản cung nói cho người chân tướng. Người cho rằng người dựa vào cái gì mà khiến Hoàng thượng vì người chịu đủ loại chỉ trích của quan lại, quý ngoài điện Cửu Long ba ngày ba

đêm? Người dựa vào cái gì mà khiến người bên ba ngàn dặm, ba lần bốn lượt rời kinh tìm người? Người lại dựa vào cái gì mà khiến người cẩn thận sai lính bảo vệ nơi ở của người, thậm chí không cho bất kì ai tiếp cận người? Xưa nay Hoàng thượng trọng danh dự, tất nhiên không có khả năng vì một ca kỹ như người mà chịu sự thóa mạ của người trong thiên hạ. Từ trước đến giờ người làm tất cả, chẳng qua cũng vì không muốn danh sách rơi vào tay kẻ khác thôi. Nếu người không phải là dư nghiệt của Mai gia, chỉ e hẳn không thèm liếc mắt nhìn người một cái".

Lời nói cô ta không nhanh không chậm, tôi nghe âm vang. Từng câu từng chữ đều giác ngộ ra!

Tôi cố sức nhìn cô ta, lạnh giọng hỏi: "Người nói gì? Người nói ta là ai?"

"Hóa ra người cũng không biết thân thế của chính mình sao?". Cô ta kinh ngạc che miệng cười, đôi mày thanh tú nhíu lại, tiếp tục nói: "Quả thật khi người vừa vào phủ Thái tử bản cung cũng không hay biết gì, cho đến khi thấy trăm hoa mai kia, bản cung mới đoán ra thân phận của người. Trăm hoa mai và hòa thị bích* có ngọn nguồn giống nhau, độc nhất vô nhị, nắm đó tiền đề ban nó cho Mai Hiền. Nếu người không phải là hậu nhân của Mai gia, sao trăm hoa mai lại ở trong tay người?"

**là ngọc quý nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, đến nay đã thất truyền, dùng để làm ngọc tỉ truyền quốc của các triều vua TQ, bắt đầu từ thời Tần Thủy Hoàng*

Hậu nhân của Mai gia...

Tôi cố gắng ổn định tinh thần, hỏi tiếp: "Danh sách kia là gì?"

Khi ở Lan Lăng, Bùi Lâm cũng từng nói với tôi, Hi Âm trăm phương ngàn kế tiếp cận tôi chỉ vì muốn lấy được danh sách. Chia khóa trong trăm hoa mai rốt cuộc là thứ gì? Danh sách này rốt cuộc ẩn chứa bí mật động trời gì, mới có thể khiến cho những kẻ quyền quý đứng sau hoàng tộc muốn chiếm lấy nó?

"Người muốn biết sao?". Cô ta vuốt nhẹ vạt áo, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên vài phần đắc ý, cười dịu dàng nói: "Hôm nay tâm tình của bản cung rất tốt, lại không muốn nói cho người. Không phải Hoàng thượng sủng ái người sao? Người có thể tự mình đi hỏi Hoàng thượng, xem người có thể nói cho người chi tiết không". Nói xong, dẫn một đám người hầu phát tay áo bỏ đi.

© Min @ smallbluecorner.wordpress.com ***

Ước chừng cho đến hoàng hôn, thái giám Tiểu Hi bên người Bùi Lâm lại đây truyền lời, nói là đêm nay Hoàng thượng muốn đến điện Ngọc Phù dùng bữa. Trong điện Ngọc Phù, ngoại trừ tôi ra, mỗi người đều vui vẻ ra mặt, An An cười toe toét, bên trong bên ngoài vội quỳnh lên chết đi được.

Tuy rằng ngày nào Bùi Lâm cũng đi đến điện Ngọc Phù, nhưng mỗi lần đến đều chỉ uống chén trà, tán gẫu với tôi vài câu rồi rời đi, chính thức thông truyền như thế chỉ mới lần đầu. Tôi nhìn đám người hầu xung quanh có biểu tình ý tứ sâu xa, rất nhanh hiểu ra dụng ý của đám người đó, bất đắc dĩ thở trán nói: "Áy, tùy ý thôi, mọi người cứ tùy ý là được rồi".

"Hiếm khi Hoàng thượng đến điện Ngọc Phù dùng bữa tôi, nương nương nhất định phải nắm chắc thời cơ, sớm ngày sinh hoàng tử đó!". An An dâng lên trang sức và quần áo, cười nói: "Nương nương, nô tỳ hầu hạ người thay y phục nha".

Sinh hoàng tử...Khóe mắt tôi hơi hơi run rẩy, phát tay nói: "Lui đi, lui đi!"

An An vẫn chưa từ bỏ ý định, khuyên nhủ tận tình: "Nương nương, ai nấy đều thấy được trong lòng Hoàng thượng chỉ có một mình người, có gì ăn ngon cũng đều dâng cho điện Ngọc Phù của chúng ta trước. Đối với Hoàng hậu chẳng qua người chỉ là cho có lệ, chỉ giữ mặt mũi cho phụ thân của Hoàng hậu thôi".

Tôi lơ đãng nói: "An An, lời này của cô nói không đúng. Hiện giờ là thời đại ganh đua của những người cha, phụ thân của ai lợi hại hơn thì chiếm thế thượng phong. Nếu cha của Hoàng hậu có thể uy nghiêm cả đời, thì Bùi Lâm cũng phải thăm viếng cô ta lấy lệ cả đời. Cứ diễn ra lâu như vậy, từ giả cũng biến thành thật".

An An ngẩn ngơ, như là bản khoản lời nói của tôi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mê man. Tôi quay người tiếp tục đọc thoại bản, lại nghe cô ấy nói: "Nhưng gần đây nô tỳ nghe nói long thể Hoàng thượng bất an, hôm qua lâm triều suýt nữa té xỉu. Nương nương, người cũng đừng giận Hoàng thượng nữa, thuận theo Hoàng thượng đi".

Lòng tôi khẽ động, khó trách khi hôm qua Bùi Lâm đến đây sắc mặt trắng bệch, chưa nói được vài câu đã vội vã rời đi, hóa ra là do mắc bệnh trong người! Nhưng, trước khi rời Lan Lăng, vết thương của hắn rõ ràng đã khỏi hẳn. Còn nữa, chẳng qua hắn chỉ mới đăng cơ có nửa tháng, chung quy là sẽ không sầu lo lâu ngày trở thành bệnh chứ?

An An lải nhải thêm một chút, thấy tôi không có động tĩnh gì, đành quyền luyến cầm trang phục lui xuống.

Khi vừa thấp đèn, cuối cùng Bùi Lâm cũng đến. Hôm nay hắn mặc một bộ hoa phục màu đen, trên tay áo có thêu rồng vàng năm móng, khi cử động có vài phần khí phách quân vương hơn trước, thiếu đi vài phần dịu dàng nho nhã. Trong một thoáng ngắn ngủi, hoàng quyền đã mài giũa khiến hắn trở nên trầm ổn gòii giang.

Sắc mặt hắn không tốt, lò mò thần sắc như cổ bệnh, không biết là do ngày đêm bàn chuyện quốc sự vất vả hay không, môi mỏng dường như không có huyết sắc. Chợt có một tia ẩn nhẫn vội xet qua giữa chân mày, rất nhanh đã bị hắn nén xuống.

"Mai Nhì". Bùi Lãm gấp một chiếc bánh phù dung tảo cao* cho tôi, dịu dàng nói: "Đây, nàng thích ăn này".

**bánh tảo hoa sen*

Tôi nở nụ cười: "Tạ ơn Hoàng thượng".

Thân thể hần cứng lại, trên mặt hiện lên một chút đau xót, rất nhanh lại nở nụ cười: "Không phải đã bảo đừng gọi ta là Hoàng thượng sao".

Tôi im lặng không lên tiếng, cúi đầu ăn cơm. Bùi Lãm cố ý nói với tôi một ít chuyện trong triều, tôi lơ đãng nghe, thuận miệng phụ họa thêm vài câu.

Tôi nói: "Thoại bản mấy ngày trước đưa đến đã xem xong rồi. Nghe nói trong điện Kinh Luân có cất mấy trăm vạn quyển thư tịch, ta muốn tự mình đi chọn để đọc".

Bùi Lãm nao nao nói: "Nàng muốn đọc gì, ta sẽ sai Vu Bản đưa đến".

Tôi bữu môi nói thầm: "Hần chỉ là một ông già múa đao múa kiếm, đâu biết ta thích đọc cái gì. Tiểu thuyết hần đưa đến đọc chán òm, thích hợp đọc trước khi đi ngủ".

Bùi Lãm bối rối trong nháy mắt, cuối cùng cho phép: "Được rồi, ngày mai ta sai Vu Bản đưa nàng đi".

Tôi vui mừng nói: "Tạ ơn Hoàng thượng".

Bùi Lãm nở nụ cười như gió xuân, nói: "Lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy nàng cười".

Trong lòng tôi bỗng xót xa, không khỏi thu lại nụ cười, nụ cười của hần cũng ngưng lại trên môi, trong mắt dần dần trầm xuống như bóng đêm.

Tên Quyển 4 có xuất xứ từ bài thơ “Ly tứ” của Nguyên Chấn.

Cả bài như sau:

Ly tứ

Tằng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thủ thứ hoa từng lần hời cố,

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.

Bản dịch của Diệp Luyến Hoa:

Nỗi nhớ xa cách

Từng qua biển lớn, không gì nước,

Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.

Lần nữa khóm hoa lười để ý,

Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Hai người cúi đầu ăn cơm không nói gì, Bùi Lãm gấp rau cho tôi không ngừng, khiến cho bát tôi chất đống như ngọn núi nhỏ.

"Nghe nói hôm nay Hoàng hậu đến làm phiền nàng, đây là sơ suất của ta, không nghĩ rằng nàng ta tùy tay lấy lệnh bài của ta". Hấn nhìn tôi từ trên xuống dưới một hồi, áy náy nói: "Nàng ta không làm nàng bị thương chứ?"

Tôi ngẩng đầu đón ánh mắt hấn, nói: "Hoàng thượng sợ nàng ta giờ trò cũ sao?"

"Ta...". Hấn cúi đầu, căn môi im lặng.

"Hoàng thượng biết rõ ta bị Hoàng hậu vu hại, sao lại không cứu ta? Sao trơ mắt nhìn ta chịu một trăm trượng? Sao lại để cho ta lưng mang vết thương đi núi Thanh Thành cầu phù thủy?"

Tình cảnh máu chảy đầm đìa kia bây giờ rõ ràng trong trước mắt. Hình như trong mắt Bùi Lâm từng ẩn chứa đau đớn, nhưng, khi tôi tuyệt vọng vuron tay về phía hấn, luôn miệng kêu: "Bùi Lang cứu thiếp!". Khi ấy, hấn không đáp lại tôi.

Đồng tử Bùi Lâm nhảy mắt co lại thành hình cây kim, đáy mắt tối đen thoáng chốc nổi lên phong ba bão táp.

"Mai Nhi, trước đây ta không tốt, đau xót này vốn không nên để nàng chịu đựng, nhưng ta cũng có sự bất đắc dĩ của riêng ta. Bất luận như thế nào, từ nay về sau ta sẽ đền bù cho nàng thật tốt, ta..."

Lúc đó Bùi Lâm là cánh chim chưa vững, cần có sự ủng hộ to lớn của Liễu thừa tướng. Nếu hấn vì tôi mà trở mặt với Liễu Giai Âm, tất nhiên sẽ đối địch trực tiếp với Liễu thừa tướng. Nhìn sao cũng là một vụ mua bán lỗ vốn, tất nhiên Bùi Lâm không ngu ngốc đến mức tự chặt cánh tay của mình.

Không đề cập đến chuyện rút cuộc hấn thật tình hay giả dối với tôi, mặc dù hấn yêu tôi như vậy, nhưng khi đó giữa tôi và ngôi vị hoàng đế, hấn vẫn không do dự chọn ngôi vị hoàng đế.

Tôi ngắt lời hấn, nói: "Hoàng thượng tính đền bù cho ta như thế nào? Hoàng thượng có thể cho ta vương miện Hoàng hậu sao?"

Bùi Lâm hạ mắt, vốn sắc mặt âm trầm càng thêm tái nhợt, khóe môi nở nụ cười chua xót, nói: "Ngoại trừ vị trí Hoàng hậu, cái gì ta cũng có thể cho nàng".

Tôi lắc đầu, nói: "Trước kia Hoàng thượng tận lực an bài sự nghi luận của mọi người nạp ta làm trắc phi, thời điểm ta cần Hoàng thượng nhất thì người lại lựa chọn gạt bỏ. Sau đó, người nhiều lần rời kinh ngàn dặm xa xôi tìm ta, muốn ta tin tưởng người, cho người cơ hội. Mà hiện tại, người giam lỏng ta trong cung, có kêu trời trời cũng không biết, kêu đất đất cũng chẳng hay. Rút cuộc người vì cái gì mà làm như vậy?"

Hấn im lặng nhìn tôi, trong mắt lờ mờ có vài điểm tôi không hiểu. Một lúc lâu sau, tình ý chân thật nói: "Tất nhiên bởi vì yêu nàng, ta đã nói muốn dùng cả quãng đời còn lại bồi thường cho nàng, ta không muốn nàng bị thêm thương tổn gì nữa. Hiện giờ quốc sự mới chỉ bắt đầu, có hàng trăm hàng ngàn chuyện, đợi ta làm xong những chuyện này, nhất định sẽ thực hiện nó".

Tôi cười cười từ chối cho ý kiến, cúi đầu ăn canh. Hơi nóng bốc lên, khiến cho bóng dáng của Bùi Lâm càng mờ hồ trong mắt tôi. Lòng tôi nghĩ, người có thể ngồi ở vị trí này tất nhiên là người phi thường, diễn xuất rất tốt.

Bùi Lâm cứ chăm chăm nhìn tôi, như là dò xét về mặt tôi. Sau một lúc lâu, thử nói: "Có phải hôm nay Hoàng hậu đã nói gì với nàng không?"

"Không có". Tôi phủ nhận, nói: "Chẳng qua Hoàng hậu răn dạy ta vài câu thôi, cũng không nói gì thêm". Tuy rằng hành động của tôi làm hấn không vui, trong lòng cũng không chắc chắn ý tứ sâu xa của hấn, nhưng tôi vẫn biết đạo lý khi nói dối phải bình tĩnh. Tôi bèn đón ánh mắt hấn, thản nhiên nhìn thẳng hấn.

Bùi Lâm mỉm cười thoải mái, nói: "Nàng đừng suy nghĩ linh tinh, chuyện trong lòng nàng chẳng phải sẽ lộ ra hết sao? Mai Nhi, ta định chính thức công bố với thiên hạ lập nàng làm phi. Ngày mai ta sẽ sai Tiểu Hi đưa sách điển* đến cho nàng, nàng xem thử thích phong hiệu nào".

**sách lễ nghi*

Tôi lạnh nhạt nói: "Ta cũng biết tâm tư của Hoàng thượng".

Bùi Lâm ngừng lại một chút, khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Mai Nhi, nàng đừng tư tưởng gì đến Cửu thúc nữa".

Tôi cười: "Vì sao?"

"Đã nhiều ngày Cửu thúc túc trực tại kinh thành, rõ ràng thúc ấy biết hiện giờ nàng ở trong cung, sao lại không đề cập vài câu với ta. Nếu thúc ấy thật sự thích nàng, sao lại không có chút xúc động nào? Thúc ấy hao tổn tâm cơ để trở thành hòa thượng tiếp cận nàng, chỉ vì muốn lấy danh sách trên người nàng. Chỉ cần có danh sách kia, thúc ấy có thể lật đổ ta mà không tốn chút sức nào, đoạt đế vị".

Chiếc thìa trong tay bỗng nhiên run lên, nước canh đổ lên người, làm loang ra một mảng thật rộng.

Tôi đè nén cho giọng nói không run rẩy, hỏi: "Danh sách gì?"

Bùi Lâm nói: "Chuyện đó không quan trọng. Hiện giờ nàng đã ở bên cạnh ta, chỉ bằng cứ xem như ba tháng kia chỉ là giấc mơ, tỉnh giấc hãy xem nó như quá khứ. Mai Nhi, hãy quên Cửu thúc đi".

Quên?

Ba tháng này, tôi và Hi Âm như hình với bóng cả ngày, tình yêu và sự ỷ lại vào chàng đã sớm nảy sinh trong lòng, hợp thành một thể với tim tôi. Nếu muốn tôi từ bỏ, chỉ sợ tim cũng trở thành cát bụi.

Một người không có tim, thì tồn tại có nghĩa lý gì nữa?

...

"Tiểu Mai, ta thấy rất may mắn vì nàng đã trở về, cũng rất may mắn vì nàng lại yêu ta một lần nữa. Nàng có đồng ý để ta ở bên nàng cả đời không?"

"Nha đầu ngọc, sao ta lại để nàng một mình trên thế gian này chứ? Ta đã nói ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng, ta không phải là người thất hứa, lời thề còn chưa thực hiện, ta tuyệt đối không bỏ lỡ nửa chừng".

"Nàng ở núi Thanh Thành đợi ta, đợi khi xong gia sự, nhất định ra sẽ trở về đón nàng ngay lập tức. Lúc đó nàng muốn đi đâu, ta sẽ đưa nàng đến đó".

...

Một ý nghĩ mà ba nghìn nghiệp chướng. Nhưng, hàng ngàn hàng vạn nói nói chẳng qua chỉ ở một chữ 'nhưng', rõ ràng liên quan đến nhau, khắc sâu vào trong lòng. Lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ này, lời thề mỗi ngày ở bên tai này...bây giờ tôi mới biết chẳng qua đó chỉ là hoa trong gương trắng trong nước, chỉ là hư vô mà thôi.

Tôi không tin, cũng không thể quên được!

Sau khi ăn xong, Bùi Lãm ngồi lại một lát, không lâu sau quay về ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. An An thất vọng, cả tối đều mở miệng nói nhảm, khi thì than khổ, khi thì âm thầm roi lệ, cho đến khi thấy Tiểu Hi đưa sách điển đến, cuối cùng cô mới cười toe toét.

"Nguyên phi, Thù phi, Hiền phi, Thần phi, Lệ phi, Thục phi, Đức phi, Chiêu phi, Nhu phi...". Cô ta vui mừng cầm sách điển đến, nhìn tôi nóng bỏng: "Nương nương, người thích phong hiệu nào?"

Tôi đầu đầu xoa xoa trán, nói: "An An, ta muốn yên tĩnh một lát".

An An chống tay lên má suy nghĩ, nói: "Nương nương muốn chờ đến ngày mai bàn bạc với Hoàng thượng sao?"

Cô nương này có trí tưởng tượng bay xa quá. Tôi bất đắc dĩ nói: "Đúng vậy".

Cô ta vui mừng, che miệng cười trộm, quay người định lui ra, tôi lại gọi cô ta lại, cân nhắc nói: "An An, có một việc...ta có một chuyện muốn nhờ cô làm".

Thông qua một thời gian quan sát, tôi phát hiện ra tuy rằng An An luôn cố gắng tác hợp cho tôi và Bùi Lãm, nhưng cô vẫn là nha hoàn hồi môn Hoa cô tặng cho tôi, tuyệt đối trung thành với tôi, là người duy nhất có thể tin được trong cung.

"Có chuyện gì nương nương cứ dặn dò".

Tôi quyết định lấy tình cảm để lay động trước, bèn nói: "Cô xem, ta bị Hoàng hậu đuổi giết, vô ý rơi xuống núi Thanh Thành, cũng may có Hi...ặc, Thục vương điện hạ cứu ta một mạng, hưởng chỉ thời gian lưu lạc bên ngoài này, điện hạ cũng không ngừng chiều cố ta. Nếu không có người, giờ phút này ta sẽ không bình an ngồi ở đây nói chuyện với cô".

An An khó hiểu trong chớp mắt, chần chừ gật đầu.

Thấy vậy tôi liền nói chuyện chính: "Lần trước vội vàng từ biệt ở Lan Lăng, ngay cả một câu ta cũng chưa kịp nói với điện hạ, vậy nên ta không yên lòng. Ta nghe nói mấy ngày gần đây Thục vương điện hạ đang ở kinh thành, ngày thường cô ra vào cung tự do, ta muốn cô thay ta truyền lời với Thục vương".

Hình như cô ta đoán được ý đồ của tôi, sắc mặt biến dạng có chút khó coi, nói: "Nương nương muốn nô...nô tỳ nói gì?"

Tôi cười tủm tỉm vỗ vai cô, thân thiết nói: "Cô đừng khẩn trương, tất nhiên ta biết đã vào cung thì trở thành người của Hoàng thượng, sẽ không hoài niệm gì nữa. Chẳng qua ta muốn cô nói một câu tạ ơn Thục vương điện hạ giúp ta, đây là một chút tâm ý nhỏ nhoi". Tôi cầm một cái túi gấm thêu 'song điệp điển hoa'* nhét vào tay cô, thành khẩn nói: "Dù sao cũng là ơn cứu mạng".

**hai con bướm vờn hoa*

An An suy nghĩ một hồi, sau một lúc lâu trình trọng đáp 'Vâng', quay người lui ra.

Đêm, tôi nằm trần trọc trên giường, thức trắng.

Thánh tạng à, ta dùng tính mạng bản thân đặt cược, ngàn vạn lần chàng đừng làm ta thất vọng.

Quả thật Bùi Lãm là người nói được làm được.

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi vừa rửa mặt xong, Vu Bản liền đến trình diện đứng giờ, nói: "Tiểu nhân phụng mệnh hộ tống nương nương đến điện Kinh Luân để chọn sách".

Bùi Lãm này thật là 'đao to búa lớn', từ điện Ngọc Phù đến điện Kinh Luân chẳng qua chỉ mất thời gian uống một chén trà nhỏ, nhưng hẳn lại phải Vu Bản dẫn theo bốn tên thị vệ đi theo tôi, chỉ sợ đi ra cửa cũng không phô trương như vậy. Đi theo một đường, cung nhân qua lại đều đứng nép ngay tại chỗ, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Tôi không khỏi ngửa mặt hỏi ông trời, bộ dạng tôi như vậy khiến người ta không dám nhìn thẳng sao?

Điện Kinh Luân là nơi chứa sách của hoàng gia, toàn sách là sách, tập hợp trăm vạn quyển sách, hơn nữa đa số là độc bản thời cổ. Nhưng, quan trọng nhất là, nếu muốn biết chuyện cũ mà không ai biết, ví dụ như bí sử tiền triều, thì điện Kinh Luân tuyệt đối là nơi lý tưởng.

Sau khi Hoàng hậu rời đi, tôi từng nói bóng gió hỏi qua vài cung nhân lớn tuổi, nhưng mà khi nghe đến chữ 'Mai' thì mặt ai cũng biến sắc, không giải thích gì nhiều, hình như đó là đề tài cấm kỵ không thể nói. Chỉ khẳng định được, khi tiền đế tại vị, từng có một vị thừa tướng 'hiền lương chưa từng có' - Mai Hiền. Vị thừa tướng này thanh chính liêm khiết, văn định quốc, võ an bang, từng là người cầm đầu mười vạn địa quân đánh lui nước Yên, có danh tiếng khá cao trong dân gian. Nhưng sau không biết vì sao, lại mai danh ẩn tích trong một đêm.

Rất hiển nhiên, một đoạn lịch sử về Mai gia này đã bị người ta cố ý che giấu.

Hôm qua rõ ràng Hoàng hậu nói tôi là 'du nguyệt Mai gia', có thể dùng từ 'du nguyệt', nếu cô ta không nói dối, thì e tôi có quan hệ mật thiết với Mai Hiền đã mất tích. Tôi nhớ mương máng có người muốn tôi cầm trâm hoa mai tìm danh sách, vì người nhà sửa lại ăn sai. Nếu Mai Hiền thật sự có oan khuất gì, thân là đời sau của Mai gia, tất nhiên muốn rửa sạch nỗi oan của người.

Về chuyện Mai gia, nếu tôi hỏi người sống không được, thì đành phải nhờ sử sách giúp đỡ.

Vu Bản dẫn dò quan thủ thư giữ điện rồi ra ngoài điện chờ tôi. Vừa bước vào cổng, một làn hương mực bay vào mũi. Bên trong ánh sáng mờ mịt, dưới ánh nến, có thể lơ mơ thấy bụi nhỏ bay trong không trung. Dẫm lên phiến gỗ ở hành lang điện kêu cọt kẹt, như là kí ức thể lương tỉnh lại sau giấc ngủ say, khiến cho người ta lâm vào trong buổi chiều hoàng hôn.

Thủ thư của điện tên thật là Thôi Tư Miếu, mặt mũi hiền lành, tóc bạc phơ, nhìn đáng vẻ đã hơn bảy mươi tuổi. Ông ta rót cho tôi chén trà nóng, cung kính nói: "Nương nương, người muốn xem sách gì thì nói trực tiếp với hạ quan, hạ quan sẽ đem đến cho người".

"Thôi đại nhân, ngài đừng vội, ta tùy tiện nhìn thử, cần sách gì ta sẽ tự mình tìm". Tôi vòng vo, như nói chuyện phiếm với ông ta: "Đại nhân ở điện Kinh Luân bao lâu rồi?"

Ông ta cười hiền lành, nói: "Hồi bẩm nương nương, đã được mười bảy năm".

Mười bảy năm...Tiền đế tại vị mười sáu năm, Thế Tông* tại vị mười tám năm, cứ tính theo đó, quả nhiên ông ta là cựu thần của Thế Tông, chắc ông ta có biết chuyện của Mai gia.

**theo thứ tự các đời vua trong truyện: Thế Tổ - Thế Tông – tiền đế - Bùi Lãm*

Tôi tùy tiện chọn mấy cuốn thoại bản, lúc quay người đi vô ý làm rơi một bộ sách xuống. Lúc tôi nhặt lên, chính là bản ghi chép 'Lịch đại hoàng cung tu thiện', trong đó kể lại tổng thể kết cấu hoàng gia và phân bố kiến trúc.

Tôi lơ mơ cảm thấy có lẽ đồ vật này sẽ có ngày hữu dụng, liền cố ý nhớ kỹ.

Tôi không muốn bị nghi ngờ, bèn nhanh chóng đem bản ghi chép trả lại chỗ cũ, cố tình bước thong thả qua chỗ giá đựng sách sử. Hình như rất lâu rồi chưa có ai đọc đến, không ít sách đóng một lớp bụi dày. Tôi cẩn thận lấy xuống mấy cuốn sách sử thời Thế Tông lật xem, không tìm ra được ghi chép có liên quan đến Mai Hiền.

Thân là đế vương tất nhiên muốn sử sách ghi lại công danh của mình truyền cho đời sau, để được vạn dân kính ngưỡng, đây chính là cuốn sách ca tụng việc công đức là chủ yếu, trước hết đề cập đến chuyện cai trị, cứu trợ lũ lụt thiên tai linh tính, chỉ có năm Nhân Đức thứ mười bảy, thiếu hụt bạc do vận chuyển đường thủy là có đề cập sơ qua.

Chiều theo đó, ngày lúc đó quan viên liên quan đến vụ án này có hơn hai mươi chín người, là một vụ án lớn chấn động triều đình và dân chúng, nhưng ngay cả tính danh của chủ mưu đều không được ghi lại, thật là kì lạ.

Tôi tiếp tục lật xem một lúc lâu, rốt cuộc có một quyển tên là 'Hàn lâm quan lục' ghi chép về các vị quan, tìm thấy tên của Mai Hiền. Thế Tổ truyền ngôi cho Thế Tông, Mai Hiền là trạng nguyên thời Thế Tổ, khi mười bảy tuổi làm quan trong Hàn lâm viện điện Sùng Văn, đảm nhiệm chức Giáo lý Bí các*. Mặc dù các quan viên trong Bí các này không có thực quyền nhưng có thể trực tiếp liên hệ với Hoàng thượng, là vị trí mà vô số người muốn tranh lấy. Mai Hiền có thể nhận chức này, chắc là do được Thế Tổ rất coi trọng.

**ghi chép sửa sang lại tàng thư ở trong cung*

"Không thể tưởng tượng nương nương lại có hứng thú với chuyện tiền triều". Không biết từ khi nào Thôi Tư Miếu đi đến bên cạnh tôi, ánh mắt đảo qua

cuốn sách trong tay tôi, như là thờ dài nói: "Sách sử đó rất lâu rồi chưa có ai hỏi mượn..."

Lòng tôi hơi kinh hãi, trên mặt vẫn bình tĩnh cười nói: "Tùy tiện lấy đọc qua thôi, trong sách chép mười cuốn như một, đại đế là khen ngợi hoàng đế chuyên cần yêu dân như thế nào, gần người hiền tài xa kẻ tiểu nhân như thế nào, thật có chút không thú vị".

Trong đôi mắt đục của ông ta lơ mờ có một tia dao động, vuốt chòm râu bạc nói: "Quan sử nhận bổng lộc triều đình, tất nhiên nên làm chuyện vì Hoàng thượng. Mặc dù quan sử có lòng, cũng không thể viết lại chuyện đúng sai phải trái. Có khi đen không hẳn là đen, trắng không hẳn là trắng, cái gọi là thắng làm vua thua làm giặc, là trắng hay đen chẳng qua chỉ là một câu của người thắng mà thôi".

Tôi nhận ra có vài ý tứ trái ngược sâu xa trong lời nói của ông ta, không khỏi âm thầm đánh giá viên quan này, nói: "Thôi đại nhân nói có lý. Trước khi đại nhân đến điện Kinh Luân, từng đảm nhiệm chức vụ ở đâu?"

Ông ta cười nói: "Đều là chuyện cũ năm xưa, không cần đề cập đến".

Không muốn nói? Bình thường tình huống này chỉ có hai khả năng. Một là, ông ta là người phạm sai lầm nên bị giáng chức đến đây, khi Thế Tông băng hà, sau khi tiên đế đăng cơ, chắc đã quên ông ta đi, quên hẳn mười bảy năm. Hai là, ông ta đã đắc tội với một vị quý tộc nào đó, vì thế mất đi con đường làm quan phía trước.

Tôi cầm cuốn sách sử và bản chép quan lại đặt cùng với thoại bản, thử hỏi: "Thôi đại nhân vào triều nhiều năm, đã quen xem chuyện phong ba sóng gió trong triều, không biết đại nhân từng nghe qua cái tên này chưa?"

"Mong nương nương chỉ điểm?"

"Mai Hiền".

Thôi Tư Miếu biến sắc, đầu vai xương xương run rẩy không ngừng, nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh: "Vì sao nương nương lại hỏi chuyện này?"

Tôi nói: "Nghe nói Mai Hiền là người có thể so được với Quản Trọng* lưu danh thiên cổ, phò tá hai vị hoàng đế là Thế Tổ và Thế Tông. Nhưng vừa rồi khi xem sách sử, không thấy có ghi chép nào về ông ấy, nên trong lòng này sinh nghi ngờ".

**Quản Trọng (chữ Hán: 管仲; 725 TCN - 645 TCN) là một chính trị gia, nhà quân sự và nhà tư tưởng Trung Quốc thời Xuân Thu (685 TCN). Tên ban đầu của ông là Di Ngô (夷吾). Trọng là tên hiệu. Được Bảo Thúc Nha tiến cử, Tề Hoàn Công phong ông làm Tể tướng năm 685 TCN. Ông nổi tiếng với "chiến lược không đánh mà thắng" mà người Trung Hoa gọi là diễn biến hòa bình - đó là tấn công bằng mưu trí, trừng phạt và dùng kinh tế để giáo huấn.*

Ông ta cúi đầu, giọng nói có hơi bối rối: "Không có, hạ quan chưa từng nghe qua tên này".

Trước khi đi, ông ta bỗng nhiên gọi tôi lại, lấy một cuốn sách từ trên bàn đưa cho tôi, ý tứ sâu xa nói: "Nếu nương nương muốn đọc chuyện cũ, không ngại đọc bản ghi chép bằng tay này đi, có lẽ sẽ thấy đáp án người cần".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Khó có thể nào, hấn muốn ép tôi sao!

Sau khi quay lại điện Ngọc Phù, tôi cho những cung nhân xung quanh lui xuống, vội vàng lấy cuốn 'Kinh Luân điện nhân sao*' ra đọc.

**bản sao chép lúc nhân rồi ở điện Kinh Luân*

Quả nhiên, bản sao này có ghi chép vụ thiếu hụt bạc năm Nhân Đức thứ mười bảy từ đầu đến cuối, còn ghi lại cuộc đời của Mai Hiền.

Mai Hiền nguyên là trạng nguyên thời Thế Tổ, sau đó nhậm chức Giáo lý Bí các*. Hoàng đế Thế Tổ rất trân trọng tài năng của ông, sau ba năm, ông trở thành Công bộ Thị lang trẻ tuổi nhất trong lịch sử nước Hứa. Mai Hiền cương trực ghét xua nịnh, thanh minh liêm khiết, không kết bè phái với lũ xua nịnh trong triều, rất được Thế Tổ coi trọng.

**ghi chép sửa sang lại tàng thư ở trong cung*

Khi được ba mươi tuổi, thăng chức trở thành Công bộ Thượng thư, cưới Trưởng công chúa Hiếu Ý làm vợ. Khi ông tại chức, hưng thịnh kiến trúc, làm tăng công cụ, thông kênh đập, về góc độ kinh tế: tăng thu giảm chi, tiết kiệm các khoản chi tiêu không cần thiết, làm tăng quốc khố, giảm thuế má, dân chúng đều khen ông là vị quan tốt khó gặp.

Sau khi Thế Tổ băng hà, Thế Tông đăng cơ làm hoàng đế, thăng cho Mai Hiền làm Thừa tướng, giúp đỡ thiên tử, đỡ dần việc quan trọng.

Lúc đó Thế Tông vừa ý Cửu hoàng tử Bùi Quân, muốn lập người này làm Thái tử, bèn bảo Bùi Quân bái Mai Hiền làm thầy, cũng lập hôn ước với cháu gái vừa mới sinh của Mai Hiền là Mai Tri Tuyết.

Mùa xuân năm Nhân Đức thứ mười bảy, nước Yên dẫn mười vạn đại quân tiếp cận, Mai Hiền xâm nhập vào quân doanh của địch, lấy sức một người khuyên nước Yên lui quân, đại tướng Thác Bạt Tu của nước Yên rất vui vẻ đồng ý, tôn ông làm khách quý. Từ đó nước Yên giao hảo thân thiện với nước Hứa, không phạm biên giới, hỗ trợ giao thương.

Mùa thu năm đó, ở Hoài An có dân đói bắt nạt làm phản, Tổng đốc thủy vận của Hoài An báo cáo, rằng năm đó vận chuyển đường thủy không kịp, lương thực không đến đúng hạn. Thế Tông phái người đi tra rõ, phát hiện ra có người tham ô bạc, thiếu hụt số sách không dưới ba mươi vạn lượng bạc, liền lệnh cho Mai Hiền tự mình nhận án này, phái chuyên gia điều tra, nhằm bắt tên sâu mọt ra ngoài ánh sáng.

Sau đó không lâu, Mai Hiền bị người ta phát hiện ra uống thuốc độc tự sát trong nhà, để lại một phong di thư. Trong thư, ông thừa nhận mình là chủ mưu trong vụ án thiếu hụt bạc, thú nhận thẳng thắn chuyện phạm tội, cũng viết rõ hai mươi chín cái tên quan viên có liên qua đến án, phần lớn là môn sinh cùng trường của ông, trong đó có Thôi Tư Miếu.

Thế Tông long nhan tức giận, tịch thu tài sản cả nhà họ Mai, giết kẻ phạm tội, những quan viên liên quan giết được thì giết, cách chức được thì cách chức, lưu đầy được thì lưu đầy. Sau đó, Thế Tông lập Tam hoàng tử Bùi Việt làm Thái tử, tức là tiên đế. Mà Cửu hoàng tử Bùi Quân vì liên quan đến vụ án Mai Hiền mà bị liên lụy, phong làm Thục vương, rời xa kinh thành.

Năm Nhân Đức thứ mười tám, Thế Tông băng hà. Tam hoàng tử Bùi Việt đăng cơ xưng đế, trở thành Thành Đế, thay niên hiệu là Kiến Võ, tôn mẹ đẻ là Nhu phi làm Hoàng thái hậu.

Đọc đến đây, tôi không khỏi dâng trào cảm xúc, trong đầu suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn thứ. Hôm nay có đủ thứ đan xen một chỗ với nhau, như một cái kéo căng cắt càn loạn, khiến tôi vừa thấu hiểu vừa nghi hoặc.

Nhớ rõ Hi Âm từng nói với tôi, sở dĩ chàng tha hương xa nhà, xuất gia, hoàn toàn là do phụ thân và ân sư của chàng bất hòa. Lúc ấy tôi hoàn toàn không biết gì cả, lời giải thích của chàng cũng có ẩn ý trong đó, bây giờ tất cả đã rõ ràng. Mai Hiền uống thuốc độc tự sát, cả nhà họ Mai bị tịch biên, vì chàng không thể gặp Thế Tông để giải thích, tuổi nhỏ đã nhận đất phong xưng vương.

Tôi tĩnh tâm cân nhắc một hồi, đại khái chỉnh lại một số điểm đáng ngờ.

Đầu tiên, chủ mưu vụ án thiếu hụt bạc có thật là Mai Hiền không? Căn cứ vào bản chép tay của Thôi Tư Miếu, khi xét nhà Mai gia không phát hiện ra tài vật nào lớn, nếu quả thật Mai Hiền là chủ mưu thì ba mươi vạn lượng đã được ông cất giấu ở đâu? Nếu có người vu oan cho ông, thì thủ phạm đứng sau tấm màn ra tay là ai?

Tiếp theo, cho dù Mai Hiền có tham ô số bạc kia, cũng không giữ kín như bùng vậy chứ. Sự tham lam thì ở triều đại nào cũng có, còn có khối người hung hăng ngang ngược hơn ông, vì sao chỉ có tên ông là bị xóa trong lịch sử? Vừa nghĩ vừa tưởng tượng, tôi đã nghiệm ra có kẻ đứng sau ra tay để che lấp chân tướng nên cố ý kéo ông vào.

Cuối cùng, cũng là chuyện quan trọng nhất. Mai Hiền và tôi rốt cuộc có quan hệ gì? Bản danh sách kia đóng vai trò quan trọng như thế nào?

Chỉ cần biết rõ đáp án của những chuyện này thì tất cả bí ẩn sẽ được giải thích. Nhưng mà, chuyện này đã qua hơn mười năm, giang sơn qua mấy lần đổi chủ, bản án cũ đã đóng bụi, một lần nữa lại khơi ra tìm chân tướng, dễ như vậy sao?

Lúc tôi còn đang chìm vào trong suy tư, An An thần bí mang về một chiếc hộp, có chút gấp gáp đóng lại cửa điện, lúc này mới thở một hơi như trút được gánh nặng, nói: "Hừ chết nô tỳ..."

Tôi tỉnh bơ cất bản sao chép vào trong gối ngọc, cất giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

An An vẫn còn sợ hãi, nói: "Mới vừa rồi Vu đại nhân căn nô tỳ lại, bảo nô tỳ mở hộp cho hắn ta kiểm tra. Nô tỳ luôn miệng nói đây là đồ vật này nọ của nương nương, người bên ngoài không dễ mở ra được, hắn mới bán tín bán nghi cho nô tỳ đi vào".

Tôi nhìn chăm chú chiếc hòm ấy, trong lòng bỗng nảy lên: "Trong hòm này là đồ gì vậy?"

An An dâng hòm lên, nói: "Hôm nay sau khi hạ triều, vất vả lắm nô tỳ mới gấp được Thục vương, nô tỳ đã truyền đạt lại ý tứ của nương nương. Hôm nay điện hạ phải rời kinh, người đưa cho nô tỳ cái này, nói giao cho nương nương, nói rằng nương nương nhìn thấy tất sẽ hiểu".

Trong lòng nhất thời có trống đập, tay giờ ra đỡ lấy chiếc hòm cũng run nhè nhẹ, tôi hít sâu một hơi, nín thở mở chiếc hòm ra.

Trong nháy mắt, có một ánh sáng ấm áp trong trẻo đập vào mắt. Trong ánh sáng có kèm sắc tím, như mặt trời mùa xuân linh động, khiến người ta chói mắt.

Đó là chiếc đèn hoa sen!

Tuy rằng tôi không biết trong trăm hoa mai rốt cuộc là chìa khóa giữ bí mật gì, nhưng tôi biết, hiện giờ trong triều có rất nhiều người muốn có nó. Tôi đưa một nửa cây trăm bỏ vào trong túi gấm giao cho chàng, ý nói với chàng, trong thiên hạ này tôi chỉ tin một mình chàng.

Tôi nguyện dùng thân thể và trách nhiệm làm tiền đặt cược, đánh cược chàng sẽ không bỏ rơi tôi.

Hiện tại, chàng dùng đèn hoa sen làm quà đáp lễ tôi, đèn tức là chờ*, chàng muốn tôi chờ chàng.

**đèn: tiếng Trung là đăng, đồng âm với đẳng, nghĩa là chờ đợi.*

Tôi cầm đèn hoa sen trong tay, trong mũi dâng lên một hơi chua xót, không biết là vui mừng hay là cảm động. Nhiệt độ ẩm áp từ cánh sen làm bùng ngọc lưu ly chậm rãi truyền đến, phảng phất như khi Hì Âm dịu dàng chạm vào, truyền nhiệt độ ẩm áp từ lòng bàn tay cho tôi, dịu dàng gọi tôi là Tiểu Mai.

Chiếc đèn này, không những làm ấm tay tôi, mà còn làm ấm lòng tôi.

Sau giờ Ngọ, Bùi Lãm lại đến điện Ngọc Phù như cũ. Hôm nay vẻ mặt hẳn không vui, hình như có chuyện phiền lòng phức tạp, đôi mày nhíu lại, không nén được sự mệt mỏi trong ánh mắt.

Tôi nhàn nhã uống trà, thay hẳn rót một chén, nói: "Trà Long tỉnh Tây Hồ Vân Tê, mời Hoàng thượng nếm thử".

Bùi Lãm đón chén trà khẽ hít một hơi vào mũi, lại uống một ngụm, bờ môi hiện lên ý cười nhàn nhạt như gió xuân, nói: "Mai Nhi, đã lâu rồi không uống trà do chính tay nàng pha. Sau khi nàng đi, ta từng uống qua rất nhiều loại trà, nhưng có thể nào cũng cảm thấy hương vị khác. Mùi không tinh khiết như trà của nàng, vị không ngọt ngào như đó, dư vị không kéo dài như của nàng".

"Lá trà giống nhau, nước nóng giống nhau, cách pha giống nhau, sao lại khác hương vị?". Tôi tiếp tục việc trong tay, nghiêm mặt nói: "Đây là do tâm lý tác động Hoàng thượng".

Hắn cười không nói, buông chung trà nâng mắt nhìn tôi, thờ dãi: "Đại khái cũng chỉ có ở chỗ này, ta mới có thể quên đi trọng trách".

Tôi nói: "Hoàng thượng, có cho mới có nhận. Nghe nói gần đây long thể người bất an, xử lý quốc sự tất nhiên quan trọng, nhưng cũng phải chú ý nghỉ ngơi". Khi hắn ngồi lên vị trí đó, cả đời này sẽ cùng sinh cùng tử với xã tắc, chìm nổi cùng giang sơn, nhận được nhiều thứ nhưng cũng mất đi nhiều thứ.

Hắn im lặng, âm thầm nói: "Mai Nhi, nếu nàng có thể gọi ta là 'Bùi lang' như trước thì thật tốt, ta thề rằng nàng gọi thẳng tên ta, cũng không mong nàng xa lạ gọi ta là Hoàng thượng. Ở trước mặt nàng, ta không phải là Hoàng thượng, không phải là trẫm".

Tay tôi hơi run một chút, nói: "Hôm nay đã khác xưa".

"Đúng vậy, bây giờ đã khác xưa...". Hắn thờ dãi cười khỏ, trên mặt hiện lên một tia khó xử. Bỗng hỏi: "Hôm qua sách điển đã đưa đến chưa?"

"Rồi". Tôi thành thật nói: "Ta không muốn nhận sắc phong".

"Không được". Ánh mắt Bùi Lãm ngưng lại, trong giọng nói lộ ra vài phần uy nghiêm: "Ta đã sai Khâm thiên giám* chọn ngày hoàng đạo làm lễ sắc phong, thánh chỉ cũng đã thảo ra rồi, ta có thể nghe nàng mọi chuyện, nhưng chuyện này thì không".

**cơ quan phụ trách xem ngày và các dị tượng khác của trời đất thời cổ đại*

Tôi rất muốn khóc: "Chẳng qua ta chỉ là ca kỹ hèn mọn đê tiện, hiền lương thực đức gì chứ, ý phạm tính thành gì chứ, hoàn toàn không liên quan đến ta! Nếu người sắc phong ta làm quý phi, bá quan văn võ sẽ thấy thế nào, thiên hạ dân chúng thấy thế nào, nước Yên lân bang sẽ thấy thế nào? Hoàng thượng, thanh danh một đời của người không thể hủy trong tay ta!"

Bỗng nhiên Bùi Lãm ngẩn ra. chợt mím môi cười nói: "Không liên quan, dù sao cũng không phải lần đầu làm chuyện này".

Tôi ghen giọng, tiếp tục nói: "Nhưng hôm nay người thân là thiên tử, nếu muốn trở thành hiền quân minh chủ muốn đời lưu danh, thì không thể làm chuyện này lần nữa".

Bỗng nhiên, hắn hơi ngẩng mặt lên, vẻ mặt thay đổi. Chẳng qua chỉ trong chớp mắt lại giãn ra, hình như có chuyện gì đó bị hắn đè nén mạnh mẽ.

Hắn nâng ống tay áo che miệng ho nhẹ vài tiếng, hỏi lại: "Ai nói ta muốn lưu danh thiên cổ?"

"Chẳng lẽ người không nghĩ vậy sao?"

Hoàng hậu nói xưa nay hẳn rất trọng danh dự, nếu không phải tôi là 'du nghiệt Mai gia' có giá trị lợi dụng, sao hẳn lại bỏ qua danh vọng nhiều năm bồi đắp được, hơn nữa lại mạo hiểm cưới tôi vào cửa?

Mà Bùi Lãm tất nhiên không hiểu đúng ý tôi, chỉ lắc đầu nói: "Ta không nghĩ vậy, Mai Nhi, ta biết nàng chưa quên được Cửu thức, ta nguyện ý chờ nàng, nguyện ý cho nàng thời gian. Ta không tin nàng đã quên ta như vậy, ta không tin nàng không có nửa phần tình ý nào với ta, ta không tin!". Hắn nắm chặt tay tôi, mắt nhìn thẳng tôi: "Nàng vẫn quan tâm ta, để ý ta, có phải không?"

Tôi né tránh, nhưng sức hắn rất mạnh, căn bản không để cho tôi có cơ hội thoát ra. Tôi cười nói: "Người là Hoàng thượng, có liên quan đến phúc lợi muôn dân thiên hạ, chẳng lẽ ta không được quan tâm người sao?"

"Ta không thích nghe nàng nói vậy!"

Trong mắt Bùi Lâm tăng vọt tức giận, hung hăng ôm tôi vào lòng, hai tay giữ chặt lấy tôi, khiến tôi hít thở không thông. Tôi nâng tay đẩy hắn theo bản năng, đột nhiên hắn giữ hai tay tôi lại sau lưng. Tôi trợn mắt đau đớn, hít vài hơi khí lạnh.

Ngay sau đó, trước mắt trời đất quay cuồng, cảm giác đau đớn từ lưng truyền đến, như thủy triều nhanh chóng tràn quét toàn thân. Hắn gần như thô bạo ném tôi lên trên giường, đè lên người tôi, ánh mắt nóng như lửa gắt gao nhìn tôi, hơi thở dồn dập.

Ngoài mặt tôi bình tĩnh, nhưng nội tâm lo lắng không yên, hoàn toàn không nghĩ những lời vừa rồi rốt cuộc có câu nào làm hắn dựng lông lên như vậy.

Hiện giờ đừng nói là hoàng cung này, cả thiên hạ này đều là của Bùi Lâm. Chỉ trong lúc này nam trên nữ dưới, nam mạnh nữ yếu, nếu hắn không khống chế được cảm xúc mà ép tôi, cho dù tôi kêu đến khi yết hầu bị hồng cũng không có ai cứu tôi.

Tôi nuốt nước miếng nói: "Bùi...Bùi...Bùi...Bùi Lâm, người...bình...bình tĩnh chút đi"

"Trừ khi ta chết, còn không hắn đừng mơ cướp nàng đi trong tay ta!". Đáy mắt hắn lờ mờ lộ ra sự tàn nhẫn, hơi thở nóng rẫy xa lạ nhanh chóng chặn đôi môi tôi lại, đầu lưỡi bá đạo mở khoang miệng tôi ra, tiến quân thần tốc. Hắn giam tôi trong người, một tay giữ gáy tôi, như muốn hòa tôi vào trong cơ thể hắn mới thôi.

Tôi bị hắn đoạt đi hô hấp, hắn hôn mạnh bạo quyết đoán, căn bản không cho tôi có một nửa cơ hội để thở, đến khi tôi choáng váng đau đầu, hít thở không thông. Trong lòng tôi tự nhủ không ổn rồi, chẳng lẽ hắn ép tôi thật sao!

Tôi cố ý đẩy hắn ra, nhưng chỉ bằng sức của tôi thôi thì không phải đối thủ của hắn. Dưới tình thế cấp bách, tôi cắn đứt đầu lưỡi của hắn.

Chỉ một lát, một vị tanh ngọt mê mị tràn ngập trong miệng. Ngay sau đó giống như thủy triều dâng tràn, nhanh chóng quét qua toàn thân tôi. Từng lỗ chân lông như được gió xuân thổi đến, một cảm giác kì diệu khuếch tán ra toàn thân.

Bùi Lâm nhú mày, ánh mắt thay đổi, khiến tôi không kịp nhìn rõ, sắc mặt vốn tại nhợt lại càng trắng hơn nữa. Bỗng nhiên trước người hắn đi, hắn nhanh chóng rời ra, chống vào thành giường ho khan.

Tôi lờ mờ cảm thấy không đúng lắm, vội vàng ngồi dậy xem tình trạng của hắn, hỏi: "Bùi Lâm, người bị sao vậy?"

Nhưng hắn lại càng ho kịch liệt hơn, ho đến khi tê tim liệt phổi, như có thể thấy được gân xanh nổi lên. Nhìn sắc mặt xanh mét của hắn, đồng tử co lại như đầu cây kim, ngay sau đó, một ngụm máu tươi phun ra, rơi xuống đất thành một mảng đỏ tươi, nhìn mà ghê người!

Tôi chấn động, vội vàng nói: "Bùi Lâm, Bùi Lâm! Người không thoải mái sao? An An, An An, mau truyền thái y!"

Bùi Lâm kéo ống tay áo tôi, hơi thở mỏng manh nói: "Mai Nhi, ta không sao...đừng, đừng kinh động những người khác, truyền thái y Hàn Mặc giúp ta, truyền đi...". Nói xong, hắn liền ngất đi.

An An đẩy cửa vào, thấy tình cảnh như vậy, dĩ nhiên sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm, gương mặt trắng bệch.

Tôi ôm đầu Bùi Lâm, một mặt dùng khăn lụa lau vết máu còn trên miệng hắn, một mặt dặn: "Còn thất thần ra đó làm gì? Nhanh đi Thái y viện mời Hàn Mặc thái y đến! Chuyện trọng đại, tuyệt đối không được kinh động đến ai khác!"

Cô ta như tỉnh lại từ trong mộng, liên tục gật đầu, chạy thẳng một đường.

Không lâu sau, Hàn thái y mang hòm thuốc vội vã chạy đến đây. Tất nhiên ông ta nắm rõ bệnh tình của Bùi Lâm, sau khi xem bệnh một lúc, lập tức lấy ra một viên thuốc trong hòm nhét vào miệng Bùi Lâm, bắt đầu chăm cứu cho hắn.

Tôi nhìn khuôn mặt Bùi Lâm không có huyết sắc, cảm thấy nổi lên vài phần áy náy.

Không phải tôi làm hắn tức đến mức hộc máu chứ?

Khoảng nửa canh giờ sau, Hàn thái y đầu đầy mồ hôi thu lại ngân châm trên người Bùi Lâm. Tôi tiến đến hỏi: "Hàn thái y, bệnh tình Hoàng thượng sao rồi?"

Ông ta thở dài, sắc mặt nghiêm trọng, nói: "Hồi bẩm nương nương, tình trạng của hoàng thượng...không tốt lắm".

Tôi nhìn ông ta: "Không tốt lắm...là ý gì?"

Ông ta đáp: "Mỗi lần Hoàng thượng phát bệnh, khí huyết toàn thân nghịch chuyển, uất khí kết tụ ở đại huyệt mà không truyền lên não bộ. Trừ lúc ấy ra, mạch đập của Hoàng thượng có chút kì lạ, không giống như người bình thường, nhưng không giải thích được khác ở chỗ nào. Thần hành nghề y hơn ba mươi năm, nhưng chưa thấy tình huống lạ thường như vậy. Không biết có phải chăm lo quốc sự nhiều quá không, gần đây Hoàng thượng thường xuyên tái phát. Thần và các đồng nghiệp ngày đêm nghiên cứu, xem rất nhiều loại sách thuốc, nhưng không thấy tình huống nào giống như Hoàng thượng".

Trong nháy mắt, trong đầu tôi như có gì đó lóe qua, nhưng tôi không bắt lấy kịp.

Tôi khó khăn thốt lên: "Có lẽ...là trúng độc?"

Hàn thái y trầm ngâm một lát, nói: "Cũng không phải là không có khả năng này".

Giống như bị ai đó lay tỉnh, tôi nhìn Bùi Lãm khó tin. Dưới chân lão đảo vài bước, An An kịp đỡ lấy tôi. Hàn thái y cho là tôi lo lắng cho bệnh tình của Bùi Lãm, dịu giọng trấn an tôi vài câu, để lại một chén thuốc rồi cáo lui.

"Sinh tình cỏ là một loại cỏ trùng có tính quyết tuyệt trời sinh, từ mẫu cỏ xuất hiện theo đôi, phải giải cùng nhau. Nếu chỉ có một bên được giải trừ, con cỏ trùng trong cơ thể còn lại sẽ hóa thành kịch độc, sẽ cùng hóa thành cát bụi với kí chủ...Cũng giống như lời nói của mọi người, tự chết đi".

Lời nói của cô sư Thiên Dạ quanh quẩn bên tai không thôi.

Trong miệng còn lưu lại vị tanh ngọt, còn mạnh hơn rượu độc, bắt đầu lan bừa bãi đến các góc trong cơ thể. Tôi vỗ vỗ trán, vẫn cứ lo từ cỏ ở trong người Hi Âm, chưa từng nghĩ đó là Bùi Lãm.

Khó trách, tôi nhớ rõ tôi yêu hắn, nhưng không nhớ cảm giác yêu đó là gì. Hóa ra, trước đây tôi yêu hắn vốn là thân bất do kỷ*, hiện giờ mẫu cỏ đã trừ, tất nhiên tôi xem hắn như người qua đường.

**miễn cưỡng, không phải như ý mình muốn*

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tiền đồ!

Hoàng hôn buông xuống, rốt cuộc Bùi Lãm cũng dần dần tỉnh lại, sắc mặt có chút đỡ hơn. Tôi nâng hắn dậy, cẩn thận cho hắn uống nước, hỏi: "Cảm thấy ổn hơn chưa?"

Hắn khẽ gật đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười, trấn an tôi: "Ta không sao, Mai Nhi, không cần lo lắng cho ta. Thật xin lỗi, vừa rồi làm nàng sợ".

Trong lòng tôi có chút cảm giác có lỗi, cuống quýt cúi đầu tránh né tầm mắt hắn. "Chuyện đó...Mới vừa rồi thái y nói, đợi người tỉnh lại thì cho người uống thêm một viên thuốc". Tôi đưa viên thuốc cho hắn, hắn uống vào xong rồi nhắm mắt nghỉ một lát.

Tôi nghiêm mặt ngồi trên ván giường nhớ lại, chầm chầm nhìn gương mặt tái nhợt hờ hững lúc ngủ của hắn, không biết nên nói sự thật với hắn như thế nào. Nếu không nói, giữ chuyện này trong lòng, chắc chắn ban ngày tôi không ăn được, đêm không ngủ được. Nếu nói rõ ra với hắn, chỉ sợ với tính cách của hắn khó mà chấp nhận được. Và lại không nói đến chuyện cỏ độc rốt cuộc có giải được hay không, nếu hắn biết cảm tình của hắn đối với tôi chỉ do tác động của tình cỏ mà không phải là ý của hắn, không biết hắn sẽ có cảm giác ra sao.

Đang trong thế tiến thoái lưỡng nan, Bùi Lãm bỗng nhiên mở miệng nói: "Mai Nhi, ta muốn mượn một đồ vật của nàng".

Hắn chậm rãi mở mắt, im lặng nhìn tôi chăm chú, trong mắt sáng rực một mảng, như là có ánh sao hòa vào trong đó.

Tôi cười nói: "Cái gì vậy?"

"Trâm hoa mai".

"Được. Chẳng qua trâm hoa mai chỉ còn lại nửa thanh". Tôi đưa nửa thanh trâm hoa mai cho hắn xem, cẩn môi nói: "Chắc là, lúc ở hồ Thiên Mục bị dòng chảy ngầm làm vỡ, ta cũng không nghĩ sẽ như vậy, nếu người muốn thì cầm lấy đi".

"Vậy ư...". Hắn cầm trâm hoa mai xem kỹ một hồi, khóe môi thản nhiên nhếch lên, lại ngẩng đầu nhìn tôi nói: "Cảm ơn nàng, Mai Nhi".

Tôi cười khô khan, nói: "Đây...đây có gì đâu mà tạ ơn".

Hắn nói: "Ta sai người làm một cái giống hệt cho nàng".

"Không cần, không cần!". Tôi lắc đầu quầy quậy, nói: "Ta nghe nói trâm hoa mai này và hòa thị bích có nguồn gốc giống nhau, nếu làm cái khác thì rất là phiền toái. Huống hồ, bình thương ta cũng ít khi đeo nó, đừng phí tiền vì ta".

Bùi Lãm trầm mặc không nói, hình như có chút dăm chiêu, sau một lúc lâu nói: "Được, nàng không cần thì thôi".

Ngoài cửa sổ hoàng hôn tắt dần, cung nhân thấp đèn lên. Bên trong lư hương khói bay phất phơ, lượn lờ khắp phòng, ngừng lại dưới ánh nê, khiến cho phòng tràn ngập hương thơm ấm áp. Tôi dọn đồ ngự phòng chuẩn bị điểm tâm, trực tiếp đưa vào trong điện.

Tinh thần Bùi Lâm không ổn lắm, vừa ăn được một ít cháo đã lộ vẻ mệt mỏi, như là không có sức lực chống đỡ. Tôi dìu hắn quay về giường, đắp chăn cho hắn, lại cầm bát cháo đến đút cho hắn. Hắn vẫn nhìn tôi mỉm cười, nhìn đến mức trông lòng tôi sầm chóp từng trận, thẳng lưng lạnh cả người.

"Sao...sao cứ nhìn ta chằm chằm vậy?"

Bùi Lâm cười: "Chỉ có lúc ta bệnh nàng mới có thể đối xử tốt với ta như vậy, ta tình nguyện bị bệnh mãi".

Thật có tiền đồ!

Tôi liếc hắn một cái, làm vẻ mặt đứng đắn, nói: "Hoàng thượng, ngàn vạn lần không thể nói lung tung như vậy. Sức khỏe của người liên quan đến ích lợi muôn dân, long thể người có an khang hay không, trực tiếp tác động đến hạnh phúc của lê dân bách tính. Văn võ bá quan không thể không có người, giang sơn xã tắc không thể không có người. Người nên tĩnh dưỡng, bảo trọng long thể, sao lại muốn sinh bệnh?"

Hắn trừng mắt nhìn tôi uất ức, cúi đầu nói: "Ta nói chơi thôi, đừng gọi ta là Hoàng thượng, được không?"

Tôi: "..."

Thật là giống mẹ hắn mà...mỗi lần bị bệnh sẽ tự động phát sinh chuyện này sao?

Tôi đi tới đi lui một hồi, cuối cùng khó khăn lắm mới mở miệng nói: "Chuyện này...ặc, Bùi Lâm, ta có chuyện muốn nói với ngươi".

Hắn kinh ngạc, hơi nhú mày, tỏ vẻ mong đợi lời tôi nói.

Tôi buông bát cháo, đứng dậy xoa tay, hít sâu một hơi, nói: "Bùi Lâm, ta biết ngươi bị bệnh gì. Không, thật ra ngươi không bị bệnh mà là bị trúng độc. Cũng không phải, không phải độc mà là cổ. Hay, ta nói này, ngươi vốn trúng một loại cổ trùng tên là sinh tình cổ, trước mắt loại cổ này ở trong cơ thể ngươi đã hóa thành kịch độc, ngươi phải mau chóng tìm thuốc giải độc, nếu không tính mạng sẽ nguy hiểm".

Thiên Dạ nói tuy không có ai giải được sinh tình cổ, nhưng sinh tình cổ trong cơ thể tôi lại được người ta giải, xem ra, sinh tình cổ rất khó giải. Bùi Lâm ở ngôi cửu ngũ, tất nhiên sẽ có năng lực tìm cổ sư giỏi nhất thiên hạ giải cổ cho hắn.

Tôi vốn tưởng Bùi Lâm sẽ long nhan biến sắc, long nhan khiếp sợ, long nhan giận dữ, nhưng hắn lại vô cùng bình tĩnh, đầu mày khóe mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt, nói: "Thật ra ta đã sớm biết rồi".

Lúc này đến lượt tôi chấn kinh. Tôi ghen hờn trân trối nói: "Sao...sao ngươi lại biết".

Bùi Lâm nói: "Ngày ấy khi ở Hồ gia tại Lan Lăng chữa thương, Cửu thúc từng nói cho ta biết mạch tượng của ta khác với người bình thường, hắn cũng không thể giải thích nguyên nhân, chỉ là đoán rằng có liên quan đến cổ trùng. Thật ra Hàn thái y cũng biết, chẳng qua ta dặn hắn không được nói với bất cứ ai, cho nên vừa rồi chắc hắn đã giấu nàng".

Tôi tỉnh ngộ: "Ừm, đúng vậy, thật sự hắn không nói cho ta biết. Nhưng mà, rốt cuộc ngươi có biết ảnh hưởng của sinh tình cổ này không?"

Bùi Lâm lắc đầu tỏ vẻ không biết.

"Ảnh hưởng của sinh tình cổ chính là làm cho ngươi vô duyên vô cớ yêu một người. Ngươi trúng từ cổ, còn mẫu cổ hạ trên người ta. Từ lúc ta ngã từ trên núi Thanh Thành xuống, không biết vì sao mẫu cổ trong cơ thể bỗng nhiên biến mất, ngay cả cổ sư giải cổ cho Tang Mộc Vân là Thiên Dạ cũng không biết đi do vì sao".

Ấn đường Bùi Lâm chợt rung động, rớt cuộc sắc mặt thay đổi: "Ý của nàng là, vô duyên vô cớ yêu một người?"

Tôi gật đầu nghiêm trọng, nói: "Vậy nên, tình yêu của ngươi đối với ta không xuất phát từ chính ngươi. Lúc trước ta vừa gặp đã yêu ngươi cũng giống như vậy. Lúc ấy cả hai ta qua lại với nhau, chẳng qua là ràng buộc giữa tử cổ và mẫu cổ thôi".

Trong lòng có chút áy náy, tôi miễn cưỡng cười nói: "Bùi Lâm, hiện giờ ngươi là đế vương, thiên hạ nằm trong sự khống chế của ngươi. Ngươi có thể mời cổ sư giỏi nhất thiên hạ giải cổ cho ngươi, đợi sau khi cổ độc được giải trừ, ngươi sẽ quên ngươi đã yêu ta như thế nào, quan hệ lúc trước chỉ như giấc mộng phù du thôi".

Một tiếng 'ding' vang lên, trăm hoa mai trong tay Bùi Lâm rơi xuống mặt đất, xoay tròn rồi nằm im. Ánh nến ấm áp chiếu rọi một bên mặt hắn, giống như bạch ngọc rơi xuống rất, vỡ tan.

Bóng đêm thâm trầm, minh nguyệt biệt chi kinh thước*, vài chiếc lá vội vàng rơi xuống.

**Trích từ bài thơ Tây giang nguyệt của Tân Khí Tật, nghĩa dịch thơ 'Cành đậu sáng trăng thước hoàng'*

Tôi như trong mơ, trong mơ ánh lửa đầy trời, ngọn lửa điên cuồng tàn sát bừa bãi. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, tiếng thét chói tai, tiếng gọi ảm ỉ, tiếng cầu xin tha thứ cùng với tiếng máu thịt đứt đoạn quanh quẩn bên tai không thôi.

Một đôi tay dính đầy máu đen kéo tôi ra, người đàn ông mang vết thương đầy người, quần áo lam lũ đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Người đó nhìn xung quanh hốt hoảng, nhanh chóng lấy trâm hoa mai đặt trong tay tôi, hạ giọng dặn dò: "Những kẻ đó rất nhanh sẽ quay lại, thời gian không còn nhiều, con nghe kĩ lời ta nói. Ta không phải là phụ thân thân sinh của con, tên của con cũng không phải là Ngọc Tiểu Mai, con họ Mai, tên là Tri Tuyết, tổ phụ của con chính là Mai Hiền nổi danh một thời. Mai đại nhân chết trong oan uổng, trước khi chết sai người phó thác con cho ta".

"Trâm hoa mai này là vật quý do tiền để ban cho Mai gia, con cất nó cho kĩ. Đợi khi đến kinh thành, Cửu vương gia sẽ phái người cứu con. Ngần vịn lần nhớ kĩ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng không được để trâm hoa mai lọt vào tay người khác. Con là cháu chắt của danh thân, chỉ khi giữ được trâm hoa mai, con mới có thể sửa lại ân sai cho người nhà".

Tôi kinh hoàng hít một hơi khí lạnh, nhận không được bị thương trong lòng, chỉ gất gao cắn môi, nén lại nước mắt, gian nan gạt đầu, nói: "Con nhớ kĩ, con nhớ kĩ rồi! Phụ thân, con đưa người đi cùng, chúng ta cùng đi kinh thành..."

"Không...không kịp nữa rồi. Con hãy nghe ta nói, danh sách giấu ở..."

"Ồ bên kia!". Một tiếng thét to truyền đến cách đó không xa, một đám người mặc đồ đen tay cầm binh khí vội vàng tiến đến bên này.

Người đàn ông sợ hãi đẩy tôi đi, nói: "Tiểu Mai, đi mau!".

Tôi lao đảo chạy về phía trước vài bước, lại quay người, tên mặc đồ đen đến gần trước mắt tôi như ma quỷ, nhe răng cười nói: "Nha đầu thối! Nếu ngươi không giao danh sách ra, ta sẽ tàn sát toàn bộ người trong thôn, ta rất muốn xem ngươi có nhẫn tâm như vậy không!"

Người đàn ông tiến đến ngăn cản bọn họ, nghe thấy một tiếng la tê tim liệt phổi, trên người người đó không biết có bao nhiêu vết thương.

"Con đừng lo cho ta, chạy mau, chạy mau đi!"

Sau đó, cảnh trong mơ biến hóa rồi rầm. Trong lúc hoảng hốt, những kẻ mặc đồ đen không ngừng đuổi theo tôi, ép tôi giao ra trâm hoa mai và danh sách. Tôi cứ chạy, cứ chạy, chạy đến lúc kiệt sức vẫn không dám ngừng lại. Cuối cùng, tôi mệt mỏi ngồi xuống góc đường.

Gió tây thổi đến lạnh thấu xương, trời đầy tuyết, tôi ra sức cuộn thân mình né tránh sự xâm nhập của gió lạnh.

"Tên ăn mày thối kia, cút mau!". Không biết ai đá tôi một cái. Một con đau từ bên hông lan ra, tôi nặng nề ngã trên nền tuyết, trong tay vẫn gất gao nắm chặt trâm hoa mai.

Đến khi băng tuyết làm cho tay chân dần cứng lại, cho đến khi toàn thân mất đi tri giác. Tôi mơ hồ nhìn không trung, đầu óc hỗn loạn. Tôi mệt mỏi quá, tôi chạy không thoát, tôi muốn ngủ.

Vừa lúc tôi nhắm mắt lại, một bàn tay thon dài trắng trẻo xuất hiện rõ ràng trước mắt.

"Tiểu Mai, nàng có ổn không?"

Tôi cố gắng ngẩng đầu, trong mắt là một mắt cười như không cười. Đôi mắt ấy sáng trong rực rỡ, linh khí bức người, như có ánh sao hòa tan trong đó. Thiếu niên trước mặt mặc áo lông đẹp đẽ quý giá, ngọc quan buộc chặt tóc. Mây kiếm xéo lên, mắt phượng hẹp dài chứa ba phần ý cười.

Tôi giật giật môi, giọng nói khàn khàn: "Sao...sao ngươi biết ta?"

Hắn ôm tôi vào trong xe ngựa, nhẹ nhàng đặt tôi lên trên tấm da thú. Trong xe ngựa ấm áp, hương khí lượn lờ, so với trời băng đất tuyết bên ngoài hoàn toàn là hai thế giới.

Thiếu niên giúp tôi ngồi lên thảm nhung, lại đưa một chén canh nóng, cười như gió xuân tháng ba, nói: "Đây, uống vào cho ấm người. Tên ta là Bùi Quân, từ nay về sau, ta ở đây, thi đó là nơi nương thân của nàng".

Sau khi tỉnh lại, cả người chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Tôi ngồi im trên giường, thật là thần kì. Người đàn ông cứu tôi từ trên nền tuyết kia, đến hôm nay tôi mới chắc chắn thấy rõ gương mặt người ấy, quá giống như tôi đoán, là Hi Âm. Trong mơ rõ ràng chàng vẫn là một thiếu niên, khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, mỗi cử chỉ đều thanh tao lịch sự giống hệt bây giờ.

Nhưng...Quả thật tôi là cháu gái của Mai Hiền, Mai Tri Tuyết sao?

Tôi hít sâu, cố gắng bình ổn lòng. Sinh tình cổ khiến tôi mất đi một phần kí ức, nếu cảnh trong mơ là quá khứ chân thật, sao giờ tôi lại nhớ ra nó?

Ngày hôm sau, Bùi Lâm liền chiêu cáo thiên hạ, sắc phong tôi là Nguyên quý phi, đại lễ sắc phong sẽ cử hành vào giờ Tỵ ba ngày sau. Nguyên quý phi đứng đầu chư phi, địa vị tiết hạnh gần sánh ngang Hoàng hậu. Nhưng người trong thiên hạ đều biết Thái tử trắc phi Ngọc thị đã chết, Bùi Lâm bèn tuyên cáo trong chiếu thư, tôi là nữ quan bên cạnh hắn.

Tôi vốn tưởng rằng chuyện này chắc chắn là một viên đá kích thích ngàn lần sống, nhưng sự thật chứng minh tôi đã nghĩ quá nhiều. Không biết Bùi Lâm làm dụng uy quyền ra sao, có lẽ là thấy nhưng không thể trách cứ, vẫn vô bá quan ai nấy đều bình tĩnh, thậm chí ngay cả việc lên án hấn sa vào nữ sắc làm tổn hại đến khuôn phép cũng không có ai nói.

Sau khi chiếu thư hạ xuống, hấn không hạn chế hành vi của tôi nữa. Trong phạm vi hậu cung, tôi có thể tùy ý đi lại, điều kiện tiên quyết là dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của Vu Bản. Tên Vu Bản này cực kì cẩn thận, lại hết mực trung thành với Bùi Lâm, phạm là chuyện Bùi Lâm căn dặn, hấn sẽ cẩn thận chấp hành kĩ càng. Hiện giờ, ngoại trừ khi tôi ngoan ngoãn ở trong điện Ngọc Phù, còn lại chỉ cần tôi ra khỏi cửa, hấn sẽ không rời tôi một trượng*.

**khoảng 3,3m*

Tôi biết Bùi Lâm có nỗi khổ trong lòng, cứ vậy chỉ càng khiến tôi và Hoàng hậu khó xử thôi, bèn vui vẻ lĩnh chỉ tạ ơn.

Bị giam lỏng trong điện Ngọc Phù hơn một tháng, ngoại trừ lần đi điện Kinh Luân tìm sách, tôi chưa bao giờ bước ra cửa điện nửa bước. Tôi đứng bên ngoài cửa điện, nhìn lên ánh nắng chói chang mặt trời gay gắt giữa hè, chợt thấy vui vẻ thoải mái, cả người khoan khoái.

Lúc này tôi muốn dẫn An An và Vu Bản đi ra ngoài dạo một vòng, một cung nữ lạ mặt đi đến vấn an, dâng lên một thiệp mời, nói: "Nô tỳ tham kiến Nguyên phi nương nương. Nương nương, Hoàng hậu nương nương mời người canh ba giờ Thìn ngày mai đi đến Uyển Hà viên thưởng thức hoa sen."

"Được, ta biết rồi". Tôi chần chừ nhận lấy thiệp mời, trong lòng sinh nghi. Trong cái hồ lô của Hoàng hậu lại bán thuốc gì đây?

Ngày hôm sau, lá sen xanh vô cùng, ánh sáng chiếu vào làm hoa sen đặc biệt hồng. Giữa tháng bảy, đương lúc hoa sen nở tươi đẹp.

Trong Uyển Hà viên, hồ sen thanh tịnh lịch sự tao nhã, sóng nước xanh biếc như ngọc, róc rách chảy. Hoa sen hồng nhạt nở rộ, làm nổi bật lá sen xanh biếc, thật là cảnh đẹp ý vui.

Tôi chậm rãi đi đến, thờ ơ thưởng thức hoa sen trên đường, đến nơi nhưng không thấy ai cả.

Tôi nói: "An An, trong thiệp mời viết là canh ba giờ Thìn phải không?"

An An đáp: "Đúng vậy, đúng là canh ba giờ Thìn".

Nhưng trong Uyển Hà viên không có lấy một bóng quỷ, khó có thể nào là Hoàng hậu cố tình trêu đùa tôi?

Trên cây cầu uốn lượn giữa hồ, có một nữ tử lẳng lặng đứng đó, cô ta mặc đồ lụa mỏng thanh nhã, như hòa vào một thể với cảnh trí xung quanh. Nhìn từ xa, dường như cô ta mỉm cười với tôi. Tôi nheo mắt cẩn thận nhìn rõ, không khỏi cảm thấy nghi hoặc, chân bước nhanh đến đó.

Nữ tử trước mắt da trắng nõn nà như tuyết, một đôi mắt màu xanh phẳng phất như đá quý. Sóng mắt lưu chuyển, nhìn quanh sinh tình, như nước thu chứa khói nhẹ.

"Mai Tri Tuyết, đã lâu không gặp?". Nụ cười của cô ta uyển chuyển quyến rũ, cảm giác vừa quen vừa lạ, như từng gặp đâu đó, nghĩ kĩ lại, lại không biết gặp khi nào.

Trong nháy mắt, trong đầu hiện lên một vài đoạn kí ức rời rạc. Tôi như tỉnh lại trong mơ, nói: "Là cô?"

Đây...đây...đây...đây rõ ràng là mỹ nhân ngày ấy tôi thấy trong chùa! Vừa rồi cô ta gọi tôi là 'Mai Tri Tuyết', thật sự tôi là cháu gái của Mai Hiền sao? Nhưng, vị Thục vương trắc phi này không có liên quan đến tôi, sao cô ta lại biết bí mật thân thế của tôi?

Chẳng lẽ chuyện này mọi người đã sớm biết, chỉ có tôi chẳng hay biết gì?

Cô ta kinh ngạc nhũn mày, ngạc nhiên nói: "Cô biết ta?"

"Cô là...Thục vương trắc phi?"

Tuy lời đồn nói rằng Bùi Quân không yêu trắc phi, cũng từng trăm ngàn lần tự an ủi rằng đây chỉ là hôn nhân chính trị, là ép hôn, nhưng khi nói ra bốn chữ 'Thục vương trắc phi', đáy lòng tôi vẫn có chút khó chịu.

Cô ta cười nhạt một tiếng, cúi đầu im lặng, lại ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong đôi mắt xanh dường như có ý cười nửa thật nửa giả nhàn nhạt. "Đúng, ta là Thục vương trắc phi. Mai Tri Tuyết, à, không đúng, phải gọi cô một tiếng Nguyên phi nương nương. Nương nương, bây giờ muốn gặp cô một lần, thật không dễ dàng gì".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ngôi vị hoàng đế, chàng muốn sao?

Tôi đẩy An An ra, nhìn chăm chăm cô ta, hỏi: "Cô sửa lại thời gian trong thiếp mời?"

Cô ta khẽ lau mồ hôi trên trán, cười dịu dàng nói: "Đúng vậy, vốn là hẹn giờ Tý, ta sai người sửa lại thời gian trên thiếp mời của cô. Nếu không, ta cũng không có cơ hội nói chuyện với cô".

Tôi hỏi: "Cô muốn nói gì?"

"Nói gì cũng không còn quan trọng. Dù sao, ta nói gì với cô cũng vậy thôi, không lâu nữa cô cũng quên. Cho nên, bây giờ cô ráng mà nghe cho hết đi". Cô ta chậm rãi đi đến trước mặt tôi, đánh giá cao thấp tôi một hồi, gھu cọt nói: "Mai Tri Tuyết, đáng vẻ cô không xinh đẹp bằng ta, đầu óc cô cũng không thông minh bằng ta, thật không biết rốt cuộc Bùi Quân thích cô ở điểm nào, phải hao tổn tâm cơ để cướp cô từ trong tay Bùi Lâm, thậm chí dẫn theo thuộc hạ giả trang làm hòa thượng ở núi Thanh Thành. Chẳng qua, chàng có làm gì cũng vô ích, một ngày tình cở còn chưa được trừ, lòng của cô chỉ chứa mỗi Bùi Lâm mà thôi".

Nói ngắn gọn một hồi, tin tức lại vô cùng chấn động.

Tôi nhắm lời nói của cô ta trong lòng một hồi, kết ra vài ý tứ sâu xa khác nhau.

Một là, cô ta nói Hi Âm vì tôi mà cố tình lên núi giả làm hòa thượng, và lí do thoái thác của Bùi Lâm không khác nhau lắm, bước đầu phân biệt có thể tin được.

Hai là, sao cô ta lại biết tôi trúng tình cở? Nếu tôi nhớ không nhầm, cô ta là Thục vương trác phi Thát Bạt San, là Tam công chúa nước Yến, mà sinh tình cở chỉ có ở nước Yến, tất cả chuyện này có liên quan đến cô ta không?

Nhưng cô ta không biết tình cở trong cơ thể tôi đã sớm được giải trừ, càng không biết tôi đã khôi phục lại phần lớn trí nhớ.

Ba là, người phụ nữ này rất tự cao tự đại, nói tôi không xinh đẹp thì thôi, còn nói đầu óc tôi không thông minh...muốn nhin cũng không nhin được!

Tôi nói: "Ngày ấy khi cô đến chùa trên núi, thật ra đã sớm phát hiện ta chưa chết đúng không?"

"Vốn ta cũng không dám khẳng định". Cô ta liếc tôi một cái, vờ như đùa cọt, nói: "Đáng tiếc, kỹ thuật rình trộm của cô không được giỏi cho lắm".

"...". Mặt tôi nóng lên, trong lòng chợt dâng lên cảm giác chỉ hận không thể rèn sắt thành thép - rốt cuộc tôi vẫn là đồ vô dụng đồ vô dụng đồ vô dụng mà. Để san hòa tình thế, tôi cất giọng lạnh lạnh, nghiêm mặt nói: "Cô đã biết, sao còn dùng trăm phương ngàn kế dụ dỗ chúng ta xuống núi?"

"Không phải bợn cô, mà là cô".

Tôi nao nao, chợt phản ứng lại: "Thứ nhất, tám tên mặc đồ đen là người của Liễu Giai Âm (*Thái tử phi*), cho nên Hi Âm mới nói đó là do Bùi Lâm đưa đến. Mà hai mươi tám tên mặc đồ đen cũng là do cô phái đến, cô muốn giết ta diệt khẩu?"

Bốn phía im lặng, có gió nhẹ phát qua, làm hoa sen lay động.

"Ban đầu ta tính làm vậy. Khi cô vừa vào Tang phủ, ta sai Tang phu nhân hạ độc trong thức ăn của cô, tiếc là bị Bùi Quân phát hiện, chàng dùng tính mạng Tang Mộc Vân uy hiếp, Tang phu nhân bắt buộc phải khai thật ra, sau đó Bùi Quân dùng mọi cách để phòng ngừa, vài lần ta muốn xuống tay nhưng không thành công. Chỉ là, bây giờ ta thay đổi chủ ý, giữ lại mạng cô cho việc quan trọng hơn". Thát Bạt San nhìn tôi ý tứ sâu xa, lại hỏi: "Chỉ là ta rất ngạc nhiên, sao cô lại đoán ra?"

"Di tình cở nước Yến khó tìm, ngay cả Trần Minh Hiên có gia sản bạc triệu, nguyện ý vung tiền như rác nhưng cũng không thể tìm ra loại cở trùng này không phải sao? Còn nữa, nếu không có ai trợ giúp, chỉ bằng tên Trần Minh Hiên dốt đặc cán mai đó, dù có cở trùng cũng không thể làm được gì. Tất cả chuyện này là do cô đứng phía sau màn, gì mà dạo chơi mộng xuân, căn bản là đã mưu tính trước. Cô đưa di tình cở cho Trần Minh Hiên, cũng sai người hạ cở lên Tang Mộc Vân, sau đó lại chạy đến chùa xin Hi Âm giúp đỡ".

Cô ta cười hưng phấn, nói: "Không tồi, ngã xuống một cái lại thông minh ra".

Hi Âm từng nói, đây là giao dịch công bằng của chàng và Thát Bạt San trong lúc đó, sở dĩ chàng đồng ý với thỉnh cầu của cô ta, chẳng qua là để đổi lại lời hứa của cô ta. Tôi trầm giọng hỏi: "Cô dùng điều kiện gì để trao đổi với Hi Âm?"

"Chuyện này cô có biết cũng không quan trọng. Đợi cho cô được phong làm quý phi, tất cả trần ai cũng đã định, Bùi Quân cũng nên dứt hy vọng".

Tôi nhìn cô ta trầm mặc.

Thát Bạt San thấy tôi im lặng, liếc mắt nhìn tôi một cái, kẻ sát người lại, chậm rãi nói thẳm: "Bây giờ vận mệnh của cô và Bùi Lâm tương thông, nếu mẫu cở trong cơ thể cô đã được giải, mà từ cở trong cơ thể Bùi Lâm vẫn còn tồn tại, cô đoán xem hấn ta sẽ bị gì?"

Hóa thành kịch độc, đồng quy vu tận với kí chủ!

Tôi nén lại tâm sự, cố tình hỏi: "Sẽ ra sao?"

Cô ta lắc đầu hàm ý, nói lạnh lạnh: "Mẫu cô trong cơ thể cô rất quan trọng ở nước Yên của ta, tất nhiên ta sẽ không dễ dàng giải cho cô. Còn nữa, nếu cô đã uống thuốc giải, nhớ lại tất cả mọi chuyện, lại quay lại dây dưa với Bùi Quân, khi đó ta phải làm sao đây? Thật ra ta thích chàng, không phải bắt đắc dĩ, ta sẽ không vứt bỏ chàng".

Cổ sư Thiên Dạ từng nói, mặc dù mẫu cô trong cơ thể đã trừ, nhưng vĩnh viễn tôi cũng sẽ không nhớ ra người tôi thực sự yêu là ai. Nhưng theo lời nói của Thát Bạt San, sinh tình cổ này rõ ràng có thuốc giải, có thể lấy lại được kí ức lần nữa!

"Cô nói giải được gì?"

Thát Bạt San giật giật môi, dường như muốn nói gì đó, lại nghe thấy tiếng thông truyền từ xa đến: "Hoàng hậu nương nương giá lâm-", cô ta phui phui tay áo, cười nói: "Cô quên mất ta vừa nói gì sao?". Nói xong đi về phía Hoàng hậu.

Hoàng hậu này tới cũng thật đúng lúc...Tôi hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, thật là một người phụ nữ thích phá đám ưa làm ra vẻ huyền bí.

Hoàng hậu được vây quanh bởi đám cung tần mỹ nữ, mặt nghiêng nghiêng lộ ra nụ cười khó ai sánh bằng. Tôi bắt đắc dĩ đi đến chỗ cô ta hành lễ, ai ngờ, cô ta không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, nét mặt tươi cười như hoa nở Thát Bạt San dậy, hiền lành nói: "Vương phi không cần đa lễ. Bây giờ mặt trời rất chói, nếu Vương phi đến sớm, sao không ghé qua cung của ta tránh nắng?"

Thát Bạt San cố tình liếc mắt nhìn tôi một cái, cười hào phóng nói: "Nô tì không dám quấy rầy Hoàng hậu. Mới vừa rồi trùng hợp tình cờ gặp Nguyên phi nương nương, bèn nói chuyện vài câu với nương nương".

Rốt cuộc Hoàng hậu cũng liếc mắt nhìn tôi một cái, trong đôi mắt đẹp lơ mơ có đao băng kiếm tuyết, hận không thể dùng ánh mắt giết chết tôi. Cô ta khẽ cười, giễu cợt: "Lễ sắc phong còn mấy ngày nữa mới cử hành, sao vội vàng tự xưng nương nương vậy".

Tôi đang ở phận thấp nên cúi thấp đầu, thầm nghĩ, phụ nữ phá đám đúng là phụ nữ phá đám, thật sự đã hướng cho tôi đi hận đúng người.

Nói xong, Hoàng hậu không thèm để ý tôi, cao ngạo dẫn Thát Bạt San và một đám cung nhân thường thức hoa sen. Tôi rầu rĩ đi theo sau đám người, trong lòng âm thầm suy ngẫm lời nói của Thát Bạt San.

Hôm nay trước khi ra khỏi cửa, An An đánh giá tôi cẩn thận từ đầu đến chân một lượt, nói là quyết không để khí thế Hoàng hậu lấn át, trang sức châu báu, thứ gì quý giá đều chọn để đeo lên. Mà cung bào tôi đang mặc làm từ tơ lụa do tằm ở Giang Nam đặc chế nên, có thể nói là thiên y vô phùng*, kín không kể hồ.

**tinh xảo, khéo léo đến mức không thấy được đường chỉ may.*

Tôi ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên cao, mồ hôi hơi lã chã trên trán, cảm giác y như mình bị ánh nắng thiêu đốt thành vũng nước, sau đó lặng lẽ bốc hơi trong không khí.

Thời gian đi dạo khoảng độ một nén nhang, mọi người đứng ở đình nghỉ chân giữa hồ nghỉ tạm, cung nhân dâng lên nước ô mai ướp lạnh. Hoàng hậu có hứng làm thơ, bèn cùng với các phi tần ngâm thơ. Tất nhiên tôi bị nặng làm cho nhứ đầu, bèn im lặng ngồi một bên, cầm chén nước ô mai nhìn ra hồ sen xanh ngọc xa xa.

An An hạ giọng nói: "Nương nương, sắc mặt người không tốt lắm, người không sao chứ?"

Tôi khoát tay áo, ý bảo tôi không sao.

"Ngọc Tiểu Mai!"

"...". Tôi đã cố gắng giảm hết mức sự tồn tại của bản thân, lại vẫn bị Hoàng hậu gọi thẳng tên.

Hoàng hậu kiêu căng nói: "Ngọc Tiểu Mai, đến phiên cô. Nếu cô không đọc tiếp được bài thơ vừa được đọc, sẽ phải chịu hình phạt".

Ngâm thơ đối đáp vốn không phải là việc khó, nhưng tôi mới thả hồn vào suy nghĩ, hoàn toàn không biết mọi người đang nói gì.

Tôi cân nhắc trong nháy mắt, chậm rãi đọc: "Thái liên nam đường thu, liên hoa quá nhân đầu. Đề đầu lộng liên tử, liên tử xanh như thủy. Hải thủy mộng du du, quân sâu ngã diệp sâu, nam phong tri ngã ý, xuy mộng đảo Tây Châu*".

**bài này là Tây Châu khúc, một bài dân ca thời Nam Bắc triều, mình chuyển ngữ tạm: 'Hải hoa sen mùa thu, cành sen cao hơn đầu người. Cúi đầu tách hạt sen, hạt sen xanh như nước. Đại dương xa thăm thẳm, chàng buồn thiếp cũng buồn, gió nam biết ý thiếp, thổi mộng về Tây Châu'*

Vừa dứt lời, mọi người đều cúi đầu cười khê. Thát Bạt San vẫn ung dung nhìn tôi, nói: "Ngại quá, Nguyên phi nương nương, bài 'Tây Châu khúc' này ta vừa mới đọc xong".

Hoàng hậu cười khinh miệt: "Cô thua".

Một cung nữ dâng lên bốn chén trà, Hoàng hậu nói: "Trong chén trà là nội dung Phật, cô chọn một cái, xem trong đó là cái gì".

Tôi tùy ý chọn một chén, mở ra xem, trong nháy mắt tôi hét thất thanh, kinh hoàng hất chén trà ra ngoài. Chén trà Thanh Hoa vỡ tan, trong chén trà là một đồng dòi bộ màu trắng loi nhoi thân mình đi lên phía trước.

Đám phi tần có vẻ cực kì bình tĩnh, ai cũng không bị dọa đến mức thất sức. Không nghi ngờ gì nữa, đây là trò đùa dai đã sắp xếp từ trước, Hoàng hậu không răn đe tôi thì không cam lòng.

Cảm giác ghê tởm như thủy triều ập đến, như kiến bò làm người ta sồn gai ốc. Dạ dày quặn lên, như sóng vỗ vào bờ, trời đất trước mắt xoay tròn không ngừng.

Trong hoảng hốt, thân thể như đang ngã ra phía sau. Chỉ nghe thấy một tiếng ầm, cùng với một loạt những tiếng kinh hô bất thành linh, giác quan hoàn toàn ngừng lại, tôi rơi vào không trung.

Sau cùng liếc mắt nhìn một cái, rõ ràng tôi thấy Thất Bạt San biến sắc, trong mắt hiện lên vài phần kinh ngạc.

Khoảnh khắc rơi xuống nước, thần trí lại đột nhiên thanh tỉnh, lờ mờ như có tiếng gọi truyền từ trên đầu xuống. Tôi nín thở lặn xuống dưới đáy, lòng vẫn đang sợ hãi.

Lúc này, không biết vì sao trong đầu lại hiện ra ngày ở điện Kinh Luân, chỗ trưng bày bản đồ hoàng cung. Đình nghỉ mát này xây ở giữa hồ, Phiến Hồ Đường này và Thái Dịch Trì thông với nhau, dưới Thái Dịch Trì có một đường thông, vốn là để lưu chuyển dòng nước cho Thái Dịch Trì, cho nên thông ra bên ngoài.

Đây là một cơ hội cực tốt! Nếu tôi có thể từ Thái Dịch Trì đi theo đường đó ra ngoài, tôi có thể dễ dàng thoát khỏi hoàng cung!

Hạ quyết tâm, tôi không do dự cởi bộ cung trang phiến phức trên người ra, chỉ mặc mỗi bộ quần áo lót bên trong. Thừa dịp cung trang nổi lên mặt nước, tôi trốn dưới đó hít thở một hơi, rồi ngay lập tức lặn xuống dưới đáy.

Trong hồ hoa sen nở rộ, rễ cây rậm rạp dưới nước. Tôi cẩn thận đẩy rễ cây ra, cố gắng tránh không chạm vào bùn dưới đáy nước để tránh chìm sâu vào trong đó. Tôi nhớ lại tổng thể bản đồ hoàng cung, căn cứ vào vị trí rơi xuống nước để phân biệt phương hướng bơi đến Thái Dịch Trì.

Không ai dự đoán được tôi sẽ nhân cơ hội này trốn thoát bằng đường thủy, lại thêm có cung trang che chắn, những thị vệ xông đến cứu viện chắc chắn sẽ nghĩ tôi rơi xuống vùng gần đó để lục soát. Nhưng để tránh bại lộ hành tung, tôi phải nhanh chóng thoát khỏi Phiến Hồ Đường.

Không gian đường thủy nhỏ hẹp, chỉ vừa đủ cho một người chui qua. Ánh mắt trời không chiếu lọt qua, trước mắt một mảng đen tối, gió tay nhìn không thấy ngón. Tôi không khỏi nảy sinh hồi hận trong lòng, nếu tôi không thể thoát ra ngoài trốn lỏm, hoặc nếu tôi không nín thở nổi, dựa vào sức lực của tôi cũng tuyệt đối không thể quay lại Thái Dịch Trì. Nếu đã đến bước này, thì không còn đường lùi nữa.

Không biết qua bao lâu, tứ chi bắt đầu bủn rủn không còn sức, tay chân có vài phần cảm giác tê liệt. Mà không khí nén nện lúc này cũng sắp cạn, chỉ có thể chống cự bằng ý chí. Tôi không ngừng nói với bản thân, tôi phải thoát ra ngoài, tôi phải nhanh chóng gặp Hi Âm.

Bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng nước, trước mặt chợt xuất hiện ánh sáng, tôi nghĩ nếu không lặn trong nước, lúc này chắc chắn tôi đã òa khóc rồi.

Rất cuộc, tôi khó khăn lắm mới bò được lên trên bờ ở trong rừng cây lệch hướng ngoài thành, mệt đến mức sức cùng lực kiệt, thở không ra hơi. Tôi ngồi phịch trên cỏ, neho mắt nhìn cây cỏ thụ che mát bầu trời trên đầu, bỗng nhiên niềm vui sướng sau khi thoát khỏi tai nạn.

Hóa ra Thái Dịch Trì thông với sông đào bảo vệ thành, hiện tại không những tôi trốn khỏi hoàng cung thành công, mà còn ra khỏi thành thần không biết quỷ không hay.

Tôi gối đầu dần dần ngủ, trong lúc mơ màng, thấy được một giấc mơ đẹp.

Trong mơ hoa đẹp liêu mềm, hồng tự thêm hương*. Tôi và Hi Âm sớm chiều làm bạn, như hình với bóng.

**ngày xưa những nhân sĩ thức khuya làm việc, bên cạnh có người đẹp mài mực*

Ngày xuân hoa quỳnh nở rộ, thanh lệ tuyệt trần. Tôi và chàng dắt tay nhau du ngoạn, cùng ngắm hoa quỳnh trắng như tuyết.

Dưới tán cây tôi đàn cho chàng nghe, chợt có đóa hoa tuyết trắng rơi xuống đầu vai chàng. Chàng im lặng nhìn tôi, trong đôi mắt vốn linh động sâu sắc hóa thành dịu dàng lưu luyến, tôi chỉ thẹn thùng cúi đầu.

Khi đó tôi, rất rất rất ngây thơ...

Xuân qua hè về, tôi và chàng cùng nhau du thuyền ở hồ sen, tiện tay bóc hạt sen đút vào miệng chàng, môi chàng lưu luyến không rời tay tôi.

"Tiểu gia Bích Ngọc nữ, lai giá Nhữ Nam vương*". Chàng ôm tôi dựa vào mép thuyền, cười nói: "Nếu nàng là Bích Ngọc, ta sẽ là Nhữ Nam Vương".

**hai câu trong 'Thái Liên Khúc', tạm chuyển ngữ: 'Cô gái nhỏ Bích Ngọc, gả cho Nhữ Nam vương'. Tương truyền đời Tấn, Lưu Bích Ngọc là tiểu thiếp của Nhữ Nam vương Tư Mã Nghĩa, là người rất có nhan sắc, được sủng ái. Nhữ Nam vương có làm hai bài "Bích Ngọc ca"*

碧玉歌 để ca ngợi vẻ đẹp của nàng.

Tôi thuận thế tiếp lời: "Cảm lang thiên kim ý, quý vô khuynh thành sắc*".

**là hai câu trong bài 'Bích Ngọc ca' cũng do Nhữ Nam vương làm, tạm chuyển ngữ: 'Cảm động ý chàng tốt, then đẹp không khuynh thành'.*

Chàng trai Hi Âm liếc tôi cười, trong mắt rạng rỡ, nói: "Ai nói không có? Nàng xem mấy con cá trong hồ đã xấu hổ đến mức lặn xuống đáy, việc này đủ để chứng minh vẻ đẹp Tiểu Mai trong thiên hạ không ai sánh bằng".

Chỉ cần ta yêu người, cả thiên hạ không ai sánh bằng người.

Màn sen ẩm áp, tôi ngoan ngoãn nằm trên ngực chàng, bên tai là lời nói kiên định trầm ổn của chàng. Chàng khẽ gõ vào trán tôi, nói: "Tiểu Mai, nàng yên tâm, ta chắc chắn sẽ tìm được danh sách kịp lúc, rửa sạch nỗi oan Mai gia. Hôn ước của nàng và ta lúc đó cũng không xóa bỏ, ta phải quang minh chính đại cưới nàng về nhà".

Tôi rất muốn mở miệng hỏi chàng rốt cuộc danh sách là cái gì, nhưng ngại vì đang trong mộng nên muốn cũng không được. Rúc vào trong lồng ngực Hi Âm, tôi trầm mặc một lát, hỏi: "A Quân, ta chỉ hỏi chàng một chuyện".

"Chuyện gì?"

"Ngôi vị hoàng đế, chàng muốn không?"

Khóe môi chàng nhếch lên, thản nhiên nói: "Đó vốn thuộc về ta".

Cảnh tượng biến hóa không ngừng, động phòng hoa chúc tươi đẹp biến mất trước mắt.

Ngọc cốt cầm* đột nhiên rơi xuống đất, dây đàn gãy, dư âm oang oang.

**cổ cầm làm bằng ngọc*

Hi Âm đứng khoanh tay lại, nắm tay lò mờ lộ ra màu xanh trắng, chàng lạnh giọng nói: "Ta nói không được là không được! Bất luận ra sao, ta tuyệt đối không để nàng xuất đầu lộ diện, đặt nàng trong nguy hiểm! Lại càng không để nàng làm kẻ lấy sắc hầu người!"

Tôi khẩn cầu: "Ta sẽ cẩn thận trong mọi chuyện, còn nữa, không phải có chàng bảo vệ cho ta sao? A Quân, trong lòng chàng biết rõ, lấy ta làm mối như mới có thể khiến cho kẻ đứng sau ra tay dễ dàng mắc mưu".

"Không được, chuyện này không thương lượng gì nữa!". Nói xong, chàng phất tay áo quay đi.

Tôi ngây ngốc nhìn bóng dáng hắt từ xa, thật lâu sau, lau nước mắt trong mắt, xoay người nói: "Hoa cô, ngày mai con tình nguyện treo biển hành nghề tiếp khách".

Màn đêm trong trẻo, ánh sáng lung linh.

Thiếu niên áo trắng bình thân đi vào nhà đường, tay hất cầm quạt xếp, tao nhã. Như chi lan ngọc thụ, như trăng sáng treo cao.

"Ngàn vàng khó gặp mặt giai nhân. Cô nương Tiểu Mai, vì tại hạ đàn một khúc được không?". Hắn mỉm cười, lúm đồng tiền hơi lộ ra bên khóe môi.

Trong lòng tôi nghĩ, cuối cùng Bùi Lâm cũng lên sân diễn.

Nhưng mà, cảnh trong mơ chỉ dừng ở đó.

Tôi chậm rãi mở mắt, bất ngờ nhìn thấy cặp mắt phượng chứa ý cười như có như không. Đầu tiên là nao nao, sau đó dùng sức néo vào đùi, đau đến mức thờ ra khí lạnh. Tôi vẫn không dám tin, lại giơ tay sờ mặt người đó, bị bàn tay to của người đó nắm lấy.

Đây không phải là mơ...

Tôi vui mừng khóc nức, vùi đầu vào lồng ngực chàng, "Thánh tăng!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phế phi, xuất thô!

Hi Âm ôm tôi vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng tôi trấn an, dịu giọng nói: "Tình là tốt rồi, tình là tốt rồi. Ngoan, đừng khóc".

Tôi lau nước mắt, nức nở nói: "Thánh tăng, không phải người quay về Cẩm Thành rồi sao?"

Chàng nhẹ nhàng xoa xoa thái dương tôi, giải thích: "Đúng vậy, ngày thứ hai sau khi nàng đưa ta trăm hoa mai, ta liền khởi hành quay về Cẩm Thành, đúng lúc Vu Bân thay ta làm việc, liền tiễn ta rời kinh một đoạn, hẳn phát hiện ra nàng ở ngoài thành hào*"

**sông đào bảo vệ thành*

Tôi gật đầu thấu hiểu, xoắn khăn nói: "Mấy ngày nay ta bị Bùi Lâm giam lỏng trong cung, hôm nay Hoàng hậu mượn việc thưởng thức hoa sen, liền hợp với trác phi kia hại ta. Ta vô ý ngã vào trong hồ, liền tương kế tựu kế, lặn xuống Thái Dịch Trì theo dòng chảy ra ngoài hoàng cung. Sau khi lên bờ định nghỉ tạm một lát, không biết sao lại ngủ luôn".

Ánh mắt Hi Âm chăm chú, trầm giọng nói: "Nàng..gặp Thát Bạt San?"

Lòng tôi có chút không vui, rầm rì nói: "Đúng vậy, cô ta được mời đến. Cô ta còn sai người sửa thời gian trong thiệp mời của ta trước một khắc*, nói có chuyện muốn nói với ta".

**15 phút*

Thân thể Hi Âm cứng lại, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nói: "Nói chuyện gì?."

Tôi nửa nóng nửa lạnh liếc chàng một cái, khẽ né tránh: "Cũng không có gì, chỉ nói cô ta thích người".

Khóe mắt chàng giật giật vài cái: "Thật không..."

"Đương nhiên".

Môi mòng Hi Âm khẽ nhếch lên, trong đôi mắt tràn ngập ý cười, nói: "Tiểu Mai, nàng ghen sao?"

Tôi mạnh miệng nói: "Đương, đương nhiên không phải!"

Chàng cúi đầu nín cười.

Tôi mắt húng nói: "Người cười gì chứ?"

Chàng tăng thêm lực trên cánh tay, khiến tôi dựa sâu hơn vào người chàng, nhẹ nhàng cọ cằm chàng lên trán tôi, như vô tình vuốt ve. Sau một lúc lâu, ý tứ sâu xa nói: "Ta mặc kệ cô ta có thích ta hay không, quan trọng là, ta không thích cô ta".

Tiếng tim đập rõ ràng truyền vào tai tôi, tôi lúng túng nói: "Vậy người...người thích ai?"

Hi Âm buông mắt nhìn tôi, cười nói: "Tiểu Mai, nàng muốn nghe thật sao?"

Tôi có chút ngượng ngùng, xoa tay nói: "Cũng không phải..."

"Tiểu Mai, người ta yêu là nàng, mãi là nàng. Người ngoài có ra sao, cũng không có nửa phần liên quan với ta, ta cũng sẽ không để ý đến". Chàng nín thở, vẻ mặt rất nghiêm túc, ngữ ý lại nhẹ nhàng: "Thát Bạt San làm việc âm hiểm tàn nhẫn, đã tâm rõ ràng, sở dĩ cô ta chọn ta, chẳng qua là muốn lợi dụng lẫn nhau thôi, không có nửa phần thật lòng".

Tôi im lặng không nói, sau một lúc lâu, đẩy chàng ra nói: "Hoàng hậu nói ta là dư nghiệt Mai gia, Thát Bạt San gọi ta là Mai Tri Tuyết, hình như toàn bộ thế gian này chỉ có một mình ta không biết gì cả...người cũng biết ta là ai, đúng không?"

Hi Âm nhìn tôi không chớp mắt: "Tiểu Mai, chuyện trước đây...nàng đã nhớ lại rồi sao?"

Tôi gật đầu, dịu giọng nói: "Thật ra có một chuyện ta chưa nói với người. Ở Tang phủ tại Cẩm Thành, cổ sư Thiên Dạ từng lấy máu của ta nhỏ vào trong bình chữa tử cổ sinh tình cổ, xác nhận ta đã trúng loại cổ này. Chỉ là, khi đó không biết ai đã giải trừ mấu cổ trong cơ thể ta. Gần đây ta đã mơ thấy chuyện trước đây, cảnh trong mơ rõ ràng chân thật, ta cảm thấy trí nhớ dần dần đã trở lại. Thánh tăng, ta thường xuyên mơ thấy thiếu niên đã cứu ta từ trên nền tuyết lên, chính là người, đúng không?"

"Thật ra ta đã sớm đoán được nàng trúng cổ, khi chữa trị cho nàng, vẫn không phát hiện mạch tượng của nàng có gì khác thường, nên không dám khẳng định. Đều do Thát Bạt San làm chuyện tốt". Mắt chàng dậy sóng, hình như có lãnh ý ngập tràn. Khi ngừng mắt lên, lại khôi phục lại vẻ thân nhiên.

"Không sai, nàng vốn là Mai Tri Tuyết, cháu gái Mai Hiền, cũng là ân sư đã dạy dỗ ta. Ân sư bị người ta vu oan, người đứng phía sau ra tay chính là mẹ đẻ của tiên đế, Nhu phi, lúc đó, gia tộc của Nhu phi giữ chức quan lớn trong triều, chủ mưu vụ án thiếu hụt bạc mười bảy năm trước là đệ đệ ruột của Nhu phi. Ân sư phụng mệnh điều tra, người đã thể phải quét sạch mỗi một cửa quốc gia, liền viết lại tên các quan viên và chứng cứ phạm tội vào một

quyền danh sách, vốn muốn trình lên phụ hoàng, nhưng gia tộc Nhu phi lại ra tay sát hại ân sư trước, hơn nữa lại đổ hết tội danh lên đầu người."

"Sau này, danh sách vẫn mất tích. Nhu phi lo lắng có ngày âm mưu bại lộ nên âm thầm phái người tìm kiếm. Cả nhà họ Mai bị tịch biên, một lão bộc liêu chết đưa nàng trốn đi, suốt đêm chạy khỏi kinh thành, không ai biết người đó đưa nàng đi đâu. Cha mẹ nàng trước khi chết đã thỉnh cầu ta nhất định phải tìm được nàng và danh sách, nhưng khi ta tìm được nàng cũng là lúc Nhu phi, vốn bây giờ là Thái hậu biết, nhiều lần sai sát thủ giết nàng. Cũng may ta cứu nàng trước, để che mắt người khác, ta đổi tên nàng là Ngọc Tiểu Mai, an bài nàng ở trong phường ca múa của Hồ Nguyên Sinh, không ai nghĩ ra nàng ở phố Chương Đài cách hoàng thành chưa đến mười dặm.

Lời Hi Âm nói giống như những gì viết trong 'Nhân sao'. Chẳng từng nói Hồ Nguyên Sinh có ơn lớn với chàng, hóa ra là chỉ chuyện này.

Mai Hiền sụp đổ, Hi Âm vốn sẽ được lập làm Thái tử cũng bị liên lụy, vị trí Thái tử thay đổi, mà con của Nhu phi thuận lợi kế thừa ngôi vị. Phía sau vụ án thiếu hụt bạc, chỉ sợ không chỉ đơn giản là vu oan giá họa, mục đích thật sự chính là ngôi vị hoàng đế.

Ngừng một lát, Hi Âm nhìn tôi chăm chú nói: "Tiểu Mai, xin lỗi bây giờ mới nói chân tướng cho nàng. Ta vẫn không dám chắc rốt cuộc nàng vì sao lại...gã cho Bùi Lâm. Ta sợ nàng nhớ ra tất cả rồi bỏ ta đi. Ta không thể để mất nàng lần nữa. Sau khi nàng lấy Bùi Lâm, ta phái người điều tra chuyện này nhưng không thu hoạch được gì. Sau này, ta nghe nói một mình nàng đến núi Thanh Thành, liền sai người canh giữ ngày đêm ở đó, để tránh tai mắt người khác, ta đành giả làm hòa thượng, giấu nàng trong chùa".

Để cứu tôi mà chàng phải tính toán kỹ lưỡng, hao tổn tâm tư, tôi còn oán trách được gì chứ? Tuy rằng trước mắt tôi chưa biết tôi bị người ta hạ cớ như thế nào, chỉ nghĩ đến việc vì tôi bỏ rơi mà chàng bị tổn thương, trong lòng chua xót không chịu được, như còn nghìn con sâu vạn con kiến cắn.

"Ta biết chàng tốt với ta". Chớp mũi hơi cay cay, tôi khẽ nắm tay chàng, lòng bàn tay ấm áp to lớn, giống như bến bờ đáng để neo đậu. Tôi đặt tay mình vào đó, cười nói: "Tình yêu của ta và Bùi Lâm là ràng buộc giữa tử cô và mẫu cô, ta không khống chế được bản thân. Trúng cô cũng được, mất trí nhớ cũng được, dù ta quên chàng hoàn toàn, nhưng khi chúng ta gặp lại nhau, ta vẫn lựa chọn yêu chàng như xưa".

Hi Âm nắm lại tay tôi, lại dùng sức ôm tôi vào trong lòng. Sức lực to lớn, như muốn nhập tôi vào trong thân thể. Chàng ní non bên vành tai tôi, hơi thở mát lành thổi tùy tiện, kích thích từng con tê dại. "Tiểu Mai, khổ sở nàng đã chịu, một khắc ta cũng không quên, ta sẽ đòi lại cho nàng. Ta không bao giờ để nàng rời xa ta nữa, không bao giờ để nàng chịu oan ức nữa".

"Còn nhớ ngày chàng cứu ta, chàng hứa với ta gì không? Chàng nói 'chỉ cần nơi nào có ta, đó chính là nhà của nàng'".

"Nhớ rõ, tất nhiên ta nhớ rõ". Chàng khẽ cười, thờ dài một tiếng thỏa mãn, nói: "Đời này kiếp này, tuyệt không hối hận".

"Ngày ấy Thát Bạt San nói với ta, sinh tình cô có thuốc giải, trí nhớ cũng có thể tìm lại. Chỉ là, hình như cô ta không biết mẫu cô trong cơ thể ta đã được trừ". Nghĩ một chút, tôi không khỏi sinh lòng nghi ngờ: "Rốt cuộc ai giải cô thay ta?:"

Hi Âm cũng lắc đầu nghi hoặc, nói: "Khi ta tìm thấy nàng dưới chân núi, ngoại trừ thân thể bị trọng thương, vẫn không phát hiện ra dấu hiệu nàng trúng cô".

Chuyện này thật lạ, nếu không phải Hi Âm, người giải cô là ai?

Sau khi rời khỏi Đông cung lại bị đám áo đen đuổi giết, mệt mỏi, căn bản không có khả năng gặp người giúp tôi giải cô. Khi chàng cứu tôi, mẫu cô trong cơ thể tôi đã biến mất.

Mấy ngày nay ở trong cung, tôi vẫn ở trong điện Ngọc Phù không ra ngoài, mỗi ngày gặp An An, không thì Bùi Lâm, nhiều hơn thì cũng là thần giữ cửa Vu Bản. Vì sao tôi có thể vô duyên vô cớ khôi phục lại trí nhớ? Khó có thể nào, tôi vô tình uống được thuốc giải sao? Nếu thật là vậy, rốt cuộc thuốc giải là gì?

Tôi nói: "Hiện giờ tình trạng sức khỏe Bùi Lâm không được tốt, tử cô trong cơ thể hẳn chuyển thành kịch độc, tất nhiên ta đã nói chân tướng chi tiết cho hần. Hần là thiên tử, thiên hạ nằm trong sự khống chế của hần, tin rằng hần sẽ nhanh chóng tìm ra thuốc giải".

Hi Âm im lặng trong nháy mắt, mắt phượng trong trẻo thay đổi trong thoáng chốc, "Tiểu Mai, nàng có nhớ khi nào nàng trúng cô, người nào hạ cô nàng không?"

Tôi lắc đầu, mờ mịt nói: "Hiện tại ta chỉ nhớ một vài đoạn rời rạc, đại thể là ta rời Ngọc gia trang như nào, sao lại gặp được chàng và chuyện lúc ở chung với chàng, còn lại ta không nhớ ra". Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng vô dụng.

Hi Âm mỉm cười nói: "Không sao, nghĩ không ra cũng không cần miễn cưỡng, ta sẽ phái người tìm thuốc giải. Về phần Thát Bạt San...". Trong mắt chàng hiện lên một tia bén nhọn, nụ cười bỗng thâm trầm, như bóng đêm trong mùa đông giá lạnh, khiến người ta tâm sinh lạnh ý. "Ta nghĩ, giờ là lúc trừng phạt cô ta".

Lúc này, phía ngoài màn truyền đến tiếng người, chỉ nghe người đó nói: "Vương gia, đồ người muốn đã được đưa đến".

Thấy có người đến, tôi bối rối, vội rời xa cái ôm của chàng, chàng cũng không miễn cưỡng, thuận thế thu tay lại, nói: "Vào đi".

Một người vén màn bước nào, dáng cháo trắng điểm tâm. Tôi nhìn kỹ, người này không phải ai khác, chính là Đầu Hồ Lô Giới Tửu đã lâu không gặp!

Tôi kinh ngạc nhìn hần, nói: "Đại sư Giới Tửu, sao người lại ở đây?"

Đầu Hồ Lô nhìn Hi Âm, có chút ngượng ngùng nói: "Hồi bẩm cô nương, mặt tướng tên là Lô Tuấn".

Mặt tướng?

Tôi ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện cảnh tượng xung quanh không giống với bình thường, nhìn giống như là cái lều vải.

Trước giường là một cái bàn, trên bàn chất đầy công văn và thư từ. Sau bàn là một tấm Giang sơn dư hình đồ* to lớn, mơ hồ có thể thấy mực đỏ phác họa vài chỗ.

**bản đồ giang sơn*

Tôi hỏi Hi Âm: "Đây là đâu?"

Hi Âm bình tĩnh nói cho tôi biết: "Chúng ta đang ở Hắc Long Cương thuộc Thục Châu, nơi này là quân doanh Thục quân".

Hắc Long Cương Thục Châu...

Tôi chỉ có cảm giác vừa mới ngủ, mơ một giấc mơ, nhưng lại từ kinh thành đến Thục châu rồi!

Tôi nghi hoặc nói: "Ta ngủ lâu chưa?"

"Nàng mê man suốt hai ngày"

Hai ngày? Hai ngày!

Tôi khó tin nói: "Sao lại lâu vậy? Rõ ràng, rõ ràng ta chỉ mơ một giấc mơ thôi".

"Trước đó nàng đã bị hoảng sợ, thêm nữa lại nín thở lâu dưới nước, thể lực không chống đỡ nổi, mê man hai ngày cũng không có gì lạ". Hi Âm bắt lấy tay tôi bắt mạch, trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Cũng may không có trở ngại gì, nghỉ ngơi nhiều ngày sẽ khỏe lại. Ta sẽ kê một phương thuốc cho nàng điều trị, lại đây, ăn chút gì đi".

Đầu Hồ Lô buông chén cháo, đưa mắt ra hiệu bước ra ngoài.

Sau khi ăn xong, Hi Âm dẫn tôi đi dạo quân doanh giải sầu. Giờ đã là hoàng hôn, mặt trời sắp lặn. Vạt nắng cuối chiều rực rỡ như gấm, tựa như một vạt màu rực rỡ tùy ý vẩy vào màn trời.

Tôn Tử viết: "Ta muốn lợi, người cũng muốn lợi, ắt tranh giành". Đất Thục khó khăn, khó như vói lên trời. Thục Châu là nơi hiểm yếu, dễ thủ khó công, là vùng nhà binh giao tranh từ trước.

Hắc Long Cương nằm ở Nam Dương Thục Châu, ba mặt giáp núi xanh, phía bắc là hai ngọn núi cao, ẩn trong đó là một sơn đạo không rộng không hẹp. Mặt khác là bình nguyên mênh mông bát ngát, bên ngoài có rừng cây rậm rạp và khe núi dốc đứng.

Trước khe núi có rừng cây, nếu quân địch đánh thẳng vào đại doanh, ngàn vạn binh mã ào đến như thác đổ tất nhiên sẽ làm cho người ta phòng bị. Phía sau có đường lui, lúc vạn bất đắc dĩ thì chặt cây trong rừng, tạm chặn quân địch lại, thời gian đó cũng đủ để lui về sơn đạo.

Tôi dốt đặc binh pháp cũng có thể nhìn ra, quân doanh Thục quân lại mưu tính sâu xa, vô cùng bí ẩn.

Hạ trại phía đông, giáo trường phía tây, tướng sĩ Thục quân đang thao luyện nghiêm ngặt bên dưới, khẩu hiệu rõ ràng vang đến tận trời, khiến người ta bỗng phấn chấn. Nhìn từ xa, người lãnh binh thao luyện, đúng là Đầu Tròn Giới Sắc.

Tôi bị sĩ khí cuốn hút, không khỏi cảm thấy dâng trào cảm xúc, thờ dãi: "Thật sự không thể nhìn tướng mạo đoán người! Khi ở chùa Đại Lôi Âm, tên Đầu Tròn bị ta hỏi hai câu đã bối rối, ta không thể nhìn ra hắn có bản lĩnh luyện binh như này".

"Tên thật của Giới Sắc là Nghiêm Đào, mười lăm tuổi đã đi theo ta, là một nhân tài hiếm thấy"

Tôi âm thầm thôn thức một hồi, hỏi: "Thánh tăng, sao người lại muốn dẫn ta đến quân doanh?"

Hi Âm nói: "Sau khi nàng mất tích, Bồi Lãm phái ba nghìn Thần uy quân tìm trong phạm vi nước Hứa, thề đào ba tấc đất cũng phải tìm được nàng. Nghe nói hôm qua hắn ngắt xiêu trước mặt mọi người ở điện Cửu Long, tất cả thái y ở thái y viện ngày đêm châu trực trong cung đợi lệnh. Bây giờ kinh thành thay đổi bất ngờ, trong triều nổi lên sóng gió, Đại ti mã Lí Viễn điều khiển năm vạn quân suốt đêm đi đến Đôn Hoàng, thống lĩnh cấm quân đem sáu ngàn tinh binh phòng thủ kinh đô và vùng lân cận".

Tôi nao nao, trong lòng chợt áy náy: "Đây, đây...không phải vì ta chứ?"

Chàng trấn an tôi, nói: "Nguyên nhân trực tiếp là do Bồi Lãm té xiêu, nguyên nhân cơ bản là do cổ độc phát tác, nên không liên quan đến nàng lắm".

Nghe chàng nói vậy tôi cũng bình tâm lại, lại nói, tên Bồi Lãm này rốt cuộc không tìm thuốc giải hay tìm không ra thuốc giải? Hắn sẽ không cứng đầu như

Tô Quân, biết rõ mình trúng cò độc lại ngồi im chịu chết chứ?

Chắc là không thể nào...

Tôi trầm tư một lát, nói: "Tình hình trong kinh vừa rồi và chuyện dẫn ta đi quân doanh, hai chuyện này có liên quan sao?". Một ý nghĩ bỗng nảy ra trong lòng, tôi kinh hoàng hít một hơi khí lạnh, nói: "Thánh, thánh tăng, người...người...người sẽ không thừa dịp loạn...". Tôi nhìn bốn phía xung quanh, lại gần hạ giọng nói: "Khởi binh bức vua thoái vị chứ?"

Hi Âm liếc nhìn tôi cười như không cười, nói: "Chuyện để lại tiếng xấu muôn đời này, tất nhiên ta sẽ không làm".

"Vậy thì vì sao?"

"Theo lời ta vừa nói thì là vì đúng lúc. Về phương diện khác, nước Hứa và nước Yến tuy nhiều năm không có trận chiến nào lớn, nhưng tân quốc vương vừa kế vị năm ngoái có dã tâm rất lớn, mơ ước vùng trung nguyên giàu có và đông đúc, gần đây xung đột biên giới càng lúc càng nhiều. Nửa tháng trước, đại tướng Thát Bạt Phi của nước Yến lãnh ba vạn quân đóng ở biên thành Ôn Túc. Nàng cũng biết, Ôn Túc chỉ cách Đôn Hoàng chưa đến ba trăm dặm".

Ôn Túc? Không phải là Ôn Túc trong 'phù dung trường noãn độ xuân tiêu' sao?

Tôi nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Vậy người muốn mang binh chống đỡ nước Yến sao?"

Chàng mỉm cười khẽ cười, bí hiểm nói: "Đoán đúng một nửa, Tiểu Mai, nàng thử ngẫm lại, Bùi Lâm trúng cò độc nguy hiểm sớm chiều. Cò này, do ai hạ?"

Thát Bạt San...

Ánh chớp chói lòa, trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, tất cả đã rõ như ban ngày.

"Ta đổi ý rồi, giữ lại mạng của cô để dùng lúc quan trọng".

"Bây giờ vận mệnh của cô và Bùi Lâm tương thông, nếu mẫu cò trong cơ thể cô đã bị trừ, mà tử cò trong cơ thể Bùi Lâm vẫn đang còn, cô đoán hẳn sẽ ra sao?"

"Mẫu cò trong cơ thể cô rất quan trọng với nước Yến, tất nhiên ta sẽ không dễ dàng giải cho cô".

Tôi vỗ tay nói: "Ta hiểu rồi! Lúc ta chìm trong nước, Thát Bạt San nghĩ rằng ta dữ nhiều lành ít, cô ta vốn không biết mẫu cò trong người ta đã trừ, nếu ta chết tức mẫu cò sẽ mất đi hiệu lực, như vậy tử cò trong người Bùi Lâm sẽ hóa thành kịch độc, vừa rồi hẳn lại bị té xỉu trước mặt mọi người, nước Yến lợi dụng cơ hội này...phát binh tấn công nước Hứa sao?"

Hi Âm dịu dàng vuốt ve vai tôi, cười khen: "Tiểu Mai, nàng thật thông minh. Khi tiên đế tứ hôn cho ta và Thát Bạt San, ta từng nói với hắn 'chỉ ba năm nữa, Hứa - Yến sẽ có một trận chiến'. Lúc đó hắn không tin ta. Ta đoán khi Thát Bạt San hạ cò nàng, có lẽ đã ít nhiều nghĩ đến, sẽ có ngày mượn nàng đối phó Bùi Lâm".

Trăm phương ngàn kế, tiến bước nào rào bước ấy, nước Yến đã đi một nước cờ tốt!

Trong lòng tôi lo âu xen lẫn kinh sợ, nói: "Nhưng Thát Bạt San nói như nào cũng là trác phi của người, lại là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân do tiên đế thân phong. Nếu Hứa - Yến thật sự khai chiến, vậy chẳng phải chàng nằm trong thế bị động sao?"

Hi Âm thân nhiên nói: "Chuyện đến nước này, chỉ còn một biện pháp".

"Biện pháp gì?". Tôi tò mò.

Chàng nói: "Phế phi, xuất thế*".

**xuất thế: bỏ vợ*

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Không chỉ đời này kiếp này, mà phải đời đời kiếp kiếp

Hoa nở hoa rơi, mây cuộn mây bay, một giấc mộng quê hương êm ả. Trước mắt pháo hoa sáng ngời, giống như ánh sao ngũ sắc tỏa ra tứ phía, hắt qua màn đêm yên tĩnh thâm trầm, hết như một con sông.

Tôi nhìn quanh bốn phía, biết bản thân lại mơ về quá khứ.

Ngoài cửa sổ bóng đêm mờ mịt, liễu rủ lơ thơ. Bên trong khói thuốc lượn lờ, dưới ánh nến, ánh sáng chập chờn.

Trong mơ tôi trang điểm kĩ càng một hồi, chuẩn bị trà ngon Long tỉnh Tây Hồ, lại chỉnh lại dây đàn, chờ đêm nay đón khách.

Tuy rằng Bùi Quân cực kì phản đối tôi treo biển hành nghề tiếp khách, nhưng tôi cứng đầu quấy rầy, rốt cuộc chàng cũng miễn cưỡng cho phép. Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là tôi không được tiếp khách quá một canh giờ, khi tiếp khách chỉ cần gảy đàn ca hát, không được có hành động vượt rào. Mỗi ngày chỉ tiếp khách một lần, phải có thủ hạ của chàng đứng ngoài cửa bảo vệ.

Chỉ trong chốc lát, một vị công tử cầm y hoa phục đẩy cửa vào. Tay hắn cầm quạt ngọc, da trắng như tuyết, một đôi đồng tử xanh như biển, ánh mắt tỏa ra khí chất bức người. Lúc nhìn tôi, ánh mắt sắc bén như gió, nhanh chóng che giấu vẻ vừa rồi.

Trong lòng tôi hơi hồi hộp, trên mặt vẫn mỉm cười nói: "Mời công tử ngồi. Không biết công tử muốn nghe khúc nào?"

Cầm y công tử ngồi vào chỗ đối diện tôi, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, quạt ngọc nhẹ nhàng đập vào vai, nói: "Ngọc thụ hậu đình hoa".

Ngọc thụ hậu đình hoa...

Khúc này được lưu truyền trên phố Quảng Vi, là khúc ca có tỉ suất được hát cao nhất ở không ít phường ca múa, nhưng tôi không thích khúc này. "Yêu cơ kiêu tự hoa hàm lộ, ngọc thụ lưu quang chiếu hậu đình. Hoa khai hoa lạc bất trường cửu, lạc hồng mẫn đích quy tịch trung."

**là bài 'Hoa trong sân' của Trần Hậu Chủ thời Nam Bắc triều, mình tạm chuyển ngữ 4 câu: 'Má hồng như hoa ngậm nước, cây ngọc chiếu ánh sáng sau đình. Hoa nở hoa tàn không mãi được, sắc hồng yên lặng rơi đầy đất'.*

Nhưng dựa trên đạo đức 'khách hàng là thượng đế', tôi vẫn kiềm chế hát cho hắn nghe khúc này. Hết khúc, hắn bung chén trà xanh uống một hớp, thật thật giả giả nói: "Hát không tệ, phóng túng đẹp đẽ nhưng vẫn thanh lệ, quả nhiên ứng với lời đồn hồng nhan họa thủy".

Thân mình tôi bỗng nhiên cứng đờ, trên mặt có chút không nén được giận: "Lời này của công tử có ý gì? Tiểu Mai nghe không hiểu".

"Tiểu Mai?". Hắn miết chén trà ngọc trong tay, tinh tế ngấm ngấm, sau một lúc lâu, nâng mắt nhìn thẳng tôi: "Ta gọi người là Ngọc Tiểu Mai, hay nên gọi người một tiếng...Mai Tri Tuyết?"

Tôi âm thầm sợ hãi, vì sao người này lại biết thân phận thật của tôi? Khó có thể nào, người của thái hậu đã phát hiện ra hành tung của tôi nhanh như vậy sao?

Tay nắm chặt dưới gầm bàn, tôi kìm nén tâm trạng, cố gắng bình tĩnh nói: "Người là ai? Sao lại giả trang làm đàn ông đi vào phường ca múa?"

"Hóa ra sớm đã bị cô phát hiện, thật vô nghĩa". Cô ta bĩu môi, nói: "Người quang minh không nói mập mờ, ta là vị hôn thê của Bùi Quân, Thất Bạt San. Mai Tri Tuyết, muốn gặp cô thật không dễ dàng, Bùi Quân giấu cô rất kĩ".

Vị hôn thê...

Tôi gắt gao nhìn chăm chăm cô ta: "Cô nói...cô là vị hôn thê của ai?"

Cô ta kinh ngạc nhìn tôi, lúm đồng tiền như hoa, nói: "Cô chưa biết gì sao? Hôm qua hoàng thượng hạ chỉ, tứ hôn cho ta và Bùi Quân, hôn kì sẽ diễn ra sau một tháng nữa. Hóa ra chàng chưa nói cho cô, đây là lỗi của chàng".

Tôi mím môi nói từng chữ: "Ta không tin".

Lời thề ân cần lưu luyến còn bên tai, chàng nói hôn ước của tôi và chàng vẫn còn hiệu lực, đến một ngày, chàng sẽ quang minh chính đại cưới tôi vào cửa, chàng tuyệt đối không phải là kẻ thất hứa. Cô gái trước mặt này sao có thể là vị hôn thê của chàng được? Thật vớ vẩn!

"Nếu cô không tin, có thể tự mình đi hỏi chàng". Cô ta làm ra vẻ liếc mắt một cái đã thấu tâm tư của tôi, cười thích thú nói: "Mai Tri Tuyết, hôn ước của cô và Bùi Quân từ lúc Mai gia thất thế đã là đồ bỏ, cô còn si tâm vọng tưởng gì nữa chứ?"

Bây giờ nghĩ lại, hoặc là lúc ấy tôi trẻ người non dạ, hoặc là vì tôi vừa sợ vừa buồn, cái quan trọng nhất của tình huống chính thất gặp vợ lẽ chính là khí thế, khí thế! Khí thế phải thắng chứ không được thua! Còn nữa, hôn ước của tôi và Bùi Quân có trước, quen biết thấu hiểu cũng có trước, nếu không vì Mai gia gặp kiếp nạn, tôi và chàng sẽ sớm thành người nhà, làm sao còn có cơ hội cho cô ta bước lên sân diễn?

Tôi rất muốn lay động tôi trong mơ, nói: "Mau tỉnh lại, ngàn vạn lần không thể mềm yếu! Đây là loại phụ nữ xấu xa đến để quấy phá mình và thánh tăng, quyết không thể để cho à toại nguyện!"

Nhưng không biết sao người trong mơ vẫn bắt đắc dĩ như cũ.

Thất Bạt San đứng dậy, đi đi lại lại không nhanh không chậm trong phòng, nói: "Mai Tri Tuyết, ta biết cô muốn sửa án sai cho Mai gia, ta có thể cho cô biết danh sách kia đang ở đâu".

Danh sách...Tôi ngẩng đầu, truy vấn: "Sao cô biết chuyện danh sách?"

"Chuyện này cô không cần biết, ta hỏi cô, gần đây có một vị công tử áo trắng thường xuyên đến nghe hát đúng không?"

Tôi nghi hoặc nói: "Bùi công tử?"

Thất Bạt San cười nói: "Họ Bùi là quốc họ, dưới chân thiên tử tất nhiên vương công quý tộc tập hợp. Cô cũng biết hẳn là ai, hẳn chính là...". Cô ta dừng bước chân bên cạnh tôi, cúi đầu thì thầm với tôi: "Đương kim Thái tử điện hạ, Bùi Lâm".

Tôi kinh hoàng hít một hơi khí lạnh, lại nghe cô ta nói: "Danh sách đang ở trong tay hắn. Ta có thể giúp cô vào Đông cung lấy được danh sách, nhưng phải có điều kiện trao đổi, cô phải đồng ý với ta một chuyện".

"Chuyện gì?"

"Vĩnh viễn không được gặp lại Bùi Quân".

Tôi bỗng nhiên nở nụ cười: "Dựa vào cái gì ta phải tin cô?"

"Tin hay không tùy cô. Thân phận của cô không thể lộ ra bên ngoài, điểm này ta rõ hơn cô. Mặc kệ thế nào, Bùi Quân cũng không thể cưới cô. Chỉ cần có sự trợ giúp của ta, cô cũng không khó sống ở Đông cung, muốn lấy danh sách cũng không phải là chuyện khó. Mai Tri Tuyết, ta cho cô thời gian suy nghĩ một ngày, đêm mai ta lại đến". Nói xong, cô ta xòe quạt ngọc ra, cười phong lưu phóng khoáng, nghênh ngang bước đi.

Ban đêm, tôi nằm trong lòng Bùi Quân, quần sợi dây buộc tóc chàng trong tay, nói: "A Quân, chàng sẽ cưới ta, đúng không?"

Thân thể chàng hơi cứng lại, lặng im rất lâu, sau đó giọng nói trầm thấp truyền đến từ đỉnh đầu: "Đúng".

"Khi nào chàng cưới ta?"

"...Sẽ không lâu nữa".

"Không lâu nữa là bao lâu?"

"Khi nào tìm được danh sách sửa lại vụ án Mai gia, ta sẽ cưới nàng".

Tôi kìm nén cho giọng không run rẩy, nói: "Nếu chàng cưới ta, chàng làm thế nào để cự tuyệt lại hôn sự cho Hoàng thượng chỉ hôn?"

Đồng tử chàng co lại trong nháy mắt, trên gương mặt tuấn tú hiện lên một tia kinh hoàng: "Tiểu Mai...sao nàng lại biết chuyện chỉ hôn..."

"Chàng không cần biết làm sao ta biết, chàng chỉ cần trả lời ta, chuyện đó không phải là thật chứ?"

Trầm mặc, sự trầm mặc khiến cho người khác không hít thở nổi.

"...Là thật". Chàng trả lời khó khăn, "Hoàng thượng chỉ hôn cho ta và Tam công chúa nước Yên. Dù sao liên quan đến quan hệ hai nước, ta không thể trực tiếp từ chối, nhưng ta cũng sẽ tuyệt đối không đồng ý".

Lòng lạnh ngắt.

Ngày hôm sau, Thất Bạt San đứng giờ xuất hiện, mặc y phục cẩm hoa như trước, chiếc quạt trong tay thân nhiên lắc lư, nhìn tôi cười: "Bây giờ tin ta chưa?"

Tôi quay mặt không nói lời nào.

"Cô là người sống sót duy nhất của Mai gia, tổ phụ của cô bị trầm oan, tất cả nằm trong một quyết định của cô". Cô ta thu lại quạt, ngả ngón vuốt cằm tôi, nói: "Cô không thể dựa vào Bùi Quân sống cả đời, sau này chàng kết hôn với ta, cô tính tự lập như thế nào? Mai Tri Tuyết, cô có biết rốt cuộc Bùi Quân muốn gì không, cô có biết hiện giờ chàng đối mặt với nhiều áp lực như nào không, cô có biết một gia tộc bên vợ cường đại có thể đem lại cho chàng giúp đỡ nhiều như nào không?"

Tính toán của Thất Bạt San không đứng cho lắm, danh sách chắc chắn không nằm trong tay Bùi Lâm, tôi thật ngốc, thật khờ mới có thể bị lời của cô ta mê hoặc. Nếu là bây giờ, chắc chắn tôi sẽ không tin quý kế của cô ta.

Nhưng mà, những mấu chốt liên tiếp, khiến tôi thác mắc trong mơ.

Tôi đẩy quạt cô ta ra, mờ mịt nói: "Được, ta đồng ý điều kiện của cô, từ nay về sau sẽ không gặp Bùi Quân nữa. Cô tính giúp ta như nào?"

Cô ta thuận thế thu lại quạt, vừa lòng nói: "Mai Tri Tuyết, cô là người thông minh. Ở nước Yên của ta có một loại tình cỏ, tên là sinh tình cỏ. Cỏ trùng

này khi hạ vào người, cô sẽ không tự chủ được mà yêu Thái tử diện hạ, từ nay về sau sẽ quên sạch sành sanh Bùi Quân. Sớm hay muộn cô cũng phải chia tay Bùi Quân, đau lâu dài không bằng đau lúc này. Huống chi, có sinh tình cớ giúp đỡ, cô sẽ không đau khổ gì, dễ dàng vứt đi tình yêu với Bùi Quân, sao lại không làm chứ?"

Một cơn đau đớn kịch liệt từ lưng truyền đến, nhanh chóng lan ra toàn thân, mỗi một tác da thịt đều như đang phải chịu hình phạt lăng trì. Tôi thống khổ cuộn người trên nền nhà, chỉ cần cử động một chút, đau đớn lại tăng thêm. Tựa như thân thể đang ở trong luyện ngục vậy, đau đến mức muốn ngất xỉu. Chỉ trong thời gian một chút, mồ hôi lạnh đã thấm ướt hết y phục.

Thất Bạt San vỗ lưng tôi, thích thú thưởng thức sự chật vật của tôi, cười nói: "Cổ trùng kí sinh trên xương sống, đây là đau đớn của tình cớ, xâm nhập xương tủy. Cô nhìn một chút, rất nhanh sẽ qua thôi".

...

Tôi ngồi bật dậy, vết thương trên lưng đau lâm râm. Nghĩ lại vẫn còn sợ, xoa ngực, mồ hôi trên trán rơi lã chã.

Hi Âm buông quyển sách trong tay, vén y bào ngồi lên mép giường, giơ tay sờ trán tôi, thân mật nói: "Tiểu Mai, nàng sao vậy? Gặp ác mộng sao?"

Ánh nến lay lắt chiếu rõ một bên mặt tuần mĩ vô song của chàng, tôi chăm chăm nhìn chàng, sau một lúc lâu, nói: "Thánh tăng, ta biết người nào hạ cớ ta rồi".

"Là ai?"

"Ta mới mơ thấy Thất Bạt San lừa ta chịu cớ. Cô ta gạt ta, nói danh sách nằm trong tay Bùi Lâm, cô ta có thể dùng sinh tình cớ giúp ta vào Đông cung, nhưng điều kiện là đời này kiếp này ta không được gặp chàng".

Hi Âm cười lạnh: "Quả nhiên là cô ta".

"Hình như cô ta nói với ta, cổ trùng kí sinh trên xương sống. Ta nghĩ, có thể nào khi ta chịu hình phạt một trăm trượng, đánh vào cổ trùng nên loại nó ra cơ thể ta không?"

"Cổ trùng kí sinh trên xương...". Chàng trầm ngâm trong nháy mắt, nói: "Không phải là không thể. Khi ta cứu nàng lên, thương thể trên lưng nàng rất nghiêm trọng, miệng vết thương máu chảy lênh láng, thật sự có thể lờ mờ thấy được sống lưng xanh trắng".

Thì ra là thế! Người giải cớ cho ta không phải là ai mà chính là hình phạt trăm trượng kia! Tuy rằng da thịt chịu chút khổ sở, không hề nghĩ trong họa có phúc, vô tình loại cổ trùng trong người ra bên ngoài.

Nhưng hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó, tôi vẫn không rét mà run. Mỗi mùa nắng nóng, gió đêm mang theo vài phần khô nóng. Đêm tối trời đẹp, ve kêu râm ran. Tôi không kim được rung mình một cái.

"Tiểu Mai...". Hi Âm ôm tôi vào lòng, dịu dàng xoa lưng tôi, nhẹ giọng nói: "Đều qua rồi, đều qua rồi...".

Đã từng, da thịt đau đến thấu tâm can, nỗi khổ ly biệt khoan vào xương cốt. May mắn, chuyển chuyển dời dời, cuối cùng tôi quay về với chàng. Tôi gặt gao ôm chàng, tham lam hấp thu ấm áp của chàng, nhiệt độ trên cơ thể xuyên qua quần áo, sưởi ấm lẫn nhau.

Đêm đen, nếu như có thể, đời này kiếp này tôi cũng không muốn buông chàng ta. Không, không chỉ đời này kiếp này, mà phải đời đời kiếp kiếp.

Cây hoa xanh ngắt, mùi thơm hoa mai ngào ngạt, gió như thổi hương hoa quế đến, thấm vào lòng người. Đêm trăng sáng, ánh sao lấp lánh mơ hồ như đom đóm.

Chỉ chớp mắt thôi đã đến mười bốn tháng tám.

Gần đây, biên giới tây bắc rất hỗn loạn.

Mấy ngày trước một thương đội nước Hứa đi đến Đôn Hoàng, sau khi tiến vào sa mạc biên giới Hứa - Yên thì mất tích. Không lâu sau, có người ở vùng lân cận nước Yên phát hiện thi thể của bọn họ, tình trạng tử vong rất đáng sợ, tất cả tài vật đều bị cướp sạch. Không những vậy, nước Yên còn đồ tộ cho người chết, cũng truy nã toàn bộ thân nhân của bọn họ.

Tri phủ Đôn Hoàng yêu cầu làm cho rõ vụ này, lại bị đại tướng nước Yên Thất Bạt Phi ngăn cản, quân số đóng ở Ôn Túc vốn chỉ ba vạn tăng thành sáu vạn trong một đêm, có xu hướng rục rịch. Tri phủ Đôn Hoàng cùng đường, kêu gọi sự giúp đỡ của Đại ti mã Li Viễn. Li Viễn phái sứ giả đàm phán với Thất Bạt Phi, không ngờ Thất Bạt Phi ngang nhiên chém giết sứ giả, có ý khiêu khích rõ ràng.

Chiến sự Hứa - Yên hết sức căng thẳng.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Trong kinh thành, Bùi Lâm bệnh nặng, Liễu thừa tướng tạm thời nhiếp chính, tất cả nghiêm khắc tiến hành. Nhưng đây chỉ là dấu hiệu sóng yên biển lặng trước lúc mưa bão.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, Hi Âm nhận được một lá thư của Thất Bạt San, mời chàng tụ họp trong ngày mai.

Tôi liếc mắt nhìn chàng, nói: "Thất Bạt San này muốn thực hiện quỷ kế gì? Khó có thể nào, cô ta biết chàng hù cô ta, cho nên cố gắng lần cuối sao? Ta hỏi chàng, chàng có muốn cho cô ta một cơ hội nữa..."

Hi Âm tùy tiện đốt thư, ánh lửa nhảy nhót, trong nháy mắt, thư kia đã hóa thành tro tàn.

Chàng khẽ nhủ mảy, cười như không cười liếc tôi, nói: "Chi bằng nàng đi theo ta, mười lăm tháng tám lại là lễ hội ở Cẩm Thành".

Tôi cực kì đau đớn nói: "Quốc nạn ập xuống, người thân là vương gia một nước, còn có tâm trạng dạo hội sao?"

Hi Âm cười: "Chẳng lẽ nàng không muốn sao?"

Cũng không phải không muốn...

Tôi: "Như vậy...vương gia tranh thủ lúc rảnh cũng được".

Qua ba tháng lại trở lại Cẩm Thành. Ánh đèn lay lắt, y hương tấn ảnh, cảnh tượng lễ hội phồn hoa náo nhiệt đã đi vào dĩ vãng. Mười lăm tháng tám là lễ hội Trung thu, trăng sáng treo trên trời, ánh sáng soi rọi khắp nhân gian.

Tựa vào lan can của nhả gian trên lầu hai từ lâu như trước, tôi chống má nhìn người đến người đi dưới lầu. Đêm nay là đêm đoàn viên, không biết lại nảy sinh bao nhiêu giai thoại tài tử giai nhân nữa đây.

Tôi tiếc đứt ruột nói: "Ngày hôm đó ta chạy trốn khỏi hoàng cung bằng đường thủy, vốn không có cơ hội trộm một ít đồ quý giá, đèn hoa sen chàng thắp đồ đèn ta cũng bỏ lại trong cung, thật là đáng tiếc".

"Không sao, mắt cũng mất rồi. Nếu nàng thích, ta có thể nhờ cao thủ làm đèn làm cho nàng một cái". Hi Âm cầm chén trà uống một hớp, chán ghét nói: "Trà này còn kém xa nàng pha..."

Tôi lắc đầu, nhắm nháp một chiếc bánh trung thu tinh xảo. Bỏ vào miệng, ngọt mà không gắt, rất hợp ý tôi.

"Đừng phí tiền như vậy, chỉ là một ý nghĩ muốn đèn thôi. Những ngày ta bị Bù Lãm giam trong cung, kêu trời không biết kêu đất chẳng hay, mỗi ngày nhìn chiếc đèn kia, như là nhìn vật nhớ người".

Hi Âm gật đầu hiểu biết, nói: "Cũng đúng, dù sao bây giờ toàn bộ cơ thể ta là của nàng, nhìn vật nhớ người hay gì gì đó, cũng không quan trọng nữa".

Tôi sùng sốt, bánh trung thu nghẹn ngay cổ họng, như có một ngọn lửa thiết đốt từ tai lan ra hai bên má. Tôi vội cầm chén trà uống một hơi, cúi đầu nhẹ nói: "Chàng bảo An An đưa đèn cho ta, ý muốn bảo ta chờ chàng phải không?"

"Phải, ta muốn nàng chờ, nhưng sẽ không lâu. Nếu nàng không trốn khỏi cung, ta cũng sẽ nhanh chóng cứu nàng ta. Tiểu Mai, nàng đưa trâm hoa mai làm tín vật, đó là dùng toàn bộ thân thể để đặt cược, sao ta lại để nàng chịu thua được chứ?"

Tôi đưa chìa khóa giấu trong trâm hoa mai cho chàng, cược rằng chàng sẽ không rời đi. Nếu tôi thua, mãi mãi tôi không tìm ra danh sách, Mai gia sẽ không có cơ hội chuyển mình, tôi cũng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của gia tộc. Cũng may, cuối cùng chàng không làm cho tôi thất vọng.

Trong nhất thời, như có một dòng mật ngọt chảy qua tim, trống ngực nổi dậy. Tôi chỉ ngượng ngùng cúi đầu, nói: "Chìa khóa trong cây trâm kia rốt cuộc có bí mật gì. Ô khóa ở đây? Những chuyện này có manh mối không?"

"Tạm thời chưa có. Chẳng qua, nếu ta đoán đúng, chỉ cần tìm được ổ khóa phù hợp, sẽ tìm ra danh sách". Chàng buông chén trà thản nhiên nhìn tôi nói: "Chìa khóa này, nổi tiếng vì thất lạc đã lâu".

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Được rồi, thánh tăng, chàng thắng!

Uống hết một chén trà, rốt cuộc Thất Bạt San cũng cười trắng đến.

Quần áo cẩm y hoa phục như trước, một chiếc quạt ngọc tùy tiện vỗ vào tay bốn cột như cũ, giống y hệt như trong mơ. Tầm mắt dừng trên người tôi, cô ta kinh ngạc nhíu mày, hình như sự xuất hiện của tôi là ngoài ý muốn.

Cô ta vén y bào ngồi đối diện tôi, nhẹ phát quạt, cười nói: "Mai Tri Tuyết, hóa ra cô không chết".

Trong mơ hỗn loạn, như ở trước mắt. Tuy rằng lúc đó tôi đứng là trẻ người non dạ dễ bị lừa, nhưng nếu không có cô ta đứng giữa chăm ngòi phá hỏng, tôi sẽ không tin quý kẻ tình cớ của cô ta, không chịu đựng nhiều khổ sở như vậy, còn suýt nữa âm dương cách biệt với Hi Âm.

Có thù không báo không phải là anh hùng! Trong Uyển Hà Viên cô ta kéo tôi vào thù hận, tôi có thể độ lượng không so đo với cô ta, nhưng thù xưa hận cũ tôi quyết không đơn giản cho qua như vậy.

Tôi bình tĩnh mỉm cười hào phóng, nói: "Ta chưa chết, vẫn không nghĩ là sinh tình cớ đã được giải. Ha ha ha, thật ngại, khiến cô thất vọng rồi". Tôi đẩy đĩa bánh trưng thu ra trước mặt cô ta, nói: "Lễ Trưng thu ở Trung nguyên chúng ta ai cũng ăn bánh Trưng thu, không biết Thát Bạt công chúa có nếm thử chưa? Lại đây, nếm một miếng nào".

Thát Bạt San biến sắc, trong đôi mắt đẹp gọn sóng không ngừng, hình như có hận ý dâng lên.

Hi Âm nói: "Thát Bạt San, rốt cuộc cô hẹn ta ra đây có chuyện gì không?"

Thát Bạt San cúi mặt trong nháy mắt, khi ngẩng đầu khôi phục lại lúm đồng tiền như hoa. Cô ta tự rót cho mình một chén trà xanh, bung lên uống một hớp nhỏ, vẫn chưa trả lời câu hỏi của Hi Âm, lại nhìn tôi nói: "Sinh tình cớ này là cớ trùng dễ giải, người đời ai cũng không nghĩ ra cách giải trừ sinh tình cớ, chỉ có thành viên hoàng tộc nước Yên mới biết thuốc giải thật sự là gì. Ta muốn biết, ai đã thay cô giải cớ".

Tôi cười thần bí, nói: "Chuyện này còn muốn cảm ơn cô".

"Ta?". Cô ta nhìn tôi chăm chăm, nói: "Lời này của cô có ý gì?"

Tôi kiên nhẫn giải thích: "Nếu cô không lừa ta hạ cớ, ta sẽ không yêu Bùi Lâm. Nếu ta không yêu Bùi Lâm, cũng sẽ không hồ đồ mà vào Đông cung, lại càng không hồ đồ trúng một trăm trọng hình phạt. Nếu ta nhớ không lầm, khi cô giải thích cớ này với ta, cô nói sinh tình cớ kí sinh trong xương". Tôi chuyển qua ngồi bên cạnh cô ta, giờ tay vỗ vỗ lưng cô ta, nói: "Một trăm trọng... Thát Bạt công chúa, tư vị xé rách máu thịt đến mức thấu xương, cô đã trải qua chưa?"

Hi Âm nhếch môi cười lạnh, ánh mắt nhìn Thát Bạt San lạnh lùng.

Thân hình Thát Bạt San bỗng nhiên cứng đờ, chợt hiểu ra: "Đánh xương loại cớ, đây quả thật là một cách giải cớ, nhưng người bình thường không chịu được đau đớn như này, hơn phân nửa khi giải được một nửa đã không chịu nổi. Một trăm trọng, vốn là lễ gặp mặt Liễu Giai Âm tặng cho cô, lại không nghĩ có thể giúp cô trong họa được phúc. Chẳng qua, đánh xương loại cớ không loại hết cớ trùng, cớ độc lưu lại trong cơ thể không được giải trừ. Kể từ đó, cô sẽ mãi mãi quên mất người cô yêu thật lòng là ai". Cô ta liếc mắt nhìn Hi Âm, lại nhìn tôi, nói: "Sao cô còn yêu chàng được?"

Tôi liếc mắt nhìn cô ta thương hại, thờ dãi: "Thát Bạt công chúa, cô có biết yêu thật lòng là gì không? Trúng cớ cũng được, mất trí nhớ cũng được, bất kể quên đi nhiều hay ít, chỉ cần có thể gặp lại đối phương, sẽ không tự chủ được mà yêu lại, đây mới là tình yêu chân chính. Ta nghĩ, cả đời này chắc cô không thể hiểu thế nào là tình yêu chân chính...". Nói xong, lại thăm thềm vào một câu: Bởi vì Hi Âm vốn không yêu cô.

"Tình yêu chân chính?". Thát Bạt San nhướng mày liếc tôi, sau một lúc lâu, giống như nghe chuyện rất buồn cười, bỗng nhiên ngửa đầu cười to, nói: "Cô cho là Bùi Quân yêu cô thật lòng? Cô có biết rốt cuộc chàng muốn gì không?"

Mai Tri Tuyết, cô có biết rốt cuộc Bùi Quân muốn gì không, cô có biết hiện tại chàng đối mặt với nhiều áp lực như nào không, cô có biết một gia tộc bên vợ cường đại có thể đem lại cho chàng trợ giúp như nào không?

Câu hỏi trong mơ liên tiếp lặp lại bên tai tôi, tôi sừng sốt, quay đầu nhìn về phía Hi Âm. Chỉ thấy chân mày chàng vẫn không có chút thay đổi, trầm giọng nói: "Thát Bạt San, cô nói bậy bạ gì vậy?"

Cô ta gập quạt lại, gõ bàn từng chút từng chút một. "Bùi Quân, chàng chột dạ sao? Chàng có dám đem lời ước định ra nói cho cô ta biết không?"

Cảm thấy có chút hồi hộp, tôi hỏi Hi Âm: "Ước định gì?"

Hi Âm im lặng không nói, nhìn Thát Bạt San, ánh mắt rất nặng nề.

Thát Bạt San đắc ý nói: "Ta giúp chàng đoạt ngôi vị hoàng đế, chàng giao thành Đôn Hoàng và bốn quận tây bắc cho nước Yên. Về phần cô, Mai Tri Tuyết, tác dụng của cô từ đầu đến cuối chỉ có một, đó chính là danh sách. Cô có thể giấu lại, nếu chàng yêu cô thật lòng, sao lại có thể cho cô xuất đầu lộ diện treo biển hành nghề tiếp khách, đặt cô trong nguy hiểm? Cô cũng biết, bên ngoài có bao nhiêu người mơ ước danh sách của Mai Hiền? Nếu chàng yêu cô thật lòng, sao lại có thể lấy cô ra làm mồi nhử, dụ dỗ kẻ đứng sau màn mắc câu? Sao lại đồng ý kết hôn với ta?"

Những tình huống không hoàn chỉnh trong kí ức của tôi đã bị cô ta liên tiếp hỏi ra. Không thể không thừa nhận, cô ta giỏi trong việc nhìn thấu nhược điểm trong lòng người khác, từng câu từng chữ đánh vào điểm yếu ấy.

Tôi cắn môi, nói: "Tất cả là...do ta tự nguyện, ban đầu chàng không đồng ý".

Cô ta cười khanh khách nói: "Thật không? Cô nói vậy để gạt ta, hay là gạt chính cô? Cô..."

Sắc mặt Hi Âm âm trầm, lạnh giọng cắt ngang cô ta: "Thát Bạt San, cô nói đủ chưa!"

Cô ta đứng dậy đi đến bên cạnh Hi Âm, cúi người tựa vào vai chàng, cười nói: "Bùi Quân, ta ngưỡng mộ hùng tài vĩ lược của chàng, ta ngưỡng mộ kinh thế chi tài của chàng, chẳng lẽ chàng cam tâm cả đời cúi đầu, cả đời làm Cừu vương gia sao? Chẳng lẽ chàng bỏ qua mình ước giữa chúng ta, chọn cô ta sao? Hiện giờ mẫu cô đã bị trừ, từ cô tất nhiên hóa thành kịch độc trong cơ thể Bùi Lãm. Không có thuốc giải, hân sẽ không trụ được bao lâu. Bùi Lãm không có con nối dõi, nếu hân bằng hà, chàng là người có hy vọng nối ngôi nhất. Bùi Quân, thật ra ta vẫn thích chàng, nếu chàng bằng lòng vứt bỏ Mai Tri Tuyết, ta sẽ không ngại chuyện trước đây. Sau này khi chàng đăng cơ xưng đế, chỉ cần hứa trao cho ta thành Đôn Hoàng và bốn quận tây bắc, chuyện mua bán này coi như xong".

Chợt thấy bàn tay căng thẳng dưới bàn, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay chàng từ từ truyền đến, làm cho người ta có vài phần an tâm

Hi Âm bất động thần sắc đẩy Thát Bạt San ra, nói: "Thát Bạt San, cô không hiểu ta sao? Ta mua danh chuộc tiếng, ham hư bình, hành thích vua mưu phản tất sẽ bị người đời dùng văn chương lên án, ta tuyệt đối không muốn sau này người đời khinh thường. Giang sơn nước hứa là cơ nghiệp do liệt tổ liệt tông Bùi gia khai sáng, một thành trì cũng không thể bỏ được. Thân là con cháu Bùi gia, ta sẽ làm loại chuyện trời không dung đất không tha này sao?"

"Cho nên...chàng vẫn chọn cô ta, phải không?"

Hi Âm lạnh nhạt nói: "Ta muốn cái gì, tự ta sẽ tìm mọi cách lấy".

"Thật đáng tiếc". Thát Bạt San hít một hơi, nói: "Bùi Quân, chàng sẽ hối hận bị lựa chọn hôm nay"

"Người Trung nguyên chúng ta có câu, lạc tử vô hồi*!"

**máu chảy cũng không hồi hận (chủ thích của bạn Bạch Dạ)*

Thát Bạt San gật đầu cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Rất tốt, thật ra nước Yên cũng không cần chàng lắm. Nếu chỉ đơn giản chọn đồng minh, chàng là lựa chọn thích hợp. Đây vốn là trao đổi lợi ích, chàng có thể cho ta, không phải người ngoài không thể. Ngày sau gặp lại trên chiến trường, đừng trách ta không niệm tình phu thê. Đến lúc đó, ta không chỉ muốn thành Đôn Hoàng và bốn quận Tây Bắc". Nói xong phát tay áo bỏ đi.

Tôi nhìn bóng dáng cô ta xa dần, nói với Hi Âm: "Như vậy hôm nay cô ta hẹn chàng ra đây để?"

Hi Âm nhú mày, như có chút mệt mỏi: "Quan trọng là cô ta thất bại".

Được rồi, thánh tăng, chàng thắng...

Ba ngày sau, cuối cùng nước Yên không kìm chế được nữa, lấy lý do trị phủ Đôn Hoàng điều tra vụ án, phái sáu đại quân tiếp cận. Đồng thời, quốc vương nước Yên phái thêm năm vạn đại quân đi về phía nam, tổng cộng là mười một vạn, ý đồ tấn công quy mô nước Hứa. Li Viễn dẫn theo năm vạn ngự lâm quân an bài toàn cục, chuẩn bị chống đỡ quân Yên.

Nhưng, dù sao địch nhiều ta ít, Li Viễn có dũng mãnh thiện chiến như thế nào, rốt cuộc một cây không làm nên non. Thêm việc hoàng đế bệnh nặng, tình thế trong kinh khó khăn, sĩ khí biên giới không phấn chấn, lại thêm đại quân nước Yên hùng hổ khó địch lại. Sau khi Liễu thừa tướng trưng cầu ý kiến được Bùi Lãm đồng ý, thiên tử hạ chiếu, ba vạn ngự lâm quân ở kinh đô và vùng lân cận đi đến biên thùy trợ giúp.

Chiếu thư ban ra, khiến triều đình nổi sóng, rất nhiều đại thần góp lời phản đối. Ba vạn ngự lâm quân này vốn để dùng phòng thủ kinh thành, như vậy, nước Hứa thiếu hụt, chỉ còn lại sáu ngàn cấm quân bảo vệ hoàng thành. Nếu có người bất lương rắp tâm nhân cơ hội gây khó dễ, kinh thành sẽ không có sức chống cự. Đến lúc đó không có hai bên chiếu cố, tổn thất khó tưởng tượng được.

Thế nhưng chiến sự tiền tuyến báo nguy, tấu chương phản đối xuất binh đều bị Liễu thừa tướng áp chế, ba vạn ngự lâm quân xuất phát đúng hạn.

Cùng lúc đó, nước Hứa xuất hiện một chuyện lớn kinh thiên động địa. Thục vương Bùi Quân đơn phương chiêu cáo thiên hạ, Thục vương trắc phi Thát Bạt San trời sinh tính đố kỵ, không thích hợp làm vợ, ứng với thất xuất chi điều*, hôm nay phế phi xuất thế.

**bảy điều bỏ vợ thời phong kiến.*

Một viên đá kích động ngàn con sóng,

Trong thời khắc khéo léo Thục vương hủy bỏ quan hệ Hứa - Yên, khiến cho triều thần và dân chúng cùng bàn tán.

Có người nói chàng nóng lòng phân rõ giới hạn với nước Yên, không niệm tình phu thê, là một tên đàn ông vô tình vô nghĩa đáng khinh.

Có người nói Thục vương trọng xã tắc khinh nữ sắc, đây là hành động quân pháp không ngoại trừ thân nhân vĩ đại.

Cũng có người nói, trong các triều đại, vương gia phế phi phải được hoàng thượng cho phép, Bùi Quân rõ ràng không để hoàng thượng vào mắt, rắp tâm hại người.

Mặc kệ bên ngoài truyền lời rối loạn như nào, đương sự vẫn bình tĩnh như chưa có chuyện gì cả,

Khi tôi vén màn bước vào, Hi Âm đang vui đùa chỉnh lại các thẻ tre, chàng mặc một thân bào đen, một vầng sáng thân nhiên bao lấy chàng, thân hình cao lớn, tựa như trúc tím Giang Nam ngày xuân. Trên giá gỗ bên cạnh chàng có các loại binh khí như đao, kiếm, thương, mâu...Còn có rất nhiều binh khí

có hình thù kì quái, nhất thời tôi không biết tên.

"Thánh tăng, mới vừa rồi không ăn cơm trưa, ta dạo dò nhà bếp nấu chút đồ ăn, chàng mau ăn lúc còn nóng đi". Tôi lấy lồng com đặt lên trên bàn, ngừng một chút, cười nói: "Thật ra bây giờ nên gọi chàng một tiếng điện hạ, nhưng tên thánh tăng đã gọi thành thói quen, trong nhất thời không thể sửa được".

Chàng buông sách, cầm tay tôi ôm vào trong lòng, khiến tôi thoải mái ngồi lên đùi chàng. Tôi có chút không tự nhiên, định tránh ra, cuối cùng vẫn không tránh khỏi cái ôm của chàng.

Chàng nói: "Tiểu Mai, gọi ta là A Quân".

Mặt tôi nóng lên, giọng nói bé như muỗi kêu: "A...Cái đó...A a a...". 'A' cả buổi, vẫn không thể nói được từ 'Quân'.

Hi Âm bật cười nói: "Thôi, không miễn cưỡng nàng, nàng thích gọi gì thì gọi vậy đi".

Tôi cân nhắc trong lòng một phen, nói: "Vậy vẫn gọi là thánh tăng đi..."

Hai người cùng rơi vào im lặng, không khí xung quanh có chút ngưng lại. Chàng siết hông tôi chặt hơn, mắt phượng sáng ngời chăm chăm nhìn tôi, bờ môi hàm chứa ý cười như có như không.

Thật lâu sau, Hi Âm nói: "Tiểu Mai, lời Thát Bạt San nói...nàng đừng để trong lòng". Giọng nói chàng trầm thấp khàn khàn, có vài phần ý tứ mơ hồ.

Trong lòng tôi không vui, thủ thỉ nói: "Cô ta thích chàng như vậy, chàng cũng ác độc quyết tâm hưu thê. Một đêm vợ chồng trăm đêm on nghĩa, sao không niệm tình phu thê?. Tôi cố tình nhấn mạnh 'niệm tình phu thê', nhân tiện liếc mắt nhìn chàng một cái.

"Một đêm vợ chồng trăm đêm on nghĩa...". Khóe mắt Hi Âm giật giật vài cái, chợt cười nói: "Nhưng cô ta và ta...không có tình cảm phu thê, không có on nghĩa phu thê, phải niệm tình ra sao?"

"...Thật vậy à?"

Chàng gật đầu, ý tứ sâu xa nói: "Trời cao đất rộng chứng giám, ta và cô ta chưa bao giờ ở chung phòng".

Nghe chàng nói thành khẩn thẳng thắn như vậy, những dồn nén chất chứa lâu ngày đã được khơi thông, vui sướng vô cùng. Cứ cười vui vẻ như vậy hoài.

"Về phần mình ước mà cô ta nói, lúc ấy cô ta dùng nàng áp chế ta, nếu ta không đồng ý, cô ta sẽ báo cho tiên đế và thái hậu tung tích của nàng, ta không thể không tạm đồng ý với cô ta".

Tôi trầm mặc một lát, hỏi chàng: "Vậy, ngôi vị hoàng đế...Chàng muốn thật sao?"

Hi Âm giật mình, giống như bị bắt ngờ bởi câu hỏi của tôi. Giống như cảnh trong mơ, câu trả lời của chàng là - đó vốn thuộc về chàng. Lúc này, chàng không thể cho tôi biết đáp án sao?

"Ta muốn cái gì, thì ta sẽ dùng bản lĩnh của chính mình đoạt lấy. Khi sinh ta mẫu phi bị chết do khó sinh, ta không được gia tộc bên ngoại ủng hộ, thế lực mỏng nhất trong các hoàng tử, đành phải cẩn thận từng bước, khổ tâm tiến hành, cuối cùng giành được sự tán thưởng và ưu ái của phụ hoàng. Nói thật, ta không cam lòng chịu mất mát như vậy, cho nên ta vẫn chờ đợi cơ hội. Mà hiện tại, thời cơ đã đến. Không cần sự giúp đỡ của Thát Bạt San, chỉ cần ta muốn, ta có thể ngồi lên vị trí kia".

Chàng thành thật với tôi như thế, tôi lại không biết nên đáp lại như nào. Quả thật, nếu không có gia tộc Nhu phi đứng giữa gây khó dễ, đồ oan vụ án thiếu hụt bạc cho tô phủ, Bùi Quân cũng không bị liên lụy, hiện giờ người ngồi ở bảo điện Cửu Long nhận lễ của vạn dân chính là chàng.

Ngay lúc tôi trầm tư suy nghĩ, lại nghe chàng nói: "Ai kế thừa đế vị, là việc nội bộ nước Hứa. Chuyện nội bộ này vẫn còn đường cứu vãn, dù là ta hay Bùi Lãm, tóm lại là con cháu Bùi gia ngồi vào. Mà Đôn Hoàng và bốn quận tây bắc là cơ nghiệp của tổ tiên và tôn nghiêm quốc gia, tuyệt đối không thể vứt bỏ".

Chàng ôm tôi vòng qua, một bên chỉ lên Giang sơn dư hình đồ, một bên giải thích: "Tiểu Mai, nàng xem, thành Đôn Hoàng chắn ngay con đường tơ lụa, là con đường thông thương đông tây, nước Yên đã sớm mơ tưởng. Nước Yên là do dân tộc du mục lập nên, tây bắc là nơi lạnh kinh khủng, nếu có thể chiếm Đôn Hoàng, sau này nhận được những tơ lụa, lá trà của nước Hứa như lấy đồ trong túi. Lại thêm, nếu nước Hứa muốn thông thương với các nước Tây Vực, tất phải đi qua Đôn Hoàng, nước Yên không chế được Đôn Hoàng, sẽ tùy ý thu phí qua đường, đến lúc đó, chuyện giao thương của nước Hứa rất bất lợi..."

Hi Âm nói nhẹ nhàng, vẻ mặt nghiêm trọng mà chăm chú. Quay lại nhìn, một bên mặt chàng cương nghị kiên định, phảng phất như thần tiên hạ thế.

Giờ phút này, tôi bỗng nhiên phát hiện, người chữa trị cho tôi, cứu tôi, sàm sờ tôi, trêu đùa tôi, đưa tôi dạo chơi, du hồ, cho tôi ăn nhiều thức ăn ngon lúc trước là thánh tăng Hi Âm đã đi mất không quay lại. Trước mắt là người đàn ông kinh luân thiên hạ, hùng tài vĩ lược chứ không phải thánh tăng Hi Âm, đó là Thục vương điện hạ.

Có thể nói, Thục vương điện hạ mới chính là chàng

Chương 48: Người phụ nữ phá hoại này là vì báo thù sao?!

Năm ngày sau, ba vạn ngự lâm quân đến Đôn Hoàng, hợp lực cùng với năm vạn quân của Lí Viễn đang đóng quân. Cùng ngày hôm đó, Lí Viễn lĩnh quân tiên phong chạm trán Thất Bạt Phi, hai bên chiến đấu kịch liệt ở sa mạc biên giới Hứa - Yên.

Bởi vậy, chiến tranh Hứa - Yên chính thức bùng nổ.

Thục vương Bùi Quân dâng thư chờ lệnh, tự nguyện dẫn đầu ba vạn Thục quân xuất chinh phương bắc chống Yên, được Bùi Lãm ân chuẩn.

Tôi hóa trang thành ti nữ theo quân xuất chinh của Hi Âm, nhân tiện làm trợ thủ trong quân y. Tuy y thuật Hi Âm xuất sắc, nhưng nếu hai bên chiến tranh, có nhiều binh lính chết trận là điều không thể tránh khỏi, đến lúc đó với sức của một mình chàng rất khó ứng phó. Vậy nên, ngoại trừ chàng ra, còn có ba tên quân y đi theo.

Mười ngày sau, đại quân đến Gia Dự Quan. Hi Âm sai Đầu Hồ Lô đi báo cáo chiêu an, cộng thêm việc thường ngày chàng nghiêm khắc quản giáo, kỉ luật Thục quân nghiêm chỉnh, bởi vậy đại quân vẫn không rối loạn, cũng không tạo ảnh hưởng lớn trong cuộc sống thường ngày của dân chúng.

Sau giờ Ngọ, tôi đứng trên thành đôi mắt nhìn về phía xa, nhìn trời cao ngày xa, đất trời mênh mông rộng lớn, xa xa có ngọn núi trắng như tuyết nhấp nhô liên nhau. Khí hậu tây bắc khô ráo, gió thu tiêu điều thổi đến, quất vào mặt như bị dao cắt. Hi Âm đứng bên cạnh tôi, ánh mắt thâm trầm sâu xa, không biết đang nghĩ gì.

Tôi quay đầu nhìn chàng, cẩn thận nói: "Thánh tăng, trận này chàng nắm chắc mấy phần thắng?"

Chàng thu lại ánh mắt, nhìn tôi nói: "Nước Yên phái tổng cộng mười một vạn đại quân công kích nước Hứa, bên ta có tám vạn ngự lâm quân và ba vạn Thục quân đối kháng, binh lực song phương ngang nhau. Đại ti Mã Lí Viễn đã nghiên cứu binh nghiệp lúc còn trẻ, là một vị tướng dũng mãnh hiếm có, năm Nhượng Quan đã đánh lui trăm tộc Nam Việt vì phạm biên giới, làm cho người Việt nghe tin sợ mất mật. Có hán trấn giữ ây bắc, ta không lo lắng".

"Ý của chàng là, trận này nước Hứa chắc thắng?"

Hi Âm lắc đầu, ánh mắt ngưng lại, nói: "Ngược lại, trận này vô cùng nguy hiểm. Vấn đề ở chỗ tướng quân Uy Quốc là phó tướng bên cạnh Lí Viễn. Vị phó tướng cũ ban đầu có quân công xuất sắc, đi theo Lí Viễn đông chinh tây chiến nhiều năm, hai người cực kì ăn ý. Nhưng mà, tháng trước hán bỗng bệnh nặng, không may bỏ mình. Hiện giờ vị tướng quân Uy Quốc có bất hòa nhiều năm với Lí Viễn, hán không cam lòng dưới trướng Lí Viễn, hai người từng đứng trong triều tranh giành nhau. Thái độ Lí Viễn lại ngoan cố bướng bỉnh, nếu hán không bỏ qua thành kiến với Uy Quốc tướng quân, cùng hợp lực kháng địch, chỉ e khó như vói lên trời. Chủ tướng và phó tướng không hòa hợp, trận này sao đánh thắng được?"

Tôi nhíu mi nói: "Vậy phải làm sao giờ?"

"Trước mắt chỉ có thể tách hai người ra là thượng sách. Ta đã phái người liên lạc với Lí Viễn, đưa tướng quân Uy Quốc đi đến quân doanh Thục quân". Hi Âm nghiêng người, làm cho gió thổi vào mặt tôi. Tôi nghĩ ngợi, đây vẫn là diệu pháp tốt nhất, lại nghe chàng nói: "Có thể liên thủ với mưu sĩ, giống như song kiếm hợp bích. Hiện giờ đã có nhiều thứ, ta còn thiếu một vị mưu sĩ".

Tôi không khỏi tò mò: "Mưu sĩ sao?"

Đúng lúc này, một binh lính đi lên bẩm báo: "Vương gia, Lâm đại nhân đã đến".

Hi Âm cười huyền bí, nói: "Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến".

Ngoài cửa thành, một công tử áo trắng đứng tự tại, dung mạo xuất trần, tự nhiên bình thản. Người này không phải ai khác, là Lâm Tranh đã lâu không gặp. Hi Âm kể sát tai tôi nói: "Đây chính là mưu sĩ của ta". Nói xong bèn nhanh chóng đi đến phía Lâm Tranh.

Lâm Tranh vén áo quỳ xuống hành lễ, cất cao giọng nói: "Hạ quan tham kiến Thục vương điện hạ".

Hi Âm nâng hán lên, nói: "Lâm công tử quả nhiên là người giữ lời hứa, bốn vương không nhìn lầm người. Trận này cũng không khả quan lắm, người có đồng ý kế vai chiến đấu với bốn vương?"

"Vương gia có ơn với hạ quan, có ơn cứu mạng nội tử*, hạ quan nguyện kết cỏ ngâm vành báo lại ân đức của vương gia. Đừng nói là một trận đánh, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa hạ quan cũng nguyện ý làm". Lâm Tranh miễn cưỡng ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo tràn đầy kiên quyết.

*nội tử: vợ

Hi Âm gật đầu cười, nói: "Rất tốt, Lâm công tử đi xe ngựa, hôm nay trước tiên vào phòng nghỉ tạm đi".

Lâm Tranh vâng dạ, vừa định quay người cáo lui, tầm mắt bỗng nhiên dừng lên người tôi, kinh ngạc nói: "Giới...Giới Úc sư phụ?"

Giới Úc sư phụ...

Tôi cười khô khan, chấp tay nói: "Lâm công tử, đã lâu không gặp. Ta tên Ngọc Tiểu Mai, người có thể gọi trực tiếp ta là Tiểu Mai".

"Tiểu Mai cô nương...". Hần nhìn tôi, lại quay đầu nhìn Hi Âm, trên mặt ra vẻ hiểu rõ.

Tôi nói: "Tang tiểu thư...à không, Lâm phu nhân gần đây khỏe không? Hình như đã sinh rồi?"

"Phiền cô nương quan tâm, Mộc Vân vẫn khỏe. Lúc trước vương gia nói Mộc Vân trúng cổ nên có ảnh hưởng ít nhiều đến thai nhi trong bụng, có thể sinh thiếu tháng. Hiện giờ nàng mang thai được bảy tháng, ta lo lắng một mình nàng ở lại kinh thành nên đưa nàng về nhà mẹ đẻ ở Cẩm Thành an thai đợi sinh". Nhắc đến Tang Mộc Vân, về mặt Lâm Tranh trở nên ôn hòa, bờ môi bỗng nhiên nở nụ cười.

Trong nháy mắt tôi như nhớ lại bức tranh yêu kiều trong đình viện Tang phủ, trông thấy một cây hoa lê nở bông trắng như tuyết, thiếu niên đứng dưới tán cây lặng lẽ chờ đợi mỗi mùa.

Tôi vui mừng vì kết cục mỹ mãn sum vầy, từ đáy lòng chúc phúc cho hắn, bèn nói: "Đợi khi đứa bé sinh ra, ta muốn đi uống rượu đầy tháng. Phải không, thánh tăng?"

Hi Âm cười nhẹ, nói: "Tiểu Mai nói đi, tất nhiên là đi".

Lâm Tranh cười nói: "Cung nghênh đại giá".

Mấy ngày nay, quân Yến từng có xung đột nhỏ với ngự lâm quân, quân Yến chủ lực vẫn đang ở thành Ôn Túc, Thát Bạt Phi cũng không sót ruột triển khai hỏa lực, hình như đang đợi thời cơ. Hi Âm và Đại ti nữ Lí Viễn đã liên lạc với nhau, cùng bố trí chiến lược, đồng thời sai phó tướng Uy Quốc ngự lâm quân đến quân doanh Thục quân.

Bầu trời đêm tây bắc trong vắt, ngửa đầu có thể nhìn thấy trăng sáng, sao chi chít trời. Gió lạnh ban đêm thấu xương, thổi vào làm lửa trại lay động không thôi. Cây đuốc phía xa xa lay lắt, ngọn lửa liếm màn đêm tối đen.

Đã gần nửa đêm, Hi Âm vẫn đang nghị sự với Lâm Tranh và vài vị tướng bên ngoài, tôi ngồi trong lều nghiền thuốc đến chết vì chán, nhân tiện chờ chàng về.

Cùng chung chăn gối và nhiều thứ nữa, mới đầu tôi còn ngượng ngùng, nhưng nghĩ ngợi một chút, dù sao thân cũng đã thân rồi, ôm cũng đã ôm rồi, chỉ còn hòa hợp trên giường nữa thôi...Cũng từng có ôm ở đồng ý. Đang ở quân doanh, lo rằng sẽ bị ảnh hưởng, ngoại trừ ôm hôn nhẹ nhàng, chàng chưa từng làm gì vượt rào.

Ban đầu, bị chàng ôm, cả người tôi cứng lại không ngủ được, hiện tại lại trở thành tình trạng không có chàng bên cạnh tôi không ngủ được...Tôi ngửa mặt lên trời thở dài, đòi người, thật quá vô thường.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào ầm ĩ. Có một tiếng hét gọi, tiếng binh khí, tiếng vỗ ngựa vào trong thành, tại vùng đồng bằng rộng lớn không ngừng. Tôi vội buông việc trong tay ra ngoài xem thử, chỉ thấy cảnh tượng binh lính Thục quân vội vội vàng vàng, hình như đang bận...tập kết.

Tôi tiện tay kéo một người lại, hỏi: "Tiểu huynh đệ, xảy ra chuyện gì?"

Người nọ đáp: "Tham tử vừa hồi báo, trong vòng một trăm dặm phát hiện đại quân nước Yến tiến công. Vương gia hạ lệnh toàn quân tập kết, lập tức xuất binh chống đỡ". Nói xong, vội vã chạy về phía cửa thành. Lòng tôi hồi hộp, không dám chần chừ, cất bước bám theo phía sau hắn.

Quân Yến án binh bất động, vẫn không xung đột chính diện với ngự lâm quân, hóa ra đang tính bảo tồn thực lực, thừa dịp tập kíp bất ngờ quân doanh Thục quân ban đêm. Nhưng Thát Bạt Phi làm vậy có chút không đúng lắm. Ôn Túc cách Đôn Hoàng rất gần nhưng cách Gia Dự Quân hơi xa, cho dù hắn áp dụng chiến lược trước thủ sau công, nhưng ngoài quan ngoại cát vàng mờ mịt ngàn dặm, hắn bỏ gần tìm xa, dẫn quân lặn lội đường xa cũng không phải là thượng sách. Hơn nữa, trong sa mạc khí hậu thay đổi khôn lường, lỡ đâu gặp bão cát hay gì đó, toàn quân bị diệt thì sao. Sao hắn lại phải mạo hiểm như vậy?

Vừa nghĩ vừa tưởng tượng, tôi vẫn không hiểu hành vi quỷ dị của Thát Bạt Phi.

Ngoài cửa thành, bóng đêm yên ả như nước.

Tôi nhìn thấy Hi Âm đang cười chiến mã xa xa, chàng không mặc áo giáp, vẫn là bộ bào đen, mới nhìn có vẻ tuấn tú ung dung, phảng phất như tiên. Gió đêm thổi tay áo chàng, như con bướm tung bay. Chàng khoanh tay đứng, thân hình thon dài cao ngất như nhập vào trong bóng đêm, ở phía sau chàng, tướng sĩ Thục Quân đứng đợi nghiêm chỉnh.

Tôi nhanh chóng chạy đến bên chàng, thấp giọng hỏi nhỏ: "Thánh tăng, xảy ra chuyện gì? Vì sao quân Yến bỗng nhiên đột kích?"

Chàng nhìn tôi trấn an, chỉ một câu đã giải thích tất cả: "Tướng cầm quân đi là Thát Bạt San".

Một lời làm tỉnh giấc mơ! Cho nên...người phụ nữ phá hoại này vì báo thù sao?

Hi Âm dịu dàng vỗ vai tôi, dặn dò: "Đêm khuya rồi, nằn về ngủ trước đi, đừng chờ ta". Nói xong liền xoay người lên ngựa. Tôi lạnh tay túm ống tay áo chàng, chàng quay đầu nhìn tôi. Tôi chợt thấy cổ họng có chút khô khốc, vốn có ngàn vạn lời nói định nói với chàng, bắt đầu chỉ còn lại một câu: "Thất Bạt San quỷ kế đa đoan, mọi thứ phải cẩn thận".

Chàng gật đầu: "Yên tâm".

Hi Âm nhảy lên ngựa, con ngựa cất vó hí dài. Tôi im lặng lui sang một bên, chàng ghim cương ngựa, con ngựa không an phận đảo quanh vài vòng rồi mới an tĩnh lại. Chàng liếc mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt như sóng băng lưu động. Tôi mỉm cười phất tay, chàng dùng lực kẹp bụng ngựa, phất tay quất roi ngựa, dẫn đại quân đi đến Gia Dự Quan.

Tôi vẫn đứng tại chỗ, nhìn theo bóng chàng phía xa, cho đến khi nó hoàn toàn biến mất trong bóng đêm.

Lâm Tranh đến bên cạnh tôi không biết từ khi nào, nói: "Cô nương đừng lo lắng, vương gia đã có diệu kế ứng phó Thất Bạt San".

Tôi âm thầm thở dài một tiếng, nói với Lâm Tranh: "Người không hiểu Thất Bạt San, người này làm việc biến hóa kì lạ, âm hiểm tàn nhẫn, lại có chút biến thái. Thuở nhỏ cô ta sinh sống ở tây bắc, rất quen thuộc với địa hình sa mạc, Thục quân vừa mới đến đây, ta lo lắng thánh tăng sẽ trúng quỷ kế của ả".

Lâm Tranh cười giải thích: "Cô nương Tiểu Mai nói có lí, chỉ là lần này xuất chiến là một phần trong kế sách của vương gia. Quân Yên bất động nhiều ngày, vương gia và Lí đại nhân hợp mưu dự định xuất binh, người dùng hai vạn Thục quân nghênh địch, Lí đại nhân dẫn ba vạn ngự lâm quân đánh bất ngờ phía sau, hai bên tấn công trước sau, tiêu diệt quân chủ lực nước Yên".

Bộ ngựa rình ve, chầm chậm phía sau!

Tôi gật đầu tỉnh ngộ. Lời giải thích của Lâm Tranh đã rõ ràng, nhưng trong lòng tôi vẫn có chút bất an. Tôi lại ngẩng đầu nhìn đại mạc mờ mịt, đại quân sớm đã biến mất trong bóng đêm mênh mang, rốt cuộc không còn thấy một bóng người.

Tôi ngồi xếp bằng trên giường, suy nghĩ lung tung, trần trọc không ngủ được. Cho đến khi phía chân trời phương đông sáng lên, ngoài màn vang lên tiếng người huyên náo, tôi nhanh chóng lao ra ngoài trướng.

Gió nhẹ lướt vào mặt, dịu dàng khoan khoái dễ chịu. Ánh bình minh xán lạn như gấm, che kín bầu trời xanh nhạt, nhìn kì ảo khôn lường. Tôi nhìn xung quanh, ngoại trừ vài cụm lính bị thương diu nhau vào trong lều quân y, tất cả đều bình thường.

Tôi hỏi một thương binh: "Vương gia đang ở đâu? Kết quả thế nào?"

Người nọ đau đến mức nhe răng trợn mắt, vẫn vui mừng nói: "Đêm qua quân ta đại thắng quân Yên, quân chủ lực nước Yên bị giết không còn một mảnh, vương gia bắt được tướng lĩnh nước Yên, lúc này đang trong trướng nghị sự với vài vị đại nhân".

Bắt giữ tướng lĩnh nước Yên? Trong lòng tôi không khỏi nảy sinh nghi ngờ, Thất Bạt San dễ dàng bị bắt, quả thật như bánh táo hoa quế rớt từ trên trời xuống, làm cho người ta khó tin! Là do Hi Âm giỏi, hay là tại Thất Bạt San quá kém cỏi?

Khi tôi đến lều trướng, trong trướng chỉ còn lại hai người là Hi Âm và Lâm Tranh.

Hi Âm thấy tôi, khẽ mỉm cười vươn tay về phía tôi, nói: "Tiểu Mai"

Tôi vội đi đến, đánh giá chàng tỉ mỉ từ đầu đến chân một hồi, xác nhận chàng không bị thương, lúc này mới nói như trút được gánh nặng: "Chàng không sao, thật tốt quá, thật tốt quá!"

Hi Âm ôm nửa người tôi vào trong ngực, dịu dàng vuốt ve lưng tôi. Lâm Tranh cười nói: "Tiểu Mai cô nương, ta không lừa cô, vương gia đã trở lại rồi".

Tôi ngượng ngùng cười, sau một lúc lâu, nói: "Đúng rồi, mọi người bắt được Thất Bạt San thật sao?"

Hi Âm và Lâm Tranh liếc nhau, trong mắt gọn sóng, trầm giọng nói: "Trên lí luận là vậy, nhưng ta hoài nghi Thất Bạt San này...là giả".

"Giả?". Thật sự tôi cũng nghĩ vậy.

Chàng gật đầu, ánh mắt sâu như biển, nói: "Đêm qua khi giáp mặt với quân Yên, Thất Bạt San vẫn chưa lộ diện. Lúc ấy ta cảm thấy có chút kì lạ, vì thế để lại một mình, chia binh làm hai đường, một đường nghênh địch một đường quay ngược lại đường cũ. Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, khi quay trở lại nhóm quân kia bị quân Yên đột kích. Thất Bạt San dụ ta đối mặt trực tiếp với quân Yên, thật ra là lợi dụng địa thế, phái binh mai phục tại cồn cát, ý muốn tập kích sau lưng, may mà lúc ấy ta phát hiện ta. Sau đó, Lí Viễn dẫn ngự lâm quân đuổi đến kịp lúc, Thục quân và ngự lâm quân cùng tấn công trước sau, đánh cho quân Yên tan rã. Khi hai quân giao chiến, ta phát hiện bóng dáng Thất Bạt San trong quân Yên, cũng không mất nhiều sức đã tóm được cô ta, ta đoán chẳng qua cô ta dùng thể thân để mê hoặc ta thôi".

Tôi hỏi: "Cô ta đang ở đâu?"

"Hiện tại đang bị giam trong lều tù". Ngừng lại một chút, Hi Âm như là giật giật môi, nói với tôi: "Thôi, là thật hay giả, đến gặp là biết".

Trong lều tù u ám, có một người bị xích sắt giam trong góc, bởi vì tay chân đều bị chế trụ, cô ta cuộn mình lại thành một tư thế kì quái, ánh mắt lạnh như băng lơ mờ hiện lên một tia cười ngạo nghễ.

"Thất Bạt San". Hi Âm đến gần cô ta, cúi người nắm cầm cô ta không chút thương tiếc, ép cô ta đối mặt với mình. "Rốt cuộc cô muốn làm trò gì?"

Thất Bạt San lạnh lùng nhìn chàng, mím môi không nói.

Ánh mắt Hi Âm đột nhiên thay đổi, hai tay xoa hai má cô ta, dùng sức lột ra, một lớp mặt nạ đột nhiên bong ra từng mảng, lộ ra một khuôn mặt xa lạ.

Người nọ nhìn chúng tôi khiêu khích, bốn cợt nói: "Thật là ngu ngốc, đường đường là Tam công chúa nước Yên lại dễ dàng bị các người bắt sao? Thực vương điện hạ, công chúa nhờ ta chuyển cho người một câu, nhân dịp tâm ý người chưa đổi, hiện tại thay đổi chủ ý vẫn còn kịp".

Đến bây giờ Thất Bạt San vẫn còn nhớ mình ước với Hi Âm, khiến tôi có chút miễn cưỡng. Chẳng qua, không biết cô ta nhớ mãi không quên Hi Âm hay là Đôn Hoàng và bốn quận tây bắc? Nếu là về sau, tất nhiên hy vọng của cô ta là xa vời, vẫn nên xóa hy vọng này đi thì hơn. Nếu là về trước...vậy thì càng đáng chết!

Lòng tôi đầy căm phẫn, nói: "Phi nhỏ, nước Hứa chính là vương triều chính thống Trung nguyên, coi thường việc làm bạn với man di!"

Hi Âm nhanh vò lớp mặt nạ, khớp xương lơ mờ trắng lên, cười lạnh: "Quân chủ lực nước Yên đã đền tội, cô ta có tư cách gì làm đồng minh với ta?"

Ánh mắt người đó nhìn Hi Âm chăm chăm, một nụ cười quái dị đọng trên môi. Ngay sau đó, một ngum máu tươi chậm rãi tràn ra khóe miệng cô ta. Không đợi chúng tôi phản ứng, cô ta đã uống thuốc độc tự sát.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Nhìn được không ăn được, vương gia cũng không nhẫn nại nổi

Trận chiến đêm qua, Thục quân tiêu diệt tổng cộng ba vạn hai ngàn quân Yên, quân Yên tổn binh hao tướng, nhuệ khí giảm đi, mà bên này tổn thất rất ít, chết chỉ hơn trăm người. Tất cả điều này là do Hi Âm phá tan quý kế của Thất Bạt San, quyết định cho một đội quân quay lại đường cũ, phá giải mai phục phía sau của quân Yên.

Màn đêm buông xuống, Hi Âm mở tiệc khao thưởng tướng sĩ trong quân doanh.

Gia Dự Quan ở tây bắc lạnh kinh khủng, thực vật sản sùi đơn giản, ngoại trừ dân chúng chuẩn bị thức ăn cho tướng sĩ, thì còn chút món nướng thôn quê.

Đêm xuống, trong quân doanh đốt lửa trại, ngọn lửa lay động trong gió, hương rượu thơm thuần phiêu tán trong gió. Đám lính ngồi vây quanh lửa trại ăn thịt uống rượu, một số người phạt rượu năm sáu li, còn một số đã sớm say bí tỉ.

Hi Âm hưng phấn ngẩng cao đầu, nâng cốc chúc mừng với đám lính, uống hết ba tuần rượu. Tư lượng của chàng rất cao, liên tiếp uống hai ba vò mà vẫn không say. Không ít tướng sĩ lại chúc rượu chàng đều bị bại trận, thua tâm phục khẩu phục.

Bóng đêm càng dày đặc, không ít người đã ngã rồi, nghiêng ngả đi về doanh trướng, còn một ít người thì ôm luôn vò rượu ngủ ngay bên lửa trại. Ngọn lửa sáng rực dần dần tắt, bóng đêm thâm trầm lặng im không một tiếng động bao phủ cả doanh trại. Thình thoảng có một, hai tiếng kêu la không rõ ràng, phá tan màn đêm yên tĩnh.

Rượu ngon com no, tôi diu Hi Âm về lều trướng, thở dài tự đáy lòng: "Thánh tăng à, rốt cuộc sao người có thể uống nhiều rượu vậy chứ?"

Chàng bắt lấy vai tôi, nhíu mày cười như không cười nhìn tôi, thần nhiên nói: "Nếu uống một cách quang minh chính đại, ta chỉ uống được hết một vò".

Tôi thấy lạ: "Chẳng lẽ vừa rồi chàng không uống quang minh chính đại sao?"

Chàng lấy một cái bình trắng nhỏ từ trong vạt áo ra, thần nhiên nói: "Trước đó ta đã uống thuốc giải rượu, vừa rồi muốn uống nhiều cũng được, ít cũng được. Đừng nói lấy một chọi mười, một chọi trăm cũng không thành vấn đề".

Thì ra là thế...

Tôi liếc chàng khinh bỉ, nói: "Ta tưởng chàng là hào kiệt ngàn chén không say...Nếu chúc mừng, sẽ uống đến mức tận hứng rồi về. Chàng lại uống thuốc

giải rượu trước rồi uống rượu với các tướng sĩ, vậy còn có nghĩa gì nữa? Chẳng dùng tà đạo, thắng nhưng không phục!"

Hi Âm lắc đầu, hùng hồn biện luận: "Tối nay có khách đến chơi, ta không thể uống say. Nhưng nếu ta không uống, chắc chắn sẽ không làm đám tướng sĩ vui vẻ. Trước ta uống thuốc giải rượu, còn làm cho bọn họ hứng thú uống rượu, lại đón khách đúng giờ. Hoàn thành hai chuyện, có gì không tốt?"

Tôi nghĩ sơ sơ, cảm thấy lời chàng không phải không có lý, bèn hỏi: "Ai muốn tới chơi?"

Chàng không trả lời tôi, cười cười, nói hàm ý: "Có khách từ xa tới, sao lại không nghênh tiếp?"

Nửa đêm, được hương lừng lờ bay ra từ trong lư hương, khói nhẹ lượn lờ tan trong không trung.

Hi Âm ngồi bên bàn thẩm duyệt quân tình, tôi lại ngồi xếp bằng trên giường, trong tay là một bộ bảy cuốn võ kinh. Hành quân bên ngoài, không có thoại bản, chỉ có thể xem nhiều sách đó. Căn cứ vào kê sách trong binh , tôi chán chường lật lật 'Lục thao*', trong lòng thầm bàn tính tình hình chiến đấu của trận chiến này.

**Lục Thao hay Lược Thao (giản thể: 六韜) hay Thái công lục thao (太公六韜), Thái công binh pháp (太公兵法) là một tác phẩm binh pháp tương truyền do Khương Tử Nha đầu đời nhà Chu sáng tác. Đây được coi là một trong những bộ binh pháp đầu tiên của Trung Quốc thời cổ đại và là một trong Vũ kinh thất thư hay bảy bộ binh pháp kinh điển của Trung Quốc (wiki)*

Quân chủ lực nước Yên bị hao tổn, hiện giờ chỉ còn chưa đến tám vạn quân đóng ở Ôn Túc, trong ngắn hạn sẽ không đối kháng trực tiếp với quân Hứa. Thát Bạt San đứng phía sau màn, chưa từng lộ diện. Cho dù Hi Âm thông cáo thiên hạ huơ thê phê phi, cô ta cũng chưa từng ra mặt giải thích, giống như đã bốc hơi trong thế gian, thậm chí ngay cả vương thất nước Yên cũng không phản hồi gì về chuyện này.

Tôi gãi cằm, đây là người phụ nữ giáo hoạt biến thái, tiếp theo sẽ ra chiêu gì đối phó với Thực quân nữa đây?

Đang lúc tôi chìm trong suy nghĩ, vang lên tiếng bước chân ở bên tai, ngẩng đầu nhìn thấy Hi Âm nghiêng người ngồi lên mép giường. Bờ môi chàng nở nụ cười, nói: "Sao còn chưa ngủ?"

Tôi trở mình, thoải mái nằm lên đùi chàng, nói: "Không phải tối nay có khách đến thăm sao? Ta tò mò, ta muốn gặp".

Chàng khẽ vuốt tóc tôi, nói: "Vị khách này, không hẳn nàng gặp được".

Tôi cân nhắc trong nháy mắt, nghiêm túc nói: "Hiện tại chỉ có Thát Bạt San là người ta không muốn gặp".

"Như vậy, Bùi Lâm thì sao?"

Lòng tôi có chút nhói, đột nhiên ngẩng đầu: "... Bùi Lâm?"

Hi Âm gật đầu: "Nàng không nghe lầm, ta không nói lầm, đúng là Bùi Lâm. Mấy ngày trước ta nhận được mật tín của hắn, trong thư nói giờ Sửu đêm nay hắn sẽ đến Gia Dự Quan gặp ta".

Tôi không tin được, nói: "Nhưng, nhưng không phải hắn trúng cổ độc không thể thiết triều được sao, sao lại từ kinh thành xa xôi ngàn dặm chạy đến tây bắc?"

Hiện giờ kinh thành toàn bộ giới nghiêm, ngay cả con ruồi cũng không bay vào được, Bùi Lâm giấu điểm Liễu thừa tướng và bá quan văn võ đến đây gặp Hi Âm, khó có thể nào... Tôi hỏi: "Hắn đến nhờ chàng chữa trị sao?"

Hi Âm lắc đầu: "Không phải, độc của sinh tình cổ, chỉ có thành viên hoàng tộc nước Yên mới biết cách giải. Chuyện lại bản thân Bùi Lâm hiểu rõ. Huống hồ, theo lời nói của Thát Bạt San, từ cổ trong cơ thể Bùi Lâm đã hóa thành kịch độc lan ra toàn thân, muốn đánh xương loại cổ cũng không thể được".

Tôi cúi đầu im lặng không nói. Nếu không đánh bại quân Yên lấy thuốc giải, chỉ sợ thời gian của Bùi Lâm không còn nhiều.

Theo ý tứ của Thát Bạt San, khi tôi bị người ta đánh cũng đã loại ra cổ, mà dư độc trong cơ thể vẫn chưa được giải trừ, nên không thể khôi phục lại trí nhớ. Nhưng từ khi rời cung đến nay, tôi cũng đã nhớ ra nhiều chuyện trước đây.

Thật là kì lạ.

"Vì sao?"

Hi Âm không chút để ý gặm lấy vành tai tôi, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Rất lâu sau, nói: "Chỉ sợ...kinh thành phải đổi chủ".

Giờ Sửu, một chiếc xe ngựa đứng ngoài quân doanh, dường như bị bóng đêm bao phủ. Không lâu sau, một người đàn ông mặc cẩm bào đen được tùy tùng chậm rãi diu xuống từ trên xe ngựa.

Bước chân Bùi Lâm lao đảo, mặc dù ẩn trong màn đêm dày đặc, nhưng cũng không khó để nhìn ra sắc mặt hắn trắng bệch như giấy. Hắn luôn luôn che miệng ho nhẹ, trong mắt tựa hồ kim nén ẩn nhẫn.

Hi Âm vén màn bước ta, bước nhanh về phía hấn, hai người nói chuyện với nhau một hồi. Bùi Lâm khẽ nhủ mày, sắc mặt rất nghiêm trọng. Hi Âm nhếch môi cười khế, xoay người dẫn hấn đi đến lều tướng. Thân hình Bùi Lâm ngừng lại, lại liếc mắt quay đầu về phía bên này, ánh mắt trong trẻo như nước chảy.

Hô hấp tôi ngừng lại, vội vàng buông mình ẩn thân để hấn không nhận ra tôi. Sau một lúc lâu, khi tôi nhìn ra bên ngoài lại, đã không còn thấy bóng dáng của hấn.

Mới vừa rồi chỉ vội thoáng nhìn, tôi rõ ràng thấy hấn nhếch môi, nhìn khẩu âm của hấn, hình như khế gọi... Mai Nhi.

Tôi đứng ngồi không yên, một lát lại nằm, một lát lại đứng lên bước qua bước lại. Trong đầu nhớ lại khoảng thời gian trong cung, rốt cuộc sao tôi tiếp cận được với thuốc giải gi chức. Suy nghĩ cẩn thận cả buổi, vẫn không có đầu mối, đành từ bỏ.

Hi Âm và Bùi Lâm mật đàm cả đêm, cho đến tảng sáng mới quay về trường nghỉ tạm.

Tôi ráng mở mắt lờ mờ nhìn chàng một cái, mặt chàng có vẻ mệt mỏi, nhanh chóng cởi áo ngoài ra nằm cạnh tôi. Tôi thay tấm thảm nhưng cho chàng, chợt thấy trên lưng căng thẳng, thân mình bị chàng kéo vào trong ngực.

Tôi vội đầu vào ngực chàng, thấp giọng hỏi: "Bùi Lâm đi rồi sao?"

Hi Âm khẽ ừm một tiếng, nhắm mắt nói: "Cái gọi là lòng tham không đáy, có người đã 'dưới một người trên vạn người' lại không biết giới hạn, không nên kéo luôn người trên xuống, bản thân lại đứng trên điện Cừu Long không buông". Chàng vuốt ve lưng tôi từng chút một, hơi thở mát lạnh cổ ý thổi vào trán tôi.

Tôi cả kinh, bỗng nhiên bừng tỉnh: "Ý của chàng là trong kinh có người muốn làm phản sao?". Tôi lại cẩn thận nhắm lại lời chàng nói, hỏi: "Không phải là...Liễu thừa tướng chứ?"

Hi Âm từ chối cho ý kiến, hiển nhiên đồng ý với lời tôi đoán. Sau một lát, giọng nói chàng nhiễm chút buồn ngừ: "Tình cảnh hiện giờ của Bùi Lâm hết sức nguy hiểm, hai mặt có địch tiến thoái lưỡng nan. Vì chuyện này hấn đặc biệt cầu cứu ta, nàng nói ta nên cứu hay không?"

Tôi im lặng ngẩng mặt dò xét chàng, chàng nhắm mắt lại, sắc mặt trầm tĩnh như nước, không có chút gợn sóng. Tôi cân nhắc hồi lâu, thận trọng nói: "Nên cứu".

Bỗng nhiên chàng nở nụ cười, thở dài: "Tiểu Mai nói cứu, thì cứu đi".

Tôi bất giác dờ khóc dờ cười, cọ cọ vào cằm chàng, sáng giọng: "Ngày này, đây là chuyện giỡn chơi sao?".

Hi Âm bắt lấy cánh tay không an phận của tôi đặt trước ngực, bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt sáng ngời. Bờ môi khẽ nhếch, ý cười sâu hơn ba phần, chàng thân nhiên nói: "Liễu thừa tướng giúp Bùi Lâm đăng cơ, có công ủng hộ. Mới đầu hấn kéo bè kết cánh, bài trừ đối lập, vơ vét của cải bốn phía, Bùi Lâm vẫn nhắm mắt mở một mắt chưa truy cứu. Hiện giờ Bùi Lâm bệnh nặng, hấn nhân cơ hội làm khó dễ, xét đến cùng vẫn do Bùi Lâm không có con nối dõi. Lần này nước Yên bỗng nhiên đem quân tấn công, trong triều nước Hứa chắc chắn có nội ứng của bọn họ.

Tôi bỗng nhiên nhớ đến lời Thát Bạt San nói với Hi Âm ngày hôm đó - nếu chỉ đơn giản chọn đồng minh, chàng không phải là tối ưu. Đã vốn là việc trao đổi lợi ích, chàng có thể cho ta, không phải người ngoài không thể.

Hóa ra cô ta ám chỉ 'người ngoài' là Liễu thừa tướng.

"Cái gọi là lòng tham không đáy, cáo già quá mức nóng vội, cho nên mới lộ ra manh mối làm Bùi Lâm phát hiện. Cáo già vốn có tài trị quốc, nhưng ngồi vị hoàng đế phải do con cháu Bùi gia ngồi lên, giang sơn của Bùi gia, tuyệt không cho người ngoài nhúng vào".

Tôi nói: "Cho nên nói, chàng sớm nhìn ra Liễu thừa tướng không thần phục rồi sao?"

Hi Âm ra vẻ khiêm tốn nói: "Hơi nhìn được, hơi nhìn được..."

Yêu tăng này!

Tôi mở vòng tay chàng, ra sức cọ cọ vào ngực chàng, không ngờ bị chàng bắt được, tôi vừa tránh chàng lại bắt được...Cứ lặp đi lặp lại như vậy một hồi, chàng đột ngột đặt tôi dưới thân, ánh mắt sáng rực bức người, hình như có một ngọn lửa u ám thiêu đốt bên trong.

Tôi nhìn chàng chăm chăm, chóp mũi khẽ chạm vào nhau, nghe thấy hô hấp lẫn nhau. Vạt áo bị chàng mở ra có chút rộng thùng thình, bờ ngực trắng nõn như ngọc như ẩn như hiện, dường như khiến tôi muốn đầu hàng chàng.

Chàng đè đầu vai tôi, nói: "Tiểu Mai, có chuyện ta muốn làm đã lâu..."

"Chuyện...chuyện gì?"

Nếu không là chuyện ở trên giường, thì còn là chuyện gì nữa...

"Biết rõ còn hỏi".

Tôi nói: "Đây là quân...quân doanh. Tốt xấu gì vương gia cũng làm gương một chút đi..."

"Nhìn được không ăn được, vương gia cũng không nhẫn nại nổi".

Hi Âm cười khê, liên tiếp hôn lên trán tôi, xuống dưới mắt, chóp mũi, hai má...Chàng dịu dàng hôn như nước, cẩn thận hôn xuống, như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng lướt qua.

Môi chàng lưu luyến trên môi tôi, không tấn công bá đạo, chỉ mềm mại ma sát triền miên, kiên nhẫn dẫn đường cho tôi. Chàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, trên gương mặt tuấn tú bỗng nhiên đỏ bừng.

Tôi xấu hổ mặt đỏ tía tai, vận vận cơ thể không tự nhiên, theo bản năng tránh khỏi cái hôn lên môi của chàng. Hi Âm bỗng nhiên dừng động tác, nhẹ giọng hỏi tôi: "Tiểu Mai, nàng...có bằng lòng không?"

Bằng lòng không...Hình như là bằng lòng. Nhưng giờ phút này, tôi không thể trả lời thẳng là bằng lòng, như vậy có vẻ tôi rất buông thả. Tôi cũng không thể nói là không muốn, vậy không phải là nói một đằng nghĩ một nẻo sao?

Hình như Hi Âm liếc mắt đã hiểu tâm tư của tôi, không đợi tôi đáp lại, ngón tay thon dài liền từ vai đi xuống, nhanh nhẹn xâm nhập vạt áo tôi, thành thạo vuốt ve cơ thể tôi. Vành tai tôi nóng lên, vừa định đẩy chàng ta, môi chàng cũng nhanh chóng lấp kín, đầu lưỡi xâm nhập từng tắc bên trong, như thăm dò từng chỗ bí mật trong khoang miệng tôi.

Khác với lúc trước, nụ hôn này bá đạo nhiệt liệt, không để cho tôi có nửa phần phản kháng. Dần dần, thân thể tôi mềm yếu ở trong lòng chàng, sức lực cả người đều bị rút đi, chỉ tùy tiện để chàng sắp xếp. Da thịt ấm áp dính sát vào nhau, trong khoang mũi tràn ngập hơi thở đàn ông tinh khiết của chàng.

Triền miên trong lửa nóng, ý thức dần dần rời khỏi thân thể, tôi như được chàng đưa lên mây, mơ hồ như phiêu diêu trong gió không thời...

Ngoài trướng, mặt trời mọc từ hướng đông, ánh bình minh ngập trời, rực rỡ vô cùng.

Trong trướng, mây mưa thất thường, kim ngân hồng lã, diên đảo dung hoa*.

**câu văn hoa mỹ chỉ việc-mà-ai-cũng-hiểu-là-việc-gì-đó*

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Danh sách nằm ở Ngọc gia trang ven hồ Thiên Mục

Chuyện Liễu thừa tướng cầu kết với nước Yên ý đồ mưu phản đã bị Bùi Lâm phát hiện, ngày thứ ba sau khi Bùi Lâm rời Gia Dư Quan, trong kinh truyền ra tin tức, hoàng thượng bệnh nặng, khó có thể đề ý quốc sự, Liễu thừa tướng thay mặt giám quốc, kì thực quyền hành hoàn toàn nằm trong tay ông ta.

"Chi sợ việc Bùi Lâm bí mật rời kinh đã bị lão cáo già biết". Hi Âm khoanh tay đứng trước Giang sơn dư hình đồ, nhìn vào điểm đánh dấu kinh thành trên bản đồ, ánh mắt thâm trầm mà xa xăm: "Thống lĩnh cấm quân Vương Ngôn Chiêu là môn sinh của ông ta, kinh thành đã sớm nằm trong sự khống chế của ông ta. Nếu không đoán nhầm, vài ngày nữa ông ta sẽ hành động".

Tôi nhú mày: "Ý chàng là, Liễu thừa tướng tính bức vua thoái vị?"

"Ông ta khổ tâm tiến hành nhiều năm, là chờ ngày khoác hoàng bào này". Hi Âm xoay người, tùy tiện lật một ít công văn trên bàn, nói: "Vụ án thiếu hụt bạc mười sáu năm trước liên lụy nhiều người, khi đó Liễu thừa tướng nhậm chức công bộ thượng thư, lễ thật khó*, tay thu chi kinh phí, những khoản bạc đều qua tay ông ta. Ông ta và đệ đệ của Nhu phi là đồng môn, quan hệ rất tốt, nếu không quan tâm, thì tuyệt đối không thể nào".

**kiểu như là quản lí kho bạc*

Tôi vội vàng lật công văn xem, mặt trên ghi lại những khoản hối lộ từ khi Liễu thừa tướng làm quan đến nay, chiếm ruộng tốt, cửa hàng tư doanh* là chỗ phát tán tài sản lớn nhất của ông ta. Chắc chắn là, Hi Âm đã lưu ý ông ta đã lâu.

**giống doanh nghiệp tư nhân*

"Nói như vậy, Liễu thừa tướng cũng là một trong những người chủ mưu vụ án thiếu hụt bạc sao...". Tôi lăm lăm, lại cúi đầu cân nhắc trong nháy mắt rồi ngẩng đầu nhìn chàng: "Nhưng hiện giờ chàng muốn quay về kinh, hai phía đều có khó khăn? Nếu Thất Bạt San lại dùng quỷ kế chiến sự tây bắc có biến, Thục quân không có ai trấn giữ sẽ như rấn mất đầu, e là quân Yên sẽ thừa dịp tấn công. Còn nữa, nếu các tướng sĩ biết bọn họ chiến đấu ở biên cương

chiến tranh, trong nước lại có người âm mưu oán vị, chỉ e sĩ khí sẽ bị xui xuống".

Hình như Hi Âm đã sớm lo lắng chuyện này, cười nói: "Đừng lo, các tướng sĩ sẽ không li khai, sẽ tìm người giả trang phù hợp. Gần đây ta vốn có nghiên cứu thuật giả trang, tuy rằng tài nghệ không giỏi lắm, nhưng đứng trước mặt mọi người vẫn có thể lừa được. Huống hồ, trước mắt chiến cuộc còn ổn định, dựa vào Lí Viễn vẫn có thể một mình đảm đương được".

Tôi ngạc nhiên nói: "Chàng tìm ai thay thế?"

Dù sao họa hổ họa bì nan họa cốt*, mặt dù khuôn mặt giống nhau, nhưng khí chất lúc cử động vẫn không thể bắt chước. Nếu giao chiến trực tiếp với Thát Bạt San, người khôn khéo như cô ta chỉ e sẽ dễ dàng nhìn ra sơ hở.

**vẽ hổ chỉ vẽ bề ngoài chứ không vẽ bên trong được*

Chàng nói: "Chỉ có Lâm Tranh mới đảm đương được trọng trách này".

Gió thu lạnh bạc xuyên qua đầm ruộng, mọi thứ nhiễm màu sương. Trăng tối treo cao, đêm lạnh như nước, không khí chạm vào da thịt.

Tất nhiên chàng đã dàn xếp thỏa đáng toàn bộ thương binh, vài thái y đi theo quân toàn tâm toàn ý chăm sóc, binh khí tổn thất cũng được bổ sung. Đêm xuống, binh lính đốt đuốc đi tuần xung quanh, không dám lơ là, mỗi trượng đều có một thủ vệ. Tòa thành cách đó không xa ánh lửa chói lọi, ba gã lính dẫn ngựa nghiêm túc đợi, chăm chú nhìn tình hình ngoài thành.

Hi Âm tỉ mỉ hóa trang cho Lâm Tranh, lúc Lâm Tranh chậm rãi xoay người, lúc ấy tôi rất bàng hoàng.

Trước mặt là hai khuôn mặt không có chút khác biệt nào! Nếu hai người bọn họ thay quần áo giống nhau, buộc tóc giống nhau, chỉ cần nhìn vào sẽ không biết ai thật ai giả.

Hi Âm đặc ý nói: "Giống nhau không?"

Tôi tán thưởng từ đáy lòng: "Đâu chỉ giống, thật sự là đúc từ một khuôn ra! Thánh tăng à, chàng khiếm tốn quá, tài nghệ này quả thực rất xuất sắc. Hầy, hai người đứng tách ra, sợ là không biết ai là ai".

Hi Âm cười như không cười liếc tôi một cái, ánh mắt tươi sáng, như có sao trời hòa tan tron đó. Tim tôi đập lộp bộp, trong đầu không tự chủ được nhớ lại một màn triển miên mấy ngày trước, lửa lan từ vành tai đến gương mặt.

"Bốn vương giao chiến sự tây bắc lại cho người, thời gian rồi đi nhiều nhất là một tháng, cần thận ứng phó Thát Bạt San. Cô ta rất quen thuộc ta, lại làm việc giáo hoạt, am hiểu chuyện bắt lấy nhược điểm trong lòng, đừng bị trúng quỷ kế của cô ta". Chàng vỗ vỗ vai Lâm Tranh, lại dặn dò: "Nhớ kỹ, mặt nạ này ba ngày đầu không được dính nước".

Lâm Tranh gật đầu, trịnh trọng nói: "Xin vương gia yên tâm, hạ quan nhất định không phụ sự phó thác của vương gia".

Đợi đến lúc tất cả được an bài thỏa đáng, Hi Âm liền nhân dịp đêm tối bí mật dẫn ba ngàn tinh binh quay về kinh. Lăn quay về kinh này, chàng tính toán thuận đường đi đến nhà cũ của Mai gia, có thể nơi đó phát hiện ra manh mối về danh sách.

Gia Dự Quan cách kinh thành ngàn dặm, sau hai ngày một đêm bốn ba, tinh binh hạ trại trong Hối Tùng Cốc ngoài kinh thành.

Hối Tùng Cốc được ba mặt núi vây quanh, địa thế gấp gheñh bí mật, dễ thủ khó công, mà lại nằm thẳng hướng nam kinh thành. Binh lực cấm quân ở cửa nam phân bố nhiều nhất, có hai ngàn, còn lại ba cửa khác có một ngàn. Hi Âm tính toán áp dụng kế sách giương đông kích tây, lấy một ngàn binh dụ dỗ cấm quân cửa nam xuất chiến, thật ra lại phái hai ngàn tinh binh còn lại đánh lên ở cửa bắc. Cửa bắc cách gần hoàng thành, một khi phá cửa bắc, có thể nhanh chóng tiếp cận hoàng thành.

Giữa trưa, Hi Âm và tôi cải trang vào thành điều tra tình hình. Chàng hóa trang lộ mặt vừa đủ, mặt nạ bạc trong suốt, chạm vào da mát lạnh như thuốc dán, mang theo hương thơm hoa lan thoang thoảng.

Tôi hỏi: "Cái này lấy da thật chế tạo sao?"

Nếu đúng vậy...Bất giác tôi cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua, lông tơ trên lưng nhất thời dựng đứng lên.

"Tất nhiên không phải". Ngón tay Hi Âm vuốt ve qua lại trên mặt tôi, giải thích: "Trước đây, bên ngoài lấy da người chết chưa thời rửa chế tạo, còn giờ thì dùng một loại thuốc đặc chế thay da thật, vừa thật hơn vừa thoáng khí hơn, chế tác cũng đơn giản hơn nhiều".

Tôi thoải mái cười nói: "Ha ha, vậy ta yên tâm".

Đợi đến lúc dán tỉ mỉ trên mặt, tôi soi gương, phát hiện rõ ràng mặt mình hoàn toàn khác, nếu không soi kĩ cũng không phát hiện ra, nhìn không có gì đặc biệt. Không bao lâu sau, Hi Âm cũng hóa trang thành một khuôn mặt khác, nhìn qua đã quên, từ một mỹ nam phong tư trác tuyệt biến thành một gương mặt người qua đường Giáp điển hình.

Có mặt nạ che kĩ, một đám cấm quân đưa mắt nhìn theo, chúng tôi thành thoi đi vào trong thành.

Sờ sờ hai má, lại sinh ra một cảm giác kính nể với Hi Âm, cười nói: "Thánh tăng, mặt nạ này thật tốt, thật tốt đó".

Ánh mắt Hi Âm hơi ngưng đọng, quan sát tình bơ, đi lui đi tới, kìm nén giọng nói lại: "Nàng xem, trên phố ngày thường cũng không náo nhiệt như này, không ít người bán hàng rong xung quanh là do ám vệ Đông Hán cải trang, không hiểu có ý đồ gì. Tình hình trong kinh hình như không ổn, cẩn thận đi theo, cố gắng đừng phát ra tiếng động".

Nghe vậy, tôi im lặng ngay tức khắc, ngoan ngoãn theo sát bên cạnh chàng.

Nhà cũ Mai gia nằm ở phố Hồng Học* cách hoàng thành không xa, hai bên cây đổ bóng mát, nhiều năm nay tôi chưa từng để ý, nhánh cây cực dày, che mất mặt trời. Thình thoảng gió thu phát qua làm rơi rụng lá vàng, làm cho con đường có vẻ mát mẻ nhưng lạnh lùng hiu quạnh.

**hồng học, hay còn gọi là thiên nga*

Theo lời Hi Âm nói, hơn mười năm trước, kinh thành có hai nơi phồn hoa nhất. Một là phố Chương Đài, là nơi tao nhã có tiếng, khu đất tiền, oanh ca yến hát, phần đại hồng tự*, phường ca múa của Hồ Nguyên Sinh mở ngay trên đường Chương Đài. Một nơi khác là phố Hồng Học này, là nơi quan to trú ngụ, quan viên dưới tam phẩm không dễ mà ở đây, thật đúng với câu nói 'đàm tiêu hữu hồng nho, vãng lai vô bạch đình**'."

**tay áo hồng son phấn, ám chỉ người đẹp*

***Nơi học giả bàn luận, dân đen không lui tới*

Hiện giờ, theo nhu cầu của khách quan, phố Chương Đài càng phồn hoa hơn trước, thanh lâu ca phường càng mở ra nhiều, chiều dài con đường càng ngày càng tăng. Mà phố Hồng Học sau vụ án thiếu hụt bạc dần dần suy sụp, vốn nơi này nhiều quan viên trú ngụ bị liên lụy, tịch biên được thì tịch biên, biếm được thì biếm. May mắn tránh được một kiếp thì cũng thi nhau chuyển đi. Lâu ngày, phố Hồng Học liền trở thành nơi vắng lặng.

Nhà cũ của Mai gia nằm ở cuối phố Hồng học. Ngói đỏ tường đỏ, sân rộng rãi, mặc dù bị niêm phong nhiều năm, vẫn không khó nhìn ra khí chất rộng lớn nhà cao cửa rộng sân to.

Trải qua nhiều năm phong ba, giấy niêm phong năm đó đã bị ố vàng. Dòng chữ 'Năm Nhân Đức thứ mười bảy' cũng mờ đi. Hi Âm cẩn thận bóc giấy niêm phong, chậm rãi mở cánh cửa lớn đầy bụi, tôi lơ mơ nhớ lại lúc trước.

Chàng xuyên qua lầu các sân viện quen thuộc, đình viện vốn tao nhã lịch sự bây giờ có đại dày đặc, nước trong hồ khô cạn. Khi tôi rời kinh thành vẫn còn nằm trong tâ lốt, đối với ngôi nhà này không có chút ấn tượng nào. Cũng không biết vì sao, trong đầu không tự chủ được hiện lên tình cảnh năm đó, tổ phụ mất mạng oan uổng, cả nhà Mai gia bị tịch biên, chém đầu, nhà tan cửa nát...

Chóp mũi chua xót, tôi gơ tay nắm lấy ống tay áo Hi Âm, cố gắng đè nén giọng nói run rẩy: "Thánh tăng, ngoại trừ ta, Mai gia không còn ai khác sống sót sao? Phụ...phụ mẫu ta đâu?"

Hi Âm khẽ sờ lắc đầu, âm trầm nói: "Năm đó cứu tộc Mai gia và tất cả người hầu trong phủ, ba trăm mạng đã bị chém ngay tại chỗ, không ai may mắn thoát được. Trong pháp trường máu chảy thành sông, trong vòng ba năm, trong phạm vi mười dặm không có lấy một ngọn cỏ..."

Tôi mím môi không nói, trong lòng không vui, không thể tưởng tượng kiếp nạn năm đó. Nếu không phải có tật giết mình, tại sao phải đuổi tận giết tuyệt Mai gia? Sao lại phải đuổi theo giết chết không tha?"

"Lão bộc kia đưa nàng rời kinh suốt đêm, lúc đó không biết ông ấy đi đâu. Ta dùng hết trăm phương ngàn kế, trước khi hành hình mới gặp được cha mẹ nàng, bọn họ quỳ xuống cầu xin ta bảo vệ nàng chu đáo. Sau đó, ta phái người tìm kiếm xung quanh, cuối cùng mới biết lão bộc đó đưa nàng đi Lan Lăng ở Giang Nam. Lúc tìm thấy được, lão bộc kia đã qua đời nhiều năm".

Tôi cúi đầu một lúc lâu, kiên quyết nói: "Bất kể thế nào cũng phải tìm ra danh sách, công bố nó với thiên hạ, vì danh tiếng của tổ phụ, vì sửa án sai cho Mai gia".

Bờ môi Hi Âm hiện lên ý cười nhàn nhạt, chấp tay lại trấn an: "Ân sư như trăng sáng trời quang, on trọng như núi, tất nhiên ta sẽ không để cho người mạng trên lưng tội danh thiên cổ. Đầu sỏ năm đó cũng chưa chết, oan có đầu nợ có chủ, món nợ Mai gia nhất định phải tính rõ với bọn họ. Chẳng qua còn có một chuyện ta chưa rõ". Chàng lấy chìa khóa trong vạt áo ra, đặt lên tay một hồi, nghi hoặc nói: "Khi tiên đế ban trăm hoa mai cho Mai gia là năm Nhân Đức thứ mười lăm, mà vụ án thiếu hụt bạc là năm Nhân Đức thứ mười bảy, sao cái chìa khóa này lại đặt trong trăm ngọc được?"

Tôi nói: "Nghĩa phụ Ngọc Mạnh Đình của ta là thợ chế ngọc nổi tiếng ở Lan Lăng, người tạo ra ngọc khí có một không hai ở Giang Nam. Ta nghĩ, vì nghĩa phụ không muốn để chìa khóa rơi vào tay kẻ thù nên âm thầm khảm chìa khóa vào trong trăm ngọc".

Hi Âm im lặng, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, chợt nói: "Tiểu Mai, nơi này không nên ở lâu, chúng ta chia nhau ra tìm đi".

Ngọc gia trang...

Giết cả thôn...

Hình như có một vài chuyện lóe qua đầu, nhanh đến mức tôi không kịp nắm bắt. Chẳng qua như ánh chớp lóe lên, khiến tôi hiểu rõ ràng ra.

"Từ từ". Tôi gọi Hi Âm đang định bước đi, nói với chàng: "Danh sách...cũng không nằm trong ngôi nhà này, ta biết nó ở đâu".

Thân mình chàng bỗng nhiên khựng lại, chân mày nhíu lại, dường như không tin được, ngập ngừng hỏi: "Nàng biết?"

Vừa định mở miệng trả lời, tiếng bước chân dồn dập từ xa truyền đến, cùng với tiếng nói to rõ, nhanh chóng hướng về phía này.

Có kẻ nói: "Không thấy giấy niêm phong trước cửa lớn, chắc chắn bọn họ ở đây, mau tìm đi! Tìm thấy giết không tha!"

Hi Âm biến sắc, nhanh chóng kéo tôi vào một hòn giả sơn. Chỉ thấy một đám thị vệ hùng dũng đi vào trong đình viện, tên cầm đầu có chút quen mặt, hình như đã từng gặp trong cung. Bọn họ tản ra bốn phía, nhanh chóng chui vào từng gian phòng tìm kiếm.

Hi Âm gắt gao ôm thắt lưng tôi, hơi quay đầu lại, cảnh giác chú ý hướng đi bên ngoài. Tôi không dám thở mạnh, nằm trong ngực chàng bất động.

"Là Liễu thừa tướng sao?". Tôi hạ giọng chỉ hai người nghe thấy.

Chàng gật đầu, khẽ nhíu mày, nói: "Nếu hậu nhân Mai gia còn sống sót, tất sẽ trở về một lần. Nhất định lão cáo già nghĩ đến chuyện này, cho nên phái người chú ý động tĩnh ở đây. Đây là sơ sẩy của ta"

Một thị vệ đi ra từ hành lang gấp khúc, dường như muốn đi về phía này. Chợt thấy dưới thân nhẹ bẫng, Hi Âm ôm tôi nhảy lên trên một cành cây ngô đồng, động tác nhanh nhẹn. Ngay sau đó, chân chàng đột nhiên dùng lực, dựa vào sự dẻo dai của nhánh cây nhảy lên bờ tường không xa. Tôi mê mẩn trong nháy mắt, đến khi tầm mắt rõ ràng, đã vững vàng đứng lên trên tường.

Nhìn lại phía dưới những tên thị vệ chạy xung quanh, lại nhìn khuôn mặt khản trương của Hi Âm, tôi như tỉnh lại trong mơ, nói: "Thánh tăng, rốt cuộc chúng ta trốn ai..."

Chàng bắt giờ, chợt lạnh lùng nói: "Này...Hai người xa lạ đi dạo xung quanh nhà cũ của Mai gia không phải rất kì lạ sao? Dù sao danh sách cũng không ở đây, vẫn nên rời đi kịp thời. Nếu tường cao thì dùng tẩu pháp tường cao. Tiểu Mai, ôm chặt ta".

Tôi nghĩ ngợi, thầm chấp nhận ý chàng, không chút do dự ôm chặt thắt lưng chàng. Một tay chàng ôm lưng tôi, chỉ trong nháy mắt, đã nhảy từ trên tường xuống phố Hồng Hộc.

Sau khi ra khỏi thành, chàng mới nhắc lại chuyện lúc nãy: "Tiểu Mai, mới rồi nàng nói nàng biết danh sách ở đâu, chuyện này là sao?"

Tôi gật đầu, nói chắc như đinh đóng cột: "Danh sách nằm ở Ngọc gia trang ven hồ Thiên Mục".

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nhưng bị điên hết quãng đời còn lại, không biết là may mắn hay là bất hạnh?

Tình thế trong kinh sóng to bão nổi, tin đồn về hoàn cảnh nguy kịch của Bùi Lâm đã xuất hiện nhiều ngày, Liễu thừa tướng phong tỏa toàn bộ tin tức, không ai biết rốt cuộc tình trạng của Bùi Lâm như nào, cơ sở ngầm do Hi Âm bố trí trong cung cũng không thể truyền tin tức ra ngoài. Cẩm quân nghiêm chỉnh đội, tùy thời chuẩn bị gây khó dễ bức vua thoái vị.

Giờ đây, theo như những gì tôi và Hi Âm đã bàn bạc, chọn ra bốn vị cao thủ bao gồm Đầu Hồ Lô theo tôi đi Lan Lăng tìm danh sách. Thứ nhất, để phòng ngừa danh sách rơi vào tay kẻ khác, thứ hai, chàng cũng hy vọng nhân cơ hội này tôi tạm lánh ở Lan Lăng một thời gian. Liễu thừa tướng cáo già, nếu ông ta phải xé rách da mặt, chỉ e đây sẽ là một trận chiến kịch liệt.

Hi Âm dẫn dò Đầu Hồ Lô suốt nửa canh giờ, vẫn chưa nói xong, còn không yên tâm lắm. Lần đầu tiên tôi phát hiện, hóa ra thánh tăng cũng có thể đồng dài đến mức đó.

Tôi lùi về phía Đầu Hồ Lô, bắt chước về Hi Âm hay trấn an tôi, khẽ chạm vào đầu vai chàng, cười ha ha nói: "Yên tâm đi thánh tăng, ta quay về Ngọc gia trang, cũng không phải là đưa dê đến miệng cọp. Bản lĩnh của Đầu Hồ Lô ta đã thấy một lần, ta rất tin tưởng hần. Còn nữa, không phải còn có những người này nữa sao?"

Hi Âm ôm tôi vào lòng, nhẹ giọng nói: "Không phải ta lo lắng, mà là sợ hãi. Sự sợ hãi này giống như lần trước vậy, nàng đi rồi không quay về. Trước mắt tình thế bất đắc dĩ, nếu có thể, ta tuyệt đối sẽ không để nàng rời xa ta".

Lòng tôi rung động, giờ tay ôm thắt lưng chàng, lảng lảng vùi đầu vào ngực chàng, tham lam hấp thụ những ấm áp của chàng. Chàng không muốn tôi rời xa chàng, tôi cũng đâu nguyện ý chứ? Mặc kệ tương lai có trắc trở như nào, gian nan như nào, cả đời này tôi cũng không buông chàng ra.

"Ta chỉ là một người phụ nữ bình thường, ngoại trừ đàn ca múa hát cũng không tinh thông gì thêm, đã không thể phân ưu với chàng, lại luôn luôn khiến chàng nhung nhớ, bảo vệ. Chuyện này ta đủ khả năng làm, chàng hãy để ta giúp chàng đi". Dừng một chút, tôi cười nói: "A Quân, ta đi rồi về nhanh thôi".

Thân mình chàng run rẩy, hầu kết di động, dường như giọng nói khàn đi mấy phần: "Nàng vừa gọi ta là gì?"

"A Quân". Tôi lặp lại.

Chàng im lặng không nói gì, lại ôm tôi chặt hơn, giống như muốn nhập tôi vào trong cơ thể mới thôi.

Bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có thể nghe tiếng hô hấp lẫn nhau.

Lần trước tôi và Hi Âm đi du ngoạn non nước, ngồi thuyền hoa dọc kênh Kinh Hàng đến hạ lưu phía nam sông Trường Giang, mà lần này đảm nhận sứ mệnh trong tay, không thể đắc ý được như vậy. Hi Âm tự tay chọn năm con thiên lí mã tốt nhất, tôi và bốn tên hộ vệ khởi hành ngay tức khắc, thúc ngựa một đường, ngày đêm thần tốc, chỉ trong thời gian một ngày đã thuận lợi đến Giang Nam.

Sông nước Giang Nam, yêu kiều như tranh.

Cách mấy tháng quay lại Lan Lăng, cảnh tượng phồn hoa đô hội như cũ, nhưng dường như xa cách mấy đời. Trong thành hoa quế thoảng hương, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi qua, làm rơi những chiếc lá vàng, giống như những tinh linh buồng bình, tùy ý làm đẹp thêm đầu vai khách qua đường.

Thời gian cấp bách, chúng tôi không nghỉ trong thành lâu, sau khi ăn cơm no nê lập tức đi đến hồ Thiên Mục tìm kiếm danh sách.

Phế tích nông trang hoang vu trở nên hỗn loạn không chịu nổi, cỏ dại mọc cao hơn đầu người xung quanh cũng không được cắt đi, liếc mắt có thể thấy một đám đất hỗn độn. Mấy nông trại vốn được giữ gìn đầy đủ cũng bị hoang phế, ngoại trừ gạch vụn ngổn ngang bên ngoài, vẫn không nhận ra được cảnh tượng ngày đó.

Thật hiển nhiên, có người nhanh chân đến trước, tìm kiếm trước chúng tôi.

Ngày ấy tôi và Hi Âm bị mưa gió làm ướt ở đây, ban đêm khi tôi ra ngoài một mình giải sầu, từng nhìn đám phế tích, cảm giác trống rỗng. Nếu tôi nhớ không nhầm, người của thái hậu khi đến giết toàn bộ thôn, cha nuôi đã đào trăm hoa mai từ dưới hầm lên đưa cho tôi. Lúc ấy người còn muốn nói cho tôi biết danh sách ở đâu, nhưng vì sát thủ vây đến, người đành phải nuốt xuống những lời định nói, hốt hoảng giục tôi chạy trốn.

Bằng trí nhớ của mình tôi tìm được phế tích lúc đó, cẩn thận đi tới đi lui ở cửa vại vòng, nghiêng tai lắng nghe tiếng vang. Đợi cho đến lúc xác định được vị trí, liền nói với Đầu Hồ Lô: "Giới Tửu...à không. Lô tướng quân, xin lại đây chút".

Đầu Hồ Lô không biết từ đâu lấy ra một cái xẻng, cùng vài người còn lại hợp sức mở ra. Chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, giống như tiếng binh khí giao nhau, lại cúi đầu nhìn, lộ ra manh mối là một cái hộp sắt vuông.

Quả nhiên!

Tôi lập tức bảo bọn họ dừng tay, cẩn thận dùng tay cầm nó, phui hết bùn đất trên mặt trên ra. Bởi vì chôn dưới hầm lâu ngày, hộp sắt vẫn có hình dáng như cũ, cũng không có chút loang lổ nào.

Tôi cầm chiếc hộp lên, cẩn thận quan sát, trên hộp khắc những hoa văn tinh mỹ, trước hộp có một cái lỗ tròn nhỏ, ngoài ra không phát hiện ra ổ khóa linh tinh gì khác. Tôi lấy chìa khóa ra, so sánh với cái lỗ nhỏ, hình dạng lớn nhỏ rất giống nhau. Không khỏi mừng rỡ, vội đứt chìa khóa vào, nghe tiếng 'tách', bỗng nhiên hộp sắt mở ra.

Chỉ thấy một quyển sách nằm im lìm trong hộp, dày khoảng hai, ba tấc, trên mặt ghi rõ ràng 'Danh sách quan viên liên quan đến vụ án thiếu hụt năm Nhân Đức thứ mười bảy', kiểu chữ thiết họa ngân câu*, khí thế bàng bạc.

**một cách viết chữ mà trong đó bút pháp vừa rắn rồi lại vừa mềm mại*

Tôi lấy danh sách ra, lật sơ xem thử.

Theo tông phạm đứng phía sau chủ mưu án, theo mức độ thiếu hụt và số tiền hoa hồng chia nhau, từng thứ phô ra, thậm chí bẽ lũ xu nịnh lúc đó như nào, điều kiện giao dịch, mỗi một thứ đều được ghi lại rành mạch.

Năm đó tổ phụ vâng hoàng mệnh thụ lí án này, thế phải bắt được mối một quốc gia. Có thể thấy, người hao phí không ít tâm huyết mới có thể soạn ra danh sách. Trong danh sách đề cập đến các quan viên, có khoảng hai mươi chín cái tên, từ gia tộc Nhu phi, quan lớn trong triều, cho tới tri phủ địa phương, thành viên các châu huyện nhỏ, trong đó quan hệ liên lụy rối rắm phức tạp, thậm chí còn phức tạp hơn so với những gì tôi tưởng tượng. Nếu công bố danh sách này cho hậu thế, chắc chắn sẽ khiến cho cả triều rung chuyển, chỉ sợ triều đình nước Hứa phải trải qua một cuộc thanh trừ lớn. Khó trách nhiều người vì nó mà cuộc sống bất an, không từ thủ đoạn phải hủy nó trước rồi tính sau.

Tôi nắm danh sách trong tay, bỗng nhiên cảm thấy nó rất nghiêm trọng, trong lòng như bị tảng đá lớn đè lên, nặng trĩu.

Nếu không phải vì nó, cả gia tộc họ Mai không bị tru di, tôi cũng không gian nan nhiều năm, chịu đủ nỗi khổ lang bạt kì hồ. Nếu không phải vì nó, Hi Âm sẽ không mất đi ngôi vị hoàng đế, đi Thục châu, hùng tài đại lược không có chỗ phát triển.

Nhưng mà, cả đời tổ phụ cúc cung tận tụy vì giang sơn nước Hứa, phí sức làm việc, mặt dù mắt mạng cũng muốn truyền nó lại. Tôi nghĩ, công đức lớn nhất của cả đời tổ phụ, không phải là xây dựng kiến trúc, làm lợi khí vật, thông kênh đập, chấn hưng kinh doanh, tăng thu giảm chi, cũng không phải là một mình xâm nhập quân doanh địch quân, dùng sức một người khuyên quân Yên lui binh, mà là quyền danh sách này. Nó bao hàm sự thanh liêm của tổ phụ đối với việc cai trị, mong muốn theo đuổi thanh lọc chính trị.

Tôi bỏ danh sách lại vào hộp, khóa kỹ, đưa cho Đầu Hồ Lô giữ. Trước mắt sắc trời đã tối, bèn tính toán ở tạm trong thành Lan Lăng một đêm, ngày mai quay lại kinh thành.

Ngõ Bè Cáp người qua người lại, rất náo nhiệt. Kênh đào cổ nước chảy róc rách, hai ba chiếc thuyền hoa. Cảnh sắc vẫn thế, nhưng rốt cuộc cảnh còn người mất, tất cả đã khác xưa.

Nghe nói gánh hát Diệu Âm đã tuyển được kếp chính mới, ban đầu là tiểu quan đứng đầu thanh lâu, lúc sau hoàn lương đổi nghề hát khúc. Một khuôn mặt tuấn mỹ thanh tao lịch sự lộ ra, bước khoan thai từng bước đã bị nhiều thiếu phụ, thiếu nữ trong thành truy đuổi nóng bỏng.

Tôi đứng ở cửa gánh hát nhìn hán, nghe xong khúc hát của hán. Người này quả thật chỉ là bình hoa, giọng hát không biết thua Tô Quân bao nhiêu lần, khi chất trong trẻo nhưng lạnh lùng từ xương tủy càng miễn bàn, ước chừng cũng nhờ khuôn mặt kia mới có cơm ăn.

Tôi lắc đầu không khỏi thờ dài, bước đến khách điểm. Đúng lúc này, một tiếng huyền náo truyền từ xa đến, làm cho người đi đường chạy liên tiếp xem Đầu Hồ Lô cảnh giác để tôi lui về phía sau, mấy người còn tay tay chạm trường kiếm, có xu hướng xông lên.

Chỉ thấy vài tên tráng hán đuổi theo một phụ nữ tóc tai bù xù, trong miệng hung dữ, không biết đang nói gì, người phụ nữ kia kích động bỏ chạy. Nhưng dưới chân lại vấp vào viên đá, bất ngờ té ngã trên mặt đất. Tráng hán bắt cô ta lại, gơ tay tát một cái. Khóe miệng người phụ nữ chảy một dòng máu tươi, cô ta ngẩng đầu nhìn chăm chăm tráng hán, lại nở nụ cười ngây ngô. Người qua đường vây xem lên tiếng bình luận, không ít người chỉ trích tráng hán ý mạnh hiếp yếu, khi dễ một người phụ nữ điên.

Tráng hán tức giận giải thích: "Bà điên này dám vào trong quán chúng tôi trộm bánh bao, trộm bảy tám lần rồi, chẳng lẽ không thể dạy dỗ một chút sao?"

Tôi không để ý Đầu Hồ Lô đang ngăn cản, tiến lên cười nói với tráng hán: "Vị đại ca này, cô nương này là bạn tốt của ta, mặc kệ cô ta ăn vụng bao nhiêu bánh bao, bao nhiêu bạc này đủ để bồi thường không?". Tôi lấy ra một thỏi bạc nhét vào tay tráng hán. Thấy bạc, sắc mặt hán hòa hoãn không ít, có ý tốt khuyên tôi trông chừng cô ta, bèn dẫn người rời đi.

Người đi đường xung quanh dần dần tản ra, tôi không tin được nhìn người phụ nữ điên trước mắt, hỏi: "Đỗ Băng Băng, sao cô lại ở Lan Lăng? Không phải Hồ Nguyên Sinh sai người đuổi cô về kinh thành rồi sao?"

Đỗ Băng Băng quay lại cười, trong miệng thì thào: "Nguyên Sinh, chúng ta đi mua tơ lụa được không...Nguyên Sinh, chàng giận ta sao? Thật xin lỗi, ta biết sai rồi, ta sẽ đối đãi tốt với Chu Phi Tuyết, chàng tha thứ cho ta đi Nguyên Sinh...". Nói xong, cô ta ôm mặt khóc rống lên. Khóc xong, lại cười ha ha.

Trước đây là một người xinh đẹp cao quý đến vậy, nhưng lại mang dáng vẻ điên khùng như bây giờ, quan trọng là cô ta còn nhớ mãi không quên Hồ Nguyên Sinh. Nhớ lại từ đầu đến cuối cô ta vô tội, trong lòng tôi có chút khổ sở.

Đầu Hồ Lô nói: "Mai cô nương, cô biết người phụ nữ này sao?"

Tôi giải thích: "Cô ta là Đỗ Băng Băng, cháu gái của Đỗ quý phi của tiên đế, vốn là thê tử của Hồ Nguyên Sinh, người giàu nhất Giang Nam, sau bị hưu thê đuổi về kinh thành".

Lục hoàng tử khôi binh thất bại, cả nhà họ Đỗ bị tịch biên, chỉ có một mình Đỗ Băng Băng chạy về Lan Lăng sao?

Trong lòng tôi đầy những nghi ngờ, chỉ thấy quán gia Hồ phủ vội vã chạy đến, thấy Đỗ Băng Băng bình an vô sự, thở dài một hơi. Tầm mắt nhìn lên người tôi, nao nao, chần chừ nói: "Cô nương là?"

Bỗng nhiên tôi ý thức được bây giờ mình đang là người lạ, liền cười nói: "Ta là bằng hữu của Đỗ Băng Băng, mới vừa rồi nhìn cô ta bị người ta đuổi, liền thay cô ấy giải vây. Không phải cô ấy hòa ly với Hồ Nguyên Sinh rồi sao? Sao lại còn ở Lan Lăng?"

Ông ta dờ khóc dờ cười nhìn Đỗ Băng Băng, âm thầm thở dài một tiếng, nói: "Thật ra ngày ấy sau khi Nguyên Sinh thiếu gia hưu thê, phu nhân vốn không rời Lan Lăng. Thường ngày phu nhân là người kiêu ngạo, nhưng cũng đối với hạ nhân rất tốt. Sau khi thiếu gia qua đời, sau một đêm phu nhân bị điên. Thầy thuốc nói đây là tâm bệnh, không chữa được. Cũng may tiểu thiếu gia trạch tâm nhân hậu, sau khi biết tình trạng của phu nhân, đã để phu nhân ở lại Hồ phủ. Sau khi Đỗ gia thất thế, người của triều đình từng đến Lan Lăng tìm phu nhân, tiểu thiếu gia dặn dò chúng tôi đưa phu nhân trốn, đừng để người ta phát hiện. Hôm nay đến phiên tiểu nhân trông nom phu nhân, ai ngờ chỉ xoay người đi một lát, đã không thấy tăm hơi phu nhân".

Đỗ gia nhà tan cửa nát, tuy rằng Đỗ Băng Băng tránh được kiếp nạn, nhưng lại điên hết quãng đời còn lại, không biết là may mắn hay là bất hạnh?

"Thì ra là thế". Tôi gật đầu thấu hiểu, nói với quán gia: "Vừa rồi cô ấy bị người ta tát một cái, ông đưa cô ta đi y quán xem sao".

Quán gia liên tục nói lời cảm ơn, liên tục đỡ dành đưa Đỗ Băng Băng đi. Tôi nhìn bóng dáng hai người càng lúc càng xa, trong lòng cảm thán ít nhiều, trong đầu như có ngàn lời, không biết bắt đầu từ đâu.

Cho dù tâm ý có thể quay lại, nhưng thời gian không có cách nào cứu vãn.

Chuyện đến nước này, chỉ đành than thở một câu: tạo hóa trêu người, tạo hóa trêu người!

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mai Nhi, nếu có kiếp sau, hãy để ta được ở bên nàng!

Đội đến khi chúng tôi trở lại thành, Thực quân và cấm quân giao chiến gần kết thúc, cấm quân chết hơn phân nửa. Năm nghìn binh lực ban đầu giờ chỉ còn không đến một nghìn người đang cứng đầu chống cự.

Hóa ra, đêm khi tôi rời kinh, Hi Âm liền phái một đội kỵ binh đốt hết lương thảo của cấm quân.

Thống lĩnh cấm quân là Vương Ngôn Chiêu bị bất ngờ, cũng không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào gây ra, trong khoảng thời gian ngắn mất đi phương hướng. Thừa dịp cửa nam đại loạn, Hi Âm tự mình dẫn hai nghìn binh đi đường vòng qua cửa bắc, hai bên kịch chiến tại cửa bắc.

Thực quân tấn công đột ngột, công kích bất ngờ, cấm quân vội vàng ứng chiến. Những cấm quân được tăng lên chỉ có trách nhiệm bảo vệ kinh thành, chưa từng ra chiến trường, tất nhiên không kiên dũng thiện chiến bằng Thực quân, trời còn chưa sáng đã bị giết gần hết. Đội khi hai cửa đông, tây nhận được tin tức chạy đến cứu viện, cửa bắc đã bị hạ.

Sau khi vào thành, Thực quân nhanh chóng bao vây hoàng thành, chặt đứt yếu đạo không cho cấm quân vào.

Nhưng Liễu thừa tướng cũng không phải là loại đèn cạn dầu, hấn sớm bố trí ám vệ trong thành. Ám vệ Đông Hán do Thế Tông sáng lập, chỉ nghe lệnh hoàng đế, mang trách nhiệm bảo vệ thành viên hoàng tộc. Liễu thừa tướng giả truyền chỉ ý của Bùi Lãm, phong tỏa toàn bộ hoàng thành, âm mưu giết chết những ai tiến vào hoàng thành.

Bóng đêm tan dần, nắng sớm tỉnh mơ. Ánh bình minh vừa lên, ám vệ lặng im không một tiếng động nổi lên từ mặt nước giống hệt ma quỷ. May mà từ lúc quay lại kinh thành, Hi Âm đã cảm thấy được dị động của ám vệ. Chẳng sớm bố trí phòng bị, tuyên ra ba trăm binh lính tinh nhuệ nhất để đối kháng. Khi hai bên giao thủ, trên người ám vệ cổ tình tung ra một loại độc hương liệu.

Ám vệ sở dĩ 'mờ ám' là vì bọn họ giỏi ẩn nấp, dùng hành tung bí ẩn để hoạt động. Một khi hành tung bại lộ, chỉ xét về mặt võ nghệ, chưa chắc ám vệ đã chiếm được bao nhiêu thượng phong, nhanh chóng bại trong tay ba trăm binh tinh nhuệ.

Nghe nói khi Hi Âm dẫn quân tiến vào hoàng thành, trong bảo điện Cửu Long trống trải, chỉ có một mình Liễu thừa tướng. Ông ta mặc long bào, đầu đội long quan, ngồi ngay ngắn trên long tọa, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi tím ngắt, sớm chết rồi.

Hóa ra, khi Thực quân công phá cửa bắc, Liễu thừa tướng biết âm mưu bại lộ, liền uống thuốc độc tự tử. So với việc bị bắt rồi bị tra tấn, không bằng tự mình dứt khoát kết liễu, cũng coi như là một kiểu thành toàn.

Cả đời này ông ta là trọng thần, nhận vô vàn sủng ái quang vinh, chỉ cách ngôi vị hoàng đế một bước ngắn. Nếu ông ta không làm như vậy, bằng chiến công cả cuộc đời mình, có thể lưu danh sử sách trăm năm, truyền tiếng thơm ngàn đời. Chỉ tiếc, bởi vì đi sai một nước, cuối cùng ông ta rơi vào kết thúc không được chết tử tế. Chỉ một bước này, khiến ông ta từ công thần trở thành kẻ hành thích vua, loạn thần tặc tử.

Sau khi Liễu thừa tướng chết, Liễu Giai Âm bị truất ngôi hoàng hậu, cửu tộc họ Liễu bị tru di, cả nhà chém đầu.

Khi tôi và Đầu Hồ Lô trở lại kinh thành, thần sắc dân chúng trong thành như cũ, trên đường người đến người đi. Cửa hàng vẫn đông nườm nượp khách, phố Chương Bàn vẫn ngập trong vàng son, cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt, không khác gì ngày xưa. Trận gió tanh mưa máu mấy ngày trước không để lại dấu vết, cứ bình thản trôi qua như mây. Chỉ có một điều khác là, cấm quân phòng thủ ngoài hoàng thành đã đổi thành Thực quân.

Trong điện Ngọc Phù, hương khói lượn lờ bốc lên từ lưu bác kim sơn lô, khói bay ngập phòng. Đại diện an tĩnh đến mức dọa người, trong không khí có chút ngưng đọng. Một đám cung nhân quý sắp dưới đất, dường như tiếng thở mạnh cũng mang theo tội. An An khiếp sợ quý một bên, khóc đến mức hai mắt đỏ hoe, nhìn tôi ngập ngừng như muốn nói.

Phía sau bình phong, vài bóng người mơ hồ lướt qua. Lòng tôi cứng lại, bước nhanh đến.

Bùi Lãm nằm yên lặng trên giường, ánh nến chập chờn chiếu qua nửa bên mặt hấn, sắc mặt nhợt nhạt. Hình như hấn ngủ không yên, lông mày dài nhẹ nhào nhũn lại, dường như có tia đau đớn lướt qua.

Hi Âm ngồi trên giường, thu hồi từng cây ngón châm trên người Bùi Lãm, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Đầu Hồ Lô nói: "Vương gia, cô nương đã trở về".

Tôi mở miệng gọi chàng một tiếng, chàng nhìn tôi gần mặt mỉm cười, dịu giọng nói: "Tiểu Mai đã về rồi, có mệt không?"

Tôi lắc đầu, đến bên cạnh chàng, cố gắng giữ giọng thấp lại: "Tìm được danh sách rồi, ta sợ gặp phải bắt trắc trên đường, bèn giao cho Đầu Hồ Lô giữ". Tôi cắn môi, khẽ hỏi: "Hắn...thế nào rồi?"

"Độc đã xâm nhập cốt tủy, lục phủ ngũ tạng đều có tổn thương. Cho dù lấy được thuốc giải, chỉ sợ cũng không chắc cứu được mạng hắn". Hi Âm trả lời bình tĩnh, sắc mặt thản nhiên không chút gợn sóng, không biết là vui hay là buồn. Một hồi sau, thờ dài nói: "Hắn trúng độc nặng quá rồi".

Tôi đứng ngây ngốc tại chỗ, nhìn chằm chằm sắc mặt tái nhợt của Bùi Lâm, giống như có ai bóp chặt yết hầu, không nói được lời nào.

Đúng vào lúc này, Bùi Lâm chợt ho nhẹ vài tiếng, chậm rãi mở mắt. Cặp mắt kia vốn sáng rực giờ như bị tro tàn vùi lấp, buồn bã thất sắc. Hắn mờ mờ nhìn Hi Âm, tầm mắt rơi trên người tôi, trên mặt hiện vẻ không dám tin, chằm chằm nhìn tôi cả buổi mới lấy lại tinh thần, khàn giọng nói: "Mai Nhi, Mai Nhi, là nàng sao?"

Thân hình Hi Âm có chút khựng lại, tôi ngồi lên giường, cười nói: "Là ta. Bùi Lâm, ngươi thấy sao rồi?"

Hắn run rẩy vươn tay nắm chặt tay tôi, trong mắt lờ mờ hiện lên vẻ không rõ, nói: "Tốt, tốt...nàng trở về là tốt rồi. Trước khi chết có thể gặp lại nàng, ta không còn tiếc nuối gì nữa rồi".

Lòng tôi chua xót không chịu được, cố gắng kìm lại nước mắt, cười với hắn: "Ngươi nói vậy, chết gì mà chết, ngươi sẽ khỏe lại".

Hắn lắc đầu, cười thản nhiên, nói với Hi Âm: "Cứu thúc, ta có chút chuyện muốn nói riêng với Mai Nhi, được không?"

Hi Âm quay người liếc tôi một cái, đồng tử trầm lắng. Tôi khẽ gật đầu với chàng, chàng liền nhắc hòm thuốc, im lặng bước ra ngoài. Cung nhân xung quanh cũng ra hiệu lui xuống, cả điện Ngọc Phù giờ chỉ còn tôi và Bùi Lâm.

Bàn tay hắn không còn ấm áp nữa, đã lạnh giống như băng. Tôi cố gắng nắm tay hắn, muốn truyền cho hắn chút ấm áp.

Nhưng tôi biết, mặc dù tôi có truyền ấm áp lên tay, cũng không thể truyền đến trái tim hắn. Tôi muốn nói gì đó an ủi hắn, nhưng lời đến miệng, lại cảm thấy nói gì cũng vô ích. Bởi vì điều hắn muốn, tôi không cho hắn được.

Nhìn nhau không nói gì, chỉ có thời gian lặng lẽ trôi.

Một lúc lâu sau, hắn nói: "Mai Nhi, ta rất nhớ nàng, mấy ngày nay nàng đi đâu vậy?". Không đợi tôi trả lời, hắn tự cười giễu cợt, tiếp tục nói: "Thật ra đi đâu cũng không sao, quan trọng là nàng đồng ý trở về..."

Tư vị chua xót khổ sở lan ra cõi lòng, tôi không nhịn nổi, để mặc nước mắt tuôn ra khỏi hốc mắt.

Cho dù Bùi Lâm biết tình cảm với tôi là thân bất do kỷ, nhưng hắn vẫn bao dung và thương cảm tôi, tôi sẽ khắc sâu trong tim, đời này kiếp này cũng không có can đảm quên.

"Bùi Lâm, ta đã trở về. Đoạn đường còn lại, ta sẽ đi cùng ngươi". Tôi lau nước mắt lung tung, bắt bản thân phải cười.

Những gì tôi có thể làm cho hắn, ước chừng chỉ nhiều như vậy thôi. Thất Bạt San dụ tôi chịu cô, chẳng qua chỉ muốn tôi rời xa Hi Âm. Từ đầu đến cuối, Bùi Lâm vẫn nằm ngoài chuyện này, nhưng vì có liên quan với tôi mà hắn bị liên lụy. Không hiểu sao bị trúng cổ, không hiểu sao lại cười tôi, hôm nay lại không hiểu sao bị phát bệnh nặng.

Bùi Lâm nghiêng đầu ho khò khè, nụ cười tái nhợt vô lực: "Mai Nhi, khi nàng đi ta không trách nàng, ta chỉ trách bản thân không giữ được nàng lại. Nếu như ta biết mọi chuyện sẽ như vậy, ngày đó ta tuyệt đối không để nàng rời kinh một mình. Nàng nhất định nghĩ ta tiếp cận nàng vì danh sách, đúng không? Thật ra, ta cũng vậy. Sau khi quen nàng mới biết nàng là hậu nhân Mai gia. Danh sách đối với ta mà nói, có thì tốt không có thì thôi. Cho dù giờ danh sách có có đi chăng nữa, cũng không có ảnh hưởng mấy với ta. Mai Nhi, nàng hãy tin ta, đúng là ta cố gắng tìm danh sách, nhưng cho tới giờ chưa bao giờ ta nghĩ sẽ lợi dụng nàng..."

Tôi gật đầu không ngừng: "Ta tin ngươi, ta tin ngươi. Bùi Lâm, ta biết tâm ý của ngươi, ta không trách ngươi".

"Trước kia ta cứ nghĩ, cứ nhịn một chút, một chút nữa...Chỉ cần ta leo lên ngôi vị hoàng đế, ta sẽ có năng lực bảo vệ nàng, không để nàng tổn thương lần nữa, ta sẽ cho nàng tất cả những gì nàng muốn...Nhưng sau đó, ta phát hiện ta đã sai...Có một số chuyện, khi bỏ lỡ sẽ thay đổi tất cả. Đến bây giờ ta mới hiểu được đạo lý này, đáng tiếc rốt cuộc đã muộn rồi...Ta thắng được ngôi vị hoàng đế, nhưng lại thua mất nàng, cuối cùng, suýt chút nữa cũng mất luôn đế vị".

"Mai Nhi, thật ra điều ta muốn là nàng...Sau khi nàng đi, ta chuyển đến điện Ngọc Phù sống, phê duyệt tấu chương ở đây. Hoàng cung lớn quá, lại lạnh như băng, chỉ có nơi này mới có hơi ấm của nàng...". Yết hầu hắn nức nở, nước mắt lăn dài trên gương mặt thon gầy.

Tôi rất muốn nói với hắn, Bùi Lâm, ngươi tốt lắm, ngươi thật sự rất tốt. Tất cả không phải là lỗi của ngươi, cả hai ta căn bản chưa bắt đầu gì cả, cũng không có bất cứ gì cả. Cho dù ngươi không để ta rời kinh, đến khi nẫu cổ trong người ta được trừ, biết người ta yêu trong lòng không phải là ngươi, sớm muộn gì cũng lãng quên ngươi.

Nhưng không thể nói với hắn như vậy, sự thật quá tàn nhẫn, ta không đành lòng cứa một nhát dao vào lòng hắn nữa.

Tôi rất muốn nói với hắn, đợi đánh thắng nước Yên lấy được thuốc giải, bệnh của hắn sẽ khá hơn. Hắn hãy cứ coi như đang trải qua một giấc mơ, khi tỉnh lại, tất cả mọi thứ đã qua.

Cũng không thể nói vậy với hắn, cứ coi như đó là lời nói dối thiện ý thì tôi cũng không muốn lại lừa hắn.

Bùi Lâm im lặng nhếch nhếch môi, vốn định nói tiếp gì đó. Không ngờ, sắc mặt hắn xanh ngắt, đột nhiên hô hấp dồn dập, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng. Sau một khắc, phun một ngụm máu tươi ra, màu đỏ sẫm bắn lên sàn, nhìn thấy mà giật mình.

"Bùi Lâm, Bùi Lâm!". Tôi vội gọi tên hắn, ánh mắt hắn mờ dần, dường như đã bất tỉnh nhân sự.

Lòng tôi nóng như lửa đốt, đang định chạy ra cầu cứu Hi Âm. Đi được vài bước, trong miệng dường như có vị tanh ngọt, trí nhớ ủa đến, tất cả mọi thứ đã rõ như ban ngày!

Tôi quay lại giường, đưa cổ tay đặt vào miệng hắn, nói: "Bùi Lâm, cắn ta đi, cắn!".

Hắn mắt nhắm mắt mở, mê man liếc nhìn tôi, như muốn biểu lộ ý nghi ngờ. Tôi không giải thích nhiều với hắn, tìm kiếm thứ sắc nhọn xung quanh.

Nhớ lại ngày đó ở Tang phủ, Thiên Dạ lấy máu tôi cho từ cổ uống, khi từ cổ uống xong lăn ra chết. Sau đó, khi Bùi Lâm mạnh mẽ hôn tôi, tôi nhân cơ hội cắn đầu lưỡi hắn, vô tình uống một ít máu của hắn. Cùng đêm đó, tôi bắt đầu nhớ ra một vài chuyện.

Lẽ ra tôi nên sớm nghĩ đến, từ cổ và mấu cổ trời buộc lẫn nhau, đúng là phải dùng máu của kí chủ để giải trừ!

Tôi tìm được chủy thủ cắt cổ tay, máu tươi nhất thời tuôn ra. Tôi nhanh chóng rót máu vào miệng hắn. Hình như hắn có chút mê man, không biết có phải bị bất tỉnh không, cả người không hề phản ứng.

Tôi vội la lên: "Bùi Lâm, đây là thuốc giải, ngui mau nuốt xuống đi!". Vừa nói tôi vừa dùng sức nâng cằm hắn lên, ép hắn nuốt xuống. Nhưng chỉ cần tôi dùng ít lực, máu sẽ tràn ra ngoài miệng hắn. Tôi cố nén đau đớn, lại cố gắng rót máu vào miệng hắn nhiều hơn. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chỉ thấy bỗng nhiên cổ hắn giật giật, rốt cuộc cũng nuốt hết máu trong miệng xuống.

Tôi thở một hơi như trút được gánh nặng, cho dù không hoàn toàn giải được cổ độc trong cơ thể hắn, ít nhất cũng có thể làm tình trạng hắn ổn hơn.

Đầu Hồ Lô vẫn đứng canh ngoài điện nghe được động tĩnh, vội vàng nhảy vào, thấy tình hình này, không khỏi hoảng sợ vô cùng, nói: "Cô nương, cô bị thương sao? Mặt tướng sẽ mời Vương gia đến chữa thương cho cô!". Tôi định ngăn hắn lại, hắn lại chạy nhanh ra ngoài như gió.

Không lâu sau, Hi Âm liền ôm hòm thuốc vội chạy đến, nhủ mày chặt, nói: "Tiểu Mai, sao tay nàng lại bị thương?"

Chàng rửa sạch vết thương, lại lấy kim sang được và băng gạc băng bó cho tôi, động tác rất êm dịu, sợ làm tôi đau.

"Vừa rồi ta nghĩ ra có thể dùng máu trong người ta làm thuốc giải cho Bùi Lâm, tình thế cấp bách nên không nghĩ nhiều, tiện tay lấy chủy thủ cắt...". Tôi bỏ qua sắc mặt càng ngày càng lạnh như trời rét mùa đông, khô khan cười vài tiếng, nói: "Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, không phải chàng là thần y sao? Ha ha ha, ha ha ha..."

Chàng bắt đầu đi liếc tôi một cái, hỏi: "Sao nàng biết máu nàng là thuốc giải?"

Tôi nên giải thích như nào đây...

Nói thật với chàng, bởi vì tôi bị Bùi Lâm hôn mạnh mẽ nên sau đó trí nhớ trở về sao? Tôi nghĩ sơ cũng biết chàng sẽ có phản ứng gì, vậy nên gió giật mưa tuôn, lông mày trên lưng đồng loạt dựng lên. Nhưng nếu không nói thật, tôi liếc trộm, ánh mắt chàng quan sát rất kĩ...

Được rồi, thẳng thắn nhận khoan hồng đi...

Tôi cắn răng, cố gắng nói: "Ta...Trước đây ở trong cung vô tình uống được chút máu của Bùi Lâm. Sau đó không lâu, ta phát hiện bản thân nhớ lại từng chút một quá khứ. Vậy nên ta nghĩ, nếu máu hắn có thể giải độc cho ta, máu ta cũng có thể giải độc cho hắn.

Hi Âm nhủ mày, bờ môi chợt nở nụ cười như có như không: "Ồ, vậy nàng giải thích cho ta một chút, sao nàng uống được máu của hắn?"

"Có một lần hắn mạnh mẽ hôn ta, ta không còn cách nào khác là cắn đầu lưỡi của hắn, sau đó nhân lúc đó hắn ngất đi, chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì...". Nói xong câu cuối, giọng tôi lí nhí như muỗi, khó khăn lắm ngay cả bản thân cũng không nghe được.

Chàng nao nao, ý cười trong mắt lại sâu hơn ba phần, nhưng vẫn không nói gì, chỉ nhìn tôi không chớp mắt, thấy vậy lòng tôi sợ hãi cực kì.

Tôi kéo kéo tay áo chàng, khe khẽ nói: "Thánh tăng, chàng giận sao?"

Chàng nói: "Không có, tất nhiên không có. Nàng chịu thẳng thắn với ta, ta rất cao hứng".

Hi Âm cười càng tao nhã hơn, tâm lý tôi càng lo sợ bất an, sợ nhất là khi biết hắn đang tức giận nhưng mặt vẫn cười như gió xuân tháng ba...hậu quả rất nghiêm trọng.

Đúng như dự đoán, chàng nâng mắt lên nhìn Bùi Lâm đang hôn mê, thản nhiên nói: "Nhưng nếu lại xảy ra chuyện này, cho dù hắn sắp sửa hấp hối, ta cũng không ngại mà tiến hẳn lên đường nhanh hơn một chút".

Tôi: ㄗㄗ____ㄗㄗ

"Ta và mấy vị đại thần nghị sự ở điện Cửu Long, nàng mau nói lời tạm biệt thật tốt với Bùi Lâm, có việc thì gọi ta". Hi Âm cố gắng nhấn mạnh hai chữ 'thật tốt', mím môi cười hàm ý sâu xa. Tôi đứng như trời trồng tại chỗ, giữ nguyên vẻ mặt tươi cười, cười đến mức miệng muốn méo luôn.

Chàng nháy mắt với Đầu Hồ Lô, xoay người phát áo bỏ đi. Đầu Hồ Lô văng vẳng dạ dạ tiễn chàng ra đại điện.

Cho đến khi mặt trời lặn phía tây, nắng chiều chiếu một vệt dài qua cửa sổ, Bùi Lâm mới dần dần tỉnh lại. Dường như tinh thần hắn đã khá hơn không ít, ánh mắt không còn uể oải nữa, hai gò má có vài phần huyết sắc.

Hắn nói: "Mai Nhi, ta muốn đi dạo một chút".

Thấy hắn có dấu hiệu chuyển biến tốt hơn, tôi thấy rất vui, quả nhiên máu tôi chính là thuốc giải. Tôi gật đầu đồng ý, đưa ngoại bào cho hắn mặc thêm vào, cẩn thận dìu hắn đi về phía ngự hoa viên.

Khi bước ra khỏi điện, Đầu Hồ Lô lộ vẻ khó xử, muốn tiến đến ngăn chúng tôi lại.

Tôi giải thích: "Hoàng thượng muốn khuấy khóa, chúng ta chỉ đi dạo trong ngự hoa viên, sẽ không đi xa". Đầu Hồ Lô bối rối trong nháy mắt, không ngăn nữa, im lặng theo sát sau chúng tôi, vẫn bảo trì khoảng cách cỡ một trượng.

Trời chiều dần dần tối, nắng chiều xán lạn đẹp như gấm, mặt trời lặn làm bóng chúng tôi kéo dài ra. Trong ngự hoa viên đã bắt đầu vào thu. Hoa rơi lá rụng đầy đất, giống như một ruộng hoa đẹp đẽ.

Mùi hoa quế ngọt ngào tản ra không khí, thấm vào lòng người. Hoa nhỏ vàng nhạt bị gió đêm thổi rơi, Bùi Lâm vươn tay, hoa thản nhiên rơi xuống lòng bàn tay hắn.

"Ta nhớ kỹ khi nàng mới vào Đông cung, cực kì thích uống yến sào chưng đường hoa quế. Khi đó mới vào xuân, đường hoa quế không có, ta phái người đi xung quanh tìm kiếm, vất vả lắm mới mua về được một gói nhỏ. Nàng nói sau này phải trồng cây hoa quế ở trong Đông cung. Nàng xem, bây giờ trong ngự hoa viên trồng rất nhiều cây hoa quế, nàng thích không?". Nói một hồi, sức lực Bùi Lâm đã không còn.

Không đúng!

Tại sao máu tôi không giải độc cho hắn được? Chẳng lẽ tôi nghĩ sai rồi sao?

Tôi nghi ngờ nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn, hắn cười mơ màng, giống như sương phủ trắng sáng không tan ra. Tôi đột nhiên hiểu ra, đây không phải là chuyển biến tốt đẹp, mà là...hồi quang phản chiếu.

Tôi cầm tay hắn, mỉm cười nói: "Thích, ta rất thích. Cảm ơn ngươi, Bùi Lâm".

"Hoa quế nở rộ mỗi năm, sau này ta không ở đây, chúng nó sẽ tiếp tục bầu bạn với nàng. Nếu nàng ngẫu nhiên nhớ ta, hãy đến đây ngắm hoa quế, ta trồng rất nhiều loại hoa quế cho nàng. Mai Nhi, nàng sẽ nhớ ta chứ...". Hắn im lặng buồn bã, một lúc lâu, nhếch môi tự giễu: "Sẽ không đâu, chắc không đâu...Cửu thúc đối đãi với nàng tốt như vậy, nàng thích hắn như vậy..."

Nước mắt không kim được trào ra khóe mắt, tôi nén lại giọng nói nghẹn ngào, không để cho hắn thấy tôi bị thương, kiên định nói: "Bùi Lâm, ta sẽ nhớ ngươi, mỗi ngày".

Bùi Lâm cười thỏa mãn, lúm đồng tiền nhợt nhạt nổi lên.

Hắn rũ mắt xuống, nói: "Cửu thúc muốn để vị, ta để hắn như ước nguyện. Hắn có tài trị quốc, kinh bang tế thế, tất nhiên sẽ là hiền quân minh chủ của dân chúng nước Hứa. Giao xã tắc cho hắn, ta có thể buông gánh nặng trong tim rồi...Ta muốn nàng, ai có thể hoàn thành tâm nguyện của ta? Mai Nhi, ta không muốn giao nàng cho hắn, nhưng mà ta...khụ khụ khụ khụ!". Hắn đột nhiên ho một tràng, ho đến tê tim liệt phổi, hình như muốn ho hết mọi thứ bên trong ra mới sáng khoái.

Một mặt tôi giúp hắn thuận khí, một mặt kêu lên: "Đừng nói nữa, Bùi Lâm, đừng nói nữa".

Lúc lâu sau, hắn dần bình tĩnh trở lại, nói: "Ta mệt rồi, nàng đỡ ta vào trong đình nghỉ chút đi".

Tôi lập tức làm theo.

Cảnh thu rõ ràng, xa xa là núi xanh nước biếc, bầu trời xanh thẳm cao cao. Gió đêm bắt chợt thổi, lạnh đến run người.

Trong lương đình, hắn lẳng lặng tựa vào vai tôi, tôi giữ vai hắn, hai người dựa sát vào nhau.

Hắn nói: "Mai Nhi, nàng còn nhớ ngày ấy ta gặp nàng, nàng hát cho ta khúc nào không?"

"Nhớ chứ, tất nhiên ta nhớ, đó là 'Khúc tương tư cổ', người nói người thích khúc này nhất".

Trăng cao gió thổi, thiếu niên tay cầm quạt xấp, chậm rãi đi vào nhả đường, trăng tròn treo trên đỉnh núi cao, ánh sáng toát ra toàn thân không gì ngăn được. Mà nay, cảnh còn người mất, đành phải khổ sở than thở.

"Tự nhiên ta hơi mệt, nàng hát cho ta nghe một lần nữa, được không?"

"Ta hát cho người nghe, nhưng người không được ngủ."

"Được, ta không ngủ..."

Tôi lau nước mắt trên mặt, đè nén bi thương trong lòng, hát lại 'Khúc tương tư cổ*' cho hắn nghe.

"Chàng giống như trăng, thiếp giống như sương, nương theo ánh trăng mà ẩn hiện.

Chàng giỏi đánh đàn, thiếp giỏi múa hát, nhưng cuối cùng chúng ta cũng xa cách, chỉ còn bức tường ngăn cách trong lòng.

Chỉ có duyên được chàng ngoảnh nhìn một lần, lòng thiếp đã vô cùng nhưng nhớ.

Tâm hồn đi theo chàng tuyệt không hối hận, vì nhớ chàng mà khổ sở.

Ai bảo nhớ là khổ? Không biết chàng đang ở nơi xa nào.

Đứng tựa cửa nhớ lời chàng dặn dò, trèo lên núi cao tầm mắt nhìn về đường chân trời..."

**Bài hát này tên là "Khúc tương tư xưa", là một cổ nhạc phủ (thơ ca trong dân gian và âm nhạc, soạn theo thể cách những khúc nhạc trong cung vua) của Trung Quốc thời Hán (năm 220 - 202 TCN).*

"Chỉ có duyên được gặp nàng một lần, khiến ta vô cùng nhưng nhớ...khiến ta vô cùng nhớ nàng... Mai Nhi, nếu có kiếp sau, ta không cần đế vị, không cần vinh hoa phú quý, dù chỉ mặc áo vải, chỉ cần có nàng...là đủ rồi. Kiếp sau, ta sẽ ở bên cạnh nàng".

Tôi khóc không thành tiếng, miễn cưỡng nói: "Được, ta đồng ý..."

Rốt cuộc Bùi Lâm chậm rãi nhắm đôi mắt lại, bàn tay đang nắm tay tôi vô lực buông ra. Một tiếng nghẹn ngào xé lòng cắt ngang đêm thu yên tĩnh, tôi không nhận được, nước mắt rơi như mưa.

Một, tốt nhất không gặp nhau, vậy sẽ không yêu nhau. Hai, tốt nhất không biết nhau, vậy sẽ không nhớ nhau. Nhưng đã gặp, đã quen, sao thấy nhau lại giả vờ như chưa gặp được. Muốn an ổn chỉ có thể đoạn tuyệt với người, miễn cho chuyện sinh tử gây nên nỗi nhớ.

Kiếp này ta không thể đáp lại tình yêu của người, nếu có kiếp sau, mong khi người thấy ta thì hãy quay người bước đi.

Hai bên, tương vong thiên nhai*.

**quên lẫn nhau*

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Hối thế gian ân sủng vô số, chỉ tự biết trong lòng

Đêm lặng như nước.

Trăng sáng chiếu vào hồ nước, cong cong như lưỡi liềm. Gió nhẹ lướt qua, mặt nước yên tĩnh đột nhiên rung động. Hoa sen trong hồ sớm đã tàn úa, trong mắt cảnh tượng hiu quạnh.

Tôi tựa vào song cửa, ngẩng nhìn cây hoa quế rậm rạp xanh um ngoài trời. Tôi vẫn không thể hiểu được, vì sao Bùi Lâm uống máu tôi nhưng không giải được độc? Khó có thể nào, ngay từ đầu tôi nghĩ sai rồi sao, hay tôi không phát hiện ra cạm bẫy gì khác?

Bỗng nhiên, một bàn tay lớn siết bên hông, Hi Âm ôm tôi từ phía sau, dịu dàng nói thầm vào tai tôi: "Tiểu Mai, nàng nghĩ gì vậy?"

Tôi im lặng thở dài một tiếng, xoay người tựa vào lòng hắn, nói: "Ta cho rằng máu của ta có thể cứu được Bùi Lâm, cho dù không giải độc được, ít nhất cũng có ảnh hưởng nhất định để kéo dài cuộc sống của hắn, không nghĩ hắn lại ra đi nhanh như vậy".

"Tiểu Mai, đây không phải lỗi của nàng, nàng đừng tự trách bản thân. Cổ độc Bùi Lâm ngấm vào tủy, dù cho có thần tiên cũng không có cách nào". Giọng chàng ngọt ngào thuần khiết, khiến người ta say mê: "Đừng khổ tâm nữa, ngoan".

Tôi trầm mặc, nhớ lại lời nói lúc lâm chung của Bùi Lâm, nói: "Thánh tăng, Bùi Lâm cố ý truyền hoàng vị lại cho chàng, bước tiếp theo chàng định làm gì?"

Hi Âm sùng sốt, hình như vẫn chưa biết tâm ý của Bùi Lâm, nghi ngờ nói: "Hắn nói như vậy thật sao?"

Tôi gật đầu: "Chính miệng hắn nói với ta, chàng muốn để vị, hắn thành toàn cho chàng".

"Bùi Lâm vẫn chưa lưu lại di chiếu, khi hắn băng hà cũng chỉ có một người bên cạnh, chỉ bằng một lời của nàng, rất khó để cả triều tin phục. Lúc này chiến sự biên cương chưa dẹp loạn, không khỏi phức tạp, ta nghĩ bây giờ tạm thời bí mật không phát tang là biện pháp ổn thỏa nhất. Đợi đánh lui nước Yên, lại chiếu cáo thiên hạ Bùi Lâm băng hà. Đến lúc đó, ta sẽ công bố luôn danh sách cho dân chúng". Ngừng một chút, hắn lại nói: "Thật ra Bùi Lâm cố ý truyền ngôi cho ai không quan trọng, quan trọng là ai có thể nắm được tiên cơ. Cho dù người hắn muốn truyền không phải là ta, ta cũng có thể lấy được vị trí kia".

Rõ ràng không còn kết quả nào tốt hơn nữa, cũng không biết vì sao, trong lòng tôi có chút bất an, hình như đây không phải là chuyện tôi muốn.

Tôi muốn nắm tay chàng, an ổn sống, không có ràng buộc xã tắc quốc gia. Rảnh rỗi đi khắp thảo nguyên Mạc Bắc, Miêu Cương tây nam, đất bằng trung nguyên, ngắm hoa hạnh yên vũ Giang Nam, đại mặc mệnh mỏng bất nát, mây nhạt trắng sáng Tiêu Tương. Dù giàu hay nghèo, chỉ có tôi và chàng là đủ hạnh phúc rồi.

Mà chàng muốn, quân lâm thiên hạ.

Thấy tôi im lặng, chàng khẽ hôn trán tôi, cười nói: "Tiểu Mai, không lâu nữa ta sẽ khôi phục lại danh tiếng của ân sư, sửa án sai cho Mai gia, nàng cũng khôi phục lại thân phận cũ. Từ nay về sau, ta sẽ cùng sánh vai với nàng, ta chỉ có một người bên cạnh là nàng".

Thôi được rồi, tôi tùy cơ ứng biến, ở đâu cũng không quan trọng. Chỉ cần ở bên cạnh chàng, dù là triều đình hay là giang hồ, cung Cừu trọng thiên hay đông ly nam sơn, tôi chịu là được.

Nhớ lại lúc ở núi Thanh Thành, tôi từng gặp một vị đạo nhân, ông ta đoán đời này tôi 'Mẫu nghi thiên hạ', lúc đó tôi còn nghĩ là lời nói đùa, mà nay đã ứng nghiệm rồi.

Tôi cọ cọ cổ chàng, cười nói: "Đời này kiếp này, chúng ta vĩnh viễn không xa nhau".

Lực đạo trên cánh tay Hi Âm tăng thêm vào phần, nói: "Không chỉ đời này kiếp này, còn cả đời sau kiếp sau, đời đời kiếp kiếp".

Tôi không chần chừ, nói: "Được".

Trầm mặc một hồi, chàng nói: "Mẫu phi ta khi sinh ta ra, bị khó sinh mà chết, ta bị các hoàng tử khác xa lánh. Ngay cả đường đi cũng không an ổn, cần thận lắm mới chiếm được sự ưu ái của phụ hoàng. Mặc dù hôm nay có thân phận tôn quý và đế vị, ta cũng không biết mùi vị âm áp gia đình. Ta nghĩ, nếu ta có con, ta tuyệt đối không khiến nó chịu khổ như vậy". Chàng chậm rãi buông tôi ra, mắt phượng sáng như minh châu, nói: "Tiểu Mai, chúng ta sinh con đi, một đứa là được rồi, dù là trai hay gái, ta đều truyền đế vị lại cho nó. Có con rồi gia đình mới đầy đủ, có con rồi, sẽ không ai đuổi chúng ta đi được".

Tôi cảm động vạn phần, đón lấy ánh mắt dịu dàng như nước xuân của chàng, nói: "Được, ta nghe lời chàng".

Sinh tử khế khoát, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thù, du tử giai lão*.

**Sinh ly tử biệt, lòng này thề quyết. Nắm lấy tay người, bên nhau trọn đời.*

Một đêm này, điên loạn đảo phượng, mây mưa núi Vu. Hối thế gian ân sủng vô số, chỉ tự biết trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Tôi cười rơi lệ, trong lòng tràn ngập hạnh phúc và cảm động

Bùi Lâm băng hà, Hi Âm bí mật không phát tang. Thục quân bao vây toàn bộ hoàng thành, toàn bộ cung nhân trong điện Ngọc Phù ngày ấy đều bị giam lỏng. Vẫn báo cho bên ngoài Hoàng thượng bệnh nặng, Thục vương Bùi Quân giám quốc, đứng đầu triều chính.

Lâm Tranh vốn giả trang Hi Âm ở Gia Dự Quan không nguy trang nữa, dùng thân phận quân sư hỗ trợ. Theo sắp xếp của Hi Âm, phó tướng Uy Quốc giả vờ đầu hàng quân Yên, phát tin tức giả cho quân Yên, dụ Thát Bạt Phi xâm nhập. Cùng lúc đó, Lí Viễn dẫn ngự lâm quân phục kích bên cạnh, đại phá quân Yên. Một trận đánh khiến cho Thát Bạt Phi toi bồi, quân Yên thần hồn nát thần tính, trong lòng lo sợ, hai chân run rẩy. Cuối năm nay đầu năm sau, rề rề nhất là đầu xuân sang năm, đại quân nước Hứa có thể khai hoàn quay về.

Tin chiến thắng ở biên giới liên tục truyền về, trong triều vững vàng, tất cả tiến hành nghiêm chỉnh.

Sau khi vào cung, tôi vẫn ở trong điện Chiêu Dương, đây là tẩm cung của Hoàng hậu các triều,

Hi Âm cực kì bận rộn, có khi tăng sáng mới trở về, thường thường ngủ được vài phút lại vội vã thượng triều. Cũng kệ một mối vội vã thế nào, dù chỉ có nửa khắc, chàng cũng ôm tôi dịu dàng như trước, kể tôi nghe vài chuyện thú vị trên triều.

Mùa đông năm nay, tôi được chẩn đoán có mạch hỉ.

Hi Âm cao hứng ôm tôi xoay vài vòng, chàng nói không yên tâm thái y, muốn đích thân bắt mạch, sắc thuốc, mọi chuyện đều tự mình làm, thậm chí ngay cả tấu chương cũng phê duyệt ở điện Chiêu Dương.

Tôi lo lắng ban ngày chàng bận bịu chính sự, tối về còn phải chăm sóc tôi. nhưng chàng không thèm để ý, cười nói: "Thánh hiền có nói, tề gia trị quốc bình thiên hạ. Nếu như ngay cả nương tử trong nhà ta cũng không chăm sóc tốt, sao có thể lo cho dân chúng đây?"

Tôi cười roi lệ, trong lòng tràn ngập hạnh phúc và cảm động.

Trải qua cuộc sống lang bạt kì hồ, hôm nay rốt cuộc cũng có người nguyện ý khóc cùng tôi, cười cùng tôi, tránh cho tôi một đời sầu khổ, bảo vệ tôi một đời mạnh khỏe, rốt cuộc tôi rất may mắn.

Từ khi vào Đông cung đến nay, An An vẫn hầu hạ tôi hằng ngày, rất trung thành và tận tâm với tôi. Cô ấy vốn tâm tâm niệm niệm tác hợp cho tôi và Bùi Lâm, bây giờ Bùi Lâm mất, cô ta bắt đầu tính toán làm sao để Hi Âm toàn tâm toàn ý với tôi, khiến lục cung không có phi tử.

Theo ý Hi Âm, mỗi ngày cô ta thay đổi nhiều đồ bỏ cho tôi, bào ngư vây cá huyết yến, sơn trân hải vị ào ạt không ngừng dâng lên điện Chiêu Dương. Nhưng tôi bị nghén, ăn gì nôn đó, thậm chí không chịu nổi mùi thịt. Hi Âm nói, trước đây tôi bị trọng thương lại trúng cổ độc, thể chất khó tránh khỏi suy nhược, không vội được, phải phối hợp tẩm bổ với thuốc an thai.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Thát Bạt San! Cô ta còn muốn trực tiếp đánh vào phủ Hoàng Long*!

Năm nay tuyết đầu mùa rơi đúng mùng một tháng chạp, rơi là tả suốt đêm. Sáng sớm tinh dậy, thấy ngoài cửa sổ bàng bạc ánh tuyết, đất trời chỉ có một màu trắng xóa. Có gió lướt qua, tuyết trên cành cây rơi ào ào xuống.

Khó có dịp hưu mộc*, Hi Âm tạm thời gác lại chính sự, đi dạo giải sầu trong ngự hoa viên với tôi. Bởi vì mảnh khảnh quá, chỉ qua ba tháng thân hình tôi đã lộ bụng, chàng lấy áo mặc cho tôi ba lớp trong ba lớp ngoài kín đáo, cực kì cẩn thận diu tôi đi chậm rãi trên nền tuyết. Tôi rất thích tiếng chân giẫm lên tuyết, cứ chậm chậm, cảm giác khi nghe rất thích chí.

**một dịp lễ ở TQ*

Hoa mai đỏ thướt tha xinh đẹp, rực rỡ tỏa hương, có vài cánh hoa rơi trên quần áo, khiến cho hoa mai ngập trong tay áo.

Hi Âm hỏi: "Tiểu Mai, có mệt không?"

Tôi hơi tựa vào lồng ngực chàng, lắc đầu nói: "Không sao. Ngày thường An An không cho ta đi ra ngoài, sợ có gì sơ suất. Vất vả lắm mới được đi hít thở không khí trong lành, ta vui còn không kịp". Tôi vịn một cành mai nở rộ, nhẹ nhàng ngửi hương, nói: "Tuồng giác sờ chi mai, lãng hàn độc tự khai. Điều tri bất thị tuyết, vi hữu ám hương lai*."

**Bài thơ 'Mai hoa' của Vương An Thạch. Dịch thơ 4 câu: 'Góc tường mấy nhành mai, trong rét nở mình ai. Xa biết không phải tuyết, vì hương thoảng đâu đây'. (Dịch: Điệp Luyến Hoa)*

"Ta nhớ rõ năm Nhân Đức thứ mười bảy tuyết đầu mùa rơi còn lớn hơn lúc này, tuyết lớn rơi liên tục ba ngày ba đêm, tuyết đọng ven đường sâu vài

thước". Hồi tưởng lại khi ấy, trên mặt Hi Âm chứa vài phần tươi cười đắc ý, nói: "Khi đó nàng được sinh ra, ta đã từng bế nàng. Đứa bé nhỏ như một viên phấn, nhưng giờ lại trở thành nương tử của ta". Chàng dịu dàng vuốt ve bụng tôi, ý cười trên môi sâu sắc: "Không chỉ là nương tử của ta, còn là mẫu thân của một đứa bé".

Tôi cười nhạo: "Còn nói ta nhỏ, khi đó chàng cũng chỉ mới tám tuổi, có lớn bao nhiêu?"

"Tám tuổi không lớn hơn sao?". Giữa mày chàng hiện lên một tia âm đạm, cúi đầu nói: "Tiểu Mai, nàng biết không? Thật ra ta vẫn rất sợ hãi. Sợ hãi cách biệt của ta và nàng lúc đó quá lớn, nàng còn chưa trưởng thành ta đã già rồi. Sợ hãi ta không thể sống lâu thật lâu với nàng, không thể cùng nàng đầu bạc răng long. Ta thậm chí sợ hãi, ta sẽ...trước nàng..."

"Phi phi phi!". Lòng tôi thất lại, vội vàng cắt lời chàng, sắc giọng: "Đang yên lành nói chuyện này để làm gì? Đòi này ta ở cùng chàng, chàng đừng vọng tưởng có thể rời xa ta. Cho dù tới lúc đó, chàng cũng phải tiếp tục làm ấm giường cho ta".

Hi Âm cười nói: "Sao ta có thể bỏ nàng được? Cho dù nàng đuổi ta đi, ta cũng không chịu. Ân sư đặt tên nàng là Mai Tri Tuyết, chính là hy vọng nàng như hoa mai ngạo nghễ trong tuyết, vẫn nở rộ lúc lạnh giá, mình đồng da sắt". Chàng lại nịnh nọt gõ gõ mũi tôi, nói: "Về sau có ta ở đây, không cần nàng phải như mai nở trong tuyết, nàng chỉ cần ngoan ngoãn để ta bảo vệ nàng là được rồi".

Vừa dứt lời, chỉ thấy Đầu Hồ Lô hoảng hốt vội vàng chạy đến, trước giờ hân trầm ổn như nước, không biết có chuyện gì làm hấn thất thố như vậy.

Hắn quỳ rạp xuống trước mặt Hi Âm, nói: "Vương gia, có chuyện rồi! Cách thành ba mươi dặm phát hiện ra hành tung quân Yên, còn có, còn có..."

Hi Âm vội hỏi: "Còn có gì?"

"Còn có... Thất Bạt công chúa!"

Thất Bạt San! Cô ta còn muốn trực tiếp đánh vào hoàng thành!

Sắc mặt Hi Âm đột nhiên biến đổi, vẻ mặt khó tin, thì thào lầm bầm: "Tại sao có thể như vậy? Quân Yên sao có thể xuất hiện trong lãnh thổ nước Hứa mà không ai biết gì? Thất Bạt San đang đùa kiểu gì vậy?". Lầm bầm xong, chàng lại hỏi Đầu Hồ Lô: "Có khoảng bao nhiêu người?"

Đầu Hồ Lô gian nan nói: "Hắn là sáng sớm đã mai phục ở đó, theo thám tử hồi báo, bước đầu phòng chừng...không dưới vạn quân".

Hi Âm dặn dò tôi: "Tiểu Mai, ta đi xem xét, nàng về điện Chiêu Dương nghỉ tạm trước". Nói xong, không đợi tôi trả lời, liền quay đi với Đầu Hồ Lô.

Tôi nhìn bóng dáng chàng dần dần mờ nhạt trong tuyết lớn, một cảm giác xấu dâng lên như thủy triều ồ ạt ập đến, đánh mạnh vào trong lòng. Hai chân bỗng nhiên nhũn ra, chân lảo đảo vài bước, suýt nữa ngã về phía sau, may mà có An An đi đến đỡ lấy.

"Nô tỳ diu người trở về". An An nói.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cô ta muốn ngọc nát đá tan, đồng quy vu tận với Hi Âm!

Tôi đứng ngồi không yên trong điện Chiêu Dương, trực giác nói cho tôi biết, chuyện này dĩ nhiên không đơn giản như vậy.

Thất Bạt San lại có bản lĩnh tày trời, giấu điểm tai mắt của Thực quân và Cẩm quân, bày ra một vạn địa quân ở kinh đô nước Hứa và vùng lân cận! Đến tột cùng sao cô ta có thể làm được? Hôm qua tin chiến trường còn báo quân Yên tiếp tục đại bại, còn lại chưa đến một vạn quân đang chống trả hiểm nghèo. Vì sao Thất Bạt San lại chọn lúc này để gây khó dễ?

Hi Âm lần này đi nguy hiểm khó lường, tôi đứng ngồi không yên trong điện Chiêu Dương, ruột như lửa đốt. Trong lòng lo lắng không thôi, như kiến bò trên chảo nóng. Mắt thấy ngoài cửa sổ sắc trời dần dần tối lại, cho đến khi tia nắng cuối cùng tắt hẳn, trong cung thấp đèn, vẫn không có nửa mẩu tin truyền đến.

An An thấy tôi mặt mày này co, bèn an ủi tôi: "Vương gia tức trí đa mưu, sóng to gió lớn gì cũng đã trải qua, lần này cũng có thể ứng phó. Người đừng quá lo lắng, dùng bữa tôi trước đi".

Tôi không muốn ăn, lắc đầu nói: "Ta không đói bụng, ta phải đợi chàng về ăn cùng".

Cô đành phải dọn bữa tối mới đem vào đi, diu tôi ngồi trên phượng tháp*, nói: "Như vậy đi, không bằng để nô tỳ ra ngoài tìm hiểu, nếu có tin tức gì, cũng sẽ biết báo tin cho người đứng lúc".

**giường của hoàng hậu*

An An thật sự là một cô nương tốt. Tôi vội vàng gật đầu không ngừng, dặn dò cô: "Phải cẩn thận".

Vào đêm, bên ngoài tuyết lại rơi lất phất.

Trong điện Chiêu Dương yên tĩnh, im lặng đến mức thậm chí có thể nghe được tiếng tuyết rơi xuống đất. Không bao lâu sau, gió bắc chợt nổi, cái lạnh rét thấu xương thổi đến, như gào khóc thảm thiết, khiến người ta bỗng nhiên kinh hãi.

Trong lòng cực kỳ bất an, tôi nằm trên giường trần trọc không ngủ được, cuối cùng cũng hiểu cái gì là "Tiên tâm tha hảm lệ*". Với tôi mà nói, mỗi một khắc trôi qua đều cực kỳ gian khổ. Mí mắt cứ giật không ngừng, cho dù nhắm mắt lại cũng không yên, tôi bắt buộc bản thân cố gắng không nghĩ đó là điềm xấu.

**lo đến ứa nước mắt*

Gió tuyết ngoài cửa sổ dần dần nhẹ đi, bóng đêm dần thay thế bằng ánh sáng, trận chiến này dĩ nhiên đã đánh suốt một ngày một đêm, vẫn không có chiến báo truyền đến. Tôi đành tự an ủi chính mình, có lẽ không có tin gì chính là tin tức tốt nhất.

Tôi vừa định chài đầu rửa mặt, chỉ nghe 'bang' một tiếng, cửa điện bị người ta đẩy ra, gió lạnh mang theo bông tuyết thổi vào trong điện, hơi lạnh ập đến bất ngờ khiến tôi không khỏi rùng mình một cái. An An lao đảo chạy đến trước mặt tôi, thở hồng hộc nói: "Lô tướng quân đã quay trở lại, nô tỳ đưa tướng quân đến gặp người, hiện tại tướng quân đang ở ngoài điện chờ!"

Tôi cũng không quan tâm đến vẻ ngoài, vội la lên: "Mau truyền!"

Đầu Hồ Lô mặc áo giáp đen nhiễm máu, trên mặt cũng dính không ít máu, nhìn rất chật vật. Kiếm trong tay hắn còn chưa tra vào vỏ, tất nhiên là vội vàng chạy đến.

Hắn quỳ rạp trước mặt tôi, giọng run rẩy: "Hồi bẩm cô nương, đêm qua trận đánh rất kịch liệt...Một vạn quân Yên ẩn nấp ở sơn cốc bốn phía kinh thành đã lâu, công chúa Thất Bạt và Uy Quốc tướng quân tự mình dẫn mình, đánh cho Thục quân đang giữ thành trở tay không kịp. May là Vương gia điều viện quân đến đúng lúc, trước tiên ngăn cản quân Yên công kích, hai bên đánh giáp lá cà ở ngoại ô cách ba mươi dặm. Sau đó, sau đó...công chúa Thất Bạt dụ Vương gia đến Tùng Cốc, Vương gia dẫn một ngàn quân tinh nhuệ xâm nhập, cho đến bây giờ vẫn chưa đi ra..."

Thất Bạt San và Uy Quốc tướng quân...

Uy Quốc tướng quân phản quốc.

Tôi ngã ngồi lên trên giường, trong lòng lạnh lẽo. Tôi hồ hững nhìn Đầu Hồ Lô, lạnh lùng nói: "Vậy người trở về làm gì! Vương gia còn chưa ra khỏi cốc, người về làm gì!"

Đầu Hồ Lô quỳ rạp trên mặt đất, khó khăn ngẩng đầu nói: "Mặt tướng, mặt tướng trở về là xin trợ giúp...vừa may gặp An An cô nương ở cửa cung, liền đến báo cáo cho người..."

Tôi kiên định nói: "Ta đi với người".

Hắn và An An sợ hãi nhìn nhau, đồng thanh ngăn cản tôi: "Vạn lần không thể được!"

Giọng nói An An trở nên nức nở, khuyên can tôi: "Người đang mang thai, không nên bồn bả! Huống hồ, chiến trường nguy hiểm khó lường, người Yên hung tàn giả dối, quý kẻ đa đoan, nếu có chuyện gì xảy ra, sao nô tỳ có thể giải thích với Vương gia?"

Thất Bạt San rõ ràng có chuẩn bị, cô ta hao tổn tâm cơ dụ Hi Âm vào cốc, dụng ý rõ ràng là giết chết.

Giờ phút này, tôi mơ hồ đoán được, rồi lại không dám nghĩ đến khả năng đó - cô ta muốn ngọc nát đá tan, đồng quy vu tận với Hi Âm.

Tôi không để ý đến lời khuyên của hai người, chỉnh lại áo choàng da cáo khoác trên người, sai chân bước ra ngoài.

Ngoài điện trời rét, không ít nhánh cây không chịu nổi sức nặng của tuyết đọng, đều bị gãy. Gió lạnh quất vào mặt, toàn thân tôi bị rùng mình, trong lòng càng rõ ràng như gương.

Không cùng sống thì cùng đi hoàng tuyền, cuộc đời này nắm tay người, vĩnh viễn không phân ly. Nếu chẳng gặp bất trắc gì, tôi tuyệt đối không sống trên đời nữa. Tốt xấu gì cũng sẽ đoàn tụ dưới âm phủ với chàng, vừa may ở đó không có giang sơn xã tắc, không có thù hận quốc gia, cuối cùng cũng không có ai tách chúng tôi ra.

Chương 57: Mắt nhìn thấy, vết thương trước mặt, xác nằm khắp nơi

Đầu Hồ Lô tức tốc triệu tập ba nghìn cấm quân đi đến Tùng Cốc trước để trợ giúp, tôi xoay người lên ngựa, đồng hành cùng cấm quân. Cũng may ngày thường Hi Âm đút cho tôi uống không ít chén thuốc an thai, tôi chưa bao giờ bị động thai, hy vọng lần này cũng có thể bình yên vượt qua.

Vó ngựa nhanh chóng giẫm lên tuyết, chạy ra ngoài thành nhanh như chớp.

Tuy rằng người mặc áo choàng đầu đội mũ gấm, cũng không đủ để ngăn cản cái rét thấu xương. Cuồng phong quét qua, quất vào mặt như dao cắt, thổi đến khiến người ta không thể mở mắt nổi. Cảm giác như bị lạc trong thâm sơn u cốc, quanh mình là sự lạnh lẽo, da mặt cứng lại. Tôi dùng sức trụ lấy bàn đạp, hạ thấp thân mình dán lên ngựa, cố gắng giảm bớt xóc nảy của thân thể, gắt gao đi theo sau Đầu Hồ Lô, không dám có chút lơ là.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một tia sét đột nhiên cắt ngang màn đêm đen thẫm, trong nháy mắt như chia nhân gian ra làm hai nửa, tiếng nổ vang chói tai như đã thủ rít gào, khiến lòng người muốn vỡ ra.

Tùng trận sấm mùa đông!

Trong lòng cực kỳ bất an. Sau khi tuyết rơi nặng lại có tiếng sấm lớn, thời tiết biến hóa kì lạ như thế, rõ ràng là trên trời muốn nói gì đó.

Trở lại Tùng Cốc tuyết trắng xóa, mọi âm thanh ngưng bật, không hề có sức sống.

Lúc này đại quân đang phóng nhanh dần chậm lại tốc độ, vó ngựa chậm chạp giẫm lên nền tuyết tiến về phía trước. Tôi nắm chặt roi ngựa, cắn môi, tim đập nhanh như nổi trống, hận không thể chấp cánh bay đến bên cạnh Hi Âm.

Không lâu sau, tuyết rơi đầy trời, mờ mờ có thể thấy vô số thân ảnh cách không xa phía trước. Tôi và Đầu Hồ Lô nhìn nhau hiểu ý, không khỏi quát roi ngựa nhanh hơn.

Tuyết lớn dường như che giấu mọi dấu vết chém giết, máu loãng ảm áp hòa tan trong tuyết, trên đất là một vũng máu đỏ lớn, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Mắt nhìn thấy, vết thương trước mặt, xác nằm khắp nơi, giống hệt như một trận Tu La, luyện ngục nhân gian!

Thi thể quân Yên và tướng sĩ Thục quân nằm rải rác một chỗ, không thể phân biệt được ai là ai. Máu tươi nhuộm trên cờ tướng, chữ 'Thục' màu vàng vẫn có thể được nhìn thấy rõ ràng.

Lòng tôi thất lại, lập tức ghìm ngựa, con ngựa cất vó hí dài, suýt nữa hất tôi xuống. Đợi con ngựa thẳng bằng lại, tôi không nói hai lời nhảy xuống ngựa, tìm kiếm dấu vết Hi Âm trong đám thi thể đầy đất.

Tôi lướt qua một người, có lẽ chết chưa lâu, phảng phất còn có chút hơi thở mỏng manh. Tâm tình của tôi rất mâu thuẫn, vừa hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy Hi Âm, nhưng ánh mắt nhìn vào cánh tay chảy máu không ngừng của thân thể kia, trong lòng lại cảm thấy vạn phần may mắn, may là không phải chàng!

Máu loãng sền sệt lạnh lẽo đồng loạt bắn lên mặt tôi, trong khoang mũi tràn ngập hơi máu tanh, dạ dày có chút quặn. Tôi cố nén lại cảm giác không khỏe, không tự chủ được tìm kiếm nhanh hơn. Đầu Hồ Lô chỉ huy tướng sĩ cấm quân chia nhau tìm ở gần chỗ Hi Âm bị rơi xuống, đưa quân sĩ còn thoi thóp về kinh thành chữa trị.

Tuyết cứ rơi im lặng không một tiếng động, nhanh chóng che giấu dấu vết đánh nhau.

Không biết lật qua bao nhiêu thi thể, hai tay nặng như chì, cuối cùng không nâng nổi. Rốt cuộc, khi tôi hoàn toàn kiệt sức, khẽ lướt qua một người có ngũ quan tuấn tú thanh tao nho nhã nằm mặt đất đầy bùn và máu.

Cuối cùng tôi đã tìm thấy Hi Âm!

Tôi kích động không kìm chế bản thân được, vui sướng như mất rồi tìm lại được và may mắn vì sống sót qua tai nạn tràn ngập trong lòng, ra sức ôm chàng lại.

Tôi cất giọng gọi Đầu Hồ Lô, lại xem xét sơ qua thương thế của Hi Âm một hồi. Hơi thở chàng vẫn còn vững vàng, vẫn mặc quần áo hôm qua, mặc dù không có áp giáp hộ thân, toàn thân chàng vẫn không có nửa phần thương tích.

Tôi không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng hợp lực dìu Hi Âm cùng với Đầu Hồ Lô, nâng chàng lên chiến mã. Nhưng, thân mình chàng giống như bị cái gì đó

giữ chặt, cúi đầu xuống nhìn, rõ ràng phát hiện người nằm bên cạnh chàng không phải ai khác mà là Thất Bạt San! Sắc mặt cô ta trắng bệch hấp hối, trước ngực máu chảy không ngừng, vẫn gất gao nắm lấy góc áo chàng không buông.

Tôi nghiêng rặng nghiêng lợi nắm lấy cổ áo cô ta: "Thất Bạt San! Rốt cuộc cô đang đùa giỡn kiểu gì vậy!".

Cô ta trừng mắt nhìn tôi, bờ môi bỗng nở một nụ cười quỷ dị, môi tái nhợt giật giật, không biết định nói gì. Tôi vừa định cúi người lắng nghe, ánh mắt của cô ta dần mê man, nhanh chóng bất tỉnh nhân sự.

Tôi oán hận buông tay ra, nói với Đầu Hồ Lô: "Đưa Thất Bạt San về".

Một trận, khuấy động Thục quân tinh nhuệ, liều chết một trận lấy ít địch nhiều, dẹp tan một vạn quân Yên.

Hóa ra, Thất Bạt San sắp xếp nội ứng ở nước Hứa không phải là Liễu thừa tướng mà là phó tướng Uy Quốc tướng quân.

Vốn Hi Âm an bài hán giả vờ đầu hàng quân Yên, không biết tên này hai mặt, sớm thông đồng với Thất Bạt San. Hán âm thầm đánh cắp ấn soái, xuất quan lẩn trốn suốt đêm, nhập vào quân Yên. Thất Bạt Phi tương kế tựu kế, cố tình thua dưới tay Lí Viễn, thu hút sự chú ý của toàn bộ ngự lâm quân. Quân Hứa tự cho là đã toàn thắng, đương nhiên buông lỏng cảnh giác, quân Yên nhân cơ hội đó vượt qua dãy Kỳ Liên Sơn, tiến vào nước Hứa thần không biết quỷ không hay.

Sau khi quân Yên nhập quan, nguy trang là thương nhân, chia làm hai mươi đội, tách nhau tiến về kinh thành. Quân giới và lương thảo che giấu trong thương phẩm, lại thêm có sự che chở của Uy Quốc tướng quân, người ngoài không dễ phát hiện ra. Mấy ngày trước, hai mươi đội quân Yên lục tục tập kết ở kinh đô và vùng lân cận, cuối cùng phát động tấn công kinh thành, âm mưu đánh vào chỗ hiểm yếu.

Thất Bạt San tỉ mỉ an bài bố cục, giương đông kích tây lừa dối, thuận lợi qua mắt được mọi người, thậm chí ngay cả Hi Âm cũng bị cô ta gạt. Tâm cơ nặng, lòng dạ sâu, khiến người ta nghĩ đến đã nổi da gà, lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Không sợ cái giá phải trả...là lãng quên!

Cuối cùng gió tuyết cũng ngừng, trời quang sau tuyết, nắng ấm mùa đông xuyên qua sương mù, một mảnh rực rỡ sáng khắp trời đất.

Trong điện Chiêu Dương, viện trưởng thái y viện bắt mạch cho Hi Âm, ông ta nhắm mắt trầm ngâm thật lâu, sắc mặt nghiêm trọng. Phía sau ông ta là cả đám thái y đang quỳ, đầu cúi sát mặt đất. Trong điện lặng ngắt như tờ, ai nấy cảm như hén.

Rất lâu sau, cuối cùng viện trưởng cũng thu tay lại, kinh sợ quỳ xuống dập đầu, nói: "Mạch tượng Vương gia có chút kì lạ, khác với người bình thường, nhưng không thể nói rõ là khác ở đâu...Cô nương, xin thứ cho lão thần bất tài, lão thần thật sự không chẩn ra rốt cuộc nguyên nhân gì khiến Vương gia hôn mê bất tỉnh..."

Từ ngày trở về nơi chiến trường, Hi Âm đã mê man suốt ba ngày ba đêm. Ngoại trừ một ít vết thương ngoài da do đao kiếm, vẫn không phát hiện ra vết thương nặng gì khác, không ai biết rốt cuộc vì sao chàng không tỉnh lại.

Tôi cố nén bi thương, phát tay vô lực. Nhóm thái y như được đại xá, vội vàng lui xuống.

Về mặt lúc ngủ của Hi Âm rất yên bình, phẳng phất như trẻ sơ sinh. Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa, bao phủ nửa mặt tuần tú vô song của chàng, có chút ánh sáng thần nhiên tỏa ra.

Tôi giờ tay vuốt nhẹ trán chàng, lầm bầm: "Chàng vốn là thần y giỏi nhất thiên hạ, cũng không thể tự chữa cho bản thân. Thánh tăng, chàng mau tỉnh lại đi, đừng để ta đợi lâu, được không?"

Nhóm thái y vừa lui ra, Đầu Hồ Lô đã mang tin tức từ thiên lao đến.

"Cô nương, tình trạng Thất Bạt San không ổn lắm, ngực bị kiếm đâm quá sâu, mặc dù dùng kim sang được tốt nhất nhưng vẫn không cầm máu được. À ta vừa tỉnh lại, hình như có chuyện muốn nói với nương nương".

Lòng tôi thất lại, vội vàng đứng dậy, nói: "Còn chờ gì nữa, đi mau thôi!"

Tình trạng Hi Âm như vậy, chỉ e có liên quan đến Thất Bạt San. Trên chiến trường, rốt cuộc giữa bọn họ nảy sinh chuyện gì, trước mắt cũng chỉ có cô ta mới có thể cho tôi đáp án.

Dưới ngọn đèn lay lắc, hiện lên bờ tường đen đúa loang lổ nấm mốc, bởi vì không khí ẩm ướt, khung sắt lạnh như băng bị rỉ sét. Một mùi nấm mốc quái lạ ập vào mặt, khiến người ta muốn nôn.

Đầu Hồ Lô cầm một chiếc đèn mờ mờ, dẫn đường phía trước.

Cuối thiên lao ẩm ướt đen tối, Thát Bạt San yếu ớt dựa lên tường, nở nụ cười xinh đẹp với tôi. Hai gò má của cô ta đỏ ửng khác thường, trước ngực băng vải dày cộm, lò mờ có thể thấy máu đỏ rỉ ra.

Tôi cúi người nhìn cô ta, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Rốt cuộc ngươi làm gì Bùi Quân vậy?"

Cô ta cười đắc ý, hơi thở mong manh nói: "Ngươi...ngươi muốn biết sao?"

Giọng tôi lạnh lẽo: "Thát Bạt San, ngươi bớt diễn trò với ta đi, hiện giờ ngươi chỉ là một tù nhân, ta có thể lấy mạng ngươi bất cứ lúc nào".

Thát Bạt San không hề để ý, nói: "Nếu ta lưu lạc đến tận đây, thì đã không nghĩ là sẽ sống sót trở về. Không phải ngươi muốn biết vì sao Bùi Quân hôn mê bất tỉnh sao? Ta nói cho ngươi cũng không sao...hì hì, ta hạ cổ hắn, trên người hắn có tử cổ, mẫu cổ trên người ta, ngươi nói có thú vị hay không? Nếu ta chết, hắn cũng không thể sống lâu được...khụ khụ khụ, nếu ta không chết, sau khi hắn tỉnh lại sẽ toàn tâm toàn ý yêu ta...". Cô ta ngừng lại, kẻ sát môi vào tai tôi, nói từng chữ từng chữ: "Sẽ quên sạch sẽ mọi chuyện về ngươi".

Trong ngực dường như bị chùy đánh mạnh, trước mắt đất trời xoay chuyển, chân lão đảo vài bước, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất. Đầu Hồ Lô lạnh tay lạ mắt đỡ lấy tôi, tôi nhìn chăm chăm Thát Bạt San, trong lúc nhất thời không thể tiêu hóa nổi những lời cô ta vừa nói.

Nói xong lời này, cô ta kiệt sức, thân thể không gượng được xụi lơ, nặng nề ngã trên mặt đất.

Chỉ trong nháy mắt, tinh thần lại rõ ràng trở lại, tôi vội vàng bảo Đầu Hồ Lô: "Mau, mau lấy máu của ả ta cho Vương gia uống!"

Đầu Hồ Lô vội trả lời, nhanh chóng lấy chủy thủ và dụng cụ ra.

Đôi mắt Thát Bạt San trở nên mê man trống rỗng, khó hiểu nhìn tôi, trên mặt hiện lên mấy phần kinh ngạc. Tôi mơ hồ cảm thấy cô ta sắp không trụ nổi, dưới tình thế cấp bách dùng sức ấn vào huyệt nhân trung của cô ta, cô ta tỉnh táo vào phần.

"Hóa ra ngươi biết thuốc giải là gì...nhưng mà, nhưng mà đã vô dụng rồi, ta sẽ chết...máu người chết không thể trở thành thuốc giải...trừ phi...trừ phi ngươi có tài đánh xương loại cổ trong một nén nhang...nếu không, hắn nhanh chóng xuống dưới làm bạn với ta...không có máu của ta, không mạnh mẽ loại cổ trùng ra, hắn sẽ không nhớ ngươi là ai..."

Lòng tôi nóng như lửa đốt, quát: "Mau tỉnh lại cho ta, ngươi không được chết!"

"Ta không có được, ngươi cũng đừng mơ tưởng...ta thua, nhưng ngươi cũng không thắng...không, không thắng...". Cô ta nhếch môi, vươn tay run rẩy níu lấy áo tôi, cười nói: "Mai Tri Tuyết, bây giờ...ta nói cho ngươi một bí mật nhỏ...thật ra Bùi, Bùi Lãm...trước khi hắn trúng cổ, đã...đã yêu ngươi rồi..."

Giống như trời rét còn bị hắt nước lạnh lên người, tôi kinh hoàng, nhìn cô ta không chớp mắt, không nói được nửa chữ.

Khó trách sau khi Bùi Lãm uống máu tôi vẫn không quên tôi, tôi vẫn băn khoăn tại sao, hóa ra...

Rốt cuộc tôi nghĩ tình yêu của hắn với tôi chẳng qua là sự ràng buộc của tử cổ và mẫu cổ, là thân bất do kỉ. Chưa từng nghĩ, từ đầu đến cuối hắn vẫn thật lòng đối đãi!

Lừa gạt ngập trời lan lên từ đáy lòng, tôi mơ hồ gào thét: "Ngươi là độc phụ rắn rết, là ngươi hại chết Bùi Lãm!"

Cô ta còn nói thêm gì nữa, nhưng rồi lại cúi đầu lịm đi, nhắm hai mắt lại.

Tôi dùng sức lay cơ thể cô ta: "Thát Bạt San! Thát Bạt San!"

Hơi thở dần dần mỏng manh, cho đến khi biến mất hoàn toàn. Tôi trơ mắt nhìn Thát Bạt San chết trước mặt tôi, bất lực. Không cứu được Thát Bạt San, đồng nghĩa với việc không cứu được Hi Âm.

Như vậy...

Trong lòng như bị chùy đánh mạnh vào, tất cả đau đớn ngập tràn lồng ngực, dường như khiến tôi không thở nổi. Trước mắt mơ hồ, trong khoảng mũi ngập hơi thở chưa xốt, cổ họng run rẩy không nói được lời nào.

Không đứng, không đứng, còn một đường cứu chữa.

Chỉ cần trong thời gian một nén nhang có thể đánh xương loại cổ, chàng sẽ không chết vì độc.

Tôi lão đảo chạy ra thiên lao, vừa kịp cầm chủy thủ và dụng cụ của Đầu Hồ Lô. Tôi kéo hắn, vội la lên: "Mau, mau hồi cung!". Hắn khó hiểu nhìn tôi, chọt vút gì đó trong tay, mau chóng lấy xe ngựa đến.

"Không kịp nữa rồi, đừng ngồi xe ngựa, chúng ta cưỡi ngựa quay về!". Nói xong, tôi buông dây cương của xe ngựa, không chút do dự xoay người lên ngựa, quay đầu lại nói với hắn: "Nhanh đi thái y viện mời thái y, trong thời gian một nén nhang nhất định phải đến điện Chiêu Dương".

Giờ roi ngựa lên, con ngựa chạy nhanh như gió, ra sức chạy vào hoàng thành.

Bất kể thế nào, tôi cũng sẽ không để chàng xảy ra chuyện gì, cho dù chỉ còn một đường cứu, tôi cũng sẽ ra sức cứu chàng.

Không sợ cái giá phải trả...là lãng quên!

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Rốt cuộc ta phải làm thế nào đây?

Mười lăm tháng chạp, chiến sự tây bắc lại nổ ra, Lí Viễn dẫn ngự lâm quân chiến đấu kịch liệt với quân Yến ba ngày, tiêu diệt ba vạn địch, hoàn toàn đánh bại Thất Bạt Phi. Phó tướng của Thất Bạt Phi dẫn tàn binh bại tướng ra khỏi thành đầu hàng, hai bên tiến vào giai đoạn đàm phán.

Trải qua lần chiến đấu kịch liệt trước, vốn Thục quân ở kinh thành bị tổn hại toàn bộ, Lâm Tranh liền dẫn Thục quân ở tây bắc khái hoàn quay về trước, chủ yếu để phòng phát sinh biến cố trong kinh, sợ bị người có dã tâm như Liễu thừa tướng rơi vào lối cũ.

Đánh xương loại cổ diễn ra thuận lợi, cổ sống bị thái y lấy ra. Hơn mười ngày qua đi, thương tích trên lưng Hi Âm dần khỏi hẳn, mạch tượng cũng khôi phục bình thường, nhưng người vẫn chưa tỉnh lại, không ai nói được nguyên nhân.

Sau khi thương nghị với thái y, tôi quyết định bí mật mời các danh y và cổ sư khắp nam bắc, phàm là có hy vọng đều được mời đến thử một lần. Mỗi ngày điện Chiêu Dương khách ra vào nườm nượp, nhưng ai cũng thờ dài lắc đầu rồi đi.

Có một vị cổ sư có tuổi khuyên tôi đưa Hi Âm ra ngoài cung an dưỡng, nếu không tìm được nguyên nhân bây giờ, chỉ bằng đổi hoàn cảnh, sẽ thu hoạch được không ít.

Không phải tôi không nghĩ đến chuyện đưa chàng đi, nhưng hôm nay chàng chỉ cách vị trí kia một bước, chàng đã khổ tâm nhiều năm vì chuyện này, vất vả lắm mới chuyển bại thành thắng. Vừa rồi đi, chỉ e kiếp này cũng sẽ không có cơ hội thắng nữa. Tất nhiên tôi tiếc tâm huyết của chàng, không dưng nước chảy về biển đông không công.

Rốt cuộc tôi nghĩ ra, Hi Âm rất trọng tình nghĩa, nhất định chàng sẽ luyến tiếc không buông tôi và con ra. Chỉ cần chàng tỉnh lại, ngay cả lầu vàng điện bạc, ngay cả phải đứng ở vị trí cao, tôi cũng sẽ dành cả cuộc đời ở bên chàng.

Nhưng mà đánh xương loại cổ đau đớn tận xương tủy cũng không thể làm cho chàng sinh ra chút phản ứng, thậm chí không rên một tiếng. Mất thấy người chàng bị băng bó một lớp dày, khuôn mặt tái nhợt tuần tú tĩnh lặng, tôi không biết còn có thể làm gì cho chàng, thậm chí không biết còn nên hy vọng nữa không.

Sau đó không lâu, tôi sai An An đi đến phường ca múa, lấy ngọc cốt cảm trước kia tôi từng dùng đem về. Chàng thích nghe tôi đàn nhất, khi tôi mới bắt đầu học đàn, chàng đã trở thành vị khách đầu tiên nghe tôi đàn. Tôi đàn bảy năm, chàng cũng nghe trong bảy năm, cho đến khi tôi gả cho Bùi Lâm. Sau khi tôi khôi phục trí nhớ, hai người sớm chiều bên nhau, tuy có nhiều cơ hội đánh đàn, nhưng ngày đêm chàng bận việc. Quốc sự, chiến sự...không bao giờ có thời gian rảnh để nghe nữa.

Sau giờ Ngọ, tuyết ngừng rơi, trời đông âm lại. Trong điện Chiêu Dương hương bay lơ lửng, không khí ẩm áp.

Tôi chỉnh dây đàn, khẽ mỉm cười nói với chàng: "Đã lâu ta chưa đàn, cũng không biết có đàn hay hay không nữa, hôm nay đàn trước một khúc 'Xuân giang hoa nguyệt dạ'. Ta nhớ rõ chàng thích thơ của Tuy Dương nhất, chàng nói 'mộ giang bình bất động, xuân hoa mãn chính khai, lưu ba tương nguyệt khứ, triều thủy đãi tinh lai*', uyên bác mà đại khí, uyên chuyển hàm súc mà dịu dàng, có thịnh thế phồn hoa, cũng có đêm xuân đẹp yên tĩnh".

**bài ngũ ngôn tuyệt cú của Dương Quảng, tức Tuy Dạng Đế (569-618), ông vua thứ hai và cuối cùng của triều đại nhà Tùy ngắn ngủi (581-618). Dịch thơ: Sông đêm xanh lơ lững, xuân thấm rộ trời hoa. Nước theo trăng xa tấp, triều dâng sao nhạt nhòa (Người dịch: Tô Thẩm Huy)*

"Đêm qua khi ta dạo ngự hoa viên, trông thấy sao trời đẹp lắm, ta muốn gọi chàng đến ngắm, nhưng chàng...gọi thế nào cũng không tỉnh. Thánh tăng, nếu chàng nghe thấy ta nói gì thì hãy tỉnh lại đi, thật sự ta không thể sống thiếu chàng một ngày..."

"Chàng biết không, con đã bắt đầu đập. Chàng nói xem, cái thai này là con trai hay con gái đây? Thánh tăng, chàng muốn ngủ thì cứ ngủ, nhưng đừng ngủ lâu quá. Con của chúng ta, nhất định chàng phải tự tay đón chào nó đến thế gian mới được..."

Tôi cố nén nước mắt, gảy đàn, làn điệu réo rắt chậm rãi vang lên. Hoa mùa hạ tuyết mùa đông, chuyện xưa giống như giấc, dệt lên trên đó.

Không biết có phải tôi bị ảo giác không, kết thúc một khúc, trên mặt chàng hiện lên ý cười ảm áp. Mặc dù chỉ là một nụ cười nhàn nhạt, nhưng vẫn khiến tôi mừng đến mức muốn khóc. Tôi nghĩ, sau này có thể trò chuyện với chàng theo cách đó mỗi ngày, đánh đàn, tuy rằng chàng không đáp lại, nhưng tôi tin sẽ cảm chàng động lòng.

Đêm khuya nằm mơ, đột nhiên bừng tỉnh, tôi rúc vào ngực chàng theo thói quen. Trong ngực chàng ảm áp như cũ, cái ôm chàng dịu dàng như cũ, nhưng mà, cuối cùng chàng cũng không chủ động ôm tôi vào, an ủi tôi: "Đừng sợ, đừng sợ, có ta ở đây".

Tôi muốn chàng mở mắt nhìn tôi, nhìn thấy ảnh ngược của tôi trong mắt chàng.

Bi thương và lo lắng bỗng nhiên ngập tràn, tôi không kìm được nữa, ôm chàng khóc không ra tiếng. Trong điện Chiêu Dương trống trải yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc của tôi quanh quẩn không ngừng.

Thánh tăng, chàng có thể nói cho ta biết, rốt cuộc ta phải làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Một tháng sau đó nên do ai kế thừa ngôi vị đây?

"Cô nương, đại nhân Lâm Tranh cầu kiến". Khi An An tiến vào thông báo, tôi đang thay thuốc cho Hi Âm với thái y. Tôi khẽ gật đầu, dặn dò thái y vài câu, lại rửa sạch tay, khoác thêm áo choàng đi ra ngoài điện.

Bốn phía vắng vẻ không ngừng, Lâm Tranh lặng lẽ đứng ngay chỗ hành lang gấp khúc.

Phong sương tây bắc khiến cho thiếu niên vốn dịu dàng như ngọc trở nên trầm ổn giỏi giang, giống như từng bách kiều ngạo kiên cường đón gió tuyết. Tôi nhớ Hi Âm từng nói với tôi, Lâm Tranh là người quang minh, có tài lãnh đạo, sau này tất thành châu báu.

Tôi mỉm cười với hắn, nói: "Lâm đại nhân, vất vả nhiều rồi".

Hắn cung kính thi lễ với tôi, nói: "Hạ quan tham kiến Ngọc cô nương".

Tôi nói thẳng chuyện chính: "Tin rằng tình hình kinh thành ngươi cũng đã nghe qua, ta nói thẳng với ngươi. Tiên đế băng hà lâu ngày, ban đầu Vương gia muốn ổn định lòng quan và lòng dân, vẫn bí mật không phát tang. Trận chiến đầu tháng ấy, Vương gia bị Thất Bạt San hạ sinh tình cô, vẫn hôn mê bất tỉnh. Tuy rằng đã loại trừ cổ độc, nhưng đến giờ vẫn chưa tỉnh. Cho dù có thể tỉnh lại, cũng có thể...mất đi một phần trí nhớ. Trước mắt triều chính không ai nắm toàn cục, nước không thể thiếu vua một ngày, chỉ sợ muốn giấu cũng không giấu được..."

Tôi thờ dài, chợt thấy gánh nặng trên vai trầm trọng hơn bao giờ hết. Bên ngoài cường địch như hổ rình mồi, bên trong có thân vương mơ ước đế vị, đi sai một nước, cũng có thể dẫn đến kết quả triều đình rung chuyển, gây họa lớn cho xã tắc.

"Lâm đại nhân, lúc này, trừ tin ngươi ra thì ta không thể tin ai khác. Ngươi nghĩ phải làm như thế nào đây?"

"Đa tạ cô nương tín nhiệm và coi trọng. Thật không dám giấu cô nương, tại hạ mới đến kinh thành đã nhận được nhiều giúp đỡ của Vương gia, thế phải vĩnh viễn đi theo Vương gia. Hiện giờ Vương gia gặp đại nạn, tại hạ tuyệt đối không ngồi yên". Lâm Tranh khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Xin hỏi, tiên đế có để lại di chiếu?"

Tôi lắc đầu nói: "Khi tiên đế băng hà chỉ có một mình ta ở bên, người có ý muốn truyền ngôi cho Vương gia, nhưng vẫn chưa lập di chiếu. Chúng ta thấp cổ bé họng, vẫn vô bá quan và chư vị thân vương sao có thể tin lời ta? Dù sao Vương gia vẫn hôn mê chưa tỉnh, không thể chủ trì đại cục, ta lo tin này truyền ra sẽ làm cho chư vương tranh đoạt".

Hắn trầm ngâm trong nháy mắt, lại hỏi: "Vương gia có tính toán gì chưa?"

"Vốn chàng định sau khi đánh lui quân Yên, tình thế trong ngoài ổn định sẽ công bố danh sách của tổ phụ cho thiên hạ, cũng khôi phục thân phận thật của ta, rồi ta tuyên cáo di ngôn của tiên đế. Nhờ vào ảnh hưởng của Mai gia trong dân gian, cộng thêm việc chàng trấn giữ bên trên, mặc dù chư vương có hoài nghi cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ".

"Chuyện danh sách tại hạ đã từng nghe Vương gia đề cập qua, tại hạ cũng đã ngưỡng mộ Mai Hiền tiên sinh từ lâu, thế phải làm danh thần giống người, Đáng tiếc, cuối cùng thần vẫn không có cơ hội thấy được phong thái của người". Mặt Lâm Tranh lộ vẻ tiếc hận, sau một lúc lâu nói: "Nếu đã tìm thấy danh sách, chỉ bằng cứ theo tính toán của Vương gia, đợi sau khi khôi phục lại thân phận hậu nhân Mai gia của cô nương, cô nương sẽ công bố di ngôn tiên đế".

"Ta lo lắng lời vu khống, ai sẽ tin ta?"

"Thật ra lên ngôi mấu chốt ở chỗ có chiếm được tiên cơ hay không. Hiện giờ Thục quân bảo vệ kinh thành, Vương gia nhiếp chính giám quốc, mặc dù chư vương có không tin thì có năng lực gây ra chuyện gì? Cho dù bọn họ có dã tâm ở đất phong, nhưng lại mất đi tiên cơ. Huống hồ khởi binh làm loạn cũng không phải là chuyện nhỏ, không nắm chắc chiến thắng thì không ai tình nguyện mạo hiểm đánh bạc với mạng sống cả nhà. Cô nương không ngại đánh một ván cờ chứ?". Thần sắc Lâm Tranh thản nhiên, đứng trước núi băng sụp đổ cũng không thay đổi nét mặt.

Cẩn thận nghĩ lại, lời hắn nói không phải không có lý. Khi chúng tôi nghiền ngẫm tâm tư chư vương thì bọn họ cũng cẩn thận nghiền ngẫm hướng đi ở kinh thành.

Tôi khẽ xoa huyết thái dương đang đau đốn, nói: "Lâm đại nhân nói có lý. Nhưng mà nếu sau khi công bố di ngôn Vương gia vẫn không đăng cơ đúng lúc thì phải làm thế nào cho phải? Tình trạng trước mắt của chàng chỉ e cũng không thích hợp kế thừa đế vị. Mặc dù bảo vệ được đế vị, ai sẽ lâm triều nhiếp chính?"

Lâm Tranh im lặng không nói lời nào. Tôi thở dài, bây giờ tiến thoái lưỡng nan, bước một bước khó một bước.

"Các triều đại trước, theo tuyên cáo tiên đế băng hà tân đế đăng cơ, ít thì nửa tháng, lâu thì một tháng. Chúng ta sẽ lấy thời gian một tháng làm thời hạn, giả như trong một tháng Vương gia có thể tỉnh lại thì tốt. Nếu không, sau một tháng, lại chọn tân đế khác".

"Một tháng sau đó nên do ai kế thừa ngôi vị đây?". Tôi cúi đầu xoa bụng, lại nói: "Ta mới mang thai hơn 4 tháng, cho dù để đứa trẻ này kế thừa ngôi hoàng đế, cũng phải chờ thêm 5 tháng nữa. Sau một tháng, không chọn người phù hợp, đến lúc đó chư vương đoạt vị, nội bộ nước Hứa sẽ không lâm vào tình trạng hỗn loạn?"

Lâm Tranh mỉm cười nói: "Nếu hiện tại công bố Vương gia kế vị, chư vương kiêng kỵ uy nghiêm Vương gia, không dám có hành động thiếu suy nghĩ, cũng có một tháng hy vọng. Nếu hôm nay chiếu cáo thiên hạ Vương gia bất tỉnh không thể kế thừa đế vị, cái gọi là trong núi không có hổ khi cũng có thể xưng vương, tại hạ dám cam đoan, ngày mai chư vương sẽ khởi binh đoạt vị. Bây giờ loạn hay một tháng nữa mới loạn, cô nương không ngại suy nghĩ một chút chứ?"

Tôi đoán ý của hắn, gật đầu nói: "Được, ta đưa cho người danh sách, tất cả đều theo ý người".

Lâm Tranh cáo lui, cúi đầu vái chào, khom người lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Mai Tri Tuyệt

Trước khi danh sách được công khai, tôi cố ý quay lại điện Kinh Luân. Thôi Tư Miêu và tổ phụ là bạn cùng trường, năm đó vô tội nhưng bị liên lụy biếm vào điện Kinh Luân làm thư quan, nếu ông ấy không đưa tôi cuốn 'Nhân sao', tôi cũng không dễ dàng biết được tất cả những chuyện năm đó.

"Thôi đại nhân". Khi tôi đẩy cửa vào, ông đang vui đầu sửa sang lại sách. Thấy tôi đến, trên mặt ông hiện lên vẻ kinh ngạc, chần chừ hành lễ với tôi, nói: "...Nương nương?"

"Thôi đại nhân không cần đa lễ, cháu không phải là nương nương gì cả". Tôi cung kính vái chào, cười nói: "Ngài học cùng trường với tổ phụ cháu, theo lý thuyết ngài là tiền bối của cháu, cháu phải hành lễ với ngài. Cháu họ Mai, tên Tri Tuyệt. Nếu Thôi đại nhân không chê, có thể trực tiếp gọi cháu là Mai Tri Tuyệt".

"Mai... Tri Tuyệt...". Ông hơi sững sốt, chột nói như không thể tin được: "Cô, cô là Mai..."

Tôi gật đầu, nói: "Vâng, cháu là cháu gái của Mai Hiền, cũng là người sống sót duy nhất của Mai gia".

Ông nhìn tôi không hề chớp mắt, thật lâu sau, trong ánh mắt nổi lên vẻ âm trầm, có chút kích động, nói: "Cô quả nhiên là... hậu nhân của Mai gia? Rõ ràng năm đó cả nhà họ Mai bị tịch biên, không ai sống sót, sao cô lại..."

Tôi giải thích: "Vâng, ngày ấy khi Mai gia gặp chuyện, cháu được một lão bộc đưa khỏi kinh thành suốt đêm, cho nên may mắn tránh được một kiếp. Thôi đại nhân, cháu nhớ rõ ngày ấy ngài nói với cháu, lịch sử được điều khiển bởi người thắng, đen không hẳn là đen, trắng không hẳn là trắng. Nhưng cháu phải sửa lại diện mạo của lịch sử, danh sách tổ phụ lưu lại tất nhiên cháu đã tìm được, không lâu nữa, cháu nhất định sẽ công khai đại chúng chân tướng vụ án thiếu hụt bạc năm đó".

Ngữ ý âm vang, kiên định hơn bao giờ hết. Chuyện này tôi không chỉ nói cho ông nghe, mà còn nói cho chính mình nghe.

"Năm đó Mai huynh uống mạng, ta hận không thể tự tay đâm chết kẻ thù vì huynh ấy. Thật ra, mấy năm nay ta cũng có ý định đi tìm bản danh sách trong truyền thuyết kia, nhưng ngặt nỗi chúng ta thể mỏng, vẫn là vô ích...". Nước mắt Thôi Tư Miếu rơi ào ạt, nói: "Hiện giờ rốt cuộc ông trời cũng mở mắt, nhân gian đều có công bằng, Mai huynh trên trời có linh cũng có thể ngủ yên!".

Tôi nói: "Thôi đại nhân, ông có thể kể chuyện của tổ phụ với cháu không? Cháu muốn biết".

"Được, được". Thôi Tư Miếu lau nước mắt, sánh vai ngồi với tôi bên bàn, tao nhã kể lại chuyện năm ấy.

Từ chuyện tài năng bộc lộ từ khi vừa nhập vào sĩ trường, đến chuyện hăm hở thăng chức ở vị trí quan trọng, lại cút cung tận tụy giúp đỡ thiên tử, tổ phụ dùng cả đời để cống hiến cho xã tắc và dân chúng, vì quốc sự hao hết tâm lực, công đức đủ để làm rạng danh sử sách, về vang thiên thu muôn đời.

Nói đến hết, ông thở dài: "Có sự tương trợ như thế, nên quốc gia đại hạnh, chỉ tiếc trời đổ kị người tài, Mai huynh vì nước vì dân, cuối cùng lại không sống thọ. Chỉ e trăm năm nay, sẽ không có hiền tài giống như huynh ấy".

Cảm xúc tôi ngổn ngang, nói lời tự đáy lòng: "Cái gọi là giang sơn có người tài, đều đứng đầu mấy trăm năm. Trên đời cũng không thiếu thiên lí mã*, cái thiếu chính là Bá Nhạc phát hiện ra thiên lí mã. Chỉ cần có minh quân nâng đỡ người tài, thì sao không có hiền tài trợ giúp minh quân?"

**Thời Xuân thu chiến quốc bên Trung Hoa, có Tôn Dương, tức Tôn Bá Nhạc rất giỏi chọn ngựa, không chỉ qua nhìn vóc dáng bên ngoài, mà còn thấy được cả thần khí của ngựa, qua đó mà phân biệt được ngựa tốt, xấu. Những con ngựa ông chọn đều là thiên lí mã, một ngày đi được cả ngàn dặm. (thiên lý: ngàn dặm).*

Thôi Tư Miếu vuốt râu cười nói: "Không hổ danh là cháu gái Mai huynh, cách giải thích đại khí như thế nhiều nam nhi còn không theo kịp. Nếu huynh ấy còn sống, chắc chắn sẽ cảm thấy hãnh diện về cháu".

Năm đó phản đông quan viên bị biếm, không ít người từ chỗ tiền đồ xán lạn bị mất đi tương lai, từ đó cô đơn cả đời. Cũng mai thiên đạo sáng tỏ, cuối cùng bây giờ cũng có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Tôi cười nói: "Cháu giải thích còn vụng về, khiến Thôi đại nhân chê cười. Trước khi Thôi đại nhân bị biếm tới đâu, từng làm Hình bộ Thị lang, chương quản ngục tốt, khi ngài tại chức chưa bao giờ để oan giả án sai. Đợi sau kho sửa lại vụ án thiếu hụt bạc, chi bằng thượng tấu Hoàng thượng khôi phục cho ngài..."

Bất chợt, ông khoát tay áo, cắt lời tôi: "Cuộc đời lão phu đã hết, không dám có hy vọng xa vời nữa. Nguyên vọng duy nhất chính là có thể sớm cáo lão hồi hương, hưởng thụ sự giàu có của con cháu mà thôi".

Ba ngày sau, Lâm Tranh lấy danh nghĩa Bùi Quân Thục vương nhắc lại vụ án thiếu hụt bạc năm Nhân Đức thứ mười bảy, công bố danh sách quan viên do Thừa tướng Mai Hiền biên soạn ra toàn thiên hạ. Từ tân phi hậu cung cho đến tiểu quan châu huyện, tổng cộng bảy mươi tám người, chủ mưu là Liễu thừa tướng tiền triều và thống lĩnh cấm quân Vương Ngôn Chiêu.

Một tảng đá kích động ngàn con sóng, chuyện này được hưởng ứng nhiệt liệt trong triều.

Có người có tật giat mình, lộ nguyên hình, không kìm được chất vấn tính chân thực của danh sách. Phần lớn bọn họ năm đó nhận hối lộ của Nhu phi hoặc vẽ đường cho hươu chạy, chung tay vu oan giá họa. Có người kêu to thiên đạo, thậm chí kích động khóc nức nở. Những người này là bạn tốt cùng trường với tổ phụ, cũng là cự thần từng được tổ phụ trợ giúp.

Trước mặt mọi người trên điện Cửu Long, Lâm Tranh tuyên đọc chứng cứ phạm tội được ghi lại trong danh sách, mỗi điều trong đó đều rành mạch rõ ràng. Bằng chứng nặng như núi trước mặt, cuối cùng không ai dám dị nghị. Tất cả quan viên may mắn tránh được một kiếp năm đó đều bị hạ ngục, tùy tội mà cân nhắc mức phạt, cách chức được thì cách chức, xét nhà được thì xét nhà, lưu đầy được thì lưu đầy.

Án sai đã bị phui bụi gần hai mươi năm có thể sửa lại, một thế hệ quan viên và Mai Hiền rốt cuộc bị trăm oan trong tuyệt. Dân chúng thương tiếc, đều tán tụng Thục vương tài đức sáng suốt.

Mà tôi, lang bạt kỳ hồ mười tám năm, cuối cùng cũng được nhận tổ quy tông, khôi phục lại thân phận thật của mình - Mai Tri Tuyết. Thân phận này cho tôi vinh quang vô tận, đồng thời, lại đè nặng trách nhiệm lên vai tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cung vàng điện ngọc, điện Cửu trùng thiên trên trời, không có chàng bên cạnh, vẫn là trăm năm cô đơn

Gió bắc lạnh thấu xương quét qua, thổi bay tuyết đọng trên mái hiên. Mây đen trĩu nặng từ chân trời kéo đến, đất trời ngập tràn vẻ xơ xác tiêu điều.

Sau khi danh sách được công bố, bài vị của tổ phụ được thờ ở đài Thần Minh. Tôi bận bịu chăm sóc Hi Âm, vẫn chưa đi bái lạy người. Giờ Ngọ ngày hôm đó, tôi bảo An An lui đi, một mình ra khỏi điện Chiêu Dương, dọc theo cầu thang uốn lượn vòng quanh, đi đến đài Thần Minh cao nhất kinh thành.

Trong đài Thần Minh thờ phụng đế vương và công thần đắc lực các triều, tôi dâng hương, thành kính quỳ lạy.

Cái gọi là có tâm sẽ linh, có phải chỉ cần có đủ thành kính hay không, thần phật trên trời và liệt tổ liệt tông có thể nghe được thỉnh cầu của tôi, khiến Hi Âm sớm ngày tỉnh lại?

Tôi chậm rãi bước qua hành lang dài u ám, trong đài Thần Minh một khoảng tĩnh lặng, chỉ có khói bay lượn lờ.

Trong bức họa, tổ phụ mặt mũi hiền từ, trong sự hòa ái có vài phần uy nghiêm, giống như đang mỉm cười chăm chú nhìn tôi.

Tôi chưa bao giờ thấy tổ phụ, đến nay mới biết dáng vẻ của người như vậy. Nếu năm đó kiếp nạn kia không phát sinh, tổ phụ vẫn còn ở nhân gian, hiện giờ triều đình nước Hứa có thể có quang cảnh khác hay không?

Tôi quỳ gối trước án, chắp hai tay lại, "Tổ phụ, cháu gái bất tài Tri Tuyết đến thăm người. Tri Tuyết khốn khó bên ngoài nhiều năm, hiện giờ cũng được nhận tổ quy tông, cuộc đời này nhất định sẽ tuân theo khí khái của tổ phụ, không dám phụ sự trọng vọng của người".

"Ba ngày nữa, cháu sẽ tuyên bố di ngôn của tiên đế. Cháu không biết sẽ mang đến mưa gió như nào cho triều đình nước Hứa, cháu cũng không biết cháu có thể đổi mặt một mình hay không. Chư vương như hồ rình mồi, trong lòng triều thần có kẻ hoạch nham hiểm, triều chính không có ai chủ trì đại cục. Cháu phải cẩn thận từng bước, không thể có chút sai lầm..Tổ phụ, ngài cúc cung tận tụy vì giang sơn nước Hứa, làm dân chúng an vui, khiến man di thần phục. Cháu sợ cháu gây ra sơ xuất gì đó khiến sai lầm không thể vãn hồi. Người ở trên trời có linh, hãy phù hộ lần này cháu sẽ bình an vượt qua. Người ở trên trời có linh...cũng xin phù hộ...bq sớm ngày tỉnh lại..". Tôi sụt sịt, cổ họng không khỏi nghẹn ngào, mắt cũng mờ mịt.

"Cháu muốn bảo vệ đế vị, cháu không muốn suy tính khổ tâm của chàng bị lãng phí, cháu càng mong muốn chàng bình an vô sự...Cháu không cần biết chàng là ai, không cần biết chàng có vinh quang và địa vị như nào, chẳng sợ chàng bị trắng tay, chỉ cần cháu thương chàng, chàng chính là thiên hạ vô song. Tổ phụ, cháu thật sự rất muốn liều mình dẫn chàng ra khỏi cung...". Tôi nhếch môi, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Cháu biết thế sự khó có thể vẹn toàn đôi bên, người nói xem, cháu rất tham lam phải không?"

"Tổ phụ, chàng là đệ tử người coi trọng nhất, người nhất định phải phù hộ cho chàng..."

"Cháu không sợ chàng quên cháu, chỉ cần chàng có thể tỉnh lại. Trúng cô cũng được, mất trí nhớ cũng được, trước đây chàng không rời cháu một bước, bây giờ cháu cũng nguyện ý canh giữ bên chàng, không rời một bước..."

"Mặc kệ phải bắt đầu lại nhiều hay ít, cháu không sợ, không ai có thể tách chúng cháu ra..."

Bên ngoài tuyết lớn lại rơi, nhanh chóng che giấu tất cả. Gió đông không thổi, bông tuyết nhẹ nhàng bay lượn, âm thanh rơi xuống đất dường như giống tiếng thờ dài khê khàng.

Tôi đứng trong đài Thần Minh, nhìn cảnh tượng ngoài kinh thành, chỉ thấy đất trời mênh mông.

Trước đây tôi từng nghĩ, tôi muốn chàng dắt tay tôi đi khắp núi non nam bắc, nhìn tuyết mùa đông, hoa mùa hè, quyền luyến thời gian đẹp ở nhân gian.

Sau này, chàng trở thành người kế thừa đế vị, hứa cho tôi vị trí Hoàng hậu độc nhất vô nhị, tôi lại muốn, cho dù không đi tận chân trời, ít nhất cũng có thể sống vai ngấm nhìn bức tranh giang sơn cùng chàng, cũng không khác gì lắm.

Dễ tìm bảo vật vô giá, nhưng khó kiếm được tình lang. Chỉ cần nơi nào có chàng, đó chính là nhà của tôi.

Mà nay...

Ba mươi ba tầng trời, cao nhất là trời Ly Hận (*hận xa cách*), bốn trăm lẻ bốn bệnh lạ, khó chữa nhất là bệnh tương tư. Cung vàng điện ngọc, điện Cửu trùng thiên trên trời, không có chàng bên cạnh, vẫn là trăm năm cô đơn.

Đến khi sắc trời tối dần, tôi mới bước xuống đài Thần Minh, chậm rãi trở về điện Chiêu Dương, mỗi một bước đi đều cực kì chậm.

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tỉnh Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Nắm tay chàng suốt cuộc đời, vĩnh viễn không phân ly

Đầy cửa bước vào, trong điện đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên qua song cửa chiếu thành vệt dài. Bóng rèm xanh thẫm như mây phát phơ lượn lờ, làm tăng thêm sự yên tĩnh của cả phòng.

Điểm khác với xưa chính là giờ phút này ai nấy đều mang vẻ mặt vui mừng, giống như có chuyện gì vui lắm. Một đám thái y quỳ rạp dưới đất, viện trưởng đứng bên mép giường, chòm râu bạc khẽ run, vẻ mặt không giấu nổi sự vui sướng.

Tôi giật mình, theo bản năng nhìn về phía giường.

Chỉ thấy màn nhẹ lay động, móc phượng* nhẹ nhàng nâng rèm lên, lộ ra bóng dáng nhàn nhạt. Một người ngồi trên giường, chân mày nhíu lại, trong mắt phượng chứa vài phần ý cười.

Tôi nín thở, cực kì cẩn thận bước đến, sợ đây chỉ là cảnh đẹp trong mơ, chỉ cần thoáng đụng vào, sẽ đột nhiên tỉnh giấc.

**móc treo rèm trong cung hoàng hậu*

Nhìn vào ánh mắt trong trẻo như nước kia, tôi chần chừ nói: "Chàng...tinh".

Chàng nhìn tôi chằm chằm, không nói gì cả.

Tuy rằng đã sớm đoán được sẽ có khả năng chàng quên mất tôi là ai, nhưng chuyện xảy ra trước mặt, rốt cuộc vẫn khó chấp nhận được. Một bên tôi an ủi chính mình, một bên ngồi lên mép giường, vẫn cố gắng hỏi han: "Chàng có biết...ta là ai không?"

Chẳng quan chi trong nháy mắt, tôi lại cảm thấy dài như luân hồi mấy đời.

Bất chợt, chàng mím môi mỉm cười, nhẹ nhàng gọi: "Tiểu Mai".

Ai nói trời đổ lệ tình ý con người, tôi càng muốn nghịch thiên. Ai nói cuộc vui mây chốc sẽ tàn, tôi càng muốn trọn đời không lìa xa chàng.

Mặc kệ triều đình cao hay giang hồ xa, bất kể là Cửu trọng thiên trên trời hay là đông li nam sơn, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, tôi tuyệt đối không để một mình chàng đi một mình.

Nắm tay chàng suốt cuộc đời, vĩnh viễn không phân ly.

Tháng mười hai năm Nguyên Khánh, hoàng thượng ngã bệnh, băng hà tại điện Ngọc Phù, truyền ngôi cho Thục vương. Tôn hiệu là Văn Võ Hiếu Thành Tuyên Hoàng đế, miếu hiệu* Văn Đế.

**sau khi Hoàng Đế băng hà, ở nơi miếu thờ, người ta lập bài vị để thờ cúng, trên đó có khắc tên hiệu như Cao Tông Hoàng Đế hay Thái Tông Hoàng Đế*

Cuối năm đó, Đại ti mã Li Viễn viễn chinh nước Yên chiến thắng trở về, rạng danh sử sách. Nước Yên cúi đầu xưng thần, mỗi năm cống nạp tiền, dâng cho triều đình.

Đầu năm sau, Thục vương đăng cơ, đổi niên hiệu là Chiêu Bình, phong cháu gái Mai Hiền là Mai Tri Tuyết làm Hoàng hậu, từ đó lục cung không nạp phi. Tháng sáu năm đó, sinh ra một bé gái, đặt tên Mộ Tuyết. Phục hồi công lao và thành tích của Mai Hiền, bên ngoài đánh lùi man di, bên trong bình ổn giang sơn, truy phong Trần quốc công, thụy hào là Viêt Trung.

Trước phế sau phong, thi hành ân lệnh. Ra sức cải cách khi trị vì, nâng đỡ người tài, thiết lập hai bên tả hữu tể tướng, đặc biệt cất nhắc Lâm Tranh ở Hàn Lâm Viện làm hữu tướng.

Những năm ấy, thiên hạ ổn định, nhân gian trong sạch.

Bạn đang đọc truyện *Thí Chủ Mau Tinh Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Phiên ngoại nhỏ

1. Mời báo danh.

Hi Âm: Bùi Quân.

Tiểu Mai: (ngẫm nghĩ) là Ngọc Tiểu Mai hay là Mai Tri Tuyết? Dù sao cũng không quan trọng, mọi người thích gọi gì thì gọi.

Nhật Thanh: Hoàng hậu nương nương hiền quá đi ~

Tiểu Mai: ha ha ha ha, đúng vậy, đúng vậy đó ~

2. Tuổi

Hi Âm: thời điểm lên sàn diễn là 26, bây giờ chắc gần 27t.

Tiểu Mai: (cười) lấy tuổi Hi Âm trừ tám sẽ ra tuổi của ta.

Nhật Thanh: (→_→), vậy mà tôi cũng cho cô ấy làm nữ chính, thật sự tôi cũng không dựa vào nữ chính như khuôn mẫu trên trời rơi xuống!

Hi Âm: (âm đạm bi thương), Tiểu Mai, nàng đang nhắc ta nàng kém ta nhiều tuổi sao?

Tiểu Mai: tất nhiên không phải!

Hi Âm: nàng chê ta già.

Tiểu Mai: (ㄗㄗ__ㄗㄗ) thật sự không phải, vừa sinh em bé ra nên đầu óc không minh mẫn, lại không muốn nhớ.

Hi Âm: nàng phải chứng minh cho ta xem.

Tiểu Mai: chàng muốn ta chứng minh như nào?

Hi Âm: ta bảo nàng chứng minh như nào thì nàng sẽ chứng minh như vậy sao?

Tiểu Mai: (cảm giác không ổn lắm) phải, đúng vậy.

Hi Âm: (cười sau khi đã thực hiện được quỷ kế) tối nay ta sẽ nhắc nàng.

Tiểu Mai: được rồi...

Nhật Thanh: (không thể nhìn thẳng) này này, yêu tăng, đủ rồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Thị Chủ Mau Tình Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.